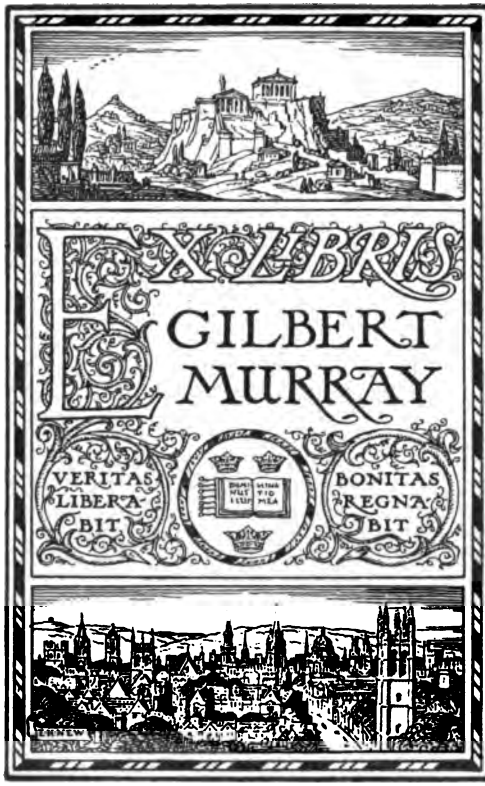

EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS LIBERABIT
BONITAS REGNABIT

Gilbert Murray

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ARISTOPHANIS COMOEDIA PLUTUS.

ADIECTA SUNT SCHOLIA VETUSTA.

RECOGNOVIT AD VETERES MEMBRANAS, VARIIS LECTIONIBUS AC NOTIS INSTRUXIT, ET SCHOLIASTAS LOCUPLETAVIT

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

EDITIO NOVA
APPENDICE AUCTA.

LIPSIAE
SUMTIBUS GERH. FLEISCHER IUN.
1811.

ILLUSTRISSIMIS

ACADEMIAE BATAVAE,

QUAE LUGDUNI EST,

CURATORIBUS,

VIRIS

IMAGINUM, MUNERUM, MERITORUM
GLORIA SPLENDIDISSIMIS,

IOHANNI HENRICO
COMITI WASSENARIO,

DOMINO WASSENARIAE, OPDAMI, HENSBROEKAE, SPIERDYKI, ZUIDWYKAE, KERNHEMI, LAGAE, ETC. ETC. ETC. EQUITI ORDINIS IOHANNEI, EQUESTRIS HOLLANDIAE ORDINIS MEMBRO, DELEGATI SENATUS PRAESIDI, ETC. ETC. ETC.

IOHANNI VAN DE POLL, I. C.

CIVITATIS AMSTELODAMENSIS CONSULI, ETC. ETC.

PAULO LE LEU DE WILHEM, I. C.

DOMINO BESOOIAE, CIVITATIS ROTERODAMENSIS CONSULI, ETC. ETC.

EORUMQUE COLLEGIS,

NOBILISSIMIS AMPLISSIMISQUE

V I R I S,

CIVITATIS LUGDUNENSIS

C O N S U L I B U S,

GERHARDO AEMILIO

VAN HOOGEVEEN, I. C.

SEXTUM CONSULI CONSULARISQUE COLLEGII CUM MAXIME PRAESIDI, AGGERUM ET AQUARUM WOERDENARUM SUPREMO PRAEFECTO, ARCIS WOERDENAE CASTELLANO, ETC. ETC.

IOHANNI VAN DEN BERGH, I. C.

OCTAVUM ET DECIMUM CONSULI, RHENOLANDIAE PRAETORI SUMMO, AGGERUMQUE IBIDEM ET VIARUM PUBLICARUM PRAEFECTO, ETC. ETC.

DIDERICO DE RAET, I. C.

TERTIUM CONSULI, RHENOLANDIAE QUAESTORI, ETC. ETC.

NICOLAO VAN DE VELDE, I. C.

SECUNDUM CONSULI.

NEC NON

SPECTATISSIMO CONSULTISSIMOQUE

V I R O

DAVIDI VAN ROYEN, I. C.

REIPUBLICAE LUGDUNENSI A SECRETIS, ITEMQUE ILLUSTRI CURATORUM CONSULUMQUE COLLEGIO A CONSILIIS ET ACTIS.

OPTIMATES MAGNIFICI,

Libellus, quem ad Vos defero dedicoque, est ille quidem molis exiguae, pretii, si quis ita velit, non maximi: sed idem peridoneus tamen, ex quo iuvenes humanitatis excolendae cupidi veteres illas, atque ab ipsa velut natura profectas Atticorum elegantias percipiant. Comoediam complectitur, (Comoediam, quaeso, ne fastidiatis, quod speculum esse vitae morumque humanorum sapientes etiam censuerunt) quae Aristophanem habet auctorem; hominem ut acri limatissimoque praeditum ingenio, sic mirifica quadam nativi lepôris festivarumque facetiarum venustate perpolitum: quas sane dotes nisi quis domo, et

suo

secum quasi simul in lucem editas adtulerit, in exornanda scena perennibusque monumentis illustranda frustra laborabit. Verum praeterea rerum civilium in Eodem non mediocris et paene singularis peritia relucet, atque animus insuper, quod equidem haud ultima laudis in parte ponendum reor, turbulentis malisque civibus, quorum Athenis nimium benigna fuit copia, alienus et infestus. Atheniensium certe Rempublicam, illam magnis virtutibus et vitiis non ita multum Nostrae dissimilem, tam vivis coloribus depictam expressit, ut aliunde melius eam cognosci penitusque introspici posse, quam ex Huius lectitatis diligenter fabulis negaverit Plato. Fuit igitur olim illud tempus, quum in contubernium adscitus principum virorum manibus tereretur, suumque illis sermonem, Graecum inquam, qui Libertatis ipsius ore dignus est, ac sententias jucundo sale conditas in aures animosque insereret. Nunc adeo res rediit, ut in splendida satis fortuna versari videatur Ari-

stophanes, si adolescentes nitido Vene-
rum Atticarum succo inbuendi munere
fungatur: nec temere profecto quisquam
infitias iverit, fontem eius cognitionis,
quam qui spernere videri volunt, illi
etiam ipsi saepe sero requirunt, nusquam
scaturire limpidiorem. Huius ergo lin-
guae politissimae cura quum ad partes,
quas in Athenaeo Vestro Vestris, Viri
Perillustres, auspiciis administro, per-
tineat, operae me duxi facturum esse
pretium, si fabulam doctissimi artificis
unam, eamque ore non paulo, quam sint
reliquae, probiore, nonnihil opera mea
castigatam emendatamque publicos in
usus depromerem. Qua quidem in re
quum nihil aliud, quam utilitatem qua-
lemcumque ad alios, praesertim discipli-
nae nostrae alumnos, redundaturam spe-
ctaverim, non est ut verear, ne institu-
tum meum Vobis, Excellentissimi
Viri, minus adprobare possim, Qui,
quicquid cum aliquo fructu doctrinarum
profectuumque iuvenilium est conjun-
ctum, gratum habere arctissimeque com-

plecti soletis. Imo quanquam ea nunc vivamus tempora, quibus mentes cogitationesque Vestrae videantur in Reipublicae summa totae defigendae, ab omnique cura rerum aliarum ad Patriae statum libertatemque constabiliendam revocandae, tamen ne sic quidem deduci Vos abstrahique patimini, quo minus Academiae, quam prudentissime non vilem Reipublicae partem existimatis, studiorumque commodis invigiletis: quo nescio an quicquam ad illum Vestrum laboris eruditi amorem declarandum illustrius atque expressius adferri possit. Ego voluntatis huius Vestrae propensissimae fiducia causas, cur hoc observantiae venerationisque meae pignus ad Vestros pedes deponam, quae mihi multis nominibus Vobis obstricto et variae sunt, et minime leves, enarrare non instituam, ne maiorem officii mei, quam personarum Vestrarum dignitatisque rationem habuisse videar. Illud praeterire tamen non possum, quin verbo dicam, hoc munusculum vel eo titulo Vobis de-

beri, quod, quicquid a Thesauro Bibliothecae Vestrae, illius ditissimae, inmensoque memoriae veteris adparatu praefulgentis, expensum Aristophani tuleram, id benevolentiae Vestrae laudabili atque humanitati acceptum omnino referri optimo jure conveniret: poterat haec vel sola commendatio eo valere, ut gratiam apud Vos, NOBILISSIMI PROCERES, tenue per se donum nonnullam ferat. Animum certe donantis non adspernabimini Vestris praeclaris et in excelso collocatis virtutibus addictissimum; in quibus commemorandis, licet homini diserto citra suspicionem adulationis ullam, quod est difficillimum, campus ingens hic pateret, non sequar morem tralaticium, nec committam, ut dignus videar prisci proverbii nota, quod accendere Soli lumen vetuit: Vos enim, quia veris maximorum meritorum decoribus abundatis, pro sapientia et gravitate Vestra libenter inanibus istis verborum laudationumque pigmentis et aequo animo caretis, satis securi, solidam atque incor-

ruptam gloriam tanquam imaginem virtuti Vestrae ad omnem posterorum aetatem esse resonaturam. Valete, VIRI SUMMI, remque publicam et privatam secundo Numine feliciter gerite. Lugd. in Batavis ipsis Kalendis Septembr. CIↃIↃCCXLIV.

ILLUSTRISSIMIS NOMINIBUS VESTRIS

Deditissimus

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

AEQUO LECTORI
S. D.
TI. HEMSTERHUIS.

Editionem hanc Aristophanei Pluti voluntas peperit inserviendi studiis optimorum juvenum, quibus res Graecae cultissimique sermonis nitor sincerus sunt cordi. Eam ob causam hinc est semota versio Latina, ut ex ipsis fontibus vim linguae puriorem haurire consuescant: additus etiam Scholiastes, ne fugeret eos illorum veterum Enarratorum stylus, cuius cognoscendi, quod sane, si quis severa disciplinae lege proficere cupiat, per est necessarium, in hoc rudimento facilem aditum habituri videbantur; maxime si vox praemonstrantis accesserit. Principio animus erat breviter hac opera defungi, notandisque lectionum ex diversis, quae mihi suppeditabant, Editionibus collectarum varietatibus esse contentum: deinde conducibilius sum arbitratus nonnihil observationum adspergere, quae lucem aliquam cum quibusdam loquendi formulis, tum rebus ipsis inferrent. Antiqua vero

Scholia videbantur in primis hac cura indigere, quippe quae vulgo paulo negligentius tractari soleant, eumque in modum a Viris Eruditissimis ad partes vocentur, quasi omnia forent unius auctoris, eiusdemque pretii, et nihil plane referret, quid inde ad conciliandam dictis fidem peteretur. Equidem ad fructum literarum Graecarum permagni interesse censui, ut ipsi tirones intelligerent in studiorum vestibulo, quanti sit vetusta a recentioribus, a genuinis spuria, aurea a quocumque deterioris metalli genere secerni. Praeterea saepe contingit, tales Grammaticorum interpretationes proponi, quae a receptis scriptorum lectionibus tam longe abeant, ut nullis machinis eo reflecti possint atque adduci: quod, si sedulo fuerit perpensum, sponte homini paulo perspicaciori cogitationem eam subiiciet, aliud quiddam olim extitisse, cui talis explicatio congruat. Hoc igitur aperto fonte, qui maximam partem ante fuerat obturatus, largam ingenii occupandi acuteque de veteri et abolita iam dudum lectione coniectandi materiem excitasse videor: nam quod in his nostris Pluti Enarratoribus saepenumero conatus sum, idem multo foecundius reliquis in Scholiis ad Comicum, et in omnibus plane Grammaticorum ad veteres scriptores commentariis, quanticumque sint momenti, tentari, nec sine egregio quidem literarum emolumento, potest. Magnum autem Edi-

tioni nostrae decus accessit a beneficio Viri Praestantissimi I. Phil. D'Orvillii, in quo cum singulari et exquisita doctrina certat insigne de Musarum cultoribus bene merendi studium, copiasque suas, quibus ad omnes Antiquitatis partes ornandas instructissimis abundat, subministrandi voluntas paratissima: is itaque, quum consilii nostri rationem accepisset, scriptum manu Codicem nobiscum communicavit, non illum quidem pervetustum primaeque bonitatis, utpote qui sit demum exaratus anno seculi quinti decimi primo et trigesimo, inque calce praeferat arcano illo scribendi genere, quod ex ordine literarum inverso conficitur, enodatumque est a Bern. Montefalconio Palaeogr. Graec. IV, 5. *Δημητρίῳ τῷ Ξανθοπούλῳ τῷ ὄντι καὶ ἰατρῷ*, subiecto temporis eo, quod dixi, indicio: quem ego Demetrium, quis sit homo, iuxta cum ignarissimis scio: non optimum ergo, sed valde tamen utilem, multisque in locis minime contemnendum, cuius subsidio Aristophanis non pauca fateare magis enituisse. Forte dixerit aliquis, scrupulosius, quam par sit, ipsas etiam mendas illius Codicis a nobis fuisse recensitas: cui quod respondeam, nihil aliud habeo, quam maluisse me obiecti criminis, si modo crimen est, culpam subire, quam diligentiam desiderari. Idem liber marginibus inscripta scholia praebet initio satis ampla, sub finem multo rariora eius generis, qualia

Fracinus a Graecis recentioribus profecta in Editionem Florentinam invexit: quamobrem nihil ibi reperias ex vetustioribus illis vel Scriptorum, vel Grammaticorum monumentis, quae barbari seculi labes oppressit, derivatum: nec tamen poenituit, quaedam inde praecerpta vulgatis scholiis immiscuisse, ut suo quoque loco notatum invenies. Porro, quemadmodum in libris, qui propius aetatem eruditionis instauratae sunt scripti, conspici fere solet, interiectae versibus aderant interpretationes haud sane maximi ponderis, sed quas tamen plerasque, iam tritum ab aliis morem secutus, notis insertas exhibere non inconsultum duxi, tum quod sensus aliquot obscuriores satis commode declararent, tum praecipue quod vetustis Comici vocibus novitia Graeciae recentioris verba forent adposita, eaque nonnunquam, quae laboriosam Eruditissimi Du Cangii diligentiam effugissent; licet ipse non raro Glossas ad Plutum Aristophanis MSS. usurpaverit, ex iisque solis quaedam serioris aevi vocabula produxerit. Id genus in proprium Indicem conferre, quaeque Virum Eximium praeterierant antefixo stellulae signo distinguere, non alienum putavi. Quum iam alio sub coelo opusculum hocce ad metam properaret, egoque interea sedibus mutatis Lugdunum Batavorum migrassem, obtulit mihi locuples illa Batavae Academiae Bibliotheca Pluti Aristophanei

Codicem MS. alterum, qui recens admodum, et ad D'Orvillianum non comparandus in nonnullis tamen profuit: chartas enim vel recentissimas haud temere quis paulo consideratius verset, quin aliquid inde lucri saltem colligatur. Eum librum adhibere coepi p. 381. reliqua, quae praecedunt, tum daturus, si suffragia labori nostro non adversa editionis olim iterandae facultatem concesserint. Aliud etiam ex eadem Bibliotheca commodum insigne percepi: nam quum singulis propemodum paginis Suidas esset testis advocandus, neque me fugeret in forulis istis librariis Codicem eius eximium adservari, tenere me non potui, quin illum consulerem, et, quae publica notitia non viderentur indigna, in medium efferrem. Hinc adeo factum est, ut nostrae adnotationes ad metam, ubi aliorum contra deficere fere solent, et brevius in spatium coarctari, pleniores exierint: quod ego Lectorem, si animum hac etiam parte iuvandi literas intueatur, lenius esse laturum spero. Ab his praesidiis instructus priscas tamen Editiones, quarum magnam partem copia nobis est ab Ornatissimo D'Orvillio facta, non omnino esse secludendas existimavi; non quod inde singularem aliquam utilitatem expectarem: nam pleraeque sunt ad vetustiorum unam aut alteram ita compositae, ut eas totas de verbo ad verbum reddant, quinimo saepius prioribus men-

dis novas adcumulent: sed quod nihil praetermittendum videretur, ex quo cultus aliquis Comico nostro posset conciliari. Editione Aldina principe perquam studiose sumus usi, quae ut tempore, sic fide et adcuratione ceteras antecedit. Marco Musuro Cretensi, cuius vigiliis ac labori castigatissimum opus debetur, egregius aliquis Codex, aut plures ad manus fuerint oportet; itidemque Scholia genuinae vetustatis signo inpressa, cuiusmodi, nisi in membranis obsoletioribus, sola et sincera vix inveniri solent: verum, ut mos erat haud sane laudandus illius aetatis, quibus adiumentis suffultus ad curandum Aristophanem accesserit, quas adhibuerit membranas, unas an plures et unde sumtas, commemorare operae non putavit; nisi quod Aldi Manutii liberalitatem, quae omnibus est elegantiae veteris admiratoribus magna cum eius laude perspectissima, et sumtuum in conquirendis subsidiis largitatem meritis praeconiis extollat. Secutus est Antonius Fracinus Varchiensis, qui *recognovit Aristophanis*, illum audis ipsum loquentem, *Comicorum omnium lepidissimi, novem Comoedias, vere Graeci candoris eloquiique delitias, cum sale suo, lepore, politissimisque facetiis delectet multum, sententiarum vero luminibus plurimum prodesse possit, ad hoc Arsenii Cretensis Archiepiscopi Monembasiae magna eruditione viri acerrimo iudicio usus, dum*

is *Florentiae adolescentulos illos, quos Leo Pont. Max. ad reparandam Graecae linguae iacturam ex media Graecia arcessiverat, instituit. In qua quidem recognitione hoc in primis gloriari licet, nos omnium primos in Comoedia cui titulus est* Εἰρήνη *ad sexaginta versiculos nostra diligentia repertos restituisse.* Qui de restitutis sexaginta versibus tam inpense gloriatur, exputare non possum, quid causae sit, cur duas fabulas Lysistratae, et Cereris sacra celebrantium feminarum, decennio iam ante per Bernardum Iuntam, et Florentiae quidem, vulgatas omiserit. Hic autem, sive is potius Arsenius est censendus, nuper demum scriptis peiorisque notae libris obsecutus, ut ex Codice D'Orvilliano perspicue didicimus, ab Aldino exemplari non raro discessit, deterioremque lectionem nativae supposuit: Scholia vero sunt illa quidem ditata, sed eiusmodi novarum accessionum adsumentis, quae aevi serioris intereuntem doctrinam, et ornatu prisco denudatam manifesto fateantur. Postmodum has utrasque, Aldinam inquam et Florentinam, Sigismundus Gelenius, Vir doctrinae lumine praeclarus, expressit eum in modum, ut in Aristophanis, quem vocamus, contextu M. Musuri magistri curam revereretur; in Scholiis paulo liberius, quae vitiis viderentur infecta, corrigeret, solo nimirum ingenio fretus:

nam a primis istis, quas memoravi, binis Editionibus, nemo unus, ut nitidius elimaret Aristophanem, chartas veteres in consilium adhibuit ad Ludolphum usque Kusterum; qui quamvis ceteros omnes longo post se intervallo reliquerit, si tamen eruditionem adcuratamque Graecae Linguae scientiam, qua mirum in modum excellebat, cura voluisset, et aequabiliter fusa per universas operis suscepti partes diligentia cumulare, non dubitet, qui rem propius inspexerit, quin melius etiam aliquanto, quam fecit, de literis Graecis, deque nostro Comico mereri potuisset: taedium certe continuati laboris, iusto citius subrepens, ut variis lectionibus, quae in Comici marginibus excerptae praesto aderant, suisque simul ad Vespas et Pacem notis Lectorem fraudaret, ipsi persuasit. Equidem sic iudico, eum, qui edendi scriptoris antiqui provinciam capit, si ingenii acumine, rerumque peritia, quam in omnibus parem, talemve, qualem quisque sibi tacitus de se pollicetur, frustra requiras, minus valeat, hoc utique vinculo publicis aliorum commodis obstringi, easque officii sui ducere partes debere, ut fidem animique contentionem, ne quid profuturum per socordiam omittatur, praestet; quod si minus ipsi consequi potuimus, non idcirco minus id ita faciendum esse sentimus: nunc nihil est vulgatius,

quam vel parum cocta nullaque meditatione subacta, vel centies etiam recocta in medium magno temporis dispendio protrudi. Ex ceteris Edd. quae scholiis carent, Farreanam maxime desiderabam, quam videlicet magni fieri, inprimisque a Stephano Berglero, optimo illo Graecarum elegantiarum iudice, eo in pretio haberi acceperam, ut Lipsiensem Aristophanis editionem ad illud exemplar maxime conformandam destinaret. Subvenit cupiditati meae prolixa humanitas Matthiae Röveri cultissimae doctrinae atque animi erectaeque indolis decoribus ornatissimi. Ubi inspicere, oculisque Farreanam usurpare fuit datum, non illud quidem, quod proverbio dicitur, pro Thesauro carbones, plane mihi evenit; veruntamen haud multo secus: prorsus enim in vestigiis consistere perspexi Basileensis illius, quae A. 1532. apud Andr. Cratandrum et Ioann. Bebelium prodiit; adeo ut, ne vulnera mendarum aucta referam, labes huic Basileensi soli inhaerentes fideliter redintegret: quemadmodum illud προθυμῶ in Pluti v. 884. nusquam mihi, si has binas exceperis, inventum. Longe maior laus Angelo Caninio debetur, qui Gryphianam Lugduni A. 1548. subtilius expolivit, curamque suam in Praefatione Lectori venditatam re ipsa exhibuit: quo magis doleo negotiis eum fuisse retractum, ne vetustis

** 2

Enarratoribus eandem operam navaret. Conspicitur autem haec Editio minime spernenda in Thesauro librorum Lugd. Batavo, cuius oris docta manus inscripsit depromtas ex spectatissimis membranis lectiones varias. De reliquis, quae ad hoc genus pertinent, causa non est, cur eruditi Lectoris tempori non parcam. Si quid porro ad eam normam, quam mihi maxime probari modo professus sum, minus in hac lucubratione nostra sit exactum, quod equidem ultro fateri non erubesco, satis memor, quam multae saepius et molestae interpellationes studii animique intentionem corrumpant, opera forte dabitur olim, ut resumta lima nitescat, et quae nunc in Notis paulo inaequalius decurrunt, haud dispari filo contexta deinceps procedant. Superest, ut Lectorem admoneam, ne miretur secum, quid sit, quod non uno in loco ablegari se videat ad commentarios nostros ampliores, ubi clarius exposita sint et luculentius, quae breviter tantum hisce in Notis attigeram. Scilicet principio statueram uberiores adnotationes Pluto ad finem deducto subiungere, quarum ea foret ratio, ut tum locutiones Atticas virtutemque Comicae venustatis, tum res et historias ab Aristophane tantum digito demonstratas tironibus explanarent: postea, quum Plutus, spectabili satis Notarum satellitio stipatus, iusti

voluminis modum videretur inpleturus, consilium illud prius deserui, vel certe tantisper seposui, dum occasio quaedam eius exsequendi opportunior oriatur. Interea vale, benigne Lector, et oblatis, quod bene vortat, fruere.

LECTORIBUS

S. D.

GODOFR. HENRIC. SCHAEFER.

In hac iteratione eximii libri, quo Tib. Hemsterhusius litteras nostras auxit, quid praestitum sit, breviter ostendam. Editionem Batavam *), mendis purgatam typotheticis, tam accurate tamque fideliter repeti iussi, ut singulae Lipsiensis paginae singulis archetypi paginis responderent. Sic licuit mihi aerumnam evitare refingendorum indicum, cui, vix absoluto Gregorio, in tanta otii penuria (neque enim unquam tot me premi laboribus, quot hieme praeterita, memini) vires plane non suffecturae videbantur. Sed inde hoc incommodum natum est, quod maxima pars Addendorum Hemsterhusii, quibus decebat locis, inseri non

*) Prodiit Harlingae a. 1744. 8.

potuit. Haec igitur ibi, ubi antea excusa erant, Lectores posita reperient.

Addenda Viri Summi sequitur Appendix, nunc primum publici iuris facta. Haec priore loco continet Excerpta Codicis Parisini Num. 2827. Hoc quoque dono me beavit incredibilis benevolentia Bastii mei, cui tot iam debeo, mox plura etiam et maiora debebo. Posteriore loco complectitur Excerpta e Ricardi Porsoni Censurâ Editionis Brunckianae Aristophanis, plena illa bonarum rerum, quales a tali viro, quem Principem Criticorum dixisse me nondum poenituit, exspectari poterant.

Praefationi subieci quatuor Epimetra, corollarium Philologis, opinor, iucundissimum. Tenent enim praestantissimi Bastii vel observationes vel Codicum Excerpta, quae, nisi sero in manus venissent meas, aliis, h. e. suis, publicata locis legerentur. Primo Epimetro complexus sum Bastii Addenda ad Epistolam Criticam: altero Addenda ad Ap-

pendicem Epistolae Criticae: tertio Addenda ad Gregorium Corinthium: quarto Excerpta egregia duorum Codicum Hermogenis *) ad Dionysii Halicarnassei librum de Compositione Verborum, quibus magno cum fructu utetur, qui meliorem, quam ego dedi, aurei libri editionem curare volet.

Denique Indices diligenter auxi iis articulis, quos ex Appendice Epimetrisque inseri oportebat.

Scrib. Lipsiae mercatu vernali a. 1811.

*) Conf. Append. ad Bastii Epistol. Critic. p. 18.

EPIMETRUM I.

CONTINENS

ADDITAMENTA

AD

EPISTOLAM CRITICAM.

Pag. 46. *not.* 17. Add. Reisk. ad Liban. Vol. IV. p. 885. not. 55. ubi pro *λογιζόμενος τῇδε κἀκεῖσε* legendum esse censet *λυγιζόμενος*. Paullo ante locus est, qui editores non parum vexavit: *πάσας γὰρ δὴ μικρῶν χεῖρας ὑπερέβαλλεν ἡ περὶ ταῦτα τέχνη*. Reiskius: „Forte *μικροῦ*, paene, propemodum „omnes tantum non manus, h. e. artem nullius non „artificis vincebat ars in horum armorum structura, „effectione demonstrata — aut *μακρῷ* leg. *longe* „*longeque*. Margo Morell. dat *μιαρῶν*.“ In Parisinis Codicibus nihil adhuc reperi, quod loco lucem accendat: videor tamen mihi veram revocare scripturam corrigendo *πάσας γὰρ δημιουργῶν χεῖρας κ. τ. λ.*

Pag. 55. *v.* 5. Compara haec Toupii Emendat. in *Hesych.* Vol. III. p. 475.: „Hesychius de patr. „Constant. p. 46. ed. Meurs. Ὅ τε καὶ Τύχαιον τοῖς „*πολίταις τετίμηται*, *quod quasi genius loci colitur.* „Ita interpretandum. Τύχην Malela p. 35. et p. 177. „ubi pro *τυχέας* lege *τυχαίας*, et p. 256.“

Pag. 59. *v.* 18. Add. Liban. Vol. IV. p. 972, 25. de Philippo: *ἐπὶ τοὺς σεσωκότας τῷ ἑαυτοῦ ἐχρήσατο*

τόπῳ. Reiskius: „Imo vero τρόπῳ." Atque hoc dat Cod. Paris. 2918. Hesychius: Ἁρμόδιον μέλος, μέτρον καὶ τόπος ἁρμόδιος καὶ προσφιλής. Ruhnkenius in Auctar. emendat. corrigit τρόπος. *)

Pag. 64. *v.* 14. Brunckius ad Hesiod. Ἔργ. v. 138. p. 328.: „Νώνυμνοι. Sic scribi et excudi „debuit. Perperam in libris νώνυμοι, tanquam si „media huius vocis syllaba produci posset. Eam„dem mendam sustulimus in primo versu paginae „118." Conf. idem ad Apollon. Rhod. II. v. 982. et IV. v. 1306. et Ruhnken. Epist. Crit. p. 259. Apollonius Lex. Homer. p. 580. Νωνύμνους, ἀνωνύμνους. Posteriorem vocem Villoisonus recte mutat in ἀνωνύμους: sed idem pro νωνύμνους perperam legit νωνύμους. Scilicet Grammaticus respexit non Odyss. N, 239. sed Iliad. M, 70. etc. ut iam Herm. Tollius monuit.

Pag. 65. *v.* 4. *ab extr.* Dirimendas esse voces ἐπῄδα νυττομένη in Choricii orat. funebr. (Villois. Anecd. Gr. II. p. 21.), vidit etiam Iacobsius Additam. animadvers. in Athen. p. 43., cui praeterea ὕπνου

*) Frequentissima haec commutatio est. Alia exempla si quis velit, adeat Wesseling. ad Diodor. Sicul. I. c. 57. III. c. 49. et 69. extr. XII. c. 3. XIX. c. 45. ad Eclog. T. II. p. 542, 91. et Müller. ad Schol. in Lycophron. p. 479. a. In Dionysii Halic. Ant. Rom. VI. c. 52. τρόπου Reiskius, non monito lectore, mutavit in τόπου. Similem medicinam Facius adhibuit Pausaniae II, 9, 7. Sed in Himerio p. 124. τόπον videtur natum ex errore operarum Gottingensium: nam Photius tam Augustanus quam Rothomagensis recte habet τρόπον. Macrobius in Somn. Scip. c. 16. *quod hoc modo licebit recognoscas.* In Maximi Planudis versione MS. legas: ὅπερ ἐν τῷδέ σοι τῷ τόπῳ νῦν ἔξεστι γνῶναι. Apparet, Planudem scripsisse τρόπῳ. Ceterum huius versionis auctoritate tuearis alteram in Macrobio scripturam, *licet.* *G. H. S.*

(i. e. καθ' ὕπνον) in ἐξ ὕπνου mutandum videtur: sine necessitate, ut mihi quidem videtur. Ceterum Iacobsius l. c. oratorem appellat non Choricium, sed Marcianum, adeoque Marrianum in Ind. p. 376. Falso. Nam secundum Villoisonum Marcianus fuit Episcopus Gazae, filius Mariae, in quam orationem funebrem scripsit Choricius primum in Anecdotis Graecis editam. Alibi Iacobsius recte citat Choricium, non Marcianum, e. c. p. 301., ubi agens de Villoisoni Anecd. II. p. 65. λήψεσθαι optime mutat in λήψεσθε. Hac occasione invitatus obiter moneo, eiusdem paginae 65. versu 1. integram lineam in edito textu excidisse. Scilicet e Codice, quem non dicam cum Villoisono (p. 18.) Lefebvre de Villebrune perite descripsisse, sic legendum est: ὅθεν καταλύσω τὸν λόγον, τοσοῦτον προσθεὶς ἔτι τοῖς εἰρημένοις· ἄλλοι μὲν ἄλλων τυράννων ἄλλας ῥυσάμενοι πόλεις κ. τ. λ.

Pag. 66. *v.* 19. Codex SGerman. in Moeride (p. 366. ed. Piers.) pariter scriptum habet: Τέρα (i. e. τέρα alpha producto) ἀττικοί· τέρατα ἕλληνες.

Pag. 74. *v.* 2. Scholiastes ad Euripid. Orest. v. 917. τὸ δὲ ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησίαις οὐ περιερχόμενος, οὐδὲ πλησιάζων. Pro ἐκκλησίαις legendum ἐκκλησίας, ut iam Marklandus ad Euripid. Supplic. v. 1142. monuit.

Pag. 80. *v.* 20. Ἐπίταδε, sic continuo scriptum, Codex Palatinus dat etiam in Phlegonte Tralliano p. 48. Franz., ubi editiones habent ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου. Plato Phaedon. cap. 60. καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὁρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε. Fischerus: „Pro ἐπὶ τάδε Cod. August. habet ἐπιὼν „τάδε.“ Haec scriptura debetur errori perperam legentis genuinam. Conf. Epistol. Crit. p. 262. not. 105. In aliquot Codicibus Parisinis Phaedonis legi

scriptum coniunctim ἐπίταδε. Antiatticista SGerm. MS. Ἐπέκεινα: ἐπιτάδε, Πλάτων περὶ ψυχῆς. Librarius tali interpunctione usus est, ut ἐπιτάδε facile habeas pro interpretamento vocis ἐπέκεινα. Sed scribendum est: Ἐπέκεινα, ἐπίταδε (sive, vocibus diremtis, ἐπὶ τάδε). Πλάτων περὶ ψυχῆς.

Pag. 81. *v.* 8. Ἰδιώτερον in tali scriptore, qualis est Antigonus Carystius, defendi facile potest, nec quidquam causae est, cur in ἰδιαίτερον mutetur. Conf. Thom. Mag. p. 466. ibique Interpretes.

Ibid. v. 4. *ab extr.* Schol. L. in Homer. Iliad. IX, 563. διὰ τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν. ἐπέκτεινε (corrig. ἀπέκτεινε) γὰρ Μελέαγρος τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μητέρος *) αὐτοῦ.

Pag. 95. *v.* 29. *et* 30. Lege: καθάπερ εἴ τινας] Codex καθάπερ εἴ τινας (sic). Librarius fortasse voluit scribere καθαπερεί τινας, ut oap. 159. De similibus ὡσανεὶ et ὡσπερανεὶ conf. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 107.

Pag. 111. *v.* 7. Nunc credo, aut μέγιστα in μέγιστον, aut τοῦτο in ταῦτα mutandum esse. Posterior ratio propterea probabilior videatur, quod in eam etiam Schaeferus incidit. V. not. ad Gregor. p. 30.

Ibid. Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως, αὐτοῦ (Ἀπόλλωνος) κατὰ μαντεῖαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι] Pro ἐπαναστῆσαι, quod significationem habet activam, e linguae regula legendum est ἐπαναστῆναι. Sic demum recte vertitur: *Ambraciotas contra Phalaecum insurrexisse.* Libanius IV. p. 883. οὐ γὰρ ἐν πλήθει χειρῶν, οὐδ᾽ ἐν ὑπερβολῇ γνώμης

*) *Μητέρος* in tali scriptore tam insolens est, ut non dubitem scribendum esse *μητρός.* *G. H. S.*

(Cod. Paris. 2918. ῥώμης *)) τῆς ἑαυτῶν ἔχουσιν οἱ κρατοῦντες τὸ βέβαιον, ἀλλ' ἐν τῇ τῶν ὑπακουόντων εὐνοίᾳ, ἣν εἴ τις μεταστήσειεν ἐπὶ τἀναντία **), ῥάδιον μεταναστῆναι καὶ καθελεῖν τὴν ἀρχήν. Pro μεταναστῆναι, et sensu poscente, et iubente Codice illo Parisino, legendum est ἐπαναστῆναι.

Pag. 134. *v. ult.* Conf. Taylor. Lectt. Lys. ed. Reisk. Vol. VI. p. 222.

Pag. 137. *v.* 11. Pausanias l. IX. cap. 11. ὡς Ἡρακλῆς καὶ Ἀμφιτρύωνα ἔμελλεν ἀποκτεινύναι, pro ἀποκτινύναι. Conf. Sylburg. ad l. VIII. c. 4. p. 605. ***)

Pag. 142. *v.* 8. Heynio (*Götting. Gel. Anzeig.* 1775. p. 1007.) totum membrum, ὅτι ταῖς αὐταῖς κόραις ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας, ab aliena manu additum ideoque delendum videtur: qua in re vir eximius me sibi assentientem non habet.

Pag. 153. *v.* 22. τὰ εἰς ος τρισύλλαβα ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα. Praepositio ἐπὶ in tali verborum structura quod displiceret alicui amicorum meorum, delenda ei visa est. Frustra. Sic etiam Etymolog. M. p. 488, 9. τὰ διὰ τοῦ ιρος ἐπὶ πόλεως λεγόμενα καὶ μὴ οὐδέτερα κ. τ. λ.

Pag. 156. *v.* 3. Hemsterhusius ad Thom. Mag. p. 309.: „Ἐνεχυριμαῖος plane serioris est graecismi,

*) Ῥώμης verum est. Passim confusa videas nomina γνώμη et ῥώμη. V. Wesseling. ad Herodot. I. c. 31. Heusd. Specim. Critic. in Platon. p. 18. et Schneider. praefat. ad Xenophont. Anabas. p. XXXIV. (Iunctarum vocum ῥώμη et ἰσχὺς exemplum habet etiam Pausanias II, 19, 4.) *G. H. S.*

**) Conf. Bast. ad Longin. p. 637. Weisk. *G. H. S.*

***) V. Addenda ad Thom. Mag. p. 406. In Pausania III, 16, 4. pro ἀποκτίννυσιν al. ἀποκτείνυσιν, quod item ad simplex ν ducere videtur. *G. H. S.*

„et a Iuris Consultis invectum, similiter atque ὑποθη-„κιμαῖος, quem Glossae *fiduciarium* exponunt." Serioris vox graecitatis μισθωσιμαῖος facit, ut recorder verbi μισθωτεύω, quod Lexica nostra ignorant. Utitur eo Eudocia p. 20. ἦλθεν ὁ Ἄβαρις ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἐμισθώτευσε τῷ Ἀπόλλωνι. Locus hic exscriptus est e Nonno MS. in Gregor. Nazianz. epitaph. Basil. M. Ceterum verba in ευω, derivata illa ab adiectivis in ωτος, nec vetustior nec recentior Graecitas videtur frequentasse. Qua de re cum Coraium nostrum consuluissem, vir egregius haec mihi scripsit: „J'ai beau solliciter ma mémoire, je ne puis „me rappeller aucun mot semblable à Votre μισθω-„τεύω. Il est certain que ce mot appartient au Bas „Empire, et si je ne me trompe, voici la marche „qu'avoit suivie celui qui l'a fabriqué le premier. Il „avoit cru que comme du génitif Εἵλωτος on avoit „formé le verbe εἱλωτεύω (*je suis un ilote, un serf*), „de même il lui étoit permis de forger du nominatif „μισθωτὸς le μισθωτεύω (je suis un *misthote*, un „mercénaire). Peut-être avoit-il encore songé au „verbe synonyme θητεύω, également formé du gé-„nitif θητός. Quoiqu'il en soit, je suis à peu près „sûr qu'il n'existe point dans notre langue actuelle „des verbes d'une semblable dérivation."

Pag. 199. *v.* 14. Cap. XXXIX. Ἀρκεσοφῶντι δ' ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον] Schneiderus (*Griech. Wörterb.* v. ἐπιτυγχάνω) legit ἀποτυγχάνοντι τῶν πρ. τ. γ. statimque post, admodum probabiliter, ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τῶν πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐπετυγχάνετο pro ἐπεὶ δὲ αὐτῷ πρ. τ. ἔ. ο. ἐτυγχάνετο. In eodem capite Iacobsius Addit. animadv. in Athen. p. 81. καθ' ὑπερβολὴν πάθους καὶ ἀποτυχίαν τὴν πρὸς τὸν γάμον legendum censet pro ὑποψίαν, pro quo Munckero placuit ὑπεροψίαν, in quam vocem nemo non incidat.

Pag. 211. *v.* 25. Pro *Reiskius ad Libanium p.* 630. *et* 938. scribe: *Reiskius ad Libanium Vol. IV. p.* 630. *et* 938. Ibid. p. 1097. ἄλλοτε δῶρον ἐκπέμποντα, καὶ πολλάκις ψυχαγωγούμενον, οἷα δὴ πεπεικότα. Male Leo Allatius in Excerpt. var. p. 228. e Codice Vaticano, ubi Libanii scriptum tribuitur Severo Sophistae, dedit οἷα δὴ πεποιηκότα.

Pag. 212. *v.* 22. *sq.* Locum Nicolai Sophistae citavi e Codice Parisino num. 2720. fol. 224. recto. Nuper intellexi, quotquot ille Codex complectitur narrationes Sophistae Nicolai, iam Leonem Allatium in Excerptis variis Graecorum Sophistarum ac Rhetorum, sed sub alio nomine, publici iuris fecisse. Scilicet in Allatiana Sylloge tribuuntur Nicephoro Basilacae, quod ignoravit is qui confecit Catalogum MSS. Bibliothecae regiae Parisinae. Locus a me citatus in Allatii Excerptis p. 169. sic scriptus legitur: καὶ τοῖς αὐτοῦ κάλλεσι βάλλεται Νάρκισσος. *)

Pag. 213. *v.* 15. Formam repudiatam πληγης aliquis fortasse tueatur hoc loco Aeschyli Prom. v. 884. ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσ'.

Ibid. v. 23. Scholiastes Cod. Paris. 2787. ad Aeschyli Prom. v. 682. Οἰστροπλὴξ, ὁ πλήσσων οἶστρος· οἰστρόπληξ δὲ, ὁ ὑπὸ τοῦ οἴστρου πλησσόμενος. καὶ βουπλὴξ, ὁ τὸν βοῦν πλήσσων· βούπληξ δὲ, ὁ πλησσόμενος ὑπὸ τοῦ βοός. **) — Adiectivis in πληξ

*) Respicitur mythus, de quo v. quae congessi ad Aesopum Heusingeri p. 136. Lips. *G. H. S.*

**) Tzetzes ad Lycophron. v. 187. οὕτω τὰ τοιαῦτα τοὺς δύο τόνους ἐπιδέχονται, ἢ τὸν προπαροξύτονον μὲν τὰ παθητικὰ, τὸν δὲ προπερισπώμενον τὰ ἐνεργητικὰ, οἷον, βούπληγες, οἱ πληγέντες ὑπὸ βοῶν· βουπλῆγες δὲ, οἱ πλήσσοντες βόας. De οἰστρόπληξ et οἰστροπλὴξ add. Hermanni notata quae inserui Sophocli a me edito T. I. p. XIV. *G. H. S.*

nunc addo κωμοπλήξ, quod Lexica nostra ignorant. Arcadius MS. Τὰ εἰς ηξ σύνθετα *) παρὰ ῥῆμα ὀξύνεται, εἰ ἐπιθετικὰ **) εἴη, βιυπλὴξ, κωμοπλὴξ, μεθυπλήξ.

Pag. 219. *v. ult.* Add. Boissonad. ad Eunap. p. 252. ***)

Pag. 222. *v.* 21. Forma ἀρματῷος pro ἀρμάτειος nostris in Lexicis deest, sed mihi quidem videtur genuina esse. Sic legitur etiam προίκειος et προικῷος. In Ducangii Glossar. med. et inf. graecit. frustra quaesivi adiectiva σωματῷος et χαρτῷος. Illud significat *membranaceus:* hoc *chartaceus.* Conf. Montefalcon. Anal. Gr. p. 191. et 277.

Pag. 225. *v.* 18. Schol. Venet. A. et B. ad Homer. Iliad. Θ, 284. ἡμεῖς δὲ φαμὲν τοῦτο μὴ εἶναι πρὸς αἰσχύνης.

Pag. 226. *v.* 11. Libanius Vol. IV. p. 940, 7: ὁ δὲ Ἕκτωρ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐπηγερμένος, σφοδρὸς ἐπέκειτο. Cod. Paris. 2918. minus bene σφοδρῶς.

Ibid. v. 20. φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιάσθαι] Clarissimo Legrand legere placet ἐνδοιάσασθαι. Sed ἐνδοιᾶσθαι, derivatum illud ab ἐνδοιάω, mihi satis probum videtur, etsi hanc formam alio loco legere non memini. Neque Valckenario Diatr. p. 109. C. Schneideroque (*Griech. Wörterb.*) vulgata scriptura videtur displicuisse. Sed quod Val-

*) Inserendum videtur τά. *G. H. S.*

**) De hoc usu vocis ἐπιθετικὸς Lexicographis nostris ignoto dixi in Appendice ad Bastii Epistol. Critic. p. 27. *G. H. S.*

***) Xenophon Cyrop. I, 1, 2. νέμονταί τε χωρία, ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν. Cod. Altorf. ἐφ' ὁποῖα δ' ἂν α. ἐ. Sic legas ὅπου δ' ἄν. V. not. ad Sophocl. Oed. Col. v. 354. T. II. p. 313. *G. H. S.*

denarius pro μὴ scribendum censet μηδ', plane non necessarium esse puto.

Pag. 227. *v.* 14. καὶ οἱ μὲν τισιν αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζώναις] Iacobsius Animadvers. in Antholog. Graec. Vol. II. P. 2. p. 264.: „Fortasse ται-„νίαις scribendum, ex more. vide Ruhnken. ad Tim. „p. 246." Hanc coniecturam numero inter eas, quibus ipse vir clarissimus in textu locum non concedet.

Pag. 228. *v.* 25. Add. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 404.

Pag. 233. *v.* 17. ἤριον τὸ μεμορμένον. Etiam hanc vocem, pro qua Heynius μεμορημένον, Legrandius πεπρωμένον legendum esse censet, probam puto. Apollonius Rhod. III, 1130. Br. πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι. Πεπρωμένον Scholiastae foret explicantis illud μεμορμένον. Schneiderus *Griech. Wörterb.* v. μείρω: „Bey Plutarch Mar. 39. „hat für πεπρωμένον eine Handschrift μεμορμένον (statt „εἱμαρμένον), welches ungewöhnlich ist." Ut parum usitatum sit, tamen ego quidem non repudiem.

Ibid. διὰ μὲν καλὸν ἤρικε νοῦσον. Villoisonus in Collectan. MSS., quae nunc possidet Bibliotheca Imperialis, probans correctionem Piersoni ἤρικεν οὖσον, καλὸν, quod Brunckio iure displiceat, quia *bonus* funis non facile rumpatur, mutandum censet in κακόν.

Pag. 245. *v.* 6. *ab extr.* Valckenarii emendationem Κρωβύλη pro κρυώλη in Etymolog. M. p. 742, 52. clare scriptam reperi in Cod. Paris. 2654.

Pag. 267. *v. ult.* Conf. Athenaeus l. III. Vol. I. p. 383. ed. Schweigh. τὰς τῶν μυῶν διεκδύσεις μυστήρια ἐκάλει, ὅτι τοὺς μῦς τηρεῖ.

Pag. 268. *v.* 3. οἴει μᾶλλον *** καλός] Reiskius in Abreschii Notis p. 29. dicitur coniecisse Νη-

ῥέως οἴει καλλίων εἶναι. Id puto vitium esse typothecum: nam ipsum Reiskium non dubito scripsisse Νιρέως. Atque sic etiam in Specimine meo edi oportuit. Ceterum interpretatio mea phrasis μᾶλλον καλὸς pro κάλλιστος mihi non amplius probatur. Cum librarii μᾶλλον saepius confuderint cum μόνον, cumque syllabae ον et ος eodem compendio significentur, fortasse legendum est: οἴει μόνος εἶναι καλός. Exempla confusionis vocum μᾶλλον et μόνον reperies in notis ad Suidam Vol. I. p. 372. et ad Ioannem Chrysostomum Vol. VII. p. 793. *)

Ibid. v. 15. Plato Theaet. p. 362. ed. Heind. γέλωτα δῆτα ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Aliquot Codd. Paris. dant δὴ τὸν ἐμὲ, quod vulgato praeferre nemo dubitabit.

Pag. 277. *v.* 9. Hesychius: Κεχλίαγκα, τεθέρμαγκα.

Pag. 278. *v.* 29. Eiusdem correctionis mentionem facit Iacobsius Additam. animadvers. in Athen. p. 75. ubi haec legas: „Bastius suspicatur ἀνάπαυλή „τις [ἀνάπαυλη τις]. Sed scribendum procul dubio, „οὐδ' ἀνάβλησις [οὐδ' ἄρ' ἀνάβλησις], quod me mo„nuit cl. Lenzius, qui haec ducta esse vidit ex Ho„meri Iliad. β', 380."

Pag. 282. *v.* 14. Plato Theaet. p. 296. Heind. ἀλλὰ τῶν μειρακίων τινὰ (*ex his pueris aliquem*) κέλευέ σοι ἀποκρίνασθαι. Cod. Vatic. 225. minus bene τ. μ. τι. — Locus Phavorini ibidem citatus e Philemonis Lexico technologico v. Εὐφυὴς transscriptus

*) Eaedem voces confusae sunt in Strabone p. 1196. A. Almel. in Dionysio Halic. Antiquit. Rom. II. c. 20. et in Aristotele Hist. Animal. III. c. 7. VI. c. 5. Vid. Schneideri Adnotat. ad Aristotel. I. p. 143. 426. 684. *G. H. S.*

est, quem articulum integrum Villoisonus notae ad Apollon. p. 875. sq. inseruit. Partem eius citavit etiam Ruhnkenius Epist. Crit. p. 101. Qui cum nomini Philemonis addiderit haec verba: „Grammaticus ineditus in Bibl. Paris.“, recte mihi videor concludere, quod ego de hoc Lexicographo monui (Epist. Crit. p. 37.), etiam Ruhnkenio incognitum fuisse.

Pag. 283. *v.* 20. Add. Hanno Peripl. ab init. *καὶ ἔπλευσεν, πεντηκοντόρους ἑξήκοντα ἄγων, καὶ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἰς ἀριθμὸν μυριάδων τριῶν, καὶ σῖτα κ. τ. λ.*

Pag. 293. Perperam dicitur, adiectivum *ἑτοιμοπειθὴς* deesse in Lexico Schneideri, qui e Nicetae Annal. 11, 11. citavit. E contrario p. 297. deest adiectivum *στενώδης*, quod, a Schneidero omissum, commemoratur Epist. p. 23.

EPIMETRUM II.

CONTINENS

ADDITAMENTA

AD

APPENDICEM EPISTOLAE CRITICAE.

Pag. VII. v. 19. Demosthenes πρὸς Μακάρτ. p. 1071, 3. τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ἂν προθῶνται. Reiskius (Vol. XI. p. 1465.): „Correxi ᾗ [pro ἥ]; idem est ac si „dixisset, τῇ ὑστεραίᾳ ταύτης τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἂν „προθῶνται. Verum Taylor lect. Lys. cap. I. p. 224. „ed. meae vult ᾗ ᾗ ἂν πρ. et exemplis confirmat ita „legendum esse.“ Verissima est Taylori correctio: verissima item illa, quam expromsit in Indice graeco Lys. (Vol. VI. p. 883. R.). Citantur ibi verba τῇ προτεραίᾳ ᾗ ἀνήγετο e Lysia p. 626, 2. additque Taylorus: „MS. ᾗ ἀνήγετο: fortasse utrumque necessa„rium, ᾗ ᾗ ἀνήγετο.“

Pag. 6. *v. ult.* Post τερατωδία adde vocem a Lexicographis pariter neglectam μυστηριωδία e Schol. Lucian. Vol. II. p. 332.

Pag. 16. *v.* 24. Πέμπτης in πέμπτῃ mutandum esse, tam certum est, ut nemo de eo dubitare possit: idemque mihi placuerat. Minus certum videtur, quod Schaefero pag. 17. v. 1. placuit legere ἰδίας ἑκάστοις. Ego incideram in ἰδίας ἑκάστου. Etenim scriba Codicis SGerm. syllabas ος et ου compendiose scriptas persaepe confudit, Graecitasque pariter genitivum admittit. Sic Stobaeus citatus a Koenio ad

Gregor. Corinth. p. 108. [L. B. p. 233. Lips.] ποτί τε τὰν κοινὰν εὐκοσμίαν καὶ ποττὰν ἴδιον ἑκάστω διαμονάν. ἑκάστω cum careat iota subscripto, genitivus videtur. Sed cum haec scribenti Stobaeus ad manus non sit, ipsum locum inspicere non possum. *)

Pag. 19. *not.* Etsi concedo, adiectivum ἡμιτέλειος non adversari analogiae, tamen in Dionysio Halic. praefero ἡμιτελεῖς. **)

Pag. 20. *v.* 5. *Quid, quaeso, Iupiter hoc loco sibi vult?* Omnino parum amice tractavit Villoisonus regem deorum. Nunc enim advocavit eum, ubi nemo adesse vellet: nunc expulit, ubi praesentia eius plane necessaria esset. Apollonius Lex. Homer. p. 200. Ἀργέτη δημῷ .... ἀργῆτα δὲ κεραυνὸν, λευκὸν καὶ λαμπρὸν, ἢ τὸν ταχέως διϊκνούμενον. τὸ γὰρ ἀργὸν σ^H τὸ ταχύ. Sic Cod. MS. Sed Villoisonus legit ἢ τὸν ταχέως Διῒ κινούμενον. E contrario editus ab eo Scholiastes ad Homer. Iliad. Δ, 475. habet: Ἴδη ἐστὶν ὄρος ὑψηλότατον Τροίας. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Ἴδη τῆς Κρήτης ἀπὸ Ἴδης τῆς τοῦτον (quemnam?) διαθρεψάσης νύμφης. In Codice legitur: τῆς τ διαθρεψ. ubi quis non videt τῆς τὸν Δία θρεψ. v. restituendum esse?

*) Stobaei editiones, certe Gesnerianae, quibus etiam Koenius usus est, habent dativum ἑκάστῳ. Certissimum tamen est, ἴδιος utroque modo construi. Dionysius Halic. Ant. Rom. I. c. 68. τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀνομασίας. ubi al. ἰδίους. Schol. ad Theocr. Idyll. III. v. 48. τοῦ ἰδίου (male edit. Reisk. δίου) ἑαυτῆς μαστοῦ. *G. H. S.*

**) Photius Lexic. c. 56. Ἡμίοποι, κυρίως ἡμιτέλειοι αὐλοί. Schleusnerus ad h. l. c. m. sq.: „Potest quidem „impressa lectio locum habere, nihilominus tamen „Hesychii ac Phavorini auctoritate adducor, ut scri„bam οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί. Addit quoque Hesychius: „Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων μὴ τελείων.“ — Photius Lexic. c. 276. Παντέλειον. ὁλόκληρον. *G. H. S.*

Pag. 26. not. Iure Schaeferus κἂν ... συνετέθη tuetur. *) — In Epistolae Criticae Lipsiensi editione

*) Quae illo loco monui de constructione particulae κἂν (*etsi, etiamsi*) cum indicativo, displicere video Censori Appendicis in *Jen. Allgem. Literat. Zeit.* (1810. m. Mai. Num. 125. col. 396.), qui illam sic construi posse negat. Et in Bianore quidem vitiosam dicit interpunctionem, quam sic corrigit, ut post γηραλέος ponat, non, ut vulgo, signum interrogandi, sed punctum. (Errore calami scripsit *comma.*) Iam particulam κἂν valere dicit, non καὶ ἐὰν, sed καὶ ἂν, sensumque nasci bonum hunc: *non erat tuus, potuissetque mori aetate provectior.* Hic sensus ut bonus sit, certe non est poëticus: nam acumen carminis adeo obtundit, ut Bianorem credam vel soloecismi culpâ vulgarem interpunctionem redimere maluisse. Compara mihi Crinagorae Epigramma XLII. quod simillima interrogatione clauditur. Sed talem ille culpam, si qua est, non videtur commisisse: editiones enim Anthologiae Stephanica et Wecheliana habent οὐ σὸς ἔην, κεὶ θάνε γηραλέος; Quod qui in Brunckianae locum scripturae revocare volet, me vix habebit repugnantem. In Agathia Censor, duabus vocibus in unam coniunctis, corrigit κἀνεδίκαζε, sensumque esse dicit: *et Paris iudicium suum retractasset.* Hic quaerere subit: Quale iudicium? Nimirum, quod ex mytho satis constat, Idaeum illud, quo Venerem iudicavit pulchriorem Iunone et Minerva. Id si retractat, formositatis praemium dare debet aut Iunoni aut Minervae. Sed quid hoc, quaeso, ad citharistriam Ariadnen? Retinendum igitur, quod omnes ediderunt, κἂν ἐδίκαζε Πάρις, i. e., ut Obsopoeus vertit, *etiamsi iudicaret Paris.* Denique de Galeno et Thoma Mag. Censor sic: „*Die Worte des Galen können wir jetzt* „*nicht nachsehen, aber wahrscheinlich ist bey ihm,* „*so wie bey Thomas Mag., κἂν εἰ statt des blossen* „*κἂν zu lesen.*" Galeni locus sic, ut ego citavi, legitur in editione et Aldina et Basileensi. — Nunc aliquaddam exempla huius constructionis, si forte adversarium conciliare mihi possim: quanquam verba eius reputans multum vereor, ne, quantumvis cumu-

p. 155., ubi Phrynichi MS. observationem de v. ἀρπαγιμαῖος posui, video excusum οὗτος ἂν ἁρπαγιμαῖος καλοῖτο. Id cur factum sit, ignoro. Pari-

lem numerum exemplorum, dissentientem habiturus sim. („*Die Menge der Stellen,*" inquit, „*wo diese* „*Construction vorkommt, kann nichts beweisen.*") Apollonius de Synt. p. 200, 31. κἂν παρὰ τὸ δέκατος ἦν ἡ σύνθεσις. Ioannes Diaconus ad Hesiod. Theogon. p. 229. a. Heins. κἂν τῶν θύραθεν οὗτός ἐστι. Schol. ad Thucydid. II. c. 37. κἂν μὴ εἶχον ἀρετήν. Tzetzes ad Lycophron. v. 48. κἂν κἀκεῖ τινες ἐδιπλασίασαν τὸ μ. ad v. 235. κἂν ἴσως καὶ ὁ Λυκόφρων τοῦτο ἠγνόησε. Modo praecessit: κἂν γὰρ λαρνακοφόρους εἴπῃς. ubi duo Codices nuper collati pro εἴπῃς dant εἶπεν, quod ego quidem non repudiem. Ioannes Phocas in L. Allatii Symmict. I. p. 5. extr. κἂν ὁ χρόνος καὶ ταύτης τὸ μεγαλεῖον ἐλώβησε. Vides, omnia exempla e scriptoribus posterioris Graecitatis sumta esse: neque ego unquam adseveravi, sic scripsisse classicos. Itaque paullo plus (fortasse recte) ausus est Hermannus, cum ad Aristophan. Nub. v. 1156. vel classicos hac ratione uti potuisse, adeoque exempla huius constructionis ex illorum scriptis per malam Grammaticorum soloecismos pertimescentium sedulitatem exterminata esse suspicaretur. „At illud „videndum est," inquit, „ne κἂν, quod indicativo „etiam aoristi iunctum nunc soloecum habetur, in iis „sit loquendi formulis, quas grammaticorum doctrina „ita e veterum scriptis sustulit, ut nunc vix usquam „reperiri videantur. Atque Apollonius quidem Dys„colus postquam in libro tertio de syntaxi p. 265. sqq. „ἐὰν coniunctivo iungendum docuit, deinde p. 269. „contendit, dici non posse ἐὰν ἔλαβον, ἵνα ἀνέγνων. „Qui ut in posteriore exemplo fallitur, ita nesciam, „an etiam in priore erraverit, qui ipse in eodem li„bro p. 300." [corr. p. 200.] „κἂν cum indicativo „coniunxerit. Verba eius haec sunt: ἔστι δὲ καὶ οὕτω „φάναι, κἂν παρὰ τὸ δέκατος ἦν ἡ σύνθεσις, τὰ τῆς „συνθέσεως ἐν λόγῳ τὴν τοῦ οὐδετέρου σύνθεσιν ἀνε„δέχετο. In quo loco si ᾖ scripsisset, deinde non „ἐδέχετο, sed δέχεται dicere debebat." *G. H. S.*

sima enim editio, perinde ut Codex, habet ἂν .. καλεῖται, quod Wiedeburgium mutare non iussi. Omnino Phrynichus particulam ἂν saepius iungit cum indicativo. E. c. v. ἄοινος (vid. Lexic. Sophocl.): δύναται δ' ἂν τις. Item v. ἁρμογὴ extr.: δύναται δ' ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ ἁρμογὴ καλεῖσθαι. Haec omnia sana puto.

Pag. 39. *v.* 9. *Gaili.* Corrig. *Gailii.* Nam vir clarissimus latine dici vult *Gailius*, non *Gailus.*

Pag. 45. *v.* 14. Fuerunt qui, his perlectis, mihi opponerent, verborum *approche* et *approcher* de coitu usurpatorum nullum legi exemplum in Dictionario Academiae Gallicae. Verum hoc est: sed hic usus ibi commemorandus fuit. Ut enim nihil dicam de sermone vitae communis, (quoties audias e. c. *Cette femme refuse les* *a p p r o c h e s* *de son mari*, aliaque eiusdemmodi?) ut Buffoni mittam auctoritatem, en duo exempla e scriptoribus excitata, quos bene gallice scripsisse nemo non fateatur. Voltarius *Dictionn. philos.* v. *Newton:* „Il n'a jamais „*approché* d'aucune femme." In Argumento Aeschyli Sept. ad Theb. haec leguntur: ἐφύλαττε μὴ συνευνᾶσθαι τῇ γυναικί. Quae Laporte Dutheil, vir egregius, cuius amicitiam eximiamque erga me benevolentiam satis laudare non possum, gallice sic vertit: *Laius se gardoit habituellement d'* *a p p r o c h e r* *de Iocaste.* Ceterum ut in dialecto Graecobarbara ἔγγισις, sic in puriore Graecitate πλησιασμὸς de coitu dicitur, etsi Atticistae hunc vocis usum parum probant. Conf. Pollux l. V. cap. 15. Antiatticista SGerm. MS. Πλησιασμὸς ἀντὶ τοῦ μίξις.

Pag. 56. *v.* 6. In eandem coniecturam incidit Iacobsius. V. viri doctissimi Additam. animadvers. in Athen. p. 20.

EPIMETRUM III.

CONTINENS

ADDITAMENTA

AD

GREGORIUM CORINTHIUM.

Pag. 418. *v.* 29. Ante verba Libanii citata vulgo leguntur haec: ἐν οὖν τῷ νέῳ μανθάνειν εἴη παρὰ τῶν πρεσβυτέρων, τισὶ μὲν προσεκτέον, τίνων δ' ἀφεκτέον. Hic pro ἐν secundum Codicem Paris. 2918. legendum ἵν'. Praeterea τισὶ mutandum in τίσι. Ceterum ἐνταῦθα, quod idem Codex pro ἐντεῦθεν dat, h. l. valet εἰς τοῦτο.

Pag. 834. *v.* 8. *sqq.* Quod ibi Schaeferus adnotavit, notam tachygraphicam (v. tab. VII. num. 4.), significantem mihi vocem ἥλιος, a Ruhnkenio aut eius Collatore habitam esse pro compendio vocis Ἀπόλλων, movet me, ut haec, futura, opinor, lectu non iniucunda, adiungam. Scilicet eadem illa nota (☉), spiritu nunc instructa, nunc carens, in Grammaticorum libris manu scriptis valet etiam nomen proprium Ἀπολλώνιος, quicunque tandem *Apollonius* intelligatur. Hac vi saepissime positam videas in Codice Paris. 2654., qui tantum non ad verbum cum edito Etymologo congruit. E. c. v. Πιπρᾶσαι, (Etymol. M. 672, 22.) φυσῶσαι. Ἀπολλώνιος. v. Κέρας, (Etymol. M. 504, 47.) λέγεται κέρας καὶ ὁ ποταμὸς, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ (Argon. IV, 282.)· ἔστι δέ τις ποταμὸς ὕπατον κέρας Ὠκεανοῖο.

aliisque locis innumerabilibus. His enim omnibus locis Codex ille Parisinus pro voce Ἀπολλώνιος habet signum solis (☉). Haec res clarâ luce perfundit illa, quae Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 203. de Apollonii Rhod. Argon. I, 1213. notavit: „Hunc „versum“ inquit „ita laudat Tzetzes ad Lycophr. „480. ἐκ Δρύοπος Δρύοπες, οἱ περὶ Παρνασσὸν, ὥς φη„σιν Ἥλιος· Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν „ἔπεφνε. At quis, quaeso, est novus ille et inaudi„tus poëta Ἥλιος, cui versus tribuitur? Nempe est „ipse Apollonius Rhodius, qui hoc cognomen ne„scio unde *) invenit.“ [Non dubito inde invenisse, quod socordia legentium libros manu scriptos signum solis, valens illud nomen proprium Ἀπολλώνιος, pro compendio vocis ἥλιος haberet. Igitur in Tzetzae l. c. pro Ἥλιος legendum Ἀπολλώνιος.] „Huius rei no„titiam uni“ [?] „debemus Grammatico veteri in „Catalogo Bibliothecae Matrit. p. 449. Ζῆται τὸ στοι„χεῖον ἀπὸ Ζήτου τοῦ Βορέου, οὗ μέμνηται Ἥλιος „Ἀπολλώνιος ὁ ποιητής. scil. I, 211. Eadem habet „Etymol. M. p. 406, l. 38. sed sine illo cognomine.“ [Etymologus simpliciter, idque bene: οὗ μέμνηται Ἀπολλώνιος. **) Quod in Grammatico Matritensi iuxta Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς positum est Ἥλιος, nemo

*) Huschkius Anal. Crit. p. 274.: „Nemo adhuc causam „indagare vel potuit vel voluit, cur Apollonius Rho„dius dictus sit Ἥλιος. Neque facile quisquam hoc „credidisset Tzetzae, versum huius poetae sub no„mine Ἡλίου laudantis ad Lycophr. 480. nisi acces„sisset testimonium Grammatici veteris in Catalogo „Bibliothecae Matrit. p. 449. qui idem cognomen tri„buit Apollonio. His igitur inter se comparatis, „Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 203. feliciter emen„davit eundem Tzetzen ad Lycophr. 208. ubi Apol„lonius Rhodius male vocatur Ἡλιόδωρος.“ *G. H. S.*

**) E contrario Zonaras T. I. c. 958. οὗ μέμνηται Ἥλιος. *G. H. S.*

dubitabit natum esse e perversa interpretatione signi valentis nomen proprium Ἀπολλώνιος, ideoque sine ulla cunctatione deleri debet.] „Nominis ratio magis quaeritur ab Iriarte *), quam reperitur. Ἡλιάδης“ [?] „si dictus esset Apollonius, intelligerem „Ῥόδιος. Iam autem, cognomine per illum Grammaticum cognito, facile est emendare eundem Tzetzen ad Lycophr. 208. Δελφίνιος μὲν, ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι δελφῖνα δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε, Λητὼ βιάζοντα, ὥς φησιν Ἡλιόδωρος· Ὁππότε πετραίῃ „ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν. Versus enim allati cum sint Apollonii II, „707., perspicuum est, pro Ἡλιόδωρος scribendum „esse Ἥλιος.“ Imo scribendum Ἀπολλώνιος. De his omnibus quo minus dubites, memento, Grammaticos et Scholiastas nomina propria plerumque per compendia notasque tachygraphicas scribere. In Etymolog. M. p. 27. v. 2. sq. leguntur haec: Αἰαίη, ἡ Μήδεια . . . εἴρηται δὲ ἀπὸ Αἰαίης πόλεως Ἀπολλωνίας. Pro voce postrema Codex Paris. 2654. dat signum σ', quod lego Ἀπολλώνιος. Sylburgius ad h. l.: „Ἀπολλωνίας si auctor scripsit, fortasse significare voluit, Aeaeam alio nomine Apolloniam esse „dictam, aut legendum Ἀπολλώνιος, ut Apollonius „Argonauticorum auctor hic citetur testis.“ **) Vi-

*) En verba Hispani: „Tale vero nomen *Ἥλιος*, *Sol*, „Apollonio Poetae adiunctum nobis alibi nusquam „occurrit. Anne ipsi donatum, quod Rhodi, sacrâ „*Soli* urbe, diu versatus, unde cognomentum *Rhodius* obtinuit? An forte quod *Apollonio*, Solari vo„cabulo, allusum est? An denique quod ob celebri„tatem famae clarissimam unus e Pleiade Poetarum „est habitus? Fateor equidem me in tanta luce non „parum caligare.“ *G. H. S.*

**) Accedat exquisita Thryllitzschii nota ad Lycophr. v. 208. p. 476. b. ed. Müller., quae si prius edita fuisset, omnes Ruhnkenii aliorumque dubitationes

deamus hac invitati occasione Scholia Ven. ad Hom. Il. I. (IX.) 468. αἴθουσαι (Cod. αἴθουσσαι) δὲ αἱ ὑπὸ ἥλιον καταυγαζόμεναι στοαί. In Codice reperi ὑπὸ ☉, i. e. ὑπὸ ἡλίου, non ἥλιον.

tollere poterat. „Neque Helius," inquit vir graece doctissimus (conf. Valckenar. praefat. ad Euripid. Phoeniss. p. XIV. XV.) „neque Heliodorus tale quid „quis unquam scripsit, vixitque, qui potuerit scri-„bere. Locus est apud Apollonium II, 706 et 707. „Fons mendi in eo residet, quod veteres ταχυγράφοι „solem (ἥλιον) et Apollinem (Ἀπόλλωνα) eodem modo „breviabant ☉ιος, vel ☉ων, ut in Cod. Vit. 1. saepius „factum est. Iam quia ☉νιος scriptum erat, putabant „ἥλιος legi debere; in quo fallebantur. Ἥλιος est „auctor nullus." Add. editoris ipsius nota p. 296. b. *G. H. S.*

EPIMETRUM IV.

CONTINENS

VARIAS LECTIONES

AD

CAPUT XIV. DIONYSII HALICARN. DE COMPOS. VERBOR. EXCERPTAS E DUOBUS PRAESTANTISSIMIS CODICIBUS HERMOGENIS NUM. 1983. (FOL. 185. RECTO ET SQ.) ET 2977. (FOL. 231. VERS. ET SQ.) BIBLIOTHECAE REGIAE PARISINAE VETERIS.

Pag. 71. *v.* 11. *ed. Reisk.* Codd. τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς καὶ ἐνάρθρου, μηκέτι — omisso articulo αἱ.

Ibid. v. 12. Codd. ἃ καλοῦμεν στοιχεῖα — Sic, ἃ, non ἃς. Bastius: „Haec scriptura videtur attentione digna.“ V. mea in Hermanni Adnotat. ad Viger. p. 708. et Heindorf. ad Platon. Phaedr. p. 279. Dionysius Halic. Ant. Rom. VII. c. 1. extr. πρέσβεις ἀπεστάλησαν ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων εἰς Σικελίαν, σῖτον ὠνησόμενοι, καὶ παρῆσαν ἐκεῖθεν ἄγοντες, ὃν ὁ τύραννος ἔδωκε δωρεάν. Reiskius ad h. l. p. 1945. b.: „ὃν de meo dedi, pro vulgari ἦν. redit enim ad σῖτον, „non ad δωρεάν, quod voc. h. l. adverbiale est, significans; *gratuito.*“ Omnium scriptura librorum, ἦν, retineri poterat, ut vere monuit Censor *in der Neuen Philol. Bibliothek* III. 2. p. 232. Eiusdem generis est Xenophontis Cyrop. VII, 5, 56. ἑστίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον κ. τ. λ. ubi quod alii pro οὗ

habent ἧς, manifesto ortum est e glossemate. De Latinis v. Bünemann. ad Lactant. p. 258. et 889.

Ibid. v. 16. Codd. ποιεῖται τελευταῖον. τῶν δὴ στοιχείων τε —.

Ibid. v. 17. Codd. διάφοροι δὲ αὐτῶν.

Pag. 72. *v.* 4. Cod. 1983. καθ' ἣν τῶν μὴ φωνηέντων ἃ μὲν —. Cod. 2977. καθ' ἣν τῶν μὲν (Bastius: „sic, male.") φωνηέντων ἃ μὲν —. Persaepe confusa μὴ et μέν. V. Ind. Graecit. ad Gregor. Corinth.

Ibid. v. 5. Codd. ὁποίους δή ποτέ τινας —.

Ibid. v. 6. sq. Codd. ῥοῖζον, ἢ μυγμὸν ἢ σιγμὸν ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων δηλωτικούς, ἃ δ' ἐστὶν ἄμοιρα πάσης φωνῆς —.

Ibid. v. 8. Codd. ἠχεῖσθαι καθ' ἑαυτά. διὸ δὴ ταῦτα μὲν ἄφωνά τινες —.

Ibid. v. 9. Qui in Reiskii editione per typothetae negligentiam locus excidit, in Codd. legitur, his quidem scripturae varietatibus: οἱ δὲ τριχῆ νείμαντές τε τὰς πρώτας καὶ στοιχειώδεις τῆς φωνῆς δυνάμεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλεσαν, ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ ἐκφωνεῖται —.

Ibid. v. 11. Cod. 1983. μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων αὐτὰ ἑαυτῶν κρεῖττον ἐκφέρεται —. Cod. 2977. cum scriptura vulgata congruit.

Pag. 73. *v.* 2. Codd. οὔτε τὰς ἡμιτελεῖς φωνὰς —. V. Append. ad Bastii Epistol. Critic. p. 19.

Ibid. v. 3. Codd. μεθ' ἑτέρων δὲ ἐκφωνεῖται.

Ibid. v. 4. Codd. ἀριθμὸς αὐτῶν ὅστις ἐστὶν, omissis ὁ et δ'.

Ibid. v. 5. Cod. 1983. πολλοῖς παρέσχε. Cod. 2977. πολλὴν παρέσχε.

Ibid. v. 6. Codd. εἶναι ιγ πάντα τῆς φ. στοιχεῖα, sine τά.

Ibid. v. 8. Codd. οἱ δὲ, καὶ τῶν κ. λ.

Pag. 74. *v.* 2. Cod. 2977. solus habet γϱ. τε καὶ γεωμετϱικῆς.

Ibid. ambo habent εἰ δὲ βούλεταί τις. Hoc verum puto. V. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 68. et F. A. Wolf. ad Xenophont. Hellen. p. 118.

Ibid. *v.* 4. Codd. μήτε πλείους ὑποθεμένους εἶναι τὰς τῆς κ. τ. λ.

Ibid. *v.* 5. Codd. φωνῆς ἀϱχὰς, τὰ (sine καὶ) συμβ. αὐτοῖς λέγειν —.

Ibid. *v.* 7 — 10. Haec in Codd. sic scripta leguntur: ἔστι δὲ ταῦτα τὸν ἀϱ. ζ, δύο μὲν βϱαχέα, τὸ ε καὶ τὸ ο, δύο δὲ μακϱὰ, τὸ η καὶ τὸ ω, γ δὲ δίχϱονα, τὸ α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ· καὶ γὰϱ ἐκτείνεται ταῦτα καὶ συστέλλεται, καὶ αὐτὰ οἱ μὲν ἤδη δίχϱονα, ὥσπεϱ ἔφην —.

Ibid. *v.* 11. Codd. καλοῦσι. φωνεῖται γὰϱ ταῦτα πάντα, τῆς ἀϱτηϱίας συνηχούσης τῷ πνεύματι —.

Pag. 75. *v.* 2. Codd. πλὴν καὶ τὰ μὲν μακϱὰ —.

Ibid. *v.* 3. Codd. καὶ τῶν διχϱόνων ἃ μακϱῶς pro ὅσα μ.

Ibid. Cod. 1983. male τεταγμένον.

Ibid. *v.* 5. in Cod. 1983. deest τε post ἐξ ἀποκοπῆς.

Ibid. *v.* 6. Cod. 2977. πνεύματα pro πνεύματος.

Ibid. *v.* 7. Codd. ἐκφέϱει pro ἐκφέϱεται.

Ibid. *v.* 10. Codd. καὶ τὸν τοῦ πνεύματος οὐκ ἀποκόπτει τόνον —. De posteriori varietate v. not. ad Euripid. Orest. v. 581. Pors p. 162. ed. Lips. alter. et Erfurdt. ad Sophocl. Antig. p. 155. ed. min.

Ibid. *v.* 11. Codd. ἢ βϱαχέως, omisso τά.

Ibid. *v.* 12. Cod. 2977. σπανίζει pro σπαδονίζει.

Ibid. *v.* 13. Codd. τῶν μακϱῶν πάλιν εὐφωνότατον —.

Pag. 76. *v.* 1. Codd. ἀνοιγομένου τε τοῦ στόματος —.

Ibid. v. 2. Cod. 2977. ἀναφερομένου pro ἄνω φερομένου. Voci οὐρανὸν margo Codicis 1983. adscriptum habet τὴν ὑπερῴαν φησί.

Ibid. v. 3. Codd. δεύτ. δὲ τὸ η, διότι τε κάτω —.

Ibid. v. 4. ἀκόλουθον deest in Cod. 2977.

Ibid. v. 5. Post ἀνοιγομένου ambo Codd. inserunt τοῦ στόματος.

Pag. 77. *v.* 1. Codd. στρογγυλίζεται γάρ, omisso τε. V. Append. ad Bastii Epistol. Critic. p. 18.

Ibid. Codd. καὶ περιστέλλεται τὰ χείλη —.

Ibid. v. 3. Codd. ἔτι δὲ ἧττον τούτου τὸ ε (sic) —. De commutatione vocum ἔστι et ἔτι v. not. ad Gregor. Corinth. p. 95.

Ibid. v. 4. Codd. γινομένης pro γενομένης.

Ibid. v. 6. Codd. ὀδόντας τε καὶ ἡ κροῦσις τοῦ πν.

Ibid. v. 8. Codd. χειλῶν.

Ibid. Codd. οὐδέτερον μὲν εὔμορφον, ἧττον δὲ δυσειδὲς τὸ ε (sic) —.

Ibid. v. 10. Codd. καὶ τὴν πληγὴν pro τὴν δὲ πλ.

Pag. 78. *v.* 2. γὰρ post ὀκτὼ in ambobus Codd. deest.

Ibid. v. 4. Codd. διπλᾶ δὲ τρία, τὸ ζ καὶ τὸ ξ —.

Ibid. v. 6. Codd. τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ δ καὶ τοῦ σ, τὸ ξ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ σ, τὸ ψ διὰ τοῦ π καὶ τοῦ σ —.

Ibid. v. 8. καὶ ante ἰδίαν in ambobus Codd. deest.

Ibid. v. 9. Codd. δυεῖν.

Ibid. Cod. 1983. συλλαβαῖς παραλαμβανόμενον ἕκαστον· τούτων κρεῖττω —. Cod. 2977. συλλ. παραλαμβανόμενον ἕκαστον· τούτου κρεῖττω —.

Ibid. v. 13. Codd. βαρυτέρους τόπους συνάγ. (sic, sine αὐτῶν.)

Ibid. Codd. φωνεῖται pro ἐκφωνεῖται.

Ibid. v. 14. δή ante τινα in ambobus Codd. deest.

Ibid. v. 15. Codd. ἱσταμένης pro ἀνισταμένης.

Ibid. v. 16. Codd. συνηχούσης, omissis vocibus τὸ πνεῦμα.

Ibid. v. 17. Codd. πιεσθέντος, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ τῶν —.

Pag. 79. *v.* 1. Cod. 1983. τὸ δὲ $\overline{\pi}$ pro τὸ δὲ $\overline{\nu}$.

Ibid. v. 3. Codd. τῆς γλώττης ἄκρως ἀποῤῥιπιζούσης —.

Ibid. v. 5. Codd. τ. μ. γλώττης προσαγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅλης, τ. δὲ πν. διὰ μέσων αὐτῶν φερομένου —.

Ibid. v. 9. Codd. λαμβάνει τὸν ψόφον τῶν ἡμιφώνων, ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιφώνων —.

Pag. 80. *v.* 4. Pro καὶ εἰ πλεονάσειε Codd. dant καὶ πλεονάσαν.

Ibid. v. 6. Codd. φωνῆς δοκεῖ.

Ibid. v. 7. Codd. τινες σπανίως ἐχρῶντο —.

Ibid. v. 8. Codd. εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ ἀσίγμους ὅλας αὐδὰς (sic) ἐποιοῦντο. — Ambo carent verbis quae statim sequuntur, δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος — ἄνθρωποι.

Pag. 81. *v.* 2. δὴ ante διπλᾶ in Cod. 1983. deest.

Pag. 82. *v.* 3. τὸν ante συριγμὸν ibid. deest.

Pag. 83. *v.* 1. Cod. 1983. εἰσι ψιλὰ —.

Ibid. v. 3. Codd. ἀμφοῖν τὸ $\overline{\beta}$ καὶ τὸ γ —.

Ibid. v. 4. Codd. φωνεῖται pro ἐκφωνεῖται.

Ibid. v. 5. Codd. χειλῶν.

Ibid. v. 7. Codd. θεσμὸν (sic).

Ibid. v. 9. Codd. ψιλότερόν (sic).

Pag. 84. *v.* 1. Codd. ἀφώνων γραμμάτων.

Ibid. v. 3. Codd. τρία δὲ ἄλλα ἄκρα λέγεται, τῆς γλώττης ἄκρω —.

Ibid. v. 4. Codd. κατὰ τοὺς μετεώρους ὀδ., ἔπειτα ὑπὸ —.

Ibid. v. 5. Codd. ἀποῤῥιπιζομένης pro ὑποῤῥαπιζομένης.

Ibid. v. 6. Codd. κάτω pro αὐτῷ.

****

Ibid. Verba τὸ τ καὶ τὸ θ καὶ τὸ δ in ambobus desunt.

Ibid. *v.* 7. καὶ ante ταῦτα in ambobus deest.

Ibid. *v.* 8. Codd. γὰρ αὐτῶν ἐστιν —.

Ibid. *v.* 9. Codd. συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφ.

Ibid. *v.* 11. Codd. ἀνιστ. πρὸς τὸν οὐρανὸν pro κατὰ.

Ibid. Codd. ἐγγὺς τοῦ φάρυγγος. Phrynichus p. 22. Pauw. Ὁ φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει· ὁ δὲ Ἀττικὸς ἡ φάρυγξ.

Ibid. *v.* 13. Verba τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ τὸ γ in ambobus desunt.

Ibid. Pro οὐδενὶ ταῦτα Codd. dant οὐδὲν δὲ οὐδὲ ταῦτα διαφ. κ. τ. λ.

Pag. 85. *v.* 1. Codd. μεταξὺ ἀμφοῖν τούτων.

Ibid. *v.* 3. Codd. δεύτερα δὲ, ὅσα μέσα·

Ibid. Cod. 1983. κάκιστα, ὅσα ψιλῶς. Cod. 2977. κάκιστα, ὅσα ψιλά.

Ibid. *v.* 4. μόνην in ambobus deest.

Ibid. *v.* 5. Codd. ὥστ' ἐγγύς που τελειότερα εἶναι ἐκεῖνα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

I Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου ὑπόθεσις τοῦ παρόντος δράμα

Βουλόμενος Ἀριστοφάνης σκῶψαι Ἀθηναίους ἀδικία συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας, καὶ διὰ το πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεω Χρεμύλον τοὔνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρό χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως, ὃς μετά τινος 2 αὐτῷ ράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου δος, εἰ χρὴ τουτονὶ τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα κίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις ἐπιτη ειν· ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀ θὰ πράττοντες πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὖτ Χρεμύλος. Ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οι ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχῃ, τούτῳ ἕπεσθαι. καὶ ὃς γὰρ ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλοῦτος) καὶ λουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλο ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ 3 τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ θ πων, μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκο θοῦσι. καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔ τα μανθάνουσι 4 παρ' αὐτοῦ Πλούτου, ὅς τις ἐστί, ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός· οἱ δὲ ἀ σαντες ἥσθησάν τε καὶ βουλὴν ἔσχον ἀπαγαγεῖν

1 Θωμᾶ τοῦ Μ.] Eum hujus argumenti auctorem probant vetustae Edd. ubi, quum proxime praecessisset, Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως, post enarratam *Aristophanis* vitam et comoediae originem mox subjicitur, Ἡ ὑπόθεσις τοῦ παρόντος δράματος ἐστιν αὕτη. Id minus patet in Edd. *Porti et Kusteri*, in quibus haec divulsa, atque intervallo longiore sunt separata.

2 Αὐτῷ] Crediderit aliquis αὐτοῦ. frustra: dativum, pendeat ab intellecto v substantivo, sic aliquando nunt Attici, ut genitivi cem obire videatur: ὁ τῷ μύλῳ θεράπων, id est, τῷ Χρεμύλῳ θεράπων, *qui Chremylo servus, Chre servus:* ἡ τοῖς Δικαιο παισὶ κληρονομία pro ἡ τοῖς Δ. π. κλ. *Dicae nis liberorum haered* Eruditos etiam viros nunquam fefellit haec quendi ratio.

3 Τούτῳ] Omnes Edd. a

τὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πήρωσιν. καὶ, ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τάς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅτι τάχιστα, καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε. ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς, οὐκ αὐτοὶ μόνοι, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν. Ἐπιγέγραπται δὲ τὸ δρᾶμα, Πλοῦτος Ἀριστοφάνους.

Α Λ Λ Ω Σ.

Πρεσβύτης τὶς Χρεμύλος, πένης ὢν τὴν οὐσίαν, ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ. ἐπερωτᾷ δὲ τὸν θεὸν, 5 πῶς ἂν εἰς ἔκδηλον ἁβρόν τε μετασταίη βίον. τοιόνδε δὲ ἐγγεγύηται ὁ χρησμός. χρᾷ γὰρ αὐτῷ ὁ θεὸς ἐξιόντι τοῦ ναοῦ, τούτῳ ἕπεσθαι, ᾧ πρώτῳ 6 συντύχῃ. Καὶ δὴ τυφλῷ καὶ γέροντι συντυχὼν εἵπετο, πληρῶν τὸν χρησμόν. ἦν δὲ Πλοῦτος οὗτος. ὕστερον δὲ προσδιαλεχθεὶς αὐτῷ εἰσάγει εἰς Ἀσκληπιοῦ, ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως. καὶ οὕτω πλούσιος γίνεται. ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα ἡ Πενία παραγίνεται λοιδορουμένη τοῖς τοῦτο κατορθώσασι. πρὸς ἣν καὶ διάλογος οὐκ ἀφυὴς γίνεται, συγκρινομένων τῶν φαύλων τῆς Πενίας καὶ τῶν Πλούτου ἀγαθῶν ὑπὸ Βλεψιδήμου καὶ Χρεμύλου.

quae τοῦτο. Bene correxit *Kusterus*: in sequ. Arg. ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα.

4 Παρ' αὐτοῦ Πλ.] Ita veteres Edd. nihil erat causae, cur *Kusterus* insereret αὐτοῦ τοῦ Πλούτου.

5 Πῶς ἂν εἰς ἔκδηλον etc.] Fabulae parum accurate conveniunt: nam ibi non de se Chremylus Apollinem, sed de filio ejusque moribus mutandis consulit: sic tamen et *Aristophanes* Grammaticus. Verum neque oratio structuram habet decentem: ἔκδηλος βίος inusitatum; nec quadrat, τοιόνδε δὲ ἐγγεγύηται ὁ χρησμός. Existeret aliquis sensus tolerabilis, si scriberetur: τοιόνδε δέ τι ἐγγυᾶται ὁ χρησμός. Χρᾷ αὐτῷ ὁ θεὸς etc. Equidem non labem solum inesse verbis, sed praeterea deficere quaedam mihi persuadeo.

6 Συντύχῃ] Eum in modum hic et sequenti Argumento, itidemque in *Aristophanis* Grammatici περιτύχῃ, praeferunt Edd. F. B. G. Sine necessitate dedit

7 πολλῶν τε ἄλλων ἐπεισρεόντων, ἐν τῷ ὀπισθοδ
τῆς Ἀθηνᾶς ἀφιερώσαντο Πλούτου ἰνδάλματα. Τὰ
οὖν τῆς ὑποθέσεως τοιαῦτα. Προλογίζει δὲ θερά
δυσχεραίνων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι τυφλῷ καὶ γέ
κατακολουθεῖν οὐκ ᾐσχύνετο.

Ἑτέρα ὑπόθεσις.

Πρεσβύτης τὶς Χρεμύλος πένης ὢν καὶ ἔχων υἱὸν,
τανοήσας ὡς οἱ φαῦλοι τοτηνικαῦτα εὖ πράττουσι
δὲ χρηστοὶ ἀτυχοῦσιν, ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ χρησόμ
πότερον τὸν παῖδα σωφρόνως ἀναθρέψειε, καὶ 8 ὅμ
ἑαυτῷ τοὺς τρόπους διδάξειεν, (ἦν γὰρ αὐτὸς χρησ
ἢ φαῦλον, ὡς τῶν φαύλων τότε εὐπραγούντων. ἐλ
οὖν εἰς τὸ μαντεῖον, περὶ μὲν ὧν ἤρετο, οὐδὲν ἤκου
προστάττει δὲ αὐτῷ, ᾧ τινι πρῶτον ἐξιὼν συντ
ἀκολουθεῖν. 9 καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Kusterus συντύχοι ct περιτύχοι.

7 Πολλῶν τε] Malim δέ. Hae particulae frequenter confusae.

8 Ὅμοιον ἑαυτῷ τοὺς τρόπους· διδάξειεν] *Utrum filium ita institueret, vel institui curaret, ut moribus sibi similis evadat, an malus et improbus.* Illum usum habet perquam elegantem διδάσκειν accusativos simpliciter adsciscens: διδάξαι vel διδάξασθαι (nam in his loquendi formulis Activi Mediique virtus est promiscua) ποιητὴν, ἱππέα, σοφὸν, γενναῖον· *informando exercendoque, seu ipse eo munere fungaris, sive alteri aliquem erudiendum tradas, efficere, ut quis poëtices, artis equitandi peritus fiat, vel sapiens et strenuus*, atque adeo *docendo reddere poëtam*, [...] *tandi solertem, sapien*[...] *strenuum.* Apud *Aesch*[...] Dial. I. §. 5. Pericles [...] ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς [...]ρους Ἀθηναίων. modo §. 4 [...]riata paulum structura [...]rat, Θεμιστοκλῆς τὸν υἱ[...]πέα μὲν ἐδιδάξατο σοφὸν [...] ἀγαθόν. quare disce[...] non licet, utrum veri[...] *Luciani* Somnio sit [...] quod vulgatur, δίδασκε [...] λαβὼν λίθων ἐργάτην [...] εἶναι, an *Thomae Ma*[...] διδάσκει. *Xenoph.* Ἀπομ[...] p. 468. v. 20. σκυτέα δ[...]σθαί τινα, ἢ τέκτονα, ἢ [...]κέα, ἢ ἱππέα. *Arist*[...] apud *Stob.* p. 58. v. 44. [...]λοὶ ἀδικηθέντες ὑπὸ ῥητόρ[...] υἱοὺς ῥήτορας διδάσκουσι· [...]sus ut *Ammian.* Ant. 46. Ep. 9. Εἰ βούλει τὸν

Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δ' Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. Τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ὑπόθεσις δι' ἰάμβων.

Μαντεύεται δίκαιος ὤν τις καὶ πένης,
Εἰ μεταβαλὼν πλούτου τυχεῖν δυνήσεται.
Ἔχρησεν ὁ θεὸς, συνακολουθεῖν ὥπερ ἂν
Ἀνδρὶ περιτύχῃ. 10 Πλοῦτος ὀπτάνεται τυφλός.
Γνοὺς δ' αὐτὸν, ἤγαγεν οἴκαδ', ἄλλους δημότας
Καλέσας μετασχεῖν· εἶθ' ὑγιάσαι τὰς κόρας

διδάξαι ῥήτορα, Παῦλε. *Charon* Lampsacenus apud *Athen.* XII. p. 520. F. ἀφικομένη ἡ αὐλητρὶς εἰς τοὺς Βισάλτας ἐδίδαξε πολλὰς αὐλητάς. *Liban.* T. I, p. 804. B. Ἦσαν δέ τινες, οἳ παρήνουν παλαιστὴν διδάσκεσθαι. Alia suppeditabit Vir summus *R. Bentleius* Epist. *Malalae* subjecta p. 21. Ad passivam formam traducitur idem loquendi modus: *Apollodor.* III. p. 173. τραφεὶς παρὰ Χείρωνι κυνηγὸς ἐδιδάχθη. *Lucian.* Icarom. p. 274. A. ἤδη μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. Nec Latinos piguit Graecum morem imitari, quod a *Mercero* ad *Aristaen.* p. 237. disces accuratius, quam ab *Heraldo* ad *Martial.* VI, 58.

9 Καὶ τὰ λοιπὰ ὥσαύτως] Librarii sunt, quem taedebat eadem iisdem iterum verbis describere: monet igitur, reliquam hujus argumenti partem, quae suo in codice reperiebatur, nihil aliud continere, quam quae in superiore jam fuerant lecta.

10. Πλ. δ' ὀπτάνεται] Hoc priores Editiones praetulerunt. Delevi δ', quoniam obesse videbatur metro. Mox *Scaliger*, — εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' ἀπήγαγον· quod placet; tametsi ceteroquin non offendat iambum claudens illud ἡ δ'. Versum sequentem huuc in modum malim integrare: Ἄφνω δὲ παροῦσ' ἡ Πενία διεκώλυσ' ἄγειν· quanquam tutius erit membranas integriores expectare, quae huic vitio medeantur.

Ἔσπευδον. εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' ἀπῆγον. ἡ ἐ
Ἄφνω πενία διεκώλυσεν.
Ὅμως ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν
Οὐδεὶς ἐπλούτει, τῶν δ' ἀγαθῶν ἦν τἀγαϑ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Καρίων οἰκέτης.
Πλοῦτος.
Βλεψίδημος.
Γυνὴ Χρεμύλου.
Ἕτερος ἀνὴρ ἄδικος.
Γραῦς, ἡ φίλη τοῦ μειρακίου.
Ἑρμῆς.
Χρεμύλος δεσπότης.
Χορὸς ἀγροίκων.
Πενία.
Δίκαιος ἀνήρ.
Συκοφάντης.
Νεανίας.
Ἱερεὺς Διός.

11 Ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τοῦ αἱμύλλω] Origo Grammaticorum ingeniis digna. Χρέμης et Χρεμύλος, utraque senum in Comoediis nomina, descendunt ab antiquo vocabulo τὸ χρέμος vel ὁ χρεμὸς, quod et χρεμετὸν, χρεμετίζειν, χρέμπτειν progenuit, non secus atque Αἰσχύλος ab αἶσχος, Ἡδύλος ab ἧδος vel ἡδύς· quae propric Dorica diminutivorum est forma, μικκύλος, ἐρωτύλος, ἀρβύλος, unde ἀρβύλαι propter habilem levitatem dictae, genus expeditum calcei venatorii.

12 Ἐν Καρὸς αἴσῃ] Sic refeci, quod in cunctis Edd. prave legebatur, ἐν Καρὸς ἄτῃ. Proverbium ex *Homeri* Il. I, 378. manavit, — τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ· de quorum tamen verborum intellectu mirifice veteres inter se digladiantur, adeo ut nullus fere versus in *Homero* inveniatur alius, aeque sententiarum divortiis nobilitatus; qua de re lenter exposuit *Eust* p. 757. Huc sine dubio net, quod bene *Sopingiu* madverit, illud *Hesychi* sime distractis membri ruptum: Ἔγκαρος, αἴσιμο κηρος μοῖρα, ἐνθανάσιμος tentabam, Ἐγ (pro Ἐν v scribendi more, qui sae Marmoribus occurrit) αἴσῃ, οἷον ἐν κηρὸς μοίρᾳ, νασίμου μοίρᾳ· vide Ἐν αἴσῃ· nisi tamen, quod ter credo, interierint quae absque membrana lioris ope revocare nob licet. Eorum autem communius est recepta ductam esse loquendi nem censuerunt a Ca milite mercenario, vel rectene an secus, num quirere nihil attinet. certe paroemia, si quem ficare vellent nullo ne haberi, neque pretio, a r tioribus etiam freque

Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα πεπλασμένα εἰσὶ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Χρεμύλος γὰρ 11 ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τοῦ αἱμύλλω τὸ ἀπατῶ εἴρηται, ὁ ἀπατῶν δηλαδὴ τοὺς χρεοφειλέτας διὰ πενίαν. καὶ τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸν δοῦλον δηλοῖ. Κᾶρες γὰρ οἱ δοῦλοι. ὅθεν καὶ παροιμία, 12 ἐν καρὸς αἴσῃ, ἤτοι ἐν δούλου τάξει. καὶ τὸ Βλεψίδημος δὲ, ἤται πτωχὸς, ὁ βλέπων ἀεί ποτε εἰς τὸν δῆμον.

ἐν Καρὸς μοίρᾳ καθεστάναι· Niceph. Gregor. Hist. Byz. 11. c. 6. μοίρᾳ vero potius usurparunt, quam αἴσῃ, ne poeticam orationi prosae vocem immiscerent. Alter *Hesychii* locus, ubi duplicem explicationem proponit, ordine conturbato intricatus, hoc pacto restitui debet: Καρὸς αἴσῃ, κηρὸς μοίρᾳ, οἷον θανάτυ μοίρᾳ· ἢ μισθοφόρυ μοίρᾳ, διὰ τὸ πρώτυς μισθοφόρυς Κᾶρας γενέσθαι. Nihil est notius, quam Cares mercenariae militiae, quae despectior erat, et gravioribus fere belli periculis exposita, auctores. *Suidas*: Ἐν Καρὸς εἴκετο τάξει· ἀντὶ τῦ ἐμισθοφόρει, ἐπειδὴ πρῶτοι Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν· quae praescripsit, *Juliani* sunt verba Or. 11. p. 56. C. propius idem in Caes. p. 320. D. Τὰ μὲν ἐν μαχιμώτατα τῶν Δαρείῳ πρότερον ὑπηκκόντων ἐθνῶν ἐν τῇ Καρῶν μοίρᾳ Πομπήϊος εἶχεν ἑπόμενα. Ad versionem istius libri, quam concinnavit Gallicam, multa sane, sed pleraque jamdudum in Chiliad. ab *Erasmo* praecepta, notat Illustris *Spanhemius*: in quibus quodcumque erroris est a Viro Magno commissum, facile pensabit eruta e membranis egregia *Scholiastae* veteris ad *Homerum* observatio. Is primum Grammatico nostro consentiens, ἀπὸ τῶν Καρῶν, ait, ὓς ἀεὶ λοιδορεῖ ὁ ποιητὴς, οἷον ἐν μοίρᾳ Καρὸς, οἱονεὶ δούλυ· tum quod addit proximo (nam cetera ne tangam, operis instituti ratio vetat) τὸ καρὸς μὲν Ἀλκαῖος ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκυσεν, ἀπὸ τῦ ἐν τῷ κάρᾳ εἶναι, paulo consideratius spectari meretur. Non alius est, nisi plane fallor, Alcaeus, quam qui Philippum Macedoniae regem, illum inquam a T. Quintio debellatum, virulentis carminibus proscidit, commemoratus etiam a *Plutarcho* in Romani Imperatoris Vita p. 353. D. Verum quandoquidem illi nulla, quantum recordor, opera fuit in *Homero* explanando collocata, unde tandem, de vexatissima voce quid sentiret, expiscari potuerunt Grammatici? ex eo nimirum, quod ἔγκαρον alicubi pro *cerebro* posuisset, eaque re simul declarasset, quam in *Homero*

Ἔισθεσις τοῦ δράματος ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μή, ὧν τέλος, 13 Τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγῃ.

probaret lectionem, et vocabulo, cujus nullum amplius in usu Graecae linguae vulgari supererat vestigium, tribueret virtutem. Extat enimvero locus *Alcaei*, de quo *Scholiasten* cogitasse credo, Anth. II. c. 47. Ep. 5. Πίομαι· ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθρᾶ ἀράξας Βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς. Philippum denotari si non plane perspicuum est, at certe probabilissimum, illum ipsum, quem dixi, Macedonum regem. Ἔγκαρος hic similiter atque apud *Lycophr.* v. 1104. de quo monuit etiam *Eustathius*, idem quod ἐγκέφαλος· unde colligas, vel formam eos Homericae, quam putabant, vocis mutasse τὸ ἔγκαρ in τὸν ἔγκαρον, vel in ipso poëta legisse, aut legi voluisse ἐγκάρα αἴσῃ. Idcirco, quanquam *Hesychium* non ignorem vitio pari deceptum Καρὸς interpretari ἐγκέφαλον, *Scholiastes* ille scripsit, scribere saltem debuit, τὸ ἔγκαρος μὲν Ἀλκαῖος. Haec obiter ac digito solum indicasse suffecerit: nunc ad Grammaticum nostrum redeamus, qui Carionem a Caribus jure merito arcessit: nam quod *Schol. Theocriti* observat ad Eid. v, 2. verum est: εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· addere tantum debuisset, ab illis praecipue gentibus haec servorum nomina formari, unde plurima in Graeciam mancipia transportabantur: indidem profecti sunt *Davi*, *Getae*, *Lydi*, *Phryges*, *Thraces*, quorum usus fuit in Comoediis antiquis creberrimus. *Dion Chrys.* Or. XXXII. p. 391. B. ὥσπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ διασκευαῖς Καρίωνα μὲν εἰσάγοντες καὶ Δᾶον. Carionis servuli coqui mentio fit in *Euphronis* Synephebis apud *Athen.* IX. p. 377. D. Talem Carionem μάγειρον κωμῳδικὸν, vel, quod potius malo, κωμικὸν, ingenii pessimi mancipium, ex fabula nescio qua productum describit, et ad designandum quendam aetatis suae hominem adcommodat *Themist.* Or. XXI. p. 262. C. Forma vocis eadem, quae in Αἰσχρίων, Μικκίων, Βδελυρίων, Φορμίων.

13. Τί γὰρ ἄν τις] v. 252. ex quo ἐχὶ, quod deerat, interserui. Editus versuum numerus, ut manifestum est, ad nostros non exacte respondet.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ACTUS PRIMI SCENA PRIMA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Καρίων οἰκέτης, Χρεμύλος.

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐςὶν, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοὶ,

Ὡς ἀργαλέον.] Ὁ θεράπων δυσφορεῖ τῷ δεσπότῃ ἑπομένῳ τυφλῷ ἀνδρί. τῷ δὲ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τῷ θαύματος καὶ σχετλιασμῷ. τὸ γὰρ ὡς ἐπίῤῥημα ἐπαμφοτερίζει. ἢ ἐνταῦθα εἴληπται ἐπιτάσεως δηλωτικόν. ἀπαυδᾷ δὲ ὐ διὰ τὴν 1 τύχην, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπαχθὲς τῶν δεσποτῶν. Τὸ δὲ ἀργαλέον, χαλεπὸν, δύσκολον, δυσχερές. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος, ἀλγαλέον, καὶ κατὰ τροπὴν τῷ λ εἰς ρ ἀργαλέον· ὡς ποδαλγία, ποδαργία. ἢ ἔργον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές· ἐκ τύτυ 2 παράγωγον ἐργαλέον· ὡς ἀπὸ τῷ ἔπω ἀπύω. *Ὡς ἀργαλέον*] Ἀργαλέον τὸ βαρὺ καὶ δύσκολον καὶ λυπηρόν· ἀπὸ τῷ ἄλγος ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία, ποδαργία· ἢ ἐκ τῷ ἔργυ τὸ δύσκολον, ἀφ' ὗ καὶ τὸ ἐργῶδες, κατὰ παραγωγὴν ἐργαλέον καὶ ἀργαλέον. Ἀργαλέον τὸ μετέχον ἄλγους· ὥσπερ καὶ θαρσαλέον τὸ μετέχον θράσους.

Ὦ Ζεῦ.] Τὸν Δία παρέλαβε κατ' ἐξοχὴν τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς τὸ,

1 Τύχην] Ante legebatur nullo sensu *μάχην*· emendationem a *L. Kustero* comprobatam adoptavi. Τύχην *conditionem, sortem servilem* vocat: ut ad v. 21. ὐδὲ μὴν δύλοις ὀνειδίζυσα τὸ τῆς τύχης ὑποδεές. Τύχαι παρ' Ἕλλησιν, inquit *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 865. καὶ αἱ ταπειναὶ τάξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑποτεταγμέναι, καὶ αἱ ὑψηλαὶ καὶ ἐπικρατῦσαι· ubi, quas dudum pro πράξεις reposueram, τάξεις clare confirmat Cod. D' O. *Diotogenes* apud *Stob.* Παντοδαποὶ βίοι καὶ τύχαι ἀνθρώπων. Τύχην inter alia *Suidas* interpretatur ἐπιτήδευμα.

2 Παράγωγον ἀργαλέον] *Suidas*, qui ista descripsit, παρ' ἐργαλέον, καὶ τροπῇ· hic, ut

Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου·
Ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχ[illegible]
Δόξῃ δὲ μὴ δρᾷν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,

3 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε. Ἐκεῖ γὰρ τὸν Ἕκτορα ὀνομάζων κατ' ἐξοχὴν παρείληφε.

2 Δοῦλον γενέσθαι.] Χαλεπὰ ὄντος φύσει τοῦ δουλεύειν, λεπώτερον γίνεται, ἐὰν καὶ ἀνοήτῳ τις δεσπότῃ ὑπηρετῇ.

Παραφρονοῦντος.] Ἤγουν μαινομένου, οὐκ εἰδότος τί δεῖ [illegible] ἤτοι ἀνοηταίνοντος καὶ μωροῦ, 4 παρὰ τὸ εἰκὸς φρονοῦντος. ἡ παρὰ ἐνταῦθα τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῖ.

3 * Λέξας τύχῃ.] Περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ λέξῃ. *

4 Μὴ δρᾷν ταῦτα.] Οἱ γράφοντες ταυτὰ οὐ καλῶς γράφ[ουσιν]· εὕρηται γὰρ ἐν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων τὸ ταῦτα, [ὅ] ἐστι κρεῖττον ἐκείνου.

5 Μετέχειν ἀνάγκη.] Πρὸς 5 τὸ ποιητικόν,

vs. 4 Ταῦτα] Altera lectio ταὐτὰ, quam, licet quorundam librorum auctoritate nixam, jure *Scholiastes* respuit, extat in C. D'O.

---

plena sit oratio, adjiciendum est ἀργαλέον jam modo a nobis itidem insertum post εἰς ρ. Memorat hunc locum, ubi de literarum λ et ρ commutatione quibusdam in verbis agit, *H. Stephan*, Anim. in Lib. de Dial. p. 57. Porro *Suid.* ἀπύω, τὸ φωνῶ. Alterum autem quod sequitur *Scholion* ad Ὡς ἀργαλέον, depromtum est ex C. D'O.

3 Ζεὺς δ' ἐπεὶ] Ex *Homeri* Il. N, 1.

4 Παρὰ τὸ εἰκὸς φρονοῦντος] *Kusterus*, qui tanquam alienum ab hoc loco refingere conabatur in εἰκῆ φρονοῦντος, merito fuit notatus a *L. Bos* Anim. p. 2. exponente, *sapere praeter*, vel, *aliter quam decet; male sapere, desipere.*

Idem porro Vir Erud[itus] etiamsi τὴν ἔξω σχέσιν ad[ver]sus Eruditissimum *Kust[erum]* recte tueatur, quae ta[men] istius locutionis propri[a] ratio ac virtus, minime [per]cepit. Σχέσις apud Gram[mat]icos est habitus quidam [cer]tusque rei certus per prae[po]sitionem aliamve orati[onis] partem expressus: veluti [πα]ρὰ dicitur σημαίνειν τὴν [...] aut τὴν ἔξω σχέσιν, quod utr[um]que habet *Etymol.* p. 65[...] 30. p. 652. v. 44. quando illam τοῦ ἔξω sive ἐκτὸς ve[r]so continet, vel vocab[ulo] cui agglutinatur, conci[...] Παραφρονεῖν igitur hunc modum erit, *extra sa[nam] mentem esse; παραένομος, extra legem positus. Eust* ad Il. B. p. 217. v. 21. agens, ut nunquam a [...] ta praepositiones in ve[rbis] componendis frustra cum [...]ri ostendat, exemplum ad

Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. 5
Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον

Ἥμισυ γάρ τ᾽ ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀνέρος, εὖτ᾽ ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι.

Τί γὰρ κακώτερον τοῦ τὰ ἐναντία ἑαυτῷ διαπράττεσθαί τινα, ἐν τῷ μὴ ποιεῖν ἃ βούλεται, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἀφροσύνης ἀνέχεσθαι.

5 Τῶν κακῶν] Τῶν ἀφροσυνῶν, ὧν ὁ δεσπότης ἔχει· ἤγουν τῶν πληγῶν, αἳ τοῖς ἀπειθοῦσι 6 τοῖς δεσπόταις ὀφείλονται. 7 εἰώθασι δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. ὥσπερ οὖν ἐν τῷ, τὰ βέλτιστα περισσὸν ἦν Ἀττικῶς τὸ ἄρθρον, οὕτω κἀνταῦθα τὸ τῶν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τὸ, ὡς ἐν τῷ, τὸ ποιοῦν.

6 Τοῦ σώματος γὰρ] Οἷον, αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἐᾷ κρατεῖν· μάλιστα γὰρ κύριος τοῦ σώματος ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτοῦ.

ex Od. Z, 88. ὑπεκπρορέλυσαν· ἐκεῖ γὰρ, inquit, ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὴν κάτω σχέσιν δηλοῖ, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτὸς, ἡ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Apud *Etymol.* in Μετάφρενον· ἡ μετὰ σημαίνει καὶ τὴν ἄνω σχέσιν, ὡς τὸ μέτωπον· quomodo, monente *Thoma*, Τὴν ΥΠΕΡ πρόθεσιν τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν genitivo jungunt Attici. *Apollonium Scholiastes* reprehendit ad Arg. I, 242. qui in πόθι significationem motus posuerit; ἔστι γὰρ τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως δηλωτικόν· quae τοπικὴ σχέσις appellatur ab *Apollon. Alex.* de Synt. IV. p. 329. 330.

5 Τὸ ποιητικὸν] *Homer.* Od. P, 322. Mox verbum, quod me judice sententia postulat, est interponendum, ἐν τῷ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, ἃ βούλεται, *dum facere non potest, quae velit.*

6 Τοῖς δεσπόταις ὀφείλονται] Τὰ κακὰ dupliciter intelligi posse monet, vel stultitias herorum, vel verbera ac plagas, quae servis immorigeris intentantur. Ejusmodi sententiam requiri satis clarum est, cui tamen efficiendae, quae adscripsi, idonea non sunt verba. Si vitio carent, quod vix crediderim, omnino deesse quaedam oportet, quibuscum apte cohaerere potuerint.

7 Εἰώθασι δὲ οἱ Ἀττικοί] *H. Stephanus*, cui lubens accedo, App. de D. A. p. 83, sibi nullo modo probari testatur, quae tradit hic *Enarrator Aristophanis:* nam si his locis adhibiti non essent articuli, potius ἔλλειψις eorum fuisset dicenda. Tum observari jubet πλεονάζειν active usurpatum pro, *Uti solent articulorum pleonasmo, Adhibere solent articulos supervacuos:* quod tamen pluribus exemplis non caret.

Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξίᾳ,

7 * Κρατεῖν.] ἐξουσιάζειν. *

8 Ὁ δαίμων.] Ἡ τύχη.

Τὸν ἐωνημένον.] Ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησάμενον, ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι. 9 λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ ῥήματος κλίσεις. τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι. διὸ μεταβάλλοντες αὐτὸ ἐπὶ ἑτέραν φωνὴν πριάμενοι λέγουσιν Ἀττικοί. *Ἄλλως. διχῶς εὕρηται τὸ ἐώνημαι· καὶ ἐπὶ τοῦ ἠγορακότος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἠγορασμένου· καὶ ἐπὶ τοῦ μὲν ἠγορακότος ὡς ἐνταῦθα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἠγορασμένου, ὡς παρὰ Συνεσίῳ· ἡ γὰρ Λαῒς ἀνδράποδον ἦν 10 Ὑκκαρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. *

8 Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.] Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας. 11 τὸ δὲ ταῦτα τὸ δεύτερον, οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ταύτῃ, ὡς οἴονταί τινες· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταῦτα πάλιν ἀττικῶς.

Τῷ δὲ Λοξίᾳ.] τῷ Ἀπόλλωνι· ἤτοι τῷ λοξὴν ἰὰν πέμποντι· λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός. ἢ τῷ λοξὴν πορείαν ποιουμένῳ· ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ. 12 Τῷ δὲ Λοξίᾳ] Ἢ τῷ Ἀπόλλωνι

8 Ὁ δαίμων] Habent omnes Edd. etiam C. D'O. excepta ultima *Kusteri*.

9 Λέγουσι γὰρ etc.] Pro istis *Suidas* in Ἐωνημένος exhibet: λέγεται γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς τοῦ ῥήματος κλίσις· τοῦ δὲ ὀ. τὸ πλ. ο. ἐ. ὠ. δ. μ. οἱ Ἀττικοὶ πριάμενοι λέγουσιν ἑτέρᾳ φωνῇ. *Nunnesius* ad *Phrynich.* p. 26. hunc quidem *Scholiastae* locum indicat, sed intacta praetermittens, ut vulgo fieri consuevit, difficiliora.

10 Ὑκκαρικὸν] Mendosa lectio ἀνδράποδον ἦν Καρικὸν, quae ante *Kusterum* Edd. insidebat, reperitur etiam in *Moschopuli* Ἀττ. ὀνομ. Ἐκλ. V. Ἐώνημαι, ubi *Synesii Aristophanis*que loca profert. Macula jamdudum sublata *Salmasio* ad *Stephan.* in Ὕκκαρα, et *Holstenio* in Ὑκκαρικά. De Hyccaris vide *Ph. Cluver.* Sic. Ant. II. p. 272.

11 Τὸ δὲ ταῦτα τὸ δεύτερον] Huc transtuli, quae priores Edd. alieno loco supra ad vs. 5. post τὸ ποῖον habuerunt.

12 Τῷ δὲ Λοξίᾳ] Suppeditavit hoc Scholion C. D'O.

13 Ὃς ᾔδει] Versus *Homeri* de Calchante Il. A, 70. Ὃς ᾔδη - - - ubi *Schol.* Ἔστι γὰρ τελεία μάντεως ἡ ἐπίστασθαι τοὺς τρεῖς χρόνους ἀκριβῶς.

Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,

λοξὰ μαντευομένῳ· ἢ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται, Λοξίαν τοῦτον εἴποις, ὡς λοξὴν τὴν πορείαν ποιούμενον.

9 Ὃς θεσπιῳδεῖ.] Ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ. καλεῖται δὲ τὸ μέρος, ἐν ᾧ κάθηται, ὅλμος. Ἄλλως. Τρίποδι χρῆται ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενος διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς τῶν πραγμάτων, ὡς τὸ, 13 Ὃς ᾔδει τά τ᾽ ἐόντα, τά τ᾽ ἐσσόμενα, πρό τ᾽ ἐόντα. Τινὲς δὲ οὕτω φασὶ κτήσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα. Ἁλιεῖς ἐν Μιλήτῳ τινὲς μισθῷ βόλον ἔῤῥιπτον, ἵνα τὸ ἀναφερόμενον εἴη τοῦ ἀγοράσαντος τὸν βόλον. συμβέβηκε γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν περιλαβεῖν αὐτοὺς τῷ δικτύῳ. ἐφιλονείκουν οὖν περὶ αὐτοῦ, οἱ μὲν ἁλιεῖς, ὡς ἰχθῦς πεπράκασιν, οὐ τρίποδα· οἱ δὲ ἀγοράσαντες ἔλεγον, ὡς 14 πᾶν τὸ ἀνιὸν, καὶ πᾶν ὅ, τι τύχοι ὠνήσαντο. οὕτως οὖν αὐτῶν φιλονεικούντων, ἔδοξεν ἐρωτῆσαι τὸν Ἀπόλλωνα. ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς ταῦτα·

> Ἔκγονε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτᾷς·
> Ὃς σοφίῃ πάντων πρῶτος, τούτῳ 15 τρίποδα δῶ.

Προσήγαγον οὖν αὐτὸν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς· ἕκαστος δὲ τούτων παρῃτεῖτο σοφὸς εἶναι, διόπερ ἐγνώκασιν, ὡς σοφωτέρῳ πάντων, ἀναθεῖναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι· ὅθεν φασὶν ἐσχηκέναι αὐτὸν τὸν

Apollo, quem *Homero* dictaverat versum, vocula mutata sibi vindicare non erubuit in Oraculo apud *Diogen.* L. II, 33. Ὃς δεδάηκε τά τ᾽ ὄντα etc. Vid. *Macrob.* Sat. I. c. 20. Mutilum *Suidae* locum in Τρίπους hinc refecit *Kusterus.* Ἤιδη habet Ed. Fl.

14 Πᾶν τὸ ἀνιὸν καὶ πᾶν, ὅ, τι τύχοι] Deleri convenit secundum illud καὶ πᾶν, plane otiosum: nisi potius existimes, quum ex binis exemplaribus inter se comparatis, quorum in uno πᾶν τὸ ἀνιὸν, in altero πᾶν ὅ, τι τύχοι fuerit, haec Scholia describerentur, utraque librarium conjunxisse.

15 Τρίποδα δῶ.] *Porti*, cui δὸς in E. G. repraesentari placuit, culpa est, quod Eruditi viri eam lectionem Scholiastae nostro tribuere soleant: Edd. ceterae consentiunt in δῶ. Haec quam varie sollicitentur, *Torrenius* exposuit ad *Valer. Max.* IV. c. 1. §. 7. Quanquam non prorsus repudiandum videatur τρίποδ᾽ ἂν δῶ, at ego tamen juxta cum *Casaubono* verum esse arbitror *Diogenis L.* --- τούτῳ τρίποδ᾽ αὐδῶ.

Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι 10

τρίποδα. Ἡ δὲ λέξις ἠτυμολόγηται ἢ παρὰ τὸ 16 θεοπεδωδεῖν, ἢ παρὰ τὸ τὴν θεόμαντιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ἄγειν. χρυσοῦς δέ ἐστιν ὁ τρίπους, ὅτι τιμία ἡ ὕλη· καὶ οἱ ᾀδόμενοι χρησμοὶ τίμιοι. Καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται. ὃν δὲ τρόπον τὸ ἐν Δελφοῖς εὑρέθη μαντεῖον, 17 Διόδωρος ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ τῶν ἱστοριῶν βιβλιοθήκης οὕτω πως φησίν. Ὄντος γὰρ χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, καθ᾽ ὃν ἦν τὸ ἄδυτον, καὶ περὶ τοῦτον γενομένων αἰγῶν, διὰ τὸ μήπω κατοικεῖσθαι τοὺς Δελφοὺς, αἰεὶ τῷ χάσματι τὴν προσιοῦσαν καὶ προσβλέψασαν αὐτῷ σκιρτᾷν θαυμαστῶς, καὶ προΐεσθαι φωνὴν διάφορον· τὸν δὲ ποιμένα θαυμάσαι, καὶ προσελθόντα τῷ χάσματι ταυτὸ παθεῖν ταῖς αἰξὶ, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. τῆς δὲ φήμης διαδοθείσης, πλείους ἀπαντᾷν ἐπὶ τοῦτον τὸν τόπον, καὶ τοὺς πλησιάζοντας ἐνθουσιάζειν· δι᾽ ἃς αἰτίας νομισθῆναι τῆς γῆς εἶναι τὸ χρηστήριον. καὶ πολλῶν ἀφανιζομένων διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν, προφῆτιν μίαν καταστῆσαι. ταύτῃ δὲ κατασκευασθῆναι μηχανὴν, ἐφ᾽ ἣν ἀναβαίνουσαν ἀσφαλῶς μαντεύεσθαι, ἐχούσαν τρεῖς βάσεις, ἀφ᾽ ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι.

16 Θεοπεδωδεῖν] *Suidae* jam aetate vox mendosa. Scribendum est sine controversia παρὰ τὸ, θέσπιν ἀοιδήν· sic enim malo, quam, quae propius ad literas accedere videantur, θέσπιν ᾠδὴν, vel θέσπιν ᾄδειν, ut ipsum illud Homericum Od. Α, 328. ad originem vocis demonstrandam adhibuerit. *Eustath.* p. 1420. v. 17. Θέσπιν ἀοιδὴν, ἤτοι θείαν καὶ ὡς ὑπὸ θεοῦ ἐσπομένην ἤτοι λεγομένην· τοῦτο δὲ συνθέντες οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον θεσπιῳδεῖν λέγουσιν, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύεσθαι. Deinde *Suidas* pro θεόμαντιν praebet Θέμιν· Themidi sane suum in tripodem et sortes Delphicas jus constat jam ante Apollinem: imo omnibus oraculis et *vaticiniis verbis numen praeesse dicitur Themidis*, ut ait *Amm. Marcellin.* XXI, 1. p. 287. unde rationem verbi θεμιστεύειν repetere Grammatici solent. Verum non video Themidi, quae dudum pristinas sedes Phoebo cesserat, quis sit locus, nihil ad interpretationem verbi θεσπιῳδεῖν conferenti: nam non metuo, ne quis similitudine duarum priorum literarum niti velit: quare tenendum est τὴν θεόμαντιν, quam Pythiam vatem intelligo Apolline plenam. Θεομάντεις et χρησμῳδοὶ junguntur a *Platone* Apol. Socr. p. 17. E. et Men. p. 427. D. quemadmodum a *Galeno* lib. I. ad *Hippocr.* περὶ Δ. Θ. θεομάντεις καὶ χρησμολόγοι. Jam

Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,

θεσπιῳδεῖν δὲ τὸ ἀρχαῖον παρθένον λέγεται διὰ τὸ ἁγνόν. ὕστερον δὲ Ἐχεκράτη τῆς χρησμολογούσης ἐρασθῆναι διὰ τὸ κάλλος, καὶ συναρπάσαντα βιάσασθαι. διὸ νομοθετῆσαι τοὺς Δελφοὺς γυναῖκα πεντήκοντα ἐτῶν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν, καθάπερ ὑπόμνημά τι τῆς παλαιᾶς προφήτιδος.

11 Ὅτι ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις.] Τῶν δυοῖν ἀρετῶν τοῦ θεοῦ μέμνηται κατὰ τὸ παρὸν, θεσπεσίας τε καὶ τῆς κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμης. εὐκαίρως δὲ τούτων τὴν μνήμην ἐποιήσατο· ἰατρικῆς μὲν, ὅτι ἀνίατον ἀπέπεμψε τὸν δεσπότην, καὶ τὴν μὴ προσοῦσαν περιῆψε μελαγχολίαν. θεσπεσίας δὲ, διὰ 18 τὸ προσεχὲς τῆς ἐκεῖθεν ἐξόδου. Τριῶν δὲ οὐσῶν τεχνῶν, ὧν μετεῖχεν ὁ θεὸς, νῦν μέμνηται μαντείας καὶ ἰατρικῆς, παρῆκε δὲ τὴν μουσικὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος μὴ χρείαν αὐτῆς ἔχων· ἢ διὰ τοῦ σοφὸς τὴν μουσικὴν αἰνίττεται. πρὸς τὸ χάριεν οὖν διαβάλλει τὸν θεὸν, ὅτι τῶν ἄλλων ἰατρὸς ὢν, οὐκ ἰάτρευσεν αὐτόν· ἐξέπεμψε δὲ πρὸς τούτῳ, καὶ τῆς προσούσης αὐτῷ συνέσεώς τε καὶ σοφίας ἀπεστέρησεν, ἐκταράξας διὰ τῆς μαντείας. τοῦτο οὖν ἔοικε λέγειν, ὅτι διὰ τῶν

v. 11 Ὥς φασιν] F. B. G. φασι. laboranti metro subvenit *Kusterus*: atque ita C. D'O. ὥς φασίν.

---

porro quicumque cogitarit, quam inusitate dicatur μαντείας ἄγειν, haud difficulter mihi largietur reponendum esse ᾄδειν· hoc enim vestigio, quod alioqui nullum est, ducimur ad fontes verbi θεσπιῳδεῖν· praeterquam quod confestim sequitur οἱ ᾀδόμενοι χρησμοί. Nunc eadem opera liquet, aptius isto pacto locum totum posse constitui: ἡ δὲ λέξις ἠτυμολόγηται παρὰ τὸ θέσπιν ἀοιδὴν, ἢ παρὰ τὸ τὴν θεόμαντιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ᾄδειν· non enim duplicem diversamque notationem proponit, sed unam duntaxat, quam additis hisce ἢ παρὰ τὸ τὴν θ. ἐ. τ. μ. ᾄ. illustrat et confirmat. Denique mox particula ὡς videtur excidisse: ὅτι ὡς τιμία ἡ ὕλη, καὶ οἱ ᾀδ. χ. τ. *Aureus*, inquit, *est tripus, quia quemadmodum haec materia est pretiosa, sic similiter et vaticinia*: post ὡς, καθάπερ in altero orationis membro saepius οὕτως omittitur.

17 Διόδωρος] Lib. XVI. p. 523. D. *Diodori* verba, nonnullis praeteritis, paucis immutatis, *Scholiastes* contraxit.

18 Τὸ προσεχὲς τῆς ἐκεῖθεν ἐξόδου] Paulo durior locutio et primo adspectu parum ex-

Μελαγχολῶντ᾽ ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
Τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ᾽ αὐτῷ ποιεῖν.

ἑαυτῦ ἀρετῶν μᾶλλον ἔβλαψε τὸν δεσπότην, ἤπερ ὠφέλησεν· καὶ διὰ μὲν τῆς μαντείας ἐτάραξεν· διὰ δὲ τῆς ἰατρικῆς μελαγχολᾷν ἐποίησεν· διὰ δὲ τῆς σοφίας, ὅ ἐςιν τῆς φρονήσεως, καὶ τὸ φρονεῖν αὐτὸν ἀφείλετο. 19 τῦ δὲ ποιεῖν ἡ παραλήγεσα κοινὴ, καὶ ἃ χρὴ ποιεῖν γράφειν.

Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις.] 20 Οὐ μόνον ἰατρὸν καὶ μάντιν φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ καὶ μȣσικόν· τὸ μὲν μȣσικὸν παρῆκε, διὰ τὸ μὴ χρείαν ἔχειν· τῆς δὲ ἰατρικῆς καὶ μαντικῆς ἐμνήσθη, τῆς μὲν, ὅτι ἔδει ὡς ἰατρὸν νοσȣ̃ντα τὸν αὐτῦ δεσπότην θεραπεῦσαι, ἀλλὰ μὴ εἰς μανίαν μᾶλλον κινῆσαι· τῆς δὲ μαντικῆς, ὅτι ἐκ ἔχρησεν αὐτῷ, ἃ ἐβȣ́λετο, ἀλλὰ μάντις ἀπέπεμψεν. :

12 * Μελαγχολῶντα.] Χολᾷν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι· παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμȣ̃σθαι. *

15 Οἱ γὰρ βλέποντες.] Τὸ εὔηθες καὶ μανικὸν κατηγορεῖ τῦ δεσπότȣ ἐκ τῦ παράπαν ἐναντίȣ· ἡγεῖσθαι γὰρ προσήκει, ἐχ ἕπεσθαι τυφλῷ.

v. 13. Ὅστις ἀκολ.] C. D'O. Ὅς τις δ᾽ ἀκολȣθεῖ· verum in margine notatur eadem manu: γρ᾽· ὅς τις ἀκολȣθεῖ. Scilicet aberrarat descriptoris oculus ad versum abhinc tertium.

---

pedita maculae suspicionem alicui moveat: verum hoc sensu cape: *artis vaticinandi mentionem fecit propterea quod jam modo templo Pythico exierant.* In Editis erat ἐνιάυτον ἔπεμψε· scripsi ἀπέπεμψε ex *Aristoph.*

19 Τῦ δὲ ποιεῖν .... γράφειν] Haec in Porti et Kusteri Edd. omissa nihil est causae cur repudiemus, quum in A. V. et B. extent: referenda vero sunt ad v. 14.

20 Οὐ μόνον ἰατρὸν etc.] Debetur hoc Scholion C. D'O. Παρῆκε, quod necessarium erat ad sententiam explendam, nihil alienum me facturum putavi si interponerem. In fine pro μάντις legendum videtur μάτην.

21 Ἡγȣ̃μαι] Eadem *Moschopulus* habet, additis Aristophanis verbis, in Ἀ. Ὀ. Ἐκλ.

22 Γρυλισμὸν] *Suid.* Γρυλισμὸν, quorum hoc, *Phrynicho* judice p. 16. improbum et fugiendum, illud Atticae notae. Hic autem codicem, quo Suidas usus fuit, saepe pleniorem et castigatiorem Edd. nostrae vincunt.

23 Ῥωποπώλης] Adsentior *H. Stephano* Ind. Th. in

Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα· 15
Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται·
Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ γρύ.

15 *Ἡγούμεθα.] 21 Ἡγοῦμαι τὸ προοδοποιῶ, πρὸς δοτικὴν ἀποδιδόμενον δοκεῖ κατὰ τὴν σύνταξιν ἐλλειπῶς ἔχειν· εἰ γὰρ κατὰ τὸ πλῆρες λεχθείη, γενικῇ ἂν καὶ αὐτὸ συνταχθείη, οἷον, ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. *

16 *Κἀμὲ προσβιάζεται.] Ἤγουν, σὺν τῷ ἀκόλουθεῖν αὐτὸν τῷ τυφλῷ κἀμὲ τοῦτο ποιεῖν ἀναγκάζει.*

17 Οὐδὲ γρύ.] Βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ῥύπος. τινὲς δὲ παρὰ τὸν 22 γρυλισμὸν, τουτέστι, τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· γρὺ γὰρ τὸ μικρὸν καὶ βραχύτατον. ὅθεν καὶ γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη· καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, 23 ῥυποπώλης καὶ γρυτάρης. 24 κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἐπιτείνων τὸ στεγανὸν τῆς ἀποκρίσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς ὄνυχας ῥύπου, ὃς μικρὸς καὶ εὐτελής. ὅταν δὲ θέλωμεν ἐκφαυλίσαι τινὰ, φαμὲν οὐδὲ γρὺ φθέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν ὁ τοῦ ὄνυχος

Γρυτοπώλης ad hanc *Scholiastae* vocem notanti: *forsan* ῥωποπώλης *scripsit*: quamvis enim me non fugiat, quid ad defendendum ῥύπον pro *frivolis, minorisque pretii mercibus* adferri possit, hoc tamen praefero. *Stephano* suffragari videtur *Nunnesius* ad *Phrynich.* p. 46. *Schol.* ad Luciani *Lexiph.* Γρυποπώλην] ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν παρὰ τὸ γρύ· οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων· legendum esse Γρυμαιοπώλην] Γρυτοπώλην· ἔστι δὲ etc. ad *Lucianum* ostendimus. Γρυτάρης autem vocabulum fuisse veteribus usurpatum, dum testes inveniat certiores, induci non possum ut credam. Verum de scrutariis omnique scrutorum genere opportunius alibi dicetur.

24 Κέχρηται .... μόνον δοκεῖ τε] Superius haec subjicienda sunt post ὄνυχος ῥύπος, unde dissimilibus insertis male separantur: constat hoc itidem ex Scholio Codicis D'Orvilliani. Factum autem fuit non raro, dum interpretationes diversae ex diversis libris atque enarratoribus excerpuntur, ut quaedam, temere congestis pluribus, alienum locum occuparent: quod ex his ipsis ad *Aristophanem* Scholiis abunde constat. Pro δοκεῖ τι A. praefert δ' ὅτι· mutatum in Fl. quam ceterae sequuntur.

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σιγήσομαι,
Ἢν μὴ φράσῃς, ὅτι τῷδ᾽ ἀκολουθοῦμέν ποτε,
Ὦ δέσποτ᾽, ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.

ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον δοκεῖ τι. 25 εἴρηται δ
μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ
ἐχόντων. τὸ δὲ σχῆμα παρ᾽ ὑπόνοιαν. Οὐδὲ γρύ.] 26
ὁτιοῦν. Γρὺ ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος· καὶ τὰ μικρὰ τῶν γρύλων,
τῶν χοίρων. Ἀπὸ τούτου δὲ λέγεται ἐπὶ οὐδαμινοῦ πράγμ
ὅταν οὖν θέλωμεν φαυλίσαι τὶ, λέγομεν ὅτι οὐδὲ γρὺ φθέγ
ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν
ὄνυχος ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον.

18 *Ὅπως σιγήσομαι.] 27 Τὸ ὅπως μεταληπτικῶς
τοῦ ὅτι. ἔστι μὲν γὰρ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ὡς, τὸ δὲ ὡς ἀντ
ὅτι. ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς σιωπήσω, κατὰ περίφρασιν Ἀττική

20 * Πράγματα.] Τὰς ὀχλήσεις φησὶ ἐκ μεταφορᾶ

25 Εἴρηται δὲ .... ἐχόντων] Hunc solum istis locum attribuit Ed. princeps, et caret scholio, quod totidem fere verbis iteratur ad πράγματα v. 20. in Fl. et B. *Portus* non haec tantum sede sua deturbavit, sed insuper ista, τὸ δὲ σχῆμα (ῥῆμα Ed. G. erratum arbitror typorum) παρ᾽ ὑπόνοιαν, adnotationi ad v. 20. subjecit; quam rationem etsi secutus fuerit *Kusterus*, non probo: certe in πράγματα qualis sit figura praeter expectatum cadens, nullus video; quae tamen hic intelligi quodammodo potest, quod post excitatam responsi spem per καὶ ταῦτ᾽ ἀποκρινομένου subito sequatur, τὸ παράπαν οὐδὲ γρύ. Ceterum ista εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων etc. eum in

modum capio, ut sign
Scholiastes, Aristophane
illis ἀποκρινομένου οὐδὲ
consuetudinem imitari h
num opulentorum, qui
fastu aliis, praesertim t
oris fortunae hominib
servis, respondere gr
tur, atque interpellatio
ingratis molestiam sibi
superba taciturnitate de
strent. Quamobrem si
utro loco haec eradenda
posteriore malim; ideo
cipue, quod apud *Su*
Πράγματα, ubi hoc i
παρέξω πράγματα exponi
τί τοῦ ἐνοχλήσω, nihil ist
appareat; nec C. D'O.
habet, quam inter v
δύσω ὀχλήσεις.

26 Οὐδ᾽ ὁτιοῦν] Sch
depromtum ex C. D'
quo φαυλίσαι τινὰ lege p

Οὐ γάρ με τυπτήσεις, ϛέφανον ἔχοντά γε.
Μὰ Δί' ἀλλ' ἀφελὼν τὸν ϛέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
Ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς. Καρ. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι.

τημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ τούτων ἐχόντων. *

Οὐ γάρ με τυπτήσεις.] Ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἀπιόντα ῦσθαι, καὶ ἀνεύθυνον εἶναι. πρὸς τὸ ἔθος οὖν 28 ἀναμενοι ἐκ τοῦ μαντείου ἐϛεφανηφόρουν. Ἄλλως. Ἡ ϛεφαα τοῖς εἰς θεὸν ἀπιοῦσι δούλοις τε καὶ ἐλευθέροις ἰσοτίμως , οὐδὲν πλεονεκτήματος τεκμήριον ἐλευθέροις δωρουμένη· ιὴν δούλοις ὀνειδίζουσα τὸ τῆς τύχης ὑποδεές. Ἔπαιξε δὲ χαριέντως καὶ δυσωπικῶς ὁ Καρίων· καὶ ὡς ϛέφανον ἔχων ιάζεται καὶ τοῦτό φησι. * τὸ δὲ τυπτήσεις Ἀττικόν ἐϛιν ιῦ τυπτέω ἀχρήϛου θέματος. *

Λῆρος, οὐ γὰρ παύσομαι.] Εἰ μὲν ἐμφανῶς τὸ λῆρος τὸν δεσπότην εἶπεν, ἀντὶ τοῦ περιττολογία νοήσεις· εἰ δὲ θ' ἑαυτὸν εἶπε τὸ λῆρος, ἤγουν ἡσύχως, ὥϛε μὴ ἀκουσθῆ-

2 ἢν λυπῇς τί με] Haec : a C. D'O. non accumo.

---

rea scriptum erat οὐδὲν ἐν· reposui οὐδέ.

Τὸ ὅπως] *Biseto* perattribuitur in Edd. K. quum veteris sit *stae;* in Fl. saltem itur.

Ἀνακομιζόμενοι] Inter- πρὸς τὸ ἔθος οὖν, ὅτι ιζόμενοι etc. *hoc igitur um morem referendum uia redeuntes ab ora- ronas gerebant.*

Καθ' ἑαυτὸν . . . . ἀκου-] His in Edd. A. P. et issis sensus erat inexlis: quae revocavi ex B. aditum quidem ad intelligendum aperiunt faciliorem, neque tamen nullam relinquunt difficultatem; quam ut pro virili levarem, ista τὸ, οὐ γάρ, vel potius τὸ γάρ, οὐ γάρ π. . . . εἶπεν parenthesi conclusi: proxima quum ita scriberentur, τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ, οὕτως εἴποις, paululum reformavi: quanquam et δὲ potius mutaverim in δή, particulam orationi, quae fuerat intermissa, repetendae dicatam. Haec fere nostri *Scholiastae* fuit mens: *si aperte* λῆρος *ad herum dixerit Carion, intelliges, frustra minitare; nihil agis; istis enim tuis dictis non absterrebor, quo minus interpellem te: sin vero apud se dixerit* λῆρος, *sive tacite, ut non audiatur (nam istud,*

Πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί·
Εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.

Χρ. Ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
Πιστότατον ἡγοῦμαί σε, καὶ κλεπτίστατον.

και (τὸ, οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἂν φράσῃς μοι, εἰς ἐπήκ αὐτοῦ εἶπεν) τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ οὕτως εἴποι, λῆρος ι φλύαρος εἶ, ταῦτα λέγων. * Τινὲς δέ φασιν ἐσχηματισμέ εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ, λῆρος, ἤγουν μαντικός. *

25 Πάνυ σφόδρα.] Ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα θεῖναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὐ ἔχει καὶ τὸ, τυχὸν ἴσως. * Ἄλλως· εἶπεν ἀμφότερα καὶ τὸ πι καὶ τὸ σφόδρα δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. τὸ δὲ 30 π θάνομαι, τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ ἀκούω· ὧν τὸ μὲν πρὸς γενι συντάσσεται, τὸ δὲ ἀκούω πρὸς ἀπαρέμφατον, ἢ πρὸς αἰτ τικήν. *

27 Κλεπτίστατον.] Τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν· ἀντὶ τοῦ πεῖν εὐνούστατον, 31 παίζων κωμικῶς ἅμα καὶ χαριεντιζόμε διὰ τὸ τῆς κωμῳδίας παιδιαστικὸν, ἅμα δὲ καὶ τὸν οἰκέτην πι ἀποδοχῆς τε τυγχάνοντα καὶ χλεύης ἐκ τοῦ δεσπότου· ἣν γ ἐλπὶς συμφώνως τῷ πρώτῳ λεχθήσεσθαι τὸ δεύτερον· ἢ ἀντὶ κερδαλέον καὶ συνετόν. Ὅμηρος, Κλέπτε νόῳ, ἀντὶ τοῦ, πα

Οὐ γὰρ π. *clara voce protulit, ut ab hero exaudiretur) tum, inquam,* λῆρος *per se significarit, nugax es, et garritor, qui ista dicas.* Quod sequitur post Ed. A. invectum non satis capio, etiamsi refingas, ut sane faciendum videtur, τινὲς δέ φασιν ἐσχηματισμένως εἰρῆσθαι λῆρος ἀντὶ τοῦ, μαντικός· an voluit ex quorumdam sententia figurate dici λῆρος, quasi vaticinandi, id est, nugandi (non aliter saepe de vaticiniis Comici loquuntur) facultate praeditus, quia jam modo reversus ab oı culo fuerat? *Cicer.* pro Se §. 13. *vaticinari atque in nire dicebat.*

30 Πυνθάνομαι] Similia tı dunt *Suid.* et *Moschop.* Ἀ Ὀν. Ἐκλ. in V. verbisq ipsis parum discrepant.

31 Παίζων] Quanquam his veterum Scholiorum ı liquiis, quae ex diver exemplaribus sunt in or nem non aptissimum re ctae, concinnum styli ni rem haud magnopere req

Ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Καρ. οἶδά τοι.
Χρ. Ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες, 30
Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ. πείθομαι.

λογίζου. εἰώθαμεν δὲ καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ κλέπτην τὸν φρόνιμον λέγειν· ἢ μυστηριακώτατον· τὰ γὰρ μυστήρια κρυφίως γίνονται. * Ἄλλως. Δέον οὕτως εἰπεῖν, πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ εὐνούστατον, ὁ δὲ παρ' ὑπόνοιαν κλεπτίστατον εἶπεν. ἀεὶ γὰρ οἱ δοῦλοι τὰ τῶν δεσποτῶν ὑφαιροῦνται. *

28 * Καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ.] Ἕπεται τῷ θεοσεβεῖ τὸ δίκαιον εἶναι, γνώρισμα γὰρ αὐτοῦ τοῦτο. ὁ γὰρ θεοσεβής, ἃ τῷ θεῷ εἰσὶ φίλα, ταῦτα πράττει. *

30 Ἱερόσυλοι, ῥήτορες.] Τινὲς οὐ στίζουσιν εἰς τὸ ἱερόσυλοι· καὶ ῥήτορες γὰρ ὡς φαῦλοι διεβάλλοντο· διὸ εἶπεν, ἱερόσυλοι ῥήτορες.

31 Καὶ συκοφάνται.] 32 Λιμοῦ γενομένου ἐν τῇ Ἀττικῇ τινὲς λάθρα τὰς συκᾶς τὰς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρποῦντο· μετὰ δὲ ταῦτα εὐθηνίας γενομένης, κατηγόρουν τούτων τινές, καὶ ἐκεῖθεν συκοφάνται λέγονται. Ἄλλως. Ἀπείρητο Ἀθήνησι μὴ ἐξάγειν ἐντεῦθεν ἄλλοσέ που σῦκα· βουλομένων οὖν τινῶν ἐξεμπορεύειν, ἱστάμενοι ἐν ταῖς τῶν πυλῶν ἐξόδοις ἄνδρες πανοῦργοι τὸ τούτων ἐξήλεγχον τέχνασμα, ὃ περὶ τὴν ἐξαγωγὴν ἐποίουν. ἐκαλοῦντο οὖν συκοφάνται, ὡς τὰ σῦκα φαίνοντες. ἐπεκράτησεν οὖν ἐξ ἐκείνου τοὔνομα πρὸς πάντας τοὺς πανούργους.

v. 28 Ἐγὼ θεοσεβὴς] C. D'O. Ἐγὼ γὰρ ὢν θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ἀνήρ, metri lege violata: ita v. 34. μοὶ μόνω.

v. 31 Πείθομαι] Quanquam prave scribatur πύθομαι in C. D'O. interpretatio tamen probae lectionis addita fuit, πιστεύω. Simili modo v. 36. Σπευσόμενος· sed superne adjectum est [illegible] verae vocis indicium.

[illegible], hic tamen addendum videtur tale quippiam: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐνούστατον, ἔλεγε, vel ἐπήγαγε κλεπτίστατον παίζων etc. et mox τὸν ἱκέτην παιῶν. *Homeri* locus Il. Α, 132.

32 Λιμοῦ] Sic ex *Suida* scripsi, probante *Kustero*, pro λοιμοῦ priorum Edd. et mox τινὲς pro ὅτι. *Suidae* vicissim τούτων est reddendum. Alterum de sycophantis scholium extat itidem in C. D'O. paulo tamen vitiosius: pro τὸ τούτων ἐξ. τ. ibi legitur: τὸ τοιοῦτον, et

Χρ. Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν,
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον·
Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,

32 Ἐπερησόμενος οὖν.] 33 Ἐπερωτήσων τὸν Ἀπόλλωνα. τὸν θεὸν δὲ, πρὸς τὸν θεόν. τὸ δὲ ἑξῆς, ᾠχόμην οὖν πρὸ[ς] θεὸν, ἐπερησόμενος, καὶ ἐρωτήσων, νομίζων τὸν βίον μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν ἄντικρυς ἐκτετοξεῦσθαι καὶ [...] νῶσθαι, πευσόμενος δὲ καὶ ἐρωτήσων, εἰ χρὴ μεταβαλόντα τρόπους τὸν υἱὸν, ὃς μόνος μοι τυγχάνει, εἶναι πανοῦργο[ν] ἄδικον, μηδὲν ὑγιὲς (ὁ γὰρ ἄδικος καὶ ἅρπαξ οὐχ ὑγιαίνε[ι] ψυχῇ) ὡς νομίσας τοῦτο αὐτὸ συμφέρειν ἐν τῷ παρόντι. Εἶπε δὲ τὸ πευσόμενος κατ' ἐπανάληψιν, ἐπειδὴ ἐπερησό[μενος] προειπὼν ἔθηκε διὰ μέσου, τὸν ἐμὸν μὲν, μέχρι τοῦ βίου.

33 * Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ.] Ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ [...]κῶς. *

33 Τοῦ ταλαιπώρου.] Τοῦ τλητικοῦ, ἢ τοῦ τετλη[...]

ἐκαλοῦντο οὖν οὗτοι συκοφάνται.

33 Ἐπερωτήσων etc.] Optime *Kusterus* adnotationem hanc, distinctione tantum Aldinae Ed. et Flor. mutata, constituit, quae perperam fuerat in B. et G. divulsa: nam εἶναι πανοῦργον καὶ ἄδικον, μηδὲν ὑγιὲς, ut *Aristophanis* verba, caput interpretationis novae fecerant, ad eumque versum hoc loco detracta removerant.

34 Ἀντίμαχος] Ad significationem vocis πῶρος, quae propria fuit Eleorum, probandam saepius adducuntur haec a vetustis Grammaticis Antimachi verba: vide *Suidam* in Πῶρος et Ταλαίπωρος, qui nostrum *Aristophanis Scholiasten* et *Sophoclis* ad Oed. in Col. v. 14. co[...] lavit: verum ita discre[...]tia, ut facile duos esse [...]sus quis suspicetur, u[...] talem, Πῶρος τοι γ' ἀλό[...] καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστ[ος]· [...]terum, Πωρητὺν ἀλόχοισ[ι] οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο· ad [...] exemplum, ubi mendos[...] guntur, corrigendos [...] Tertium forte suppe[...] *Schol. Euripid.* ad Ores[t.] 392. Πώρη τοι ἀλόχοισι οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος· an ex male confusis, quos posui, binis versibus sit lectio, ut liquido [...]niri posset, ipsa Antim[achi] vel Thebaïde vel Lyd[e] ret opus: signate t[...] *Schol.* ταλαίπωρον· dici t[...] παρὰ τὴν πώρην, ὃ δηλο[ῖ] πένθος· quae forma, ne

Πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους
Εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδεέν·
Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
Καρ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν ςεμμάτων;

Ταλαίπωρος δὲ παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὅ ἐςι, πένθος. ὅτι δὲ πῶρος πένθος ἐςὶ, καὶ 34 Ἀντίμαχός φησι·

Πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαςος.

34 * Ἐκτετοξεῦσθαι.] 35 Τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων, ὅταν τὴν φαρέτραν κενώσωσιν. *

39 Ἔλακεν ἐκ τῶν ςεμμάτων.] Τραγικώτερον ἀπεφήνατο προσδιασύρων, ὡς φασιν, Εὐριπίδην. ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγξατο ἐκ τῶν ςεφάνων τῆς προφήτιδος; ἐςεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία. 36 Ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνῃ ἦσαν ἐςεμμένοι. Τὸ δὲ ἐκ τῶν ςεμμάτων, ἐπεὶ οἱ μαντευόμενοι ἐγγράφῳ ἀνακοινώσει πρὸς τὸν θεὸν τὰς πεύσεις ἐποιοῦντο, γράφοντες ἐν πυκτίῳ τὸ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῖς κείμενον, ςεφάνῳ τε 37 ἀμφιςάντες ἁβρῷ, τῇ μαντιπόλῳ

v. 37 Μηδεέν] C. D'O. μὴ δὲ ἕν· quae ratio disjungendarum ejusmodi vocularum in membranis vetustissimis plerumque obtinet. Exemplorum adfatim est apud *Jos. Wasse* Add. ad *Thucydid.* Praefationi Clariss. *Dukeri* insertis.

---

sit vocari in dubium, itidem ab *Etymologo* notata p. 162. v. 48. παρὰ τὸ πῶρος, ὃ δηλοῖ τὸ πάθος, latetque, nisi fallor, in *Hesychii* corrupto, Πώννα . . . . . λύπη. In explicanda voce promiscue veteres adhibent πάθος et πένθος· nec *Kustero* adsentior, qui apud *Suidam* hoc illius vice reponi voluit: nam πάθος accommodata simul, quam ἀπὸ τοῦ πήθω, πήσω ducunt, originem indicat. *Etymol.* p. 699. v. 7.

35 Τετελειῶσθαι] Pro eo κεκενῶσθαι vel ἐκκεκενῶσθαι *Suidas*, et mox τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη.

36 Ἐπεὶ οἱ τρίποδες] Excidit ἡ ἐπεί. Duplicem exponit rationem τῶν ςεμμάτων, vel ipsius vatis Pythiae, vel tripodis, qui lauro coronatus.

37 Ἀμφιςάντες] Sine dubio legendum est ἀμφιςέψαντες. Ἁβρῷ epitheton ineptum quorsum spectet, ignorare me fateor: debuerat potius scripsisse δάφνης vel δαφνίνῳ. Proxima non minus intricata, nisi profundo vulnere laborare putes, Grammatici recentioris, atque imperiti notas praefe-

Χρ. Πεύσει· σαφῶς γὰρ ὁ Θεὸς εἶπέ μοι τοδί· 40
Ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιὼν,

ἐχειροτόνουν· ὁ δὲ ἐντυχὼν σύμφωνον τὴν ἀπόκρισιν τοῖς προτεινομένοις ἐποιεῖτο. οἱ δὲ, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν στεφάνων καθημένη ἔλεγεν ἡ Πυθία· ἢ ὅτι στεφάνην ἔστεπτο ὁ τρίπους, ἐφ' οὗ καθῆστο ἡ Πυθία· καὶ ἀλλαχοῦ· 38 Ἴαχεν ἀστοῖσι διὰ τριπόδων ἐριτίμων. * Ἄλλως. 39 Στέφανοι ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἔκειντο, οὓς ἡ Πυθία ἐν τῇ κεφαλῇ φοροῦσα ἐμαντεύετο. 40 ἦν δὲ ἡ Πυθία γυνὴ, ἥτις, ὥς φασιν, ἐπικαθημένη τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ διαιροῦσα τὰ σκέλη πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον πνεῦμα διὰ τῶν γεννητικῶν ἐδέχετο μορίων, καὶ οὕτω μανίας πληρουμένη, καὶ τὰς τρίχας λύουσα, καὶ ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀποπέμπουσα, καὶ τἄλλα πάντα ποιοῦσα, ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώθασιν, τὰ τῆς μαντείας, ἢ μᾶλλον μανίας, ἐφθέγγετο ῥήματα· ἢ καὶ δαίμων τὶς ἦν οὕτω καλούμενος πύθων, ἀφ' οὗ ἡ Πυθία

runt: ἐχειροτόνουν videtur posuisse pro *porrigebant*: τῇ μαντιπόλῳ si genuinum, alia esse nequit, quam Pythia: sic quidem ὁ ἐντυχὼν is erit, qui oraculum consulit, prout illi dicuntur a Graecis ἐντυγχάνειν τοῖς θεοῖς· sed repugnat ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι, quod eo modo capiendum foret usu insolenti, *responsum accipere*. Scripserit fortasse τῷ μαντιπόλῳ hoc sensu: *tabellas exhibebant sacerdoti*, cui nimirum illud erat munus libellorum recipiendorum demandatum: *is autem quum adiisset Pythiam in tripode vaticinantem, responsum propositis quaestionibus congruens reddebat.* Non scilicet unus in hac stupenda religiosae fraudis officina ministrorum ordo: aderant etiam conducti poetae, qui oracula, quae Pythia δεχομένη τὸ πνεῦμα ἀπεθέσπιζε ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα, versibus illigarent atque expolirent, teste *Strab.* IX. p. 642.

38 Ἴαχεν ἀστοῖσι] *Aristoph.* Equ. v. 1013. unde liquet, vitiose scribi ἀστοῖσι pro ἐξ ἀδύτοιο.

39 Στέφανοι . . . . ἐμαντεύετο] Haec totidem verbis extant in C. D'O. nisi quod pro ἐμαντεύετο praeferat ἐχρησμῴδει, addatque ἢ τὸν τρίποδα λέγει διὰ τὸ κυκλοτερὲς αὐτοῦ, quibus edita Scholia carent.

40 Ἦν δὲ ἡ Πυθία γυνή] Haec eum in modum scripta, ut facile Christiani hominis, quod jam *Kusterus* fuit subodoratus, manum prodant:

Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι,
Πείθειν δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

παρωνομάζετο· ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων Πύθιος ὀνομαζόμενος, διὰ τὸ τοῖς πυνθανομένοις χρησμοὺς διδόναι περὶ ὧν ἂν βούλοιντο. *

40 Πεύσει.] Οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῶν παθητικῶν χρόνων δεύτερα πρόσωπα ἀεὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις· οὗτος γὰρ, εἴπερ τις, τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ χρῆται. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος μόνου τοῦ βούλει, καὶ ὄψει, καὶ οἴει τὰ ἐνεργητικὰ μὴ ἐν χρήσει εὑροῦσα, τῇ Ἀττικῇ ἑπομένη συνηθείᾳ ἀεὶ διὰ διφθόγγου τὰ τρία ταῦτα ἐκφέρει. ἀπαγορευτικοῦ δὲ ἢ αἰτιολογικοῦ μορίου τεθέντος, οἱ Ἀττικοὶ οὐχ οὕτω τὰ δεύτερα πρόσωπα ἐκφέρουσιν, ὡς εἴρηται, ἀλλ' ὑποτακτικῶς.

42 * Μὴ μεθιέσθαί μ' ἔτι.] Τὸ μεθίημι ἐνεργητικῶς πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται· ὡς 41 Συνέσιος, μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν. παθητικῶς δὲ πρὸς γενικὴν, ὡς ἐνταῦθα. *

v. 43 Ἐμαυτῷ] Vitium Ed. A. recte fuit in sequentibus emendatum. Consentit C. D'O. in quo etsi comma post ἐμαυτῷ sit interjectum, bene tamen explicandae sententiae τῷ πείθειν superponitur ἐκεῖνον· πείθειν δ' ἐκεῖνον ἐμοὶ ξυνακολουθεῖν ἴως εἰς τὸν οἶκον. *Frischlinus* interpres et *Gerardus* macula quarti casus decepti prorsus aberrarunt.

---

unde fluxerint, aperiet *Oecumen.* ad A. A. XVI, 16. p. 130. D. cujus verba ponam: Λέγεται ἡ Πυθία αὕτη γυνή τις οὖσα ἐπικαθῆσθαι τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, διαιροῦσα τὰ σκέλη· εἶθ' οὕτως πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον, καὶ διὰ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς διαδυόμενον μορίων πληροῦν τὴν γυναῖκα τῆς μανίας, καὶ ταύτην τὰς τρίχας λύουσαν λοιπὸν βακχεύεσθαί τε καὶ ἀφρὸν τοῦ στόματος ἀφιέναι, καὶ οὕτως ἐν παροινίᾳ (lege παρανοίᾳ) γενομένην τὰ τῆς μανίας φθέγγεσθαι ῥήματα. Non dissimilia in aliorum ad hunc locum commentariis traduntur. Vide *Origen.* in *Cels.* III. p. 125. VII. 333.

41 Συνέσιος] Ep. IV. p. 161. D. μεθῆκεν οὖν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον.

Καρ. Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ· Χρε. τουτῳί
Καρ. Εἶτ᾽ οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ Θεοῦ
Φράζουσαν, ὦ σκαιότατε, σοὶ σαφέςατα,

47 Τὸν ἐπιχώριον τρόπον.] Κατὰ τὴν ἐπιχώριον πολιτ τῶν Ἀθηναίων. αἰνίττεται δὲ τὸ τῆς πολιτείας ἑταμόν τε δυσκίνητον 42 διδάσκειν.

48 Καὶ τυφλῷ.] Ἤτοι πρὸς τὸν Πλοῦτον αἰνιττόμενος τὸν πηρὸν τῷ νῷ· 43 νοῦς γὰρ ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει. 44 καθάπερ ὁ τυφλὸς τὴν πορείαν εὐθεῖαν οὐ ποιεῖται, πρὸς Ὁμηρικὸν δέ,

v. 44. Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ;] Interrogandi notam, qua veteres Edd. carent, dedit Portus in G. eumque secutus *Kusterus:* recte, si τῷ capias τίνι, ut herum roget Carion, *Cuinam ergo occurris primo?* At si τῷ, quod *Frischlino* placuit, et *Gerardo*, idem hic valeat ac τούτῳ, dixerit oratione recta Carion, *Tum tu scilicet isti obvius es primo:* idque optime sententiae congruit. Verum *Aristophanem* ὁ pro ὅδε vel οὗτος hoc pacto posuisse vix credo, etsi quae *H. Stephan.* App. de D. A. p. 183. atque alii scripserint, non ignorem: quare malim, Καὶ τῷδε ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ· cui lectioni vis particulae δῆτα suffragatur: institutae narrationis finem servus non expetans, quod ab hero fuerat exponendum, praecipiti festinatione occupat. Lectionem mirificam praebet C. D'O. Καὶ τῷ ξυναντὰς δῆτα πρῶτον; quasi participium a verbo ξυνάντημι· quod ne dubitares ipsum voluisse, plicatione inter versus jecta cavit, τούτῳ συναντ pro συναντήσας, sicuti m scripserat v. 41. ξυναντί μι. Hoc ut abhorret, πρῶτον, quod interpret κατ᾽ ἀρχάς, non penitus sperneris propter v. 41. reperiatur notatum in Lugd. Καὶ τῷ γε δὴ ξυναν quod versus respuit, praeterit, nisi forte in I rcana, quae praesto non

---

42 Διδάσκειν] Inutilis pendix praecedentibus a dit, et structurae gravis nihil ad sententiam c ferens. Supplendum r ἀσκεῖν, διδ. sive ἀσκεῖν δι δάσκειν· vel, quod fere m placet, ad initium hujus notationis est transferend διδάσκειν κατὰ τὴν ἐπ. : quibus explicentur, Ἀ νὸν νέον etc. In Fl. le κατὰ ἐπιχώριον τὴν πολιτε unde suspicetur aliquis, c ita fuisse scriptum: F (per ellipsin omitti prae

Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
Χρ. Τῷ τοῦτο κρίνεις; Καρ. δηλονοτιὴ καὶ τυφλῷ
Γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον

Καί κ' ἀλαὸς τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.
Τυφλῷ δὲ οὐχὶ ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ τὴν καρδίαν, τουτέστιν, ἀνοήτῳ. Παροιμία δ' ἐστὶ, τυφλῷ δῆλα τὰ μαρτύρια. Τὸ δὲ ἑξῆς, ὅτι σφόδρα ἐστὶ τοῦτο συμφέρον, τὸ μηδὲν ὑγιὲς ἀσκεῖν. * Ἄλλως. Παροιμία ἐστὶ, τῷ τυφλῷ δῆλον, ἐπὶ τῶν πάνυ σαφεστάτων λεγομένη· τὰ γὰρ τοῖς τυφλοῖς 45 δῆλα τοῖς βλέπουσι σαφέστατα

v. 48 Τυφλῷ] Nihil usquam variatur: tantum distinguendi ratio in C. D'O. discedit a vulgatis, - - δηλονοτιὴ (supra scriptum, φανερὸν γάρ ὅτι) καὶ τυφλῷ Γνῶναι (explicatur νοῆσαι) δοκεῖ. τοῦθ' ὡς etc. quod utro modo fiat, parum refert. Si junctim legas δηλονοτιὴ, τυφλὸς, nisi is ego sum, omnino reponendum videtur pro τυφλῷ· neque enim aliter structura verborum legitima satis constat: δηλονοτιὴ καὶ τυφλὸς δοκεῖ γνῶναι τοῦτο, Verum separatis voculis retinere licet τυφλῷ, - - δῆλον ὅτιή καὶ τυφλῷ Γνῶναι δοκεῖ τοῦθ' - - hunc in modum ordinem orationis digerendo, ὅτιή δοκεῖ δῆλον εἶναι καὶ τυφλῷ γνῶναι τοῦτο· atque ab hac parte videntur *Scholiastae* stetisse referentes vetus proverbium τυφλῷ δῆλα τὰ μαρτύρια et τῷ τυφλῷ δῆλον· non defore tamen arbitror, qui impeditam ac paulo molestiorem structuram improbabunt, magisque propendebunt in eam rationem emendandi, quam initio proposui.

sitionem admonere voluit) τὸν ἐπιχώριον τρόπον· τὴν πολιτείαν τῶν Ἀθηναίων αἰνίττεται· τὸ δὲ τῆς πολιτείας ἀσταμόντε καὶ δυσκίνητον διδάσκει· *docet, ostendit*, Aristophanes scilicet hoc dicto.

43 Νοῦς γὰρ ὁρᾷ] De hac nobilissima Epicharmi sententia vide *Hier. Columm.* ad *Enn.* Fragm. p. 171. *Rittershus.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 73. *Comment.* ad *Clem. Alex.* Strom. II. p. 442. Plura dicemus ad *Luciani* B. Πρ. in fine.

44 Καὶ καθάπερ . . . ποιεῖται] Ex his congruentem sensum vix efficies, nisi legeris vel, ὅτι (Chremylus) καθάπερ ὁ τ. etc. vel καὶ γὰρ οὗτος (ὁ πηρὸς τῷ νῷ) καθάπερ ὁ τ. etc. Est autem *Homeri* locus Od. Θ, 195.

45 Δῆλα] Hanc vocem, quae defuit in cunctis Edd. ad sensum fulciendum esse necessariam recte censuit *Kusterus*.

Τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. 50

Χρ. Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει,
'Αλλ᾽ εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ᾽ ἡμῖν φράσῃ,
Ὅς τίς ποτ᾽ ἐστὶν, οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν,
Καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ,
Πυθοίμεθ᾽ ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ, τι νοεῖ. 55

Καρ. Ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν, ὅς τις εἶ, φράσον,
Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. Χρ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.

σφόδρα. λέγει δὲ, ὡς ὁ κελεύσας σε τυφλῷ ἀνδρὶ ἐπακολουθεῖν δῆλόν σοι ἐντεῦθεν καθίστησιν, ὡς καὶ τυφλὸς ἂν γνοίη τοῦτο, ὡς ὃ πάντες μετέρχονται, τοῦτο δεῖ καὶ τὸν σὸν υἱὸν μετελθεῖν. Ἢ ὅτι ἐπειδὴ πάντες τὴν ἄδικον πολιτείαν μετέρχονται, εἶπέ σοι ὁ Ἀπόλλων, ὡς ᾧ ἂν ἐντύχοις, πάντως τοιοῦτος ἔσαι· καὶ ἀκολούθει αὐτῷ, ἤγουν, τὴν αὐτὴν αὐτῷ καὶ σὺ μετέρχου ὁδόν. *

51 * Ῥέπει.] Φέρεται, ἀποβλέπει, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζυγοῦ. *

55 * Τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ, τι νοεῖ.] καὶ 46 Πλάτων Νόμων Η. τὸν δὲ νόμον ὑμῶν ὅ, τι νοεῖ περὶ τὰ τοιαῦτα οὐδέν με ἐξετάζειν δεῖ. *

57 Ἢ τἀπὶ τούτοις.] Τὰ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ· καὶ γὰρ ἡ πεῦσις 47 ἄνω ἀπειλητική. Λέγει οὖν, βέλτιόν σοι ἐστὶν ἐξειπεῖν λόγῳ πεισθέντα ἢ βιασθέντα· ἢ ὡς μὴ λέγοντός σου, βίαιόν τι διαπράξομαι. Ἄλλως.

Ἢ τἀπὶ τούτοις.] 48 ἤγουν τὰ ἀκόλουθα τοῖς μὴ ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς ἐκφαίνειν. τὰ δὲ ἐστὶ πληγαὶ καὶ τραύματα.

v. 51 Τουτί] C. D'O. τοῦτο renitente versu.

v. 54 Νῷν] C. D'O. νῶϊν.

v. 57 Χρ. λέγειν χρὴ etc.] Haec, deleta Chremyli persona, Carioni malim attribui: favent opinioni meae sequentia, praesertim v. 61.

---

46 Πλάτων] Locus est Ed. Francof. p. 911. D. unde ὑμῶν pro ἡμῶν reposui.

47. Ἄνω] Quorsum pertineat, non capio: legendum est, nisi fallor, ἄγαν.

48 Ἤγουν τὰ ἀκόλουθα] Hoc Scholium extat etiam in C. D'O.

49 Ὁ Ῥόδιος Ἀπολλώνιος] Argon. I, 304.

ACTUS PRIMI SCENA SECUNDA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Πλ. Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι. Καρ. μανθάνεις,
Ὅς φησιν εἶναι; Χρ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί·
Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει. 60
Ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
Ἐμοὶ φράσον. Πλ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
Καρ. Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

* Λέγειν χρή.] τὸ λέγειν, ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ὀνομάζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φράζειν. *

63 Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν.] Τὴν κληδόνα, τὴν μαντείαν, καὶ τὸ σύμβολον. οὕτως 49 ὁ Ῥόδιος Ἀπολλώνιος·

---- μὴ δ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ.

Κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐκφευκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν, ὄρνιν καλοῦσιν. ὄρνις, ἐπιφώνησις, πταρμὸς, καὶ τὰ ὅμοια, ὡς αὐτὸς 50 ἐν Ὄρνισι δεδήλωκεν. Ἄλλως. Τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος ὄρνιν λέγει, ἐπειδήπερ οἱ παλαιοὶ οὐ μόνον διὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ δι' ὀρνίθων ἐμαντεύοντο. * καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ πᾶν τὸ ἐπὶ σημείῳ καὶ τεκμηρίῳ τινὶ παραλαμβανόμενον ὄρνιν ἐκάλουν, ἀπὸ μεταφορᾶς καὶ τὸ μάντευμα καὶ τὸ σύμβολον. *

v. 60 Χαλεπῶς ἐκπυνθάνει] C. D'O. χαλεπῶς τ' ἐκπυνθάνει· super ultimam syllabam adscriptum η.

v. 62 Κλάειν] Revocavi formam Atticam ex C. D'O. A. Fl. vetustisque pluribus, cujus loco κλαίειν dederant B. G. et A.

50 Ἐν Ὄρνισι] v. 720. Sequentem notam eum in modum praefert C. D'O. ut supra τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ explicatio sit adscripta τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, tum reliqua ἐπειδήπερ . . . ἐμαντεύοντο in margine ponantur. Pro ἐκφευκτικὸν non deterius est *Suidae* ἀφεκτικὸν in Ὄρνις.

Χρ. Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι·
Εἰ μὴ φράσεις γάρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. 65
Πλ. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Χρ. πώμαλα.
Καρ. Καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα.

64 Μὰ τὴν Δήμητρα.] Εἰκότως 51 ταύτην ὅρκον λαμβάνει ὡς γεωργός· ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος.

66 Ὦ τᾶν.] Ὦ ἑταῖρε. ὅτι οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος·

Ἆρά γε, ὦ τᾶν, ἐθελήσετε.

Ἄλλως. ὦ τᾶν, ὦ φίλοι, πληθυντικῶς νοητέον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε. ἵν' ᾖ τὸ μὲν 52 ὦ τᾶν, πρὸς μόνον τὸν Χρεμύλον· οὗτος γὰρ αὐτῷ ἠπείλει· τὸ δὲ ἀπαλλάχθητον, πρὸς ἀμφοτέρους· ἐπειδὴ καὶ ἄμφω τούτῳ ἠνώχλουν. ὃ καὶ κρεῖττον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἔστιν ὅτε τοὺς λόγους οὕτω ποιεῖσθαι.

66 Πώμαλα.] Οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Ἀττικόν· ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως.

v. 64 Χρ. Οὔτοι etc.] C. D'O. Οὔτι et Δήμητραν, utrobique versu interfecto. Majoris est momenti, quod omissa Chremyli persona, hosce binos etiam versus Carioni tradat: id certe malim, quam designationem in Edd. admissam. Sed verius arbitror, istum Οὔτοι etc. ad Chremylum pertinere; alterum, Εἰ μὴ φράσεις etc. esse Carionis. De posteriore quidem dubitari non potest, si consideres attente v. 67. 68. quo constituto, quid restat aliud, quam prior ut Chremylo cedat; idque jure optimo: postquam enim senex blandius commodissimisque verbis Plutum adlocutus v. 61. responsum durius, haud secus ac Carion, retulisset, κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω, nunc scilicet irritatior in eum invehitur; quam tamen orationem, quasi nimis mollem, subito Carion excipit, atque ita eadem serie continuat, ut heri dictis aculeos addat minarum acriores. Haec scenae veteris peritus comoediae ludo convenire non diffitebitur. Mox quoque veteres in collocandis personis variasse notat *Scholiastes* ad v. 67. adscripto nimirum vocabulo πώμαλα Carioni: quod tamen non probo.

v. 65 Φράσεις] C. D'O. φράσῃς· atque ita sane utraeque Phil. et Bern. Juntarum Edd. A. 1515. Hoc quidem usitatius; neque ideo tamen alterum est repudiandum: *Aristoph.* Equ. v. 945. εἰ μή μ' ἐάσεις.

v. 67 β. ἐστι, δέσποτα] C. D'O. βέλτιστόν ἐστιν, ὦ δέσποτα·

Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιςα τουτονί.
Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, καταλιπὼν
Ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. 70
Χρ. Ἀλλ' αἶρε ταχέως. Πλ. μηδαμῶς. Χρ. οὐκοῦν ἐρεῖς;

67 Καὶ μὴν ὃ λέγω.] Τινὲς ἓν πρόσωπον αὐτὸ εἶναι λέγουσι τοῦ δούλου ἀπὸ τοῦ πώμαλα ἕως τοῦ ἐκτραχηλισθῇ 53 πεσών.

69 Ἐπὶ κρημνόν τινα.] Οὕτω τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς. καὶ ἀντὶ δοτικῆς 54 τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης· εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιςὸν ἐπὶ θάλατταν. καὶ Σοφοκλῆς·

Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

Ἀντὶ τοῦ, οὐ γάρ με. τὸ δ' ἀναθεὶς ὡς ἐπὶ ἀψύχου. ἢ διὰ τὸ τυφλὸν αὐτὸν εἶναι.

70 * Ἐκτραχηλισθῇ.] Τὸν τράχηλον κατακλασθῇ, ἐκσφονδυλισθῇ. *

ferri potest ea conditione, ut τόν ἐςιν tribrachyn faciat. In Fl. *Ph. Juntae* A. 1515. itidem reperio, βέλτιςόν ἐςιν ὦ δέσποτ'.

v. 69 Καταλιπών] Omnes Edd. κᾆτα λιπών· reponere tamen non sum veritus emendationem maximi *Bentleii* et ob metri necessitatem, et quia plane sic scriptum est in C. D'O. adjecta inter versus explicatione ἀφείς. Verum ne hoc quidem adjumento satis videtur isti versiculo prospectum: offendit enim καταλιπὼν ita nudum omnique fulcro destitutum. Refinxeris αὐτοῦ καταλιπὼν, id est, ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ, nihil est, quod ultra desiderari possit: vim oratio majorem habet, si abfuerit αὐτὸν, praesertim ubi modo τουτονὶ praecessit: v. 1188. ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν.

---

51 Ταύτην ὅρκον] Sic Ed. princeps: in Fl. ταύτην εἰς ὅρκον, quod a reliquis adoptatum. Ignoratio loquendi formulae praeposteram emendationem peperit: λαμβάνειν τινὰ ὅρκον, ut ποιεῖσθαι, de quo *H. Vales.* ad *Sozomen.* H. E. VII. p. 307.

52 Ὦ τᾶν] Aldinam expressi: Fl. ceteraeque male, ὦ φίλε.

53 Πεσών] Negligenter omissum in B. et G. cum *Kustero* reduximus ex A. et Fl.

54 Τὴν αἰτιατικὴν] Postquam praeteriit Fl. secutae sunt B. et G. *Kusterus* restituit αἰτιατικήν· plenius in A. τὴν αἰτιατ. Hunc *Scholiastae* locum *St. Berglerus*

Πλ. Ἀλλ᾽ ἢν πύθησθέ μ᾽, ὅς τις εἴμ᾽, εὖ οἶδ᾽ ὅτι
Κακόν τί μ᾽ ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετε.
Χρ. Νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ᾽, ἐὰν βούλῃ γε σύ.
Πλ. Μέθεσθε νῦν μου πρῶτον. Χρ. ἠνὶ μεθίεμεν. 75
Πλ. Ἀκούετον δή· δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ᾽, ἐμὲ
Λέγειν, ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.

74 Ἐὰν βούλῃ γε σύ.] Τοῦτο διττῶς νοητέον. νὴ τοὺς θεοὺς ἀφήσομέν σε, ἂν βούλῃ γε σὺ εἰπεῖν, ὅς τις εἶ. ἢ οὐκ ἀφήσομεν, ἐὰν βούλῃ σὺ μὴ εἰπεῖν, ὅς τις εἶ.

77 Ἦ παρεσκευασμένος.] Τὸ ἦ ἄνευ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἤμην. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἦ φασιν, οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ διφθόγγου· καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται ἔα, ὡς καὶ τὸ ᾔδειν ᾔδεα, καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν. ἡ χρῆσις δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

55 Οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα.

Εἶτα κιρνῶντες τὰ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις.

79 Ἀνδρῶν ἁπάντων.] Πεφυλαγμένως ποιεῖται 56 τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπέρθεσιν. ἵνα μὴ θεῶν ὑπερτιθεὶς, κἀκείνους πάθει

v. 73 Ἀφήσετε] C. D'O. cum quo consentit Fl. *Ph.* *Juntae* A. 1515. ἀφήσετον· placet: non infrequens est dualem et pluralem in idem orationis membrum coire.

v. 75 Ἠνί] C. D'O. ἦν. superne appositum ἰδού.

---

usurpavit ad *Alciphr.* III. Ep. 51. p. 392. cujus indicio verba *Thucydidis* invenies I. c. 128. *Sophoclis* in Aj. Flag. v. 585.

55 Οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα] Minus integre: Il. E. 887. Ἦ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι.

56 Τὴν πρὸς τ. θ. ὑ.] Obscura *Scholiastae* mens, et nisi quae desunt, videntur enim deesse quaedam, fidelior Codex suppeditarit, forte non extricanda. Videndum tamen interea, an levi mutatione non nihil adjumenti possit adferri: Πεφυλαγμένως ποιεῖται τὴν ὑπέρθεσιν πρὸς τοὺς θεούς, ἵνα μὴ θεῶν μιαρώτατε ὑπερτιθεὶς etc. *caute superlativum usurpat respectu Deorum, ne, si superlativum* μιαρώτατε *voci* θεῶν *adjunxisset, eos etiam quasi* μιαροὺς *traducere videretur.* Haec nihil habent absurdi; nam Plutus Deorum in numero censebatur:

Ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος. Χρ. ὦ μιαρώτατε
Ἀνδρῶν ἁπάντων, εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;
Καρ. Σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος; 80
Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
Καὶ Ζεῦ, τί φῄς; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ; Πλ. ναί.
Χρ. Ἐκεῖνος αὐτός; Πλ. αὐτότατος. Χρ. πόθεν οὖν,
φράσον,

ὑποτάξῃ. ἢ ὅτι ἐν σχήματι ἀνδρὸς ἐφάνη ὁ Πλοῦτος. δεῖ δὲ ἐννοεῖν τὸν Πλοῦτον ῥυπῶντα, καὶ ταπεινὸν ὄντα τὸ σχῆμα.

79 Εἶτ' ἐσίγας.] 57 Εἰ μὲν οὕτω τὴν σύνταξιν τρέψεις, τὸ εἶτα ἀργὸν ἐρεῖς, καθὼς ἐν ταῖς ἀποδόσεσι τῶν μετοχῶν ποιεῖν εἰώθαμεν. ὦ μιαρώτατε ἀνδρῶν ἁπάντων, ὢν Πλοῦτος εἶτα ἐσίγας. εἰ δὲ τὸ εἶτα ἐν ἀρχῇ θήσεις, οὐκ ἀργὸν νοήσεις. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τοῖς τῆς βαρύτητος σχήμασιν ἐν ἀρχαῖς πολλάκις τιθέναι τὸ, εἶτα, οὕτως· εἶτα ὦ μιαρώτατε ἀνδρῶν ἁπάντων ὢν Πλοῦτος ἐσίγας;

83 Αὐτότατος.] Ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία πέπαικται κωμικῶς. 58 τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων, ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἡ ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη. Ἄλλως. ἔπαιξεν αὐτότατος ὑπερθετικῶς εἰπών· ἵνα δείξῃ, ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν· ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς· τὸ δὲ αὐτότατος οὔ.

v. 80 Οὕτως] Abest in C. D'O. origo vitii manifesta finitimae vocis pronunciandi similitudo. Adsentior *Kustero*, qui cum MSS. VU. haec Chremylo adjudicat.

---

confirmant sequentia: *aut ideo dixit* ἀνδρῶν ἀπ. μ. *quia Plutus in scena sub habitu humano conspiciebatur.* Illud minus est obscurum, in hujus *Scholiastae* libro versum octogesimum et sequentes non Carioni, sed Chremylo fuisse tributos.

57 Εἰ μὲν οὕτω etc.] Ordinem aliquantulum mutari malo: εἰ μὲν οὕτω τ. σ. τρέψεις, καθὼς . . . . εἰώθαμεν, τὸ εἶτα etc. vel, εἰ μὲν οὕτω . . . . τρέψεις, ὦ μιαρώτατε . . . . εἶτα ἐσίγας, τὸ εἶτα ἀργὸν ἐρεῖς, καθὼς etc.

58 Τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πρ.] Nihil mutat, qui Scholion hoc descripsit, *Suidas* in Αὐτότατος. *Kusterus* legendum putat τὰ γὰρ ὁριστὰ, quae vox haud scio an apud Grammaticos sit in usu pro τὰ ὡρισμένα. Laborare videtur

Αὐχμῶν βαδίζεις; Πλ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
Ὃς οὐκ ἐλούσατ', ἐξότουπερ ἐγένετο. 85

Χρ. Τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες, κάτειπέ μοι.
Πλ. Ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν ἀνθρώποις φθονῶν.
Ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι

84 Ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι.] 59 Εἷς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφὸς κωμῳδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου, ὅστις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἶτα φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου.

87 * Φθονῶν.] Φθόνος παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἡ ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς λύπη, ἤτοι ἡ ζηλοτυπία, ὡς ἐνταῦθα· παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσιν ἡ μέμψις, ὡς 60 Εὐριπίδης,

– – – – ἀποκτείνειν φθόνος Γυναῖκας * – – – –

88 Ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον.] Τοῦτό φησιν, ἵνα τὸ προπετὲς τῆς ῥήσεως ἐπὶ τὴν ἡλικίαν ἀνενέγκῃ καὶ ἐπὶ τὸ ἐξημμένον, καὶ δόξῃ συγγνώμην ἔχειν ἡ ἁμαρτία, ὅτι 61 μειράκιον ἠπείλησε. καὶ μὴν οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα τὸ τοὺς μὲν φαύλους καταλείπειν ὁμολογῆσαι, καταλαβεῖν δὲ τοὺς χρηστούς. πῶς οὖν νοούμενος ὁ Ζεὺς εἰς τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ μᾶλλον βουλόμενος τοὺς ἀγαθοὺς εὖ πράττειν, ἐτύφλωσε τὸν Πλοῦτον εἰπόντα τοῦτο; λέγομεν

v. 86. Κάτειπέ μοι] Prave C. D'O. κάτ' εἰπέ μοι addito superne εἶτα, quasi foret κᾆτα. Sequente v. omissa Pluti persona ἀνθρώποισι· utrumque perperam.

πραγμάτων, cujus vice si reponas προσώπων, sensus erit non abhorrens: pronominum enim tertiae personae qualitas est infinita, ut Grammatici Latini loquuntur. Mox etiam malim, ἢ οὖν ἡ ἀντωνυμία etc. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 87. *Scholiastae* locum attingit, eoque modo, ut difficultatem dissimulet.

59 Εἷς . . . . ζηλούντων] His omissis cetera fere *Suidas* eadem habet, nisi quod σκνιπὸς, et οὐδένα οἱ εἶα προσίεσθαι, neminem ad se admitti sinebat: nam accedere dicatur προσιέναι.

60 Εὐριπίδης] Hecub. v. 288.

61 Μειράκιον] Similitudo

Ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
Μόνους βαδιοίμην· ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν, 90
Ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
Οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
Χρ. Καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,

εὖν, ὅτι εἰ πάντως ἀγαθοῖς καὶ τοῖς ἀρετὴν ἀσκοῦσι παρείπετο τὸ πλουτεῖν, πάντες ἂν διὰ τὸ πλουτεῖν μετῄεσαν τὴν ἀρετήν. ὁ δὲ Ζεὺς βουλόμενος τοὺς ἀνθρώπους οὐ διά τι χρήσιμον καὶ ἐπωφελὲς τὴν ἀρετὴν μετιέναι, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, τοῖς ταύτην ἀσκοῦσι καὶ ἀποτυχίαν χρημάτων ἔσθ' ὅτε δίδωσιν ἐν τῷ βίῳ, ἵνα ἕκαστος ἐφίεται τῆς ἀρετῆς δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, οὐ μὴν διὰ τὸ ἐλπίζειν, ὅτι πάντως διὰ τῆς ἀρετῆς εὐπορήσει χρημάτων.

90 Ὁ δέ μ' ἐποίησε τυφλόν.] Παρῴδηται 62 ἐκ τῶν Ἡσιόδου·

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν.

Ἢ ὅτι ἀνόσιος ὁ διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ πλούτου φόρτος τοῖς δικαίοις, εἰ χαυνωθεῖεν ἐκ περιουσίας.

93 Διὰ τοὺς χρηστούς γε.] Ἰστέον ὅτι ἡ διὰ πρόθεσις οὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς ἐνταῦθα· εὑρήσεις δὲ τοῦτο καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν.

v. 90 Ἐποίησεν] Ita recte C. D'O. omnium, quas vidi, Edd. ἐποίησε metrum violat.

v. 91 Διαγιγνώσκοιμι] Sola Fl. *Ph.* *J.* A. 1515. διαγνώσκοιμι· cum qua consentit C. D'O. etsi corruptius totum versum ediderit: Ἵνα μὴ διαγινώσκοι μοι μι, τούτων μηδέναν. Sequenti praefixit solennem illam elegantioris sententiae notam, quae significat ὡραῖον· vide *H. Vales.* ad *Euseb.* H. E. I. c. 2. cui vix accedo, quando eandem notam admittere posse duplicem explicationem putat, ὡραῖον, aut φροντιστέον, sive φροντίδος ἄξιον· mihi saltem utriusque signi, quo hoc illudve indicatur, manifestum semper in Codd. antiquis apparuit discrimen.

---

syllabae praecedentis exclusit ἄν, vel ὤν.

62 Ἐκ τῶν Ἡσιόδου] Ἔ. καὶ Ἡ. v. 42. Quae post *Hesiodi* versum sequuntur, male adfecta sunt, atque a priore forte adnotatione divulsa per errorem huc transierunt.

Καὶ τοὺς δικαίους. Πλ. ὁμολογῶ σοι. Χρ. φέρε τί οὖν,
Εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ προτοῦ, 95
Φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς; Πλ. φήμ' ἐγώ.
Χρ. Ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις; Πλ. πάνυ μὲν οὖν·
Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου.
Χρ. Καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
Πλ. Ἄφετόν με νῦν· ἴσον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ. 100
Χρ. Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου.

καὶ μὴν ὅταν 63 δηλοῖ αἰτίαν, αἰτιατικῇ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συντάσσεται· ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν εὕρηται σπανίως.

94 * Ὁμολογῶ σοι.] 64 Συμφωνῶ σοι, ὅμοιά σοι λέγω ἐν τούτῳ· εὑρίσκεται δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικήν. *

98 Πολλοῦ γὰρ αὐτούς.] Διὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον· ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησὶ πολιτείαν, ἀποσκώπτων αὐτοὺς ὡς πονηρούς.

99 Καὶ θαῦμά γ' οὐδέν.] Οὐδέν φησι παράδοξον, εἰ τυφλὸς ὢν οὐχ ἑώρακας.

103 Καὶ σύ γ' ἀντιβολῶ.] Πεποίηται παρὰ τὸ ἄντομαι καὶ βάλλω. ἔχει δὲ τὴν ὁρμὴν πρὸς τὸ,

— — — ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεθά σου.

Τὸ δὲ οὐκ ἠγόρευον, ὥσπερ διὰ μέσου. τὸ δὲ πιθοῦ περισπᾶται·

v. 96 Φεύγοις] C. D'O. φεύγεις.

v. 101 Ἑξόμεσθά σου] Bene *Portus* metri majorem, quam priorum Edd. in quibus ἑξόμεθα scriptum, habuit rationem.

---

63 Δηλοῖ] Ex A. et B. δηλῇ reduxerat *Kusterus:* ut Fl. et G. probarem, ratio Grammatica postulabat. Mox legendum est, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικήν· εὕρηται δὲ σπανίως· nisi, quum *Scholiastes* tantum scripsisset, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικήν, ab alio deinde additum in margine credas, εὕρηται σπανίως.

64 Συμφωνῶ] Recte Fl. ceterae corruptius συμφονῶ. Hanc solam explicationem habet *Suidas*, reliquis, quae inepta sunt, omissis.

65 Τοῦτον δὲ] Τούτους A. π. Suid. in Πιθοῦ.

66 Ἢ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον σύναπτε] Nihil indicat diversum ab eo, quod praecedit: ἢ πρὸς τὸ ὄπισθεν σύν-

Πλ. Οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα
Ἐμέλλετόν μοι; Χρ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ,
Καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
Ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. 105
Μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.
Πλ. Ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δέ μου
Τύχωσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,
Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος· 65 τοῦτον δὲ οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι καὶ ἡ χρῆσις ἠκολούθησε τῇ διαλέκτῳ. ἡ γὰρ ἀναλογία βαρύνει, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος.

106 * Μὰ τὸν Δία.] Τὸ μὰ τὸν Δία ἢ πρὸς τὸ ὄπισθεν σύναπτε, ἢ μόνον λέγε, ἵν' ᾖ βεβαιωτικὸν τοῦ, οὐχ εὑρήσεις. 66 ἢ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον σύναπτε. *

109 Ἀτεχνῶς.] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ, ὅ ἐστιν, ἑνὶ λόγῳ, ἀληθῶς. τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές. ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαινόμενον, τήν τε τῆς τέχνης στέρησιν, καὶ 67 τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως. Ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτενῶς μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως. ἁπλῶς, ἄνευ τέχνης· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν μὴ τέχνῃ νικώντων, ἀλλὰ δυνάμει. ἢ καθάπαξ, ἢ ἀδόλως. ἐὰν δέ τις παρὰ

v. 103 Πιθοῦ] Perverse C. D'O. πυθοῦ, et mox εὑρήσης.

v. 108 Γένωνται] Operae non erat pretium, ut notatem C. D'O. maculam γίνονται, nisi hoc idem extaret in Fl. quam saepius animadverti ex scripto deterioris notae libro labes contraxisse.

απτε. Hoc alterum exemplar, alterum priora subministravit, quae imperite sunt conjuncta in Fl.

67 Καὶ τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως] Haec sana non videntur. Post ἀληθὲς subjici debebat, ἀτέχνως, ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς, aut simile quiddam, ut commode sequeretur, ὁ γὰρ τόνος etc. Omissa fuisse descriptoris culpa jure suspiceris, eoque magis, quod *Suidas* habeat; licet *Aristophanis* loco, quod solet, non posito, aliunde sua videatur quam ex his Scholiis hausisse. Τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως hic alienum est, ubi praecessit διαστέλλειν· praeciso capite in-

Χρ. Ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. 110
Πλ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἁπαξάπαντες. Καρ. οἰμώζει μακρά.
Χρ. Σὺ δ' ὡς ἂν εἰδῇς, ὅσα, παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς,

τὴν τέχνην 68 λέγῃ τι ἢ μὴ, οὐκ ἔςι περισπωμένως, ἀλλὰ βαρυτόνως· ἀτέχνως ποιεῖς, ἀτέχνως λέγεις. Ὁ δὲ νοῦς, κἂν φύσει τις ᾖ χρηςὸς, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεθίςαται ὑπὸ τῶν χρημάτων.

109 *Ὑπερβάλλουσιν.] Ὑπερβάλλω καὶ ὑπερβάλλομαι τὸ αὐτὸ, ὡς ποιῶ καὶ ποιοῦμαι· καὶ συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἷον, ὑπερβάλλω τὸν δεῖνα λόγῳ. Ὑποβάλλω δὲ λόγους, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθημι· ὅθεν καὶ τὸ ὑποβλήδην παρ' 69 Ὁμήρῳ· καὶ ὑποβάλλω βρέφος· ὅθεν καὶ τὸ ὑποβολιμαῖος· καὶ ὑποβάλλομαι παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπόκειμαι· καὶ ὑποβάλλεται ἡ θεμέλη τῷ τείχῳ ἀντὶ τοῦ ὑποτίθεται· καὶ ὑποβάλλεται ὁ χόρτος τῇ ςρωμνῇ. Προβάλλω τὸ εἰς τοὔμπροσθεν τίθημι, ἀφ' οὗ πρόβολοι· προβάλλομαι δὲ μάρτυρα.*

tegrior erit lectio, τὸ διάφορον τῆς χρήσεως· quemadmodum *Etymolog.* in Ἤρια· ὁ διάφορος τόνος διάφορον ποιεῖ καὶ τὴν σημασίαν. et in Πούς· ὀνόματα πρὸς διάφορον σημαινόμενον διάφοραν ἔχοντα καὶ τὸν τόνον. Non satis apte conglutinata puto, quae separatim inveniebantur binis in Codd. quorum in uno, ὁ γὰρ τόνος διαςέλλει τὸ σημαινόμενον, in altero fuerit, ὁ γ. τ. δ. τὴν τῆς τέχνης ςέρησιν, καὶ τὸ διάφορον τῆς χρήσεως.

68 Λέγῃ τι ἢ μή] *Henr. Vales.* in Not. *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 251. scripsit, haec verba proferens, λέγῃ ἢ πράττῃ τι. Defendi poterat vulgata: sed malim, λέγῃ τι ἢ ποιῇ· sequitur enim ἀτεχνῶς ποιεῖς.

69 Ὁμήρῳ] Il. A, 292. Ut levissimum est hoc Scholion, sic ineptum plane, quod sequitur. Ejusmodi non pauca reperiuntur in adsumentis Ed. Fl. quorum tamen bonam partem ex libris scriptis sed recentioribus esse sumtam C. D'O. ostendit.

70 Τάττει] Τάττεται melius congruit. Δύο μέρη τοῦ λόγου et ὑφ' ἓν τάττεσθαι plerumque Grammaticis quasi opponuntur; velut apud *Etymol.* in Ἀμβωμοῖσι. Propterea duplex observatio: prima veteris Grammatici, qui separatis orationis partibus scribi volebat, ἅπαξ ἅπαντες· quam in exemplari suo solam invenisse *Suidam* patet: altera serioris, ὑφ' ἓν ταῦτα τάττεται.

Γενήσετ' ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
Οἶμαι γὰρ οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, 115

109 * Ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.] Τῇ κακίᾳ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεθίστανται ὑπὸ τῶν χρημάτων. *

111 Ἀλλ' ἁπαξάπαντες.] Δύο μέρη τοῦ λόγου τὸ ἁπαξάπαντες· οὐ φησὶ πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἁπαξάπαντες ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. ὑφ' ἓν δὲ ταῦτα 70 τάττει· καὶ προφέρονται ὡς δηλαδὴ, ἁπαξαπλῶς.

115 Τῆς ὀφθαλμίας.] Τῆς πηρώσεως· ἰδίως δὲ, ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν 71 φησι· διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποίηται,

Τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσει, ἧς ἔχεις.

* Ἄλλως. ὀφθαλμία κυρίως ἡ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ νοσήματός τινος γινομένη βλάβη, ἥτις καὶ ἰάσιμός ἐστι· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆς τυφλώσεως παρείληπται· τύφλωσις γάρ ἐστιν ἡ παντελὴς τῆς ὁράσεως στέρησις. *

v. 113. Γενήσετ' ἀγαθὰ] C. D'O. Γενήσεται τἀγαθὰ, corrupta lege metri: nam si vel scribas Γενήσεται τἀγαθὰ, exemto τὸν, versum reddideris immodulatum.

---

70 Φησι] Ita scribendum fuit, non φασι, quod Edd. habent: φησὶ, nimirum *Aristophanes*, quem monet Grammaticus ὀφθαλμίαν, qui pravus oculorum est adfectus, sive *lippitudo*, ut *Celsus* ait, posuisse pro coecitate singulari sibique propria ratione: id enim est ἰδίως, quemadmodum *Antiphontem* multa notant Veteres ἰδίως usurpasse. Ut auribus Atheniensium tercitibus et fastidiosis obsecundaret *Aristophanes*, in Pluti διασκευῇ, voce ὀφθαλμίας abjecta, versum talem substituit: Τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις· παύσειν inquam; nam quod editur παύσει, vitiosum est: priorem sane versum cur mutaret, causa fuerat nulla; atque adeo, οἶμαι γὰρ οἶμαι παύσειν σε, non secus atque ἀπαλλάξειν antea. De duplici vero Pluto, et Scholiis ad utramque fabulae editionem diversis, quia res est paulo difficilior, nodo-

Βλέψαι ποιήσας. Πλ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ·
Οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι. Καρ. τί φῄς;
Ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

119 Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδώς.] Τὰ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδὼς, ἐπεὶ οὐδὲν αὐτὸν λανθάνει· μεταπεποίηται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ· 72 τὸ δὲ μῶρα μεταξύ. Ἄλλως. εἰ μὲν

v. 117 Καρ. τί φῄς;] Carionis vice Chremyli personam ponit C. D'O. quod ea conditione non displicet, ut Vaticani libri auspiciis sequentem versum Carioni donemus: in eo C. D'O. Ἄνθρωπός ἐστιν οὗτος, quem ordinem nihil est cur vulgato postponamus.

---

que non uno intricata, alibi de industria latius agemus.

72 Τὸ δὲ μῶρα μεταξύ] Quo jure dicatur, ego quidem nullus intelligo: qui μῶρα probaverit, an dubitet, quin copulari conveniat, τὰ τούτων μῶρα; Existimo *Scholiastem* illum invenisse, Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων, μῶρε, μ' εἰ πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψειε· τὰ τούτων ex ejus mente, non Chremyli et Carionis, sed *res humanas:* tum recte scripserit, μῶρε, quo titulo Chremylum an Carionem honoris causa Plutus adficiebat, sententiae interponi, et, quomodo Grammatici loquuntur, μεταξύ, διὰ μέσου εἶναι, κεῖσθαι. Porro haud scio, an ab initio distinguendum sit, Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων] Τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδώς. Erit forsan, qui talem lectionem ad *Scholiastae* verba concinnet: Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων, μῶρ' (pro μῶρε) ἐπεὶ Πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει με - - Neque Interpretis Florentini mentem adsequi licebit, nisi simili via diversae lectiones, quas ob oculos habuit positas, investigatae fuerint. Prima distinctione tantum a vulgata discrepat: Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ' εἰ Πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει με - - quibus istum sensum tribuit: *Jupiter, qui stulta novit ipsorum dicta, me si resciverit (recuperasse visum) male me perdet.* ἔπη, ut supervacanea vox et sensum turbans, *Kustero* videtur delenda: mihi nequaquam; nam *Scholiastes* μῶρα suppleri voluit ἔπη, quod recte *Bisetus* animadvertit: haud secus atque ad *Sophocl.* Aj. Flag. v. 662. - - ὃς τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε, Vetus Interpres observat: Γράφεται, ἐπηπεί-

Πλ. Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ', εἰ
Πύθοιτ', ἂν ἐπιτρίψειε. Χρ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾷ, 120

γράφεται μῶρ' ἔμ' εἰ. οὕτω συνταχθήσεται, ὁ Ζεὺς μὲν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρα ἔπη, εἰ πύθοιτο ἐμὲ ἀναβλέψαντα, ἐπιτρίψεταί με. εἰ δὲ μῶρ' ἔπη, τὸ πύθοιτ' ἂν διὰ μέσου ἔσται· τουτέστι, γνοίη ἂν ταῦτα καὶ οὐδὲν αὐτὸν λήσεται.

v. 119 Μῶρ' ἔμ' εἰ] In C. D'O. manus prima lectionem editam expressit μῶρ' ἔμ' εἰ· verum recentior, ut videtur, deletis μει, rescripsit πει, ipsam *Kusteri* emendationem; studione an errore pro ἔπη, fere dubites: utrumcumque existimes, mox certe debuerat ἐπιτρίψει με scripsisse, non, quod habet inimicum metro, ἐπιτρίψειεν, addita inter versus explicatione ἀφανίσειεν. Distinctio pariter insolens: Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς, τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ (vel, ἐπεὶ) Πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειεν· super εἰδὼς, tanquam supplendi sensus gratia, positum est τὰ πάντα, quod indicium facit, eum τὰ τούτων μῶρα referri voluisse ad πύθοιτο. Primae manus lectio hunc in modum formari potest: Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς, τὰ τούτων μῶρ', ἔμ', εἰ Πύθοιτ', ἂν ἐπιτρίψειε - - junctis ἐμὲ ἐπιτρίψειε· secundae isto pacto: Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς (τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ Πύθοιτ' ἂν) ἐπιτρίψει με - - Quam varia fuerit hujus loci fortuna, observationes ad *Scholiasten* amplius ostendunt.

v. 120 Νῦν δ' οὐ] C. D'O. νῦν δὲ vel δὴ, nam vix, utra sit vocalis, discernas. Quamvis νῦν δὴ non abhorreat, prior tamen est vulgata. Proximo versu προσπταίοντα, quasi προσπίπτοντα et προσπταίοντα commiscuisset: posterioris interpretamentum accedit προσκρούοντα.

λησ' ἔπη· ἢ λείπει τὸ ἔπη, ἵν' ᾖ, ὅτις τὰ δεινὰ ἔπη ἐκαρτέρουν λέγειν τότε. Altera lectio, me judice, talis erat: Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ' ἔπη (Πύθοιτ' ἂν) ἐπιτρίψει με - - id est, *Jupiter utique, cognitis horum stultis dictis (resciverit certe, neque eorum, quae conantur, quicquam ipsum fugerit) pessime me mulcabit.* Utrobique dedi ἐπιτρίψει με, cujus vestigia sunt in Arundel. Cod. quia *Schol.* ἐπιτρίψεταί με· alioquin priore loco legi posset — ἔμ' εἰ Πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειε — Tot variationibus ansam impedita verborum structura dedit, nec, quid ab *Aristophane* fuerit profectum,

Ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;
Πλ. Οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ.
Χρ. Ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων.
Οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
Καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου, 125
Ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον;
Πλ. Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ'. Χρ. ἔχ' ἥσυχος.

121 Περινοστεῖν ἐᾷ.] 73 Νόστος κυρίως μὲν ἡ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξις. καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασις καὶ πορεία.

121 * Περινοστεῖν ἐᾷ.] Περιέρχεσθαι ἀφίησιν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβαίνειν· ἢ περὶ ἐνταῦθα τὸ κύκλιον δηλοῖ· τυφλὸν γὰρ ὄντα εἰκὸς μὴ ὀρθῶς βαδίζειν, αὐτόν. Ὑπονοστεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῆσαι. *

122 Ὀῤῥωδῶ πάνυ.] Φοβοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ὄῤῥου, ὅ ἐστι μεσοπύγιον τῆς περιστερᾶς· ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος. καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους· πεποίηται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος. ἢ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τούτῳ τῷ μέρει τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν. ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν 74 ὁ ὄῤῥος πρῶτον ἱδροῦν. * Ὄῤῥος δέ ἐστιν τὰ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. *

123 Ἄληθες.] Ἴσον τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώ-

v. 122 Ὀῤῥωδῶ] C. D'O. ἀῤῥοδῶ· saepius ita, praesertim in membranis editionibusque antiquis, scribitur.

v. 126 Ἐάν γ' ἀναβλέψῃς] Γ' deficit in C. D'O. Vaticanus ἀναβλέψεις, quod rarius et probae notae. Pro μικρὸν utraeque Juntinae A. 1515. σμικρόν.

v. 127 Ἔχ' ἥσυχος] C. D'O. ἔχ' ἡσύχως· quod accentu tantum mutato minime spernendum.

constituere pronum est. Versum quomodo refinxerit in secunda Pluti editione, non expressit antiquus Interpres; nisi, quod hoc ignoremus, librariorum potius negligentiae sit imputandum.

73 Νόστος] Addidi necessariam vocem ex *Suida* in Περινοστεῖν, qui brevior omittit μετάβασις καὶ πορεία. Sequens scholion est Codicis D'O. *Moschopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. Περινοστῶ τὸ πολλάκις περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐπαναστρέφω· Ἀριστοφάνης, Ὅστις σε etc.

Ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
Μεῖζον δυνάμενον. Πλ. ἐμὲ σύ; Χρ. νὴ τὸν οὐρανόν.
Αὐτίκα γὰρ, ἄρχει διὰ τίν᾽ ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; 130
Καρ. Διὰ τἀργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ᾽ αὐτῷ. Χρ. Φέρε,
Τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ᾽; Καρ. ὁδί.
Χρ. Θύουσι δ᾽ αὐτῷ διὰ τίν᾽; οὐ διὰ τουτονί;
Καρ. Καὶ νὴ Δί᾽ εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.

την, ὅταν τοῦτο 75 δηλοῖ· ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν καὶ προπαροξύτονον Ἀττικῶς.

125 Τοὺς κεραυνούς.] Τὰ μέγιστα ἀμυντήρια τοῦ Διός· ἐκ δὲ τούτων τὴν δύναμιν αὐτοῦ λέγει.

126 Κἂν μικρὸν χρόνον.] Τὸ κἂν δηλοῖ τὸ καὶ ἐάν· νῦν δὲ ἐπὶ τῆς συνηθείας, ὃ σπανίως εὕρηται.

127 Ἆ, μὴ λέγ᾽.] Ἐπίῤῥημα 76 ἐπιτιμητικόν. πόνηρε δὲ, ἤγουν γεωργὲ, ἢ ἄθλιε· εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως μετατιθεμένου τοῦ τόνου Ἀττικῶς.

133 Θύουσι δ᾽ αὐτῷ.] Ἅπερ ἐπὶ τῶν δυναστευόντων ἀνθρώπων συμβαίνει, ταῦτα ἐπὶ τοῦ Διὸς μετήγαγεν.

134 Ἄντικρυς.] Δι᾽ ἐναντίας, φανερῶς. ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει δίχα τοῦ σ, ἀντικρὺ δηλονότι.

v. 129 Μεῖζον] Μείζω Fl. Ed. *B*, *Juntae* A. 1515. et B. *Cratandri*: quod altero non deterius est.

v. 133. Διὰ τίν᾽;] C. D'O. διὰ τίνα; Saepe apostrophus in Scriptis negligitur; ut v. 144. Καὶ νὴ Δία· v. 137. Ὅτι οὐδ᾽ ἄν.

---

74 Ὁ ὄῤῥος πρῶτον ἱδροῦν] Fl. ὁ ὄρος ἤτοι ὁ πρωκτός. B. et G. ὄρος ἤτοι ὁ πρωκτὸς ἱδροῦν. A. scripturam cum *Kustero* repraesentavi: congruit *Suidas*, nisi quod ibi sit πρῶτος.

75 Δηλοῖ] Recte *Portus*, quum in prioribus invenisset contra legem Grammaticam δηλῇ, quod revocare non debuerat *Kusterus*. Accedit *Suidas* in Ἄληθες.

76 Ἐπιτιμητικόν] Scholia C. D'O. ἐπίῤῥημα τοῦτο ἐκπληκτικόν.

Χρ. Οὐκοῦν ὅδ' ἐστὶν αἴτιος· καὶ ῥαδίως 135
Παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν. Πλ. ὅτι τί δή;
Χρ. Ὅτ' οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
Οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν,
Μὴ βουλομένου σοῦ. Πλ. πῶς; Χρ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
Ὠνήσεται δήπουθεν, ἣν σὺ μὴ παρὼν 140
Αὐτὸς διδῷς τἀργύριον. ὥστε τοῦ Διὸς

136 * Ὅτι τί δή;] Ἤγουν, πῶς ἂν τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν 77 τῶν θεῶν παύσω; ἤγουν, πῶς ἄρα, ἢ διὰ τίνα τρόπον τοῦτ' ἔλεξας. *

137 Θύσειεν.] Ὅτι ἐπὶ τοῦ θυμιάσαι τὸ θύειν. ἐπὶ μέντοι τοῦ βοὸς σφάξειεν. ἐπὶ δὲ τοῦ ψαιστοῦ θυμιάσειεν. κυρίως δὲ ψαιστὸν, ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον.

139 Ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως.] Τὸ πρῶτον ὅπως εἰ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν 78 νοεῖς, ἀντὶ τοῦ πῶς νοήσεις. εἰ δὲ κατὰ ἀπόφασιν, ἀντὶ τοῦ ὅτι.

142 * Καταλύσεις.] Καταλύω τὸ ἀφανίζω, καὶ διαλύω, ὃ καὶ μεταβαίνει συντασσόμενον μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς κἀνταῦθα. καὶ 79 ὁ Φάλαρις· εἰ βούλεσθε τὸν πρὸς ὑμᾶς καταλῦσαι πόλεμον. καταλύω καὶ τὸ ἀναπαύομαι ἀμεταβάτως, ἀφ' οὗ καὶ κατάλυμα, ἡ ἀνάπαυσις. *

143 Φήμ' ἐγώ.] Ὅτι ἀναβιβάζεται ὀξεῖα, πάλιν ὀξεῖα ὀφείλει τίθεσθαι· οὐ μὴν περισπωμένη· ἄτοπον γὰρ, ὥσπερ

v. 138 Ψαιστὸν] Exponitur in C. D'O. ἤγουν λαλάγκιον. *Du Cangius* Gl. M. et I. Gr. in Λάλαγγες ex Glossis MSS. ad Plutum *Aristoph.* adtulit, Ψαιστὸν, λαλάγγιον. Cetera, quae hac de voce notat, *Meursius* praecepit. In fine versus Arundeliano consentit C. D'O. οὐδὲ ἕν,

77 Τῶν θεῶν] Fl. τὸν θεόν· quod retinuissem, ut satis commodum, nisi v. 130. favere videretur ceterarum Edd. lectioni.

78 Νοεῖς] Habet hoc scholion C. D'O. praeterquam quod hic ἐρεῖς, et νοεῖται pro νοήσεις.

79 Φάλαρις] Ep. v. sed paulo integrius: Εἰ καταλῦσαί με τὸν πρὸς ὑμᾶς ὀρέγεσθε πόλεμον.

80 Οὗτοι που] Ran. v. 525. Sequentia hujus sunt fabulae, prius v. 399. alterum v. 177.

81 Οὐ καινὸν] Etsi non

Τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
Πλ. Τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ; Χρ. Φήμ' ἐγώ.
Καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἐςὶ λαμπρὸν καὶ καλὸν,
Ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται· 145
Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.
Καρ. Ἔγωγέ τοι διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον
Δοῦλος γεγένημαι· διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

ἐνταῦθα τὸ, Φήμ' ἐγώ· καὶ τὸ χρῆς' ἔδρασε· καὶ τὸ δεῖν' ἄττα· καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ καὶ ὅτε περισπωμένη ἔν τινι λέξει κεῖται μονοσυλλάβως, εἰ μὲν πρὸ δύο συλλαβῶν ἐςὶ τόνος, ἐγκλινέσθω· ρίων, 80 Οὗτοι που σπουδὴν ποιεῖς, Οὐκ ἔςι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ. εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἐςιν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναβιβάζειν καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν, ὡς ἐν τῷ, ἕνεκα σοῦ μύθους λέγει, καὶ τοῖς τοιούτοις· χρὴ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν περισπωμένην, καὶ μὴ διὰ τὸν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κρότον, ἄτοπά τινα καὶ ἀνάρμοστα πάνυ καινοτομεῖν· ἔνθα δὲ ἀνάγκη τίς ἐςι, καὶ οὐκ ἂν ἄλλως ἔχῃ ῥηθῆναι, 81 οὐ καινόν ἐςι καινοτομῆσαί τι· οἷον ἐπὶ τοῦ, μέμνηταί μου, καὶ τῶν τοιούτων. ἄνευ δὲ ἀνάγκης τοιαῦτα καινοτομεῖν, οὔ μοι δοκεῖ λόγον ἔχειν.

147 Διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον.] Καλῶς τὸ μικρόν. οὔτε γὰρ πολυτίμητοι, οὔτε ἀξιόπιςοι οἱ δοῦλοι. ἐξηυτέλισε δὲ ἑαυτὸν πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ. διαφέρει δὲ ἡ ἔγωγε τῆς ἐγὼ τῷ τὴν μὲν ἔγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καὶ ἔςιν Ἀττική· τὴν δὲ ἐγὼ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ μεταξὺ, καὶ ἔςι κοινή. τὸ δὲ ἴσως ἢ

v. 144 Εἴ τί γ' ἐςὶ] C. D'O. Εἴ τί γ' ἔνεςιν vitiata metri lege, ut v. 149. Φαναι· melius hac parte Fl. εἴ τί γ' ἔνεςι· quanquam lectione vulgata sum contentus. Versu sequente C. D'O. librarius plane dormitavit: Και χαρ . . . . γίνονται.

v. 146 Ἅπαντα etc.] Adpictam capiti versus illam habet notam C. D'O. quae γνώμην significat.

v. 147 Σμικρὸν] Omissa Carionis persona C. D'O. μικρὸν, perinde ac *Thom. Mag.* in Γοῦν, A. B. *Cratandri* et *Schol.* Σμικρόν γ' ἀργυρίδιον extat in Fl. et *Bern. Juntae* A. 1515. male; nam versum laedit interjecta particula.

---

improbem, malo tamen, οὐκ ἄκαιρον.

Χρ. Καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
  Ὅταν μὲν αὐτὰς τὶς πένης πειρῶν τύχῃ, 150

82 διςακτικὸν, ἢ ἐπίσης τοῖς ἄλλοις. * Τὸ δὲ, γέ τοι, ἢ ἀντὶ τοῦ δὲ, ἢ ἀντὶ τοῦ γὰρ, ὃ καὶ κρεῖττον. εὕρηται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις. 83 Λιβάνιος γάρ φησι· σὺ δὲ οὕτω πικρὸς, ὥςτε καιροῦ παραπεσόντος ἐτιμωρήσω. Ἰούλιος γέ τοι τῶν μὲν ἄλλων γράμματα ἐκόμιστε, παρὰ σοῦ δὲ σιγῆς αἰτίαν. *

149 Καὶ τάς γ' ἑταίρας.] Ἐπίσημοι ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι μνημονεύονται, Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, 84 Μυῤῥίνη, Σκιώνη· Στράβων δὲ ἐν ὀγδόῳ τῶν γεωγραφουμένων εἶναί φησιν ἐν Κορίνθῳ Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν ᾧ πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας, ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, ἕκαςον τῶν

v. 150 Πειρῶν] Πηρῶν A. Fl. utraque B. G. Viderat *Jos. Scaliger* esse corrigendum πειρῶν· neque aliter impressum fuit in utraque Juntina A. 1515. Sic et *Suidas*: merito secutus est *Kusterus*. Ceterum in C. D'O. πειρῶν interpretationem habet adscriptam συνεύων· quod verbum Graecae linguae labentis eo magis est observandum, quia duumvirum eximiorum *J. Meursii* et *Du Cangii* solertiam effugit. *Moschopul.* περὶ Σχ. p. 194. Πειράω, πειρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κοινῶς συνεύω. Idem in Ἐκλ. Ὀ. Ἀ. Πειρᾷ, ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ συνεύει. Similiter *Thom. Mag.* in Πειρῶ, nisi quod ibi legatur συννεύω, συννεύομαι, σύννευσις. Haec res minus animadversa fraudi fuit Eruditissimo *Dukero* ad *Thucydid.* VI. p. 411. n. 99.

82 Διςακτικὸν] Ita reposui, praeeunte *Kustero*, pro διαςατικὸν Edd. A. Fl. et Amst. cuius vice διςατικὸν dederant *Gelen.* et *Portus*, quam ejus vocabuli formam usus adspernatur. *Apollon.* de Synt. III. p. 261. ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν ab aliis appellari διςακτικὴν tradit: διςακτικῶς *Ammon.* in Βούλει.

83 Λιβάνιος] Ep. IV. p. 6. Centuriae Wolfianae. Ibi pro Ἰούλιος est Ἰουλιανὸς, pro γράμματα γράμμα· illud melius, hoc contra.

84 Μυῤῥίνη, Σκιώνη] Priores Edd. habuerunt Πυῤῥίνη, Σικυώνη. Vera nomina nos restituisse fatebitur, qui paulo familiarius cum meretriculis antiquae Graeciae consueverit: res est manifesta ex solo *Athenaei* libro tertio et decimo. Harum quaedam non Corinthi tantum, verum saepius Athenis vixerunt: sed conductae scilicet loca non raro mutabant. In

Οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.

ἀφικνουμένων ὑπαγαγούσας, μηδένα μέντοι τῶν μὴ βίῳ διαφερόντων προσιεμένας. ὅθεν τὸ λεγόμενον πεπαροιμιᾶσθαι,

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.

85 *Φωκίων δὲ ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ κέρατι τῆς Ἀμαλθείας Δημοσθένην ἱστορεῖ, Λαΐδος αὐτὸν μυρίας δραχμὰς αἰτησαμένης εἰς μισθὸν παννυχίδος, οὐκ ὠνοῦμαι, φάναι, μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. περὶ δὲ Λαΐδος* 86 *ἐν τοῖς ἑξῆς ἀκριβέστερον εἰρήσεται.*

151 Οὐδὲ *προσέχειν τὸν νοῦν.*] Οὐ *μόνον ὅτι οὐ προσδιαλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ* 87 *ὁρῶσι σχεδόν.*

152 Τὸν *πρωκτὸν αὐτάς.*] Πρὸς τὸ ἐρεθίζειν αὐτούς. ἄτοπον

v. 151 Προσέχειν] C. D'O. *προσέχει*, inter versus addita tali interpretatione, *προσκολλᾷ αὐτῷ*· recentior manus ν adpinxit: verum sequenti versu *τρέπει*, sic enim est scriptum, non mutatur. Poterat haud sane magno molimine lectio tolerabilis inde confici; sed quae tamen ad vulgatae structuram expeditam sorderet. Super *πρωκτὸν* adscriptum est *κῶλον* vide *Du Cang.* in Κῶλος.

C. D'O. notatur: Ἡ Λαῒς πρώτη ἑταιρὶς ἐν Κορίνθῳ· πρώτη est *ἐπίσημος*, *praecipua*, ut *πρῶτοι τεχνῖται*, *πρῶτον ἔλαιον* etc. *Strabonis* locus est p. 581. A. ex quo si depromta sunt, quae *Scholiastes* commemorat, facile suspiceris non nihil apud *Strabonem* intercidisse. Vid. *Zenob.* C. v. n. 37. et *Schott.*

85 Φωκίων] *Gellius* eandem historiam referens I. c. 8. Sotionem vocat, *ex Peripatetica disciplina haud sane ignobilem virum.* Quanquam nonnullas editiones secutus Th. Reinesius V. L. II. p. 127. *Phocionem Peripateticum, de quo Gellius*, scribat, vir tamen harum rerum peritissimus *J. Jonsius* de Scr. H. Ph. II, 10. p. 166. Sotionem praetulit; non celebrem illum intelligens, cujus libri *περὶ τῆς διαδοχῆς τῶν φιλοσόφων* laudantur, sed alium Apollonii Peripatetici fratrem, quem *Plutarchus* commemorat *περὶ φιλαδ.* p. 487. D. Ego nihil adhuc decerno; ut qui aeque ignorem Phocionem Peripateticum, et Sotionis cujuscumque Κέρας Ἀμαλθείας. Adde *J. A. Fabricii* Catalogum Peripateticorum B. G. III. c. II.

86 Ἐν τοῖς ἑξῆς] Paulo inferius ad v. 179.

87 Ὁρῶσι] Intellige, quasi scriptum esset *προσορῶσι*·

Καρ. Καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταὐτὸ τοῦτο δρᾶν,
Οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.
Χρ. Οὐ τούς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ 155
Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. Καρ. τί δαί;

δὲ τὴν γυναῖκα τὸ ἔμπροσθεν μόριον ἐπισείειν. Σφόδρα δὲ
88 ἄσχημον ἐγκρούειν τῷ πρωκτῷ.

156 * Αἰτοῦσιν] Αἰτοῦμαι τὸ αὐτὸ, ὥσπερ ποιῶ καὶ ποιοῦμαι· πλὴν ὅτι τὸ μὲν αἰτῶ τὸ ἁπλῶς ζητῶ, τὸ δὲ αἰτοῦμαι τὸ μεθ᾽ ἱκεσίας. *

Τί δαί.] Σύνδεσμος ἐρωτηματικός· διὰ δὲ τὴν ἔκτασιν διφθογγογραφεῖται.

159 Περιπέττουσι.] Διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ. ὁ αὐτὸς 89 Θεσμοφοριαζούσαις· ὃς ἦν περίεργος αὐταῖσι τῶν

v. 153 Ταὐτὸ τοῦτο] C. Arund. τοῦτ᾽ αὐτὸ, versu mutilato: pejus C. D'O. ταὐτὸ solum habet, cui tamen velut interpretamentum superscribitur, τοῦτο.

v. 155. Πόρνους] Male C. D'O. πονηρούς, et renitente metro.

---

repetendum a praecedenti verbo πρὸς, de quo genere notavit *H. Vales.* in Not. *Maussac.* ad Harpocr. p. 235.

88 Ἀσχημόν] Edd. ἀσημον· eandem emendationem observaverat in exemplaris sui margine *Kusterus*; ideoque minus reponere dubitavi. In ora C. D'O. ad v. 153. tale Scholion legitur: Ἐνταῦθα διασύρει τὴν τῶν Ἀθηναίων διαγωγὴν, ὅτι οὖσαν (ἦσαν) ἀρσενοκοῖται καὶ φαῦλοι.

89 Θεσμοφοριαζούσαις] A. et Fl. Θεσμοφόροις. *Gelenio*, qui Basileensi praefuit, mutanti obtemperarunt *Portus* et *Kusterus*. Si bene cessit, istos versus (binorum mihi iamborum vestigia videor agnoscere) ex Thesmophoriazusis secundis esse sumtos oportet; nam in ea, quam habemus, fabula nihil extat simile: *H. Stephanus* tamen Ind. Thes. in Περιπέττειν, re non examinata, quasi noti dramatis particulam bona fide proponit, explicatque posteriora, *Comis appositititiis suorum orinium turpitudinem velant*, seu, *Coma appositita sibi lenocinantur.* Fateor aquam mihi haerere: neque enim versus commode satis expedio, nec

Χρ. Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
Καρ. Αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.
Χρ. Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ, καὶ σοφίσματα 160
Ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὑρημένα.

φορημάτων, ὅσαι ἔτι περιπέττουσιν ἑαυτὰς προσθέτοις. ἢ περιπέττουσιν ἀντὶ τοῦ, περικαλύπτουσι τὴν ἀσέλγειαν. μοχθηρίαν δὲ, τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, ἢ τὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου. τὸ δὲ περιπέττειν ἤτοι ἀπὸ τοῦ παραπετάσματος εἴρηται, ἢ ἀπὸ τῶν ζύμῃ τὰ ἄλφιτα περιλαμβανόντων, καὶ τούτοις περικαλυπτόντων τινά. εἰώθασι γὰρ τὰ καταλιμπανόμενα ἀφ' ἑκάστου ἄρτου μιγνῦντες ποιεῖν ἄρτον. 90 δοκεῖ οὖν ὅτι εἰώθασι καταχρῆσθαι τῷ ὀνόματι τοῦ ἵππου εἰς τὴν μοχθηρίαν.

160 Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σέ.] Οἷον μηχαναὶ, πλοίων

v. 157 Θηρευτικάς] C. Vat. θηρευτικούς. Edd. recte consentit C. D'O. cum ista explicatione, κυνηγετικὰς pro κυνηγ.

---

sane, quorsum spectent, exploratum habeo: nisi quod suspicer tantum, in prima Pluti editione quoddam aliud vice ὀνόματος fuisse vocabulum, cui haec adnotatio, ad primum Plutum pertinens, apta responderit. Videndum interim, an collocatione variata, quod remedium ad extricandam Scholiorum difficultatem saepe conducit, nonnihil promoveatur: Περιπέττουσι] Ἀντὶ τοῦ περικαλύπτουσι τὴν ἀσέλγειαν. Τὸ δὲ περιπέττειν ἤτοι ἀπὸ τοῦ περιπετάσματος εἴρηται διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι .... προσθέτοις· ἢ ἀπὸ τῶν ζύμῃ etc. Illa certe μοχθηρίαν δὲ . . . τοῦ ἀργυρίου diversi sunt Scholiastae ab isto, qui μοχθηρίαν interpretabatur ἀσέλγειαν, dissentientis: vide *Suidam* in Μοχθηρία. Scripsi vero περιπετάσματος auctore *Eustathio* ad Il. Θ. p. 722. v. 32. τὸ καταπέτασμα, ὅπερ ὁ Κωμικὸς παραπέτασμα (Ran. v. 969.) λέγει, δυνάμενον, ὡς εἰκὸς, ῥηθῆναι καὶ περιπέτασμα, ὡς δηλοῖ ὁ ἐξηγησάμενος παρ' αὐτῷ τὸ, Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. In C. D'O. ὀνόματι adscriptum invenio: ἵππου ἢ ἄλλου τινὸς καλύπτουσι τὴν κακίαν.

90 Δοκεῖ οὖν etc.] *Suid.* in Περιπέττειν posito *Aristophanis* versu adjungit: τουτέστιν, εἰώθασι τῷ τοῦ ἵππου ὀνόματι καταχρῆσθαι εἰς μοχθηρίαν· ceteris omnino prae-

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος·
Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις· ὁ δὲ τεκταίνεται·
Ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών.
Ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νὴ Δί'· ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ. 165

κατασκευαί. * Τέχναι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων 91 σοφίσματα, οἷον χαλκευτική, τεκτονική, καὶ ὅσαι ἄλλαι τοιαῦται. Τέχνη λέγεται καὶ ἡ μηχανή, καὶ ὁ δόλος, ἀφ' ἧς καὶ τεχνάζομαι ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι, καὶ μηχανῶμαι. σοφίσματα δὲ * τὰ διὰ λόγων μαθήματα πάντα.

161 Ἔσθ' εὑρημένα.] Τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ οὐδέτερον τελευταῖον ἀπέδωκε· 92 λέγω δή, τὸ εὑρημένα πρὸς τὸ σοφίσματα.

166 Κναφεύει.] Ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ κ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. οἱ παλαιοὶ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ, κνάφος. ἔστι δὲ ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ παρὰ τὴν γνάψιν. Κναφεὺς μὲν παρὰ τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω. 93 Ὅμηρος·

– – – – ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστῃ χαλκείῃ· – – – –

v. 164 Χρυσοχοεῖ γε] *Kusterus* explendo versui dedit, χρυσοχοεῖ τις· *Bentleio*, judici inprimis idoneo, videbatur elegantius, χρυσοχοεῖ, τὸ χρυσίον etc. Prior sola nititur conjectura: alteri suffragatur non Ed. tantum Farreana, sed et C. Bodl. Praetuli tamen, χρυσοχοεῖ γε, quod Editionis Flor. cujus auctoritate parum alioqui moverer, lectionem istam adfirmarent Codd. Vatic. et D'O. Illud γε non sine causa quinquies repetitum videbis. Modo C. D'O. τεκτένεται.

---

termissis, seu quod in suo libro non reperiret, sive deterritus difficultate loci. Haec autem ipsa sunt obscura, et certe declarant periisse quaedam, unde eorum intellectus pependerit. An respicitur ad ἱππόπορνος;

91 Σοφίσματα] *Inventa:* sed aptius scribi potuerat ἐπιτηδεύματα. Hoc Scholion in A. mutilum, ex qua tamen adjeci in fine πάντα· pro μηχάνομαι Edd. Fl. et B. recte P. et K. μηχανῶμαι.

92 Λέγω] Ita reposui pro λέγε priorum Edd. *retulit, inquam*, εὑρημένα *ad neutrum proximum* σοφίσματα.

93 Ὅμηρος] Il. Λ, 638. Haec eadem totidem fere

Ὁ δὲ κναφεύει τις· ὁ δὲ πλύνει κώδια·
Ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'· ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.
Ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
Πλ. Οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
Χρ. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; 170

γναφεὺς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν, ἥτις ἐςὶ παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν.

168 Παρατίλλεται.] Ἔθος ἦν τὸν ἁλόντα μοιχείας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς ἀργύριον 94 ποινὴν λυθῇ. παρατίλλεται οὖν, διασείεται, τὰς τρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται· αὕτη γὰρ ὥριςο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιλμός. οἱ γὰρ πλούσιοι χρήματα παρέχοντες ἀπελύοντο. παρατίλλεται οὖν φησι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι χρήμασι λυτροῦσθαι τὴν πυγήν. δημοσίᾳ γὰρ ταῦτα ἔπασχον.

170 Μέγας δὲ βασιλεύς.] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. Κομᾷ δὲ εἶπεν, τουτέςι, σεμνύνεται τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ.

v. 166 Ὁ δὲ κναφεύει τις] Hic etiam τις fuerit expellendum, si C. D'O. obsequaris: Ὁ δὲ κναφεύει γε· apostrophi tantum ope bene metro consuletur: Ὁ δὲ κναφεύει γ', ὁ δέ γε πλύνει κώδια. Κναφεύει inter versus explicat, βάπτει ἢ λευκαίνει· τοιχωρυχεῖ, τρυπᾷ τοῖχον. Mox παρατίλεται· tum recte ἐλάνθανεν, ut *Kuster.* pro priorum Edd. ἐλάνθανε.

---

verbis leguntur apud *Harpocrat.* in Γναφεὺς, et *Suid.* in Κνάφος, Κναφεὺς, quorum ope non arduum fuit paucas Scholiasae mendas expurgare: ex alio fonte sua derivavit *Etymolog.* p. 521. In fine pro γάνος *Suidas* γανὸν adjective: quod satis placet; sed alterum est frequentioris usus. Γνάπτειν autem oriri a γάνος, non intercedo, quin pro futili Grammaticorum nugacium commento explodatur. De commutatione τῶν γ et κ in hisce vocibus egi ad *Lucian.* Δ. Φων. p. 86.

94 Ποινὴν] Ita refinxi, quod in cunctis Edd. erat ποινῆς, servatum a *Sam. Petito* ad LL. AA. p. 464. ubi *Scholiastae* locum proposuit. Exc. ex *Nicol. Da-*

Καρ. Ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
Χρ. Τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς, εἰπέ μοι;

171 Ἐκκλησία δέ.] Ἵνα πόρον εὕρῃ χρημάτων. ἐκκλησιάζομεν γὰρ ἢ τῶν ἰδίων τὶ σῶσαι βουλόμενοι, ἢ τῶν ἀλλοτρίων σφετερίσασθαι. διαβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ 95 φιλονεικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τριώβολον.

172 Τὰς τριήρεις.] Οἱ γὰρ εὔποροι τῶν τριηράρχων πλείονας ναύτας ἔτρεφον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπλήρουν τὰς ναῦς· οἱ δὲ πένητες οὐδαμοῦ.

173 Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ.] 96 Ὡς τῶν Ἀθηναίων δι' ἑαυτῶν μὴ βουλομένων πολεμεῖν πρὸς Κορινθίους διὰ τὸν κίνδυνον, μισθουμένων δὲ ξένους εἰς τὸν πόλεμον καὶ τρεφόντων αὐτούς. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν πολέμων διεπράττοντο. Ἄλλως. ὡς ἀεὶ ξενικόν τι ἐχόντων Κορινθίων, καὶ οὐχ ὡς ἰδίως κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ἐν δευτέρῳ φέρεσθαι, ὃς ἔσχατος ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοστῷ ἔτει ὕστερον· εἰ μὴ, ὅπερ εἰκὸς, ἐκ τοῦ δευτέρου τοῦτο μετήνεκται. ἐκεῖ γὰρ ὀρθῶς ἔχει. ἤδη γὰρ ὁ Κορινθιακὸς πόλεμος συνέστη τρισὶν ἢ τέτρασιν ἔτεσι πρότερον τοῦ Ἀντιπάτρου, 97 ἐφ' οὗ ἐδιδάχθη, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἐπανήθροιστο ἐν Κορίνθῳ· τὸ δὲ Λακεδαιμονικὸν, ἐν Σικυῶνι. Ἄλλως. μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακὸν, αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμονίων 98 ἐκρότησαν πόλεμον κατ' αὐτῶν· συνέβαλον δὲ αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἔσχον τὴν Κόρινθον ὁρμητήριον, εἰς ἣν ἔπεμψαν ξενικὸν στράτευμα, καὶ αὐτοὶ ἔτρεφον αὐτό. τοῦ δὲ

v. 171 Γίγνεται] C. D'O. γίνεται. Ἐκκλησία perperam explicatur eo in libro ἡ συνέλευσις κριτῶν.

v. 172 Πληροῖς] Fl. et Bened. Iuntae Ed. A. 1540. vitiose συμπληροῖς, et sequ. v. C. D'O. Τὸν δ' ἐν Κ.

masc. p. 437. δώσει Παρσώνδῃ κοινὴν ὧν ἔδρασεν ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου. Sequentia *Suidas* habet in Παρατίλλεται, voculis solum aliquot, non sensu diversa.

95 Φιλονεικίᾳ] Φιλοδικίᾳ *Suid.* in Ἐκκλησίαν· praeferendum videtur. Vacillat tamen oratio Graeca: talem in modum fuerat scribendum: διαβάλλει δὲ ἐπὶ φιλονεικίᾳ, vel, φιλοδικίᾳ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸ τριώβολον αὐτῶν· mirum ni sententia quibusdam amissis facta fuerit obscurior. Τριώβολον ἐκκλησιαστικὸν et δικαστικὸν, de quo utroque tractandum erit ad v. 329.

Καρ. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
Χρ. Ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;

ϛρατεύματος ἦρχεν Ἰφικράτης ὁ ϛρατηγός. τινὲς δέ φασι Κορινθίοις ἀδικουμένοις ὑπὸ Λακεδαιμονίων συμμάχους πέμψαι Ἀθηναίους, καὶ ἔτρεφον Κορίνθιοι. φασὶ δὲ αὐτοὺς ὑφορωμένους Ἀθηναίους ξενικὸν τρέφειν συμμαχίας χάριν. ἦν δὲ καταϛήσας τοὺς ξένους ἐν Κορίνθῳ Κόνων ὁ Ἀθηναίων ϛρατηγὸς καθελὼν Λακεδαιμονίους, ὅπως φυλάττοι τὴν ἔφοδον αὐτῶν. Ἄλλως. 99 διπλῶς ᾄδεται ἡ ἱϛορία· ἢ ὅτι Κορίνθιοι Λακεδαιμονίους ὑφορώμενοι ἐμισθοῦντό τινας τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν αὐτῶν φυλακήν· ἢ Ἀθηναίους ἐφοβοῦντο, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν δουλαγωγηθεῖεν, καὶ διὰ τοῦτο ξένους τινὰς ἐν Κορίνθῳ ἔτρεφον, ἀσφαλείας ἕνεκα.

174 Ὁ Πάμφιλος δέ.] Ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ ὁ Βελονοπώλης ἀμφότεροι δανεισαὶ Ἀθήνησιν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πλουτοῦσιν, εἶπεν οὐχὶ κλαύσονται; ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν 1 οἱονεὶ πολιτευόμενος, καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιαράῳ. καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ κοινὰ, ἅμα τε συκοφαντεῖν. οὗτος οὖν ἀλοὺς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων, ἀθρόως ἐξέπεσε δημευθεὶς, ταύτην δίκην πεπονθώς. τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην παράσιτόν φασι τοῦ Παμφίλου· δυστυχοῦντος οὖν τοῦ Παμφίλου ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συνδυστυχεῖν αὐτῷ.

96 Ὡς τῶν Ἀθηναίων etc.] Ex adnotatione tota nihil aliud quam haec priora usque διεπράττοντο *Suidas* in Lexicon retulit, forma tantum orationis mutata.

97 Ἐφ' οὗ] Vitium priscarum Edd. ὑφ' οὗ bene correxit *Kusterus*, neque aliter *S. Petitus* Misc. I. c. 11. Auctor hujus Scholii primum Plutum prae manibus habebat, proxime sequentis secundum.

98 Ἐκρότησαν] Verum est *Is. Casaubonum* in *Athen.* IV. p. 182. A. κεκρότηται συμπόσια pro συγκεκρότηται poni voluisse: quod ut non concedo, sic κροτεῖν πόλεμον pro συγκροτεῖν usurpari omnino non memini. Idcirco reponendum videtur συνεκρότησαν.

99 Διπλῶς ᾄδεται etc.] Hoc Scholium, quod prorsus omissum non desideraremus, ostendit etiam margo C. D'O. sine ulla variatione.

1 Οἱονεὶ πολιτευόμενος] Ejici debebant, ut quae fuerint ad explicandam vocem δημαγωγὸς studiosi lectoris manu adjecta. Mox licere

Καρ. Ὁ βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου; 175
Χρ. Ἀγύῤῥιος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

176 Ἀγύῤῥιος δέ.] Ἀθηναῖος οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ τοσοῦτον διαβάλλεται, ὡς καὶ πορδὰς ἀφιέναι. καὶ εἰς θρασύτητα δὲ τὸν Ἀγύῤῥιον κωμῳδοῦσι. πέρδεται δὲ, ςρηνιᾷ πλουτῶν.

177 Φιλέψιος.] 2 Οὗτος πένης ὢν λέγων ἱςορίας ἐτρέφετο. τερατώδης δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς ὁ Πλάτων ὁ κωμικός.

178 Ἡ ξυμμαχία.] Ἐπὶ Ἀμάσιδος Αἰγυπτίων βασιλέως ἐν σιτοδείᾳ ὄντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἔπεμψαν πρὸς αὐτὸν αἰτοῦντες σῖτον· καὶ ἔπεμψεν αὐτοῖς ἱκανόν. ἐκ τούτου Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τοῖς Αἰγυπτίοις συμμαχίαν εἰς τὸν τῶν Περσῶν πόλεμον, καὶ εἶχον φιλίαν καὶ συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους. Ὕςερον μέντοι ἐλύθη, καὶ συνεμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Βασιλέως ςρατηγοῖς κατὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἰφικράτους ἡγουμένου. ἦσαν γὰρ ἄμφω αὐτοῖς φίλοι. διὸ καὶ Ψαμμίτιχος λέγεται πέμψαι πυρῶν μυριάδας τρεῖς.

v. 176 Ἀγύῤῥιος] Suum huic homini nomen vindicare non dubitavi, in quo quam crebro fuerit peccatum, adnotationes nostrae docebunt. Πέρδεται adscriptum habet in C. D'O. κλάνει· verbum esse recentioris Graecismi auguror.

---

mihi sum arbitratus, ut in *Platonis* Comici verbis pro συκοφάντην reponerem συκοφαντεῖν. *Suid.* Πάμφιλος, δημαγωγὸς Ἀθήνησι. καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, καὶ φωραθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ κατελύθη, ὥς φησιν Ἀριςοφάνης.

2 Οὗτος πένης] A. ἀντὶ τοῦ ὄντος etc. in Fl. deletum est ἀντὶ τοῦ· melius fuerat transferri ad proxima: πέρδεται δὲ ἀντὶ τοῦ, ςρηνιᾷ πλουτῶν.

3 Τοῖς Ἀθ. ἐλ. συμμάχους] Hic caret Ed. princeps. Florentina, quam reliquae sequuntur, non incommode supplevit: *Fracini* tamen ingenio deberi, non membranis veteribus, existimo. Sunt quaedam in his non unius enarratoris, neque ad eandem editionem Pluti Scholiis et corrupta et loco mota, quibus auxilium alibi ferre opportunum erit. De Inaro juvabit adire Doctiss. Interpretes *Thucydid.* p. 67. n. 83. de Megabazo p. 70. n. 99.

4 Ἔλεσι] Omnes Edd. Ἔλλησι· turpis macula non hoc solo in loco Viros eruditos fefellit. Certissimam emendationem restituere non dubitavi; eoque magis, quod calculum tulit Collegae et amici nostri *P. Wesselingii* ad *Hierocl.* Συνέκδ. p. 726. Aegyptus olim sub primo

Καρ. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκά σου μύθους λέγει;
Χρ. Ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις;

Ἄλλως. Ψαμμίτιχος χαλεπὸς Αἰγυπτίων τύραννος καὶ σκαιότατος, Βούσιριν ὑπερηκοντικώς, οὗ καταψηφισάμενοι οἱ ἀρχόμενοι πρεσβεύουσι πρὸς Ἀθηναίους, διὰ σίτου ἀποπομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτοῦντες, καὶ ἀμείλικτον ἄρχοντα τοῦτον ἐκβαλόντες. Ἄλλως. Ὅτε Ξέρξης ἐπ' Αἰγυπτίους ἐςρατεύετο, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν αὐτοῖς ἀπέςειλαν. Ἄλλως. Ἰνάρως ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἀπέςησε τοῦ Βασιλέως Ξέρξου μοῖράν τινα τῆς Αἰγύπτου, καὶ χρήματα πέμψας 3 * τοῖς Ἀθηναίοις ἔλαβε συμμάχους *, οἵτινες καὶ διαπεράσαντες εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἔν τινι τῶν τοῦ Νείλου ςομάτων ἀναπλεύσαντες, προσέσχον τοῖς 4 ἕλεσι. Μεγάβαζος δὲ ὁ τοῦ Βασιλέως Περσῶν ςρατηγὸς τὸν ποταμὸν διακόψας, καὶ ἀλλαχόσε τρέψας, εἷλεν ἐκείνους ἐπὶ ξηρᾶς καὶ ἀπέκτεινεν.

v. 178 Οὐ διὰ σὲ] *Kusterum*, etsi nihil monuerit, sum secutus. Edd. quas vidi, cunctae cum C. D'O. οὐχί, quod metri legibus inimicum est. Commodiorem aliam constituendi versus rationem inire non potui.

---

rege Mena πλὴν τοῦ Θηβαϊκοῦ νόμου πᾶσα ἕλος· *Herodot.* II, 4. postquam fluvii beneficio limum agentis nata fuit atque aggesta, totum Delta paludibus adfluxit; praesertim singulis annis exundante Nilo, quem merito *paludosum* vocat *Statius*. Hinc non tantum crebro memorantur τὰ τοῦ Νείλου ἕλη, vel τὰ ἕλη τὰ περὶ τὸν Νεῖλον *Themist.* Or. X. p. 140. A. sed etiam τὰ κατ' Αἴγυπτον ἕλη *Hesych.* in Σάριν· τὰ Αἰγυπτιακὰ ἕλη καὶ λίμναι *Strab.* XVII. p. 1151. A. inter Tanicum et Pelusiacum ostia λίμναι καὶ ἕλη μεγάλα καὶ συνεχῆ p. 1154. D. e Pelusio progredientibus εἶναι διώρυγα τὴν πληροῦσαν τὰς κατὰ τὰ ἕλη καλουμένας λίμνας ex *Artemidoro* p. 1156. nam τὰ ἕλη τὰ περὶ τὸ Πηλούσιον, quorum meminit I. p. 87. A. non alia sunt, quam quae proprie Βάραθρα dicebantur, et τὰ τῆς Σερβωνίδος ἕλη *Plutarcho* in Anton. p. 917. A. Τὰ ἐν τῷ ποταμῷ καὶ τοῖς ἕλεσιν *Theophr.* Hist. Pl. IV. c. 3. et de Caus. Pl. VI. c. 16. καθάπερ ἐν Αἰγύπτῳ τοῦ καλάμου τοῦ ἐς τοῖς ἕλεσιν. Verum praeterea τὸ Ἕλος Aegypti inferioris pars hoc proprio designata nomine, Bolbitino et Sebennytico ostiis inclusa; quemadmodum *Schol. Aeschyli* ad Pers. v. 39. ἑλειοβάτας exponit τὸ Αἰγύπτιον ἕλος οἰκοῦντας· eoque

Καρ. Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

179 Ἐρᾷ δὲ Λαΐς.] Ὅτι Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα κατὰ τοὺς χρόνους· ληφθῆναι γάρ φασιν αὐτὴν ἐν Σικελίᾳ πολιχνίου τινὸς ἁλόντος ὑπὸ Νικίου ἑπτέτιν· ὠνηθῆναι δὲ ὑπὸ Κορινθίου τινὸς καὶ πεμφθῆναι δῶρον τῇ γυναικὶ εἰς Κόρινθον. ἵνα δὴ 5 ἐπὶ Χαβρίου τὶς ταῦτα γενέσθαι δῷ, ὅτε εὖ ἔπραττον Ἀθηναῖοι ἐν Σικελίᾳ. ἔστι δὲ ἕως Διοκλέους ἔτη ιδ. ὥστε ἄλογον διὰ ὀνόματος αὐτὴν ἐπαίρειν. ἐμφαίνει δὲ καὶ 6 Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθῆναι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μηκέτι αὐτῆς οὔσης. δύναται μέντοι καὶ αὐτῆς ζώσης λέγεσθαι. Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ποιητήν φησι τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφα-

v. 179 Οὐ διὰ] Hic etiam C. D'O. ingerit οὐχὶ, et Φιλονίδου· prius ferri potest; alterum mendosum. Errore Fl. Ἐρᾷ δὲ ὁ Λαῒς ceterae omnes vacant.

---

pacto capiendum arbitror in *Euseb.* ad Hesaiam p. 431. C. saepius τὰ Ἕλη apud *Herodot.* II. c. 92. 137. 140. 151. 152. *Theophrast.* Hist. Pl. IV, c. 11. νῆσοι πλοάδες, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ περὶ τὰ Ἕλη. *Thucydides* autem, cui consentit in hac ipsa captorum e Megabazo caesorumque Atheniensium historia noster Scholiastes, alios auctores secuto *Diodoro* XI. p. 282. B. meminit Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς Ἕλεσι βασιλέως. Contingere tamen non raro fateor, ut dubium videatur, haec regio insularis, an paludes Aegypti universe sint intelligendae. Eadem haberi debeant τὰ Βουκόλια, nec ne, alibi disquiretur.

5 Ἐπὶ Χαβρίου] Inter Chabriam et Dioclem archontes anni intersunt quinque: quod ergo sequitur, ἔστι δὲ ἕως Διοκλέους ἔτη ιδ, eorum initium est a Laïde nata ducendum. Simul apparet, haec eum in modum esse scripta, ut, quin priorem Plutum in manibus haberet, enarrator iste non dubitarit. Pro ἐπαίρειν potius duco ἐπαινεῖν.

6 Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ] Locus corruptissimus: dolendum enimvero, egregias antiquissimorum Interpretum reliquias tot maculis inquinari. Platonis in Phaedro, quod ad Laïdem pertineat, omnino nihil invenies: quare Platonem Comicum esse intelligendum minime ambigo: latet igitur fabulae titulus in Φαίδρῳ. Duplex emendandi via, vel ἐν Ἀμφιαράῳ, quod ex proximo peti potest; nam Platonis Amphiaraum laudat *Schol.* ad v. 174. vel, quod magis adlubescit, ἐν τῷ Παιδαρίῳ· hoc etiam Platonis drama

νίοις ἐγγεγραμμένον δράμασιν, ὡς οἱ περὶ Καλλίστρατον 7 ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ πλανηθέντες· ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκεν τὸν αἴσχιστον καὶ ἀπαίδευτον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς εὔπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι, καὶ ἠλίθιος. 8 Νικοχάρης Γαλατείᾳ, Ἦ δῆτ' ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου Τοῦ Μελιτέως. - - - - περὶ δὲ τοῦ μεγέθους 9 Φιλύλλιός φησιν,

Ἤ τις κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην;

καὶ Πλάτων δὲ Λαΐῳ φησὶν,

- - - - οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον
Τὸν Μελιτέα, κοὐκ ἔπαθεν οὐδέν; - - - -

καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίοις·

Ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης·
Ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστε τῇ πόλει.

Scholia memorant ad Ran. v. 310. Pac. 733. 948. Porro legendum διδαχθέντι ἐπὶ Φιλοκλέους· nam decimo et septimo post Dioclem anno summum Athenis magistratum tenuit Philocles: unde fabulae commissae tempus eadem opera patescit. Post οὔσης excidisse ipsa Comici verba, non difficulter animadvertitur.

7 Ἐν τῇ] Si quis defendat, non magno opere pugnabo: venerat tamen in mentem οἴονται. In explicando eorum, quae praecedunt, sensu ut ingenium *Kusteri* probo, sic nihil esse video causae, cur receptam lectionem sollicitemus.

8. Νικοχάρης] Ad v. 303. Νικόχαρις, et apud *Etymol.* p. 550. v. 14. Νικόχαρις Λημνίᾳ· - - - ἐπλέομεν, ὦ κόρη, Ἐπὶ κῶς - ⏑ - sive πλέομεν· ex quibus argumentum fabulae colligitur: *Navigamus, inquit Jason, o virgo Hypsipyle, ad petendum vellus aureum.* Sed Νικοχάρης verius est: vide *Poll.* x, 93. et *Jungermann.* *J. Meursius* in Bibl. Att. non inepte scripserat ab initio versus Ἤδη τ' ἀπαιδευτότερος pro vulgato ἠδὲ τ' ἀπ. ego *Bentleium* audire malui.

9 Φιλύλλιος] Φύλλιος Edd. cunctae: jamdudum occupaverant emendationem certam *Jungermann.* ad *Poll* x, 93. n. 76. et *Joh. Meurs.* Bibl. Att. In Comici verbis ἤτις A. Fl. K. ἦτις B. et G. Hoc mihi probum videbatur ea conditione, ut versus in formam interrogandi transiret: *Aut quae camelus peperit Philonidem?* pejus aliquanto *Meursius*, *An camelus aliquis* etc. Mox pro Λαΐῳ scribebatur in Edd. Λαΐ. Ego duumvirum magnorum, *Casauboni Bentleii*que, consensum non minoris aestimavi, quam veteris alicujus membranae auctoritatem. In *Platonis* loco pro ἀνόητον ingèniosissime *Bentleius* ὄνος τόν·

δόξειε δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαΐδος ἐκείνης 10 ὑπαγομένης αὐτόν. οὐ γὰρ ἐκείνου ἠράσθη Λαΐς, ἣ Διογένης ὁ φιλόσοφος ἐπιγράφει τῆς ἑλληνικῆς ἀκρασίας τὸ τρόπαιον. 11 Φιλωνίδης δὲ πλούσιος ἐν

unam insuper literam mutare si detur, obtinebimus, opinor, veram lectionem, ὄνον τὸν Μελιτέα· atque eum in modum refingere non dubitavi. Hoc scilicet mirandum erat, Philonidae matrem, quae illum asinum aerumnoso partu edidisset, nihil fuisse mali passam, nec penitus diruptam. Tum ὁ Μελιτεὺς *Bentleio* debetur pro eo, quod Edd. praetulerunt, ὁ μελίτου. *Meursius*, in hoc vitiorum genere naris non sagacissimae, cum *Gerardo*, *Meliti filius*. Neque tamen abhorreret οὐκ Μελίτης, quod *Aristophanis* est in Ran. v. 507.

10 Ὑπαγομένης] Hoc in A. sola. *Fracinus* in Fl. quam ceterae sequuntur, unius literae mutationem intulit ἐπαγομένης· quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte: est enim ἐπάγεσθαι aliquando *adlicere, blanditiis ad se perducere*, meretrici verbum utique conveniens; a qua potestate illa itidem dicuntur ἐπαγωγά, quae vim pellacem, magnumque lenocinium habent. Verum cur ab editionis castigatissimae, qualem merito *Gelenius* praedicat, vestigiis abeamus, nihil est causae: nam in ὑπάγεσθαι residet diversa quidem parumper, sed adfinis tamen significandi virtus, *dolis aliquem capere, deceptumque suae potestatis facere*: quod a Laïdis insidiis, quas non tam Philonidae, quam divitiis ejus struebat, minime abhorret. *Jamblich.* in Protr. ex *Platone*: ἐνεδρεύει καὶ θηρεύεται τὴν δόξαν ἐπὶ ἀπάτῃ, καὶ ἃ ποιεῖται, ταῦτα καλλωπίζεται ὑπαγόμενος τοὺς ἀνθρώπους· commode *Scholiastes* ad Equ. v. 269. ὑπέρχεται exponit, ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει· eleganter *Ion* apud *Athen.* XIII. p. 604. D. ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, *se bene callido commento decepisse puerum*. Haec pro veteri lectione firmanda sunt satis. Praeterea distinctionem cunctis in Edd. post Λαΐδος interjectam, quae sensum alienum efficiebat, tollere consultum duxi, ut aptior oriretur sequentibusque congruens hunc in modum: *videatur autem amore fuisse captus Laïdis istius*, de qua paulo ante dixi, Siculae, *blandas insidias admoventis: neque enim eum amaverit illa Lais, cui Diogenes* (Cratetem alii auctorem dicti ferunt) *adscripsit erectum Graecorum intemperantiae tropaeum*. Opportunum utique erat admonere, ne quis imprudens in eundem, qui sane multos fefellerat, errorem incideret, de duabus eodem nomine meretricibus, una

Κορίνθῳ. τούτου δὲ προσεποιεῖτο ἐρᾷν διὰ τὸν πλοῦτον Λαΐς. αὕτη δὲ θυγάτηρ ἦν 12 Τιμάνδρας. ἥτις 13 ἐξ Ὑκκάρων τῆς Σικελίας ἦν. ταύτην δὲ Φιλοξένῳ τῷ διθυραμβοποιῷ δέδωκε Διονύσιος ὁ ἐν Σικελίᾳ τύραννος. εἰς Κόρινθον σὺν ἦλθεν ἅμα Φιλοξένῳ, καὶ ἐπίσημος ἐκεῖ ἐγένετο, καὶ ἐφιλήθη ὑπὸ πάντων, καὶ

Sicula, quae Hyccaris orta Corinthum fuerat venumdata, altera vere Corinthia. *Menagius* haec proferens ad *Diogen.* L. VI, 60. minus adtente consideravit.

11 Φιλ. δὲ πλούσιος ἐν Κ.] Typothetae culpa desiderantur in B. et G. δὲ πλούσιος· melius cecidisset, si solum δὲ foret omissum: hic enim adnotationis novae, quae ab alio, quam superior, auctore fuerit profecta, initium est statuendum, ut ex eo intelligere facile licet, quod Philonides huic Enarratori non ille Melitensis Athenis, sed Corinthius habeatur divitiis potens: de Laïde non minus cum altero dissentit, hac tantum parte concordans, quod eam amorem simulasse perinde tradat.

12 Τιμάνδρας] Omnes Edd. Ἐπιμάνδρας· quod nomen ubi constiterit esse Graecum, quin in pristinam sedem remigret, non intercedam. Interea secutus sum *Plutarch.* in Alcib. p. 213. D. et *Athen.* XII. p. 535. C. τήν τε Λαΐδος τῆς Κορινθίας μητέρα Τιμάνδραν· non quidem me fugit aliud ejus referri nomen lib. XIII. p. 574. F. Δαμασάνδραν τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα· sed illud quin ex Comoedia, ubi Timandra, quae Alcibiadem, tantum virum, amore domuerit, a Comicorum aliquo risus gratia Damasandra fuerit appellata, sit depromtum, minime dubito: neque repertum iri credo, qui mihi neget, ad eandem, quae scripsit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 326. ὁ τῆς Τιμάνδρας κατηγορῶν, ὡς πεπορνευκυίας, pertinere: unde licet appareat, auctorem hujus actionis Timandrae intentatae haberi incertum et neutiquam reprehensionis immunem, *Hyperidi* tamen adtributam fuisse nonnullorum judicio, *Suidas* ostenderit in Παιδάριον, siquidem ibi legendum est, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδραν, non, quod Edd. obsidet, Τίμανδρον.

13 Ἐξ Ὑκκάρων] Quum legeretur in A. et Fl. ἐκκαρῶν, optime primus *Gelenius* in B. reposuit ἐξ Ὑκκαρῶν· (nam quis ἐκκαρῶν esse peccatum librarii formas literarum digerentis non videt?) quod merito deinceps a reliquis Editoribus fuit receptum: vide notas ad p. 12. et *Ortelii* Thes. in *Hyccara*.

14 Λέγουσι δὲ etc.] Ordo orationis vetat, ne quis haec de alia dici existimet, quam Timandra. Jam pone, Timandram A. 1. Ol. XCIV. quo mortem oppetiit Alcibiades, annos fuisse natam admodum viginti: quanquam ne hoc

περιβόητος ἦν ἑταιρίς. 14 *λέγουσι δὲ, ὅτι ἅμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κορίνθου. ἡ δὲ Λαῒς ἐπισημοτέρα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κορίνθῳ. ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἀπεδήμησεν εἰς Θεσσαλίαν, ἔνθα Εὐρυλόχου τινὸς ἢ Ἀριστονίκου ἠράσθη, παρ*

quidem ipsum difficultate caret, eam, quae a Dionysio (is autem tyrannidem invasit A. 4. Ol. XCIII.) Philoxeno dono data Corinthum pervenit, jam ante cum Alcibiade familiariter consuevisse. Verum ista res in quamcumque partem accipiatur, nunc mea nihil refert: illud volebam, inter mortem Alcibiadis, atque Alexandri in Asiam expeditionem, quae incidit in A. 3. Ol. CXI. annos intervenisse LXX. Habebimus igitur Timandram puellam nonagenariam, certe dignam, quae id aetatis juveni regum maximo grata comes adhaereret. Quid ergo? ut aliqua saltem parte scrupulus eximatur, tentandum est, an inverso duarum periodorum ordine succurri possit: *περιβόητος ἦν ἑταιρίς. Ἡ δὲ Λαῒς ἐπισημοτέρα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κορίνθῳ· λέγουσι δὲ, ὅτι ἅμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κορίνθου· ὕστερον δὲ καὶ αὖθις ἀπεδήμησεν* etc. non quod de ipsa Laïde nihil impeditum restare putem; etenim haec quoque nimium vetula, quam ut Alexandro placere potuisse credatur: sed quod persuasum mihi sit, in errore versari vel sponte sua lapsum Enarratorem nostrum, vel pravo duci temere obsecutum, qui pro Thaïde literae similitudine deceptus Laïdem supposuerit. Equidem in comitatu Alexandri neque Timandram, nec Laïdem usquam inveni: at certos testes citare licet *Clitarchum* apud *Athen.* XIII. p. 576. E. et *Plutarch.* in Alex. p. 687. A. qui non adfuisse tantum in Perside Thaïdem, sed ejus etiam temulenta protervia factum doceant, ut subjectis facibus regia Persarum conflagrarit: tametsi de toto hoc negotio quid senserit, dum tacet *Arrianus,* satis clamat. Istius peccati a *Scholiasta* commissi nulla suspicio *Perizonium* tetigit ad *Aeliani* V. H. x, 2. qui, quamvis *Palmerii* vestigiis insistens ad *Pausan.* Corinth. p. 368. in Laïde multo sudore defatigetur, parum tamen promovit. Videbimus alias, operaene sit pretium, famosissimarum Graeciae meretricum, quae sub uno Laïdis nomine celantur, historiam illustrare, numerum finire, exploratisque temporum notis distinguere. Scholiastae vero nostri meminerunt tum uterque, quos modo nominavi, tum inprimis *Henr. Vales.* in Not. *Maussac.* ad *Harpocr.* p. 310.

15 *Ξυλίναις χελώναις*] *Timaeus* an *Polemo* (uter enim tradiderit, per structuram orationis dubiam minus est apertum) crudele Thessalarum facinus narrat apud

ᾗ καὶ ἐβίωσε τὸν λοιπὸν χρόνον. αὐτῆς δὲ πολλοὶ τῶν Θετταλῶν ἠράσθησαν, καὶ τῷ ἔρωτι τὰ πρόθυρα αὐτῆς οἴνῳ ἔββαινον. καὶ φασὶν, ὅτι ζηλοτυποῦσαι αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες ἐφόνευσαν αὐτὴν 15 ξυλίναις χελώναις τύπτουσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης,

Athen. XIII. p. 589. A. inde verbis iisdem fere sumsit noster *Scholiastes*. Vicissim *Scholiastae* sua debet non solum *Suidas*, qui haec, paucis omissis, in V. Χελώνη descripsit, sed et *Helladius* apud *Phot.* p. 872. v. 20. nam, ne dubites, praecedit observatio de μονώτατος, quod licet a Grammaticis pro solocco habeatur, usurpasse tamen *Aristophanem* monet; atqui tertius ab hoc versus eum superlativum offert. Ab alio fonte derivasse, quae scribit in Ἐρωτ. p. 768. A. *Plutarchum* non obscure liquet, ut qui referat, tum Thessalas in templum Veneris adductam Laïda, lapidibusque obrutam interemisse, tum Venerem ex eo casu dictam ἀνδροφόνον· quae tamen appellatio quandoquidem rei, cujus designandae causa fuit imposita, convenire non videtur, forte melius in ἀνοσιοφόνον commutabitur. Sunt autem ξύλιναι χελῶναι scabella lignea, quae vel pedibus supponuntur, vel adscensum in lectos praebent: quare χελώνην *Hesychius* interpretatur ὑποπόδιον, et *Sext. Empir.* adv. Mathem. I. §. 246. τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι χελωνίδα καλοῦσιν· unde dubitari non potest, quin, rejecta Grammaticorum explicatione, eadem sit hujus vocabuli potestas amplectenda *Judith.* XIV, 15. Notavit *H. Stephan.* in Thes. L. Gr. T. IV. p. 466. F. 468. E. partim recte, partim secus. Ceterum iram Veneris, quae caedem in mulierum formosissima patratam ferre non potuit, quin immissa peste ulcisceretur, solus exposuit Enarrator *Aristophanis*. Illud autem pestilentiae telum, quo majestatem laesam vindicarent, acerrimum in promtu habuerunt obsoleti Veterum Dii: quamvis enim ratione propria τῶν λοιμικῶν παθῶν αἴτιοι censerentur Apollo ac Diana, ideo tamen neque aliis, si usus ferret, ejusdem mali inferendi negata fuit potestas. Vide *Schol. Euripid.* ad Med. v. 273. Propter ursam Braurone sagittis confixam in templo Dianae λοιμώδης νόσος τοῖς Ἀθηναίοις ἐνέπεσε, teste *Suida* in Ἄρκτος. Aeschines Athenis ejectus quum Delum appulisset, incolas invenit νοσεῖν λοιμώδη τινὰ νόσον, quae eos invaserat κατὰ μῆνιν Ἀπόλλωνος, ταφέντος ἐν τῇ νήσῳ τινὸς τῶν ἐπιφανῶν, οὐ πρότερον εἰωθός. Ep. I. Eam ob causam non ad oracula tantum confugiebant, quibus remediis plagam divinitus impositam averterent, sciscitaturi; sed et lustrationibus utebantur, novarumque vel

Χρ. Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος; Καρ. ἐμπέσοι γέ σοι. 180

πανηγύρεως οὔσης, ἐν ᾗ ἄνδρες οὐ παρεγίνοντο. διὸ τούτου ἕνεκα λοιμὸς κατέλαβε τὴν Θετταλίαν, ἕως ὕστερον ἱερὸν ἐποίησαν Ἀνοσίας Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες ἐν τῷ ἱερῷ ἀνόσιον τετολμήκασι φόνον.

180 Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος.] Οὗτος εἰς τοσοῦτον ἤρθη τῆς τύχης, ὥστε καὶ ἐν ὄψει 16 τούτου τὴν δαίμονα φαίνεσθαι. κατασκευάσας δὲ πύργον, οὐκ ἀπὸ τύχης ἔφη κατεσκευακέναι, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρείας. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ τύχη πένητα ἐποίησεν. οὐκ εἴασε δὲ εἰπεῖν, 17 διὰ τὸν πλοῦτον ἐγένετο, ἀλλ' ἐπήγαγε παρ' ὑπόνοιαν. Ἄλλως. Ὁ Τιμόθεος πλούσιος, 18 ἅμα δὲ καὶ ὄλβιος

v. 180 Χρ. Ὁ Τιμ. δὲ π.] In personis ordinandis C. D'O. ab Edd. haud parum discedit: haec Carioni tribuntur; Chremylo responsum, ἐμπέσοι γέ σοι· mox iterum Carioni Τὰ δὲ πράγματα, binique versus sequentes: contra Chremylo cedunt Κρατοῦσι etc. In his neque omnia, nec nihil probo. Placet servo vindicari Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος· cui Chremylus, loquacitatem ejus importune praecipitem, atque uno Laïdis exemplo non contentam retundens, honestius respondet, ἐμπέσοι γέ σοι, quam si dictum tam inominatum impudenter in herum jecisse Carion existimetur. Verum hoc pacto simul Chremylo concedam proximos tres versus, Carioni, quemadmodum faciunt Edd. vulgatae, Κρατοῦσι.....μόνος. Quod si quis tamen omnino C. D'O. subscribendum putet, non equidem multum adversabor.

---

statuarum vel aedium dedicationibus. Exemplum habet noster *Schol.* ad Ran. v. 504. ubi refert in Melita Herculis Averrunci ἵδρυσιν γενέσθαι κατὰ τὸν μέγαν λοιμόν· ὅθεν καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος· non aliam equidem intelligi pestilentiam arbitror, quam quae luculenter ab Historico gravissimo descripta II. c. 49. veram τοῦ μεγάλου λοιμοῦ appellationem commeruit.

16 Τούτου] Nihil erat, cur veterem lectionem A. et Fl. spernerem, utique non deteriorem ea, quam *Gelenius*, eumque secuti *Portus* et *Kusterus* reposuerunt τούτῳ.

17 Διὰ τὸν πλ.] Consentit C. D'O. qui primae versus parti, Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος, superne addidit, οὐχὶ διά σε ἐγένετο, alteri, τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν.

18 Ἅμα δὲ καὶ ὄλβιος ἀνὴρ] *Suidas*, cujus Codex adnotatione praecedenti caruit, horum initium ita praebet: Οὗτος ὁ Τιμόθεος πλούσιος ὤν, καὶ στρατηγὸς Ἀθηναίων τεῖχος ᾠκοδόμησεν· ὃς εἰς τοσοῦτον etc. omis-

Χρ. Τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
Καρ. Κρατοῦσι γοῦν κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,

ἀνὴρ, στρατηγὸς Ἀθηναίων, τεῖχος οἰκοδομήσας εἰς τοσοῦτον ἦρθη τῆς τύχης, ὡς τὴν δαίμονα ὄψει φαίνεσθαι τούτῳ. καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν εἰκόσιν ἐποίουν αὐτὸν κοιμώμενον οἱ ζωγράφοι, καὶ τὰς τύχας φερούσας αὐτῷ εἰς δίκτυα πόλεις καὶ κορθοῦντα αὐτὰς, αἰνιττόμενοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ἀλαζονευόμενος δὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ὁ Τιμόθεος ἔφη μᾶλλον αὐτοῦ εἶναι ἢ τῆς τύχης τὰ πραττόμενα. διὸ καὶ ἠτύχηκεν ὕστερον, νεμεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης. Πολλοὶ δὲ Τιμόθεοι κωμῳδοῦνται· νῦν δὲ τοῦ στρατηγοῦ μέμνηται, ὃς ὑψηλὸν πάνυ πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος.

180 Ἐμπέσοι γέ σοι.] Παρ' ὑπόνοιαν τοῦτό φησι, δέον εἰπεῖν θαυμαστὸς καὶ μέγας.

182 * Μονώτατος γὰρ εἶ σύ.] 19 Λυκοῦργος κατὰ Λεωκράτους· τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί. *

184 Κρατοῦσι γοῦν.] Χρήμασι γὰρ ἐπικτῶνται συμμάχους καὶ

v. 183 Εὖ ἴσθ' ὅτι] Arund. εὖ οἶσθ'. Cum Edd. conspirat C. D'O. cujus ad hunc versum adscripta est talis adnotatio: Διὰ σὲ ἡ κλοπὴ καὶ τὰ λοιπά· διὰ σὲ καὶ τὰ κάλλιστα ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

v. 184 Γοῦν] C. D'O. γὰρ νῦν et πολεμίοις, liberalius, quam par erat, septenos huic versiculo pedes donans. Metro subveniri potest non una ratione: Κρατοῦσι γὰρ νῦν κἂν πολέμοις ἑκάστοτε· vel, Κρατοῦσι γὰρ οὖν κἂν τοῖς π. etc. Sed dubito, an varietatem eam pepererint diversae codicum antiquorum lectiones γοῦν, γὰρ (quod solum in hoc versu posuit *H. Stephan.* Th. T. 1. p. 1082. B.) νῦν, quas particulas saepe inter se permutari constat. Πολεμίοις habet etiam *Thomas Mag.* in Γοῦν, atque editionum sola Juntina A. 1515. Κρατοῦσι] ἄρχουσι· Scholion C. D'O.

---

sis, quae sane sunt inepta, ἅμα δὲ καὶ ὅλ. ἄν. tum ὡς τὸν δαίμονα φαίνεσθαι ὄψει τούτῳ. Secutus sum A. et Fl. nam *Gelenius* interposuerat ἐν ὄψει, parum memor, eam esse recentioribus loquendi rationem, ut ὄψει solum pro *coram* ponant. Praeterea disjunctas hujus Scholii partes, usus *Suida* duce, conglutinavi; in quo legitur elegantius τὰ κατορθώματα pro τὰ πραττόμενα. Quae de Timotheo scripsit *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 30. A. neque re nec verbis multum ab Enarratore nostro distant.

19 Λυκοῦργος] P. 159. v. 3. 6.

Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος. 185
Πλ. Ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;
Χρ. Καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα.
Ὥστ' οὐδὲ μεστὸς σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε.
Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·
Ἔρωτος. Καρ. ἄρτων. Χρ. μουσικῆς. Καρ. τραγημάτων.

20 περιγίνονται.

185 Ἐπικαθέζηται.] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν· 21 καθέζεσθαι γὰρ τὸ βαρόυν λέγεται.

187 Ναὶ μὰ Δία.] Ὅτι καὶ 22 ἐπὶ κατωμοτικοῦ τὸ μὰ Δία, ὅταν αὐτοῦ προτάσσηται τὸ ναί.

189 Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων.] Παρὰ τὸ 23 Ὁμηρικόν,
Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος.

190 Ἔρωτος.] 24 Ὁ δοῦλος λέγει τὰ πρὸς τὴν γαστέρα, πρὸς τὸ θυμήρες τῆς κωμῳδίας ταῦτα τοῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότου λεγομένοις σπουδαίοις παραπλέξας.

190 * Τραγημάτων.] Τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν τῇ τραπέζῃ τιθέμενα καλοῦσι τραγήματα· ὅθεν καὶ παροιμία, ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν· λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡττόνων 25 τὰ μείζω θαυμαζόντων. *

v. 185 Ἐπικαθέζηται] Utrum ἐπικαθίζηται, an vitiosius ἐπικαθήζηται in C. D'O. librarius exararit, vix discernas: illud certe praeferunt Fl. et Ed. *Bened. Juntae* A. 1540.

v. 187 Πολλῷ] In C. D'O. fuerat πολλῶν· alterum literae ν latus erasum speciem ι, veluti solet in membranis, appositi reliquit: alioquin πολλῷ adverbii munere donatum, ejusque generis cuncta in vetustis Edd. non secus ac libris scriptis nullum ι recipiunt. Mox μεστὸς exponitur in C. D'O. κεχορτασμένος, et πλησμονή, χορτασία· tum ordine inverso, ἄλλων πάντων ἐστὶ πλησμονή, quem itidem in sola reperi *Ph. J.* A. 1515. violat Iambi legem.

20 Περιγίνονται] Addendum reor τῶν πολεμίων.

21 Καθέζεσθαι] *Suid.* Ἐπικαθέζεσθαι ... λέγομεν.

22 Ἐπὶ κατωμοτικοῦ] *Suid.* in Μὰ Δία· ἐπεὶ κατωμοτικὸν .... προτάττηται αὐτοῦ τὸ ναί.

23 Ὁμηρικόν] Il. N, 636.

Χρ. Τιμῆς. Καρ. πλακούντων. Χρ. ἀνδραγαθίας. Καρ. ἰσχάδων.

Χρ. Φιλοτιμίας. Καρ. μάζης. Χρ. στρατηγίας. Καρ. φακῆς.

Χρ. Σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.
Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,
Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα· 195
Κἢν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται,

192 Φακῆς.] Φακός ἐστιν ὁ ἀνέψητος· φακῆ δὲ ἡ ἑψημένη. περισπᾶται δὲ, ὥσπερ συκῆ, ἀμυγδαλῆ, καὶ τὰ τοιαῦτα. 26 Θεόκριτος· Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν.

194 * Τάλαντα.] Ἰστέον, ὅτι ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοί εἰσιν· ἡ δὲ μνᾶ ἑκατὸν δραχμαί· τὸ δὲ τάλαντον ὀγδοήκοντα μναῖ. Καὶ ὁ στατὴρ τὶ νόμισμα. *

195 Ἑκκαίδεκα.] Οἱ γράφοντες ἐξκαίδεκα, καὶ φάσκοντες οὕτω κάλλιον γράφειν, 27 ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐξ πρόθεσις, ἵνα συμφώνου ἐπαγομένου ἐκ γένηται, οὐ καλῶς, οἶμαι, λέγουσι· καὶ δῆλον ἀπό τε τοῦ ἕκτου καὶ τοῦ ἐκτὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑκτικοῦ λεγομένου πυρετοῦ· οὐ γὰρ μόνον ἐν τῇ προθέσει τὸ ξ τρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις, ὡς δηλοῖ τὰ εἰρημένα· τὸ γὰρ ἑκτικὸν ἐκ τῆς ἕξεως γέγονε, καὶ τὸ ἐκτὸς ἐκ τοῦ ἔξω, καὶ τὸ ἕκτον ἀπὸ τοῦ ἕξ.

v. 196 Κἢν] Ita cum C. D'O. vetustae Edd. omnes: G. et A. *Kusteri* Κἂν. Γε adscisci nihil est necesse post ἀνύσῃ, quod supra scriptam habes in C. D'O. interpretationem, ἀναπληρώσῃ.

---

24 Ὁ δοῦλος] Scholion C. D'O. margini adpictum: Ὅρα πῶς ὁ δεσπότης τὰ πρέποντα αὐτῷ λέγει, ὁ δοῦλος τὰ συμφέροντα αὐτῷ.

25 Τὰ μείζω] In Fl. τὸ μεῖζον· inde *Gelenius* effinxit, non invitis *Porto* et *Kustero*, τὸ μεῖζον· ego facilius τὰ μείζω· praecedere vides τῶν ἡττόνων.

26 Θεόκριτος] Eid. X, 54. ibi δωρικώτερον legitur, τὼς φακὸς ἕψειν· quanquam *Scholiastes*, non aliter ac noster, τὸν φακὸν invenerit. Quod sequitur Scholion, margo C. D'O. suppeditavit.

27 Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐξ πρ.] Quid velit, intelligi potest ex *Etymol.* p. 324. v. 14. Ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ.

Ἦ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.
Πλ. Εὖ τοι λέγειν ἐμοί γε φαίνεσθον πάνυ.
Πλὴν ἓν μόνον δέδοικα. Χρ. Φράζε τοῦ πέρι;
Πλ. Ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὲ 200
Ἔχειν μ.., ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
Χρ. Νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
Δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος. Πλ. ἥκιστ'· ἀλλά με

199 Πλὴν ἓν μόνον δέδοικα.] Τυφλὸς γὰρ ὢν οὐ δύναμαι ἐπελθεῖν, εἰ καί μοι τοσαύτη δύναμίς ἐστι. δέον οὖν ἐστὶν ἀναβλέψαι με.- * καὶ δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. *

202 Νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ καὶ λέγουσιν.] Οὐ σὺ μόνος λέγεις σαυτὸν δειλὸν, ἀλλὰ καὶ πάντες. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Πλοῦτος εἶπεν, ἓν μόνον δέδοικα. τὸ δὲ νὴ Δία, κατωμοτικῶς ἀντὶ τοῦ, ἔσῃ κύριος τῆς δυνάμεως.

203 Δειλότατον ἔσθ' ὁ πλοῦτος.] Λέγεται περὶ τῶν πλουσίων ὅτι δειλοὶ, διὰ τὸ ἀγωνιᾷν περὶ τῶν χρημάτων. αἰνίττεται δὲ εἰς 28 Εὐριπίδην· ἐκεῖνος γὰρ φησιν,

Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

ἀναφέρεται δὲ 29 ἐπὶ θεὸν ἡ τῶν χρωμένων κατηγορία.

v. 197 Οὐ βιωτὸν] In cunctis Edd. οὐκ εἶναι βιωτὸν, numero pedum ultra modum evagante: merito resecuit *Kusterus*, ut erat metri callentissimus, supervacuas voces; cujus emendationi insigne firmamentum accedit ex consensu C. D'O. ibi sane liquido perscriptum est, Ἦ, φησὶν, οὐ βιωτὸν αὐτοῦ τὸν βίον, addita, quae vitii fontem indicat, interpretatione, οὐκ εἶναι βιώσιμον, ἄξιον ζωῆς· ceterum αὐτοῦ vel αὑτοῦ scribas, an αὐτῷ, non multum interesse arbitror.

28 Εὐριπίδην] Phoeniss. v. 600. excerpsit *Stob.* p. 507. ubi perverse pro δειλὸν δ' in margine notatur, τυφλὸν δ'. Vide *J. Fr. Gronov.* de P. V. p. 3.

29 Ἐπὶ θεὸν] Bene *Gelenius* correxit, quod in A. et Fl. legebatur ἐπὶ θεῶν.

30 Τις τῶν Κωμικῶν] Quis Comicorum elegantem sententiam Diogenis (eum enim auctorem prodit *Diogen. L.* VI, 51.) his iambis expoliverit, equidem ignoro. Ejusdem dicti mentionem quoque fecit *Eustath.* ad Il. K. p. 812. v. 56.

Τοιχωρύχος τὶς διέβαλ᾽· εἰσδὺς γάρ ποτε,
Οὐκ εἶχεν, εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν, 205
Εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
Εἶτ᾽ ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν, δειλίαν.
Χρ. Μή νυν μελέτω σοι μηδέν, ὡς ἐὰν γένῃ
Ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
Βλέποντ᾽ ἀποδείξω σ᾽ ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. 210

204 Τοιχωρύχος.] Περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἀσφάλειαν οἱ πλούσιοι· καί 30 τις τῶν Κωμικῶν φησι,

Τί ποτ᾽ ἐςὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον;
Δέδοικ᾽ ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί.

οἱ γὰρ εὔποροι τῷ φόβῳ τοῦ μὴ ληφθῆναι τὰ χρήματα, δειλότεροι γίνονται. τὸ ἐπ᾽ ἐκείνων οὖν μετήνεγκεν ἐπὶ τὸν Πλοῦτον.

206 Ἁπαξάπαντα.] Ἀντὶ τοῦ τέλεον. τὸ δὲ ἑξῆς, εἶτα εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.

209 Ἀνὴρ πρόθυμος.] Ἐὰν προθυμηθῇς καλῶς μετελθεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὡς τοῖς μὲν δικαίοις συνεῖναι, τοῖς δὲ πονηροῖς μηδαμῶς.

210 Ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.] Λυγκεὺς, ὥς αὐτὸς ἐν Δαναΐσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐροῦμεν δ᾽ ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ· 31 ἐπεὶ

v. 204 Διέβαλ᾽] Praeter Farreanam Edd. reliquae διέβαλλ᾽. Inimicam metro liquidam monuit *Kusterus* esse abjiciendam. auctoritate C. Arund. non discrepat C. D'O. explicationem inter versus habens, ἐσυκοφάντησεν.

v. 206 Εὑρὼν ἁπαξάπαντα] C. D'O. Εὑρὼν γὰρ ἁπαξάπαντα· quomodo post λαβεῖν adponi par est majoris distinctionis notam, hunc vero versum cum sequenti connecti, Εὑρὼν γὰρ etc. εἶτ᾽ ὠνόμασε· illa mihi ratio nihilo videtur deterior vulgata, nec dubito, quin eandem lectionem Scholiastes fuerit secutus.

v. 210 Τοῦ Λυγκέως] In Lynceo C. D'O. librarius caecutivit λειγκαίως· ὀξύτερον etiam a recentiore manu emendatum. Idem modo v. 208. γένηται pro γένῃ· mox v. 211. δυνήσῃ.

---

31 Ἐπεὶ δοκεῖ παρ᾽ ἑτ. λ.] Haec quorsum pertineant, aegre perspici potest, nisi in Danaïdibus *Aristophanem* statuas, Comica forte jocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Aegypti, illum

Πλ. Πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι θνητὸς ὤν;
Χρ. Ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ ὧν εἶπέ μοι
Ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.
Πλ. Κἀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα; Χρ. φήμ' ἐγώ.
Πλ. Ὁρᾶτε. Χρ. μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ 'γαθέ. 21

δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν. τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν, ὡς κ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφὸν, ὥς φη 32 Πίνδαρος. Ἀπολλώνιος δέ φησι περὶ αὐτοῦ 33 ἐν τοῖς Ἀργ ναυτικοῖς,

– – – – εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

Γεγόνασι δὲ Λυγκεῖς διάφοροι· εἷς παῖς Αἰγύπτου· καὶ ἄλλ Ἀφαρέως παῖς, ὁ Λάκων, λέγεται Λυγκεὺς, οὗ μέμνηται κ Θεόκριτος 34 ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ·

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' Ἀφαρῆος
Γαμβρὼ μελλογάμω Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.

ὃς ἐλέγετο εἶναι πάνυ ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόητι

Apharei filium confudisse, alterique, quod alterius erat, acumen visus incredibile tribuisse. *Suidas:* *Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις· οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα· ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, υἱὸς Αἰγύπτου· τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν* etc. Quae post *Apollonii* versus sequuntur, nihil eorum in *Suida:* et sunt sane notae recentioris minusque spectatae. *Burmann.* Catal. Argon. in *Lynceus Scholiastae* nostri verba parum adcurate perpendit.

32 *Πίνδαρος*] Nemeon. I, 115. modo is sit locus, non alius aliquis ex amissis *Pindari* carminibus, quem animo *Scholiastes* habui nam ibi quidem *δρυὸς ἐν σ λέχει* sedentem Lynceus v det.

33 *Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖ* I, 154. ubi *νέρθε κατὰ χθ νὸς* editur.

34 *Ἐν τῷ εἰς Δ. ὕ.*] Ei XXII, 137. Hinc patet, t tulum olim huic poëm fuisse *Ὕμνον εἰς Διοσκούρους*

35 *Εὗρε μέταλλα* etc.] *P laephatum* descripsit *περὶ Ἀ* c. 10. ubi vide *Galeum:* ite *Apostolius* c. XII, 13.

Ἐγὼ γὰρ, εὖ τοῦτ᾽ ἴσθι, κἂν δεῖ μ᾽ ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. Καρ. κἂν βούλῃ γ᾽ ἐγώ.
Χρ. Πολλοὶ δ᾽ ἔσονται χ᾽ ἅτεροι νῷν ξύμμαχοι,
Ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
Πλ. Παπαὶ, πονήρους γ᾽ εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους. 220

ὅτι πρῶτος οὗτος 35 εὗρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, καὶ τὰ λοιπά· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι 36 Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ, καὶ καταδύνων ἀργύριον 37 ἀναφέρει.

213 * Πυθικὴν σείσας δάφνην.] Φασὶν ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἵσατο, ἣν ἡ Πυθία, ἡνίκα ἐχρησμῴδει, ἔσειεν. *

219 * Οὐκ ἦν ἄλφιτα.] Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν χρήματα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· ἀπὸ γὰρ τῶν ἀλφίτων τὴν περιουσίαν δηλοῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, τὸ ἑπόμενον. *

220 Παπαὶ, πονήρους εἶπας.] Τὸ παπαὶ σχετλιαστικὸν ἐνταῦθα. πονήρους δὲ, ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους· ἢ τοῦ πόνου φροντίζοντας. ἴσον τῷ ἀσθενεῖς, ἀπράκτους. ὡς φαμὲν, πονήρως ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν. 38 στικτέον δὲ εἰς τὸ πονήρους· σημαίνει γὰρ νῦν τὸ ἐπιπόνους.

v. 216 Κἂν δεῖ] Codd. Vat. et D'O. κ᾽ εἰ· idque ipsum extat in Ed. *Farr.* Alterum usitatius: *Xenoph. Ephes.* II. p. 30. καὶ ζῶσα, κἂν ἀποθανεῖν δέῃ· IV. p. 60. Mox C. D'O. κἂν βούλῃ μ᾽ ἐγω· an voluit? κἂν βούλωμ᾽ ἐγώ.

v. 218 Πολλοὶ δ᾽ ἔσονται] C. D'O. Π. γ᾽ ἔσονται, et νῷν. Tum altero abhinc versu πόνηρον, adscripta interpretatione γεωργόν· correxit recentior manus.

---

36 Λυγκεὺς] A. et Fl. Λυγγεύς· in praecedentibus nusquam in hoc nomine fuerat erratum: de isto mendo vide *Pantinum* ad *Apostol.* p. 325.

37 Ἀναφέρει] Omnes Edd. περιφέρει· nec discrepat *Apostolius.* Res ipsa postulat ἀναφέρει, quod legitur in *Palaephato*: paulo ante: ἀνέφερε τὸν χαλκόν.

38 Στ. δὲ εἰς τὸ π.] Haec in Edd. *Porti* ac *Kusteri* praetermissa revocavi ex A. Fl. et B. etsi non diffitear parum me, quo pertineant, exploratum habere. Nonnihil ab his discrepat *Suidas* in Πόνηρος· dubitavit autem nemo, quin vocis πόνηρος

Χρ. Οὐκ, ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
'Αλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως μολών. Καρ. Τί δρῶ,
λέγε.
Χρ. Τοὺς ξυγγεωργοὺς κάλεσον (εὑρήσεις δ' ἴσως
'Εν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους)
Ὅπως ἂν ἴσον ἕκαςος ἐνταυθοῖ παρὼν 225
'Ημῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
Καρ. Καὶ δὴ βαδίζω. τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον

221 Οὐκ, ἤν γε πλουτήσωσιν.] Οὐκ ἔσονται, φησὶ, πόνηροι καὶ ἐπίπονοι ἅπαξ πλουτήσαντες. * Πλουτῶ ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ πλοῦτον ἔχω· καὶ πλουτῶ μεταβατικῶς πρὸς αἰτιατικὴν, οἷον πλουτῶ ἀρετήν· καὶ πλουτῶ 39 μεταβατικῶς πρὸς γενικὴν, ὡς παρὰ Λιβανίῳ, πλουτῶ ῥημάτων, ἤγουν ἕνεκα τῶν ῥημάτων. *

221 * Πάλιν.] Ὡς καὶ πρώην. *

222 * 'Αλλ' ἴθι.] 40 Τὸ ἴθι ῥῆμα μὲν ὂν μετὰ μέλλοντος μετοχικοῦ συντάσσεται, οἷον, ἴθι ποιήσων τόδε· ἐπίῤῥημα δὲ παρακελευσματικὸν, ὥσπερ τὸ ἄγε, μετὰ προστακτικοῦ, οἷον, ἴθι ποίησον τόδε. *

223 * Τοὺς ξυγγεώργους.] Ξυγγέωργος βαρυτόνως· σύνθετον γὰρ, ὡς πάγκαλος, πάνσοφος. τὰ γὰρ εἰς ος ὀξύτονα, συντιθέμενα βαρύνεται. *

226 * 'Ημῖν μετάσχῃ.] Ὥσπερ μεταλαμβάνω τούτου καὶ

v. 222 Δραμών] Accentus in quibusdam Edd. quemadmodum in C. D'O. vitiatus δραμῶν. A. lectioni consentit *Ph. Junt.* A. 1515. et B. *Cratandri*. Prima Fl. recepit μολὼν, quam secuti sunt *Ben. Junta* et *Gelenius*: Farreana μολῶν· cui scripturae quum nulla membrana subveniat, nihil erat causae, cur ab Ed. principe discederem.

v. 224 'Εν τοῖσιν] 'Εν τοῖς C. D'O. Fl. et Ben. J. 1540. Alterum modulatius.

v. 227 Τοῦτο] Τουτὶ Edd. Ph. J. B. *Crat.* et Ben. J. Statim in C. D'O. Τὸν et εἰσενεγκέτω, quod manus recentior in εἰσενεγκάτω mutavit: ibidem ἀλλ' exciderat sequente versu.

---

discordes interpretationes ex diversis Enarratoribus in unum sint conflatae. Exemplo, quod ponitur, convenit illud *Philostrati* H. p. 664. v. 15. πονήρως οὖν τὰ ἐμὰ εἶχεν.

39 Μεταβατικῶς] In sui libri margine *Kusterus*, ἀμεταβάτως.

Τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.

Χρ. Ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ᾽· ἀλλ᾽ ἀνύσας τρέχε.

Σὺ δ᾽, ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων, 230

Εἴσω μετ᾽ ἐμοῦ δεῦρ᾽ εἴσιθ᾽· ἡ γὰρ οἰκία

Αὕτη ᾽στὶν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον

Μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.

Πλ. Ἀλλ᾽ ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νὴ τοὺς θεοὺς,

τοῦτο φαμὲν, οὕτω καὶ τὸ μετέχω διπλῶς συντάσσεται· καὶ ὅτε μέν ἐστι γενικὴ, τὸ μετὰ ἔχει τὴν δύναμιν· ὅτε δὲ αἰτιατικὴ, τὸ ἔχω, ἢ τὸ λαμβάνω. *

227 Τοῦτο τὸ κρεάδιον.] Ὃ ἔρχεται ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων τῶν Δελφῶν. οἱ γὰρ ἐκ θυσίας ἰόντες, ἔφερον ἐξ αὐτῆς τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον τινά. Ἄλλως. Ὅπερ ἧκον ἄγοντες λειφθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. 41 ἔνιοι δὲ, τὸ λεβήτιον.

229 Ἐμοὶ μελήσει.] Τοῦ εἰσενέγκαι, φησὶ, τὸ κρεάδιον. τὸ δὲ ἀνύσας ἀντὶ τοῦ ἄνυσον.

230 * Σὺ δ᾽, ὦ κράτιστε.] Τὸ κράτιστε ἤτοι ἐγκωμιάζων φησὶν, ἢ ὅτι προεδίδαξεν, ὡς καὶ θεῶν ὁ Ζεὺς δι᾽ αὐτὸν βασιλεύει. Ἄλλως. 42 παρεπιγραφὴ, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν ἔφθασαν. τοὺς δὲ λόγους πάντας ἐκείνους ἐρχόμενοι ἐν τῇ ὁδῷ ἔλεγον. *

233 Καὶ δικαίως κἀδίκως.] Τὸ ἀδίκως ἁπλῶς ἐῤῥίπται· εἶον

v. 232 Αὕτη ᾽στὶν] Ita cum C. D'O. et Bodl. veteres Edd. cunctae: male *Portus* in G. Αὕτη ἐστιν, quem sequi non debuerat *Kusterus*. *Suidas* etiam recte in Δικαίως κἀδίκως.

---

40 Τὸ ἔθι ῥῆμα etc.] Totidem fere verbis in *Moschopuli* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. leguntur.

41 Ἔνιοι δὲ, τὸ λεβήτιον] Non est, quod forte quis suspicetur, lectio varia; sed nova interpretatio vocis κρεάδιον· eodem spectat adscriptum illud explicandi causa in C. D'O. τὴν χύτραν. Ratio non dissimilis obtinet in κρεῖον apud *Homer*. Il. I, 206. quod capiendum foret pro ipsa carne, an pro lebete, veteres dubitarunt; vide *Schol.* et *Eustath.* p. 767. *Hesych.* in Κρεῖον· Κρῆϊον. Modo, ἐξ αὐτῆς τι τῆς θ.

42 Παρεπιγραφὴ etc.] Eadem in C. D'O. sed brevius τοὺς δὲ λ. π. εἰς τὴν ὁδὸν ἔλεγον.

Ἐς οἰκίαν ἑκάστοτ᾽ ἀλλοτρίαν πάνυ᾽ 235
Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ᾽ οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
Ἢν μὲν γὰρ εἰς Φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
Εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·
Κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον, 240

ἁπάσῃ τέχνῃ. οὐ γὰρ ὑπόκειται αὐτῷ. ἄδικος οὗτος· οὐκ ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ μειλικτικῶς 43 προσαγγέλλει. Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ· οὕτως Ἀττικοί.

237 Φειδωλόν.] 44 Φειδωλός τις ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, παρὰ τὸ φείδομαι καὶ τὸ δοῦναι, Φειδωδός τις ὢν, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς λ, Φειδωλός.

239 Κἄν τις προσέλθῃ χρηστός.] Ἵνα τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλαργυρίας 45 σημάνῃ προκεκριμένης καὶ τῶν χρηστῶν φίλων.

242 Παραπλῆγα.] Ἄφρονα, μωρὸν, ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία 46 παραπεπληγμένη ἐστὶ ἀπόνοια.

v. 235 Ἐς] Εἰς sola Fl. et C. D'O. qui post ἀλλοτρίαν interpungendo πάνυ connecti debere docet cum ἄχθομαι.

v. 236 Ἀγαθὸν] Mendose C. D'O. Ἀγαθῶν· super αὐτοῦ adscriptum habet τὸ εἰσέρχεσθαι.

v. 237 Ἢν μὲν γὰρ εἰς φ.] C. D'O. Ἂν, quod alia manus in ἢν refinxit. Praeterea *Kusterus* tentavit εἰς Φειδωλοῦ renitênte ob numerorum suavitatem sublatam magno *Bentleio*, qui idcirco praetulit ὡς Φειδωλόν· illam autem ipsam lectionem repraesentant Fl. et J. anni 1540. Gratulor *Fracino*, qui suae conjecturae, nam veterum librorum nullus adsentitur, tantum nactus fuerit suffragatorem: nostrae tamen adnotationes ostendent, movendam non esse receptae lectioni controversiam.

v. 238 Κατώρυξεν] Non primus metro consuluit *Kusterus*, sed dudum ante *Fracinus* in Fl. Edd. reliquae κατώρυξε. C. D'O. depravatius κατώρυξαι· quod tamen emendatum interpretatione adjecta κατέχωσε. Idem sequente versu male mutat ordinem φίλος ἄνθρ.

---

43 Προσαγγέλλει] Malo παραγγέλλει.

44 Φειδωλός τις] Descripsit *Suidas* addito rariore post ὁ φεύγων τὸ δοῦναι voca-

Ἐξαρνός ἐςι μηδ᾽ ἰδεῖν με πώποτε.
Ἢν δ᾽ ὡς παραπλῆγ᾽ ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
Πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος,
Γυμνὸς θύραζ᾽ ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.
Χρ. Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε· 245
Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἴμ᾽ ἀεί.

244 Ἐν ἀκαρεῖ.] Πεποίηται παρὰ τὸ ἄτμητον τοῦ χρόνου. ὡς καὶ τὸ κείρομαι τριχός. ἀκαρὲς τὸ ἄτμητον. Ἄλλως. Τῷ ἐλαχίςῳ, ὃ οὐχ οἷόν τε 47 διακόψαι διὰ τὸ βραχύτατον τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. Ἄλλως. Ἐπίῤῥημα τὸ ἀκαρῶς, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀκαρὲς ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα. Ὅπερ δὲ πάσχουσιν ἐκεῖνοι δι᾽ ἀσωτίαν γυμνούμενοι, τοῦτο εἰς ἑαυτὸν ἐπήγαγε.

245 Μετρίου γὰρ ἀνδρός.] Τουτέςι, ταῦτα πάσχεις, ἐπεὶ οὐδέποτε μετρίου ἀνδρὸς ἔτυχες.

246 Πως εἴμ᾽ ἀεί.] Τὸ πῶς θαυμαςικόν ἐςι· θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς ἀεί ποτε σύμμετρον ὄντα. μετρίου δὲ λέγει ἀνδρὸς, τοῦ διαμετροῦντος ἑαυτὸν τῷ ζῆν.

v. 242 Ὡς παραπλῆγ᾽ ἄνθρ.] Quamvis supra retinuerim εἰς φειδωλὸν, hic tamen ut *Kustero* morem gererem, non tam persuasit Fl. J. a. 1540. et Farr. auctoritas, in quibus Edd. solis invenitur ὡς, quam C. D'O. binis a *Kustero* laudatis accedens; quem consensum non insuper esse habendum duxi: nihil enim vetat, quo minus *Aristophani*, qui prius dixerat εἰς φειδωλὸν, hic liberum sit usurpare ὡς παραπλῆγα. Exponit autem παραπλῆγα C. D'O. μανικόν.

v. 246 Πως] Accentum, quem servant Edd. omnes, expunxi: nam veram super hoc loco sententiam dixisse mihi *Devarius* videtur, ubi agit de particula πῶς. C. D'O. omittendo πως versum fregit: tum εἴμ᾽ ἀεί· versu proximo φειδόμενος interpretatur ἀκριβολογούμενος.

bulo, ὁ περίψηφος, *in calculis sollicite ponendis occupatus:* vide Λογιςαί.

45 Σημάνῃ] Fl. σημαίνῃ.

46 Παραπεπληγμένῃ] Hoc reddendum *Suidae* pro πεπληγμένῃ· quamvis non ignorem in *Etymologo* reperiri, Παραπλῆγες, πεπληγμένοι.

47 Διακόψαι] *Suidas* in Ἀκαρῆ, διακεῖραι καὶ κόψαι· cetera fere conveniunt.

Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
Ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
Καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον, 250
Ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ. Πλ. πείθομαι.
Χρ. Τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;

247 Φειδόμενος.] Ἀρετῆς γὰρ ἐπὶ τῷ δέοντι, καιρῷ ἁρμοζομένως, καὶ φείδεσθαι, καὶ δαπανᾷν.

248 * Ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.] Τὸ ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ κοινῶς λάμβανε, καὶ πρὸς τὸ ἀναλῶν, καὶ τὸ φειδόμενος. *

249 Ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι.] Οὐχ ἵνα ὁ Πλοῦτος ἴδῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνοι τὸν Πλοῦτον ἴδωσιν· οὕτω γὰρ πρέπει. Ἀττικὸν δὲ τὸ πλεονάζειν τοῖς ἄρθροις.

251 Πείθομαι.] Χαριέντως τοῦτο· οἶδα γὰρ, φησὶν, ὅτι καὶ τέκνων προτιμᾷς τὸν πλοῦτον.

252 * Τί γὰρ ἄν τις.] 48 Ἡ κατασκευὴ αὕτη, ἢ τί γὰρ ἄν τις, πρὸς τὸ, ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ· τὸ δὲ πείθομαι διὰ μέσου τῷ Πλούτῳ εἴρηται. *

253 Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ.] Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν ἐννέα πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, ἄχρι τοῦ, ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην, ὧν οἱ μὲν μ' τετράμετροί εἰσι καταληκτικοὶ, οἱ δὲ, βληχώμενοί τε προβατίων, καὶ, αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, ἔτι δὲ, ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, καὶ, εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που, τέσσαρες ὄντες, δίμετροί εἰσιν ἀκατάληκτοι. Καὶ τὸ μὲν τετράμετρον Ἱππωνάκτειον καλεῖται, διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι. οἷόν ἐστι καὶ τὸ, 49 Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρεόντειον, οἷόν ἐστι, τὸ, καὶ μαίνομαι κ' οὐ μαίνομαι. ἐφ' ἑκάστῳ συστήματι παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων, διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. 50 Ἰστέον ὅτι,

48 Ἡ κατασκευὴ etc.] In Fl. sic legitur: Ἡ κατασκευὴ αὕτη ἢ τί γὰρ ἄν τις etc. unde *Gelenius* fecit, ἡ κ. αὕτη ἢ. τί γὰρ etc. *Portus*, ἡ κ. αὕτη ἐστί. τί γὰρ etc. probante *Kustero*. Dedi, quod proximum erat veteri scripturae.

49 Εἴ μοι γένοιτο] Vid. *Hephaest.* p. 16.

50 Ἰστέον ὅτι] Sic A. et Fl. *Gelenius* interposuit, Ἰστέον δὲ ὅτι, quam particulam retinent G. et A.

51 Ἡφαιστίων δὲ φησιν] P. 74. unde patet supplendum esse, ut integra sibi constet

ACTUS SECUNDI SCENA PRIMA.

Τετράμετροι Ἰαμβικοὶ, καταληκτικοί· δίμετροι Ἀνακρεόντειοι, καὶ ἄλλοι τινές.

Καρίων. Χορὸς Γερόντων.

Καρ. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες,

ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλά τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα, ἢ καὶ ἑτέρου (εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως) ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς· ὅπερ τριγώνου πλαγίου σχήματι ἔοικεν τῆς βάσεως μόνης λιπούσης· μεθ' ἣν οὐδὲ χοροῦ πάροδος ἀεὶ γίνεται, ἀλλὰ σπανίως. ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνὶς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων, τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι· ὅπερ γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα· ἧς ἑξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα. ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς, καὶ τῇ μεταξὺ τούτων τῶν ὑποκριτῶν περιόδῳ, παράγραφος τίθεται, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἧς τὸ σχῆμα γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, ὥσπερ τινὰ στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα. δῆλα δέ ἐστι τὰ τοιαῦτα σχήματα, καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ κείμενα· μεθ' ὧν ἐστι καὶ ὁ ἀστερίσκος, οὗ τὸ σχῆμα ἀστέρι ἔοικεν. 51 Ἡφαιστίων δέ φησιν, ὅτι κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης. χρώμεθα δὲ, φησὶ, τῇ κορωνίδι ἐν τοῖς δράμασιν κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν, τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων, καταλείπηται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ, 52 κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα,

v. 253 Θύμον φαγόντες] C. D'O. φαγόντες θύμον· sed versus praecedens deterius est corruptus: neque operae est pretium illas aberrationes cognoscere, quae nihil adjumenti ad probabilem aliquam conjecturam sint collaturae.

51 sententia, κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον τοῦ Ἀλκαίου ἔκδοσιν· loquitur enim *Hephaestion* de illa, quam Aristophanes Grammaticus curaverat, *Alcaei* editione.

52 Κατὰ πρ.] Ἤτοι κατὰ πρ. *Hephaest.* p. 75. et pro στροφῶν, στροφῆς.

Ἄνδρες φίλοι, καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταὶ,
Ἴτ᾽, ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ᾽, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλ-
λειν· 255
Ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ᾽
ἀμύνειν.
Χο. Οὐκοῦν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,

ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστρόφου. ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι, ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφὴ, ἡ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς, ἐπεὶ καὶ ἐφ᾽ ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται, ὡς, ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ, στροφῶν, ἡ ἔξω βλέπουσα τίθεται.

253 Ταυτὸν θύμον.] Ἀντὶ τοῦ, τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες· 53 θύμον γάρ ἐστιν εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι παρῴδηται ἐκ τῶν Ἡσιόδου,

Οὐδ᾽ ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ᾽ ὄνειαρ.

ἀντὶ τοῦ, ὦ δίκαια καὶ εὐτελῆ θέλοντες ἐσθίειν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν· ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει. οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται, καὶ βραχυπαραλήκτως, καὶ βαρυτόνως· ἐκτεινόμενον γὰρ, καὶ ὀξυνόμενον, καὶ ἀρσενικῶς κλινόμενον δηλοῖ τὴν ψυχήν.

v. 256 Παρόντ᾽ ἀμύνειν] In omnibus est *παρόντας*, quam scripturam metri lex gravatur. *Bentleius* correxit *πάραυτ᾽ ἀμύνειν*· quod facile probari posset, nisi commodiorem medicinam is, quem sequimur, *L. Bos* tulisset: idem a *Kustero* ad oram libri notatum reperi. C. D'O. in margine versum istum praeferi, et Ἀλλ᾽ *ἐστὶν ἐπ᾽ αὐτῆς* etc.

---

53 Θύμον] Ejus vocis C. D'O. tale praebet interpretamentum: Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι᾽ ἄκραν ἀπορίαν· ἐστὶ δὲ τὸ υ. βραχύ. Haec *Suidas* in Lexicon suum paulo breviora contulit, legitque *θύμος*; et, *ἀντὶ τοῦ, δίκαιοι καὶ τὰ εὐτελῆ* etc. Vulgata lectio mihi placet: *δίκαια* sunt *juste quaesita*. *Hesiodi* locus in Ἔ. *καὶ* Ἡ. v. 41.

54 Ἢ ὅτι πρὸ τοῦ τ. κ. ἅ. ν.] In his ultimis, qui totam adnotationem descripsit, ne litera quidem discrepat *Suidas* in Ἐγκονεῖτε· quis tamen mirificam illam explicandae τοῦ ἐγκονεῖν potestatis rationem intelligat? Sine dubio quiddam interiit,

Ὡς εἰκός ἐϛιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη.
Σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
Ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς. 260
Καρ. Οὐκοῦν πάλαι δήπου λέγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.

255 Ἴτ', ἐγκονεῖτε.] Ἀντὶ τοῦ, ἐνεργεῖτε, ταχύνατε· ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν· ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον. 54 ἢ ὅτι πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἅψασθαι νικῶσιν.

255 Ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν.] Οὐ τοῦ μέλλειν καὶ ἀναβάλλεσθαι καιρός ἐϛιν, ἀλλὰ τοῦ σπεύδειν καὶ κόνιν 55 πέμπειν.

257 Πάλαι προθύμως.] 56 Συντόνως, δεικτικῶς. τὸ δὲ πάλαι οὐ μόνον βραδυτῆτος ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ καὶ ταχυτῆτος.

259 Ἴσως με θεῖν.] Ἐξίσου με τρέχειν. τὸ δὲ λοιπὸν ἐν ὑπερβατῷ· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν, καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι.

261 Οὐκοῦν πάλαι δήπου.] Σύνδεσμος ἀποδεικτικός· τοὺς γέροντας δὲ παίζει μηδὲν εἰπὼν, καὶ ὑποκρίνεται εἰρηκέναι, διὰ τὸ αὐτῶν τὰ ὦτα γήρᾳ πεπηρῶσθαι. ἐπεγγελᾷ οὖν τῷ ἀμυδρῷ τῶν αἰσθήσεων διὰ τὸ γῆρας. * Ἄλλως. Δέον ἔλεξα εἰπεῖν πρὸς τὸ πάλαι, ὁ δὲ λέγω εἶπε δεικνὺς, ὡς οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ πάλαι καὶ νῦν λέγει. παίζων δὲ ὁ θεράπων τοῦτό φησιν· οὐ γὰρ προεῖπεν αὐτοῖς, τίνος χάριν αὐτοὺς καλεῖ. *

v. 260 Γ' ὁ δεσπότης] *Kusterus* mutavit in χ' ὁ· melius cunctis Edd. obsecutus fuisset, quae retinent γ' ὁ. Γ particulae γε, praesertim in membranis, antecedens adspirationem a solemni lege liberatur, ut a καὶ, cujus κ illo casu semper in adspiratam transit, discerni queat. Vid. v. 165.

---

quod si restituere liceat, mota difficultas evanescet: absurdene conjectarim, nec ne, lector arbitretur: ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον· ὅθεν καὶ ἀκονιτὶ λέγεται, (vel ἀκονιτὶ νικᾷν λέγονται) ὅτε (vel ὅταν) πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἅψασθαι νικῶσιν. *Etymologus* ἀκονιτὶ exponit ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥϛε μὴ κονίσασθαι· similia traduntur a *Suida*.

55 Πέμπειν] Melius, ut puto, scripsisset ἐγείρειν· quomodo *Etymol.* in Ἐγκονεῖν· οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τὶ πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.

56 Συντόνως] *Kusterum* sequor, qui sic restituit pro συντόμως priorum Edd.

Ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
Ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

Χο. Ἔστιν δὲ δὴ τί; καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν;

Καρ. Ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὦ πόνηροι, 265
Ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν·

263 Ψυχροῦ βίου.] Ἤγουν ταλαιπώρου· ἢ ἐπιμεμφόμενος τῷ γήρᾳ ταῦτά φησιν, ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς· τὸ δὲ ἑξῆς, ὑμᾶς ἅπαντας ἀπαλλαγέντας ψυχροῦ καὶ δυσκόλου βίου ζήσειν.

266 * Ῥυπῶντα.] Αὐχμοῦ μεστόν. ἔστι καὶ ῥυπόω, ῶ, καὶ ῥυπάω, ὡς ἐνταῦθα, καὶ 57 ῥυπαίνω.

266 Κυφόν.] Κυρτόν· ῥυσὸν δὲ, ῥυτίδας ἔχοντα· νωδὸν δὲ, ὀδόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ δὴ ἄφωνον· αὐδᾷ γὰρ ὁ Πλοῦτος· 58 ψωλὸν δὲ, ἀσχήμονα κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου· μαδῶντα δὲ, φαλακρὸν, καθόλου τρίχας μὴ ἔχοντα.

266 * Μυδῶντα.] Γράφεται καὶ μυδῶντα καὶ μαδῶντα. καὶ μυδῶντα μὲν, ἀντὶ τοῦ, 59 δυσώδη ἀποπέμποντα· μαδῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ, κόμην μὴ ἔχοντα. *

268 Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν.] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· ἀντὶ τοῦ, ὦ πλοῦτον ἐκ τῶν ἐπῶν ἀγγείλας· ἢ ἀντὶ τοῦ, ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον.

v. 262 Ὑμᾶς] Sola B. ἡμᾶς typorum, ut opinor, vitio: ὑμᾶς cum ceteris Edd. tenet C. D'O. qui praeterca talem ad ψυχροῦ βίου observationem adponit: τοιοῦτος γὰρ ὁ τῶν πενήτων· et v. 265. Πόνηροι] γεωργοί.

v. 266 Ῥυπῶντα] Consueto errore C. D'O. Ῥυπόντα et μαδόντα· μαδῶντα vero quamvis et Fl. praeferat, *Scholiastae* tamen librum habuisse μυδῶντα patet. Ῥυσὸν cum simplici σ scribit A. et hanc secutae plures Edd. geminatur in Fl. et B. nec non in C. D'O. illud vetustae membranae, hoc recentiores maxime probare solent.

---

57 Ῥυπαίνω] Sic *Kusterus* emendavit, quod ῥυπάνω scriptum fuerat in Fl. B. et G.

58 Ψωλὸν] *Scholiasten* descripsit *Suid.* in Ψωλός et Μαδῶντα.

59 Ἀποπέμποντα] Hanc vocem nimis praecipiti stylo delevit *Kusterus*: opportunius in notis, si retineatur, addendum esse censet ὀσμὴν, vel ὀδμήν· idque verum puto, nisi forte malis, δυσῶδές τι ἀποπέμπ. *Schol. Sophocl.*

Οἶμαι δὲ, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

Χο. Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι·

Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.

Καρ. Πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν. 270

Χο. Μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι

269 Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.] Ὡς πολύπειροι συνῆκαν τὴν τοῦ Πλούτου ἐν μύθοις οὕτως ἔχουσαν ἀπογραφήν. 60 Κυρίως δὲ σωρὸς, τὸ ἐκ μικρῶν σπερμάτων συναγόμενον πλῆθος, παρὰ τὸ σῶ, ὅ ἐστι σώζω, συνάγω· σορὸς δὲ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐπὶ δὲ τῶν καρπῶν, ἀρσενικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου. καλῶς οὖν ἀπὸ τῶν καρπῶν φαίνονται εἰρηκότες· οἱ γὰρ εὐθηνοῦντες, καὶ πλούσιοί εἰσιν. ἢ ὡς γεωργοὶ ταύτῃ κέχρηνται τῇ παραβολῇ.

270 Πρεσβυτικῶν μὲν οὖν.] Διὰ τὸ τῷ γήρᾳ ἕπεσθαι ταῦτα τὰ συμπτώματα· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δηλῶ.

271 Φενακίσας.] 61 Φενάκη τὸ προκόμιον, οἷον τοῦ φαινομένου κρανίου τὸ ἄκος, καὶ σκέπη. Ἄλλως δὲ κεφαλῆς τριχῶν κενομένης ἄκος. Φενάκη δὲ κυρίως ἡ πρόσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη, ἀπὸ τῶν κατερρυηκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατωσῶν διὰ τὸ ἐπείσακτον τῆς κόμης.

v. 268 Πάλιν φράσον μοι] Primum vocabulum in A. B. *Crat.* G. et utraque Amst. deficit: reperitur autem in Edd. Ph. J. 1515. Fl. Ben. J. 1540. Farr. et B. *Gelen.* Vocem efficiendo legitimo pedum numero necessariam restitui jussit *Kusterus* ex Cod. Arund. cum quo conspirat C. D'O.

---

ad Antig. v. 416. μυδῶν σῶμα interpretatur ἰχῶρα ἀποπέμπον.

60 Κυρίως δὲ σωρὸς] Excripsit *Suidas* usque ad πλούσιοί εἰσιν in Σωρὸν χρημάτων ἀγγέλλεις, omissis σορὸς δὲ .... ω μεγάλου, quae in A. Fl. et B. adnotationi finitimae subjuncta *Portus* in hunc commodiorem locum revocaverat. Mox in Edd. A. et Fl. εὐθυνοῦντες· *Gelenio* debetur εὐθηνοῦντες, auctore *Suida*.

61 Φενάκη] Totidem verbis, ut observavit *Kusterus*, leguntur apud *Suidam* in hac v. Κατερρυκυιῶν in Fl. B. et G. bene *Kusterus* κατερρυηκυιῶν, ut patet ex eodem *Suida*, qui melius etiam, διὰ τῆς ἐπεισάκτου κόμης· huic literae η spatium erat relictum in A. *Hesych.* Κατερρύηκε, ἐσάπη. In cunctis Edd. et *Suida* prostat ἀπατουσῶν.

Ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;
Καρ. Πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα
Ἡγεῖσθέ μ' εἶναι, κοὐδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν.

272 Ἀζήμιος.] Ἀβλαβής· κυρίως δὲ ζημία ἡ τῆς ζωῆς μείωσις. βακτηρία δέ, ἤτει ἡ τὴν βάσιν ποιοῦσα ἑδραίαν. ἡ 62 βατηρία τίς ἐστιν, οἱονεὶ βάσεως αἰτία· καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ κ. πάντες γὰρ οἱ γέροντες ἐν ταῖς Ἀθήναις δύο βακτηρίας ἐβάσταζον. ἣν δὲ προειρηκώς, ἀσθενεῖς γέροντας ἤδη. εἶχον δὲ ἢ διὰ τὸ ἐπερείδεσθαι αὐτῇ, ἢ διὰ τὸ ἀμύνεσθαι ταύτῃ μὴ δυναμένους χερσί.

273 Πάντως γάρ.] Ἀληθῶς γὰρ νομίζετέ με τοιοῦτον ἄνθρωπον φύσει εἰς ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς εἰπεῖν.

276 Τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας.] Ἐν τῷ εἰδικῷ καὶ τὸ γενικὸν ἐπήγαγεν· 63 αἱ γὰρ χοινικίδες πέδαι τινές εἰσιν· χοῖνιξ δὲ πᾶν περιφερές· διὸ καὶ τὸ μέτρον χοῖνιξ καλεῖται.

277 Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχόν.] Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δέκα ἦσαν φυλαί. ἔθος οὖν ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν δικαστὰς καθίζειν· εἶτα ἀπὸ μιᾶς ἑκάστης ἐλάμβανον ἄνδρας πέντε τοὺς ἐπισημοτέρους· καὶ πάλιν ἐκ τῶν πέντε 64 τὸν ἕνα τὸν κλήρῳ λαχόντα ἐποίουν

v. 273 Τοιοῦτον] Supra scriptum in C. D'O. ἀπαταιῶνα pro ἀπατεῶνα· φενακίσας modo ante interpretatus fuerat, ἀπατήσας. His autem utrisque versibus interrogandi signum Edd. adponunt; quod ego mutandum duxi.

---

62 Βατηρία] Post A. in reliquis auctore *Fracino* prave fuit expressum βακτηρία· priscam lectionem restitui placuit. Si sequentibus ἐν πλ. τοῦ κ. addita foret βακτηρία, non mutassem. Statim δύο praetermissum in B. et G. *Kusterus* ex A. et Fl. revocavit.

63 Αἱ γὰρ χοινικίδες] In his excerpendis, nisi lectio valde sit corrupta, graviter erravit *Suid.* v. Χοίνικες.

64 Τὸν ἕνα τὸν] Quod in A. et Fl. repraesentatur τὸν ἔννατον λαχόντα, *Gelenius* emendavit τὸν ἕνα τὸν λαχόντα· neque ab eo discesserunt *Portus* et *Kusterus*: abesse mallem articulum, ἕνα τὸν λ. Sed haec non unius auctoris, et mixta malis egregia curatius expendemus in adnotationibus.

Χο. Ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου
βοῶσιν 275
Ἰοὺ, ἰοὺ, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
Κ[illegible] Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,

δικάζειν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ κληρωθὲν τὸ γράμμα καὶ τὸ ψήφισμα, ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος, 65 δικάζειν σε καὶ δικαστὴν καθέζεσθαι, ὡς πρὸς γέροντα παρ᾽ ὑπόνοιαν παίζει. Ἄλλως. Ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια. καὶ ἔν τισι μὲν ἐδίκαζον περὶ φονικῶν πραγμάτων· ἐν τισι δὲ περὶ δημοτικῶν· καὶ ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἕν τι τῶν στοιχείων εἰδικὸν ὄνομα. οἷον, ἦν τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον ἄλφα· ὁμοίως ἄλλο λεγόμενον βῆτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἑξῆς τὸ δ καὶ τὸ ε, καὶ ἕως τοῦ κ. δέκα γὰρ ἦν τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις, καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἑκάστου δικαστηρίου ἐγέγραπτο πυῤῥῷ βάμματι τὸ στοιχεῖον, ᾧτινι τὸ δικαστήριον ὠνομάζετο. ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, ἕκαστος καθ᾽ ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον, τουτέστι πινακίδιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τοῦ δικαστηρίου. εἶχε δὲ καὶ ῥάβδον ἅμα τῷ πινακιδίῳ· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ῥάβδῳ ἦν τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον· ὅτε οὖν συνέβαινε καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγορὰν, κἀκεῖ κλήρους ἔβαλλον· καὶ ὅστις ἂν ἐκληροῦτο κλῆρον ἔχοντα τὸ α,

v. 275 Αἱ κνῆμαι] Οἱ ἄντζες C. D'O. et mox τὰς χοίνικας exponit τὰς κλάπας· utrumque Graeciae recentioris vocabulum, sicuti docet *Car. Du Cang.* in Gl. M. et I. Gr. a quo tamen nullum est adlatum istius formae, οἱ ἄντζες, exemplum. Τὰς παῖδας in eodem libro mendose scriptum pro πέδας.

v. 277 Λαχὸν] Sola B. curante *Gelenio* λαχών· favet cum Bodlejano C. D'O. itidemque *Scholiastes* Ed. Fl. nisi corrigendus sit: neque tamen induci potui, ut receptam per ceteras Edd. scripturam amoverem.

---

65 Δικ. σε καὶ δ. καθ.] Ed. B. maculam adsperserat inprudens formarum compositor, δικαστὴν δικάζειν σε καὶ δικαθέζεσθαι· ex hac qui Genevensem exprimi curavit *Portus*, ingenio maluit uti, quam vetustis Edd. δικαστὴν δικάζειν σε καὶ ἤδη καθέζεσθαι· nos cum *Kustero* diversam viam ingressi reposuimus, quod A. et Fl. praebebant. Istis autem, καὶ τὸ ψήφισμα,

ἀπήρχετο εἰς τὸ α δικαστήριον· ὁμοίως εἰς τὸ β καὶ τὰ
66 ἀπήρχοντο. καὶ πρῶτον μὲν ἐδείκνυε τῷ κήρυκι τοῦ
ρίου τὸν κλῆρον τοῦ στοιχείου· ὁ δὲ κήρυξ λοιπὸν ἐδίδου α
πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον, εἶτα οὕτως ἐδίκαζεν. εἰ
δικαστὴς εἰσῄει μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, διαφύρως
ρῦτο. Ἄλλως. Ἔρχεται ἕκαστος εἰς τὸ 67 δικαστήριον ἀ
ἔχων ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ πατρόθεν, κ
δήμου, καὶ γράμμα ἕν τι μέχρι τοῦ κ, διὰ τὸ πάλι
φυλὰς εἶναι Ἀθήνησι· διῄρηντο γὰρ κατὰ φυλάς. εἶτα
σμοθέται κατὰ φυλὴν ἕκαστος, καὶ ἑνδέκατος ὁ γραμματεὺ
ρουν τὰ γράμματα μέχρι τοῦ κ. καὶ τὸν λαχόντα ἴσα τ
θμὸν τοῖς μέλλουσι κληροῦσθαι δικαστηρίοις ὑπηρέτης φέρ
θει καθ᾽ ἕκαστον δικαστήριον ἕν· εἶτα πάλιν ἀπεκληροῦντ
εἰληχότα γράμματα ἔχοντες, τίνες δικάσουσι, καὶ τι
τοῦτο οὖν ἐστιν, ὃ λέγει, ἀμείψας τοῦ γελοίου χάριν· ἀν
λαξε γὰρ εἰπὼν ἐν τῇ σορῷ, δέον ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ. ἐγράφ
ὅτι, ἐπεὶ ἦν πέντε δικαστήρια, ἐκληροῦντο πέντε γραμματ
τοῦ α ἕως τοῦ ε. εἶτα τὸ πρῶτον ἀνενεχθὲν, ἐπὶ τοῦ α
θετο δικαστηρίου, ὡς ἂν ἔτυχεν, καὶ οἱ δικάζοντες ἐκληροῖ
σῖον ἕκαστος λάχῃ δικάσαι. τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα μὴ δια
τις τὸ δικαστήριον, ἀκρίτως ἐρχομένων τινῶν χωρὶς κλήρου
δικαστήριον δικάσαι. τὸ δὲ, ὁ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι
οὗτόν ἐστι. τοῖς λαχοῦσι δικάσαι εἰσελθοῦσιν ἑκάστῳ σύ
δίδοται δημόσια παρὰ τῆς ἐπὶ τούτων εἰληχυίας ἀρχῆς, ἵ
όντες καὶ τοῦτο 68 προσφέροντες λαμβάνοιεν τὸν δικαστι
σθόν. εἰπὼν οὖν σορὸν ἐπήγαγε Χάρων. δέον δὲ εἰπεῖν
χων τὸ σύμβολον δίδωσι, ὅς ἐστιν ὁ μισθὸς ὁ δικαστικός,

ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος, optimum forte litura fuerit remedium: forte tamen aliquis conjectet, τὸ γράμμα, ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος, κατὰ τὸ ψήφισμα δικάζειν etc. Mox pro δημοτικῶν praestat δημοσίων, et καὶ ἕκαστον δή etc.

66 Ἀπήρχοντο etc.] Ita refinxi, quum in A. Fl. et B. legeretur: καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἀπήρχοντο δὲ καὶ πρῶτον μὲν (in Fl. μὴν) ἐδείκνυε. τῷ κήρυκι etc. recte *Gelenius* post ἐδείκνυε distinctionem expunxerat: *Portus*, probante *Kustero*, plura mutavit: τὰ ἐφεξῆς. ἀπήρχετο δὲ καὶ μὲν etc. Meam ratio[...] rei et ingenio Graeca[...] guae convenientioren[...] sebam.

67 Δικαστήριον] Ha[...] cem sententiae neces[...] jure merito primus [...] rus inseruit.

68 Προσφέροντες] [...] cte *Kusterus* ex A. quum B. et G. prae[...] προφέροντες. Modo p[...] τούτων placet ἐπὶ τοῦ[...] τούτῳ.

Χάρων, ὡς γερόντων αὐτῶν καὶ μελλοθανάτων. * Ἄλλως. Δέον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι καιρὸς ἦλθεν ὑμᾶς πλουσίους γενέσθαι, ὑμεῖς δὲ μέλλετε, ὁ δὲ οὐχ οὕτως εἶπεν, ἀλλ' ἠθέλησεν αὐτοὺς σκῶψαι ὡς γέροντας ὄντας, καὶ ἐγγὺς τοῦ θανάτου· σκώπτει δὲ οὐ καθαρῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔθους, ὃ Ἀθηναῖοι εἶχον περὶ τὰς δίκας· ἦν δὲ τοιοῦτο. Δέκα δικαστήρια ἦσαν παρ' Ἀθηναίοις, τὸ μὲν φόνου, τὸ δὲ μοιχείας, τὸ δὲ ἑτέρου τινός. οὐσῶν δὲ καὶ 69 ι φυλῶν, ἐξελέγοντο ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἕνα ἄνδρα, καὶ ἔταττον αὐτοὺς εἰς τὰ τοιαῦτα δικαστήρια κριτὰς εἶναι· πλὴν ἔγραφον πρότερον τὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα, καὶ κλήρου γινομένου, ὁ μὲν εἰς τοῦτο, ὁ δὲ εἰς ἐκεῖνο δικάζειν 70 ἐλάμβανεν. ἐδίδου δὲ ὁ κήρυξ αὐτοῖς ῥάβδον, ἥτις ἦν σύμβολον τοῦ δικάζειν, ἵνα ἕκαστος καθ' ἑσπέραν ἀποδιδοὺς τῷ πρυτάνει τὴν ῥάβδον τριώβολον 71 λαμβάνῃ μισθὸν τῆς δικάσεως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὸ γράμμα σοῦ 72 λαχὼν δικάζειν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ κήρυξ δίδωσί σοι τὸ σύμβολον, ὁ δὲ σκώπτων αὐτοὺς ὡς γέροντας, καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντας φησὶν ἐν τῇ σορῷ, καὶ ὁ Χάρων. ἔστι δὲ ἡ σύνταξις σολοικοφανής· λαχόντος γὰρ τοῦ γράμματός σου ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ εὐθεῖαν ἔθηκεν ἀντὶ γενικῆς, Ἀττικῷ ἔθει χρησάμενος· ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτω ποιεῖν 73 ἐπὶ τῶν οὐδετέρων μετοχῶν. ἔστιν οὖν ἡ σύνταξις καὶ ἡ διάνοια τούτου αὕτη· λαχόντος τοῦ γράμματός σου δικάζειν σὲ ἐν τῇ σορῷ, ἤγουν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, σὺ οὐ βαδίζεις, ὁ δὲ Χάρων, ἤγουν ὁ κήρυξ δίδωσί σοι τὸ σύμβολον τοῦ κριτὴν εἶναι, τουτέστι τὴν ῥάβδον. πάνυ δὲ ἀστείως καὶ τὸν κήρυκα 74 Χάρων ὠνόμασεν· ὁ γὰρ Χάρων κατὰ ἀναγραμματισμὸν Ἄρχων λέγεται. *

69 ι φυλῶν] In Fl. et B. ιδ φυλῶν. Sequimur *Kusterum*.

70 Ἐλάμβανεν] Equidem exactissimam loquendi formam in hoc scholio, quod multo, quam priora, minoris est pretii, haudquaquam desidero: scribi tamen accommodatius potest ἐλάγχανεν. In C. D'O. nota quaedam ad marginem erat apposita, sed ex hisce ipsis imperite contracta.

71 Λαμβάνῃ] Ita *Gelenius* pro λαμβάνει, quod erat in Fl.

72 Λαχών] Si, quae proxime consequuntur de structura σολοικοφανεῖ, ab eodem enarratore sunt profecta, hic sine dubio reponendum est λαχόν· sin alium ista, quod verisimilius videtur, auctorem habent (nam parum erit scholiorum veterum peritus, qui usum particulae δὲ nobis opposuerit) servari potest λαχών.

73 Ἐπὶ τῶν οὐ. μ.] In Fl. depravate, ἐπὶ μὲν τῷ τῶν οὐδ. μ. *Gelenius* correxit.

74 Χάρων] Lege Χάρωνα, vel Χάροντα.

Σὺ δ' οὐ βαδίζεις· ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολο
δωσιν.

Χο. Διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ, καὶ φύσει κόβαλ
Ὅστις φενακίζεις· φράσαι δ' οὔπω τέτλ
ἡμῖν,
Ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δ

278 Ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον.] Περὶ τοῦ παραδιδο
τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον συμβόλου Ἀριστοτέλης ἐ
Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὕτω γράφει. Τοῖς γὰρ δικαστηρίοις 75
μα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδο
δὲ λαβὼν τὴν βακτηρίαν βαδίζει εἰς δικαστήριον τὸ ὁμόχρου
τῇ βακτηρίᾳ, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα, ὅπερ ἐν τῇ βα
ἐπειδὰν δὲ εἰσέλθῃ, παραλαμβάνει σύμβολον δημοσίᾳ παρ
εἰληχότος ταύτην τὴν ἀρχήν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ὁ κήρυξ
δῆμος, ἀπήντησε πρὸς τὴν σορόν.

279 Μόθων.] Εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχή
οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς 76 παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις π
μόθωνας καλοῦσιν. Ἄλλως. Μόθων, φλύαρος, φορτικός,
μος, αἰσχρός. λέγουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χειρωσαμένους
Μόθωνας δουλικῇ καὶ ἀγεράστῳ 77 περιστῆσαι τύχῃ, ὅθε

v. 278 Δίδωσιν] In cunctis Edd. nullam ob manifestam rationem illud ν adhaeret: C. D'O. δίδωσι, cui versu proximo μόθων est φλύαρος, κόβαλος autem ὑβριστής.

---

75 Χρῶμα] Vel adjunctum verbum docuerit esse reponendum γράμμα· quis enim Graece sciens dicat ἐπιγράφειν χρῶμα; tum etiam, quod statim subsequitur, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα· quanquam illud ἔχον nihil habens, quo referri possit, praeter δικαστήριον, itidem vitio vacare non videatur: nisi quaedam interciderint, litera mutanda est, ἔχων, nimirum in ista δέλτῳ vel πινακίῳ, cujus ad praecedentem ve
Scholiastes meminit.]
νον autem non aliam in
go, quam τὸν σφηκίσκ
εἰσόδου· dicemus ad v. :

76 Παρατρεφομένους]
stero cur magis arridea
ρεπομένους, nihil est ca
utrumque fateor aeque
modum; sed alterum
tur *Harpocratio*, apud
haec omnia totidem fere
bis leguntur, et *Hesyc*
Μόθωνας. *Kusterum* in
dem induxit, quod *S*
locum, quo nitebatur,
descriptum putaret;
sumtus sit ab *Enarrator*
mici ad Equ. v. 631.
revera legitur τοὺς παρε
νους τοῖς ἐλευθέροις.

Οἱ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προ-
θύμως
Δεῦρ᾽ ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.
Καρ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἂν κρύψαιμι· τὸν Πλοῦτον γὰρ,
ὦ ̓νδρες, ἥκει
Ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ἡμᾶς πλουσίους ποιήσει. 285

Ἀττικοὶ μόθωνες. ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχροποιοῦντος, καὶ ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνόητος. ἄλλοι δὲ λέγουσι, δουλοπρεπεῖς, σπερμολόγους.

Κόβαλος.] Κόβαλοι δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον * ἀπατεῶνες. *

283 * Πολλῶν θύμων.] Τὸ πολλῶν θύμων ῥίζας ἐκπερῶντες τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν. οἱ τὴν Ἀττικὴν οἰκοῦντες πένητες, ἐπεὶ μὴ εἶχον τὰς ἐκ τῶν σπερμάτων τροφὰς (ἀνεπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος ἦν εἰς γεωργίαν, κατάξηρος ὢν) ἤσθιον θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ 78 βολβοὺς, ἢ ἀγριοκρόμμυα φασίν. λέγει γοῦν ὁ Χορὸς τῶν πενήτων, ὅτι ἡμεῖς πολλὰ κοπιάσαντες, καὶ ταῦτα οὐκ οὔσης ἀδείας ἡμῖν, ἤλθομεν μετὰ προθυμίας ὧδε. *

283 * Διεκπερῶντες.] Ἀντὶ τοῦ, παρορῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς, καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ῥίζας πολλῶν ὄντων, ἃς ἐξ ἔθους εἴχομεν συλλέγειν. *

285 * Ἄγων ὁ δεσπότης.] Ἄγω, τὸ φέρω, τὸ ὁδηγῶ· ἄγω,

v. 283 Διεκπερῶντες] Scriptum fuerat in C. D'O. διεκπερεῶντες, quod vitium erasa litera supervacua deletum: notabilior est, etiamsi non probanda, verbi ejus explicatio, ἀνασπῶντες. Modo θύμων adscriptum habet ἀγριοκρόμμυον· μοχθήσαντες, κοπιάσαντες.

v. 284 Ἔτ᾽ ἂν] Male sola G. ἔτι ἂν· quae eadem expressit ὦ ἄνδρες Basileensem secuta; neque aliter *Kusterus*: veteres Edd. rectius ὦ ̓νδρες, accedente C. D'O.

v. 285 Ἡμᾶς] Ὑμᾶς in Ed. G. quam L. et Amst. minores nusquam fere deserunt, *Portus* reposuit: priscarum Edd. lectio fuit a *Kustero* revocata, quae praeterea C. D'O. auctoritate firmatur: quanquam literae ἡ superne manus recentior adscripserit ὑ.

---

77 Περιστῆσαι] Παραστῆσαι fuit in cunctis Edd. quoniam περιστῆσαι ad usum linguae Graecae multo melius respondebat, illud ab *Harpocratione* libenter *Scholiastae* nostro reddidi.

78 Βολβοὺς ἢ ἀγριοκρόμμυα] Haec vocabula, quia τοῖς κοινοῖς adscribuntur, locum invenire debuerant in Glossa-

Χο. Ὄντως γάρ ἐςι πλουσίοις ἅπασιν ἧμιν εἶναι;
Καρ. Μὰ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε.

νομίζω, 79 τὸ θυμῶ· καὶ τὸ συντρίβω, ἀφ' οὗ τὸ κατέαξαν, ἀντὶ τοῦ συνέτριψαν. *

287 Μίδας μὲν οὖν.] 80 Μίδας, βασιλεὺς ὢν Φρυγίας πλουσιώτατος, ὦτα ὄνου ἔσχε. τοῦτο οὖν παροιμιωδῶς ἐλέγετο ἐπὶ τούτου, ἤτοι ὅτι πολλοὺς ὠτακουςὰς εἶχεν, ἢ ὅτι κώμην 81 Φρυγίας κατέσχεν, ἥτις Ὦτα ὄνου ἐλέγετο. λέγεται δὲ τούτῳ τὸν Πακτωλὸν χρυσὸν ῥεῦσαι. λέγεται δὲ 82 αὐτὸν πάλιν εὔξασθαι, ὥςε πάντα γενέσθαι χρυσὸν, ὧν ἂν ἅψαιτο. ἢ ἐπεὶ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζώων πλὴν μυός· καὶ Μίδας δὲ πολλοὺς ὠτακουςὰς εἶχεν. οἱ δέ φασιν, ὅτι ψέξας ποτὲ τὸν Διόνυσον ὁ Μίδας μετεβλήθη εἰς ὄνον. ἢ ὅτι 83 ὄνους τοῦ Διονύσου

v. 286 Ἧμιν] Sic bene scribitur in utraque Fl. minore, B. *Crat.* G. et L. nam Amst. minor et *Kusteri* cum C. D'O. pejus ἡμῖν. A. et Fl. ἧμιν. Quum autem syllabam posteriorem poetae corripi volunt, qua de re *Kusterus* admonuit, ἧμιν, ἥμιν, an ἡμὶν exares, nihil admodum refert.

v. 287 Μίδας] Scribere malit *Kusterus* Μίδαις· quod sane non displicet: sed nihil in scriptis editisve libris variatur; atque ea ratione Μίδας pendebit a ποιήσει, ut *Scholiastes* monuit.

---

riis *Meursii* et *Du Cangii.* *Moschopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. Θύμος δὲ τὸ ἀγριοκρόμμυον βραχύ.

79 Τὸ θυμῶ] Sic omnes Edd. cogitaveram τῷ θυμῷ· nunc potius videtur esse recentioris Graeciae verbum.

80 Μίδας βασιλεὺς etc.] Utrumque de Mida scholion extat in Ed. principe: prius *Suidas* descripsit in Μίδας, alterum *Mich. Apostol.* c. XIII. n. 19. quo indicio facile patet, utrum antiquius sit, et notae melioris. Integrum fere Latine vertit *Erasm.* in *Midas auriculas asini.*

81 Φρυγίας] Φρυγιακὴν *Suid.* Κατέσχεν est *occupavit, expugnavit.* *Diogenian.* c. VI, 73. Μίδας ὄνου ὦτα] Ὅτι ὠτακουςὰς εἶχεν· οἱ δὲ χωρίον αὐτοῦ φασιν οὕτω καλεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ ληφθὲν ἀνάλωτον· totidem verbis leguntur in *Apostolio.* Vide *Tzetz.* Ch. 1. Hist. 2.

82 Αὐτὸν πάλιν] Locum esse sibi suspectum in margine libri sui notavit *Kusterus*: in *Suida* tantum, καὶ

Χο. Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
Ὑφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.

κερίων ἠδίκησε· διὸ ὀργισθεὶς ὁ θεὸς, ὦτα ὄνου αὐτῷ περιῆψεν. εἰ δὲ, ὅτι ὦτα μεγάλα φύσει εἶχεν. Ἄλλως. Οὗτος ὁ Μίδας σφόδρα πλούσιος ἦν· ᾔτησε γὰρ, ὥς φασι, τοὺς θεοὺς, ὅ, τι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ, χρυσὸν γίνεσθαι· καὶ τυχὼν τῆς εὐχῆς, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν 84 * εἰς τροφὴν, * εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο· μυθεύονται δὲ αὐτὸν καὶ ὦτα ὄνου ἔχειν, ὅτι τὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήρια μέγιστα εἶχεν, οἷάπερ ὄνος. τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ὠτακουστὰς, ὡς πάντ' ἔχειν γινώσκειν τὰ ἐν τῇ 85 ὑπ' αὐτοῦ χώρᾳ λεγόμενά τε καὶ πραττόμενα. τὸ δὲ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ δέ. ἐμφαίνει δὲ ἐντεῦθεν, ὡς οὐχ ἁπλῶς πλουσίους ποιήσει, Μίδας δὲ, οἱονεὶ ὑπερβολικῶς πλουσίους, οἷος ὁ Μίδας.

v. 289 Ταῦτ' ἀληθῆ] Versui male prospectum in C. D'O. ubi tantum τἀληθῆ.

αὐτὸν εὔξασθαι, ceteris neglectis, quae non magno opere desideres; transposita lenior evadet oratio: πάλιν δὲ λέγεται αὐτὸν εὔξασθαι.

83 Ὄνους τ. Δ. κερίων] *Suidas*: τοὺς τοῦ Διονύσου καρόντας· ubi *Scholiastae* lectionem probat *Kusterus*; haud scio, an jure: κερίοντας certe magis placet, quam κερίων. Idem mox verbo locupletior: ὦτα ὄνου ἔχειν αὐτῷ περιῆψεν· immerito expulerunt, quibus ignota erat elegantia locutionis. In paucis aliis notare scripturae varietatem operae non est pretium.

84 Εἰς τροφὴν] Haec voculae, quibus facile caremus, in Fl. primum insertae desunt in A. et *Apostolio*. Λιμαγχονεῖν ex Enarratore nostro et *Basilio*, T. II. p. 16. A. protulit *Budaeus* C. L. G. 869. *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1031. Mossynoeci τὸν βασιλέα αὐτῶν ἄδικόν τι κρίναντα ἐγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσι· in eadem historia λιμῷ ἀποκτείνειν dixit *Nicolaus Damascenus*.

85 Ὑπ' αὐτοῦ] *Apostolius* ὑπ' αὐτῶν. Ergo legendum ὑπ' αὐτῷ, vel ὑπ' αὐτόν· nam illud *Thucydidis* I, 110. Αἴγυπτος πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο, modo ne praeferendum sit ὑπὸ βασιλεῖ, vel ὑπὸ βασιλέα, quod utrumque aliis in Edd. et Codd. invenitur, tam rarum est, ut Scho-

Καρ. Καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸ τὸν κλωπα

290 Θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα.] 86 Ἡ τοῦ Κύκλωπος ρία δήλη· ὅτι ποιμὴν ὢν καὶ λύραν κατέχων, ἡγεῖτο τοῖς θρέμμασι, καὶ ὅτι αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν. ὥσπερ οὖν νος, οὕτω καὶ οὗτος ἦν πρὸς τοὺς γέροντας, ᾄδων καὶ πορευό μετ' αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ θρεττανελὸ τῆς λύρας ἀπήχημα, οὗ συνάπτεται πρὸς τὴν σύνταξιν· ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς τούτου χάριν ἐνέθηκεν. οἱ δὲ λέγοντες τὸν θρεττανελῶ Κύκλ ἤγουν τὸν ᾄδοντα τὸ θρεττανελῶ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ λω θύνοντες, ἀμαθεῖς· 87 ἄλλως τε καὶ τὸ μέτρον συστέλλειν τὴν λο συλλαβήν. τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί· πεπ γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα. διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν, τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων, ἔδειξεν ὅτι πρὸς τὴν πυγὴν τῷ ποδὶ ἔτυψεν. τὸ δὲ ἑξῆς, καὶ μὴν ἐγὼ 88 βουλήσομαι ἄγειν. διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν Τραγικὸν, ὃς εἰσήγαγε κι ζοντα τὸν Πολύφημον. τὸ δὲ θρεττανελὸ μέλος καὶ κρουμ

liastae placuisse credibile non videatur.

86 Ἡ τοῦ Κ. ἱσ.] Habet margo C. D'O. usque ad ᾄδων, cui voci statim subjicit, τὸ δὲ θρ. τῆς λ. ἐστὶν ἀπήχημα.

87 Ἄλλως..... συλλαβήν] Huc illa revocavi, quae ante fuerunt inter κιθαρίζοντα et διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν in Edd. interjecta: non quod ejusdem esse manus putarem; nam nec bene praecedentia percepit horum auctor: sed quod materiae tractatae ratio videretur habenda. Tum ᾄδοντα τὸ θρεττανελῶ A. et Fl. ceterae deterius per ο· non est enim obscurum, si animum advertas, enarratorem huncce disputare adversus eos, qui mutata binarum vocum sede τὸν θρεττανελῶ Κύκλωπα per ω metro succurrerent, bant, illumque in mo interpretabantur, ut ὁ θρεττανελῶ Κύκλωψ ipsis e *Cyclops citharam increp pulsata cithara θρεττ resonans.* Eo spectat S lii sequentis initium ita bendum: Τὸν θρεττανελῶ] κιθαρῳδόν· ἡ γὰρ . . . . τανελῶ, θρεττανελῶ. S animadverti potest illum errare, qui addidit, ἄ τε καὶ τὸ μ. σ. θ. τὴ συλλαβήν· id enim tant modo verum in recepta ctione; in altera τὸν τανελῶ minime. Ut a in Edd. nunc repraese tur, θρεττανελὸ fuit ptum, quasi extra stru ram orationis consistens, eoque οὐ συναπτόμενον πρὸ σύνταξιν.

Μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων,

ἐςι· τὸ δὲ, ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες, ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐςί.

290 Θρεττανελὸ.] Τὸν κιθαρῳδόν· ἡ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτο μέλος ποιεῖ, θρεττανελὸ, θρεττανελό. Ἄλλως. Φιλόξενον τὸν Διθυραμβοποιὸν ἢ 89 Τραγῳδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ· εἶτα κιθάρας ἦχον μιμούμενος ἐν τῷ 90 συγγράμματι, τοῦτό φησι τὸ ῥῆμα θρεττανελό. ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα 91 κιθαρίζοντα τὴν Γαλάτειαν. ἐπεὶ οὖν ἔφη ὁ Χορὸς, ἥδομαι καὶ βούλομαι χορεῦσαι, ὁ οἰκέτης φησὶ, καὶ ἐγὼ βουλήσομαι χορεύειν· καὶ ἅμα ἀναφωνεῖ τὸ μέλος ἐκεῖνο. Φιλόξενος δὲ ὁ Διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν 92 παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ, ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε· καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν· φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ

v. 291 Παρενσαλεύων] Metri lex refutat Codicum V. et Ar. quibus adsentitur D'O. παρασαλεύων.

---

88 Βούλ. . . . ἄγειν] Nam aliis placebat ex praecedenti repetere χορεῦσαι vel χορεύειν, ut proximum Scholion ostendit: βουλήσομαι χορεύειν, καὶ ὑμᾶς ἄγειν.

89 Τραγῳδιδάσκαλον] Apud Suidam reperiuntur in Θρεττανελὸ forma orationis varietata: ibidem est τραγῳδοδιδάσκαλον· vulgaris vel scribendi pronunciandique modus, vel librariorum error, quem saepe MSS. dissidentibus in Polluce offendimus. In Aristotelis I, περὶ ψυχ. p. 10. Φιλίππῳ τῷ κωμῳδιδασκάλῳ· ubi nescire se fatetur *Sylburgius*, euphoniae causa contractum sit ab auctore, an per errorem truncatum a librariis.

90 Συγγράμματι] Male *Suid.* ἐπιγρ. ut *Kusterus* observavit.

91 Κιθ. τὴν Γαλ.] Amplius *Suidas* κιθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα τὴν Γαλάτειαν· quod probo, etsi me non praetereat αὐλεῖσθαι, ᾄδεσθαι eos dici, qui tibiae vocisque cantum audiunt: frequentius tamen κατᾴδεσθαι, καταυλεῖσθαι.

92 Παρὰ Δωριεῦσι] Explicari poterat, *apud Syracusanos:* nam Archias Corinthius, ut ait *Marcianus Heracleota*, μετὰ Δωριέων κατῴ-

Ὑμᾶς ἄγειν· ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶ
Βληχώμενοί τε προβατίων,
Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,

εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα, ἐρῶντα τῆς Γαλατείας· 93 τοῦτο δ
νιττόμενος εἰς Διονύσιον· ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι,
καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὤξυδόρκει.

293 Βληχώμενοι.] Ποιᾷ φωνῇ χρώμενοι· βληχᾶσθαι
τὸ τὰ πρόβατα 94 ποιᾷ φωνῇ χρῆσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, βληχ
νοι μέλη. Κινάβρα δὲ, ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν, ἢ τῶν α
κιναβρώντων οὖν, κακὴν δυσωδίαν ἐχόντων, ἢ τῶν δυσοσμίαν
ούντων ἐκ τῶν μασχαλῶν. κινάβρα δὲ κυρίως, ἡ τῶν ι

v. 292 Ὑμᾶς] Perperam C. D'O. ἡμᾶς et ἐπαναβοῶντα, quanquam βληχώμενοι recte sequatur.

v. 294 Κιναβρώντων μέλη] Cum plerisque Edd. congruit C. D'O. nisi quod ille solemni errore κιναβρόντων. Verum A. praefert, Αἰγῶν τε κιναβρῶντα, μέλησιν· a qua, distinctione solum sublata, discedit B. *Crat.* Perspicuum est scripturae duplicis indicium, Αἰγῶν τε κιναβρῶντα μέλη, et, Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη· utra sit praeferenda, videbimus in Adnotation.

κισεν Syracusas. Sed nemo admonitus facile dubitabit, quin ordo rerum narratarum postulet, παρὰ Διονυσίῳ. Ad Dionysium majorem, qui illud habuisse praecipuum traditur, ut satis esset in

homines eruditos liber teste Aristippo apud *L an.* in Necyom. c. XIII. multis aliis Philoxenus therius accessit.

93 Τοῦτο δὲ] Hoc si n do carere ponatur, nihil prius, quam ut eam in spicionem venias excit unam, quae huic responc orationis partem: τοῦτο .... τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος *tum fabulam Cyclopis et lateae illo dramate per ctans, tum tacite respic ad Dionysium.* Alioqui va plane mutatione rec erit, ταῦτον (scil. τὸν Κύ πα) αἰνιττόμενος εἰς Διονύ quod fere malim. Pro ὤρκει, quod est in A. et B. perperam *Portus Kusterus* ὠξυδέρκει.

94 Ποιᾷ φ. χρ.] *Su* in Βληχή· ποιᾷ κεχρῆ φωνῇ.

95 Ἀλλ' εἰ .... ν φιλ

Ἔπεσθ' ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. 295
Χο. Ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν θρετταναλὸ τὸν Κύκλωπα
Βληχώμενοι, σὲ τουτονὶ πεινῶντα καταλαβόντες,

βρῶσις, κυνοβορά τις οὖσα. 95 Ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἦν, ἐγράφετ' ἂν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ.

295 Τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.] 96 Τὸ ἑξῆς, τράγοι δ' ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε. λείπει τὸ ὡς, ὡς τράγοι. τὸ δὲ ἀκρατιεῖσθε ἀντὶ τοῦ, φάγοιτε. ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν. ἢ ἀκρατῆ πράσσετε· ἐπειδὴ μετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσι τὰ ἑαυτῶν αἰδοῖα. ἢ λείχετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου.

v. 295 Ἔπεσθ' etc.] In cunctis Edd. ἀπεψωλημένοι et τράγοι interpunctione vel magna vel minore separantur: ea nulla in C. D'O. comparet; neque agnovit Schol. quam rationem esse probandam censui. Ἀπεψωλημένοι, τὰ αἰδοῖα δεικνύντες. C. DO.

v. 296 Ζητήσομεν] Fl. et B. ζητήσωμεν· itaque fuisse scriptum videtur in C. D'O. ubi et θρετταναλῶ hic et supra v. 290. sed metro repugnante: vide notas ad Schol.

Haec apud *Suid.* in Κινάβρα non leguntur: per se liquet, ab alio fuisse adjecta propositam etymologiam refutante. Porro *Suidas* habet, ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν· et Κιναβρώντων αἰγῶν, τῶν δυσοσμίαν ἀποπεμπουσῶν ἐκ τῶν μασχαλῶν.

96 Τὸ ἑξῆς etc.] Quo conferri possit, adscribam integrum *Suidae* locum: Ἀκράτεια· ἀκρατιεῖσθε. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· τουτέστιν, ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε· ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράξετε· ἐπεὶ μ. τ. σ. οἱ τ. λ. τὰ αἰδοῖον· τὸ ἄκρον λείξετε, ὡς τράγοι. Cujuscumque culpa confusa puto, et hunc in modum instauranda: Ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· τουτέστι, τράγοι δ' ἀπεψωλημένοι ἀκρ. etc. nam τράγοι apte explicari non possunt per id ipsum vocabulum, quod in *Aristophane* connectendum est. Verum aliter, quam *Scholiastes*, *Suidas* πράξετε et λείξετε, quia ἀκρατιεῖσθε non Imperativi praesens ab ἀκρατίζομαι, sed futurum tempus ab ἀκρατίζομαι accepit.

Πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, κ
παλῶντα,
Ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,

298 Πήραν ἔχοντα.] Καὶ γὰρ παρὰ τῷ Φιλοξένῳ ε
ἔχων εἰσῆλθε. ταῦτα δὲ φησι καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς καὶ τῆς τι
θεως αὐτοῦ ἐν 97 ποιήματι οὔσης. * Ἄλλως. Ἐνταῦθα ὁ
τῆς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου εἰπόντος πήραν [illegible]
ζειν τὸν Κύκλωπα, καὶ λάχανα ἐσθίειν. οὕτω γὰρ πεποίηκ
τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσ.
καὶ τῆς τυφλώσεως, ὡς οὔσης ἐν τῷ ποιήματι. ταῦτα δὲ ε
διασύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν, ὡς μὴ ἀληθεύοντα. ὁ γὰρ
κλωψ, ὥς φησιν Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λάχανα· ἃ
ἔφησεν ἐκεῖ ὁ Φιλόξενος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ μέσον ἀναφέρ

298 Καὶ κραιπαλῶντα.] Ἀντὶ τοῦ ἐκ μέθης ἀτακτε
98 μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τῶν καιρίων σφάλλεσθαι.

300 * Εἰκῆ.] 99 Μάτην. καὶ ὡς ἔτυχεν· ἢ ἀκαίρως·
καὶ εἰκαῖος, ὁ μάταιος. *

300 1 Καταδαρθέντα.] Ὡς ἔοικε κατακοιμηθέντα κου

v. 298 Κραιπαλῶντα] Omnes Edd. cum C. D'O. praeponunt καὶ, quam particulam, ut optime *Bentleius* et *Kusterus* monuerunt, metro inimicam ejeci. Adscriptae sunt interpretationes in C. D'O. ad πεινῶντα, ὥσπερ ἐκεῖνον ὁ Ὀδυσσεύς· ad πήραν, σακούλιον· ad λάχανα, ἃ συνῆγεν ἐκεῖνος εἰς τροφήν.

v. 299 Ἡγούμενον] *Thom. Mag.* in Πρόβατον, ἑπόμενον, sive ἑπόμενος, ut impressit *Vascosanus*.

97 Ποιήματι] Ἐν τῷ ποιήματι· nimirum *Philoxeni* Cyclope, ut ex sequenti Scholio liquet; quod alieno loco positum in Fl. et B. nec tis commode translatum *Porto* et *Kustero*, in s restitui. *Homerus* huic carnes avide devorare clopem fecit; vide O[illegible] 290. 297. 347.

98 Μεθύοντα] Adden ex *Suida*, qui ista decer ἀπὸ τοῦ τὸ κάρα πάλλειν μεθύοντας, ἢ ἀπὸ τοῦ τι σφ.

99 Μάτην etc.] Ab *sychio* depromtum.

1 Καταδαρθέντα] Pr gendum est εἰκῆ· id enim ponitur per ὡς ἔοικε.

2 Ἐπιτετηδευται] Pr ordinem paulo immuta et κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἐπισυνεσταλμένην, nihil l

Εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα που, 300
Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλῶσαι.
Καρ. Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,

τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμεῖται. τοῦ δὲ οἰκέτου μνησθέντος τοῦ Κύκλωπος, οἱ γέροντες ἐπάγουσιν, ἃ ἔπαθε παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ Κύκλωψ.

301 Ἡμμένον σφηκίσκον.] 2 Ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους καλοῦσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχνοὶ ὄντες ὄπισθεν. καὶ τοὺς λαγαροὺς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις φασίν. Ἄλλως. Σφηκίσκον, ὠξυμμένον ξύλον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. ἐκτυφλῶσαί σέ φησιν, ὡς τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμῇ.

302 Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην.] Ἔκθεσις τῆς διπλῆς συστηματικῆς στίχων καὶ κώλων 3 εἴκοσι. εἰσὶ δὲ τοῦ πρώτου συστήματος στίχοι καὶ κώλων ἑπτά. τούτων ὁ πρῶτος τετράμετρος ἀκατάληκτος, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου,

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

ὁ δεύτερος τετράμετρος καταληκτικός, ὡς τὰ πρὸ τούτων· ὁ δὲ

v. 301 Ἡμμένον] Ἡμένον C. D'O. bene tamen explicat, κεκαυμένον· σφηκίσκον vero πάλον, quod inferioris Graeciae vocabulum non praetermisit *Car. Du Cang.* Σφηκίσκον autem tuebimur adversus magnum *Bentleium* in Commentario nostro.

v. 302 Ἀνακυκῶσαν] Ταράττουσαν reddit C. D'C. et v. 309. μιγνύουσαν. Statin v. 303. 310. idem corrupte ἑτέρους, ac φιλονίδου, cui additum est interpretamentum, τοῦ Ὀδυσσέως· porro μεμαγμένον σκῶρ exponit μεμαλαγμένον κόπρον, et ἔματτεν, ἐμάλαττεν.

Suidas, in Σφηκώδεις, quod adnotari dignum sit.

3 Εἴκοσι] A *Porto* restitutum pro priorum Edd. ὀκτὼ retinuit *Kusterus*. Συστηματικῶς prave legebatur in B. et G. Tum legi oportet, ἐστὶ δὲ τὸ πρῶτον σύστημα σ. καὶ κ. ἑπτά· nisi quis malit, εἰσὶ δὲ τοῦ πρ. σ. στίχοι καὶ κῶλα ἑπτὰ cum *Kustero*. Idem jure *Scholiasten* reprehendit, qui primum versum esse dixerit τετράμετρον ἀκατάληκτον, qualis est *Alcaei* prolatus etiam ab *Hephaestione*, ejusque Enarratore p. 16. 86. quum sine dubio sit τετράμετρος καταληκτικός· qui in tam manifestum errorem la-

Ἢ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου πότ' ἐν Κορίνθ
Ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους,
Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν
τοῖς,

τρίτος δίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ τέταρτος τετράμετρος
ληκτικὸς ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· ὁ δὲ πέμπτος ὁμοίως τῷ τρίτ
ἕκτος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ ἕβδομος 4 δίμετρος κα
κτικός· ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος,

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

ἐφθημιμερῆ δὲ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, ὡς τρεῖς ἔχοντα πόδα
συλλαβήν· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

303 [Ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου.] Δέον εἰπεῖν Ὀδυσσέως,
Φιλωνίδου 6 εἶπε. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν, ὡς πλούσιον, καὶ πα
τους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγ
κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κα

bi potuerit, miror; nisi credibile putes eum reperisse, Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν ἄν.

4 Δίμετρος] Ita *Kusterus*, qui parum accurate priores Edd. male habere τρίμετρος adseverat: nam in A. claris literis expressum video δίμετρος.

5 Ὁ μὲν θέλων etc.] Videbantur, quod feci, secunda sententia non inepte conjungi posse: quamvis alioqui me non fallat, utrumque separari apud *Hephaest.* p. 16. et *Plocium* de Metr. p. 2642. Quod *Kusterus* edi curavit, Ὁ μὲν θέλων μαχέσθω· Πάρεστι γὰρ μάχεσθαι, id ego nusquam reperi.

6 Εἶπε] Augendus ex *Suida* Scholiastes in Ἀπαίδ εἶπε. Οὗτος ὁ Φιλωνίδ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ θὴς καὶ ὑώδης· κωμῳδεῖ δ Ceterum in hisce descri dis non ultra ἐφαρμά processit *Suidas*.

7 Ὥσπερ καὶ Κίρκην] ror a *Kustero* locum *procul dubio mendosum* dicari; quem ut in integ restituat, vel duas illas ces ὥσπερ καὶ, ut super neas esse delendas censet facta illarum transposit sic legi oportere, ἐφα κευεν, ὥσπερ καὶ Κίρκη. λως. Κίρκην φησὶ etc. haec plana esse et clara teor: sed si capias vulg lectionem, quasi tali ο scripsisset *Scholiastes*,

Μιμήσομαι πάντα τρόπον.
Ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

εἶπε. τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην εἶπε, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν. Ἄλλως. 7 Ὥσπερ καὶ Κίρκην, φησὶ παίζων τὴν Λαΐδα φαρμάσσουσαν τοὺς ἐρῶντας. τροπικῶς δὲ παίζει εἰς ταύτην ἐκεῖθεν ἄγων τὴν ἱστορίαν· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ περὶ Φιλωνίδου διειληφέναι. κάπρους δέ φησι τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου, 8 τῷ ὅλῳ ἤθει. καὶ ταῦτα δὲ εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτέα, ὡς οὐ μόνον μέγαν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθῆ καὶ ὠδῆ. καὶ 9 Νικοχάρης ἐν Γαλατείᾳ,

Ἦ δῆτ' ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου
Τοῦ Μελιτέως – – – –

Ἄλλως. Ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων ἡ Κίρκη ἦν, πάσας γυναῖκας παρελθοῦσα μαγείαις. προσέσχεν οὖν Ὀδυσσεὺς 10 ἐν τῇ νήσῳ μετὰ τὸ φυγεῖν τὸν Κύκλωπα, καὶ πέμψας τινὰς τῶν αὐτοῦ

v. 306 Πάντα τρόπον] MS. Bodl. A. I. 1515. et B. πάντας τρόπους· scriptura C. D'O. non est explanata.

v. 307 Γρυλλίζοντες] Ita refinxit alia manus, quod prave scriptum fuerat in C. D'O. γρυκίζοντες cum tali interpretatione, ὅμοιοι χοῖροι βοῶντες· pro quo legendum est, ὁμοίως χοίροις βοῶντες. In eodem bis φιλιδίας, explicaturque φιλιδονίας. Mox ἐπεσθαι in sola Junt. A. 1540.

παίζων τὴν Λαΐδα, ὥσπερ καὶ Κίρκην, φαρμάσσουσαν τοὺς ἐρῶντας, nihil impeditum invenio.

8 Τῷ ὅλῳ ἤθει] *Gelenius* eumque secuti posteriores, tanquam si κάπρους τῷ ὅλῳ ἤθει intelligi voluissent, quod ingenio Graeci sermonis minus convenire mihi videtur, praecedentibus adjunxerunt: verum in A. et Fl. nota magnae distinctionis inde disparari videas. An refingendum? τὸ ὅλον ἐν ἤθει.

9 Νικοχάρης] Ante legebatur Νοκόχαρις, et ἠδέ ἐτ' ἀπαιδευτότερος· tu vide p. 57. et notas.

10 Ἐν τῇ νήσῳ] Praepositionem *Gelenius*, quem secuti *Portus* et *Kusterus*, deleverat; recte quidem, si usus frequentissimi rationem habeas: attamen defendunt non A. solum et Fl. verum etiam C. D'O. in cujus margine haec Ἱστορία τῆς Κίρκης, sed depravatior et mutilata, proponitur: ibi mox ridicule μετὰ τοῦ φαγεῖν τὸν K. deinde, ἀπελθόντες οὖν οὗτοι

Χο. Οὐκοῦν σὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ε
κυκῶσαν,
Καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἑ
ρους

ἰδεῖν, τίς ἂν εἴη ἐνταῦθα, ἔρημος γὰρ ἦν ὁ χῶρος, ἐπεὶ ἀ
θόντες οὗτοι, καὶ τὴν Κίρκην εὑρόντες, χοῖροι ὑπ' αὐτῆς διά
ποτοῦ γεγόνασιν, αὐτὸς εἰς τὴν τούτων ἀφίκετο ζήτησιν. ἐντ
οὖν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τῷ Ἑρμῇ, καὶ παρ' αὐτοῦ μαθὼ
περὶ τῶν ἑταίρων, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ μῶλυ, ἥτις
ἀντιφάρμακος βοτάνη, τὸν τῆς Κίρκης οἶκον κατέλαβε· ἐπιχ
σάσης οὖν καὶ αὐτὸν τὰ ὅμοια δρᾶσαι, τὸ ξίφος κατ' αὐτῆς
τεινεν. ὅθεν αὐτὴ φοβηθεῖσα τούς τε ἑταίρους αὐτοῦ πρὸς
ἀρχαίαν μορφὴν ἀποκατέστησε, καὶ πρὸς μίξιν αὐτῷ συνελ
ἐπεθύμησεν. ὁ δὲ καὶ ἐμίγη, καὶ παῖδα ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Τ
γονον, ὑφ' οὗ καὶ ὕστερον κατ' ἄγνοιαν ἀνῃρέθη 11 κέντρῳ τ
νος. θέλων οὖν ὁ Ποιητὴς σκῶψαι τὸν Φιλωνίδην, ὅτι αὐτοῦ
λαΐς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσέως, Φιλω

v. 310 Μαγγανεύουσαν] C. D'O. μαγκανεύουσαν· solent non μάγγανα tantum, sed et μάγκανα, recentiores scribere.

---

tum, ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν τ. α. ζ. paulo post, ἐπιχειρήσατα οὖν ἡ Κίρκη καὶ αὐτὸν (ita restitui pro αὐτῷ vel αὑτῷ priorum Edd.) τὰ ὅμοια ποιῆσαι, οὐδὲν ἴσχυσεν· ἀλλὰ συνελθεῖν αὐτὸν ἐπεθύμησεν· ὁ δὲ καὶ ἐμίγη· καὶ παῖδας αὐτῆς ἔσχον τὸν Τηλέγονον· ὑφ' οὗ ὕστερον κέντρον ἀνῃρέθη· quae eo adscripsi, ut pateret, quantae labes saepe a festinantibus atque imperitis librariis inferri soleant, e quibus acumen vel sagacissimum vix enitatur.

11 Κέντρῳ τρυγόνος] Qui de mortis genere, quo Ulyxes extinctus est, trad rint, plures indicavit vir cellentissimus *J. A. Fa* *cius* ad *Sext. Empiric.* p. : Praeterea vide *Th. Gal* ad *Parthen.* p. 123.

12 Ἐπιφέρωμεν] Scribi buerat ἐποίσομεν· nam κρ μεν non est praesens junctivi, sed idem At more, quod κρεμάσομεν. ἐρινεοῦ, quem vespertili in modum adglutinatus lyxes adprehenderat, ἐ sumta est ex Od. M, Melanthii meritissimam p nam ad columnam susp graphice descripsit Poeta X, 175. 193.

13 Τὸν ἡδύοσμον] N erat, cur *Gelenium*, τὸ ἡδύοσμον reponenti par runt posteriores, seque mur, quum in A. et Fl. p staret τὸν ἡδ. *Dioscor.*

Λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας
Τὸν Λαερτίου μιμούμενοι τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
Μινθώσομέν θ', ὥσπερ τράγου,.

εἶπεν· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων, ἐν Κορίνθῳ εἴρηκεν, ὡς ἐκεῖ τῆς Λαΐδος οἰκούσης.

309. Οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην.] Τοῦ δευτέρου συστήματος εἶχαι καὶ κῶλα ἑπτά. ἔχουσι δ' ὁμοίως τῇ προφθάσῃ περιόδῳ καθ' ἕκαστον.

311 Λαβόντες.] Οὕτω κἂν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ ἄνω τρίτῳ κώλῳ. τὸ δὲ, ἣν λάβωμεν, οὐ πάνυ δόκιμον.

312 Τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν.] Δέον εἰπεῖν, ὅτι ξίφος 12 ἐπιφέρωμέν σοι, καθὰ καὶ Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκῃ, ὁ δὲ, ὃ συμβέβηκε τῷ Ὀδυσσεῖ κατὰ τὴν ἐρινεοῦ ἐποχὴν ἐν τῷ στομίῳ τῆς Χαρύβδεως, ἐπὶ τὴν Κίρκην μετήγαγεν. ἤ, ὡς ἐκεῖνος Μελάνθιον ἐκρέμασεν.

313 Μινθώσομεν.] Μίνθον οἱ μὲν, 13 τὸν ἡδύοσμον· οἱ δὲ,

v. 311 Λαβόντες] C. D'O. Ἢν λάβωμεν, quod metri lex repudiat: locum priscae lectionis occupavit interpretatio. Λαβόντες ὑπὸ φιληδίας a sequentibus distincta copulantur in vetustis Edd. rectius separavit *Portus*, quia ὑπὸ φιληδίας ad sententiam proxime subjecti versus pertinet.

v. 312 Τὸν Λαερτίου] Probam scripturam ab A. pleraeque Edd. acceperunt: altera vitiosa Τὸν Λαέρτου, quae versum jugulat, invenitur in Fl. I. 1540. et B. eam ex corrupto MS. profluxisse fidem facit C. D'O. Ulyxis pater *Homero*, ni fallor, semper Λαέρτης· sed nomen illud διφορεῖσθαι *Eustathius* observat ad Il. A. p. 13. οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς· hoc certe, quam istud, in Philoctete *Sophoclis* multo saepius occurrit: v. 366. ὁ Λαερτίου γόνος· v. 402. 418. ubi *Schol.* X appositum monet, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου· v. 630. 1280. 1351. Ὁ Λαέρτου τόκος semel tantum invenitur v. 616. Vid. *N. Heins.* ad *Ovid.* Met. XII, 625. Mox C. D'O. μινθώσωμεν addita explicatione κόπρῳ πάσωμεν, quod per errorem librarius pinxit πάσωμαι.

---

41. Ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώριμον βοτάνιον· et *Suid.* in Μίνθη. Alibi neutrum genus *Scholiastes*, quippe non minus frequentatum, posuit: ad Batr. v. 1107. Μίνθη δὲ τὰ

Τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Ἀρίϛυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,

τὴν ἴυγγα, ὡς κεῖται ἐν τῇ Κωμικῇ λέξει. οἱ δὲ εἶδος ἄνθους ἐν τῇ κόπρῳ φυομένου, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι. ἢ καὶ ἄλλως. μίνθος λέγεται ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν. ἐπειδὰν δὲ τράγοι ψυγμῷ περιπέσωσιν, εἰώθασιν οἱ αἰπόλοι λαμβάνειν τὴν κόπρον αὐτῶν, καὶ χρίειν αὐτῶν τοὺς μυκτῆρας, καὶ οὕτω τῇ δυσωδίᾳ πταρμὸν κινεῖν, τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ λύειν τὸ πάθος· 14 ὁ γὰρ πταρμὸς θεραπεύει τὸ πάθος. ἐκ τούτου οὖν φησιν, ὅτι ἀηδίσομέν σε, ἐπεὶ καὶ αἱ αἶγες ἐκ τῆς κόπρου ἀηδίζονται. Ἄλλως. Κοπρώσομεν· μίνθος γὰρ ἄνθος ἐν τῇ κόπρῳ φυόμενον, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι. οἱ δὲ μίνθον φασὶ τὴν ἀνθρωπίνην κόπρον, ἢ

v. 314 Σὺ δ' Ἀρίσυλλος] Praeter Vat. Arund. et *Suidam* in Ἀρίϛυλλος, quorum a *Kustero* facta est mentio, interserit etiam ὡς C. D'O. Σὺ δ' ὡς Ἀρίϛυλος, et Ed. Farr. Quae addita primum fuerat inter versus ad explanandam sententiam vocula, tandem se Comici verbis implicuit; eoque facilius, quod a metri lege non prohiberetur.

παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· οἱ δὲ τὸν θύμον, ἢ κόπρον αἰγῶν. *Hesych.* Μίνθα, τὸ ἡδύοσμον, καὶ ἀνθρωπεία κόπρος. Idem: Ψώϊζος, ἄφοδος ὑγρὰ, ἢ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἣν καλοῦσι μίνθαν· οἱ δὲ αὐχμὸν, ἢ μόλυσμα· sanavimus adfectum locum et male tentatum. Apud *Etymologum* itidem in Μίνθη pro μίθρον rectius admitti μίνθον nemo, qui nostrum Enarratorem legerit, inficias ibit. Vide *Poll.* VI, 68. et *Seber. H. Stephani* Ind. Thes. L. G. in Μίνθα. Quid illi spectaverint, qui μίνθον reddiderunt τὴν ἴυγγα, equidem ignoro, et peritioribus enodandum trado. Est autem Κωμικὴ λέξις liber Comicorum vocabula complexus et declarans. *Schol. Apollon. Rh.* ad Argon. IV, 973 de orichalco quum diversas veterum opiniones exposuisset, addit: οὕτως ἦν ἐν τῇ Κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτῳ· neque aliud existimo τὸ Κωμικὸν Λεξικὸν, cujus mentionem fecit ad v. 1614. Auctorem Palamedem *Etymologus* indicat p. 145. v. 44. Παλαμήδης ἱϛορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών· ubi miror historicum vocari, qui fuerit Grammaticus, eoque titulo signetur a *Suida*: Παλαμήδης, Ἐλεάτης, γραμματικός. Κωμικὴν καὶ Τραγικὴν λέξιν. etc. Temporis, quo vixit, indicium *Athenaeo* debemus, a quo Dipnosophistis adnumeratur ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος X. p. 397. A. Idem sine dubio Palamedes, cujus au-

Ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι. 315

χρῶνται παρατρίβοντες οἱ ποιμένες 15 τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων πταρμῷ.

314 Σὺ δ' Ἀρίστυλλος] ὁ Ἀρίστυλλος αἰσχρός· καὶ 16 ἐν Ἐκκλησιαζούσαις μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ. λείπει δὲ τὸ, ὡς ὁ Ἀρίστυλλος αἰσχρουργίαις κεχηνώς. αἰσχρουργὸν γὰρ αὐτόν φησι 17 ποιητὴν, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει. τοῦτο οὖν φησιν, ὥσπερ ὁ Ἀρίστυλλος κεχηνὼς ἐρεῖς, ἕπεσθέ μητρὶ χοῖροι, ἀντὶ τοῦ ἐμοί· τοῦτο δὲ παροιμιῶδες εἶναί φασιν· οἱ γὰρ παῖδες τοῦτο εἰώθασι λέγειν, ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι· παροιμιακὸν οὖν ἐστὶ, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων φασὶ λέγεσθαι.

ctoritate in verbis obscurioribus explicandis utuntur *Scholiastae Apollon. Rh.* ad I, 704. III, 107. IV, 1563. et Noster ad Pac. et Vesp. ter quaterve.

14 Ὁ γὰρ πταρμὸς] Sic in A. et Fl. legitur, ac *Suida*; quod bene revocavit *Kusterus*, quum *Gelenius* et *Portus* sine causa dedissent, πταρμὸς γάρ.

15 Τῷ δυσριγεῖ τῶν τρ. πταρμῷ] Retulit hanc totam adnotationem, quae sequitur post ἢ καὶ ἄλλως, in suum volumen, ordine solum mutato, *Suidas*: verum quae copulari debebant continua serie, ἢ ἀνθρωπίνη κόπρος, μίνθος, ἢ χρῶνται etc. apud eum male sunt divulsa. Quod autem pro δυσριγεῖ praefert δυσεργήτῳ, id quidem sine controversia mendosum est: quanquam neque in *Scholiaste* nostro scriptura sit illibata: nam unde pendet, aut quem commodum structurae nexum habet τῷ δυσριγεῖ τῶν τρ. πταρμῷ; Vitium dissimulat Interpres *Suidae*, nec minus *H. Stephanus* Ind. Thes. in Δυσριγής. Verba quaedam ad implendam sententiam deesse liquet; quae ut adnumerare singula non possim, sensum tamen exhibere ex praecedentibus haud admodum est difficile: ergo tale quidpiam scripserit Enarrator: ἣ χρῶνται παρατρίβοντες οἱ ποιμένες τοὺς μυκτῆρας, καὶ οὕτω βοηθοῦντες, vel ἀρήγοντες, τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων πταρμῷ· per stercus naribus adfricatum excitata sternutatione hircorum adfectioni, quam algoris intolerantes contraxerunt, medentur pastores: quod ideo notandum duxi, ne quis fallatur jungenda putans τῷ δυσριγεῖ πταρμῷ, quum τὸ δυσριγὲς τῶν τράγων alsiosa sit hircorum natura, cui sternutationes, ut jam ante dictum, provocando succurritur.

16 Ἐν Ἐκκλησ.] v. 643. ubi idem infame flagitium notatur.

17 Ποιητὴν] Aristyllum

Καρ. Ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντει
Ὑμεῖς, ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπε-
Σθ'. ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
Βουλήσομαι τοῦ δεσπότου,
Λαβών τιν' ἄρτον, καὶ κρέας
Μασσώμενος, τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυν

316 Ἀλλ' εἶα.] Τῆς τρίτης περιόδου στίχοι καὶ κῶλ ὧν τὸ μὲν πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικ δὲ μεταξὺ δίμετρα ἀκατάληκτα· ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω κνῖαι, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

318 * Ἐγὼ δ' ἰών.] Δείκνυσιν 18 ἐντεῦθεν, ὡς τοιαῦ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν. *

320 Τῷ κόπῳ.] Τῇ περὶ τὸν πλοῦτον ἐπιμελείᾳ. ἀι ματος δὲ τοῦ μασσῶ δευτέρας συζυγίας τὸ μασσώμενος, ὡς μενος.

321 Χαίρειν μὲν ὑμᾶς.] Κορωνὶς, ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκ οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λγ, ὧν ὁ ι

v. 316 Σκωμμάτων] C. D'O. Σκομάτων· ὕβρεων. Statim in A. et quae hujus vestigiis accurate insistit J. a. 1515. τρεπε - Σθέ. Ἐγὼ δ' ἰὼν etc. paulo vitiosius etiam in C. D'O. τρέπεσθαι. ἐγὼ δ' ἰών.

v. 321 Μασσώμενος] Μασώμενος C. D'O. utraque scribendi ratio μασσᾶσθαι et μασᾶσθαι aeque usitata. Veteres Edd. τολοιπὸν· a *Porto* voculae sunt divisae: hoc de genere multa notavit *Jos. Wass.* Add. ad *Thucydid.* quae reperiuntur in Clariss. *Dukeri* Praef. Ceterum interpunctionem, quae post τὸ λοιπὸν in omnibus Edd. erat posita, auferre commodum putavi: cohaerent, τὸ λοιπὸν οὕτω ξυνεῖναι τῷ κόπῳ.

poetam ignoramus: lege τῆς, *Aristophanes*. S brevioribus usus est Sc

18 Ἐντεῦθεν] Horu hil aliud in C. D'O. δείκνυσιν ἐνταῦθα, ceteri glectis.

19 Τοῦ τε] Recte *K rus* edi jussit pro eo, in prioribus Edd. erat Dionysius ille quis f inter tot Dionysios a *A sio*, *Vossio* et *Jo. Jons* Script. H. Ph. III. c. 8 censitos, definire no pronum.

20 Ὡς] Ita *Kusteri* A. et Fl. male *Gele Port.* πῶς.

21 Περὶ τὴν σ. αὐτ *Locum esse salebrosum* servat in margine sui

ACTUS SECUNDI SCENA SECUNDA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Χρ. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐςὶν, ὦ 'νδρες δημόται,
Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν, καὶ σαπρόν·

ταῖος, Καὶ δὴ βαδίζω. σπεῦδε νῦν· τοῦτ' αὐτὸ δρῶ. Ὁ δὲ Χρεμύλος, ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ, καινοτέραν προσηγορίαν ἐπινοεῖ· τὸ γὰρ χαίρειν παλαιόν ἐςι. περὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν, 19 τοῦ τε ἐν ταῖς ἐπισολαῖς, γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιβλον περὶ αὐτοῦ· καὶ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ τετύχθαι, γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους, 20 ὡς ἕλοι τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, Κλέων Ἀθηναίων τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ χαίρειν. λέγει δὲ αὐτὸ κεῖσθαι περιττὸν καὶ 21 περὶ τὴν σύνταξιν ἀσύςατον. ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φασὶν ἀσύςατον, εἰ μή τις αὐτὸ λάβοι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ·

Πειρᾷν δ', ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς.

v. 322 Ὦ 'νδρες] C. D'O. ὦ ἄνδρες· rectius v. 284. ubi illud erat in Edd. *Porti* et *Kusteri*. Idem Codex puncto distinctionem signat post δημόται, et super ἀρχαῖον sequenti versu adscriptum praefert, τὸ ἔςι λέγει ἐνταῦθα· debuerat, ni fallor, librarius dedisse λείπει pro λέγει· ἀσπάζομαι autem interpretatur, καταφιλῶ, περιπλέκομαι· tum errore solemni ἥκεται. Porro συντεταγμένως ibidem exponitur σπουδαίως· καταβεβλακευμένως, ῥᾳθύμως ὡς οἱ τρυφῶντες.

Kusterus: mihi *Scholiastae* mens satis videtur plana; disputat enim, ut *Apollon. Alex.* III. p. 231. de usu infinitivi χαίρειν in hac epistolari formula, cujus rationem structurae legitimae repugnare monet, nisi quis Imperativi vice Homerico more positum accipiat. Ex ea tamen parte vitium huic loco obvenisse suspicor, quod e duobus Codd. in unum conflatae sint binae sententiae similis periodi, quarum alterutra fuerat omittenda hunc in modum: λέγει δὲ (Dionysius) αὐτὸ κεῖσθαι περιττὸν, καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ἀσύςατον, εἰ μή τις αὐτὸ λάβοι etc. vel, ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φησὶν (Dionysius) ἀσύςατον, εἰ μὴ etc.

Ἀσπάζομαι δ' ὁτιὴ προθύμως ἥκετε,
Καὶ συντεταγμένως, κοὐ καταβεβλακευμένως. 325
Ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται

22 * Ἐμφαίνεται ἐντεῦθεν, ὡς οἱ ἐξαίφνης καὶ παρ' ἐλπίδα εὐτυχήσαντες ἕτεροι τοῖς τρόποις γίνονται, καὶ πρὸς ὑπεροψίαν χωροῦσι· καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν κακόν· ἀλλὰ διότι 23 πένης ὢν πρώην πρὸς τοὺς συνήθεις τούτῳ ἐχρῆτο, διὰ τοῦτο ἀτιμάζει αὐτὸ, θέλων μετὰ τοῦ βίου καὶ τὰ προσρήματα μεταβαλεῖν. σύναπτε δὲ τὸ ἔστι πρὸς τὸ ἀρχαῖον. *

324 Ἀσπάζομαι.] Ἀσπάζομαί φησιν, ἅτε καινότερον, παρὰ τὴν ὑπόνοιαν δέ· εἰπὼν γὰρ μὴ ἐρεῖν χαίρειν, ἀσπάζομαί φησιν.

325 Καὶ συντεταγμένως.] Καθωπλισμένως μετὰ τάξεως, καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ συγκροτήματός τινος. Καταβεβλακευμένως δὲ, ἀντὶ τοῦ βραδέως, καὶ τρυφερῶς· βλὰξ γὰρ

Homeri versus Il. Δ, 71. vide parvum *Scholiasten* ad v. 64.

22 Ἐμφαίνεται . . . χωροῦσι] Haec etiam ora C. D'O. praefert plane eadem, nisi quod ibi sit ἐμφαίνει, ut ad v. 287.

23 Πένης ὢν] Ἦν Editionis Fl. correxit *Gelenius*, et priorum τοῦτο *Kusterus*, etsi sciam τῷ χρᾶσθαι sequiores Graecos accusativum aliquando jungere.

25 Αὐτὸν] Sic *Gelenius* pro ἑαυτὸν A. et Fl. merito sequentibus eum *Porto* et *Kustero*. Contra statim illam revocavi orationis interpunctionem, quae, quamvis in utraque veteri Ed. reperiretur, temere fuit a *Gelenio* mutata, πρακτικὸν ἄκρως. καὶ ἀπειλητικῶς etc. neque tamen ἄκρως genuinum arbitror, ut qui vix dubitem, quin a *Scholiaste* scriptum fuerit, ἀρείως καὶ ἀπειλητικῶς, *Martis in morem, et comminatorio vultu. Suidas:* Βλέπειν γὰρ ἄ. δ. μ' Ἄρη. ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράττειν (*Mich. Apostol.* συμπράττειν, nihil amplius addens) καὶ συνάρασθαι πρὸς βοήθειαν. Δόξεις με, φησὶν, Ἄρεα ὁρᾷν κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν· ubi primum post πρακτικὸν illud ἄκρως non comparet: deinde ἀντὶ τοῦ perperam, ut puto, deest: tum laciniam Ed. Florentinae, quod raro fit, excerptam vides. Notandum autem est, triplicem adferri interpretationem, unam alteramque pravam, quae *Frischlinum* in errorem induxit; tertiam satis commodam: βλέπειν enim Ἄρη non inepte reddideris, ἀρείως καὶ ἀπειλητικῶς βλέπειν πρὸς τοὺς βιαζομένους.

Ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

Χο. Θάῤῥει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη,
Δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα

ἐστιν ὁ μαλθακευόμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ σῶμα· καὶ βλακεία, ἡ μεθ' ὑπεροψίας ὁμιλία.

328 Δόξεις μ' Ἄρη,] Ὡς 24 αὐτὸν τὸν Ἄρεα, τὸν θεὸν, ἕξεις σύμμαχον. δόξεις με, φησὶ, τὸν Ἄρεα ὁρᾷν, ἀντὶ τοῦ, κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν· ἄκρως καὶ ἀπειλητικῶς, φησὶ, βλέψω πρὸς τοὺς βιαζομένους. * Ἄλλως. Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συναίρεσθαι εἰς βοήθειαν.*

329 Εἰ τριωβόλου.] Ὅτι οὐχ 25 ἵσατο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθὸς, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς πενήτων ἐκ τούτων δικαστῶν ὄντων.

v. 327 Ὄντως] Hanc veram lectionem expresserunt tres Edd. Flor. et B. *Gelenii*, quibus accedit C. D'O. quum in A. ceterisque mendose prostet ὄντες.

v. 328 Ἄρη] Ἄρην C. D'O. Fl. et B. *Gelen.* In reliquis et *Suida* est Ἄρη. Variatio similis Il. E, 909. ubi pro Ἄρην quaedam exemplaria praebent Ἄρη, vel Ἄρη sive Ἄρηα. Alibi nusquam, si bene memini, apud Poëtam haec accusativi forma duplex occurrit: utraque tamen in Batrachomyom. v. 256. 267. Ἀντικρυ extat in sola Flor. *Phil. Juntae* A. 1515.

v. 329 Εἵνεκα] Codd. Vat. et C. D'O. οὕνεκα. In Edd. *Phil.* et *Bened. Juntarum* accentu vitiato οὔνεκα: in reliquis omnibus εἵνεκα. Vix ferat *Ammonius* haec, quippe diversae conditionis, permutari: sed Comicorum atque *Aristophanis* consuetudo οὕνεκα pro ἕνεκα positum admittit: vide infra v. 991. Ran. v. 1461.

---

25 Ἵσατο] Sic in A. legitur: ceteras Edd. occupavit ἥσατο typorum error, qui a *Küstero* sublatus, μετέβαλλον praeterea mutante in μετέβαλλε: utrumque *Jungermannus* observaverat ad *Poll.* VIII, 20. n. 15. nisi quod hic μετέβαλλε malit; quod equidem, utpote minus necessarium, non sum secutus: nam quid vetat, quo minus accipias? *Non constabat judicum merces, vel salarium; sed id pro temporis ratione mutabant:* scilicet aut ipse populus Atheniensis, aut populi moderatores et demagogi.

Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.

Χρ. Καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
Προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματ
Ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῳ τάχει.

ACTUS SECUNDI SCENA TERTIA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Βλ. Τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν, καὶ τίνι τρόπῳ

330. Ὠστιζόμεσθ'.] Ὠθούμεθα. καὶ Ῥωμαῖοι 26 τὰς θύρας φασὶ παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον. ἐν τῇ ἐ σίᾳ δὲ οὐδεὶς ἐδίκαζεν, εἰ μὴ ἐπέβαινε τῶν ξ ἐνιαυτῶν· ὅσ τελείας ἡλικίας ἦσαν, εἰσήρχοντο μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐδίκαζον δέ. Τούτους οὖν τοὺς ἐκκλησιαστὰς ἐποίησαν φανε λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων οἱ δημαγωγοὶ πεῖσ τὴν πόλιν· ὕστερον δὲ ὁ Κλέων ἐποίησεν αὐτὸ τριώβολον. ἀ δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν οὐκ εἰσήρχετο.

332 * Βλεψίδημον.] 27 Βλεψίδημος ὁ πρὸς τὸν δῆμον

v. 330 Ὠστιζόμεσθ'] Male ὠστιζώμεσθ' in tribus Florentinis, et B. *Gelen.* pejus in C. D'O. ὠστηζόμεθ', quod tamen inter versus commode explicatur, εἰσερχόμεθα ἀλλήλους ὠθοῦντες. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ in iisdem Edd. et *Kusteri*: rectius in ceteris et C. D'O. ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

v. 331 Παρείην τῳ] Καταλείψαιμι τινί. C. D'O.

Ἵστασθαι in eadem re saepius usurpat, ad Nub. v. 860. ad Av. 1540. οὐχ' εἰστήκει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον· *Hesych.* in Δικαστικόν· οὐ μέντοι ἔσ ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδ quod ab *Aristotele* su in Atheniensium Rep. *liastes* noster ostendi Vesp. v. 682.

26 Ὤστια] *Suidas* ὠστίας in v. ubi priora adnotationis descripsit plenius; posteriora to verbis in Τριώβολον, on ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δέ.

27 Βλεψίδημος] Ext margine C. D'O. sine variatione; nisi quod κατὰ vitiose scriptum κἀκ.

28 Οὐκ] Negantem

Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
Καί τοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
Ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστὸν, χ' ὅπως 340
Χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
Οὔκουν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμ' ἐργάζεται.
Χρ. Ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς·
Ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν·
Ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἶ γὰρ τῶν φίλων. 345

πῶν, κἀκ τούτου τὰ πρὸς ζωὴν ποριζόμενος. ὑπηρέτης γὰρ ἦν τῶν τὰ δημόσια ἐνεργούντων. *

336 * Ἐξαπίνης.] Καὶ ἐξάπινα. γίνεται παρὰ τὸ ἀφανής, ἄφινα, καὶ ἄπινα. *

338 Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι.] Διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς διημερεύοντας ἐπὶ τῶν κουρείων ἀργῶς, καὶ 28 οὐκ ἐν τοῖς ἰατρείοις ποιουμένους τὰς συντυχίας. * Κουρεῖα δὲ ἦσαν ἐργαστήρια, ἐν οἷς οἱ βουλόμενοι κείρειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος ἀπιόντες ἐκείροντο, ὁπότε ἐκβαίεν τοῦ μέτρου. *

342 Οὔκουν ἐπιχώριόν τι.] Σκώπτει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους,

v. 337 Νὴ] Similitudo voculae praecedentis hanc particulam elisit in C. D'O. qui versu proximo praefert κουρίοις, sed adscripta interpretatione multo ineptissima, νέοις, quasi illud vocabulum quicquam haberet commune cum κούροις, κουρίοις vel κουρείοις.

v. 340 Χ' ὅπως] Omisit invita metri lege C. D'O. χ', atque ex Edd. sola Junt. A. 1515. Θαυμαστὸν MS. D'O. librarius exponit, ἄξιον θαύματος· χρηστόν τι πράττων, ἀγαθὸν ποιῶν, ut v. 344. κρεῖττον ποιοῦμεν· utrumque pessime: melius ἐπιχώριον, ἐντόπιον, συνηθές.

v. 343 Μὰ τοὺς θεούς.] Eo loco distinctionis signum apposuerunt *Portus* et *Kusterus*, favente C. D'O. verum a vetustis Edd. prorsus abest: nec sane multum refert, Ὦ Βλεψίδημ' huic versui, an sequenti adjungatur.

ticulam, quae sensum corrumpit, censeo delendam;

Βλ. Γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
Χρ. Ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ.
Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
Βλ. Ποῖός τις; Χρ. οἷος; Βλ. λέγ' ἀνύσας, ὅ,
φῄς ποτε.
Χρ. Ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί·
Ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τὸ παράπα
Βλ. Τουτὶ πονηρὸν φαίνεταί τὸ φορτίον,
Καί μ' οὐκ ἀρέσκει· τό, τε γὰρ ἐξαίφνης ἄ

ὡς ἐπιφθόνους. οὐκ ἀκολουθεῖ, φησί, τῇ Ἀθηναίων διαι
καὶ ἀλλαχοῦ, 29 Ἐπὶ τοῦ προσώπου γάρ ἐστιν ἀττικὸν βλέπ

349 * Λέγ' ἀνύσας.] 30 Οἱ λέγοντες τὸ ἀνύσας ἀντὶ ἄνυσον, καὶ τὸ λέξας ἀντὶ τοῦ, λέξον, οὐ καλῶς λέγουσιν. δὲ οὕτως. λέγε ὅτι φῄς ποτε ἀνύσας, καὶ τελέσας τοῦτο· τουτ εἰς τέλος καὶ διασάφησιν ἀγαγὼν τὸν λόγον. *

351 * Ἐπιτετρίφθαι.] Τοῦτο εἶπε φοβούμενος, μὴ ἀν χῶν ἐγείρῃ τὸν Δία πρὸς ὀργὴν, καὶ ἐπιτρίβῃ αὐτούς. *

v. 347 Θεὸς θέλῃ] Ordinem invertit C. D'O. θέλῃ θεός· ibidem hoc versu μὲν neglectum, altero τις, violato metro.

v. 350 Ἢν μὲν .... Ἢν δὲ] C. D'O. utrobique Εἰ, cui superne adscriptum est ἢν· tum mendose κατορθώσομεν.

optime junguntur κουρεῖα et ἰατρεῖα, in quibus officinis loquacium rumigerulorum consuetus erat consessus. Eleganter *Porphyrion* ad *Horat.* I Serm. VII, 3. *Adeo ait divulgatum esse, quibus modis insectatus sit Persius Rupilium, ut et in tonstrinis haec et medicinis (tabernas medicantium v* Enarrator Cruquianus) *rata sint. Fere auten his officinis otiosi solent sidere, ac res rumoribus quentatas fabulis celebr* in quibus melioris aevi liquias haud difficulter a advertes.

29 Ἐπὶ τοῦ πρ.] In v. 1178. Ἐπὶ τοῦ πρ. τ' etc. ubi C. D'O. τ' ἐ quod neutiquam adsper Scholiastae γάρ ἐστιν iti per metri legem consis potest.

30 Οἱ λέγοντες] Eaden re leguntur in ora C. λέγοντες ... τὸ δὲ λέξας τοῦ λέγε ψυχρόν· (ψυχρὸν est, οὐ καλῶς λέγουσι)

Οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό, τ' αὖ δεδοικέναι,
Πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἐςʼ εἰργασμένου. 355
Χρ. Πῶς δ' οὐδὲν ὑγιές; Βλ. εἴτι κεκλοφὼς, νὴ Δία,
Ἐκεῖθεν ἥκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον
Παρὰ τοῦ θεοῦ· κᾆπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.
Χρ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε· μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.
Βλ. Παῦσαι φλυαρῶν, ὦ 'γάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς. 360
Χρ. Σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. Βλ. Φεῦ,

351 Τὸ παράπαν.] Ἀντὶ τοῦ παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου. Ἀττικὸν δὲ τὸ, Καί μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς 31 προείρηται.

355 Πρὸς ἀνδρός.] Ἡ πρὸς ἐνταῦθα οὔτε περισσή ἐςιν, ὡς οἴονταί τινες, οὔτε ἀντὶ τῆς ὑπὸ κεῖται, ἀλλὰ τὸ καθῆκον σημαίνει· ὡς καὶ παρὰ 32 Σοφοκλεῖ,

---- οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θροεῖν ἐπῳδάς. ----

359 Ἀποτρόπαιε.] Ὡς ἐν ἀρνήσει εἴληφε τὴν τοῦ θεοῦ ἐπίκλησιν.

361 Φεῦ.] Ἀποδυσπετεῖ, ὡς ἠρνημένου Χρεμύλου τὸ κακούργημα.

v. 354 Οὕτως] In C. D'O. additur inter versus explicandi causa: ὡς ᾄδεται, καὶ ὡς αὐτὸς λέγει· et Πρὸς ἀνδρὸς] ἴδιον· tum ὑγιὲς bis interpretatur ἀληθὲς, minus commode, nisi more recentioris Graeciae pro ἀγαθὸν posuerit.

v. 356 Πῶς δ' οὐδὲν] Sine particula C. D'O. Πῶς οὐδὲν· quod mihi non displicet. Ἀργύριον ἢ χρυσίον] Ἃ ἀνατεθείασιν ἄνθρωποι τῷ θεῷ·' sic scriptum in eodem libro; et mox μεταμέλει] τῆς κλοπῆς.

v. 359 Ἀποτρόπαιε] Ἀποτρεπτικὲ τῶν κακῶν. Scholion C. D'O.

v. 360 Ὦ 'γάθ'] C. D'O. ὦ 'γαθέ· ut saepe solet vocales retinere, quas versus elidi postulat: ita statim εἰς ἐμέ, et pro τοιοῦτο multo pejus ταυτά, rejecto cum ipsa Blepsidemi persona φεῦ ad initium versus sequentis. Hic autem super οἶδα γὰρ σαφῶς adscriptum habet, ὅτι πεπανούργηκας.

δὲ οὕτω· λέγε ὅτι φῆς ἀνύσας τοῦτο ποτὲ, τουτέςιν εἰς διασάφησιν καὶ τέλος ἀγαγὼν τὸν σὸν λόγον.

31 Προείρηται] Ad v. 69.
32 Σοφοκλεῖ] Ajac. Flag. v. 582.

Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός,
Ἀλλ᾽ εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.
Χρ. Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρ᾽ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
Βλ. Ὡς πολὺ μεθέστηχ᾽, ὧν πρότερον εἶχε, τρόπων. 365
Χρ. Μελαγχολᾷς, ὦ ᾽νθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.
Βλ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ βλέμμ᾽ αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,
Ἀλλ᾽ ἐστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.

362 Ὑγιές ἐστιν οὐδενός.] Ὅτι οὐθεὶς, ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα, ἀρετῆς ὑγιῶς ἔχει. * Πλάτων 33 Φαίδωνι· τελευτῶν δὴ θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε, καὶ πάντας ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν εἶναι τοπαράπαν. *

364 * Ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.] Ἐπεὶ τοιαῦτα κατ᾽ ἐμοῦ ὑποπτεύεις. *

365 * Μεθέστηχ᾽ ὧν πρότερον.] Πρώην 34 γὰρ χρηστὸς ὤν, νῦν πανοῦργος γέγονεν. *

368 Ἐπίδηλόν τι.] Ἀλλ᾽ ἐστι τὸ βλέμμα αὐτοῦ ὅμοιον πεπανουργηκότι βλέμματι.

v. 365 Τρόπων] Τρόπου C. D'O. quod recentior manus emendavit.

v. 366 Ὦ ᾽νθρωπε] Consentiunt Edd. Solus C. D'O. ἄνθρωπε, cui tamen inter versus impositum est ὦ.

v. 367 Βλέμμ᾽ αὐτὸ] In utraque Fl. 1525. et 1540. αὐτοῦ· neque aliter B. *Gel.* quae priorem cum ipsis naevis plurimum referre solet: scilicet hujus lectionis auctori τὸ βλέμμα casu primo capiendum videbatur. Κατὰ χώραν ἔχει C. D'O. exponit, κατὰ τὸ καθεστηκὸς καὶ ὡς δεῖ. Ubique constat sequentis versus scriptura: ingeniose tamen *L. Bos* Anim. p. 7. tentabat, ἐπιδηλοῦν τι πεπανουργηκότα· dicemus in Adnotationibus. Ἐπίδηλον, φανερὸν in C. D'O.

---

33 Πλ. Φαιδ.] Valde vereor, ut ista verba vel in Phaedone vel Phaedro reperiri possint: poterat tamen ad loquendi formulam ex illo Dialogo exemplum convenientissimum adferri p. 68. A. τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι τε, καὶ κατανενοηκέναι μόνοι, ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς, οὐδὲ βέβαιον etc. et in extremo Cratylo: ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός.

34 Γὰρ] Ita recte Fl. eam

Χρ. Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
Ζητεῖς μεταλαβεῖν. Βλ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τί-
νος; 370
Χρ. Τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
Βλ. Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Χρ. κακοδαι-
μονᾷς.
Βλ. Ἀλλ' οὐδεμὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;

369 Οἶδ' ὃ κρώζεις.] Παροιμία ἐπὶ τῶν 35 μάτην θρυλ-
ούντων, ὡς αἱ κορῶναι· ἀντὶ τοῦ, σὺ ἄνω καὶ κάτω περὶ τοῦ
κλοφέναι μοι διαλέγῃ.

369 * Ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος.] Τὸ ὡς οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα
τὶ τοῦ ὅτι, ὡς οἴονταί τινες· οὐ γάρ ἐστι πρὸς τὸ ζητεῖς, ἀλλὰ
ὸς τὸ κεκλοφότος· καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ καθά· εἰζων οὖν πρὸς τὸ
ώζεις, τὸ λοιπὸν λέγε κομματικῶς. *

373 * Ἀπεστέρηκας.] 36 Ἀποστερῶ ἐστὶν, ὅταν παρακαταθή-
τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω, καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐ-
, ἃ ἔλαβον. *

v. 369 Κρώζεις] Manus in
. D'O. prima κράζεις, quod
rrectum, addita interpre-
ione tali: ἀκαίρως φθέγγῃ
ὀχλεῖς ἡμᾶς, ὡς κορώνη.
rum haec aliter interpun-
, atque in vulgatis Edd.
ri solet, idem Codex: Σὺ
οἶδ' ὃ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι
λοφότος. Ζητεῖς μεταλα-
ν - supra quod verbum
itur τῆς κλοπῆς. Quod id-
notandum duxi, ut *Scho-
stae* mens planius intelli-
etur.

v. 373 Οὐδεμὴν] Sic, quod
um, Edd. C. D'O. οὐδὲ μήν.

---

ecutae Edd. καί· C. D'O.
sibus interpositum habet:
ἦν. δὲ χρηστὸς ἂν καὶ νῦν κα-
νοῦργος ἐστί· vel ἦν, vel omit-
tendum erat καί.

35 Μάτην] Eam voculam
quum suppeditaret *Suidas* in
Κρώζει et Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις,
ubi Scholiasten descripsit,
non negligendam putavi. Ele-
gans est ἄνω καὶ κάτω διαλέ-
γεσθαι, *furtum ubique per
omnem orationem ingerere et
commemorare:* de cujus lo-
cutionis usu apud *Platonem*
et Atticos vario dicemus a-
lias. Hic Enarrator D'O. C.
distinctionem secutus est; al-
ter recentior vulgatam pro-
bat ac defendit: in eo Fl. et
B. *Gel.* ἀντὶ ὅτι· *Portus* im-
misit τοῦ. Dein ante *Kuste-
rum* omnes, ἀντὶ τοῦ καθα-
εἰζων οὖν etc.

36 Ἀποστερῶ] Extat in

Χρ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'. Βλ. ὦ Ἡράκλεις. φέρε, ποῖ τις οὖν
Τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι. 375
Χρ. Κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
Βλ. Ὦ τᾶν, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ

377 Ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ.] Ὡς πρὸς εὑρηκότα ἡ διάλεξις. χρῆται δὲ τῇ πηλικότητι ἀντὶ ποσότητος.

v. 374 Ὦ Ἡράκλεις] Sola Ed. *Ph. Juntae* Ἡράκλης, typorum opinor vitio. C. D'O. — Ἡράκλεις φέρε ποῖ τίς γε οὖν Τράποιτο — Nimirum versui succurrendum fuit inserto γε, postquam omissum erat ὦ· quamvis γε sequente diphthongo elisionis expers rarioribus exemplis defendi possit, repudianda tamen non videbatur lectio vulgata; in qua quid *Kusterum* impulerit, ut pro οὖν exhiberet ἂν, haud equidem adsequor. Illa — ποῖ τίς γε οὖν Τράποιτο — D'O. C. explicat, τί ἂν τις εἴποι ἕτερον.

v. 376 Γὰρ] C. D'O. δὲ· quod etsi minime rejiciendum, particulam tamen per omnes Edd. receptam non mutaverim.

v. 377 Τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ] Enotabo D'O.C. explanationes versibus interjectas. Τοῦτ'] ὃ πεπανούργηκας. Σμικροῦ] ἀναλώματος. Διαπράξαι] οἰκονομῆσαι. Πυθέσθαι] μαθεῖν, ἀκοῦσαι. Ἐπιβύσας] κλείσας. Κέρμασι] νομίσμασι.

v. 380 Φίλος γ' ἂν μοι δοκῇς] In binis istis versibus si juncturam orationis explores, ad unguem non respondebit. C. D'O. praebet, Καὶ μὴν φίλος γάρ μοὶ δοκεῖς· quam certe lectionem, modo distinctione sola juvetur, vulgatae praeponendam censeo: Καὶ μὴν (φίλος γάρ) μοὶ δοκεῖς· nisi magis placet: Καὶ μὴν (φίλος γάρ μοι) δοκεῖς etc. δοκεῖς quidem planissime verum est; neque ita refingere dubitavi. Praeterea mox post ἀναλώσας particulam γε, quae quamvis infesta metro cunctas Edd. invaserat, delevi; eoque libentius, quod auctoritatem MS. Arund. firmaret C. D'O. Ceterum λογίσασθαι scribas, an λογίσεσθαι, parum interesse puto. Nunc addam interpretationes D'O. C. In fronte hujus versus habet, εἰρωνικὸν τοῦτο· tum porro: Μνᾶς] λίτρας. Ἀναλώσας] ἐξοδιάσας. Λογίσασθαι] λογαριάσαι ἡμῖν. Illud ἐξοδιάζειν recentioribus quidem Graecis perquam usitatum, sicut ex *Du Cangii* Gloss. M. et I. Gr. in v. Ἔξοδος compertum habemus; nam *Meursium* facile videas Gloss. Gr. B. in Ἐξοδιαστὴς rationem vocabuli minime percepisse; sed longe tamen vetustius,

Ἐθέλω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
Τὸ ςόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
Καὶ μὴν φίλος γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεοὺς, 380
Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα.

379 Τὸ ςόμ' ἐπιβύσας.] Τείνεται πρὸς τοὺς ῥήτορας, ἐπειώθασι τοῖς ἕρμαιον κεκληρωμένοις 37 ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς βέλιμοι.

Viri Docti sibi persuait, et magno intervallo em eorum, quos citant s, scriptorum superans, adeo veteri Graeciae prorsus ignotum: ut enim m Interpretem Graecum Reg. XII, 12. πάντα ὅσα ίσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, et v. 11. d. Compl. καὶ ἐξωδίασαν τοῖς τέκτοσι pro ἐξέδοσαν, norea testamenti tabula umentum egregium in *ter*. Inscr. Ant. p. CCXVI. e suppeditat ἐξοδιάξει et κζέτω· itidemque columicula, quam mihi Praeiss. *D'Orvillius* a se deitam ostendit: Εἰς δὲ τὰν σκευὰν τᾶς σάλας ἐξοδιάξαι ιάκοντα μέρος· unde jure gas Doribus in primis hoc um fuisse familiare, mine mireris, quoniam eaerat Macedonum dialead Alexandrinos perve-. Hinc non solum in ssis Ἐξοδιασμὸς, *erogatio*, etiam apud *Artemidor*. I, ζημίας τινὰς, ἢ δαπάνας ἀκαι- ἢ ἐξοδιασμοὺς τινὰς παρὰ ην. Ἔξοδον, a quo vocaista proficiscuntur, nonquam ita sumi monstrat *Hesychius* verbis ad hocce scholion accommodatissimis: Ἀνάλωμα, ἔξοδος· et Enarrator *Theocriti* Eid. XV, 35. — πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσῶ declarans, διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἰσοῦ. Verum insignis est tabulae marmoreae, quam ante designavi, locus p. CCXVIII. γραφέτω δὲ καὶ τὰν ἔσοδον καὶ ἔξοδον τὰν γινομέναν ἐπ' αὐτοῦ. Ab εἴσοδος, εἰσόδιον similiter oritur εἰσοδιάζειν, quod praeter auctores a *Du Cangio* prolatos invenies IV. Reg. XII, 4. Πᾶν τὸ ἀργύριον τῶν ἁγίων τὸ εἰσοδιαζόμενον ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Ex his simul aberrasse *Suicerum* liquet, qui ἐξοδιάζειν putaverit esse proprie, *sumtum ad exequias impendere*. De λογαριάζειν vide *Du Cangium*, et *Vetus Rationarium*: rarius apud *Suidam* ἀπολογαριάζω ad exponendum ἀπολογίζω adhibitum, et a *Cangio* praetermissum.

---

margine C. D'O. ex quo pro καὶ ἔλαβον veterum Edd. reposui ἃ ἔλ. *Kusterus* dederat, ὃ ἔλ.

37 Ἐπιφορτίζεσθαι] Apud

ΒΛ. Ὁρῶ τιν᾽ ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον
Ἱκετηρίαν ἔχοντα, μετὰ τῶν παιδίων

383 Ἱκετηρίαν ἔχοντα.] Ἱκετηρία ἐςὶ 38 κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ πεπλεγμένος. οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον.

385 Τῶν Παμφίλου.] Ὁ Πάμφιλος οὗτος γραφεὺς ἦν· ἔγραφε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἱκετεύοντας μετὰ κλάδων ἐλαΐνων, ὅτε ἐκ Πελοποννήσου ἀπηλάθησαν. Ἱκετηρία δὲ ἐςὶ κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ λευκῷ περιειλημμένος, ὡς Πλούταρχος ἐν Παραλλήλοις φησί· καταχρηςικῶς δὲ καὶ πᾶσα ἱκεσία· ἐχρῶντο ἐλαΐνῳ κλάδῳ, ἵνα διὰ τούτου πρὸς ἔλεον τοὺς δικαςὰς ἕλκωσι.

385 Τῶν Παμφίλου.] Πάμφιλος ζωγράφος ἦν, ὅστις τοὺς Ἡρακλείδας ἔγραψεν ἱκετεύοντας τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον· μετὰ γὰρ θάνατον Ἡρακλέους Εὐρυσθεὺς διώκει τοὺς Ἡρακλείδας, διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐκείνων πατέρα 39 ἐμφύλιον μῖσος. ταύτην τὴν ἱςορίαν ἔγραψε Πάμφιλος Τραγικός· κατὰ δέ τινας ζωγράφος ἦν, ὃς τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν τύχην χαρακτῆρι ὑφηγήσατο. Καλλίςρατος δὲ καὶ Εὐφρόνιος τραγῳδιῶν ποιητήν φασι,

H. Stephan. Th. G. L. T. IV. p. 127. *Budaeus*, ut ostenderet hoc verbum cum dativo junctum valere nonnunquam metaphorica significatione, *molestum esse, negotium exhibere*, protulit hunc *Scholiastae* locum. In ora C. D'O. notatum est: Ἵνα, ὅταν καταςῇς εἰς κρίσιν, συνηγοροῦντας αὐτοὺς ἔχω (forte melius ἔχῃς) διὰ τὴν δωροδοκίαν. Vide *Etymol.* in Ἑκατόμβη.

38 Κλ. ἐλ.] Has solas voces ad explicandam ἱκετηρίαν habet C. D'O. Pro ἐρίῳ πεπλεγμένος *Harpocrat.* et *Suidas* posuerunt ςέμματι ἐςεμμένος· plura dabit *Jos. Wasse* ad *Sallust.* p. 360.

Quod autem huic proxime subjunctum est Scholion, margini C. D'O. totum debetur; in quo corrigere non dubitavi, quae mendosius erant scripta, ἀπήλασαν et περιειλυμμένος· nam περιειλημμένος a περιλαμβάνω minus placebat. In *Plutarchi* Parallelis ad finem reperies χορεύοντας ἀγροίκους θαλλοῖς (statim φύλλοις) ἐλαίας ἐςεφανωμένους· nihil, ut opinor, aliud in illo libello, quod ad hanc rem pertineat.

39 Ἐμφύλιον μῖσος] Non quadrat: mihi vix dubium est, quin legendum sit, ἔμφυτον μῖσος· quod ipsum aliunde profertur a *Suida.* De Pamphilo pictore *Scho-*

Καὶ τῆς γυναικὸς, κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς
Τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου. 385

ιδάξαι Ἡρακλείδας. τὰ δὲ λίαν ἐπιτετηδευμένα ὑπομνήματα
ει, πότερον Τραγικὸς ποιητὴς ἢ ζωγράφος, ὃν καθηγήσασθαι
Ἀπελλοῦ· περικλυτὸς δὲ ζωγράφος ὁ Ἀπελλῆς. ἐν μέν τοι
διδασκαλίαις πρὸ τούτων τῶν χρόνων Πάμφιλος οὐδεὶς φέρεται
ικός. γραφὴ μέν τοι ἐστὶν οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ Ἀλκμήνη,
Ἡρακλέους θυγάτηρ Ἀθηναίους ἱκετεύοντες, 40 Εὐρυσθέα δὲ
ες, ἥτις Παμφίλου οὐκ ἔστιν, ὥς φασιν, ἀλλ' Ἀπολλοδώ-
ὁ δὲ Πάμφιλος, ὡς ἔοικε, καὶ νεώτερος ἦν Ἀριστοφάνους.
ος. Οὗτος τραγῳδοποιός· ἔγραψε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἱκε-
ν ἔχοντας, ὅταν Εὐρυσθεὺς μετὰ θάνατον Ἡρακλέους τοὺς
λείδας ἐδίωξε· καὶ οὗτοι μετὰ τῆς Ἀλκμήνης παρεκάλεσαν
Ἀθηναίους βοηθῆσαι αὐτοῖς, ὅπερ καὶ ἐγένετο. τὰ οὖν συμ-
αὐτοῖς ζωγράφος εἷς Πάμφιλος Ἀθηναῖος εἰς τὴν στοὰν τῶν
κίων ἔγραψε, καὶ αὐτοὺς ἱκετεύοντας. τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι
καταδικαζόμενοι, μετὰ τῶν παίδων καὶ τῶν γυναικῶν πα-
ουθουσῶν, λόγον ὑπεῖχον τῷ ἐγκλήματι. * Ἄλλως. Ὁ
ιλος οὗτος εἷς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς μὲν Αἰγιμιοῦ,

e nostri locum adhi-
Fr. Junius in Catal.
Clariss. *P. Burmann.*
uinctilian. I. O. III, 6.
17. in suspicionem in-
plane singularem, *Ci-
em* de Orat. III. §. 81.
*alludere ad pictorem
philum, qui cum sup-
Heraclidas Athenien-
in porticu pinxisset,*
in infulis pinxisse ar-
Rhetoricam *dici posset,
forte tanta arte sup-
itium figuras expresse-
ut quasi artis rhetori-
praecepta ex pictura
rum vultibus et infulis
it deprehendi.* Hoc ego
nbtile, qua sum inge-
rditate, nullus capio.

Εὐρ. δὲ δεδιότες] Illud
uod in priscis Edd. a
sequente syllaba subreptum
aberat, huc immisit *Kuste-
rus*, idque jure merito. Ἡ-
ρακλέους θυγάτηρ, quam mo-
do *Scholiastes* commemora-
vit, est sine dubio Maca-
ria, quae pro salute fra-
trum Atheniensiumque mor-
tem voluntariam subire non
detrectavit. *Pausan.* I. p.
80. *Zenobius* autem c. II. n.
61. et *Schol. Aristoph.* ad
Equ. v. 1148. ipsis fere ver-
bis conveniunt cum *Apollo-
doro* II. p. 151. Cui non
lecti sunt *Euripidis* Hera-
clidae?

41 Οἱ καταδικαζόμενοι] Quid
haec sibi velint, non prorsus
quidem est obscurum: sed
oratio tamen minime plana,
dum ex plenioribus scholiis
excerpitur, pluribus omissis

ἀδελφὸς δὲ Δυμάνου καὶ Δώρου, ἀφ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι, Παμφιλεῖς, καὶ Δυμενεῖς καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ 42 Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ

vitium contraxit: mendosum est et commodam structuram respuit τῷ ἐγκλήματι· forte τῶν ἐγκλημάτων· nam λόγον ὑπέχειν est *causam sustinere, ad rationes reddendas in judicium vocari:* vide *Budaeum* C. L. G. p. 173.

42 Οἴτης] Prave Fl. ἥτις· turpem maculam sustulit *Gelenius.*

43 Φέλοντι δὲ Παμφίλου] Se, quid haec sibi velint, non videre *Kusterus* fatetur, et, quia cum praecedentibus nullam habeant connexionem, nec sensui quicquam sit decessurum, ea delenda censet. *Palmerius*, ubi hanc ἄτοπον, ut ait, commentationem diu multumque versavit, tandem de hoc scholio lectorem audacter pronunciare jubet, οὐδὲν ὑγιές· neque injuria, si ad explicationem versus Aristophanei pertinere putes: verum si suo loco, unde huc per vim migrare jussum fuit, legatur, nihil minus, quam absurdum videbitur. Scilicet eruditissimis viris imposuit ineptus aliquis, qui eximiam vetusti Enarratoris observationem ad *Pindari* Π. Α, 121. Φέλοντι δὲ Παμφύλου Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι etc. Comici verbis, quibuscum plane nihil habent commune, illustrandis conducere stulte sibi persuasit: Πάμφιλον, ut exactius Aristophanis vel pictori vel poëtae tragico responderet, scripsit, quem omnes Πάμφυλον appellant cum fratre Dyma, Dymane, vel Dymante Aegimii filium: *Pausan.* II. p. 176. *Apollodor.* II. p. 155. neque aliter *Pindarus* ejusque *Scholiastes*, et *Stephanus* in Δυμᾶν. Ergo minus accuratum, quod de suo largitus est, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν· quanquam utrique cum Heraclidis ad occupandam Peloponnesum profecti tradantur. Nunc utrumque Scholiasten paucis conferre lubet, ut, quid noster ille acutulus in altero corrumpendo sibi indulserit, patescat. Tale est ad *Pindarum* adnotationis initium: Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δῶρος υἱοὶ Αἰγιμιοῦ· ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι· isti Doro, ne tribu a se orta miser careret, prospexit noster, posterosque tribuit Δωρεῖς. Ego Dorum Hellenis filium, itemque alium Neptuni cognitos habeo; Aegimii nullum, quippe qui, teste *Stephano*, ἔσχε δύο παῖδας Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον, χάριν ἀποδιδοὺς ἀνθ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπτωκότα κατήγαγεν. Quocirca res ipsa diligenter considerata refingi jubet, Πάμφυλος καὶ Δύμας Δω-

α ἑξάπολιν οὖσαν. ἔτι δὲ Ἐρινεὸν, Κύτινον, Βοιὸν, Λίλαιον, κια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις ἀναχω- ὁμοῦ ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Λακεδαίμονα, ὡς Πίνδαρός φησι. ἔλοντι δὲ Παμφίλου. *

υἱοὶ Αἰγιμιοῦ. Sequitur post, sed alterius *Scho-e*: Οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες ἐν Π. μ. οὖ. τῆς τ. τῆς ἐν ίᾳ, ἀφ. εἰς τὴν μ. Οἴτης αρνασοῦ Δ. ἑξ. οὖσαν· ἔτι K. B. Λ. Κάρφαια (Σκάρ- restituit *Berkel.* ad *Ste-* in Λίλαια· ego ferme Σπερχείαν) Δ. ἐκ δὲ τού- ὺν τοῖς Ἡρακλείδαις εἰς αίμονα κατέρχονται· ubi ım facinus improbum it *Comici Scholiastes*, ıta praecedentibus ad- averit inserto ἀφ᾽ ἧς, ɛt φυλῆς, atque ea ra- vere monstrum nobis ologicum ediderit. De- pravum illud ἐπ᾽ Εὐβοίᾳ, erroris originem de- e sibi videbatur *Pal-s* in corruptis *Diodo-* dicibus, IV. p. 187. D. ıibus sine controver- tiose legitur Εὐβοίᾳ pro ίᾳ, longe aliud reme- postulat: quum enim *ndari Scholiasta* scriba- Περιβοίᾳ, inde levi ne- conficere licet ἐν Περραι- atque ita non multo in- , Πίνδος δὲ Περραιβίας ro Περρεβοίας, vel Περ- ας, quod una tantum li- ritiatum extat in *Theo-* Enarratore ad Eid. I, 67. ıptime lectioni restitu- trocinatur ipse *Pindari* ad Π. Θ, 27. Πίνδος γὰρ ὄρος Περρεβίας· (Περραιβίας) ἡ δὲ Περρεβία τετράπολις τῆς Θεσ- σαλίας· ubi Perrhaebia nobis occurrit Thessaliae tetrapolis, haud sane diversa ab ea, quam hic commemorat, tetrapoli τῇ ἐν Περραιβίᾳ· nihil itaque mi- nus est intelligendum, quam, quod *Palmerius* existimabat graviter Scholiasten incusans, tetrapolis Attica; de qua si forte cogitasse credatur *Ari- stophanis* Enarrator ob men- dosam scripturam ἐπ᾽ Εὐβοίᾳ et Atticae mox factam men- tionem, tanti erroris certe prorsus inmunis est *Pindari Scholiastes*. Meminit etiam Doricae Tetrapoleos loco val- de notabili *Strabo* IX. p. 654. Inter utrosque Locros μέσοι Δωριεῖς· οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκήσαντες, ἥν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάν- των Δωριέων· πόλεις δὲ εἶχον Ἐρι- νεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρκειται δ᾽ ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρι- νεοῦ· παραῤῥεῖ δ᾽ αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Κη- φισσὸν οὐ πολὺ τῆς Λιλαίας ἄπω- θεν· τινὲς δ᾽ Ἀκύφαντα λέγουσι τὸν Πίνδον. Pindi nullum in hac regione vestigium apud reliquos omnes inveniri mi- ror: nam *Melae* verba II. c. 3. n. 58. *in Doride Pindus, et juxta situm Erineum*, in quibus emendandis solitam ingenii modestiam non ap- probavit magnus *Pintianus*,

Χρ. Οὐκ, ὦ κακόδαιμον· ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
Ἔγωγε, καὶ τοὺς δεξιοὺς, καὶ σώφρονας
Ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. Βλ. τί σὺ λέγεις;

386 Οὐκ, ὦ κακόδαιμον.] Εἰ γὰρ, ὡς φῂς, ἐκεκλόφειν, φαῦλος ἦν ἂν τὸν τρόπον· φαῦλος δὲ ὢν, οὐκ ἂν παρέσχον ἂν ἄλλῳ τινί. νῦν δὲ τοῖς χρηστοῖς προῃρημένος δοῦναι, δῆλον ὅτι ἀγαθός εἰμι· εἰ δὲ ἀγαθὸς, οὐ κέκλοφα.

388 Ἀπαρτί.] Ἀπηρτισμένως· ἐπίῤῥημα δέ ἐστιν, ὡς ἀμο-

v. 388 Ἀπαρτὶ] C. D'O. accentu retracto ἀπάρτι praelatum a *Gataker.* A. M. P. p. 587. cujus interpretamentum accedit νῦν· verum antecedente versu superscriptum est alieno loco, ἀπηρτισμένως καὶ τελείως· quae nimirum pertinent ad explicandam voculam ἀπαρτί, quam omnes Edd. tuentur.

---

quum in omnibus, quae viderit, exemplaribus abesse testetur *Is. Vossius,* pro spuriis et ex *Strabone* suppositis habenda verosimillimum videtur. Quare dubito, an decipi se passus fuerit vir accuratissimus, et, quae scriptor aliquis vetustus de tetrapoli Perrhaebica tradiderat, ad hanc posteriorem Doricae gentis sedem transtulerit: cui nostrae suspicioni mirifice favet *Pindari Schol.* Praeterea Ἀκύφας a *Stephano* describitur πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως· qua quidem loquendi ratione neque in Ἐρινεὸς, nec in Κυτίνιον fuit usus: inter Ἀκύφαντα vero et *Homeri* Κύφον Il. B, 748. nullum aliud discrimen statuo, nisi diversam vocum formam: parvus Schol. πόλιν περὶ τὴν Περαιβίαν exponit, et *Straboni* Κύφος Περραιβικὸν ὄρος ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον IX. p. 675. A. nam quod *Stephanus* duplicem facit, Perrhaebicam alteram, alteram Thessalicam, errore non vacat: huic autem idem atque Pindo contigit, ut montis, fluvii, oppidique juxta siti nomina non discrepent. Jam Dorienses variis acti casibus alias ex aliis sedes habuerunt; antiquissimas circa Ossam et Olympum in Doride, quae postmodum Histiaeotis dicta: inde pulsi Perrhaebiam Pindumque incoluerunt, Macednorum quoque nomen gerentes: idcirco ex veteribus ad *Lycophronem* Scholiis *Tzetzes* v. 1388. Λάκμων, ὄρος Περραιβίας, ἔνθα ᾤκουν Δωριεῖς· neque alibi quam his in locis est collocanda ἡ τετράπολις ἡ ἐν Περραιβίᾳ, ex qua tandem devenerunt ἐς τὴν Δρυοπίδα, quae *Pindari Scholiastae* dicitur ἡ μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ Δωρὶς ἑξάπολις οὖσα in

Οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας; Χρ. οἴμοι τῶν
κακῶν,
Ἀπολεῖς. Βλ. σὺ μὲν οὖν σεαυτόν, ὥς γ' ἐμοὶ
δοκεῖς. 390
Χρ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σύ,

γητί, παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλῆρες. κέχρηται αὐτῷ 44 Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδια δύο ἀπαρτί· καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις, Φράσον μοι ἀπαρτὶ δή που προλαβεῖν. συνωνυμεῖ δὲ ἡ λέξις· ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ χρονικὸν ἐπίῤῥημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχος.

v. 389 Πάνυ πολλὰ κέκλοφας;] Pessime C. D'O. et violata metri lege: Οὕτω πάνυ κεκλοφώς· verum sententia his inter versus additis apte explicata, ὡς κοινωνεῖν πάντας ποιῆσαι· nec minus opportune v. 386. Οὐκ] ὄψει ἐμὲ οὕτως ἔχοντα. Corruptus idem Codex v. 391. Οὐ δῆτα ἐπὶ etc.

---

sex urbibus numeranti Δρυόπην. Migrationes Doriensium, quas proposui, fide nituntur *Herodoti*, testi sinprimis idonei, l. c. 56. cum quo fere conspirat *Andron* citatus a *Strab.* x. p. 729. A. et *Stephano* in Δώριον. Ex his demum postremis sedibus profecti cum Heraclidis partem Peloponnesi occuparunt: idcirco *Thucydidi* Δωριεῖς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων I, 107. III, 92. qui quando tres tantum eorum urbes cum *Diodoro* recenset, Boeum, Erineon, et Cytinium, id scilicet indicio est, reliquas jam tum avulsas in alienam ditionem concessisse. Mitto errores *Meursii* Miscell. Lacon. III, 9. IV, 6. aliorumque: haec a nobis in transcursu duntaxat breviter delibata: res enim est majoris operae, quam quae arctis notularum limitibus includi possit. Denique stupor Enarratoris nostri ad finem importune inseruit, ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ ἐκ τῆς Ἀττικῆς, quibus apud *Pindarum* ejusve *Scholiasten* nihil extat simile. Neque tamen propterea negavero, quosdam Atticorum Heraclidis fuisse comites susceptae in Peloponnesum expeditionis: nam ita *Tzetzes* scribit ad *Lycophr.* v. 1388. μετέσχον γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν. Nunc difficultates, quae praestantissimos homines impediverant, levatas arbitror.

44 Ἡρόδοτος] Hoc Scholion a *Suida* descriptum in Ἀπαρτί, qui pro στάδια δύο praebet στάδιοι ο sive ἑβδομήκοντα. *Herodoti* me locus, aeque ac *Gatakerum* et *Kusterum*,

Ἔχω. Βλ. σὺ Πλοῦτον; ὁποῖον; Χρ. αὐτὸν τὸν θεόν.
Βλ. Καὶ ποῦ 'στιν; Χρ. ἔνδον. Βλ. ποῦ; Χρ. παρ' ἐμοί.
Βλ. παρὰ σοί; Χρ. πάνυ.
Βλ. Οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί; Χρ. νὴ τοὺς θεούς.
Βλ. Λέγεις ἀληθῆ; Χρ. φημί. Βλ. πρὸς τῆς Ἑστίας; 395
Χρ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Βλ. τὸν θαλάττιον λέγεις;
Χρ. Εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
Βλ. Εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
Χρ. Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. Βλ. τί φῄς;
Οὐ τῷ μεταδοῦναι; Χρ. μὰ Δία· δεῖ γὰρ πρῶτα.
Βλ. τί; 400

394 Οὐκ ἐς κόρακας.] 45 Τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης Κόρακες καλούμενος, διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγώγιον· εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἐῤῥίπτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους· ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ, ἐς κόρακας.

395 * Πρὸς τῆς Ἑστίας.] 46 ἡ Ἑστία θυγάτηρ ἦν Κρόνου, κατ' ἀρχὰς τὴν οἰκίαν εὑροῦσα, ἣν ἐντὸς τῶν οἴκων ἔγραφον, ἵνα τούτους συνέχῃ, καὶ τῶν οἰκούντων εἴη φύλαξ. οὕτω καὶ Ἐφέσιοι Δία καλοῦσιν, ὃν εἰς φυλακὴν τῶν οἴκων γράφουσιν.*

398 Καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους.] Ὅτι οὐ μετέστειλαν τὸν Βλεψίδημον· ἀκηκοὼς δὲ ἦλθε.

v. 396 Τὸν θαλάσσιον] C. D'O. θαλάττιον· quod causa non erat, cur spernerem: nusquam enim, ni fallor, θάλασσα vel θαλάσσιος apud *Aristophanem*. Superscriptum, παίζει ἐνταῦθα· et v. 399. τούτῳ] τῷ διαπέμπειν.

---

hactenus fugit. Idem *Gatakerus*, quod ex *Pherecratis* Crapatallis adfertur, mancum et incertum esse monet: hariolari ergo licebit: - - - - A. Φράζε μοι. B. Ἀπαρτὶ δήπου προὔλαβον - - - - qui melius conjecerit, vatem eum perhibebo optimum.

45 Τόπος ἦν etc.] Suppeditavit hoc scholion margo C. D'O.

46 Ἡ ἑστία] Ἑστία θεὰ ἦν θυγ. Κρ. Sic in ora C. D'O. qui in ceteris usque ad φύλαξ cum Edd. consentit. Mox impressum fuit, εἰς ὃν· quod tolerari poterat, si Graece diceretur εἴς τινα γράφειν pro *alicui adscribere:* ego vocularum ordinem immutavi; *quem ad custodiam domorum pingunt;* ut modo de Vesta, ἣν ἐντὸς τῶν οἴκων ἔγραφον.

47 Δεῖ] A. Fl. et BG. δὴ: *Portus* δεῖ· atque ita *Suidas*

Χρ. Βλέψαι ποιῆσαι νώ. Βλ. τίνα βλέψαι; φράσον.
Χρ. Τὸν Πλοῦτον, ὡς τὸ πρότερον, ἑνί γε τῳ τρόπῳ.
Βλ. Τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐςί; Χρ. νὴ τὸν οὐρανόν.
Βλ. Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.
Χρ. Ἀλλ', ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται. 405
Βλ. Οὐκοῦν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινα;
Χρ. Τίς δῆτ' ἰατρός ἐςι νῦν ἐν τῇ πόλει;
Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐς', οὔθ' ἡ τέχνη.
Βλ. Σκοπῶμεν. Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔςιν. Βλ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
Χρ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην 410

401 Βλέψαι ποιῆσαι νῴ.] Ὅτι τὸ νῴ, ἀντὶ τοῦ αὐτόν· ἢ ἀντὶ τοῦ, 47 δεῖ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέψαι.

404 Οὐκ ἐτός.] Οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ δικαίως. ἢ ἀντὶ τοῦ 48 οὐκ ἀληθῶς. ἐπιῤῥηματικὸν γάρ ἐςιν ἀντὶ τοῦ ἐτῶς, ἀπὸ τοῦ ἐτεῶς συνῃρημένου.

407 Τίς δῆτ' ἰατρός ἐςι] Διασύρει καὶ διαβάλλει τοὺς ἰατροὺς ὡς ἀμαθεῖς, καὶ τοὺς διδόντας ὡς μικρολόγους.

410 Μὰ Δί' ἀλλ' ὅπερ πάλαι.] Τὸ ἑξῆς, ἀλλ' οὐκ ἔςι μὰ Δία, ἀλλ' ἐκεῖνο κράτισόν ἐςιν, ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, κατακλῖναι αὐτόν.

v. 402 Ὥσπερ τοπρότερον] Versum, ut justo pedum numero decurrat, syllaba multavit *Rich. Bentleius*, ὡς τὸ πρότερον. Posses etiam, ὥσπερ πρότερον· sed malui summi Viri judicium sequi. In C. D'O. ἑνί γε τῷ τρόπῳ] μιᾷ τινι μηχανῇ· et versu proximo, Νὴ τὸν οὐρανὸν] διὰ τὸ λαμπῶδες τοῦ οὐρανοῦ τοῦτον ὄμνυσι πρὸς τὸ τυφλός. Tum porro, Ἐτὸς] μάτην. Ὡς ἔμ'] εἰς ἐμέ.

v. 410 Παρεσκευαζόμην] Ὠικονομούμην. C. D'O. et Κατακλινεῖν] καταθήσειν. Ἀσκληπιοῦ] τὸν ναόν.

Scholiastem describens in Νῴ additur in C. D'O. ἡμᾶς.

48 Οὐκ ἀληθῶς] Clariss. *L. Bos* Anim. c. III. p. 14. positis *Scholiastae* verbis subjicit: *quod postremum* (οὐκ ἀληθῶς) *etiam interrogative scribendum*: quid causae habeat, cur ita scribi velit, prorsus ignoro. Praeterea: *alii forsan pro* οὐκ ἀληθῶς

Ἐγὼ, κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ,
Κράτιςόν ἐςι. Βλ. πολὺ μὲν οὖν, νὴ τοὺς θεούς.
Μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι.
Χρ. Καὶ δὴ βαδίζω. Βλ. σπεῦδέ νυν. Χρ. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.

ACTUS SECUNDI SCENA QUARTA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Πε. Ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον 415

414 Σπεῦδέ νυν.] Τοῦτο τὸ νῦν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωςέον, ἵν' εἴη ἀντὶ τοῦ δή. ἐγκλίνεται γὰρ ἀεὶ, καὶ βραχύ ἐςι, φωνήεντος ἐπιφερομένου· ὡς τὸ,

Σίγα νυν ἐςὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων,

παρὰ 49 Σοφοκλεῖ. τὸ δέ γε νῦν τὸ περισπώμενον ἐπίῤῥημά ἐςι χρονικὸν, καὶ μακρὸν ἀεὶ εὑρίσκεται· διὸ καὶ περισπᾶται.

415 Ὦ θερμὸν ἔργον.] Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ ςίχοι,

v. 413 Μή νυν] C. D'O. Μὴ νῦν· et statim, σπεῦδε νῦν, invitis veteribus Grammaticis: exponit autem, Μὴ διάτριβε] μὴ βράδυνε.

v. 415 Θερμὸν] Σπουδαῖον καὶ τολμηρόν. C. D'O. Pro extrema voce vitiose scriptum τορμηρὸν, et v. 416. Τολμῶντες.

---

legent potius οὐκ ἄλλως· inter illos alios ego quidem censeri nolim, ut qui *Scholiasten* monere videam ἐτὸς idem esse, quod ἐτῶς contractum ex ἐτεῶς· ἐτεὸν autem, praesertim apud Ionas ac Dores, est ἀληθές· *Suidas* ἐτῶς in ipso hoc *Aristophanis* versu dedit. Ceterum plane sunt aliena, quae Vir Doctus adversus emendationem summi *Bentleii* certissimam ibi disputat: *non scit an ullibi reperiatur* μὰ τὴν, *uti* μὰ τόν· quid si nusquam? an manifesta ratio, et forma loquendi par atque eadem propterea rejicietur? At res salva est: *Hesychius* habet in Ναὶ τὰν, illudque μάτην hactenus mendosum in *Theophilo* apud *Athen.* p. 472. E. refingi debet in μὰ τήν.

49 Παρὰ Σοφοκλεῖ] Aiac. Flag. v. 87.

Τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε.
Ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; οὐ μενεῖτον; Χρ. Ἡράκλεις.
Πε. Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς·
Τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν,
Ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε   420
Οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.
Χρ. Σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.
Βλ. Ἴσως Ἐριννύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·

ὡς οἱ προφθάντες, ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ογ, ὧν τελευταῖος,

Ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

415 Θερμὸν ἔργον.] 50 Παράδοξον, ἢ τολμηρὸν, ἢ εὐκίνητον. ἡ Πενία δὲ ἐντεῦθεν παρελθοῦσα μάχεται πρὸς Χρεμύλον καὶ Βλεψίδημον.

423 Ἴσως Ἐριννύς ἐστι.] Ἐπισκώπτει 51 τὴν διὰ τῶν Ἐριννύων Αἰσχύλου ὑπόθεσιν· παρεισάγονται δὲ μετὰ λαμπάδων δεινοπαθοῦσαι, ὡς 52 Εὐριπίδης Γοργῶπες νερτέρων ἱέρειαι δειναὶ θεαί.

v. 417 Φεύγετον] F. Ed. *B. Juntae* et *B. Gel.* τί φεύγετ'. Cum ceteris, quas sequimur, conspirat C. D'O. in quo ad μενεῖτον additum, προσκαρτερεῖτον.

v. 418 Γὰρ] A cunctis Edd. dissentit solus C. D'O. Ἐγὼ μὲν ὑμᾶς· in eodem, Ἐξολῶ] ἐξολοθρεύσω. Ἀνασχετός] ὑπομονητόν. Ἀπολώλατον] ἐφθάρητε.

v. 422 Ὠχρὰ] Τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες· haec non inepta C. D'O. explicatio: tum porro v. 424. Γέ τοι] γάρ. Μανικὸν] ἄγριον. Τραγῳδικὸν] δαιμονικόν.

50 Παράδοξον] Ultra hanc vocem *Suidas* in Θερμὸν non procedit. Cur εὐκίνητον exponat *Schol.* rationem dabit *Etymol.* p. 447. v. 30. et p. 453. v. 44. ταύτῃ γοῦν τοὺς μὲν ταχεῖς θερμοὺς λέγουσι, τοὺς δὲ βραδεῖς ψυχρούς· vide ad v. 561. Παρελθεῖν, παριέναι, προέρχεσθαι, *in scenam prodire*, quod pluribus explicatum ad *Lucian.* p. 33.

51 Τὴν διὰ τῶν Ἐ. Α. ὑπόθ.] Vide *Stanleium* ad Tit. Eumenid. *Aeschyli.*

52 Εὐριπίδης] Orest. v. 261. unde versus, qui pedibus laborat, hunc in modum est

Βλέπει γέ τοι μανικόν τε καὶ τραγῳδικόν.[r]
Χρ. Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας. Βλ. οὐκοῦν κλαύσεται. 425
Πε. Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; Χρ. πανδοκεύτριαν,

ἢ ἄλλως. εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐριννύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων· καὶ γὰρ τὰ ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων τραγῳδοῖς μᾶλλον ἁρμόττει.

424 Βλέπει γέ τοι.] Τὸ γέ τοι, ἢ ἀντὶ τοῦ δὲ, ἢ ἀντὶ τοῦ γάρ· ὃ καὶ κρεῖττον. εὕρηται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις.

424 Τραγῳδικόν.] Θρηνῶδες, καὶ 53 οἷον ἐν ταῖς τραγῳδίαις οἱ ποιηταὶ εἰσάγουσι.

425 Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας.] Ἐπειδὴ παρὰ τὸ σχῆμα ἦλθε· καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγῳδίαις μετὰ λαμπάδων 54 εἰσήγοντο αἱ Ἐριννύες. τὸ δὲ γὰρ ἀργὸν, ὡς ὑποτασσόμενον τῷ ἀλλά.

425 Οὐκοῦν κλαύσεται.] Ἀντὶ τοῦ οἰμώξεται, ὡς μὴ οὖσα κατὰ φύσιν φοβερὰ, ἀλλὰ μάτην ἀπατῶσα ἡμᾶς.

v. 426 Πανδοκεύτριαν] C. D'O. πανδοχεύτριαν] ξενοδόχον· ea est scribendi ratio serioris aevi, praeter Grammaticorum mentem, qui Atticae dialecti leges condiderunt, saepe a librariis adoptata. Contra πανδόκος et πανδοκεῖον e MSS. Par. in *Suida* *Kusterus* restituit, ubi Edd. praeferebant πανδόχος et πανδοχεῖον. Quamvis rarissimum occurrat πανδοκεύτρια, monuit tamen *Thomas* non minus hoc vocabulum, quam πανδοκεύς, signandum esse διὰ τοῦ κ, καὶ οὐ διὰ τοῦ χ: idem praeceptum eodem auctore valet in ξενοδόκος.

---

reficiendus: Γοργῶπες, ἐνέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί. Νερτέρων

nihil aliud, quam verae lectionis interpretatio.

53 Οἷον] Forte melius οἷαν. Huc pertinere putat *Kusterus*, quae scripsit *Suidas* in Τραγῳδικόν· ego secus existimo.

54 Εἰσήγοντο] Εἰσήρχοντο *Suid.* in Τραγῳδία, ubi plura quaedam hinc sunt excerpta: nihil interest, utro modo scribatur: *Scholiastae* maneat suum εἰσήγοντο· paulo ante: οἱ ποιηταὶ εἰσάγουσι· quod frequentissimum; nam quod supra dixit, Ἐριννύας εἰσφέρειν, multo minus est usitatum. Mox dedi τῷ ἀλλὰ pro τοῦ omnium Edd.

55 Ἀντὶ τοῦ κάπηλιν] Sine ulla fere mutatione descripsit *Suidas* in Πανδοκεύτρια, et posteriorem partem in

Ἢ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη.
Πε. Ἀληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,

426 Πανδοκεύτριαν.] 55 Ἀντὶ τοῦ κάπηλιν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι πάντας. εἴρηται δὲ κάπηλις παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν· πηλὸς δὲ ὁ οἶνος· ὅθεν καὶ ἄμπελος, οἱονεὶ ἔμπηλος οὖσα, ἡ ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν πηλόν.

427 Ἢ λεκιθόπωλιν.] Ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος 56 τοῦ ὠοῦ, ὠόπωλιν· λέκιθος δὲ κυρίως, τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, διὰ τὸ τῷ λέπει κεύθεσθαι. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον, ὅτι ἐκ Πίσας τῆς Ἤλιδος κατακόρως φύεται, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ὠοῦ. ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὀσπριόπωλιν δηλοῖ. καὶ 57 ἐν Λυσιστράτῃ,

Νὴ Δί᾽ ἔγωγ᾽ οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ᾽ εἶδον ἐφ᾽ ἵππου
Εἰς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον, λέκιθον παρὰ γραός.

v. 427 Λεκιθόπωλιν] C. D'O. λεκυθόπολιν. manus emendatrix ο in ω vertit. Adjecta interpretatio eum in modum est scripta, ut discernere non liceat, utrum ὀσπριοπῶλις sit, an mendose ὀσπριοπῶλησαν pro ὀσπριοπωλήσαισαν. Mox, τοσουτονὶ] μέγα.

v. 428 Ἐνέκραγες] C. D'O. Ἐκέκραγες, cum tali explicatione, ἐλοιδόρεις, ὥσπερ αἱ κύνες ποιοῦσι. Accentu vitium prodit: scribendum enim fuerat ἐκεκράγεις, quod tolerari quodammodo potuisset: sed nihil certius lectione, quae vulgatur.

v. 429 Ἀληθες;] Adscriptum habet C. D'O. Ἀληθῶς τοῦτο λέγεις· ἔστι δὲ τοῦτο εἰρωνικόν.

Καπηλίς. Originem vocis ἄμπελος non dissimilem tradidit *Etymol.* p. 86. v. 37. ubi delenda particula negans, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλὸν, quum edatur, ἡ μὴ ἔχουσα.

56 Τοῦ ὠοῦ] In Edd. abfuit τοῦ non minus hic necessarium, quam in eo, quod sequitur, τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, vel τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρὸν, ut est apud *Scholiasten* Lexiphanis Lucianei. De utraque λεκίθου potestate vide *Foesii* Oecon. Hippocr. Horum minimam partem, ceteris vel neglectis, vel in suo libro non repertis, Lexico *Suidas* inseruit.

57 Ἐν Λυσιστράτῃ] V. 561. Haec inde metri causa corrigenda duxi: in prioribus enim Edd. legebatur νὴ τὸν Δί᾽ ἔγωγ᾽ οὖν, quod τὸν retineri nequit, nisi οὖν abjece-

Ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν; 430
Χρ. Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται.
Ἀλλ' ἥτις εἶ, λέγειν ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
Πε. Ἣ σφῷ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,

431 Τὸ βάραθρον.] Χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον 58 ὀγκίνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν ἐνέβαλλον, ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν, ὅτι ἔρχεται ἡ Μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Κόρης. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα 59 ἀκαρπίας ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμῶν, τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ θεὰν ἵλεων ταῖς θυσίαις ἐποίησαν.

435 * Καπηλίς.] Κάπηλις προπαροξυτόνως ἡ τὸν οἶνον πι-

v. 431 Σοὶ τὸ β.] Hunc verborum ordinem Edd. tenent: C. D'O. τὸ βάραθρον σοὶ γίνεται· dubites, uter alteri sit praeponendus. Ibidem: τὸ βάραθρον] ὁ ᾅδης· satis Christiane.

v. 432 Ἐχρῆν αὐτίκα] Florentinam Edd. secutae *B. Junt.* BG. G. et A. interserunt, ἐχρῆν σ' αὐτίκα. In A. *Ph. Junt. B. Crat.* deest pronomen haud sane necessarium; quibus quum C. D'O. adsentiatur, expungendum censui. In eodem scripto libro, Ἀλλ' εἴ τις εἶ· de quo, si in vetustioribus membranis inveniatur, cogitari potest. Αὐτίκα μάλα] ἤγουν, λίαν συντόμως.

58 Ὀγκίνοι] Fefellit *Kusterum*, quae in hac voce apud *Suidam* leguntur, hinc esse depromta: in Βάραθρον vero Scholion integrum comparet: adi *H. Vales.* ad *Harpocr.* p. 30. De ὀγκίνοις et *uncinis* in utroque Glossario *Du Cangius.*

59 Ἀκαρπίας] *Kusterus* adnotavit: *melius scribetur ἀκαρπίαν ἐπέπεμψε.* Contenti sumus verbo simplice: singularem in nomine non hic tantum, sed statim etiam *Suidas* agnoscit διὰ χρησμοῦ utrumque rectius: nec aliter in Μητραγύρτης, ubi eadem in barathrum conjecti Phrygis, ex diversis tamen auctoribus, historia narratur: λοιμοῦ δὲ (λιμοῦ potius, qui sequitur ἀκαρπίαν) γενομένου ἔλαβον χρησμὸν, ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον.

60 Γυνὴ] In Fl. πιπράσκουσα δηλοῖ ἀπὸ τοῦ etc. Interpunxerunt B. et G. πιπράς,

---

ris; φιλαρχοῦντα, et ἐφ' ἵππῳ· quod tamen relinqui potuisset, etiamsi *Perizonius* in *Aelian.* V. H. I, 30. ἐπὶ ἵππῳ contra MSS. mutari voluerit in ἐφ' ἵππων.

Ἀνθ᾽ ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ᾽ ἀφανίσαι.
Βλ. Ἆρ᾽ ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἡ ᾽κ τῶν γειτόνων, 435
Ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;
Πε. Πενία μὲν οὖν, ᾗ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ᾽ ἔτη.

πράσκουσα 60 γυνή, ἀπὸ τοῦ κακίνειν, ὅ ἐστι δολοῦν. τὸν πηλὸν, ἤτοι τὸν οἶνον· καπηλὶς δὲ ὀξυτόνως ὑποκοριστικῶς, ἡ ταύτης ὑπηρετὶς τῆς καπήλεως. *

436 Ἣ ταῖς κοτύλαις.] Ἀντὶ τοῦ παρακλέπτουσά με ταῖς κοτύλαις· ἥτις, φησὶ, μικρομετροῦσά με βλάπτει· οἷον 61 ταῖς μεταφοραῖς τῶν μέτρων ἀπατῶσά με, ἢ μετὰ ὕδατος μιγνύουσα δίδωσιν· ὡς [τοῦ Βλεψιδήμου πεπωκότος καὶ δεδωκότος ἀργύριον. κοτύλη δέ ἐστιν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίξεστον.

v. 434 Ἐνθένδ᾽] Primum ex spatio inter θ et δ non alia videtur fuisse C. D'O. scriptura: sed literis evanidis recentior manus supposuit ἐνθάδ᾽. quod etsi absurdum non sit, a pristina lectione nihil est, cur digrediamur.

v. 436 Με] Pronomen omittit C. D'O. laeso versu: talis additur explicatio: τοῖς μέτροις ἐν οἷς πιπράσκει τὸν οἶνον ζημιοῖ. Modo ι. ἡ κάπηλις] ἡ οἰνοπῶλις.

v. 437 Σφῷν] C. V. σφῶϊν, antiquo scribendi more: D'O. σφῶν. alibi tamen aliter; vide ad v. 54. 218. 467. Paulo ante σφῷ cunctae Edd. si *B. Gel.* exceperis, cui accedit C. D'O. vetant sane Grammatici iota subscribi: ego rationem vetustam sequi malui. In C. D'O. additum inter versus ad Πενία μὲν οὖν] Οὐκ εἰμὶ ἣν λέγετε· quod commode facit ad declarandam vim particularum μὲν οὖν.

σκουσα. δηλοῖ etc. *Kusterus* πιπράσκουσα δηλοῖ ἀπὸ τοῦ· nullius est pretii δηλοῖ culpa librarii natum: cujus in vicem eo confidentius supposui γυνή, quia sic plane legebatur in C. D'O. Pro τελοῦν praecedentium Edd. δολοῦν optime conjecerat *Kusterus*, quod revocare non dubitavi: firmat C. D'O. in quo una tantum litera vitiata δηλοῦν. Δολοῦν τὸν οἶνον est apud *Lucian.* τὰ ἔρια *Poll.* VII, 169. βαφὴ γνησία, ἀλλ᾽ οὐ δεδολωμένη *Aelian.* de Anim. c. XVI, 1.

61 Ταῖς μεταφοραῖς] Nunc sollicitandum, quod aliquando putavi, non videtur: intelligo mensurarum subdolas immutationes: illa caupona Blepsidemum minorem pro majore mensura subjiciendo deceperat.

Βλ. Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ θεοὶ, ποῖ τὶς φύγοι;
Χρ. Οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
Οὐ παραμενεῖς; Βλ. ἥκιστα πάντων. Χρ. οὐ μενεῖς; 440
Ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
Βλ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
Χρ. Στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι. Βλ. μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.

438 Ἄναξ Ἄπολλον.] Ἰδίως τὸν Ἀπόλλωνα, ἤτοι ὡς ἀλεξίκακον καὶ χρησμοὺς παρέχοντα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δεινῶν, ἢ ὡς πατρῷον θεόν.

440 Ἥκιστα πάντων.] Ὥσπερ φαμὲν μάλιστα πάντων, καί ἐστι τὸ μάλιστα ἐπίτασις ὑπερθετική, οὕτω καὶ ἥκιστα πάντων, καί ἐστιν ἀπαγόρευσις ὑπερθετική.

v. 438 Ποῖ τὶς φύγοι;] Metro vim adtulit *Fracinus* in F. ποῖ τὶς οὖν φύγοι; sequuntur Ed. *Ben. Junt.* et B. *Gel.* in ceteris abest οὖν, probante C. D'O. In eodem, quod supra hunc versum adnotatum reperi, non est praetereundum: Παρεπιγραφή· ὅτι ἡ πενία ἐστὶν, ἀκούσας ὅτι ὁ Βλεψίδημος ἔφευγε· expungi debet male iteratum ὅτι.

v. 441 Φεύγομεν] Sola B. *Gel.* φεύγοιμεν. C. D'O. φεύγωμεν.

v. 442 Οὐδαμοῦ] Conspirant Edd. In C. D'O. tamen οὐδαμῶς. *Stephanus* in Th. T. II. p. 1539. A. οὐδαμῶς *cum genitivo pro* nusquam *ex* Luciano *adferri* scribit: *ubi quis fortasse suspicetur reponendum* οὐδαμοῦ· nos dicemus opportuniore loco. Porro C. D'O. exponit πόνηρε (ita scriptum integre) γεωργέ. Ἐξωλέστερον] ὀλεθριώτερον.

v. 444 Σε] Pronomen metro necessarium omisit C. D'O.

v. 445 Δεινότατον] Procul abest, ut quicquam mutandum censeam: neque tamen prorsus adsperner δειλότατον ex C. D'O. Expectandum est,

---

62 Ἢ μᾶλλον etc.] Pro his *Suidas* in Ἐξωλέστερον, ἢ χεῖρον.

63 Θ. ἐν πρώτῳ] C. 29. ubi vide *Jos. Wassium*. *Suidas* utrumque *Comici* nostri et *Thucydidis* locum protulit.

64 Ἔρημος] Excerpsit, quod a *Kustero* non animadversum, *Suidas* in V. omissis, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. Eadem fere in *Etymologo*, sed ab recentiore manu adjecta, in V. Ἐρημία.

Χρ. Καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ 445
Ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
Ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα,
Τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.
Βλ. Ποίοισιν ὅπλοις, ἢ δυνάμει πεποιθότες;
Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα, 450

443 Ἐξωλέστερον.] Ἀπολέσθαι ὀφεῖλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, 62 ἢ μᾶλλον ἐξολέσαι δυνάμενον.

445 Παρὰ πολύ.] Κατὰ πολὺ, σφόδρα· ὡς παρὰ 63 Θουκυδίδῃ ἐν πρώτῳ· καὶ ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παραπολύ.

447 Ἔρημον.] 64 Ἔρημος κυρίως ἡ μονωθεῖσα τῶν ἐνοικούντων γῆ, παρὰ τὴν ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν.

447 Ἀπολιπόντε ποι.] Τὸ ποι ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἐρωτηματικὸν,

quid plures MSS. ferant. Tum sejungit παρὰ πολὺ exponens κατὰ, ut C. Cass. in *Thucydidis* loco, quem *Scholiastes* posuit.

v. 447 Φευξούμεθα] Φευξούμεθον F. B. *Gel.* Ed. B. *Junt.* quod ut inprobum non sit, nulla tamen est ratio, quare repudiemus veterem lectionem, cum qua conspirat C. D'O. licet depravatus: - - - - ἀπολιπόντε· ποῖ φευξόμεθα. Την δέ, δεδιότε. μὴ δὲ etc. Διαμαχούμεθα vero exponit ἐναντιωθῶμεν.

v. 449 Πεποιθότες] Ex Edd. ita legunt A. Fl. *Ph. Juntae*, et B. *Crat.* in ceteris est πεποιθότε· prioribus adjunxit me C. D'O. auctoritas; in quo talis ad sensum explicandum interpretatio accessit: μαχούμεθ' αὐτήν· (αὐτῇ) ἀσθενεῖς γάρ ἐσμεν πρὸς μάχην ὑπὸ τῆς ἀδικίας. In initio versus Οἵοισιν solus *Kusterus*, sed perperam, exprimi jussit.

v. 450 Ποίαν δ' ἀσπίδα] Induxit me C. D'O. ut in retinendo δ' pro F. quam secutae sunt Edd. *Ph. Juntae* et *Sig. Gelenii*, starem adversus A. cui reliquae obtemperarunt praebentes tantum ποίαν ἀσπίδα. Enotare juvat interpretationes C. D'O. Θώρακα] ὅπλον. Ἀσπίδα] σκουτάριον. Ἐνέχυρον] σημάδιν. Primae voci ὅπλον pro *lorica* locus concedi debuerat in Glossario M. et I. Gr. Sic apud *Mauricium* in Strat. atque alios usurpatur: reliquarum neutra fugit *Du Cangium*, qui ex Gl. MSS. ad *Aristophanis* Plutum profert Ἐνέχυρον, σημάδιον.

Ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ᾽ εἰλημμένω; 455
Χρ. Σὺ δ᾽, ὦ κάκιστ᾽ ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ
Ἡμῖν προσελθοῦσ᾽ οὐδ᾽ ὁτιοῦν ἀδικουμένη;
Πε. Οὐδὲν γὰρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
Ἀδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
Βλέψαι πάλιν; Χρ. τί οὖν ἀδικοῦμεν τουτό σε, 460

466 Τί λοιδορεῖ.] Τὸ λοιδοροῦμαι παθητικῶς 72 δοτικῇ ἄλλου κακοῦ τινός. Ante legebatur λιμοῦ· inimicae voces altera saepius alteram subsedit. De καθάρμασι praeter alios L. Bos in I. ad Cor. IV, 13. qui Scholiastae locum non praeteriit.

72 Δοτικῇ] *Salmas.* ad *Achill. Tat.* p. 723. corrigendum ait hic αἰτιατικῇ, infra δοτικῇ, atque adeo sedem mutare jubet utrasque voces: utitur autem Vir summus ratione tali, quae festinationem scribentis palam faciat; nam, *si scribatur*, inquit, *ut vulgo est, sibi contraria diceret, ut nimirum* λοιδορεῖσθαι, *cum pa-*

v. 456 Λοιδορεῖ] Λοιδορεῖς Fl. *Ph. Juntae*, B. *Crat.* G. in quibus ignoratio consuetudinis Atticae peperit hunc errorem: contra formam Atticam mutavit in communem librarius. C. D'O. λοιδορῇ] ὑβρίζεις.

v. 458 Νομίζετον] Consensus C. D'O. retinuit me, ne a Fl. discederem: nam in A. Ed. *Phil. Juntae*, Farr. et *B. Crat.* legitur νομίζετε· illam ceterae sequuntur. Ad initium versus C. D'O. apponit, Τί φατέ, id intelligendum significans propter particulam γὰρ, et ὦ] ἄνδρες.

v. 460 Τί οὖν ἀδικοῦμεν] Haec in Edd. et C. D'O. nulla distinctione separantur: mallem: τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε, Εἰ πᾶσιν etc. Fuisse memini, quum praeplaceret – – – τί οὖν ἀδικεῖ μὲν τοῦτό σε, etc. neque tamen valde repugnabo, si quis vulgatae lectioni patrocinetur. Adscriptum est in C. D'O. κατὰ supra τοῦτο. Sequentis versus numeros inconcinnos sagacissimus *Bentleius* expolivit transponendis solum binis vocibus: ἀγαθὸν, vel ἀγαθὰ πορίζομεν· modulatius ita fluere, qui quidem aure sit docta, nemo diffitebitur: ego unam praeterea voculam interponi non moleste ferrem: Εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθόν τε πορίζομεν· quo pacto numerorum gratiae nullum omnino damnum infertur: si proximi versus initium consulas, libentius, credo, opinioni meae subscribes.

Εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις πορίζομεν ἀγαθόν;
Πε. Τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; Χρ. ὅ, τι;
Σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
Πε. Ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
Κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους; Χρ. ὅ, τι; 465

συντάσσεται, ἐνεργητικῶς δὲ αἰτιατικῇ· εἰ καί τινες λοιδορεῖς ἐνταῦθα γράφουσι, τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ προελθοῦσι συνάπτοντες.

v. 462 Τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς] Versum nobis pede mancum Edd. omnes ingerunt: Τί δ' ἄν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; Χρ. ὅτι; Ea metri deformitas effugere *Bentleium* non poterat, qui pro admirabili, quo pollet, acumine legi jussit: Τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν etc. quod equidem adsciscere non dubitassem, nisi lectio percommoda, quam praeferendam duxi, in C. D'O. totidem literis extaret. In fine versus sola B. *Gel.* ὅτι sine ulla interpunctione sequentibus adnectit: pessime; neque tamen sic non est scriptum in C. D'O. ubi et ἐκβαλόντες] ἀποδιώξαντες, ut supra v. 430. Ἐκβαλεῖν] ἀποδιῶξαι.

v. 465 Ἐργάσασθαι] C. D'O. ἐργάζεσθαι, addito interpretamento ποιήσεσθαι pro ποιήσειν, quasi ἐργάσεσθαι legisset: tum ἀνθρώποις. In ὅτι idem, quod modo, vitium in eadem Ed. fuit admissum. Proximo versu pro τί ἂν *Bentleius*, τί γ' ἂν concursus vocalium vitandi gratia, ut v. 471. 485. et saepe alibi.

tiendi forma jungatur dativo, in agentis specie accusativum habere debeat. Emendationem *Salmasii* non alio argumento inpugnarem: sed video, quid Virum magnum plus aequo properantem deceperit; Ed. nimirum Genev. quae in ipso *Comici* contextu expressit λοιδορεῖς. *Suidae* locus, quem idem adtulit, a *Kustero* resectus in editione novissima, quoniam scilicet eo MSSti Paris. carebant. Vulgarem *Scholiastae* lectionem satis confirmat *Moschopul.* περὶ Σχεδ. p. 179. Λοιδορῶ καὶ λοιδοροῦμαι τὸ αὐτό· ὧν τὸ μὲν πρὸς αἰτιατικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν· τὸ δὲ λοιδοροῦμαι πρὸς δοτικήν. Λέγεται τὸ λοιδοροῦμαι καὶ ἐπὶ παθητικῆς σημασίας· eundem vide in Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. Quia tamen structura inter Grammaticos erat controversa, ideo permutantur aliquando λοιδορεῖν et λοιδορεῖσθαι· veluti quod editur in *Aristophanis* Equit. v. 1271. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηρούς, *Scholiastes* et *Suidas* legunt λοιδορεῖσθαι: quanquam hoc intelligi possit, *mali si con-*

Εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.
Πε. Καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λό-
Τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην
Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ

466 Δρᾶν μέλλοντες.] Ἀντὶ τοῦ, εἰ μέλλοντες ἐκβ... 73 ἐπιλαθοίμεθα. μέγα κακὸν πράττομεν τότε, εἰ τοῦτο μέλλοντες, τὸ ἐκβαλεῖν ... ἐπιλαθοίμεθα. Ἄλλως. Ἐκ ... δόξου εἴρηκεν. ὥς φησι, δράσαιμεν κακὸν ἀντὶ καλόν. ἡ ἀπόκρισις.

468 * Τὸ πρῶτον αὐτοῦ.] Τὸ αὐτοῦ ἐπιῤῥηματικῶς, τὸ ἐνταῦθα· ἢ συνάπτε τῷ τούτου, ἵν' ᾖ, περὶ αὐτοῦ τὸ 74 ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτοῦ. *

469 Οὖσαν αἰτίαν ἐμέ.] 75 Ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἐλ...

v. 467 Σφῷν] C. D'O. Ὑφῷν· supra scriptum, ἡμῖν (ὑμῖν) συνίζησις· tum δοῦναι λόγον] ἤγουν διαλεχθῆναι. Pro τὸ πρῶτον vero liquide praefert Τὸν πρῶτον· nescio sane, an dignum sit, quod publicae lectioni anteponatur; certe nihil habet, quare deterius existimari debeat. Sensus quidem orietur paulo diversus, sed optime, ni fallor, universae orationi congruens: *Equidem ea de re causae dicendae partes concedere vobis primas volo:* neque refert, quoquo modo cum Scholiaste recentiore ceperis αὐτοῦ. Quasi pactum convenisset, Chremylus primus v. 489. causam agere et suam et Pluti ingreditur.

viciis inpetuntur. In proximis habent pleraeque, εἰ καί τινες ἀγνοοῦντες λοιδορεῖς ἐντ. γρ. ineptum illud ἀγνοοῦντες

e F. profectum ignora quapropter delendum ce

73 Ἐπιλαθοίμεθα], sine distinctione sequent adjunguntur in A. et F bene divisit *Gelenius.* cundum scholion, modo cerum fuerit, valde est scurum,

74 Ἐκ παραλλήλου] scriptum erat in C. supra αὐτοῦ· priores Ed αὐτό, quod mutavi.

75 Ἰστέον] Ut pers documento constet, qu difficultates nasci subind leant ex malefida libr rum negligentia, poneri gravabor notam orae D' inscriptam: Ἰστέον ὅτι ἡ ...τικὴ ἔλλειψις ἢ ἐν ἀρχῇ ...ται· ὡς τὸ ὅπως μὴ ... τὸ δὲ νοούμενον, ἔξωθεν τοῖ ποῦ ἤγουν ἐν τῇ μέσῃ· ταῦθα· ἢ ἐν τῷ τέλει ὡς Ecquis a *Scholiaste* vu destitutus istorum aut

Ὑμῖν, δι' ἐμὲ γε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ, 470
Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅ, τι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ.
Χρ. Τουτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;
Πε. Καὶ σύ γε διδάσκου· πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
Ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγὼ,

καὶ ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε, νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει· ἢ ἐν τῷ τέλει, ὡς ἔχει τὸ ἐν 76 Νεφέλαις·

Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα·

κἀκεῖ γὰρ νοεῖται ἔξωθεν τὸ, οὐ σκαιόν; ἢ ἐν τῇ μέσῃ, ὡς τὸ παρ' 77 Ὁμήρῳ·

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί·

λείπει γὰρ τὸ, παύσομαι, ἢ ἀποχάσω· καὶ Θουκυδίδῃ καταρχαῖς

v. 471 Ὅτι γ' ἂν ὑ. δοκῇ] A cunctis Edd. discedit C. D'O. ὅτι ἂν ὑμῖν δοκεῖ. Proximo superiore versu addit idem sententiae complendae causa post ζῶντας ὑμᾶς] Παύσασθε τῆς ἐγχειρήσεως· sequente post λέγειν] Ὅτι ἡμεῖς διὰ σὲ ζῶμεν.

v. 474 Ἅπανθ' etc.] Depravate C. D'O. Ἅπανθ' ἁμαρτά σ' ἀποδείξω ἐγώ· recentior manus explevit ἁμαρτάνοντα· vetusta librarii ipsius ultimae verbi ἀποδείξω literae puncto, ut delendam indicaret, subnotatae adposuit ειν· etsi non obstet concursus vocalium, quin ferri possit ἀποδείξω ἐγὼ, nulla tamen est causa, praesertim sine plurimarum membranarum consensu, cur scriptura vulgaris repellatur.

---

tem adsequi potuisset, aut labes, praesertim partis ultimae, tam foedas expungare? Atqui neutiquam est dubitandum, quin permulta his ipsis in Scholiis non dissimili modo corrupta reperiantur, quorum sanatio, usque dum sinceriores libros nanciscamur, extra spem omnem est posita. Hoc autem genus elegans ellipseos illustrarunt, locorum *Aristophanis* atque Enarratoris vetusti non obliti, *H. Stephan.* ad *Xenoph.* p. 116. v. 3. Animadv. in *Corinth.* de Dial. p. 21. *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. 340. 343.

76 Νεφέλαις] V. 267. Statim in Pl. et B. *Gel.* pro νοεῖται errore consueto νοεῖτε.

77 Ὁμήρῳ] Il. A, 135. *Thucydidis* verba III, 3. hunc in modum eduntur: καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· vel C. D'O. nos admonuerit v. 216. 350. nihil esse frequentius in membranis, quam εἰ, ἂν et ἢν vicissim permutari. Notat autem *Scholiastes*, τὸ

Εἰ τοὺς δικαίους φὴς ποιήσειν πλουσίους. 475

τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς· καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή, Μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν. τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον, ᾧ καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο· οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε· εἰ δὲ μή, ποιεῖτον ὅ, τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.

σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον, eundemque *Homeri*, quem Noster, versum profert. Itaque primus *Gelenius* optime verum figurae nomen hic reposuit, quum perperam duabus literis minus legeretur in A. et Fl. ἀνταπόδοτον.

78 Τοῦτό φησιν] Breviter absolvit lectorem margo C. D'O. Κολαστήρια ὄργανα ἀμφότερα τὰ τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες· τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι τούτων ἀξία ἡ Πενία.

79 Ἐφ' οἷς] Ἐν οἷς *Suid.* in Τύμπανα, βάκλα παρὰ τὸ τύπτειν· ξύλα, ἐν οἷς ἐτυμπάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ. Probat, accedente *Kustero*, *Gatakerus* Adv. Misc. c. XLVI. p. 912. B. *Suidam* vicissim e *Scholiaste* supplendum monens: neutrum mihi placet. Duplicem τῶν τυμπάνων potestatem noster Enarrator tradit, primam equulei, sive stipitum ita constructorum, ut iis adstricti illigatique rei membris expansis distenderentur, totoque corpore plagis paterent: eo spectat, ἐφ' οἷς· alteram fustium, quibus caedebantur: solam posteriorem, seu de industria, sive quod verba *Scholiastae* minus intelligeret, quod potius credo, *Suidas* adnotavit: quapropter ut hic commode scripsit ἐν οἷς pro οἷς, sic ille non minus bene ἐφ' οἷς. Βάκλον, *baculum*, *fustis*: *Jo. Meurs.* in Gl. GB. et *Du Cangius.*

80 Καλιόν] Καλοιόν, *Suid.* in Κύφωνες, ubi haec pleraque descripsit, et *Schol.* ad Pseudol. Lucian. p. 41. Κολλάριον *Boohartus* corrigit: *Kusterus*, etiamsi non damnet Viri summi conjecturam, leviore tamen mutatione rescribi posse putat κλῳόν. Operam egregii Viri perdiderunt: mutari quidquam vetat *Hesych.* Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον. Κάλιος, τὸ δεσμωτήριον, καὶ ξύλον, ᾧ ἔδεοντο. Καλιῶσαι, κυτάξαι. nam quod praecedit κράξαι, ex hoc verbo corruptum auguror, atque ideo rejiciendum; intellige vero *percutere fuste*, vel *ligno*, quod Graecis κᾶλον. Idem in Κύφων quae protulit, quanquam resectis pluribus sint imminuta, adeo parum a

Χρ. Ὦ τύμπανα, καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;

476 Ὦ τύμπανα.] 78 Τοῦτό φησιν, ὡς τῆς Πενίας τῶν τοιούτων ἀξίας οὔσης. τύμπανα, ξύλα, 79 ἐφ' οἷς ἐτυμπάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ· ἢ βάκλα, παρὰ τὸ τύπτειν· ἤγουν ξύλα, οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. Κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ 80 καλιόν· ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων. τάσσεται δὲ περὶ πάντων τῶν δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων, καὶ κυφωνισμὸς ἐπὶ

v. 476 Χρ. Ὦ τύμπ.] Omnes Edd. versus 476. 478. et καλῶς λέγεις 481. Blepsidemo tribuunt: Chremylo liber Vaticanus, cui suffragatur *D'Orvillii* Cod. Horum auctoritati eo magis obtemperandum putavi, quod quam adcommodate Chremyli personae dicta conveniunt, tam aliena sunt a Blepsidemo; qui simul atque Paupertatem agnovit, tantum animo terrorem conceperat, ut ad fugam se bona fide pararet. Quis igitur existimet eam animi orationisque constantiam, qualis in istis versibus apparet, in timidissimum hominem potuisse cadere? qui Chremyli fortioris exemplo vix aliquantulum recreatus v. demum 483. invisae Paupertati, ne non penitus extincta omni se metu liberaret, viginti mortes decernit: quanquam de hoc etiam versu dubitationem injiciat idem liber Vat. eum Chremylo mutatis personis, Blepsidemo sequentem adsignans. Sed hic mihi visa fuit potior Edd. ratio consensu D'O. C. suffulta: finge tibi quasi in scena Blepsidemum haec pavitantem eloqui, cui sedatior Chremylus et majoris animi senex jocando respondet: qua quidem in parte a *Kustero* dissidemus. Habet autem C. D'O. isti versui adscriptum non tantum Ἱκανοὺς] ἀρκετοὺς, sed etiam, ὦ Χρεμύλε, ut ad Chremylum a Blepsidemo sermonem dirigi significet.

v. 476 Ἀρήξετε] C. D'O. ἀρήξατε, addita interpretatione, βοηθήσατε· manus emendatrix succurrerat α in ε mutando. Natam esse labem probabile mihi videtur ex eo, quod in veteri membrana οὐκ ἀρήξετε; fuerat expositum, ἀρήξατε, βοηθήσατε.

---

nostro *Scholiaste* distant, ut ab eodem fonte uterque videantur hausisse: legendum autem, Κύφων, ὅνπερ ἔνιοι κυνάγχην καλοῦσι· quod, si conferre libeat voces Κυνάγχη et Δεῤῥιστής, vix in dubium vocari poterit: ad medicorum certe συνάγχην vel κυνάγχην nullum est, quo de-

Πε. Οὐ δεῖ σχετλιάζειν, καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.
Χρ. Καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν, ἰοὺ, ἰοὺ,
Τοιαῦτ' ἀκούων; Πε. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος. εἴρηται δὲ κύφων παρὰ τὸ 81 τοὺς δεσμίους ἀναγκάζεσθαι κύφειν, διπλῶς ἅμα κολαζομένους, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει, καὶ τῷ μηδαμῶς ἀνανεύειν δύνασθαι. ἢ ἄλλως ξύλα ἐστὶν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὕρωσιν ἀνακύψαι· καὶ γὰρ τὸν κρινόμενον ποιοῦσι κύφειν.

480 Τί δῆτα σοι τίμημα.] Ἐπέβαλλον γὰρ ἐνίοτε ζημίαν τοῖς ἁλοῦσιν ἢ χρήματα καταθέσθαι, ἢ τι τοιοῦτον. τῇ δίκῃ δὲ, τῇ τιμωρίᾳ. 82 εἴθιστο γὰρ τὸ τῆς ἥττης ἤδη πρόστιμον, ὁριούμενον ὑπὸ τῶν κρινομένων.

ducamur, in verbo κύφων vestigium. Ceterum *Ez. Spanhemius* Prob. Aduot. ad *Julian.* Caes. p. 38. adhibuit hunc *Scholiastae* locum, ut κλοιὸν explicaret.

81 Τοὺς δ. ἀ.] *Suidas*: παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους· reliquis usque ad ἀνανεύειν δύνασθαι omissis. Apud eum itidem desunt illa in fine scholii valde inepta: καὶ γὰρ τὸν κρινόμενον ποιοῦσι κύφειν.

82 Εἴθιστο] Haec mendosissime legi inde satis apparet, quod nec structura verborum, nec sensus commode procedant: deserit autem nos *Suidas*, qui nihil ex his ultra τὶ τοιοῦτον excerpsit in Τίμημα. *S. Petitus* etiam ad LL. AA. p. 336. partem istorum adferens ab hoc ulcere tangendo prudenter sibi cavit. Sine dubio quaedam desunt, quibus integrandis absque MSS. ope nemo fortе par fuerit.

83 Ἡττήσεως] Ita *Portus* ad Grammaticae normam edidit, quum in Fl. et B. *Gel.* extaret ὑπέσχης· nihil tamen est; unde pendeat ὑπέσχης, nisi pro τίνα simul scripseris ἵνα. Sed verius arbitror, τίνα κόλασιν ὀφείλεις. Mox περὶ τῆς κρίσεως est a *Gelenio*: nam male Fl. πρός. *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. p. 265. posuit, ἣν τιμωρίαν ἡττηθεὶς δοίη, vice τοῦ ὡς scilicet *Petito* contentus sequentia non legerat, ὡς καὶ τοιάνδε etc. Est autem Scholion hocce recens, et plane nugatorium, cujus auctor, dum formam judiciorum apud Athenienses penitus ignorat, insulsam distinctionem comminiscitur inter γράφειν et ἐπιγράφειν, quasi hoc foret, *iterum litem aestimare* vel *taxare*, designato jam poe-

Χρ. Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, 480
Ἐάν γ' ἁλῷς; Πε. ὅ, τι σοι δοκεῖ. Χρ. καλῶς λέγεις.

Πε. Τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφῷ δεῖ παθεῖν.

480 * Τῇ δίκῃ.] Ἤγουν τῇ κρίσει, ἢ τῇ ὀφειλομένῃ σοὶ τιμωρίᾳ· ἤγουν, ἐπειδὴ ὀφειλόμενόν ἐστι δίκην δοῦναί σε, ἐὰν ἡττηθῇς, τίνα κόλασιν ἂν ὑπόσχῃς. ἔθος δὲ ἦν πάλαι τοῖς δικαζομένοις γράφειν πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τιμωρίαν ἡττηθεὶς δοίη, εἶτα δὲ ἐπιγράφειν, τουτέστιν, ἐπὶ τῇ προτέρᾳ γραφῇ καὶ τοῦτο γράφειν, ὡς καὶ τοιάνδε τιμωρίαν, ἢ βίου τυχὸν ἀφαίρεσιν, ἢ κεφαλῆς. *

482 Τὸ γὰρ αὐτὸ, κἂν ἡττᾶσθε.] Ἀντὶ τοῦ, τὴν αὐτὴν προστιμίαν· τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ὅπερ ὁρίσητε πρόστιμον, ἐὰν ἡττηθῶ, τοῦτο ὁριστέον ὑμῶν ἡττημένων.

v. 480 Τίμημ'] Εἶδος τιμωρίας. C. D'O. tum Τῇ δίκῃ] τῇ ὀφειλομένῃ σοὶ τιμωρίᾳ· ut *Schol.* non optime: item, Ἁλῷς] κρατηθῇς.

v. 482 Γ' ἐὰν] Ita cum C. D'O. omnes vetustae: γ' ἂν inferiores a *Porto* sumserunt.

pae genere, quod scilicet prius fuerat omissum. *Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. III. c. 1. §. 13. *haec non esse satis explicata, nec verbis admodum propriis* fassus, *ex iis tamen facile apparere* scribit *doctum illum Grammaticum de publicis judiciis agere, in quibus erat* γραφὴ, *et in ea* τιμωρίας, *id est*, τοῦ τιμήματος ἐπιγραφὴ, *poena autem capitis, vel bonorum ademtio.* Docti quomodo titulus huic homini conveniat, ipse viderit: in antiquorum, qui *Comici* nostri fabulis enodandis operam dederunt, Grammaticorum numero plures esse largior, quibus egregiae doctrinae laudem minime negandam putem: sed ita per incogitantiam de Scholiis istis saepe loquuntur eruditi, quasi unus aliquis Grammaticus omnium esset conditor; quum mixtas habeamus, summoque studio discernendas, et optimae notae, et nullius pretii aevique serioris reliquias. Sensum vero, quem vir eximius, adversus *Salmasium* causae suae nimis serviens, inepti Scholiastae verbis adfingit, vereor, ut quisquam alius in iis reperiat.

Βλ. Ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;
Χρ. Ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.
Πε. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν 485
Ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

483 Ἱκανοὺς νομίζεις.] Ἀντὶ τοῦ 84 ἀρκοῦντας· ὁ γὰρ ἱκάνων, ὅ ἐστι παραγινόμενος, ἤρκεσε πρὸς τὴν ὁδόν.

484 * Ἀποχρήσουσι.] Ἀπόχρη ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀντὶ τοῦ, ἀρκετόν ἐστι, καὶ ἀποχρῶσα δίκη ἐπὶ θηλυκοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἀρκετὴ ὑπάρχει, καὶ ἐπὶ μέλλοντος ἀποχρήσει, ἀντὶ τοῦ ἀρκετὸν γενήσεται. *

485 Τοῦτο πράττοντες.] 85 Ἀντὶ τοῦ, ἀποθανόντες· οὐκ ἄν, φησὶν, ἀναβάλοισθε ἀποθανόντες· ἀντὶ τοῦ, ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσατε· εἰ γὰρ νικήσετε, οὐκέτι δίκαιόν ἐστιν. Ἄλλως. Οὐκ ἄν με, φησὶ, νικήσετε· ἐὰν δὲ νικήσητε, οὐχ ὑπάρχει δίκαιον.

v. 484 Νῷν] C. D'O. νῶϊν] ἡμῖν· ἐνικήσεις· vide ad v. 467. et *H. Stephan.* p. 13. Tract. de Orthogr. quem Adnot. in *Sophocl.* praefixit: tum Ἀποχρήσουσι] ἀρκέσουσι.

v. 485 Πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν] Non obscurum est, *Scholiasten* legisse πράττοντες· ex quo simul consequitur, talem in ejus libro integri versus extitisse scripturam: Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες· τί γ' ἂν etc. Sensum quemadmodum intellexerit, expendemus in Adnotationibus. Lectionem impressam tuetur C. D'O. nisi quod in eo sit mendose Ἔχει et ἀντειπεῖν, addito, ἡνίκα ἡττηθῇ· unde liquet, in quam mentem versuum istorum ab eo percepta fuerit sententia. Neque tamen eo minus intricatum in hisce quiddam observare mihi videor; non quod me moveat ἂν geminatum in eodem orationis membro: saepius enim id fieri solere satis constat, et pluribus exemplis, ne hoc quidem loco praeterito, docuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 187. sed quod verba sic videantur fuisse componenda, ut altera pars aeque spectaret ad easdem personas, Chremylum et Blepsidemum, atque prior; hoc autem consequemur, si levi manu refingere liceat: ---- ἢ τί γὰρ Ἔχοιτον ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

84 Ἀρκοῦντας] *Suidas* adlatis *Comici* verbis exscripsit in Ἱκανός.

85 Ἀντὶ τοῦ, ἀποθ.] Primum, quae C. D'O. praebet, enotabo. Inter versus ad πράττοντ' legitur adjectum

ACTUS SECUNDI SCENA QUINTA.

Τετράμετροι καταληκτικοί, ἀναπαιστικοί, Ἀριστοφάνειοι.

Χορός. Χρεμύλος. Βλεψίδημος. Πενία.

Χο. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ

487 Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν.] Κομμάτιόν ἐστι δύο στίχων ἢ τριῶν· οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλει εἰς τὸ τέταρτον. τὸ δὲ ἑξῆς, χρὴ λέγειν ὑμᾶς ἀντιλέγοντας. Τὸ δὲ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. 86 δέχεται δὲ τὸ ἀνα-

πάσχοντι, vitiose pro πάσχοντι· margo rationem exponit: πράττω καὶ τὸ ποιῶ, καὶ τὸ πάσχω· tum sede sua dimota paululum observatio huc revocari debet: Τοῦτο διπλοῦν· ἢ ταχέως πείσεσθε τοῦτο· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρός με ἡττηθεῖσαν· ubi, quae deterius aliquanto scribebantur, correxi. Igitur ambigua sententia haec capi voluit: *Quin vos, quam poteatis celerrime, id agite, ut alterutra pars ex conditione poenam patiatur: quid enim quis causae dicat, cur, quando victus fuerit, legem propositam subterfugiat?* Haec ille. Nunc, quid *Scholiastae* spectaverint, videamus. Primus verba Comici istum in modum intellexit: *Vos enimvero nullam interponite moram, quin mortem statim oppetatis:* Paupertas, inquit, hoc ut e vestigio faciant, per jocum hortatur; nam si causa sint superiores, non amplius justum fuerit eos morte plecti. Alter ab illa ratione multum discedit, tali pacto sensum enucleans: *Me ut in hac lite vincatis, omnino fieri non potest: quod si tamen fiat, nihil erit iniquius: quid enim est tandem, quod ad causam meam arguendam jure quis proferat?* Quae illi concise dixerant, ne quis in errorem laberetur, paulo fusius erant explicanda. *Kusterus* τελευτήσαντι, quod ante eum ubique legebatur, perperam mutavit in τελευτήσετε.

86 Δέχεται etc.] Additum ab *Hephaestione* p. 25. ejusque *Schol.* p. 91. ex quibus haec sunt decerpta, iambum, παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον,

Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.

Χρ. Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,

Ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον· 490

Τοὺς δὲ πονηροὺς, καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τἀναντία δήπου.

Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν, ὥστε γενέσθαι,

... μαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον, σπονδεῖον, καὶ δάκτυλον παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς· σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν.

Ἄλλως. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν.] Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, ὧν τελευταῖος,

Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, 87 πρὶν καταθεῖναι.

καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον, διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι, οὐ μὴν εὑρηκέναι πρῶτον· ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ καὶ πρὸ τούτου παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Ἀριστοξένῳ τῷ 88 Σελινοντίῳ Ἐπιχάρμου πρεσβυτέρῳ, ὡς Ἡφαιστίων φησὶ

v. 488 Μαλακὸν δ' ἐνδώσετε] C. D'O. prave, μὴ μαλακὸν· quod tamen haud scio, an vetustae lectionis vestigium servet, μὴ μαλακόν δ' ἐνδῶτε μηδέν· loquendi formulam recte exponit, ὑποχαλάσετε. Ἀντιλέγοντες autem in C. D'O. et cunctis Edd. quod cum νικήσετε jungendum: *Scholiastes* invenit ἀντιλέγοντας, ut qui moneat connecti debere ὑμᾶς ἀντιλέγοντας· in priore scriptura facilior est orationis cursus.

omisit Enarrator noster: haud scio, an recte: in Aristophaneo quidem metro, si modo reperiatur, rarissime compareret; quippe τρίχρονος, ceterosque pedes mensura temporum non aequans.

87 Πρὶν καταθ.] In quatuor ante *Kusterum* Edd. πρὶν καὶ καταθεῖναι· copulam deleri jubet non metri tantum norma, sed ipse *Aristophanes* v. 597. Pro κατακόρως, quod simili modo non infrequens est Grammaticis, διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ in *Hephaestione* legitur.

88 Τῷ Σελινουντίῳ] Σελληνουντίῳ A. et Fl. literam detraxit *Gelenius*, cui *Portus* et *Kusterus* obtemperant. Ego, quod *Hephaestion* ha-

Βούλημα καλὸν, καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς
ἅπαν ἔργον·
Ἢν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς
ὢν περινοστῇ,
Ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοὐκ
ἀπολείψει· 495
Τοὺς δὲ πονηροὺς, καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται· κἆ-
τα ποιήσει

τούτῳ τινὰ τῷ μέτρῳ μνημονεύεται γεγραμμένα. Ἐπὶ ταῖς ἀπο-θέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

488 * Μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.] Ἡρόδοτος ἐν 89 Θαλείᾳ· τὰς δὲ θηλέας ἀναμιμνησκομένας ὧν ἔλιπον τέκνων, ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν. *

493 Βούλημα καλόν.] Βούλευμα μὲν τὸ ἴδιον, βούλημα δὲ τοῦ δημοσίου ἡ γνώμη· καί τοι ἐν τοῖς παλαιοῖς 90 τῶν Σοφοκλείων ἀντιγράφων,

Ἦ καὶ τὸ βούλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν,

v. 494 Περινοστῇ] Περιφέρηται ἄνω καὶ κάτω. C. D'O.

---

bet, Σελινούντιος reposui: oriundus enim fuit Aristoxenus oppido Siciliae Selinunte, de quo *Cluver.* Sic. Ant. p. 225. 226. popularis ejus Epicharmus. *Mar. Victorin.* Art. Gramm. II. p. 2521. postquam monuerat, *Quod genus* (tetrametri catalectici) *frequens est apud Aristophanem,* addit, *Unde et Aristophanium vocatur; non quia conditor ejus idem fuit; nam et Aeschylus, et Cratinus, et alii priores usi sunt eo: verum quia plurimus in hoc metro Aristophanes est. Aeschyli* quae partes hic esse possint, mihi non liquet: quam ob rem aut *Aristoxeno Selinuntio*, aut *Epicharmo* locum illum potiore jure deberi persuasum habeo.

89 Θαλείᾳ] III, 105. *Jo. Gronovius* eo in loco retinens διδόναι calculum adjicere maluit Florentini libri certissimae maculae, quam rationi linguae Graecae et usui, ipsique *Herodoto* obsecundare: haud injuria fuit veritus, *ne nimio studio in membranas Mediceas abductus videretur.*

90 Τῶν Σοφ. ἀντιγρ.] Ai. Mastig. v. 44. ubi in nostris Edd. extat βούλημα· inveni tamen alterum in manuscripto *D'Orvillii* libro, sed notae non optimae, atque ad-

Πάντας χρηστοὺς, καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά
 τε θεῖα σέβοντας.
Καί τοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι
 πότ᾽ ἄμεινον;
Βλ. Οὔτις· ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην
 γ᾽ ἀνερώτα.
Χρ. Ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις
 διάκειται, 500

εὕρηται, οὐχὶ βούλευμα. Ἐν δὲ τῷ, ὥστε γενέσθαι, παραπληρωματικὸν κεῖται τὸ τε, ὡς καὶ ἐν τῷ, οἷόν τε. τὸ δὲ βλέψη, καὶ μὴ τυφλὸς ἂν περινοστῇ, 91 δηλοῖ ἐκ παραλλήλου ταυτὸν σημαίνειν. τὸ δὲ βαδιεῖται, καὶ φευξεῖται, οὐ μόνον Αἰολικὰ, εἴτε Δωρικὰ, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ Ἀττικά. 92 τὸ δὲ, δήπου, βεβαιωτικόν. τὸ δὲ, τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, δὶς ἐνταῦθα εἴρηται διὰ τὸ καίριον· κεῖται δὲ καὶ μετ᾽ ὀλίγα. τὸ δὲ, τούτων, εἰ μὲν ἀρσενικὸν, τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων· εἰ δὲ οὐδέτερον, ὧν εὖ πάσχουσιν οἱ χρηστοί. τοὺς δὲ τὰ θεῖα σέβοντας, ὡς ἐναντίους τοῖς ἀθέ-

v. 498 Τούτου] Manus prima dederat in C. D'O. τοῦτο, adjecta inter versus explicatione, τὸ πρᾶγμα· absonam et metro contrariam lectionem alius deinde correxit.

v. 499 Οὔτις etc.] Revocavi Ed. A. lectionem, in qua et sensus et numeri egregie procedunt: eandem retinent, quae fere nusquam ab illa deflectunt, Ed. *Ph. Junt.* et B. *Crat.* item *Farr.* magnum addit momentum libri Vat. fides. *Portus*, quem L. Bat. atque Amst. minor sequi solent, et *Kusterus* post Οὔτις particulam ἂν subjecerunt; quam tamen hic esse delendam monuit. Verum in Fl. Ed. *Ben. Junt.* et B. *Gel.* scriptura non parum diversa prostat: Οὐδεὶς ἂν ἐγώ σοι τούτου μάρτυς. μὴ ταύτην γ᾽ ἀνερώτα· facinus agnosco *Fracini*, qui, quum in vetusto volumine ejusmodi lectionem offendisset, qualem exhibet C. D'O. Οὐδεὶς ἂν ἐγώ σοι τοῦτο (vitiose pro τούτου) μάρτυς. μηδὲν ταύτην ἀνερώτα, legi metricae satis consultum putavit, si pro μηδὲν scriberet μὴ, neque, numeratis solum pedibus, animadvertit eo pacto se versus Aristophanei caesuram jugulasse. Potuisset commodius, si ulla quicquam mutandi foret necessitas, expulso σοὶ, Οὐδεὶς ἂν· ἐγὼ τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ᾽ ἀνερώτα.

v. 500 Ὡς μὲν γὰρ] Capiti versu adscriptum in C. D'O. Διήγησις· proximo ad μανίας, διὰ τὸ ἀτάκτως φέρεσθαι.

Τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ
'Αδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ

εις ἔθετο· ἐνταῦθα δὲ ὅρα τὸ, σέβοντας, νῦν μὲν λεχθὲν ἐνεργητικῶς, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὰ πλείω παθητικῶς· τὸ δὲ, πάντας χρηστοὺς, ὅτι 93 οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἰδόντες διὰ τοῦτο εὖ πράττοντας, ἐθελήσουσι τὸν πρότερον ἀφέντες βίον μεταπεσεῖν ἐπὶ τὰ ἀμείνω, ἵνα δι' αὐτὸ τοῦτο εὖ πράττωσιν. τὸ δὲ, καὶ τοι τούτου τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον, ἐπικριτικόν ἐστι σχῆμα δι' ἐρωτήσεως ἀναντιῤῥήτως βεβαιούμενον, ἐν ᾗ τὸ, τίς, ταυτόν ἐστι τῷ οὐδεὶς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μυριαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ, ἀνερώτα, ἢ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ἢ δηλωτικόν ἐστι τοῦ πολλάκις ἐρωτᾷν. ἐνταῦθα δὲ 94 σημαίνει, ὅτι ἔθος τοῖς ποιηταῖς ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, καθ' ἃς οἴεταί τις ἀντιλογίαν εὑρεῖν ποθεν, παράγειν

v. 503 Αὐτὰ ξυλλεξάμενος] 'Α ἔχουσι συναγαγόντες C. D'O. Αὐτὰ intelligendum relinquit χρήματα, quod nomen abstrusum evolvi debet ex praecedenti πλουτοῦσι· de quo loquendi more alibi dicemus amplius. Sed quia perraro apud Comicos α neutrorum pluralium, etiamsi consona duplex sequatur, produci solet, considerandum est, an praeferri conveniat αὐτὸν, cui facillime fulcrum ex eodem illo verbo πλουτεῖσαι suppo- nas πλοῦτον.

---

modum recenti. *Suidas* nihil aliud, quam Βούλευμα, τὸ ἴδιον· Βούλημα δὲ, τὸ δημόσιον, subdito *Aristophanis* hoc loco.

91 Δηλοῖ] Structura labat: fulciendam opinor hoc pacto: δῆλον ἐκ π. τ. σημαίνειν, sive potius σημαῖνον.

92 Τὸ δὲ, δήπου] Acervus brevium adnotationum temere congestus: hoc et proxima pertinent ad v. 491.

93 Οἱ πονηροὶ etc.] Haec paulo maculatius ora C. D'O. ostendit e regione v. 502. 503. 'Ιδόντες γὰρ οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς διὰ τοῦτο εὖ πράττοντας, ἐθελήσουσιν τὸν πρῶτον ἀφέντες βίον· ἵνα δι' αὐτὸ εὖ πάθωσιν. Ex Scholiis editis, quae loco aptiore collocantur, emendatu sunt facilia.

94 Σημαίνει] Hoc quidem est *significat:* alium usum apud Grammaticos id verbi non habet: dicere tamen voluit *Scholiastes*, observandum esse notatuque dignum, quem commemorat, poëta-

Πράττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ
πλεῖστα σύνεισιν.

πρόσωπον Φιλικὸν ἀποκρινόμενον τὸ ἀρέσκον τῷ ἐρωτῶντι· ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Βλεψίδημος ποιεῖ: δεδιὼς γὰρ, μή πρὸς ἡ Πενία πρὸς τὴν τοῦ Χρεμύλου ἀπαντήσῃ ἐρώτησιν, ἀποκρίνεται αὐτὸς τὸ δοκοῦν τῷ Χρεμύλῳ. Ἐν δὲ τῷ, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον,

v. 504 Πράττουσι κακῶς] Πάσχουσι, δυστυχοῦσι C. D'O. In cunctis Edd. πεινῶσι· primus *Kusterus*, ut versui labanti subveniret, recte dedit πεινῶσιν· literam hoc loco necessariam comprobat C. D'O.

v. 505 Οὐκοῦν εἶναι etc.] Nullus in utroque versu, quod jure quis miretur, Editionum est dissensus: ne Codex quidem D'O. quidquam innovat, nisi quod ibi tantum pro ταῦτ' separatis voculis inveniam, ἢ παύσει τ' αὐτ' ἣν βλ. illud etiam, ut intelligatur, quo spectet παύσει, superscriptum: τοῦ εὐτυχεῖν τοὺς κακούς. Quum numeri pedesque modulate satis decurrant, quid aliud ex *Scholiastarum* uno, qui versum κακόμετρον, ἐν ἐνίοις δὲ καὶ ἄμετρον praedicat, colligendum existimes, quam veteres membranas, eas certe, quas ille tractaverat, inter se discordes multum ab hodierna lectione abiisse? in qua quidem ipsa adeo non explanate connectitur orationis series, ut ab emendatione petendum esse remedium statuerit sagacissimus *Bentleius* hunc in modum refingens: Οὐκουν εἶναί φημ' (ἢ παύσει ταῦτ', ἢν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος) Ὁδὸν, ἥντιν' ἰὼν etc. *Non est igitur via* (alia), *quam quis insistens majora bona mortalibus acquirat: quae quidem via finem his rebus statuet, siquidem Plutus visum receperit.* Quod ut minime diffiteor ingeniose cogitatum, sic fraudi tamen mihi fore non spero, si, quid in mentem adtentius rem contemplanti venerit, itidem aperiam. Haud aliter hic Chremylus dicta videtur conclusisse, quam supra fecerat v. 498. quod operam esse dandam suadet, ut istis pari sapientiae tenore praesens locus proxime respondeat. Multum vero interest, primae versus particulae quis accentus inponatur: quare jam pridem οὔκουν efferendum hic foret, an οὐκοῦν, fuisse dubitatum ex Scholiis, quanquam vitiosis, manifesto patet. Vulgatam si teneas, non video, quid aliud extundi possit, quam Οὐκοῦν . . . . Ὁδὸν, ἥν τις ἰὼν etc. ubi nihil est immutatum, nisi molliendae structurae gratia τις pro τιν', quorsum, opinor, tendunt unus et alter

ὖν εἶναί φημ', [ἣ παύσει ταῦτ', ἣν βλέψῃ πόθ'
ὁ Πλοῦτος, 505

χεῖρον μανίας ἡ κακοδαιμονία εἶναι· ἴσως δὲ καὶ ἐπιδιορθω-
αὐτὸ εἴρηται, ὡς τῶν κατὰ βίον ἀταξιῶν μανίᾳ μὲν οὐκ
:νιῶν, δυσδαιμονίᾳ δὲ μάλιστα.
5 Οὐκοῦν εἶναί φημι.] Ὁ νοῦς, οὐκοῦν 95 ἐπιλύσει ταῦ-

antes: nam ut ἰὼν ad Plutum referatur, quod *llinus* Enarratorem an-n secutus censuit, me m judice prorsus alie-est. Ex his autem sen-ietur fere talis: *Igitur esse solam aio, si visum n recuperet Plutus, vitae miserabilis ae-is finiat, viam; quam ngressus hominibus bo-jora contulerit:* in qui-etiamsi μείζω acceperis ıajora, quam quorum compotes erant, vel, durius, pro μέγιστα, ım ita dissipatum anim-itur ac male cohaerens, *Aristophanis* ingenio ssimo proficisci potuis-credibile videatur. Id-cur non experiamur, ulo liberiore mutandi a et sensus Comico no-gnior obtineri possit, erioribus congruentior? εἶναί φημ', ἢ παύσαι ἣ 'ν βλέψῃ πόθ' ὁ Πλοῦ-Ὁδὸν, ἥντιν' ἰὼν τί τις ·οις etc. *Equidem nul-io, quae pravam hu-vitae perturbationem nat, aliam esse viam, si visum tandem reci-Plutus; quamque ali-* *quis ingressus commodis homines majoribus adficiat:* satis, ni fallor, rotunde. Priscorum librorum οὔκουν calculo *Bentleti* mititur: παῦσαι scribendum duxi, ut cum πορίσειε melius quadraret, totaque oratio justa circumscriptione finiretur; parum apud me valebit, qui vel sic παύσει potuisse retineri contendet: non alia mihi causa fuit, cur separarem ἣ 'ν, id est, ἣ ἦν· idque eo magis, quod intellectum ἄλλην, item μείζω, talem medicinam paene flagitarent. Jam porro nihil est facilius, praesertim ubi subjungatur ἀνθρώποις, quam τὶς converti in τοῖς· quod ut semel irrepsit, continuo particula τε, ne metro noceret, loco cedere fuit coacta. Videmur itaque non nihil saltem emendatione non molesta promovisse: longe tamen abest, qualicumque se specie commendet, ut eam pro vera venditare ausim: sic enim suspicor, imo vero ferme exploratum habeo, aliam editionis Pluti primae, secundae aliam ac diversam fuisse lectionem: utramque Scholiastae veteres, prout quis-

Ὁδόν, ἥντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μ
πορίσειεν.

τα ὁ Πλοῦτος, ἥν ποτε βλέψῃ, φημὶ εἶναι ὁδὸν, ἥντιν' ἰώ
ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἂν μείζω πορίσειε. κακόμετρος δὲ οὗτ
ἐνίοις δὲ καὶ ἄμετρος. ὁ δὲ νοῦς δῆλος· οὐκοῦν εἶναί φημ
ἑτέραν, ἣν βαδίσας τὶς ἀγαθόν τι τοῖς ἀνθρώποις ἐργάσεται.
γει δὲ, ὅτι δεῖ τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαι ποιῆσαι. ἐὰν δέ τις
θείη τὸ καὶ, ἴσαται ἡ φράσις· οὐκοῦν ἣν βλέψῃ ποτὲ ὁ
τος, φημὶ εἶναι ὁδὸν, ἥντινα ἰὼν παύσει ταῦτα, καὶ τοῖς
ποις ἀγαθὰ μείζω πορίσειεν. Ἄλλως. Τὸ οὐκοῦν, 96 ἀπ
κόν ἐστιν, ὅτι, ἐὰν βλέψῃ ὁ Πλοῦτος, καὶ παύσῃ τὴν

que ad Plutum, vel priorem, vel alterum interpolatum commentarios adornabat, explicuerunt: postmodum et Scholia sunt commixta, quod saepenumero contigisse liquidis argumentis alibi vincemus, et utriusque Pluti lectio confusa peperit Edd. nostratum corruptelam; quam si quis se funditus amoturum putet, nihil agat, nisi integriores veterum adnotationes alicunde fuerint crutae.

---

rum morem. Quare legendum σημειοῦ vel σημείωσαι· id tali signo σῆ plerumque in antiquis Codd. exprimitur, cujus vice descriptores ignari saepe σημαίνει, vel σημαίνεται dederunt: ita non raro peccatum est in *Suida*, *Scholiaste Luciani*, aliisque.

95 Ἐπιλύσει] Hoc unum est intricatissimorum in fabulam istam scholiorum, quod aliqua saltem parte expedire dabitur, si ad varias lectiones fingendas, quas d quisque suis in libris *liastae* vel repererint ab aliis adnotatas me rint, confugiamus. Illu λύσει aut mendo labor veterato, quod sine me nis integrioribus plan nequeat, aut cjusmodi sus Aristophanei scrip postulat: Οὔκουν εἶναί (ἐπιλύσει ταῦτ', ἣν βλέψ ὁ Πλοῦτος) Ὁδὸν etc. *tiquam esse aio (sol difficultates et discuti visum tandem aliquan cuperarit, Plutus) via* quorum ut structura ... lesta, ita sensus satis spicuus: ergo reform videtur hoc loco: ὁ οὔκουν (ἐπιλύσει . . . . φημὶ etc. hujus autem lii finis est statuend ἄμετρος· exinde aliud i Ὁ νοῦς δῆλος : . . ἀναβ ῆσαι· quod ego metu quadam parte sit mutil οὔκουν certe legi debe ἀγαθόν τι μεῖζον· forte

Ἀλλ᾽, ὦ πάντων ῥᾷστ᾽ ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ᾽ οὐχ ὑγιαίνειν,

ι κακοδαιμονία εἴη. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐκοῦν εἶναί φημι ὁδὸν,
ι ἰὼν ὁ Πλοῦτος βλάψει ταύτην, καὶ τὰ ἀγαθὰ μείζω πο-
τοῖς ἀνθρώποις. Ἄλλως. Οἱ γράφοντες, φημὶ, δίχα τοῦ
ιυ τοῦ ἢ, στοχάζεσθαι τῶν μέτρων δοκοῦσιν οὐ μάλα ἀκρι-
τὸ γὰρ ἑξῆς οὕτως ἔχει, Οὐκοῦν εἶναί φημι ὁδὸν, ἥτις παύ-
αῦτα, ἣν βαδίσας τις ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις πορίσειεν. ἢ
ιν, ἣν βλέψῃ ποθ᾽ ὁ Πλοῦτος. οἱ πολλοὶ δὲ λαμβάνουσιν
ν, γὰρ, πρὸς τὸ, φημί· οὐκοῦν παύσει ταῦτά ποτε ὁ Πλοῦ-
ἣν βλέψῃ· φημὶ γὰρ εἶναι ὁδὸν, ἥντινα ἰὼν πορίσειε τοῖς
ποις μείζω ἀγαθά.

δὲ ὅτι etc. vix autem
:es, quin illud ἢ ν,
restituendum putavi,
s Enarratoris auctorita-
rmetur. Sequitur, Ἐὰν
προσθείη . . . πορίσειεν,
m ab alio profectum;
ɔe qui sententiam cum
odum explanet, ut po-
οὐκοῦν· ceterum sicut ab-
ssimam lectionem, pau-
: post merito notatam
iit, Οὐκοῦν, εἶναί φημι,
ι ταῦτ᾽, ἣν βλέψῃ ποθ᾽ ὁ
τος, Ὁδὸν, ἥντιν᾽ ἰὼν,
ἀνθρ. etc. ita fieri non
t aliter, quam ut ex-
tionem promeret non
nilem: candem prorsus
scripturam habuerunt,
ıs γὰρ extrinsecus ad-
ndum videbatur; tamet-
atione paulum diversa
iem orationis constitu-
t.

Ἀποφατικὸν] Quod in
quae nostram anteces-
ıt, fuit ἀποφαντικὸν, re-
nc facturum existimavi,
tera sublata melius ex-
hiberem. Ut ἀπόφανσις est *enunciatum* vel *pronunciatum*, sic ἀποφαντικὸν, *quod vim effati per adfirmationem vel negationem formandi continet*, de quo *Budaeus* C. L. G. p. 293. 294. Sic ἔγκλισις ὁριστικὴ itidem appellatur, teste *Apollon. Alex.* p. 243. ἀποφαντική· εἴγε καὶ τὸ ἀποφαίνεσθαι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ ἐπιῤῥήματά τινα ἀποφαντικὰ καλοῦμεν. Talis potestas in hunc locum non convenit; nec periculum est, ne quis *Apollonii* verbis ad tuendum ἀποφαντικὸν abutatur: id enim solum in controversiam venit, utrum in Comici loco ουκουν eo accentu ornari debeat, qui adfirmationem, an illo, qui negationem infert: posterius quia huic Scholiastae probatur, idcirco scribendum etiam fuit οὔκουν, non, quod priores ediderunt, οὐκοῦν. Pari plane modo notatur ad v. 917. γράφεται δὲ καὶ ἐν σχέ-

Δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,
Εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῶν·

509 Εἰ τοῦτο γένοιθ'.] 97 Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν, πᾶσι δηλονότι· οὐκ εἶδεν ἡ Πενία τὴν Χρεμύλου γνώμην, καὶ τὴν τοῦ Πλούτου, ὅτι πρὸς μόνους τοὺς δικαίους ἥξει.

v. 508 Ξυνθιασώτα] Recte C. D'O. συγχορευταὶ καὶ κοινωνοί.

v. 509 Φημ' ἂν λυσιτελεῖν] Interjungit C. D'O. particulam γε· οὔ φημ' ἄν γε λυσιτελεῖν· quo pacto corripienda foret verbi λυσιτελεῖν syllaba prima; quod fieri sane non memini: ne dicam, si dactylum in illam sedem intrudas, numerorum suavitati non parum decedere.

ματι ἀποφατικῷ οὔκουν· quo fulcro causa nostra satis est firma. Verum quid sibi vult, quod scribit, καὶ παύσῃ τὴν Πενίαν; nonne manifestis propemodum vestigiis deducimur ad diversam lectionem, eamque talem? Οὔκουν εἶναί φημ', ἢ 'ν παύσῃ ταύτην βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτος, Ὁδὸν, ἥν τις ἰὼν (aut, ἥντιν' ἰὼν, quod vulgare placuit Enarratori Plutum intelligenti) τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν· in qua profecto quum omnia sint plana, atque interpretationi apte congruant, nihil est, quod jure quis desideret. Porro mox, uti πορίσειε, sic et scribi malim βλάψαι vel βλάψειε· ex quo verbo ceperit aliquis suspicionem, forte ipsum illud βλάψαι nonnullis in Comici codicibus extitisse pro βλέψῃ· et poterat quidem haud magno negotio ejusmodi concinnari lectio, ubi minima variatione commodam id verbi sedem inveniat: sed ne quis conjectando ludere nos dicat, et supra modum lascivire, cavendum est: quanquam alias curae nobis erit, ut fundamentum satis, ut opinor, stabile demonstremus, cui nostra haec procudendae lectionis variae libertas innitatur.

97 Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος] Dijungendam esse hanc adnotationem puto tali modo: Εἰ τοῦτο γένοιτο] Εἰ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν. Διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν] Πᾶσι δηλονότι etc. Nisi quis, Εἰ τοῦτο γένοιτο, prorsus adjicere ma-

γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειε τ' ἴσον ἑαυτὸν, 510
ιτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη

1 * Σοφίαν μελετῴη.] Σοφίαν ἐνταῦθα καλεῖ τὴν περὶ χνας πανουργίαν καὶ μηχανὴν, τέχνην δὲ τὴν μεταχείρησιν τὴν καὶ ἐνέργειαν. *

510 Διανείμειε τ' ἴσον] ım in D'O. C. βλέψει· ɘ διανέμει ἔτ' ἴσον· sed ioribus literis evanidis pserat manus recentior: ıque legitima versus ıra respuit: verum pri. probamque lectionem ır adjecta interpreta- διαμερίσειε πᾶσιν· unde cue patet, quod in ipso :tu reperitur, flagitium ibrarii, In Ed. tamen Ph. Junt. διανέμειε· L. reliquae correctius. s Edd. circumflectunt xcepta Kusteriana, cui). accedit.

511 Οὔτ' ἂν σοφίαν] num est nulla, quin rat, οὔ τε σοφίαν· ne- :onspectam fuisse mi- ravitatem versus clau- is; quem justis pedibus ctum erexi adjutore C. Sed quomodo versus otus eo in libro scri- , operae est pretium scere: Οὔτε τέχνην ἂν ν ἀνθρώπων. οὔτ' ἂν σο- ελετῴη· postremo verbo ır interpretatio μάθῃ, vel μάθοι· supra σοφίαν notatum est, συνίζησις. Jam quorsum pertineat illa συνίζησις, perquam obscurum videtur: auguror hoc scholion ab exemplari fluxisse, ubi scriptum fuerat, perinde atque in vulgatis Edd. istum in modum: Οὔτε τέχνην ἄν τις τῶν ἀνθρώπων, οὔτε σοφίαν μελετῴη· quanquam is versus sit inmodulatus et caesura carens, pedes tamen metiri nequeas, nisi φιαν per synizesin in unam syllabam cogatur.

---

lit, et integrum Comici versum, tanquam caput, notulae sequenti praefigere: Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειε τ' ἴσον ἑαυτὸν] Πᾶσι δηλονότι. Hic etiam ante *Kusterum* omnes Edd. διανέμειε.

98 Αὐτὴν] Αὐτῆς C. D'O. in cujus margine totidem verbis Scholion hoc invenitur, nisi quod ab initio pro σοφίαν depravate sit scriptum ἱστορίαν.

Οὐδεὶς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν, ἐθελήσει
Τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
Ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν,
Ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι, 515

515 Δηοῦς θερίσασθαι.] Ἀντὶ τοῦ, 99 γεωργίας ἐπιμελεῖσθαι. ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει.

516 Ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς.] Πρὸς τὸ ἀνώτερον· τίς ἐθελήσει τέχνην μετελθεῖν, ἐὰν ἐξέσιν ἡμῖν ἀργοῖς ζῆν τούτων ἀμελοῦσιν. Ἄλλως. Τὸ ἐξῇ ζῆν πρὸς τὸ, ἐθελήσει τίς, ἔχει τὴν δύναμιν. διότι δὲ μετὰ ταῦτα μὲν τίθεται, τὴν δὲ τῶν τεχνῶν ἀπαρίθμησιν προέταξε, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ τούτων. οἱ δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς

v. 513 Τροχοποιεῖν] Ἁμάξας ποιεῖν. C. D'O.

v. 514 Σκυτοδεψεῖν] Ita quicquid ante nos fuit Editionum: auctoritati tamen *Bentleii Kusteri*que, rationibus optimis munitae, non invitus cessi metro subserviendum ratus; ideoque magis, quod perquam incommode cadat σκυτοτομεῖν et σκυτοδεψεῖν eodem in versu repetitum variata syllabae quantitate. Hic autem nemo, ut auguror, mihi obducet illud *Homeri* vulgatissimum, Ἆρες Ἄρες.

v. 515 Ἀρότροις etc.] Δι' ἀρότρου σχίσας τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. C. D'O. et δάπεδον, τὸ ἔδαφος.

---

99 Γεωργίας] *Kustero* debetur: priores Edd. γεωργούς.

1 Ἢν ἐξῇ] Ἢν ἐξῆν A. et Fl. Mutanti *Gelenio* morem gesserunt *Portus* et *Kusterus*: non repugno, quanquam pro varia lectione haberi posset. Si ἐξῆν in antiquis fuisse membranis existimes, reducto ἤ, quod a prima manu C. D'O. praeferre vidimus, haud inconcinne scribas, Ἢ ἐξῆν ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν etc. ea conditione, ut initium hic orationis no-

Ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν, τούτων πάντων ἀμελοῦσιν;

Χρ. Λῆρον ληρεῖς· ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ᾽, ὅσα νυνὶ κατέλεξας,

Οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν. Πε. πόθεν οὖν ἕξεις θεράποντας;

Χρ. Ὠνησόμεθ᾽ ἀργυρίου δήπου. Πε. τίς δ᾽ ἔσαι πρῶτον ὁ πωλῶν,

Ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ; Χρ. κερδαίνειν βουλόμενός τις 520

τό, 1 ἢν ἐξῇ, λέγοντες, καὶ σκοπεῖτε ἔξωθεν λαμβάνοντες οὐκ ὀρθῶς οἴονται.

517 Λῆρον ληρεῖς.] Ἀντὶ τοῦ, κατὰ λῆρον. Ἀττικὴ ἡ φράσις, καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ, μανίαν μαίνῃ, καὶ ὅλως ἐφ᾽ ὧν τῷ πράγματι 2 ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ, ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.

v. 516 Ἢν] Merito ex vetustis Edd. revocavit *Kusterus*, quum *Portus* dedisset ἢ, eaque lectio reperiatur non solum in Lugd. et Amstel. sed in ipso C. D'O. ubi tamen alia manus ν adpinxit.

v. 517 Λῆρον ληρεῖς]. Ἀττικὴ παρήχησις. C. D'O. et Κατέλεξας] ἀπηρίθμησας. Nimirum λέγειν saepius exponunt Grammatici ἀριθμεῖν Hesych. in v. et Ἔλεξεν vide *Schol. Pindar.* ad Π. Δ. 336.

v. 517 Ἡμῖν] Ἥμιν A. et B. *Crat.* ἡμῶν sola B. *Gel.*

v. 518 Μοχθήσουσι] Μοχθοῦσιν C. D'O. adscripto κοπειῶσιν; quam lectionem refutat metrum, cujus ratio ne in vulgatis quidem adcurate fuit habita, perperam omisso ν in fine verbi.

v. 520 Ἔχῃ] Ἔχει C. D'O.

vae et a praecedentibus sejunctae statuatur.

2 Ἐπάγεται] Prave A. ἐπαγάγεται. In prioribus Edd. extitit, ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ, καὶ φυγὴν φεύγεις· supervacua delevi praeeunte *Suida*, qui post μαίνῃ paulo plenius: ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα τὸ

Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείςων ἀνδραποδιςῶν.

521 Ἔμπορος ἥκων.] 3 Ἔμπορος ὁ πραγματευτὴς ἄνθρωπος· κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος· πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται· καὶ εὔπορος ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιῤῥέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου. Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ, ὡς ἀνδραποδιςαὶ καὶ ἄπιςοι· ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιςα, ἡ παροιμία φησίν. Εὐριπίδης,

v. 521 Παρὰ πλείςων] Sine variatione servant scripti vulgatique typis libri; quibus accedit *Euripidis Schol.* ad Phoen. v. 1416. Invidiose dictum existima, quasi Thessalia sit plena ejusmodi hominum, qui Athenis, si deprehensi forent, morte plectebantur. Auctor Epist. Crit. de Not. *Bentl.* in *Phaedr.* p. 49. *emendatione certissima reponendum* censet παρ' ἀπίςων· ἀπιςίας, inquit, *nomine infames fuisse Thessalos docet Scholiastes, quod Eruditi tamen non animadvertunt, quia non dicitur in Scholio ad haec verba παρὰ πλείςων, sed in eo quod proxime praecedit.* Non equidem diffiteor jam diu ante, quam haec legissem, in eandem me conjecturam incidisse Scholiastae verbis inductum; a quo sane probabile videbatur in exemplari suo Pluti prioris an secundi inventam fuisse lectionem istam: aures tamen offendebat ingratus syllabarum in exitu similium casus, et a concinnitate, quae in *Comici* nostri numeris enitere solet, valde abhorrens. Quare propius etiam ad scripturam vulgarem conabar παρ' ἀπλήςων ἀνδραποδιςῶν· quod quidem epitheton non vereor, ne quis apte Thessalis convenire neget, praesertim ἀνδραποδιςαῖς, qui vitam lucris postponebant. Nunc tamen in ea sum sententia, nihil absurdi nos esse facturos, si receptae lectioni adhaereamus. Ἀνδραποδιςῶν] τῶν τοὺς ἀνθρώπους δεσμούντων. C. D'O. qui mox ληςὴν exponit, et v. 524. τοῦτο ποιῆσαι] τὸ λῃςεῦσαι. Idem corrupto versu, τίς γὰρ ἐθελήσει πλουτῶν.

εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα etc.

3 Ἔμπορος] Haec iisdem fere verbis usque ad ὑδατικοῦ πόρου, et plura leguntur apud *Harpocr.* in Πόριος, sed alienissimo loco; quae causa fuit, cur delenda *Valesius* putaret; *Suid.* in Ἔμπορος et Πόρος, et in Access. ad *Ulpian.* e Lutec. Cod. p. 1159.

Πλ. Ἀλλ' οὐδ' ἔςαι πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιςής,

4 Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιςοι Θετταλοί.

δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, ὃς ἠνδραπόδισε τὴν Μήδειαν. Ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ πούς ὁ ἐν ἀνδράσιν, ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ· ὑπόκειται γὰρ ὁ οἰκέτης τῷ δεσπότῃ, καθάπερ ὁ πούς τῷ ὅλῳ σώματι.

521 Παρὰ πλείςων ἀνδραποδιςῶν.] Καὶ αὐτὸς παρὰ ἀνδρα-

4 Πολλοὶ] Paulo diversam lectionem suppeditat *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 1416. λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοὺς ὁ Εὐριπίδης, Πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιςα Θεσσάλοις. quae minus est, quam nostri Enarratoris, intellectu facilis. Ab *Euripide* profectum auguror: Πολλοὶ γάρ εἰσιν· (vel πάρεισιν, aut παρῆσαν) ἀλλ' ἄπιςα Θεσσαλῶν, vel Θετταλῶν· idque propius etiam accedit ad paroemiam memoratam, quae ipsa principium est iambi, forte sumti ex aliquo veterum Tragicorum, ut creberrime solent versus celebrium poëtarum in proverbia transire: certe Demosthenes eo respexit Olynth. I. p. 4. C. ubi notatur etiam ab *Ulpiano Jason*, qui Medeae datam fidem violando locum proverbio dederit: ἄπιςοι δὲ Θετταλοὶ ἐνομίσθησαν, ἢ διὰ τὸ τὸν Ἰάσονα, Θετταλὸν ὄντα, ἄπιςον ὀφθῆναι περὶ τὴν Μήδειαν etc. quanquam *Scholiastae* consentiat *Eustath.* ad Od. A. p. 1416. v. 25. Τοιούτῳ δὲ ἀνδρὶ συγκροτεῖται καὶ ὁ ἀνδραποδιςής· οἷοι (ita legendum puto pro οὗ) ἐν τοῖς μάλιςα οἱ ἄπιςοι Θετταλοί, ὧν καὶ Ἰάσων ἀνδραποδίσας τὴν Μήδειαν· ideo *peregrinum latronem* vocat Medea spreta in *Ovid.* Her. XII, 110. Praeterea Θεσσαλῶν ἀνδραποδιςῶν meminit *Eustath.* ad Il. B. p. 331. H. p. 692. v. 27. quibus in locis ante oculos eum habuisse *Aristophanem* et *Scholiasten* apertum est: vide *Erasmi* Chil. in *Thessalorum commentum.* Horum quaedam excerpsit *Suid.* in Θετταλῶν σόφισμα et Ἀνδραποδίζω, ubi est, Ὃς ἠνδραποδίσατο τὴν Μ. et quae pejoris sunt notae, ἀνδράποδον δὲ .... σώματι, prorsus omittuntur, subjectis statim, εἴρηται δὲ ἀνδραποδιςὴς παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρας, τουτέςι, πωλεῖν· ὁ τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενος. Ἰάσονος autem ex A. et Fl. repetii: sequentes Edd. auctore *Gelenio*, perperam Ἰάσωνος.

5 Ἀνδραποδιςὴς] Eadem usque ad ἑαυτὸν *Etymologus* exhibet.

Κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπου· τὶς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει
Κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;
Ὥς' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, καὶ σκάπτειν, τἄλλά τε μοχθεῖν, 525
Ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν. Χρ. ἐς κεφαλήν σοι.

ποδιςῶν λαβών. εἴρηται δὲ ἀνδραποδιςὴς παρὰ τὸ ἄνδρας ἀποδίδοσθαι, τουτέςι, πωλεῖν. * Ἄλλως. 5 Ἀνδραποδιςὴς οὐ μόνον τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαχοῦ καὶ διαπωλῆσαι. διεβάλλοντο γοῦν οἱ Θετταλοὶ ὡς οὐ μόνον τούτοις χαίροντες, ἀλλὰ καὶ λῃςείαις. *

524 * Κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς.] 6 Ψυχὴ ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ψυχὴ, καὶ ἡ φύσις, ὡς παρ' Εὐριπίδη,

Ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,

v. 526 Τρίψεις] Διαβιβάσεις. C. D'O. et εἰς κεφαλήν σοι] ὃ λέγεις.

---

6 Ψυχὴ etc.] Huc derivata sunt ex *Scholiis* ad *Euripid.* Hec. v. 177, paulo brevius contractis: unde simul discere licet, prave παρ' Εὐριπίδῃ poni pro παρὰ Σοφοκλεῖ· est enim revera versus ille *Sophoclis* in Electr. 777. Vid. *Thom. Mag.* in Ψυχή.

7 Κυρίως etc.] *Suidam* in Καταδαρθάνειν aliquanto plenioribus usum Scholiis credo.

8 Τάπητες] Non indignum fuit visum, quod ex margine C. D'O. huc transferretur, Scholion; inhaeserant maculae leves, nec difficiles ad eluendum, praesertim quum eadem propemodum verba *Thom. Mag.* adnumeraret. Paria scribit *Ammon.* in Τάπητας, nisi quod apud eum vitiose legitur μαλακὸν pro μαλλόν· quam pronus sit in hunc errorem lapsus, intelligi potest ex hoc ipso Scholio, ubi μαλὸν offendi scriptum vice μαλλόν. Δάπιδας usurpari genere feminino *Nicander* ostendet Ther. v. 326. ad quem versum egregia notat antiquus Enarrator.

9 Χρεσίμοις] Δοκίμοις *Suid.* in Στακτοῖς. Χρησίμοις prae-

ε. Ἔτι δ' οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν; οὐ γὰρ ἔσονται,

Οὔτε τάπησιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυσίου ὄντος;

Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον,

Οὐθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων. 530

ουν, τῆς ἐμῆς φύσεως. ψυχὴ καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς, καὶ ἁπλῶς ζωή. *

527 Καταδαρθεῖν.] Κατακοιμηθῆναι· 7 κυρίως δὲ καταδαρθεῖν, τὸ ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι.

528 Τάπησιν.] 8 Τάπητες λέγεται τὰ πεύκια· εἰσὶ δὲ τάπητες οἱ μὲν ἐξ ἑνὸς μέρους μαλλὸν ἔχοντες, ἀμφιτάπητες δὲ οἱ ἀμφοτέρων· λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς δάπις, δάπιδες.

529 Μύροισι μυρίσαι στακτοῖς.] Τοῖς ὑγροῖς καὶ 9 χρισίοις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ξηρῶν.

530 Οὐθ' ἱματίων βαπτῶν.] Βαπτὰ γὰρ ἱμάτια φοροῦσιν

v. 528 Οὔτε τάπησιν] Ita odd. Arund. et D'O: Edd. Fl. *Ph. Junt.* B. *Crat.* *Kusteri:* in reliquis, Οὔτ' τάπησιν, laesa metri lege. raefero tamen, Οὔτ' ἐν δάπισιν, quod olim in membranis extitisse docent *Schol.* Vesp. v. 674. et *Suid.* in δάπιδας.

v. 528 Χρυσίου ὄντος] Fl. quae vestigiis ejus insistunt Edd. χρυσίου γ' ὄντος· merito particulam, ut versum corrigeret, expunxit *Kusterus* duces secutus Cod. Vatic. U. et A. quibus addo C. D'O. Fl. *Ph. Junt.* *Crat.* et *Farr.*

v. 529 Μύροισιν] Quod in cunctis Edd. aberat, recte versui fulciendo ν adfixit *Kusterus*: consentiunt *Suidas* in Στακτοῖς, et C. D'O; ex quo non videtur haec interpretatio praetereunda; Μύροισιν στακτοῖς] ἤγουν ῥοδοστάμασιν· ita recentiores solent pro ῥοδοστάγμασιν. Vid. *Du Cang.* Gl. M. et I. Gr. in V. Tum in eodem libro, ἀγάγησθον] ἐν τῷ οἴκῳ.

v. 530 Δαπάναις] Ἀναλώμασιν. Κοσμῆσαι] καλλωπίσαι. Ποικιλομόρφων] ἐγχρωμάτων. C. D'O. Rara vox ἐγχρώματος pro *variis coloribus tinctus.*

Καί τοι τί πλέον πλουτεῖν ἐςιν πάντων τούτων ἀπορουντας;
Παρ' ἐμοῦ δ' ἔςιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ' ὑμῖν ὧν δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ
Τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα κάθημαι

οἱ νυμφίοι, πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον, οἶμαι, τῆς 10 φθορᾶς. οὐκ ἔςαι οὖν σοι, φησὶ, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι τὴν νύμφην.

531 Καί τοι τί πλέον πλουτεῖν.] Τίς χρεία ἐςὶ τοῦ πλουτεῖν, ὅτε ἀπορεῖτε, ὧν χρῄζετε.

535 Πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου.] Φλυκταινῶν· ἐκ βαλανείου

v. 531 Ἐςιν] Omnes Edd. ἐςί· quomodo syllaba, quae produci debet, brevis erat. Proximo versu C. D'O. itidem ἐςι, quod in cunctis Edd. recte ν habet adpositum.

v. 533 Τὸν χειροτέχνην] Τὸν πτωχόν. C. D'O. non optime: rectius exposuisset τὸν πένητα. Sequente versu: Βίον ἕξει] ζωὴν λούβει· ut v. 518. Ἕξεις] λούβεις· frustra quaeras id verbi apud *Meursium* et *Du Cangium*.

---

ferunt A. et Fl. laudo *Gelenium*, qui primus correxit.

10 Φθορᾶς] Βαφῆς fuit in cunctis Edd. ante *Kusterum*, qui contra quam judicaverat ad *Suidam*, ex eo deinde nostrum *Scholiasten* emendavit; factum probo; quamvis quae de usu verbi φθείρειν et φθορὰ in arte pictoria miscendisque coloribus pulchre docuit, ab aliis jamdudum sint occupata, ut indicavi ad *Lucian.* p. 31. In *Suida* quoque desideratur οἶμαι. Ceterum dubitari potest, an melius inserenda sit particula negans πρὸς τὸ μὴ φαίνεσθαι etc.

11 Ἐκ θέρμης] Ut sensum commodum efficerent, ordinem verborum immutandum esse *Kusterus* existimavit: ἐκ θέρμης ἐξιόντας αὐτοὺς, τοῦ ἀέρος παραχρῆμα πρ. Ego nihil amplius requiro, quam ut ἡ in τοῦ convertatur. *Suidas* in Φῶδον habet tantum, καθεύδειν, καὶ φλυκταίνας ποιεῖν· quae porro sequuntur, vel praetermisit, vel suo in Codice non invenit.

12 Ἐπικαύματα] *Eustath.* ad Il. P. p. 1123. v. 21. παρὰ τῷ Κωμικῷ φῶδες τὰ ἀποκαύματα· sic et *Suidas* in Χιμέτλα· utrum scribatur, nihil interesse docuit ad

Διὰ τὴν χρείαν, καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν, ὁπόθεν βίον ἕξει.
Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν, πλὴν φῴδων ἐκ βαλανείου, 535
Καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν,

ιαὶ τὸ τοὺς πένητας ἀπορουντας ἐνδυμάτων διὰ τὸ ψύχος ἐν νείοις καθεύδειν, καὶ 11 ἐκ θέρμης, ἢ αἴρος αὐτοὺς ἐξιόντας χρῆμα προσβαλόντος φλυκταίνας ποιεῖν. Ἀπολλόδωρος τὰ ῦ πυρὸς ἐρυθήματα, ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τοὺς τύλους, καὶ τὰ τικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτουρ-

535 Φῴδων] Carent Edd. D'O. ι subnotato, quod n in hac voce requiri : *Etymol.* in Φῶς, φῳδὸς, praeter alia locus hic *'ophanis* adfertur: vide Oecon. Hippocr. et *H.* *ian.* Ind. Thes. in Φω- Ad φῴδων additur in 'O. φοῦσκα, quae pro- *vesica*, ut patet ex *Cangii* Gl. M. et I. Gr. t *vesicula*, vel *pustula* gnis in cute excitata: βαλανείου] λουτροῦ· quod ı initio versus super- tum legitur, οὐδὲν λέγεις οις τοῖς ἀνθρώποις, in- i non potest, nisi in- sueris, οὐδὲν, ὧν λέ- etc.

535 Κολοσυρτὸν] Quic- moliantur Eruditissimi , mutandum non est: one cum Scholiasta, κολοσυρτὸν, φῴδων . . . παιδαρίων . . . καὶ γραϊ- facete haec tria gene- ındem ordinem occupant, et a vocabulo κολοσυρτὸν pendent: post πλὴν vero non genitivus solum, sed et qui praecesserat casus haud raro subsequi solet, ut ex *Devario* notum. Illud autem non temere inprobaverim, quod post κολοσυρτὸν majorem interpunctionem collocandam statuunt; quo pacto placet *Kusteri* Φθειρῶν δ' ἀριθμὸν pro τ'. Sed aliquantum dubites, an rectius transferatur ad praecedentem versum post βαλανείου, ut inter se cohaereant, Καὶ οὐδὲ λέγω σοι κολόσυρτον . . . . ἀριθμόν τε φθειρῶν etc. atque hoc mihi verosimillimum fere videtur. Additur in C. D'O. sententiae declarandae causa: πεινῶσαι γὰρ αἱ γρέαι (γραῖαι) βοῶσιν ὡς τὰ παιδία? tum κολοσυρτὸν exponit, ut saepe Grammatici, θόρυβον. Proximo versu mendose scripsit ἀριθμῶν, quod vel ex adjecta interpretatione πλῆθος patet.

Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν, οὐδὲ λέγω σοι
Ὑπὸ τοῦ πλήθους· αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν
Ἐπεγείρουσαι, καὶ φράζουσαι, πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίςω·
Πρὸς δέ γε τούτοις, ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης 540

γεῖν τοῦτο πασχόντων. τὸ δὲ, πλὴν, οὐκ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, πρὸς τὸ, κολοσυρτὸν, ὅς ἐςιν ἦχος φρυγάνων συρομένων.

538 Αἳ βομβοῦσαι.] Ἰδίως τὰς ψύλλας ἀφώνους οὔσας, βομβεῖν φησι· κωνώπων γὰρ μᾶλλον τοῦτο ἴδιον. ἐντεῦθεν παραπλαγηθέντες τινὲς θηλυκῶς εἰρῆσθαι ᾠήθησαν τὰς κώνωπας· ληροῦσι δέ· ἀρσενικῶς γὰρ λέγονται· οἱ δὲ Δωριεῖς ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ψύλλον. θηλυκῶς δέ τινες τὴν κώνωπα κατὰ τοὺς Ἀττικούς·

v. 538 Βομβοῦσαι] Omisso αἳ C. D'O. βο βοῦσαι] βῶσαι' sed multo deterius sequente versu, ποιήσεις, quod alia manus in πεινήσεις refinxit.
v. 540 Ῥάκος] Διερρηγμένον χιτῶνα. C. D'O. In eodem ἔχει· cujus vitii causa est manifesta; quanquam versu abhinc secundo melius ἔχειν retineat: mox σχίνων pro σχοίνων, quas voces saepissime permutari, eamque rem ipsi *Plinio* inposuisse monuit *H. Stephan.* in Th. T. III. p. 1200. hic vero sive lentisco sive scillae nullus est locus: inde tamen ortum existimo, ut σιβάδα exponat συναγωγὴν, satis absurde. *Lucian.* Δ. Ἐν. XI. p. 317. Hunc eundem Comici locum ob oculos habuit *Eustath.* ad Il. N. p. 962. v. 50. φῷδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ Κωμικὸς μέμνηται. Verum Scholiastae verba nonnihil perturbata, suaque sede sunt emota: huic vitio tali remedio succurrendum puto: Ἀσ. τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα, ἢ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ἢ ἐκ ψύχους· ἢ τοὺς τύλους, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτουργεῖν τοῦτο πασχόντων· scilicet non pustulas ab igne natas, sed callum contrahunt pauperes ex eo, quod ipsi operi faciundo insudent.

Στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστὴν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει·
Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου
Λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ᾽ ἀντὶ μὲν ἄρτων

ἠχοῦται, φησὶν, αἱ κώνωπες· καὶ γὰρ ἠχοῦσα 13 περιίπταται. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ πρὸς τὰς ψύλλας ἀποδέδωκεν. ἰδίως δὲ εἶπε τὴν ψύλλαν βομβεῖν· οὐ γὰρ προΐασι φωνήν. κώνωπας δὲ λέγει τὰς ἐμπίδας.

542 * Φορμόν.] Φορμὸς πᾶν πλεκτὸν, ἐνταῦθα δὲ τὸ 14 ψιάθιον. *

543 Ἀντὶ μὲν ἄρτων.] Διενήνοχεν ἄρτος καὶ μάζα, ὅτι ὁ μὲν ἄρτος πάλαι μεμάλακται, ἡ δὲ μάζα νῦν. 15 μάκτρα δὲ θυεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα.

v. 542 Φορμὸν] Ψιάθιον. C. D'O. Ita *Schol. Thucydid.* ad II, 75. IV, 48. Vid. *Moschopul.* περὶ Σχ. p. 43. et inprimis *Du Cang.* Gl. M. et I. Gr. in V. Ψιάθιον.

v. 542 Τάπητος] Τάπιτος errore vulgari C. D'O. sed interpretationis vice adscriptum habet, πευχίου, ut v. 528. πευχίοις. Utramque scribendi formam usurpant Graeci recentiores; illa propius ab origine abest, quam *Meursio* minime perspectam cognoscere licet ex *Du Cangii* Gl. M. et I. Gr. in Ἐπεύχιον· ibi profertur ex Glossis MSS. ad *Aristophanis* Plutum, Τάπησι, ἐπευχίοις.

13 Περιίπταται] Quum in priscis Edd. extaret περιίπτατο, ἢ περιίπταται, priora, quippe prorsus inutilia, *Kusterus* ejecit. Facile vero deprehendi potest, separata duorum Scholia in unum esse congesta: nihil aliud *Suidas*, quam Κώνωψ· θηλυκῶς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· εἶδος μυίας· hausta videntur e Grammatico eam opinionem probante, quae hic refutatur.

14 Ψιάθιον] Fl. ψίσθιον· *Gelenius* maculam abstersit.

15 Μάκτρα] Descripsit *Suidas* in V. Eadem mox repetuntur: propterea *Kusterus* hic deleverat.

Μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ ἰσχνῶν
ῥαφανίδων·

544 Ἰσχνῶν ῥαφανίδων.] 16 Ἀττικῶς ῥαφανίδα, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον· πάλιν δὲ ῥάφανον, ἣν ἡμεῖς κράμβην. εἴρηται δὲ ῥαφανὶς παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι. λόγος γὰρ, ὡς σπειρομένη θᾶττον ἄνεισιν.

545 Ἀντὶ δὲ θράνους.] Θράνος, ὑποπόδιον, ὃ καὶ θρῆνυς ἴσως παρὰ τῷ Ποιητῇ. καὶ νηὸς θράνος· ἔνθεν καὶ θρανίτης. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω, ἢ παρὰ τὸ 17 θρῆσαι, ὅ ἐστι καθῆσθαι. Τὸ δὲ στάμνου δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ, κατεαγότος, οὗ τὸ θέμα ἄγω, τὸ κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα· ὅθεν μετοχὴ, ὁ ἐαγὼς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ὅρα δὲ, ὅτι στάμνου κεφαλὴν λέγει μεταφορικῶς

v. 544 Μαλάχης πτόρθους] Μολόχης κλάδους. C. D'O. Atticorum est μαλάχη· alterum a Doribus in communem usum venit: πραΰτερος μολόχης ex *Epicharmo* notat *Athen.* II. p. 58. E. simul adfirmans, tanquam rarius aliquid et observatu dignum, in *Antiphanis* exemplaribus multis eandem a se repertam fuisse scripturam: hinc *vestis molochina*. Vid. Du Cangii Gl. M. et I. Gr. in Μολόχα. Deinde in eodem libro, μάζης] ἄρτου ξηροῦ.

v. 544 Φυλλεῖ] Φύλλ' Edd. omnes: paulo pejus etiam C. D'O. φίλλ' ἰχνῶν. Egregie claudicanti metro consuluit *Kusterus;* nec tamen primus: praeripuit enim hanc laudem *Christ. Wasius* in Senar. p. 239. qui, posito *Aristophanis* versu, *Prius*, inquit, *segmentum dimetrum procedit inoffensum; in capite sequentis inest debilitas: audacter lege*, φυλλεῖ ἰσχνῶν ῥαφανίδων. Quum vero *vitium versui jampridem inolitum* ex eo concludit, quod *Scholiastes* ad Acharn. v. 468. *locum afferat, perinde* atque hodie legitur *in Pluto syllaba defectus*, *Kustero* minus fuit perspicax, qui recte animadvertit, omnino fieri non posse, ut aliter legerit is *Scholiastes*, atque ipse in Comico restituit.

---

16 Ἀττικῶς] Ἀττικοὶ potius, si *Suidam* sequimur in Ῥαφανίς. Vide *Nunnes.* ad *Phrynich.* Ecl. p. 27.

17 Θρῆσαι] Quum in A. foret inpressum, θρῆσαι ὅ ἐστι καθῆσαι, *Fracinus* in Fl. dedit, θρῆναι etc. ut scilicet propius cum θράνος et θρῆνυς conveniret. *Gelenius* in B. ad proximum θορεῖν adcommodare voluit hoc etiam verbum, ideoque fecit, θορῆναι ὅ ἐστι καθῆσαι· ab eo *Portus*,

ἰ δὲ θράνους ϛάμνου κεφαλὴν κατεαγότος· ἀντὶ
δὲ μάκτρας, 545

υ πρὸς τῷ ϛόματι· οὕτω δὲ καὶ πιθάκνης πλευρὰ τὸ ταὐ-
λάγιον. εἰ δὲ ϛάμνου κεφαλὴν λέγει, εἴη ἂν αὐτὸ σύμφω-
ῦ, πίθου κρήδεμνον παρὰ 18 τῷ Ποιητῇ. κεφαλῆς γὰρ
α τὸ κρήδεμνον. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ϛάμνου, ἢ τοῦ ϛάμνου,
εὺς λέγεται 19 Στάμνιος, δηλώσει που καὶ ὁ Κωμικός.
ὲ τῶν ἀντιγράφων, ἀντὶ ϛάμνου κεραμίου 20 γράφεται.

45 Ἀντὶ δὲ μάκτρας.] Μάκτρα κατὰ τοὺς παλαιοὺς θυεία
εης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται· παρὰ τὸ
ι γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον 21 προείρηται, καὶ
α γίνεται. Πενίας δὲ πάντως δῶρον καὶ ἡ τοιαύτη μάκτρα

545 Θράνους] Θρώνους]
ίου· C. D'O. Genui-
puto θράνου Attico mo-
quod suggerit *Poll.* X,
ατεαγότος] τεθραυσμένου.
ρας] σκάφης.

---

iin rei Grammaticae
parum studiosus, non
sit. A *Küstero* redu-
t postliminio germana
; nisi quod forte pro
θαι, *Eustathio* duce,
re praestitisset καθίσαι·
nim ille ad Il. Ξ. p.
r. 64. Od. A. p. 1400.
quibus in locis alte-
tidem, quamvis ridi-
, notationis meminit
τὸ θορεῖν ἄνω. *Athe-*
locus, quem designat,
bro v. p. 192. F. τοῦ
τθαι χάριν, ὅπερ ἐπὶ τοῦ
σθαι τάσσευσιν etc. Mo-
ɔst θρανίτης A. et Fl.
runt, ὑποκοριϛικῶς ὡς πο-
· quae merito tanquam
alienissime posita resecuit
Gelenius. Horum fere nihil
excerpsit *Suidas.*

18 Τῷ Ποιητῇ] Od Γ, 392.
ubi Schol. parvus: Τὸ πῶμα
τοῦ πίθου, μεταφορικῶς. Vid.
Eustath. p. 1473. v. 61.
Arbitror autem legendum,
ὁ δὲ ϛάμνου κ. non, quod in
Edd. est, εἰ.

19 Στάμνιος] Ran. v. 22.
ubi Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου·
quod praeter expectatum di-
ci Scholiastes monet pro,
υἱὸς Διός.

20 Γράφεται] Γράφει· *Ku-*
sterus maluit, ἐν τισι δὲ τῶν
ἀντ. Credi potest conflatum
ex duobus exemplaribus, in
quorum uno fuit, Τινὰ δὲ
τῶν ἀ. ἀ. ϛ. κεραμίου, in al-
tero tantum, ἀντὶ ϛάμνου κε-
ραμίου γράφεται. Κεραμίου
vero quum versum intrare
nequeat, sine dubio scriptum
fuisse oportet κεράμου.

21 Προείρηται] Supra v.
305.

Πιθάκνης πλευρὰν, ἐῤῥωγυῖαν καὶ ταύτην. ἆρά γε πολλῶν
Ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἰτίαν οὖσαν;

ἢ ἐκ πιθάκνης, καὶ οὐδὲ αὐτῆς διόλου συνεχοῦς, ἀλλὰ διεῤῥωγυίας τὴν πλευρὰν, ἐν ᾗ τὸ μάγμα γίνεται. ὑποκοριστικῶς δὲ λέγεται ἡ πιθάκνη, κατὰ τὸ, πολίχνη. Ὅρα δ' ἐν τοῖς προεκτεθειμένοις καὶ σχῆμα 22 κάλλους ἐπαναφορικὸν διὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως· τοιοῦτον γὰρ τὸ ἀνθ' ἱματίου, ἀντὶ τάπητος, ἀντὶ προσκεφαλαίου, ἀντὶ ἄρτου, ἀντὶ μάζης, ἀντὶ θράνους, ἀντὶ μάκτρας· ἔχει δέ τι καὶ ἐπιμονῆς τὸ τοιοῦτον σχῆμα. ἀστείως δὲ ὁ Χρεμύλος καὶ πρὸς τὴν κλίνην, ἣν ἡ Πενία εἶπε, καὶ τοὺς τάπητας, καὶ τὰ μῦρα, καὶ τὰ νυμφικὰ ἱμάτια, τὴν ῥηθεῖσαν τιβάδα καὶ τὸν φορμὸν ἀντέθετο, καὶ τοὺς κακῶς ὀδωδότας

v. 546 Πιθάκνης] Ὑποκοριστικῶς· μικροῦ πίθου ἐσχισμένου, C. D'O. Istis ἆρά γε etc. superscriptum habet συμπέρασμα.

v. 547 Ἀποφαίνω σ' αἰτίαν] Mirificus error apparet in C. D'O. Priori verbo adscriptum habet ἀποδεικνύουσαι, quasi ἀποφαίνουσαι in *Aristophane* legeretur: αἰτίαν tamen explicat, πρόξενον· συνλῆξις. Sed stupor librarii ἀποδεικνύουσαι videtur exarasse pro ἀποδεικνύω σε. Αἴτιον legi jubet magnus *Bentleius* metri gratia: verum est ejusmodi accusativos sequente vocali saepissime produci, ut v. 469.: neque tamen aliquando non corripiuntur: simillimum huic exemplum in Nub. v. 329. - - - αὐτὰς ἡγούμην καὶ σκιὰν εἶναι.

22 Κάλλους] Lege καλλιστον. Forte non deerit aliquis stomachi durioris, qui tali emendatione structuram elegantem sublatam expostulet, atque etiam Hebraismos nobis ingerat.

23 Ἐφθέγξω] *Suidas* ubi primum ὑπεκρούσω exposuit ἠνίξω, quod non ita multum ab interpretatione C. D'O. distat, tum Comici locum, et ipsa *Scholiastae* verba profert. De *Pollucis* ἐπικροῦσαι vel ἐπικρούσασθαι, quod huc pertinere viri docti arbitrantur, commodum alibi videbimus.

Σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.
Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν.

:, καὶ τὸ ῥάκος, προσθεὶς τὰ λοιπὰ ἐπέκεινα εἰς ἐπαύξησιν τῆς πενίας κακῶν.

548 Ὑπεκρούσω] 23 Ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, ἀπὸ μεταφορᾶς κιθαρῶν, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου ὀργάνου. Διενήνοχε δὲ πτω- : πενίας, ὅτι 24 ἡ μὲν πενία μεμετρημένη ἐστὶν ἔνδεια, πόνῳ χρειώδη θηρῶσα· ἡ δὲ πτωχεία παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις. καὶ ὁ μὲν πένης παρὰ τὸ πένεσθαι, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν, εἴρηται, ἐκ τούτου πορίζειν τὰ χρειώδη· ὁ δὲ πτωχὸς, παρὰ τὸ πτώσσειν πάντας.

548 Τὸν τῶν πτωχῶν δ' ...ρούσω] Revocavi lectio- A. *Ph. Junt.* B. *Crat.* r. nec secus olim in *Sui-* legebatur V. Ὑπεκρούσω. sentit C. D'O. addita in- retatione ultimi verbi, ...ωσας. Postquam primum Ed. Fl. non sine detri- tó versus τὸν fuit omis- , eundem errorem plu- repetiverunt: *Portus* ta- , τὸν πτωχῶν δ' ὑπ. me- nihil adjuto; cui succur- quidem *Kusterus*, τὸν δὲ ...χῶν ὑπεκρούσω· sed nihil causae, cur a proba ve- scriptura recedamus. *Benedict. Junta* et *Gelenius*: male: nam ita corrumpi legitimam Aristophanei versus caesuram manifestum est. Praeterea C. D'O. ἀδελφόν.

549 Τῆς πτωχείας πενίαν] ...c. ordinem tuentur *Suid.* ...ενίαν, C. D'O. A. Ed. *Ph.* : B. *Crat.* G. K. Muta- t *Fracinus* in Fl. τῆς ...ς πτωχείαν· secuti sunt

24 Ἡ μὲν πενία] Οἱ μὲν A. Fl. B. *Gel.* Sic paulo inferius ante nos *Scholiastae* verba ferebantur: θηρῶσαι, παρὰ δὲ τὸ πένεσθαι etc. quae decrant, ut contextus orationis satis indicabat, adjecimus a *Suida* subministrata in v. Πτωχεία· apud eum legitur, ἐκ τοῦ πορίζεσθαι τὰ χρ. quod hinc vicissim est corrigendum, ἐκ τούτου, scilicet τοῦ ἐνεργεῖν. Idem πένητος et πτωχοῦ discrimen traditur ab *Ammonio* in Πένης, et *Eustath.* ad Od. Σ. p. 1833. v. 55.

Πε. Ὑμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον· 550

550 Οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ.] 25 Τὰ μὴ ὅμοιά φησιν· ὡς εἴ τις λέγοι Διονύσιον τὸν ἐξώλη τύραννον ἐοικέναι Θρασυβούλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι, καὶ παντὸς κρείττονι λόγου, διά τε τὰς ἐπιφανεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν πολεμίων 26 νίκας, καὶ διότι

v. 550 Ὑμεῖς γ'.] Cunctis Edd. invitis hic quoque *Kusterus* adspiratam induxit, Ὑμεῖς χ', οἵπερ· quod malo more fieri notatum est ad v. 260. In C. D'O. nescio quid mendi fuerat adspersum; manus certe recentior refinxisse videbatur γ' εἴπερ. Sed deterius ibi totus hicce versus laborat hunc in modum perscriptus: Ὑμεῖς γ' (τοῦτο φατὲ) εἴπερ, vel οἵπερ, Θρασυβούλῳ Διονύσιον (συνίζησις) φάτ' εἶναι ὅμοιον· in quibus Aristophanei metri rationes conturbari facile patet. Καὶ ante Θρασυβούλῳ Editionum nulla praetermisit: neque ulla conjuncte φάτ' εἶναι praefert: alterutra solum vox in libris inpressis extat; in Fl. quidem, Ed. *Ben. Junt.* et B. *Gel.* Διονύσιον φάθ' ὁμοῖον· quam accentus ponendi formam in ultimo verbo veteres Attici probant, perinde atque ἐρῆμος, ἑτοῖμος, ut docent *Etymol.* in Γελοῖος, pluribusque locis *Eustathius*: ceterae multo melius A. duce, Διονύσιον εἶναι ὅμοιον, cui scripturae norma versus suffragatur.

25 Τὰ μὴ ὅμοια] Initium tam abruptum, ut facile mendi suspicionem excitet. *Suidas* in Πενία nihil aliud ex hac adnotatione satis intricata protulit praeter ista paucula, quae positis Comici versibus subjungit: Ὁ μὲν γὰρ Διονύσιος ἐξώλης τύραννος· ὁ δὲ Θρασύβουλος φιλόπολις καὶ παντὸς λόγου κρείττων· ἐπὶ τῶν μὴ τὰ ὅμοια ποιούντων. Latine vertitur: *de illis, qui dissimilia inter se conferunt*: nec diversus abit *Schottus* in Proverbiis ex *Suida* collectis: quod ut sensui probe convenire non diffiteor, sic quemadmodum ex Graecis procudatur, minime perspicio; illorum enim mens: *De illis, qui non faciunt similia*: velut Dionysius, qui tyrannus cives oppressit; Thrasybulus, qui oppressos liberavit: quanquam ita melius afuisset articulus τά. Interpretes tamen acutius credo, quam ipsi putarint, vidisse, et Graeca, ut illorum versioni respondeant, hunc in modum esse refingenda, ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ὅμοια ὁμοιούντων· in *Scholiaste* nostro clare τὰ μὴ ὅμοια, pauloque post, ὁμοιοῦν σφόδρα

κατέλυσε τὴν τῶν λ' τυραννίδα. εὔπορος γὰρ ἂν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκπεσὼν, μετὰ ταῦτα Φυλὴν καταλαβὼν, καθεῖλεν αὐτούς. Ἄλλως. Μήποτε 27 ὁ ἀξιωματικὸς καὶ αὐθάδης, ὡς Στράτις ἐν τῷ Κινησίᾳ. Διονύσιος δὲ ὁ μέν τις φαίνεται μαινόμενος, ὁ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἰχθυοπώλης. μήποτε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν ὄψιν περισκώπτει, ὡς ὁμοιούντων σφόδρα 28 ἀνομοίους. μᾶλλον δὲ ἄν τις ὑπονοήσειεν ἕτερον Διονύσιον Θρασυβούλου 29 τοῦ Κολυττέως ἀδελφὸς

ἀνομοίους· in quo sane nescio, an oratio existat planior, si unum alterumque, quod forte perierat, verbum repetatur: Ὡς ὁμοιούντων τὰ μὴ ὅμοια φησιν. Mox *Kusterus* hic, perinde ut infra legitur, scribi jussit, ὡς εἴ τις λέγοι· in reliquis Edd. erat λέγει.

26 Νίκας] Omnes Edd. δίκας. Non erat, quod Codices scriptos expectarem, ut emendatio certissima pristinas in sedes inmitteretur.

27 Ὁ ἀξιωματικὸς] Articulum, qui in ceteris Edd. deerat, ex A. *Kusterus* revocavit. Indicari videtur is Thrasybulus, cujus fit mentio in Ecclesiaz. v. 203, nam ibi quoque describitur a *Scholiaste* αὐθάδης καὶ δωροδόκος (vid. v. 356.) et ὑπερόπτης τοῦ δήμου· idemne fuerit qui Colyttensis, nec ne, non adfirmavero. Στράτις semper in Scholiis ad *Comicum* exaratur; alibi saepe τ geminato Στράττις· quare utrumque invenire se scribit *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 23. illud in Polluce deteriores libri, hoc vetusti et accuratiores exhibebant, quos ego probandos existimo. De Cinesia Strattidis fabula quae *Kuhnius* observat ad *Poll.* X, 189. omnia praecepit *Th. Reines.* ad *Daum.* Ep. XC. p. 228.

28 Ἀνομοίους] Ita scribere non dubitavi, quod in cunctis Edd. erat ἀνομοίως. Hactenus a me nusquam repertum περισκώπτειν· eamque praepositionem, ni fallor, verbi natura respuit: legendum puto, μήποτε δὲ καὶ ἐπὶ, vel potius, εἰς τὴν ὄψιν παρασκώπτει.

29 Τοῦ Κολυττέως] Priores Edd. Κωλυττέως· ejusmodi scriptura peperit errorem *Suidae:* Κωλυπὶς, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος· unde natus est, auctore *Meursio* in Rel. Att. novus et ignorabilis Atticae regionis demus. Ex parte *Kusterus* ope MSS. Paris. maculam abstersit: *Suidas* deceptus dederat, Κωλυπεύς· Κωλυπὸς, δ. etc. pro Κολυττεύς· Κολυττὸς δ. etc. Dicitur autem Thrasybulus hicce Colyttensis, ut ab illo nobilissimo patriae libertatis vindice distinguatur, qui Στειριεύς, sive Stiria demo oriundus: quod eo diligentius veteres observant, quia easdem reip. partes secuti aetate pronemodum fuerunt aequales. Utriusque meminit *Xenophon,* hujus Hell. IV. p. 316. v. 24. Θρασύβουλον τὸν Στυρέα, quod facile patet mutandum

ἔγγιστα συγγενείας εἶναι. καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν κατὰ Δίδυμον. ὡς εἴ τις λέγοι Διονύσιον τὸν ἐξώλη τύραννον κεῖναι Θρασυβούλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παντὸς κ

esse in Στειριέα vel Στειριᾶ· illius lib. v. p. 321. Θρασύβουλος ὁ Κολυττεύς· ubi quod ex uno codice notat *H. Stephanus* Κόλλητεὺς pro Κολλυτεύς, plane cum ea scribendi forma congruit, quam, monente *Sponio*, antiqui lapides ostendunt. Eundem habet Θρασύβουλον τὸν Κολυττέα *Demosth.* in Timocr. p. 794. A. quem refert δὶς δεθέντα καὶ κριθέντα ἀμφοτέρας τὰς κρίσεις ἐν τῷ δήμῳ· καί τοι, inquit, τῶν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἀπὸ Φυλῆς οὗτος ἦν. De altero Lyci filio rationem inire non possum, cur ita *Diodorus* scripserit xiv. p. 413. D. Θρασύβουλος ὁ Τυρσεὺς (Στειριεὺς jamdudum emendavit *Jo. Meursius*) ὀνομαζόμενος, ὢν Ἀθηναῖος· an metus erat, ne quis Atheniensem esse non putaret, qui Attici demi nomine discriminis ergo saepius insigniebatur? Sua *Diodoro* si constet lectio, effugere vix potest, quin in suspicionem cadat originis, a qua fluxerit agnomen τοῦ Στειριέως, ignoratae: nam ut menda in scriptore, quem sequebatur, a librariis commissa in errorem induci se fuerit passus, credibile non videtur: tali quidem orationis structura, Θρασύβουλος ὁ Ἀθηναῖος, ἀπὸ τοῦ δήμου Στειριεὺς ὀνομαζόμενος, neminem offendisset. Ce-

terum a *Lysia*, quando n
tionem facit p. 147. v:
τοῦ σεμνοῦ Στειριέως τοῖς κ
ἀνθρώποις δειλίαν ὀνειδικό
Thrasybulum designari ju
cum *Henr. Valesio* sta
In *Scholiaste* vero quo
conglutinari possint, ἀδε
ἔγγιστα συγγενείας εἶναι, r
non liquet: melius erit l
loco consultum, si in
jecta particula separemu
δελφὸν ἢ ἔγγιστα συγγενεία
ναι· sensus enim: *potius*
tem suspicetur aliquis al
esse Dionysium Thrasy
Colyttensis, aut fratrem,
genere proximum: qui s
cet facie fuerint tam di
mili, ut, si quis res lon
sime disparatas inter se c
ponere aggrederetur, i
jure contendere dici po
Thrasybulo similem esse
fratrem, vel propinquu
jus Dionysium. His
continuo subjiciuntur, v
mihi dari, qui vel expo
vel potius, quoniam id
sperandum quidem est,
corrigat: interea quid in r
tem mihi venerit, non c
bo, ut simul pateat, qua
si conatus noster forte
rum prospere successerit
veniri posse verum ex
mem: ἢ ἔγγιστα συγγενείας
καὶ ἐν Γηρυτάδῃ σαφέστερον
Ἡ κατὰ Δίδυμον, ὡς εἴ τις
γοι etc. et istum quidem
nysium Aristophanes in

τονι λόγου, διότι κατέλυσε τὴν τῶν λ' τυραννίδα. Ἄλλως. οἱ Λακεδαιμόνιοι κρατήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἔταξαν λ' τυράννους

bula Gerytade clarius novit ac descripsit: exinde sequitur explicatio prorsus alia: *Aut enodandus est hic versus secundum Didymi sententiam; ac si quis dicat* etc. Ista jam initio fuerant prolata; sed nunc auctor Didymus accedit minime contemnendus, quem sane Grammaticorum laboriosissimum constat commentarios etiam edidisse ad fabulas Aristophanis. Verum ex ea interpretatione subodorari mihi videor vestigium quoddam variae lectionis, ejusque non penitus adspernandae: Ὑμεῖς γ', εἴπερ καὶ Θρασυβούλῳ etc. Dixerat Chremylus, Οὐκοῦν (*Devarius* de Partic. in Δήπου malebat Οὔκουν, me non probante) δήπου etc. *Quin ergo mendicitatis sororem esse dicimus paupertatem:* aut, *Quid igitur obest, quominus mendicitatis sororem esse dicamus paupertatem:* Penia faceti senis jocum arguto responso ulciscitur: *Ita sane, siquidem et Thrasybulo Dionysium esse similem dicatis.* Quam difficile vero fuerit visum definire, quem Thrasybulum Aristophanes, quemque Dionysium cogitaverit, illa varietas opinionum permolesta luculenter prodit; quae potissimum orta mihi videtur ex duplici fabulae Pluti editione. Si in solo versus hic extiterit Pluto secundo, fieri non potuit, quin quivis Interpres historiae veteris haud inperitus sponte delaberetur ad Thrasybulum et Dionysium, qui tum utrique in Graecis fama rerum gestarum, sed longe diversa, celeberrimi ferebantur: at eundem versum si primus itidem habuerit Plutus, jam nihil erat absurdius, quam istorum a Comico factam esse mentionem putare, qui post Dioclem demum, quo archonte prior Pluti fabula fuit commissa, factis insignibus floruerunt: atque adeo opera fuit danda, ut in Atheniensium civitate iis nominibus homines investigarentur, quibus et tempus actae fabulae, et dissimilitudo faciei vel morum ab Aristophane notata convenirent. Haec igitur ad eos Enarratores cura pertinuit, qui versantes in isto versu illustrando primam Pluti fabulam in manibus habere se credebant: rectene an secus, nunc non disputo; quanquam, si Phylen occupatam consideres v. 1147. litem dijudicare in proclivi sit: ibi tamen quod unus Scholiastarum observat, non leviter est animadvertendum: Τοῦτο οὖν ἔοικέ τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης.

Ἀλλ' οὐχ οὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει.
Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐςιν μηδὲν ἔχοντα·
Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα,
Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν Ἀθήναις διατρίβειν. ὁ οὖν Θρασύβουλος ἐραςὴς ὢν τῆς δημοκρατίας κατέλαβε Φυλὴν τῆς Ἀττικῆς μετά τινων ἄλλων, 30 μεθ' ὧν κατέλυσε τοὺς λ'. Διονύσιος δὲ τύραννος ὠμὸς ἐν Σικελίᾳ. Ἄλλως. ὁ μὲν Διονύσιος, ἐμμανής· ὁ δὲ Θρασύβουλος ἄνους. ἢ Διονύσιος, τύραννος· ὁ δὲ Θρασύβουλος, ἀτελὴς καὶ πένης, πλὴν θρασύς. * Ἄλλως. ἡ Πενία φησὶν 31 ἐν τῷ πρὸς τὸν Χρεμύλον, ὅτι τὰ μὴ ὅμοια ὅμοια λέγεις εἶναι, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν Σικελίας τύραννον Διονύσιον ὅμοιον εἶναι τῷ Θρασυβούλῳ ἀνδρὶ χρηςῷ καὶ κοσμίῳ. *

550 Διονύσιον.] 32 Ὁ μὲν Διονύσιος ἦν Σικελίας τύραννος· ὁ δὲ Θρασύβουλος ἀνὴρ χρηστὸς Ἀθηναῖος· ὁρῶν οὖν τὴν αὐτὴν

v. 551 Οὑμὸς] Vitiose C. D'O. ὁ 'μὸς. Ed. *Ben. Junt.* ὁ ἐμὸς, quod nescio cur *Kusterus* adoptaverit contra reliquas Edd. Idem tamen, ut erat metri callentissimus, recte scripsit πέπονθεν, et statim ἐςιν, quum in omnibus, etiam C. D'O. indignante versu ν deficeret. Mox solemni vitio μέλει C. D'O. pro μέλλει.

v. 553. Φειδόμενον] Ἀκριβολογούμενον· C. D'O. ut v. 556. et statim, Περιγίνεσθαι] περιττεύειν· neque aliter *Scholiastes.*

---

30 Μεθ' ὧν] Μεθ' ἧς A. et Fl. bene *Gelenius* mutavit: error ab eo propagatus, qui Φυλὴν stulte *tribum* intelligebat: ejusdem culpae reum deprehendit Interpretum *Philostrati* Jo. Meurs. de Pop. Att. in Φυλή.

31 Ἐν τῷ] Malim ἐν τούτῳ. Post ὅμοιον εἶναι deesse putat *Kusterus* λέγοις, vel simile quid: intelligi potest.

32 Ὁ μὲν Διονύσιος] Scholion hoc suppeditavit margo C. D'O. quod ideo visum est in lucem proferre, ut egregio specimine constaret, quam indignis modis ab hominibus rerum antiquarum ignaris, quae bene fuerant

Χρ. Ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας, 555

Εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

Πε. Σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,

Οὐ γινώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας

πόλιν ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων, οὓς ἔστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τυραννουμένην, Φίλην μίαν καταλαβὼν τοὺς τυράννους λάθρα ἀπέκτεινεν· ἥδετο οὖν παρὰ πάντων, ὡς Ἀθηναίων εὐεργέτης.

554 * Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ.] 33 Περιγίνεσθαι σημαίνει μὲν καὶ τὸ νικᾷν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ περιττεύειν, ὡς ἐνταῦθα. *

555 Ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ.] Ὅτι ἁπλῶς καὶ ἀσυνήθως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μακάριον· εἰ μὴ ἄρα παίζει, οἷον 34 νεκρόβιον. Ἄλλως. ὥσπερ εἰώθασιν Ἕλληνες, ἐπειδάν τι παράδοξον ἀκούσωσι, σχετλιάζειν καὶ βοᾷν, Ἡράκλεις, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὦ Ζεῦ, οὕτω καὶ οὗτος, ἀκούσας τῆς Πενίας τοιαῦτα λεγούσης, ὥσπερ σχετλιάζων βοᾷ, ὦ Δάματερ· εἰκότως δὲ πρὸς τὴν γῆν ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς γεωργός.

v. 555 Ὦ Δάματερ] Depravate C. D'O. literis inversis, ὦ δάμαρτε] διὰ μέσου· sed plane absurdum, quod praebet in fine versus sequentis, μὴ δὲ ἀφῆναι. Illud μὴ δὲ sic separatum in vetustis Edd. itidem invenitur.

v. 557 Σκώπτειν] Εἰρωνεύεσθαι. Κωμῳδεῖν] ὑβρίζειν. C. D'O.

---

a veteribus Grammaticis tradita, corrumpantur. Φυλὴν, nam ita legendum est, haud aliter accepit, atque alter ille Scholiastes, de cujus inscitia paulo ante monuimus; idque satis declarat addendo μίαν. Λάθρα ἀπέκτεινε non majoris est pretii, quam quod in fine Scholii ad v. 1147. narratur. Lege vero τὴν αὐτῶν, scilicet Ἀθηναίων, vel τὴν αὐτοῦ πόλιν.

33 Περιγίνεσθαι] *Moschopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. et *Thom. Mag.* in Περιεγένετο.

34 Νεκρόβιον] *Suidas* in Μακαρίτας, νεκροῦ βίον· utrum verius, haud facile dixerim: blanditur tamen νεκρόβιος βίος, quam vocem non inscite finxerit ipse *Scholiastes*. Μακαρίτην] μακαριστόν· C. D'O.

Καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἰδέαν· παρὰ τῷ μὲν
ποδαγρῶντες,
Καὶ γαςρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές
ἀσελγῶς·
Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχ[θ]
ἀνιαροί.

559 * Ποδαλγοῦντες.] Τοιοῦτοι γὰρ οἱ πλούσιοι γί[νονται]
ὑπὸ τῆς τρυφῆς, ὅπερ ἀσελγείας καὶ φαυλότητος δηλωτικό[ν].
γράφεται δὲ καὶ ποδαλγοῦντες, καὶ ποδαγρῶντες· ὅτι καὶ
τὸ πάθος καὶ ποδάγρα λέγεται καὶ ποδαλγία.*

561 Σφηκώδεις.] Λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφῆκες·
κροὶ, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρὸν ἐςὶ σφόδρα· ἅμα μὲν, ὅτ[ι]
δριμύτεροι, ἅμα δὲ, ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμῶττ[οντες]
ὡς σφῆκες. Ἄλλως. σκληροὶ, ἢ λεπτοὶ, μάλιςα τὰ κάτ[ω]
γαςέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον· τοιοῦτοι γὰρ οἱ σ[φῆκες κατὰ]
35 τὸ μέσον.

561 Τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.] Ὁ γὰρ ταῖς σαρξὶ μὴ βα[ρού-]
μενος, ἀλλὰ κούφως ἔχων τοῦ σώματος, ῥᾷς' ἂν καὶ πρὸς

v. 559 Παρὰ τῷ] A. lectionem, quam secuti fuerunt *Phil. Junta, Cratander* et *Farreus*, *Kustero* probante repraesentavi. *Fracinus*, quid metro fieret, securus scripturam pravam, cujus et *Scholiastes* ab eo vulgatus meminit, παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδαλγοῦντες, unde hauserit, non reperio: nam C. D'O. recte, si literae sedem mutatam excipias, παρὰ τῷ (τούτῳ) μὲν γὰρ ποδαγρῶντες· plerosque tamen Editores in eundem errorem traxit. *H. Stephani* Thes. G. L. T. III. p. 507. verba describere juvat: *Sic apud Aristoph. in Pluto metrum exigit ut legamus*, - - - παρ' αὐτῷ (*nimirum* *Pluto*) ποδα[γρῶν]τες - - εἰσιν· *quam scri*[ptu]*ram Schol. quoque agn*[oscit,] *afferens tamen et aliam* [me]*tro repugnantem*, *nim*[irum] ποδαλγοῦντες· *notum aute*[m] *ditiores praesertim et* τρυφεροὺς καὶ ἁβροδιαίτου[ς] *morbo tentari: unde et* [locu]ples podagra *a Juven.* [dici]*tur Sat.* 13. Mirum eum, qui de metri lege [co]gitabat, παρ' αὐτῷ sine praetermisisse. In his a[u]versibus interpretatione D'O. proferri merentur: γνώμην] τὴν φρόνησιν. Τ[ὴν ἰδέ]αν] τὴν μορφήν. Παχ[ύκνημοι] πίονες] παχεῖς ταῖς σαρξὶν

Χρ. Ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες
σὺ πορίζεις.
Πε. Περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῶν, κἀ-
ναδιδάξω,
Ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ· τοῦ Πλούτου δ'
ἔστιν ὑβρίζειν.

ἐχθροὺς ἀντιπαρατάξηται. τοιοῦτοι δὲ οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ εὐσαρκεῖν ἀπορίᾳ τροφῶν.

563 Περὶ σωφροσύνης ἤδη.] Καταλέξασα τὰ ἀγαθὰ, ἃ δι' αὐτὴν ἀνθρώποις γίνονται, 36 νῦν βούλεται ἀποδεῖξαι, ὅτι καὶ σωφροσύνης αἰτία ἐστὶν, ὥσπερ ὁ Πλοῦτος αὖ τοὐναντίον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ, ἀναδιδάξω· καὶ γὰρ ὅτε γαστρώδεις ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ πλούτου γίνεσθαι, καὶ ἀσελγεῖς ἔλεγεν· οἱ γὰρ πλεῖστα ἐσθίοντες καὶ πρὸς τοῦτο κατάφοροί εἰσιν. *Συμπεραίνω τὸ συλλογίζομαι, ἀφ' οὗ καὶ συμπέρασμα παρὰ φιλοσόφοις, τὸ ἐκ τῶν προτάσεων συναγόμενον· τὸ γὰρ κύριον μέρος τοῦ συλλογισμοῦ οὐδέν ἐστιν ἕτερον ἄλλο, ἢ τὸ συμπέρασμα. σύγκειται

φρένας λιπαροί· ubi penultima vox proprie pertinet ad explicandum ἀσελγῶς, cui superpositum est, αἰσχρῶς. Ἰσχνοὶ καὶ σφ.] λεπτοὶ ὥσπερ οἱ σφῆκες. Ἀνιαροὶ] λυπηροί.

v. 562 Λιμοῦ] Λοιμοῦ C. D'O. male insuper omittens αὐτοῖς.

v. 563 Σφῶν] Pro ea vocula λόγον ex C. Vat. *Kusterus* adnotavit: scilicet adscriptum inter versus ad περανῶ, ut intelligi nomen illud significaretur, deinde per errorem alienam sedem tenuit. C. D'O. ut plerumque solet, σφῶϊν· accedunt interpretationes: Ἤδη τοίνυν περανῶ] ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδείξω. Κοσμιότης] εὐταξία, σεμνότης. Ὑβρίζειν] αἰσχρὰ πράττειν.

---

35 Τὸ μέσον] Ἐς τὸ μέσον a *Gelenio Portus* et *Kusterus* acceperunt: praepositionem illam, qua carent A. et Fl. delevi. In *Suida*, quod huc pertineat, nihil est, praeterquam, Σφηκώδεις, σκληροί, κάτισχνοι τοῖς σώμασι.

36 Νῦν βούλεται] In ora D'O. C. haec quoque notata usque ad τοὐναντίον· Νῦν οὖν βούλεται ἡ Πενία ἀποδεῖξαι etc.

Χρ. Πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν, καὶ τοὺς
χους διορύττειν;

Βλ. Νὴ τὸν Δί', εἴγε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς
κόσμιόν ἐστι;

Πε. Σκέψαι τοίνυν γ' ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτο
ως, ὁπόταν μὲν

γὰρ ὁ συλλογισμὸς ἐκ δύο προτάσεων καὶ συμπεράσματος·
ἐστι τὸ συμπέρασμα ἀπόδειξις τοῦ ζητουμένου 37 ἀναντιῤῥητος

565 Πάνυ γοῦν.] Ἐν εἰρωνείᾳ, ἐπεὶ οἱ πένητες κλέπ
διὰ ἀπορίαν.

566 Πῶς οὐχὶ κόσμιον.] Τὸ πειρᾶσθαι λαθεῖν. τοῦ
ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει πειράζων καὶ χλευάζων· ἢ ὅτι

v. 565 Ἐστιν] Deest Codici D'O. qui versus initio additum habet εἰρωνικῶς· et Κόσμιον] ὠφέλιμον. In A. Fl. *Ph. Junt.* et B. *Crat.* ἐστι· post Fl. melius in ceteris ἐστιν metri fulciendi causa.

v. 566 Νὴ τὸν Δί' etc.] Quem *obscurum*, *vel saltem cum Scholiaste frigidum*, *et Aristophane nostro parum dignum Kusterus* existimavit, eum versum, tanquam *stolidissimi cujusdam homuncionis emblema*, in quo *ne vestigium quidem metri ullum*, *nullus sensus*, plane proscripsit sagacissimus *Bentleius*. De sensu judicium paene nimis severum quatenus mitigari conveniat, alias expendemus: metri quidem ratio sine dubio vitiata; cui instaurando quum scripti manu editive libri nihil conferrent, auxilium ab ing
petiit *Kusterus*: Νὴ Δί
εἰ δεῖ γε λαθεῖν αὐτὸν,
Propiorem emendandi
aperiet lectio C. D'O.
τὸν δ' εἴγε λαθεῖν αὐτὸν.
πῶς οὐ κόσμιον ἐστιν· qua
parumper adjuvetur, ve
ut opinor, existet salten
lerabilis, nec prorsus
ciendus: Νὴ τὸν Δία γ',
λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ
σμιόν ἐστι; Αὐτὸν intellig
κλέπτην, quod nomen a p
cedente verbo κλέπτειν
derivandum est: figura
ignota: *Isocrat.* Panath
273. A. τῆς δὲ ἡμετέρα
βασιλευομένης· ἐφ' ὧν (
λέων) καὶ πόλεμοι πλεῖστοι
συνέβησαν· ex hoc orati
formandae more *Callim*
locum H. in Dian. v.
in quo lapsi fuerant In
pretes, recte *H. Steph*

Ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ
δίκαιοι·
Πλουτήσαντες δ᾽ ἀπὸ τῶν κοινῶν, παραχρῆμ᾽ ἄδι-
κοι γεγένηνται,
Ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολε-
μοῦσιν. 570

λκιὸν οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπὴ, εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτης ὑπῆρχεν. Ἄλλως. εἴγε ὁ κλέπτης λανθάνει· ψυχρὸν δὲ τὸ ἐνθύμημα.

570 Ἐπιβουλεύουσί τε.] 38 Διαβάλλει τοὺς ῥήτορας, ὡς δῶρα λαμβάνοντες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλεύουσιν, οὐκ ἐῶντες αὐτὴν τούτους ἀμύνασθαι.

explicuit: vide Notam ad v. 503. In *Aristophane* tamen, quia res non videtur ab omni parte liquida, veterem scripturam, etsi mendae manifestam, loco movere non sustinui.

v. 567 Πόλεσιν] Ita *Kusterus* pro cunctarum Edd. πόλεσι, ut syllabam brevem metro noxiam produceret. In C. D'O. aberrans librarii manus versum laesit omittendo γ᾽ ante ἐν, et δ᾽ post πλουτήσαντες· indidem has explicationes promam: Σκέψαι] λογίζου. Τοὺς ῥήτορας] τοὺς κριτάς. Ὡς] ὅτι· ut v. 573. Περὶ τὸν] εἰς τόν. Ἀπὸ τῶν κοινῶν] ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπιβουλεύουσι] ἤγουν κακῶς βουλεύουσιν.

---

37 Ἀναντίῤῥητος] Quod corrupte legebatur in Fl. ζητουμένου· ἀντίῤῥητος ἡ πενία γουν καταλέξασα etc. *Gelenius* emendavit. Post ἀναντίῤῥητος autem, quae jam ante ab initio Scholii fuerant proposita, iisdem paene verbis, nisi quod paulo magis vitiata sunt, iterum ingerebantur. Onere minime necessario *Scholiasten* liberavi.

38 Διαβάλλει] A. expressi, in qua λαμβάνοντες· reliquae λαμβάνοντας. *Kusterus* insuper, ut orationis male cohaerenti structurae subveniret, interpunctionem induxit: παρὰ τῶν πολεμίων. Ἀσύμφορα etc. atque ita fere margo C. D'O. Διαβάλλει τοὺς ῥήτορας ὡς δῶρα λαμβάνοντας παρὰ τῶν ἐναντίων. ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλεύουσι. ceteris omissis.

Χρ. Ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.
Ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει μηδὲν ταύτῃ γε κομήσης,
Ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἐςὶν ἀμείνων

571 Καίπερ σφόδρα.] Συναινεῖ διϊσχυριζόμενος 39 τὸ κατὰ τῶν ῥητόρων πρᾶγμα διασύρειν, τὸ δὲ βάσκανος ἁπλῶς ἐπὶ λοιδορίᾳ τιθέασιν.

572 Ἀτὰρ οὐχ ἧττον.] Ὅμως, φησὶν, εἰ καὶ ἀληθεύεις, μὴ μέγα φρονήσῃς· οὐδὲν γὰρ ἧττον 40 ταυτὰ πείσῃ. κομήσῃς δὲ ἀντὶ τοῦ, ὑπερηφανήσῃς, παρὰ τοὺς κομῶντας· ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δένδρων, ἃ τὴν κόμην ὑψοῦ ἔχουσι. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ὑπέρφρονες, ὑψοῦ τὴν γνώμην αἴροντες. * Τοῦτο δὲ διὰ μέσου εἴρηται, καὶ ἔςι τὸ, ὅτι ζητεῖς, πρὸς τὸ, κλαύσει. *

v. 571 Οὐ ψεύδει] C. D'O. mendose, οὐδὲ ψεύδη· tum Τούτων] ὧν περὶ τῶν ῥητόρων λέγεις.

v. 572 Κλαύσει] Perperam additur in C. D'O. ἡμᾶς, quam vocem, ut auguror, oculus librarii justo citius festinans ex proximo versu adripuit: neque recte statim, μηδὲν ταύτῃ γε κομίσῃς, quod melius interpretatur, ἀπὸ τούτου ἐπαρθῇς.

v. 573 Ὅτι γε] Particulam γε complendo versui necessariam Edd. nulla praetermisit, exceptis B. *Gel.* et G. *Porti.*

---

39 Τὸ κατὰ τῶν ῥ. πρ.] Maculae quiddam huic loco adspersum: an? διϊσχυριζόμενός τε καὶ τὸ τῶν ῥ. πρ. διασύρων. Sequentia leguntur apud *Suidam* in Βασκανία· vid. *Etymol.* in Βάσκανος.

40 Ταυτὰ] Sic scribitur in A. et Fl. reliquae pejus ταῦτα, ut *Suidas* indicio est, qui solute τὰ αὐτά. Tum παρὰ τοὺς κομῶντας parum exacte metaphorae rationem explanat: *Suidas* pleniora praebet: παρὰ τὸ κομῶντας, vel potius, τοὺς κομῶντας αὐχητικῶν· firmat *Etymol.* οἱ γὰρ κομῶντες εἰώθασιν ὑπερηφανεύειν. Desideratur in *Scholiaste* nostro varia lectio pro κομήσῃς, sed futilis et nullius pretii, quam tamen non

Πενία πλούτου. Πε. καὶ σύγ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύ-
νασαι περὶ τούτου,
Ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις. Χρ. καὶ πῶς φεύ-
γουσί σ' ἅπαντες; 575
Πε. Ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι
μάλιστα

575 Καὶ πτερυγίζεις.] Κοῦφα καὶ μάταια διαλέγῃ, ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται· οὕτω καὶ σὺ θέλεις μὲν 41 ἀντειπεῖν καὶ πειράζεις, οὐδὲν δὲ ἀνύεις. Ἄλλως. ἀλλὰ φλυαρεῖς διὰ λόγων· τὸ γὰρ πτερὸν ἠχῶδες καὶ θορυβητικόν· ἢ κοῦφα λαλεῖς· ἢ ματαιοπονεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν μὴ δυναμένων πέτεσθαι διὰ τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, πειράζεις πολλὰς ἀνηνύτους ὁρμὰς, καθάπερ καὶ οἱ νεοττοὶ πειράζοντες τὴν πτέρυγα, καὶ γυμνάζοντες ἄπρακτον ἔχουσι τὴν τῆς πτήσεως φοράν.

v. 575 Πτερυγίζεις] Ματεάζεις C. D'O. pro ματαιάζεις. ματάζειν, ματαιάζειν, et ματαΐζειν sunt usitata: duo priora verba saepe descriptores permutant, ut in *Sexto Emp.* Ἀντιῤῥ. IX. §. 282. pro, ἔνθεν καὶ ματάζουσιν οἱ Μαθηματικοὶ, MS. Ciz. ostendit, ὅθεν καὶ ματαιάζουσιν etc. quod apud eundem invenies lib. III. §. 107. Praecedente versu ad, Καὶ σύγ' ἐλέγξαι etc. notatur in C. D'O. quasi sententiae supplendae gratia, ναὶ ζητῶ τοῦτο εἰκότως· dixerat enim Chremylus, Ὅτι γε ζητεῖς etc. Mox, φεύγουσιν ἅπαντες· male.

est dubitandum, quin *Suidas* inde hauserit: τινὲς δὲ κομπάσῃς γράφουσιν· ferri posset, si interpretationis loco foret ad κομήσῃς adscriptum. In extremo Scholio El. τὸ ὅτι ζητεῖς τὸ πρὸς τὸ κλαύσει: cui reliquae consentiunt: ego τὸ medium expunxi.

41 Ἀντειπεῖν] Pro εἰπεῖν omnium Edd. ex *Suida* in Πτερυγίζειν reposui. Idem habet ἀπὸ τῶν νεοττῶν, οἳ πειράζουσι, quamvis ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεοσσῶν pro eo, quod hic legitur τῶν ὀρνέων· illa variata scribendi forma diversos esse Scholii auctores monet. Sine dubio mutilata, Ἀλλὰ φλυαρεῖς διὰ λόγων·

Ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι,
Φρονοῦντας ἄριστα
Αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.

Χρ. Τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον;

577 Ἀπὸ τῶν παίδων.] Δυσχερές ἐστι μαθεῖν τὸ δίκαιον, εἴγε καὶ οἱ παῖδες διὰ τοῦτο μισοῦσι τοὺς πατέρας.

579 Τὸν Δία φήσεις.] Τὸ μὲν φήσεις λέγεται πρὸς τὴν

v. 578 Οὕτω διαγιγνώσκειν] In primo Ed. *Ph. Junt.* in utroque versu pro more C. D'O. διαγινώσκειν· hic adscriptum habet, σύναπτε τὸ δίκαιον ἐνταῦθα, jungenda monens διαγινώσκειν δίκαιον· praefigitur autem γνῶ, quomodo sententiam, vel dictum morale solent indicare. Praeterea, Βελτίους] καλούς. Σκέψασθαι] μαθεῖν. Φρονοῦντας ἄριστα] ποιοῦντας καλῶς.

---

hunc in modum explenda labes: Ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις] ἀντὶ τοῦ θορυβῇ διὰ λόγων· sic plane *Suidas*, nisi quod omittit διὰ λόγων, quod tamen ad hunc locum bene quadrat.

42 Τὸ φήσεις] Primam voculam, in ceteris Edd. neglectam, ex A. revocavit *Kusterus*.

43 Ἀρχαίαις μωρίαις] Videtur hic Enarrator non ad γνώμαις, sed ad lectionem alteram λήμαις, illud scholium adjecisse; quod colligitur ex μωρίαις, et explicatione vocis λήμη perquam adcurata: quare ad finem adnotationis est removendum, quod nec Suidas agnoscit, Ἀντὶ δὲ τοῦ γνώμαις γράφεται λήμαις, velut ab alio Scholiaste profectum, qui, quum in suo Codice reperisset γνώμαις, quod Edd. occupavit, alterius etiam scripturae lectorem admonere voluit. Porro neque illis, παροιμία δέ ἐστιν etc. nihil ad integritatem deesse credo, quippe qui vix putem, nisi ipsum proverbium interponatur, sensum loci satis commode consistere: sic igitur refinge: παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων, λήμαις λημᾷν, ἢ κολοκύνταις, ἥτις εἴρηται καὶ ἐν Νεφέλαις· quod multo etiam clarius apparebit, si Nubium inspicias v. 326. alius enim in hac fabula nullus est, quem respicere potuerit: amplius suspi-

Κἀκεῖνος γὰρ τὸν Πλοῦτον ἔχει, ταύτην δ' ἡμῖν
ἀποπέμπει. 580

Πε. Ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς γνώμαις ὄντως λημῶντες τὰς
φρένας ἄμφω,

Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς
σε διδάξω.

Πενίαν. τὸ δὲ, ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει, πρὸς τὸν Βλεψίδημον. ἢ 42 καὶ τὸ Φήσεις πρὸς τὸν Βλεψίδημον, ἤγουν, εἴποις κατὰ τὸν αὐτῆς λόγον.

581 Ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς γνώμαις] Ἤγουν, 43 ἀρχαίαις

v. 580 Ταύτην δ' ἡμῖν] Versum interfecit ordinem mutando C. D'O. ταύτην δ' ἀποπέμπει ἡμῖν· verum ad ταύτην qui τὴν πενίαν adposuit, et in fine versus, ὦ Βλεψίδημε, significans Chremyli orationem, quae ad Paupertatem directa fuerat, hic converti ad Blepsidemum, in eadem fuit, qua Scholiastarum unus, sententia; non illa quidem absurda; quod enim vulgatur quam aliam explicationem admittat, non video: sed quae tamen multum cedit elegantissimae *Bentleii* conjecturae Blepsidemo tribuentis, ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει· nam quin hac interposita persona et ταύτην optime sit collocatum, et scenae lusus urbanitate nova expoliatur, dubitari non potest.

v. 581 Λημῶντες] Λημῶντε praeferunt Fl. utraque B. G. etc. quo pacto metrum labefactari quum *Kusterus* animadverteret, perlicenter inseruit λημῶντέ γε. Ego tutius putavi, duce *Bentleio*, revocare priscam lectionem, quae prostat in A. et Edd. utriusque *Juntae*; eo magis, quod suffragio nitatur D'O. C. ubi errore consueto, ut v. 585. ἀθλιτῶν, perscriptum est λιμῶντες] τυφλώττοντες· nihil erat, cur vererentur, ut copulari possent λημῶντες ἄμφω, et dualem reclamante versu inducerent. Deinde in eodem libro: Κρονικαῖς] παλαιαῖς καὶ μωραῖς. Pro γνώμαις, quod *Suidas* agnoscit in Κρονικαῖς et Λήμη, alibi *Scholiastes* extare monet λήμαις, quod licet summi *Bentleii* calculum tulerit, ejus esse generis arbitror, ut quid ab Aristophane fuerit profectum, difficile sit constituere: imo non abhorret, ut idem utriusque in primo secundoque Pluto fuerit auctor.

v. 582 Τοῦτ' ἤδη] Retinui, quam C. D'O. adfirmat, lectionem Fl. Ed. *Ben. Junt.* B. *Gel.* In A. ceterisque

Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπι-
ἀγῶνα,
Ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι᾽ ἔτους πέμπτου
ξυναγείρει,

μωρίαις ἐσκοτισμένοι τὸ φρονεῖν. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων, ἥτις εἴρηται καὶ ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ δὲ τοῦ γνώμαις γράφεται λήμαις. λήμη δέ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ὂν, λήμας μεγάλας ποιεῖ. σημαίνει οὖν τὸ τετυφλωμένοι

scribitur, τοῦτό γε δή· unde *Bentleius*, ut legitimam caesuram, quae cadere non debet in mediam vocem, versui redderet, ingeniose formabat, Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται κ᾽ αὐτός· τό γε δὴ φανερῶς σε διδάξω.

v. 583 Πῶς ἂν ποιῶν] In cunctis Edd. talem in modum versus hic est expressus, Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα· a quibus ne litera quidem discedit C. D'O. Numeri prorsus inmodulati, atque in metri legem graviter incurrentes; quod vitium ut tolleret *Kusterus*, sic emendatum ibat, Εἰ γ. ἐ. πῶς ἂν π. τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα· acute profecto et eleganter: nihil tamen est verius emendatione Bentleiana, quae et pristinam verborum collocationem servat, et fontem erroris aperit: idcirco dignam censui, quae in Aristophanis contextum postliminio rediret. Particulam ἂν opportune suppeditarunt MSS. Vatic. et Arund.

v. 584 Ἵνα] *Frischlino* prodesse potuisset interpretatio C. D'O. ὅπου· is enim male, --- *ut quinto quolibet anno Omnes illuc Graecos acciret* ---, quippe scribendum fuerat hoc pacto, Ἵνα. . . ξυναγείρῃ. In eodem MS. Δι᾽ ἔτους πέμπτου] κατὰ πεντέχρονον ἐγένετο εἰς τὰ Ὀλύμπια συνάθροισις. Ἀνεκήρυττεν] ἀνηγόρευεν. Χρόνον Graeci recentiores *annum* appellant; quod universe negandum non erat a *Rittershusio* ad *Porphyr.* de V. P. p. 70. cautius *Is. Casaubon.* ad. *Diogen. L.* I, 112. inde πεντέχρονον, quod hactenus effugit eos, quibus vocabula serioris Graeciae colligere curae fuit.

---

cioni nostrae favet Append. Vatic. C. II. n. 36. Κρονικαὶ λῆμαι· ὡς τὸ χύτραις λημᾷν καὶ κολοκύνταις, ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων. illae Κρονικαὶ λῆμαι digito quasi demonstrant hunc ipsum *Comici* locum. *Suidae* tamen tempore Scho-

Ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας 585
Κοτίνου στεφάνῳ· καί τοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

τὰς φρένας, ὥσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις.

586 Κοτίνου στεφάνῳ.] Κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας ἀνεκήρυττε τοὺς νικῶντας. Οὐ κοτίνῳ δὲ ἐστέφοντο, ἀλλὰ 44 τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ ἐστεφανοῦντο· οὐκ ἀκριβῶς οὖν· καλλιστέφανος γὰρ ἡ ἐλαία λέγεται. ταύτης δὲ τὰ φύλλα ἔμπαλιν

v. 586 Κοτίνου] C. D'O. Κοτίνω· explicatur, ἐλαΐνω. Ἐχρῆν] ἔπρεπεν.

---

lium hocce non aliter, ac nunc, legebatur, ut patet ex Λήμη, et Κρονικαῖς γνώμαις λημῶν (sic enim ibi numero mutato scribit) τὰς φρένας· utrobique nihil habet, quod adjumenti quicquam adferat, ne in illis quidem, σημαίνει οὖν τὸ τετυφλωμένοι τὰς φρένας, ubi supplendum est: σημαίνει οὖν τὸ λημῶντες τὰς φρένας τετυφλ. etc. nam quae proxime sequuntur, οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν, deterius uno loco dedit, τῶν ὀφθαλμιώντων, nisi librario vitium hoc inputetur; altero satis recte, ἐν ὀφθαλμοῖς.

44 Τῷ τῆς κ. ἐ. κλάδῳ] Haec paulo brevius *Suidas* in Κοτίνου στεφάνῳ descripsit: οὐ κοτίνῳ οἱ νικῶντες ἐστέφοντο, ἀλλὰ καλλιστεφάνῳ· ταύτης δὲ . . . . τὰ λευκά· ὁ δὲ ἐκφαυλίζων· quae sinceriora mihi videntur, (dummodo servanda putes) minusque, quam in Edd. nostris, interpolata. *Scholiastes* vero non is quidem aperte reprehendit, sed de industria parumper a veritate recessisse *Comicum* observat, quando joci causa, ut eo vilior appareret ad aurum comparata coronae materia, sylvestris oleae ramis Olympionicas ornavit, quos potius ἐλαίᾳ καλλιστεφάνῳ cingi fuisse solitos *Aristotele* teste constet. Eadem fere *L. Cael. Rhodiginus*, quanquam alibi diversam opinionem sequatur, Latine versa tradidit L. A. XII, 19. refutatus ab *Er. Schmidio* Prol. ad Olymp. *Pindar.* qui ex *Pausan.* v. p. 414. patere notat, etsi revera κότινος fuerit, unde victoribus coronae nectebantur, ἐλαίας tamen καλλιστεφάνου nomen accepisse. Sed acriter et magno conatu in *Scholiasten* disputat *Paschal.* Coron. VI, 18. 19. partim bene; quantum quidem ad causae caput adtinet, partim secus.

ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις. ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντός; ἔχει τὰ λευκά. τούτῳ δὲ ἥρμοττεν ἐκφαυλίζοντι λέγειν, κοτίνου. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν περὶ αὐτῆς. Ἐν τῷ 45 Πανθείῳ ἐστὶν

45 Ἐν τῷ Πανθείῳ] Fl. Πανσηθίῳ, quod equidem unde *Fracinus* adripuerit, excogitare nequeo: solus *Gelenius* retinuit: ceteri jure spreverunt A. secuti, quae cum *Aristotele* consentit: adhuc enim, ut jam *Dalecampius* ad *Plinium* et alii plures indicarunt, is philosophi locus extat περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. p. 96. v. 3. Hoc quum forte *Casaubonum* effugisset Lect. Theocr. c. VI. integra verba *Dan. Heinsius* ambitiose protulit c. VIII. ita scribens: *Quem philosophi locum Grammatici omnes quotquot adduxerunt, partim depravarunt insigniter mutilaruntque, partim non inspicere dignati sunt*: iterumque: *Apud Aristophanis interpretes multa male scripta sunt: apud Suidae collectores multo plura partim corrupta, partim mutila; e quibus seorsim capita integra criticarum notarum crescerent iis, quibus hoc curae est.* Quae quanto plus juvenilis habent jactantiae, tanto minus fidei: certissimis enim indiciis dilucidum est, quam haec res parum considerate fuerit ab *Heinsio* perpensa. Ego sane lubens fateor, eas inhaerere verbis *Aristotelis* difficultates, quas licet lenta meditatione diu multumque pertractaveris, superari tamen atque amoveri posse diffidas. Nam primum, quodnam est illud Πανθεῖον nobilis oleae nutrix, unde demtum surculum Olympiae depanxerit Hercules? *Rhodiginum* non moror, qui solum *Comici* Enarratorem in manibus habens ita scripsit, ut libri titulum putasse videatur. *Dan. Heinsius*, quasi de re prorsus explorata, *Philosophus*, inquit, *duas* καλλιστεφάνους *constituit, alteram apud Eleos, alteram apud Athenienses.* Quin signatius aliquanto *Er. Schmid.* Proleg. ad *Pindari* Olymp. *In Pantheo Athenis* etc. Neque Pantheum, sive θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινὸν ibi fuisse negari potest; sed quod nihil huc faciat, quippe ab Hadriano constructum. Cautius incedere dicas *Ortelium* in Thes. Geogr. *Pantheium vocatur apud Suidam et Aristotelem in Admirandis locus in Attica* LX *stadiis ab Ilisso, ubi oliva, callistephanus vocata, nascebatur, ex qua sola victores in Olympiacis coronabantur.* Verum istius in Attica regione Panthei, si *Aristotelem*, unde fluxit ad *Scholiasten Comici* et *Suidam*, excipias, nullum usquam vestigium adparet; atque adeo nihil a *Meursio*, si recte memini, quantumvis adcuratissimo, quod lucem adferat, expromtum inve-

nies. Deinde quid minus est consentaneum, quam ut *Aristoteles* simul atque oleastri Olympiam translati honorem Herculi adscripsit, statim non solum eam arborem ad Ilissum collocet, sed et Eleos plantam inde scilicet ab Attica petitam Olympiae deposuisse tradat, ex cujus foliis coronae victoribus tribuerentur: ex philosophi certe verbis, prout nunc in Admirandorum opere corruptissimo publicantur, sensus alius, quantumcumque verses, oriri nequit. Tum porro quis praeter *Aristotelem* oleastri plantam in Olympiam esse delatam scripsit ex Atticae partibus, ubi quemadmodum olearum benigna, sic oleastrorum, ut puto, nulla fuit copia. Scimus utique auctore *Pausania* Graecarum antiquitatum diligentissimo v. p. 392. ab Hyperboreis usque Herculem Idaeum oleastri stirpem in Peloponesum deportasse; in Herculem Thebanum sine ullis ambagibus idem factum confert *Pindarus* Thebanus, quo minus mireris eum populari suo favere O. Γ, 25. qua de re tota planius, opinor, constaret, si veterum Grammaticorum ad hunc locum integra superessent Scholia. Jam pluribus adscribi solere constat, quae ab Herculum uno sunt patrata; quorum ultimus, profecto dignus qui fortissimum agmen clauderet, saepenumero maximorum, quae priores ediderant, facinorum titulos ad se derivavit. Nunc etiamsi scrupulos hosce penitus eximere non detur, ut parte tamen aliqua leniantur, existimo Πανθεῖον illud, sive vox sincera sit, sive, quod potius arbitror, mendosa, longe ab Atticae finibus apud Hyperboreos esse quaerendum. Levibus conjecturis, quae tamen haud prorsus inprobabiles ad manum sunt, indulgere opportunum non videtur; neque etiam adcuratius scrutari, cur sylvestrem oleam, teste *Dioscoride* I, 137. nonnulli dixerint Αἰθιοπικὴν ἐλαίαν. Quod si suspicio mea fidem inveniat, jam locus erit Ilisso, Attico certe, quem intellexerunt omnes, negandus. Ejus in vicem qui succedat, nullus est Alpheo propior, si rem consideres: si literarum discrimen, alium, modo in vicinia reperiri possit, esse circumspiciendum statuas. Nec sane longe ab Olympica regione, quam a philosopho denotari persuasum habeo; Elisson currit, vel Elissa fluvius: nam utroque nominis flexu gaudere *Strabo* docet VIII. p. 520. C. Αὐτοῦ δέ που καὶ ὁ Ἐλίσσων, ἢ Ἔλισσα ῥεῖ ποταμὸς ἐν τῇ λεχθείσῃ μεθορίᾳ, id est, ut paulo ante dixerat, ἐν μεθορίοις τῆς τε Κυλλήνης καὶ Ἤλιδος καὶ τῆς τῶν Πισσατῶν· ubi quid de lectione veterum librorum sit tenendum, alias examinabimus. Viden, quam

non procul abhinc Ilisson sese ostendat? Idem est sine controversia, qui a *Theocrito* memoratur Eid. xxv, 9. Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσοῦντος, Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο, Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε· ut ex Alphei Buprasiique adjuncta mentione manifestum est: illud haud injuria dubitari potest, an satius fuerit, ut scribatur, ἀμφ' Ἐλίσσοντος· Ἐλισόεις enim et Ἐλισσοῦς ne usus unquam receperit, valde vereor, etsi me non fugiat Ἐλισσοῦντα *Pausaniae* p. 661. de quo recte censuit *Sylburg.* Aberrat autem *Ortelius* in *Elissus*, et non mediocri intervallo disparata confundit: adcuratior *Casaubonus* ad *Strabonem* diversos fluvios iisdem Elissontis nominibus insignes separavit. Quid ergo? absurdumne duxeris in *Aristotele* refingi παρὰ τὴν Ἔλισσαν, vel παρὰ τὸν Ἐλίσσανα ποταμὸν, aut, si mavis, τὸν Ἐλίσσοντα, ut eo clariora sint facillimae corruptelae vestigia, quia non Ἴλισσος solum, sed Εἴλισσος etiam scribatur. Jam, quo magis credibili fiat Atticum Ilissum, utpote tum urbis, quam adluebat, tum *Platonis* munere notissimum, in alienos alveos a librariis esse derivatum, in medium adferam *Statii* versus Theb. IV, 52. *Qui Drepani scopulos, et oliviferae Sicyonis Culta serunt, quos pigra vado Langia tacenti Lambit, et amfractu riparum incurvus Elissos.* Hunc ubi semel *Lactantius fluvium Atticae regionis* explicuit nescio quid praeterea nugarum adtexens, errorem ad Viros Eruditissimos nimium credulos inpune propagavit: sequuntur enim nihil subesse sinistri suspicati non solum *Jo. Meursius* Ath. Att. II, 5. et *Barthius* ad hunc locum, sed et sagacissimae paris homines *Jo. Fr. Gronov.* ad *Senec.* Hippol. v. 14. *Ilissus* ibi scribens, quamvis *Elissos* in *Statio* dedisset, et *N. Heinsius* ad *Vell. Paterc.* I, c. 17. Duo sunt in primis, quae, ne caeco duci comites adjungerentur, eos retinere debuissent. Unum, quod de Ilisso cogitare vetat locorum situs, in quibus exponendis poëta versatur: hoc argumentum ut est validissimum ad illam opinionem evertendam, sic simul ad veram lectionem, quae perquam levi unius literae mutatione constat, facilem aditum praebet; quippe reponendum est *Elisson* Sicyoniae flumen cognitum ex *Pausan.* II. p. 138. et *Statii* instituto convenientissimum. Alterum, quod causa non erat, cur consuetum in *Ilissus* syllabae modum spernerent: qualem *Statius* agnoverit, ipse declarat Theb. XII, 631. Video *Barthium* praetexere poëtarum in nominibus propriis licentiam, atque adeo hunc quoque fluvium modo corripi, modo extendi. Saltem speciem ali-

quam documenti probabilis adtulisset; ne dicam, dum in *Pausaniae* verbis pro Εἰλισσὸν et Εἰλισσιάδων supponit Ἐλισσὸν et Ἐλισσιάδων, culpam admisisse. Fateor obduci *Senecam* Hippol. v. 13. in quo rejecta scriptura vulgari caute dedit, ne metro noceret, *N. Heinsius*, *lenis Elissos*. Sed hunc in Atticae fluvio scribendi morem nisi liquido probaverit vir egregius, quid inpediet, quo minus optimo jure repudiemus? *Seneca* certe quam syllabae primae legem ac formam inposuerit, satis indicat v. 504. — *niveo corpus Ilisso fovet.* Quoniam igitur in eadem Tragoedia mensuram variasse nequaquam credibile videtur, revocandam censeo quanquam inferioris notae membranarum lectionem — *levis Ilissos*, vel invito praestantissimo Mediceo; in quo pariter atque apud *Maximum* περὶ Καταρχ. v. 418. de Borea Orithyiam rapiente — χορὸν ἁγνὸν ἐπ' Ἰλλισσοῖο ῥοῇσι Ἰσαμένην, liquida duplicata *Illissos* exhibetur. Videor ergo, quod hoc exemplo testatum volui, consecutus, ut haud temere liceat adfirmare, obscuri fluminis adpellationem ex similitudine literarum nobilius oppressisse. Verum si, quae in Admirandis prostat, illam lectionem amplectaris, ἀπὸ ταύτης δὲ τὸ φυτὸν λαβόντες ἐφύτευσαν Ἠλεῖοι ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τοὺς στεφάνους ἀπ' αὐτῆς ἔδωκαν, et emendationi nostrae momentum accedet, et duplex, ni fallor, admittendus erit oleaster; nimirum alter, quem Hercules a Pangaeo (sumamus enim ab *Aristotele* sic scribi potuisse) delatum in Olympica regione non procul Elissonte conseverit; alter, quem postmodum Elei ludorum praesides, ex priore surculo deciso, in ipsa Olympia plantaverint propius illum locum, ubi certamen agebatur. Sin resectis quibusdam contractior arrideat *Scholiastae* nostri oratio, ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἠλεῖοι τῶν ἀθλητῶν (hic τῶν *Suidas* interponit) ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς στεφάνους, jam uno nos oleastro contentos esse oportebit: is enim idem, qui manu Herculis fuit institutus, materiem victorum coronis suppeditaverit: exististeque forsitan audacior aliquis, qui, praelata posteriore scriptura, in Ilissi sedem Alpheum malit, quam Elissonta substitui. Admirabilem hujus oleastri vitam, quae ad suam usque aetatem perduraverit,* praedicat *Plinius* H. N. XVI, 44. *Olympiae oleaster, ex quo primus Hercules coronatus est, et nunc custoditur religiose.* Brevius, quem tamen hic ob oculos habuit, *Theophrast.* H. Pl. IV, 14. κότινον δὲ τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος. Nec praetermittendus est, qui nonnihil ab aliis dissentit, *Phlegon Trall.* de Olymp. per quinque primas Olympiadas neminem abiisse coro-

ἐλαία, καλεῖται δὲ καλλιστέφανος· 46 ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν, ἀφίησί τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους. ἀπὸ ταύτης

natum narrans; deinde missum ab Eleis Iphitum, ut Apollinem interrogaret, ornandine forent victores coronis, hoc oraculi responsum tulisse: Ἴφιτε, μήλειον καρπὸν μὴ θῇς ἐπὶ νίκῃ· Ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπώδη ἐλαιῶν, (lege ἔλαιον, vel ἐλαιόν. Pro καρπώδη quid reponam, nam corruptum esse non ambigo, nihil succurrit; nisi forte placet καρχώδη. καρχώδης Hesychio τραχύς.) Ὃς νῦν ἀμφέχεται λεπτοῖσιν ὑφάσμασ' ἀράχνης. Παραγενόμενος οὖν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, πολλῶν ἐν τῷ τεμένει κοτίνων ὄντων, εὑρὼν ἕνα περιεχόμενον ἀραχνίοις, περιῳκοδόμησεν αὐτόν· καὶ τοῖς νικῶσιν ἐκ τούτου ἐδόθη ὁ στέφανος. Haec verbis integris proponere non piguit, tum ut oraculi auctoritate noster *Scholiastes* deterreretur, ne κότινον amplius Olympionicis eripere pertendat; tum ut pateat, *Aristotelis* illud περιῳκοδόμητον cum Ilisso nihil habere posse commune. Quod autem ingentem oleastrorum copiam ἐν τῷ τεμένει adfuisse scribit *Phlegon*, id etiam *Strabonem* habet testem locupletem VIII. p. 542. A. Ἔστι δ' ἐν τῇ Πισάτιδι τὸ ἱερὸν (τῆς Ὀλυμπίας) σταδίους τῆς Ἤλιδος ἐλάττους ἢ τριακοσίους διέχον· πρόκειται δ' ἄλσος ἀγριελαίων, ἐν ᾧ τὸ στάδιον· παραῤῥεῖ δ' Ἀλφειὸς ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ῥέων etc.

46 Ταύτης δὲ ἔμπ.] Primum *Suidas* post πέφυκεν iterum subnectit: ἔξω γάρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς, ἔχει τὰ λευκά. Quod ea conditione probo, ut supra ταύτης δὲ τὰ φ...... κοτίνου, tanquam alieno loco posita, deleantur: repeti saepe, quae necesse non sit, in his Scholiis, dum ex variis Codd. adcumulantur, compertum est. Deinde Philosophi Edd. discrepant: ταύτης δὲ πάντα τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις ἐναντία πέφυκεν· ἔξω γὰρ [ἀλλ'] οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ χλωρά. *Kusterus* ad *Suidam*, quia callistephanus eo pacto nihil differat a vulgari olea, legendum videri testatur, ἔξω γὰρ οὐκ, ἀλλ' ἐντός· vel, si haec emendatio non placeat, pro χλωρὰ cum *Scholiaste* et *Suida* scribendum esse λευκά. Hoc ingenio suo retulerit acceptum, an monitori primo *Jo. Bodaeo a Stapel* ad *Theophrasti* H. Pl. p. 52. 491. nihil adtinet: ego quidem neutri conjecturae repugno, sic tamen, ut in posteriorem magis propendeam. Mox συμμέτρους legeris, an cum *Aristotelis* Edd. συμμέτρως, perparum interest: quod sequitur, ibi plenius, ἀπὸ ταύτης δὲ φυτὸν λαβὼν ὁ Ἡρακλῆς. *Suidas*: ἀπὸ ταύτης λαβὼν καρπὸν Ἡρ. et ἐδίδοντο, quod meo arbitratu melius est, pro δίδονται.

λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπιάσιν, ἀφ᾽ ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται· ἔστι δὲ αὕτη περὶ τὸν Ἰλισσὸν ποταμὸν, 47 σταδίους ξ τοῦ ποταμοῦ ἀπέχουσα· περιῳκοδόμηται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θίγοντι αὐτῆς ἐστιν· ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἠλεῖοι τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς στεφάνους. τῷ δὲ Κωμικῷ, φασὶν, ἥρμοττεν ἐκφαυλίζοντι τὸ πρᾶγμα λέγειν, ὡς ἐκ κοτίνου ἐστεφανοῦντο, ὃ δηλοῖ τὴν ἀγριέλαιον, καὶ ἅμα διότι καὶ

47 Σταδίους ξ τοῦ π. ἀ.] Absunt a *Suida*, qui idem non aliter atque *Aristotelis* Edd. παρὰ τὸν Ἰλ. solus habet, περιῳκοδόμητο, quod nimirum apte congruit cum τῷ ἐδίδοντο. In stadiorum numero finiendo multum abit *Schol. Theocrit.* ad Eid. ιγ, 7. Ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὗτος (ὁ Ὀλυμπιακὸς στέφανος) ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδοται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Quod *parum abesse* profitetur *D. Heinsius*, *quin eundem eum, quem duo reliqui, locum philosophi in animo habuisse existimet*, id ego juxta cum *Kustero* ne dubitandum quidem arbitror: at quod addit, *si quis rescribat* ἑπτὰ, *non* ὀκτώ· *et potest certe deceptus fuisse homo Graecus, qui Aristotelem negligenter inspexit, legitque*, σταδίους ζ τοῦ ποταμοῦ ἀπέχουσα, *non* ξ, *id est*, ἑπτὰ, *non* ἑξήκοντα, minus considerate scriptum est, nulloque plane fundamento nititur. Quin autem hic *Scholiastes* ex *Aristotele* sit emendandus, ideo non dubitat *Kusterus*, quod ἑξήκοντα etiam legatur apud *Scholiastam Aristophanis*. Mihi sententia longe alia sedet: ut enim *Theocriti Scholiastae* suum ὀκτὼ libenter relinquo, sic stadiorum numerum in nostro atque *Aristotele* magis etiam imminutum velim. Equidem valde mihi persuadeo, a philosopho venisse σταδίους ἕξ, cujus voculae prima litera quum forte evanuisset, ξ pro numeri signo fuit acceptum, et peperit ἑξήκοντα. Jam si ex propinquo notoque loco determinanda sit oleastri Olympici sedes, utram stadiorum designationem commodius instituto respondere dicas, sex an sexaginta? eam rationem quivis facile, vel me tacente, collegerit. Ceterum in *Theocriti Scholiaste* deesse quiddam ultro largior; nec difficile tamen fuerit labem explere, modo revocari patiaris fluvii nomen, ἥτις Ἐλίσσης, aut Ἐλίσσοντος, aut, si quis hoc forte praeoptet, Ἀλφειοῦ ἀπέχει etc. Eadem vero, qua noster *Scholiastes*, oberrat chorda, et frustra κοτίνου στέφανον Olympionicis detrahere conatur. De variatione, quae ultimam *Aristotelis* verborum partem occupavit, dictum est supra.

Χρ. Οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος·
Φειδόμενος γὰρ, καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,

χρήσιμος αὐτῷ ἡ λέξις ἐν τοῖς ἑξῆς· 48 καταῤῥητορευθεὶς γὰρ ὁ Χρεμύλος καὶ ἡττηθεὶς ἐρεῖ,

Ἀλλά σ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε κοτίνου ςεφάνῳ ςεφανώσας·

τουτέςι, κότον σοι θέμενος περὶ τὴν κεφαλήν· παρήχηται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή. Ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου κοτίνου, τοῦ φυτοῦ δηλαδὴ, καὶ νῆσος Κοτινοῦσα τὰ Γάδειρα, διὰ τὸ τοιούτοις 49 ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ὡς καὶ ὁ Περιηγητὴς δηλοῖ. ὡς δὲ καὶ ἕτεροι τόποι ἀπὸ φυτῶν τὴν κλῆσιν ἔσχον, τεθρύλληται καὶ αὐτό· Μυῤῥινοῦς γοῦν δῆμος ἐν Ἀττικῇ μυῤῥίνας ἔχων· ὅθεν αὐτὸς Μυῤῥινόεις, καὶ κατὰ συναίρεσιν Μυῤῥινοῦς· ὥσπερ ἕτερος Ῥαμνοῦς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ φυομένων ῥάμνων, ὧν οἱ δημόται Μυῤῥινούσιος καὶ Ῥαμνούσιος. καὶ ἡ Ἐρεικοῦσα λέγεται διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας· καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων κέκληται· καὶ Πιτυοῦσα ἡ Μίλητός ποτε διὰ

v. 587 Οὐκοῦν] Τὸ λοιπόν. Τούτῳ] τῷ τρόπῳ. Δαπανᾶσθαι] ἀναλίσκεσθαι. Λήροις] φαύλοις πράγμασι. C. D'O.

---

48. Καταῤῥητορευθεὶς] *Gelenius* hunc in modum correxit, quod in A. et Fl. legebatur, καταῤῥητορεύσει· haud scio, an satis bene. Nihil est quidem in sensu, quod merito reprehendas, *Chremylus enim argumentis Peniae callidis atque oratoriis prostratus et victus dicet:* nam illa potestas residet in verbo κατοῤῥητορεύεσθαι, quod paulo diversa ratione posuit *Lucian.* de Gymn. p. 401. B. uti monitum a *Budaeo* C. L. G. p. 1079. Sed nec alterum illud καταῤῥητορεύσει tam est alienum, ut commodam explicationem non admittat: quid enim in tali sententia desideres? *nam figuram istam Chremylus oratoriam adversus Paupertatem intorquebit, et superatus dicet:* sic autem intellige, τῆς Πενίας· sin quartum casum addideris, καταῤῥητορεύσει τὴν Πενίαν, capiendum erit hoc pacto: *artibus et more oratorum Peniam depellet ac rejiciet.*

49 Ἐνευθηνεῖσθαι] Ἀνευθηνεῖσθαι sine causa dedit *Kusterus*: ego a prioribus Edd. discedendum non putavi. Retulit etiam *H. Stephanus* ex *Scholiaste* hoc compositum in Ind. Thes. G. L. Talia sunt ἐνευδαιμον[illegible], ἐνδυςυχῆσαι, ἐνευφρανθῆναι, ἐνευδοκιμεῖν, ejusque generis apud Veteres plura. *Dionysii* locus, quem

Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐῶ παρ' ἑαυτῷ.

τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυας ἐκλήθη. 50 Οὕτω καί τις Πιτυοῦσαι ἀπὸ τόπου ἑτέρου πολλὰς ἔχοντος πίτυας, ἐξ ὧν ἐκεῖνος καὶ παρωνόμασται· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἄλλοι τόποι πεπόνθασι. Ἰστέον δὲ, 51 ὡς, εἰ καὶ κρατεῖ παρὰ τοῖς ἀπειροτέροις κότινον στέφανον εἶναι, ἀλλ' αὐτὸς μὲν φυτοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, κλῆσίς ἐστι. ὁ δὲ Κωμικὸς ἐδήλωσεν ἐντελὲς καὶ σαφὲς εἶναι τὸ μὴ κότινον τὸν τοιοῦτον λέγεσθαι στέφανον, ἀλλ' ἐκ κοτίνου στέφανον. οὕτω δὲ καὶ ταινία οὐχ ἁπλῶς οὕτως στέφανος, ἀλλ' ἡ ἐκ ταινίας περίειλησις ἐν τῇ κεφαλῇ· ταινία δὲ, στενόν τι καὶ ἐπίμηκες ὕφασμα, κοινότερον δὲ εἰπεῖν, 52 φασκία.

589 Λήροις ἀναδῶν] Εὐτελίζει τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον, ὡς μὴ σπουδαῖον, λῆρον δέ πως ὄντα, καὶ οἷον 53 ἐκφλαυρίζεσθαι, καθά τις ἔφη τῶν παλαιῶν, τουτέστι περιφρονεῖσθαι. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ παίζειν φασὶ τὸν Κωμικὸν πρὸς ὁμοιότητα ἤχου τοῦ κατά τε τὸν λῆρον, τὸν διὰ τοῦ η γραφόμενον, καὶ τοῦ παρὰ τὸ λείριον,

respicit, Perieg. v. 456. Vide *Suarezii* Ant. Gadit. I. c. 1. 2. In *Hesychio* vice Κοτινοῦσα literarum ordo legendum monstrat, Κοττινοῦσα pro Κοτινοῦσα· quae menda non fefellit *Holstenium* ad *Ortel.* Thes. Geogr. Myrrhinuntem et Rhamnusium demum illustrat *Jo. Meursius* de Pop. Att. usurpato Scholiastae loco.

50 Οὕτω καί τις Π.] *Eustath.* ad *Dionys.* Perieg. v. 463. ubi ducta locorum a plantis arboribusve nomina recenset, dum fere nostrum Enarratorem exscribit, haec tamen, in quibus aliquid haerere vitii manifestum est, omisit. Auguror intercidisse vocem οἶνος· οὕτω καί τις οἶνος Πιτυοῦσιος· Πιτυοῦντα vero intelligo τῆς Παριανῆς, cujus apud *Strabonem* mentio XIII. p. 880. C. in quo tractu, qui vitium satis ferax, urbs quoque Πιτύεια. Quin et Lampsacus in propinquo sita olim appellationem habuit Πιτυοῦσσαν· neque ignotum est vinum Lampsacenum; illudque oppidum Themistocli tributum εἰς οἶνον. Multo plures autem et regiones et urbes ex copia pinuum idem induisse nomen constat.

51 Ὡς εἰ καὶ] Ex A. et Fl. particulam εἰ in reliquis Edd. neglectam restitui.

52 Φασκία] *Car. Du Cangium* non fugit *Scholiastae* locus in Gl. M. et I. Gr. V. Φασκία. Taeniam vero itidem ut hic vetus Enarrator exponit ad *Batr.* v. 396. ῥάμμα τοῦ στεφάνου.

53 Ἐκφλαυρίζεσθαι] *Kustero* debetur, ante quem in cunctis Edd. erat, ἐκφλυαρίζεσθαι· quod ferri nequit,

Πε. Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ
περιάψαι, 590

ὃ γράφεται μὲν διὰ διφθόγγου κατὰ τὴν ἄρχουσαν, σημαίνει δὲ 54 τὸ ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ φωνὴ λειριόεσσα, ἡ ἀνθηρά· καὶ κύριον, Ποδαλείριος, οἱονεὶ ἀνθηρόπους, ἢ διατρίβων ἰατρικῶς περὶ τὰ λείρια· περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι· ἵνα ἐν τῷ λέγειν, λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, δοκῇ διχῶς νοεῖν, ἢ ὅτι ἀνθηρῷ στεφάνῳ στεφανοῖ, ὡς οἷον λειριόεντι· ἢ ὅτι λήρῳ τῷ κατὰ φλυαρίαν. τοιοῦτόν τι παίζει καὶ περὶ κειρύλου 55 ἐν Ὄρνισι, ἔνθα καὶ διὰ τοῦ ι νοεῖται ἡ λέξις, ὡς ἐπὶ ὄρνιθος οὕτω λεγομένου· καὶ διὰ διφθόγγου δὲ διά τινα κουρέα, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω. Τὸ δὲ ἀναδεῖν ταυτόν ἐστιν ἐνταῦθα τῷ στεφανοῦν, ἐξ οὗ καὶ ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται· ἔχει δὲ ἀπεναντίον πρὸς τὸ ἀνα-

v. 590 Περιάψαι] Περιθεῖναι. C. D'O. non aliter, ubi hunc locum profert, *Budaeus* interpretatur C. L. G. p. 568. In eodem libro, Ἀνελεύθερος] Φειδωλος. Οὑτωσὶ] καθὼς αὐτὸς λέγεις.

---

etsi Scholiastes habeat ἐκφλυαρεῖν ad v. 885. *Suid.* Ἐκφαυλίζων, εὐτελίζων· *Hesych.* in Ἐξεφαύλιζον.

54 Τὶ ἄνθος] Ita scribas cum A. et Fl. quas *Kusterus* sequitur, an cum *Gelenio* et *Porto* τὸ ἄνθος, parum interest, quantum ad ipsam rem adtinet: veteres enim λείριον exponunt et τὸ ἄνθος, quomodo *Lucian.* in Herc. p. 520. *Etymol.* in V. et Ποδαλείριος, *Pompeius* Anth. III. c. 12. Ep. 8. Ἡ μούνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη, quem versum *Suidas* protulit in Λείρια· et τὶ ἄνθος, vel ἄνθους εἶδος, ut *Eustath.* ad Il. Γ. p. 395. quanquam aliis in locis, in quibus aperta sunt inspecti *Scholiastae* nostri vestigia p. 125. v. 39. p. 962. v. 56. priori interpretationi accedat. Vid. *Erotian.* et *Galen.* Lex. Hippocr. De utroque post *H. Stephan.* in Ind. Thes. *Salmasius* egit ad *Solin.* p. 862. 863. Sed hic quidem cur antiqua scriptura mutaretur, causa non erat. Φωνὴν vero λειριόεσσαν ab *Homero* petiit Il. Γ, 152. quem versum venustissima figura *Timon* Sillographus apud *Diogen. L.* III, 7. ad Platonis, ejusque sodalium in Academia consessus et argutas disputationes transtulit.

55 Ἐν Ὄρνισι] V. 300. 301. ubi lege veterum Grammaticorum observata.

56 Δι' ὅλου σώματος] Illud, opinor, voluit *Scholiastes*, fasciam candidam non capiti tantum circumvolu-

Εἰ πλούσιος ὢν, ἀνελεύθερος ἐσθ᾽ οὑτωσὶ, καὶ φιλοκερδής.

δεῖν τὸ ὑποδεῖν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑπόδημα· τὸ μέν τοι διάδημα ἐπὶ κόσμου βασιλικοῦ τοῦ περιδουμένου 56 δι᾽ ὅλου σώματος.

590 Ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι] Ἴσον ἐςι τῷ προσάψαι· λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνάψαι, ὡς παρ᾽ 57 Ὁμήρῳ ἐν τῷ,

– – – – ἔθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

ἐςι δέ τι καὶ ἄλλο σημαινόμενον τοῦ περιάπτω, ἐξ οὗ τὰ γοητευτικὰ περίαπτα· δηλοῖ δὲ ἀπαιώρησίν τινα ἡ λέξις, ὅθεν καὶ τὰ ῥηθέντα περίαπτα, ὧν ἀπαιωρουμένων τοῦ σώματος δοκοῦσιν οἱ φαῦλοι εὖ ἔχειν τοῦ ζῆν δι᾽ αὐτά, ὡς εἶναι μᾶλλον αὐτοὺς ἀπαιωρουμένους τῶν τοιούτων, 58 οἷς ἐλπίζουσιν ἐπ᾽ αὐτά. Ὁ δὲ ἀνελεύθερος κακίᾳ παρωνόμασται τῇ ἀνελευθεριότητι. ἐςι δὲ κατ᾽

iam, sed quacumque corporis parte adstringatur, dici diadema: quomodo Pompeio tali fascia crus adligatum habenti Favonius, *Non refert,* inquiens, *qua in parte corporis sit diadema*, regias vires exprobravit, teste *Valer. Maxim.* VI, 2, 7. Ἀναδέσμη apud *Suidam: Damasc.* in *Phot.* Biblioth. p. 561. v. 35. ἀναδεδεμένη τὴν κεφαλὴν ἀναδέσμῃ· γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος apud *Etymol.* qui sic μίτραν interpretatur.

57 Ὁμήρῳ] Od. B, 86. *Schol.* parvus exponit: περιποιῆσαι, περιθεῖναι.

58 Οἷς ἐλπίζουσιν ἐπ᾽ αὐτά.] Haec Christiani hominis ingenium ac stylum redolent, quae alibi quoque, tametsi locus non succurrat, me legisse memini. Posteriora claudicant: vitium sustuleris, si scribas, οἷς ἐπελπίζουσι, vel, ὅτι, sive ὅσον ἐλπίζουσιν ἐπ᾽ αὐτά. Sensus est, περίαπτα *dici, quod iis appensis mali sibi persuadeant, se melius habituros; sic ut ipsi potius dicendi sint ex illis pendere, in quibus spem prosperae valetudinis aut fortunae collocent;* sive, *quia spem salutis in iis habent repositam.* De περιάπτοις autem, quorum virtutis opinio Christianae quoque plebis animis alte inhaeserat, quid censuerint Patres, exponunt *Is. Casaub.* ad *Spartian.* Caracall. p. 131. *Lindenbr.* ad *Amm. Marcell.* XIX. p. 251. et, qui horum opera gnaviter usus fuit, *Ja. Gothofred.* ad L. 3. C. Th. de Mal. et Mathem. In Constit. Apost. VIII, 32. cautum est, qua conditione περιάμματα ποιῶν, ejusque farinae alii ad baptismum admitti debeant.

ἀρετὴν μὲν ἄνθρωπος 59 ὁ ἐλεύθερος, ὃς ἀντιθέτως τῷ φειδωλῷ δαπανᾷ δεόντως· ἀνελεύθερος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς

Περιάμματα vero sunt, ut in Lexico veteri MS. explicantur, τὰ κατὰ τοὺς τραχήλους, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας βεβαμμένα κλωσμάτια, ἅτινα αἱ γυναῖκες περιάπτουσι. Pro Grammatici verbis in medium adductis gratiam referemus *Car. Du Fresnio*, qui vitium unius literae non animadversum persuasit, ut Glossario suo Κλωσμάτιον insereret, vocem, ut ait, formatam a κλοιὸς, *torques*, quaeque significet *quicquid collo, manibus et alibi appenditur ornatus gratia.* Atqui vocem illam nihil moror, quin eo abeat, unde malum pedem huc intulit: quippe legendum est sine dubio, κλωσμάτια, *fila*, quae variis coloribus infecta collo corporisve partibus aliis adligari solebant. Eadem apud Medicos etiam dicuntur περιαρτήματα, et ἐξαρτήματα *Tatiano*.

59 Ὁ ἐλεύθερος] Mallem *Scholiastes* scripsisset, quod si quis ipsum scripsisse velit, facile patiar, ὁ ἐλευθέριος· apud Graecos enim ut significandi proprietate separantur καθαρὸς et καθάριος, ita non minus ἐλεύθερος et ἐλευθέριος. Inde manant ἐλευθεριότης, et contrarium vitium ἀνελευθερία, vel, quod rarius, ἀνελευθεριότης· de quibus accurate tradidit *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 1. Ἠθ. Μεγ. I. c. 24. 25. et in libello περὶ Ἀρ. καὶ Κακ. Apud Poll. III, 114. ἐλεύθερος extare novi de homine liberali: sed bene *Jungermannus* ἐλευθέριος· quod eo minorem habet dubitationem, quia §. 118. ipsi Codices ἐλεύθερος expellunt.

60 Σκνιφοὺς] Equidem hunc in modum, quod *Kustero* videbatur, emendatius, praesertim si vocis originem adtendas, quam in Edd. A. et Fl. σκιφοὺς legi, nullus abnuo. Verumtamen ideo penitus improbandam esse non concesserim scripturam veterem, quam genuit forsitan, atque in usum vulgi produxit expeditior pronunciandi cursus. *Hesychius* certe non tantum Σκνιπὸν, μικρολόγον adnotavit, sed etiam Σκιπὸς, σκνιφὸς, ὁ μικρολόγος· quanquam alibi saepius ipse σκνιφὸς et σκνιφῶς usurpet in Γλίσχρος, Ὀλιγώρως, Φειδωλός. *Suidae* quidem testimonium ita disertum, ut dubitandi locus non sit: Σκίφὸς, ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος σκνιπός. Quare *Casaubonus* etiam ad *Theophr.* Char. c. x. recensens nomina, quibus Graeci, praecipue Comici, parcos homines ac sordidos insigniunt, cum in numerum adjecit σκίφὸς et κνιπός. Neque aliunde, me judice, sunt explanandi, quos Crantor vocabat, σκίφῃ μεστοὶ στίχοι apud

κίμβικας καὶ 60 σκνιφοὺς διακείμενος· ὁ δὲ Φιλοκερδὴς εἰς ταὐτὸν ἥκει τῷ ἀνελευθέρῳ· εἰκὸς γὰρ τὸν Φιλοκερδῆ καὶ σμικρο-

Diogen. L. IV, 27. quorum mentem solus percepisse mihi videtur *Kühnius*. Indidem oritur σκιφία vel σκιφεία, quod in *Hesychii* loco leviter adfecto restituendum arbitror: Κιμβία, σκυφία, μικρολογία· quamvis enim aliquis suspicari possit, conspuisse Lexicographum, ut creberrime solet, τὰ κυμβία, quibus interpretatio σκυφία non inepte conveniat, et τὴν κιμβίαν vel κιμβείαν, malo tamen unius literae prona mutatione hujus erroris eum absolvi. Experiamur, an *Suidam* eadem opera juvare liceat: nam quae feruntur et mire corrupta, et ab inperito homine, ni fallor, interpolata, Κίμβεια, σφηκία, ἢ μελίσσια, ἢ μικρολογία, quanto formam ornatiorem accipient, si tali modo constituas: Κιμβεία, vel Κιμβικεία, σκιφία, ἢ μικρολογία, ἢ διαστροφή· ὅθεν καὶ κίμβιξ ὁ λίαν μικρολόγος περὶ χρήματα. Κιμβεία scripseris an κιμβικεία, nihil admodum refert: illud a κιμβὸς, κιμβεύειν, hoc a κίμβιξ, κίμβικος descendit: in Aristotele quidem περὶ Ἀρ. καὶ Κακ. p. 226, quam bis Edd. κιμβείαν ostentant, *Stobaeus* invenit κιμβικίαν p. 134. Unde vero σφηκία processerint, et male sedulae manus adsumentum ἢ μελίσσια, non erit operosum expedire, dummodo supponas σκιφία primum abiisse in σκηφία, deinde literis, ut labes labem trahit, perversis in σφηκία. Aberraturum puto, si quis, ut huic loco remedium quaerat, aliam viam ingressus ad κύβεθρα vel κύμβεθρα confugerit. Nullum autem inter σκηφίαν et σκηπίαν est discrimen: insignia *Theophanis* ad eam rem sunt verba Chronogr. p. 248. B. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ θανατικὸν, καὶ κνιπία παντὸς εἴδους· quorum propterea mentionem eo libentius feci; tum quod Codd. ibi scribendi in isto nomine varietatem clare designent; nam velut a κνιπὸς, quod *Etymologus* habet v. Φειδωλὸς, in editionem defluxit ex Regiis membranis κνιπία, sic a σκνιπὸς vel σκνηπὸς Barberinus liber σκνηπία, Peirescianus n σκηπὸς σκηπία praeferunt: tum quia viris eruditis, licet significationem ab Historia Miscella didicissent XVII. p. 529. *inopia omnis speciei*, nativa tamen vocis potestas atque incunabula minime fuerunt perspecta. De *Jac. Goaro*, cui perpauxillum est, quod debemus, taceo: *Du Cangius* in Gl. M. et I. Gr. accentus vitio deceptus, quum Κνίπια repperisset, formam vocis inusitatam atque abhorrentem κνίπιον effinxit. Illud praeterea notatu non indignum, κνιπίαν a *Theo-*

Χρ. Ἀλλά σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνου στεφάνῳ
στεφανώσας.

λόγον εἶναι, εἶτ' οὖν ἀνελεύθερον. Τὸ δὲ κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας, παιγνιωδῶς διττολογεῖται· κεῖται γὰρ καὶ ἀνωτέρω. ἔθος δὲ τῷ Κωμικῷ πολλαχοῦ διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι.

v. 592 Ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεύς] Omnium Edd. consensus, ut, quam a Fl. sumserunt, scripturam retinerem, a me inpetravit: etsi, cur ab *Aldo*, Ἀλλά γέ σ' ὁ Ζεὺς etc. quem secuti sunt *Phil. Junta* et *Cratander*, discesserint, ratio fuisse non adeo magna videatur. Utris faverit C. D'O. librarius, parum liquet, ut qui laeso metro pronomen omiserit, Ἀλλά γ' ὁ Ζεὺς etc. Idem rectius ἐξολέσειεν adfixo ν, quod quum in Edd. abesset, jure merito versus gratia *Kusterus* addiderat. Hic vero, non secus ac v. 586. C. D'O. itidem ostentat, κοτίνῳ στεφάνῳ· quod ego sane frustra fieri non puto: quid enim aliud praeter ejusmodi lectionem spectasse censendus est *Scholiastes*, ubi carpit τοὺς ἀπειροτέρους, monens ex ipso *Aristophane* satis constare μὴ κότινον τὸν τοιοῦτον λέγεσθαι στέφανον, ἀλλ' ἐκ κοτίνου στέφανον· illa quidem observatio, nisi ridicula prorsus habeatur ac sensu vacua, talem utique nonnullis in membranis extitisse scripturam manifesto prodit. Nota sunt, et in usu frequenti κότινον ἀναιρεῖσθαι, κοτίνῳ στεφανοῦσθαι· at qui κότινον στέφανον dixerit, ex

veteribus saltem, non temere quisquam reperietur; etiamsi non ignorem in Geopon. IX, 1. legi: ἀφ' οὗ καὶ τοὺς νικῶντας ἐν ἄθλοις τὸν κότινον στέφανον ἀναδοῦσιν οἱ τῶν ἀγώνων ἐπόπται. Haec quia *Paschalium* Coron. VI. p. 404. plane fugerant, inanem operam insumsit arguendo *Scholiasten*. Denique principio versus adscriptum habet idem liber: Τοῦτο παίζων ὁ Χρεμύλος λέγει.

---

phane, quemadmodum ab inferioribus Latinis *parsimoniam*, aliter atque usu vulgari solet pro caritate rerum necessariarum ac penuria poni, quando nimirum annonariae species, ut JCti loquuntur, non nisi parce stricteque praeberi comparative possunt. Ut autem κιμβείαν et σκνιφίαν aut σκιφίαν jam ante copulata vidimus, sic κίμβικας et σκνιφούς, tanquam proximi plane generis, non solus Enarrator noster adjunxit, sed et *Aspasius* ad *Aristot.* Eth. Nic. IV. f. 51. a. κίμβικες (λέγονται) καὶ κυμινοπρίσται καὶ γνίφωνες καὶ σκνιποὶ οἱ μικρὰ προϊέμενοι καὶ διδόντες. Forte mirabitur aliquis, ubi γνίφωνας hic me-

Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔςʼ ἀγάθ' ὑμῖν.

12 * Ἀλλὰ σί γ' ὁ Ζεύς.] Τοῦτο εἴρηκεν ὁ Χρεμύλος ισομισθεὶς παρὰ τῆς Πενίας, καὶ μὴ δυνάμενος ἀντιλέγειν τάραχ τὸν λόγον ἔτρεψε. *

13 Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν.] Ὅτι σχῆμα κεῖται καινὸν ἐλλει-

os et σκνιπούς vel σκνι-
ib una origine dixero
re; quo tamen, si quid
ι notationibus verbo-
xquirendis firmum, ni-
ie verius existimo. Pri-
ʒinae voces in *Plutar-*
nisi alteram menda de-
sset, reperiri poterant:
uod Sympos. ιι. p. 632.
;itur, ἢ τὸν εὐδάπανον,
ιγαλοπρεπῆ, καὶ χαρισι-
μβικα καὶ κύμινον πρὸς-
ων, mutandum est in
ερίςην· cujus adpella-
, me de usu frequen-
o dicam, ratio sponte
quum e contrario nul-
ur, quae talem signi-
i vim κυμίνῳ per se so-
dicet: aliud est, quod
tis in unam vocibus
t κυμινοκίμβιξ observa-
b *Eustathio* ad Od. P.
8. Hoc quandoquidem
ısmo non fuerat anim-
ıum, fieri vix potuit,
vir magnus laberetur
nini sector. Apud *De-*
ım περὶ Ἑρμ. §. 157.
ıhrone pro κύμινον ἔσπει-
rigendum esse κύμινον
, quantumvis verosi-
ıum videatur, minore
ı et segnius adfirmem,
memor, quem lectio-
ni receptae colorem conci-
liarit *Hadr. Junius* in Adag.
Cuminum serere. Quis vero
credat Simonidem illum, ma-
gni spiritus foecundissimae-
que venae poëtam, iis fuisse
moribus, in quos convicium
κίμβικος quadraret? hujus
tamen tituli summo vati no-
tam inpressit *Xenophanes*
Colophonius, teste *Scholia-*
ste Aristoph. ad Εἰρ. v. 696.
idque opprobrium, ne va-
num fuisse putes, repetere
non dubitavit, sordidaeque
vitae documentis conprobare
Chamaeleon ἐν τῷ περὶ Σιμω-
νίδου, ut colligi potest ex
Athen. xiv. p. 656. D. Ὄν-
τως δὲ ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ
Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδὴς, ὡς
Χαμαιλέων φησί.

61 Ἐπισομηθεὶς] *Kusterus* ad oram sui libri: *Rectius* ἐπισομισθεὶς· itaque restituit contra priores Edd. nec dissentio; quamquam memini formam utramque multis in verbis promiscue saepius usurpari, λοιδορεῖν, λοιδορίζειν· ἀπολογεῖσθαι, ἀπολογίζεσθαι· sed ἐπισομίζειν perpetuae consuetudinis auctoritatem habet: vid. *Aristoph*. Equ. v. 841. et *Suicer*. Thes.

Διὰ τὴν πενίαν; Χρ. παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο
πυθέσθαι,
Εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ
αὕτη, 595

κτικὸν ἐνταῦθα τόδε· τὸ γὰρ λέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ᾽ ἐστὶ τἀγάθ᾽ ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· λείπει γὰρ φανερῶς ἐνταῦθα ἔννοιά τις ἀκεραία τοιαύτη, τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο, ἢ, πῶς οὐκ εἴη φορτικὸν, ἢ, πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο, ἢ τοιοῦτόν τι· ἵνα λέγῃ ἡ Πενία ὅτι, τὸ γὰρ τολμᾷν ὑμᾶς λέγειν, ὡς οὐ δι᾽ ἐμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορητὸν ἀκούεσθαι; καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως ἐνδεικτικὸν ὂν θυμικοῦ ἤθους, 62 καὶ ἐγκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς. *Ἄλλως. 63 αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸν τοῦ Χρεμύλου λόγον ἐστὶν,

v. 594 Διὰ τὴν πενίαν] Quemadmodum in Scholiis ad Nub. v. 267. ubi persimilis est orationis forma, ita hic etiam in C. D'O. sententia perficitur: Οὐ μωρόν ἐστι;

v. 595 Φησὶ γὰρ αὕτη] Mendose C. D'O. et renitente versu: φασὶ (ne descriptoris accidisse culpa suspiceris, adpositum est λέγουσι) γὰρ αὐτῇ· tanquam orationis structuram hoc pacto institui voluisset, φασὶ γὰρ τοὺς ἔχοντας προσάγειν αὐτῇ· concinnari tamen inde potest, quae non incommodo cadat, talis lectio: φησὶ γὰρ, αὐτῇ (vel αὑτῇ) Τοὺς μὲν ἔχοντας etc. Ibidem, Ἑκάτης] σελήνης. Πυθέσθαι] μαθεῖν· quam interpretationem *Suidas* genuinae lectionis vice supposuit: ἀπὸ ταύτης ἐστὶ μαθεῖν.

62 Καὶ] Aptius conveniat ὡς, quae particulae non raro in veteribus membranis permutantur.

63 Αὕτη ἡ κ. etc.] Haec Ed. Fl. non magni pretii mantissa marginem etiam occupat C. D'O. sed aliquanto depravatior, et in ista verba desinens; ἡ γὰρ ἀντιλογία ἡμῶν εἰς τούτους· καὶ τοὺς ἀσεβεῖς ὤθησε λόγους.

64 Κατὰ δὲ νουμηνίαν] Revocavi sinceram principis Ed. lectionem, quam *Fracinus*, ceteris socordius eum, quam par erat, sequentibus, hunc in modum interpolavit: κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι, δεῖπνον ἑσπέρας ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ προσάγοντες ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἐτίθουν, οἱ δὲ πένητες etc. Haec licet ex antiquo codice depromta forent, quod vix crediderim, vel sic tamen postponenda ducerem. Docti hominis est, et pro-

Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνού κατὰ μῆν᾽
ἀποπέμπειν,
Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν κα-
ταθεῖναι.

ὥσπερ τῆς Πενίας αὐτῷ λεγούσης, ὅτι οὐ δεῖ δυσχεραίνειν πρὸς τοὺς ἐμοὺς λόγους· δεινὸν γὰρ τὸ τολμᾷν ὑμᾶς ἀντιλέγειν ἐμοὶ, ὡς οὐ πάντ᾽ ἐςὶ τἀγαθὰ ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· ἡ γὰρ ἀντιλογία ὑμῶν εἰς τούτους ὑμᾶς τοὺς ἀσεβεῖς λόγους καὶ ἄκοντας ὤθησεν· ἀσεβὲς γάρ ἐςι τὸ λέγειν τὸν Δία φειδωλὸν, καὶ τὰ τούτῳ ἑπόμενα. *

594 Παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεςι.] Τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τοπαλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην, καὶ Ἀρτέμιδα, καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. 64 κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον

v. 596 Κατὰ μῆν᾽ ἀποπέμπειν] In metri legem incurrit lectio A. Ed. *Ph. Junt. B. Crat.* G. L. Amst. minoris, quibus adnumerari debet C. D'O. κατὰ μῆνα προσάγειν. Manifesto vitio *Bentleius* ut mederetur, rescribi jussit προσάξειν, existimans *certe tempus futurum hic longe aptius*: quod sane Viro maximo non facile concesserim, ut qui super alias rationes etiam non dubitem, quin προσάγειν invectum sit per errorem librarii in locum germanae scripturae. Fl. quam sequuntur *Bened. Junta, Gelenius* et *Kusterus*, expressit undecumque petitum, nam MSS. nihil variant, προσέμπειν· quod metro quidem, sed non sensui congruere censet *Bentleius*, atque adeo scribendum esse potius, κατὰ μῆν᾽ ἀποπέμπειν· nihil verius: idcirco, quia *Suidas* hoc ipsum in Ἑκάτην confirmat, velut opportunissimum adscivi: quippe dicunt propria ratione non tantum φέρειν, ἐκφέρειν δεῖπνον τῇ Ἑκάτῃ, verum etiam πέμπειν, de quo more pluribus exposui ad *Lucian.* Δ. N. I. p. 330. Sicut autem perquam apte ponitur ἀποπέμπειν, solebat enim illa Hecatae instructa coena foras efferri, atque in trivium mitti, sic contra προπέμπειν diversae ditionis in hanc locutionem nullo modo quadrat. Supra δεῖπνον scribitur in C. D'O. ἐξ ὠῶν καὶ τηροῦ (τυροῦ) τηγανικοῦ· nisi me literae fallunt postremae vocis. Ova lustraminibus et Hecates sacris adhiberi vulgatum est: eundem usum an caseus frixus praestiterit, nescire me profiteor. Deinde, Τοὺς δὲ πένητας] ἐκ τῶν ἱερῶν οἱ πτωχοὶ ἔζων. Πρὶν] πρότου.

Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς·

δεῖπνον ἑσπέρας, ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ νητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον, Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. λέγει οὖν, παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμ ἐπισταμένης τί καλὸν, πενία, ἢ πλοῦτος· αὕτη γὰρ ἐπίσταται παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα. Ἄλλως. 65 ἔθος ἦν ἄρτους καὶ τινα κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβά ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσι

598 Ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύζῃς.] Ἔκθεσις τῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κά, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀ ληκτον, τὸ δεύτερον μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὸ γ΄ ὅμο πρώτῳ, τὸ δ΄, καὶ τὸ πέμπτον ὅμοια, τὸ ς΄ ὅμοιον τῷ δι τὸ 66 ἕβδομον ὅμοιον τῷ ά, τὸ ή ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ὅμοιον τῷ ά, τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὰ ιά ὅμοι πρώτῳ, τὸ ιβ΄ ὅμοιον τῷ β΄, τὸ ιγ΄, τὸ ιδ΄, τὸ ιέ, τὸ ις΄, τὸ ιή, τὸ ιθ΄ ὅμοια τῷ πρώτῳ, ἤτοι δίμετρα ἀκατάληκτα·

v. 598 Μὴ γρύζῃς] Conspirant Edd. in Codice tamen D'O. μὴ γρύζειν· quod quidem, praesertim si plures membranae veteres accedant, eo minus est spernendum, quia Infinitivos Attici pro Imperativis, aut Subjunctivis eorum vice positis amant: neque illi tantum, sed et Dores atque Iones, ut in utroque Lexico *Portus* docebit sub titulo Ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Vid. *H. Stephani* Anim. in Lib. de Dial. p. 46. 47. Inde per ignorantiam librariorum saepe contigit, ut structura rarior a vulgatiore loco sit dejecta, quod perbene *Jac. Gronovius* observat ad *Arrian*. Ἀ. Ἀ. V. p. 210. n. 66. Additum in-

ter versus: καὶ μὴ φ σθαι δὴ ὡς (pro duabu voculis figura erat, fere ad exprimendum δὴ adhiberi solet, pau tricatius formata, qua reor, ut recte sim a tus) χοῖρος ποσῶς· Vi v. 455. Φθείρου] ἀφαν Graecis serioribus ἀφι ναι non solum est *eva re, interire*, sed et *i lam rem abire.*

---

prietatem loquendi se πέμπειν δεῖπνον τῇ Ἑκάτῃ tra, si non plane viti at languidum certe e cetum, δεῖπνον τῇ Ἑκάτῃ ἄγοντα ἐπὶ ταῖς τριόδο θέναι.

Ἔτι μηδ᾽ ὁτιοῦν·

ὅμοιον τῷ β', ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ κά,

Καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν,

δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὅμοιον τῷ Κρατίνου ἐν Ὀδυσσεῦσι,

67 Σιγὰν νῦν ἅπας ἔχε, σιγὰν,
Καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσῃ.
Ἡμῖν δ᾽ Ἰθάκη πατρίς ἐστι,
Πλέομεν δ᾽ ἅμ᾽ Ὀδυσσεῖ θείῳ.

καλεῖται δὲ παροιμιακὸν, ὡς Ἡφαιστίων φησὶ, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· οὐκ εἰκότως δέ· εἰσὶ γὰρ παροιμίαι ἐπικαὶ, καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ τούτου μόνου τοῦ μέτρου. Εἶτα δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι.

598 Καὶ μὴ γρύζῃς.] Μὴ φθέγγῃ. κυρίως δὲ γρύζειν ἐστὶ τὸ τοὺς μικροὺς χοίρους φωνὴν προΐεσθαι.

65 Ἔθος ἦν] Nihil ex adnotatione, tota praeter haec paucula decerpsit *Suidas* in Ἑκάτην usque ad καὶ λαμβάνειν . . . . . τοὺς πένητας. Pluribus indiciis constat, nostra in Plutum Scholia, quam quae ille habuit, esse pleniora.

66 Ἕβδομον] Exempli caussa notandum est in A. scribi ἕνδομον, in Fl. ἔνδομον. In iisdem ἐφθημιμερὲς: spiritum correxit *Gelenius*.

67 Σιγὰν etc.] Dabo futilem Ed. Fl. interpolationem: ἔχε σιγάν·, καλεῖται δὲ καὶ παροιμιακὸν διὰ τὸ πολλὰς παροιμίας τούτῳ πεποιῆσθαι τῷ μέτρῳ: ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδότων, τί. Καὶ πάντα λ. etc. Qui cohaerere debebant, discerptos vides, alienis interjectis, *Cratini* versus: quum ne minimum quidem horum vestigium in Ed. A. compareat, jacturam inutilis sarcinae nullus moleste ferет. Praeiverat *Kusterus*, sed ita, ut medicina partem sanam traxerit: simul enim omissus est per negligentiam *Cratini* versuum primus, in quo ne metrum laboret, accentu mutato scribe, Σιγάν νυν ἅπας etc. rationem reddet *Scholiastes* noster ad v. 414. Prior autem additamenti Florentini pars nihil aliud docet, quam quod statim verbis *Hephaestionis*, quem vide p. 26. ab enarratore in hac causa castigatum p. 28. proponitur: alter-

Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ᾽ ἢν πείσῃς.
Πε. Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει;
Χρ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.
Πε. Τί πάθω τλήμων;

600 Οὐδ᾽ ἢν πείσῃς.] 68 Ἐν ὑπερβολῇ λέγει, ὅτι πείσῃς, οὐχ ἕξεις ἡμᾶς πειθομένους σοι· οὐδὲ ἐὰν πιθαν λεχθείης, πείσεις ἡμᾶς συνθέσθαι σοι, καὶ τὸν Πλοῦτοι λιπεῖν.

601. Ὦ πόλις.] 69 Ταῦτα, φασὶν, ἐκ Τηλέφου Εὐ τραγικεύεται. μετείληπται δὲ ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐ Πολυνείκους λέγοντος· οὐδὲ γὰρ ἀκολούθως καλεῖ ἐν ... οὖσα. Διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀργείους, ὡς πένητας.

ram, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδότων τι, pertinere suspicor ad v. 600. quasi ab iis proverbialiter usurpari monere voluisset, qui de veritate cujusvis rei persuasi a suscepta semel sententia nullis machinis dimoveri se patiuntur. Haec in veteri libro quum alio, quam oporteret, loco essent posita, quod saepe fieri solere vel solus monstret C. D'O. *Fracinus*, prout invenerat, incaute relinquendo turbas dedit. Ceterum in versu *Cratini* secundo μόγον Ed. postrema praefert: id utrum literae vitio male collocatae acciderit, an a *Kustero* de industria fuerit mutatum, dicere non habeo: λόγον certe, quod *Hephaestion* etiam tuetur, minime sollicitandum arbitror.

68 Ἐν ὑπερβ.] Cont *Suidas*: καθ᾽ ὑπερβολὴν κᾂν πείσῃς, οὐχ ἕξεις πειθομένους.

69 Ταῦτα, φασὶν, Illud φασὶν indicium Grammatici recentior minas veterum adnot noxia brevitate mut Haec autem, Ὦ πόλ γους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει, riuntur itidem in Eq 810. ubi *Scholiastes* vat sumtam esse parte orem ex *Euripidis* Te ex Medea posteriorem que verum; extant er hac tragoedia v. 168. οἷα λέγει, pauloque praecedit etiam, ὦ Idcirco quod hic scri narrator noster, versu lum in Phoenissis ha Polynice pronunciatum fugere non potest, qui

Χρ. Ἔῤῥ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.
Πε. Εἶμι δὲ ποῖ γῆς; 605
Χρ. Ἐς τὸν κύφων', ἀλλ' οὐ μέλλειν

602 Παύσωνα καλεῖ τὸν ξύσσιτον.] Σύντροφον καὶ 70 διαιτητήν. ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμῳδεῖται ζωγράφος ὤν.

606 Ἐς τὸν κύφωνα.] Κύφων ὁ ξύλινος δεσμὸς, ἐν ᾧ δεσμεύονται οἱ ἐν τῇ φρουρᾷ, ὃν καὶ κυφῶνα περισπωμένως λέγουσι. τινὲς δὲ κύριόν φασιν 71 ὄνομα τὸν Κύφωνα πτωχοῦ τινος· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον.

608 Ἀλλ' οὐ μέλλειν.] Ἀλλ' οὐ χρή, σε, φησὶ, βραδύνειν, ἀλλ' ἐπείγεσθαι εἰς ὄλεθρον.

v. 605 Εἶμι etc.] Ποῖ πορεύσομαι; C. D'O. Modo θᾶττον] ταχέως. Πλήμων] ἠλιθίως.

v. 606 Κύφων'] C. D'O. duplici accentu κύφῶν' insignivit, Scholiastae nimirum obsecutus, qui utrumque κύφωνα et κυφῶνα frequentari notaverat. Tum Μέλλειν] βραδύναι.

culpam in memoriae malam fidem rejiciat: quamvis simile quidpiam offerre non negem v. 608. 614. 616.

70 Διαιτητὴν] Capiendum est, tanquam scriberetur συνδιαιτητὴν particula σὺν ex praecedente vocabulo repetita; vid. p. 47. n. 87. nisi tamen ita plane reponi praestet, auctore *Suida* in Ξύσσιτος et Σύσσιτος. In C. D'O. Παύσωνα] αὐτος πάνυ πτωχὸς ἦν. Τὸν ξύσσιτον] τὸν σύντροφον. De Pausone *Scholiastae* meminit *Junius* Catal. Artif. in *Pauson*. *Suid.* Οὗτος ζωγράφος ἦν, καὶ ἐπὶ πενίᾳ διατεθρύλλητο. Alibi dicemus accuratius.

71 Ὄνομα τὸν K.] Ceteris omissis haec tantum praebet margo C. D'O. Οἱ δὲ ἄνδρα καθ' ὑπερβολὴν πένητα, οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον. Cyphon autem mendicus, et eodem nomine praecipitium aliquod, non intercedo, quin Grammaticorum nugis adnumerentur.

Χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν.
Πε. Ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ
Μεταπέμψεσθον.
Χρ. Τότε νοϛήσεις, νῦν δὲ φθείρου· 610
Κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐϛὶν,
Σὲ δ' ἐᾷν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.

607 * Ἀλλ' ἀνύειν.] Ἀνύω τὸ τελειῶ· 72 καὶ ἀνύω τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπουδαίως βαδίζω. *

610 Τότε νοϛήσεις.] Ὅτε μεταπεμψόμεθα. ἐν ἤθει δὲ καὶ τοῦτο.

612 Κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.] λείπει τύπτουσαν· ἤ.

v. 607 Ἀνύττειν] Quanquam ex Fl. omnes Edd. ἀνύειν inculcent, impetrare tamen a me non potui, quum in A. nec non Ed. *Phil. Junt.* et *B. Crat.* ἀνύτειν legeretur, ut Atticam verbi formam respuerem; maxime postquam cognovissem eodem vergere Codices Vatic. Bodl. et D'O. nisi quod hoc in libro deterior scribendi modus, satis alibi quoque frequens, τ duplicaverit, ἀνύττειν, adjecta interpretatione σπεύδειν τῆς πορίας· cujus vice mutato casu scribendum esse τὴν πορείαν facile quivis animadvertat. Quemadmodum autem ἀρύτεσθαι, quod in *Xenophontis* Cyropaedia modo non semper occurrit, sic et ἀνύτειν Atticis magno consensu Grammatici vindicant: videndus est elimatissimae vir doctrinae *C. A. Dukerus* in Adn. ad *Schol. Gr. Thucydid.* p. 145. col. 2. v. 2. Ἀνύτει in *Hesychio* poscit ordo literarum pro ἀνύει· apud eundem est Ἤνυτον. Nunc *H. Stephanum* audiamus Th. T. 1. p. 471. C. Ἁνύτω *cum spiritu aspero (ut docet* Suidas, Eustathius *item ex* Aelio Dionysio) *pro* σπεύδειν, festinare, properare. *Tamen cum apud alios, tum apud* Aristophanem *in hac etiam significatione tenuatur, ut hoc in loco, ubi ei* μέλλειν *opponit, in Pluto,* ἀλλ' οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν, *vel* ἀνύττειν, *ut alii ibi legunt.* Quos alios commemoret, equidem ignoro: ceterum χρῆν est in A. *P. Junt.* B. Crat. G. et Amst. *Kusteri:* reliquae praeferunt χρῆ, quibus adjungendus est C. D'O. χρῆ] πρέπει.

v. 609 Μεταπέμψεσθον] Μετακαλέσετε C. D'O. et modo Ἦ μὴν] ὄντως δή. Νοϛήσεις] ἐπαναϛρέψεις.

ΒΛ. Νὴ Δί᾽ ἔγωγ᾽ οὖν ἐθέλω πλουτῶν
Εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων,
Τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος, 615
Λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
Τῶν χειροτεχνῶν
Καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν.

οὐθὲν λέγειν, ἀλλὰ κατακλαίειν ὅλον τὸ σῶμα καὶ σεαυτήν. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα.

616 * Λιπαρός.] Ἡ ἀντὶ τοῦ τρυφηλὸς νοητέον· ἢ διότι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς μετὰ τὸ λελοῦσθαι ἐλαίῳ δι᾽ ὅλου τοῦ σώματος ἀλείφεσθαι, ἵνα οἱ πόροι ὑπὸ θέρμης ἀνεῳχθέντες κλεισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου 73 ἐπιπωματικοῦ ὄντος, καὶ μὴ δέξωνται ἀέρα ἔκτοθεν. *

v. 612 Ἐᾶν κλάειν]. Jota subscribitur eo rectius in vetustis Edd. quod simul separet hujus verbi rationem ab alio diversae potestatis κλάειν, κλᾶν· omiserunt, quae B. *Gelen.* sunt secutae: idque saepenumero fieri solet, ut in hoc verbo, sic etiam in κάειν. Vid. *Suid. Moer. Attic.* et *Thom. Magistr.* in Κλαίειν. Adjectum est in C. D'O. ad ἐᾶν] καταλιμπάνειν, et ad τὴν κεφαλὴν] τύπτουσαν δηλαδή· id enim intelligi voluisse nonnullos, ex *Scholiaste* patet. Idem in ἐᾶν male ultimam literam praeteriit.

v. 614 Εὐωχεῖσθαι] Εὐφραίνεσθαι ὁμοῦ. Χωρῶν] ἐρχόμενος. Βαλανείου] λοετροῦ. Τῶν χειροτεχνῶν] τῶν πτωχῶν. Καταπαρδεῖν] καταφρονεῖν· παίζει δέ. C. D'O. in quo πλουτῶν proximo versu scribatur, an πλουτεῖν, quod facile ferri poterat, discerni nequit: incisum certe subjectum est.

---

72 Καὶ ἀνύω] Ante legebatur, ἀνύω καὶ etc. docere voluit non tantum, quid sit ἀνύειν. sed etiam quid ἀνύειν τὴν ὁδόν.

73 Ἐπιπωματικοῦ] Ita rectissime *Kusterus* scripsit pro eo, quod erat in prioribus Edd. ἐπιπτωματικοῦ sine ullo sensu. Est autem ἔλαιον ἐπιπωματικόν, quia vim habet velut operiendi atque occludendi tenues corporis meatus, ne vel sudorem internosque simul spiritus justo citius transmittant, vel aërem ac frigus extrinsecus hauriant: quam ob rem oleum a *Dioscoride* dicitur I. c. 30. δυσπερίψυκτον φυλάσσειν τὸ σῶμα. De utraque olei dote multa disputat *Lucian.* in Anach. Pars hujus scholii maxima marginem occupat

ACTUS SECUNDI SCENA SEXTA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Χρεμύλος. Βλεψίδημος.

Χρ. Αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ πίτριπτος οἴχεται.

619 Αὕτη μὲν ἡμῖν.] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ. κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι, καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν τις ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἀναστρέψειε τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν.

621 * Ἄγωμεν εἰς.] Ἄγειν, τὸ διεξάγειν πράγματα· ὅθεν καὶ ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμών. καὶ, τοσαῦτα πράγματα ἄγει τις, ἤτοι, 74 διευθέτεῖ. Ἄγειν τὸ νομίζειν καὶ ἡγεῖσθαι, ὡς παρὰ Συνεσίῳ· ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἥντινα ἄγουσι Ἰουδαῖοι, παρασκευήν, ὥμεῖς καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμψύχων, ὡς τὸ, ἄγει τὸν νέαν εἰς

v. 619 Ἡ πίτριπτος] Ἡ ἀξία ἐπιτρίφθαι. (ἐπιτετρίφθαι) Οἴχεται] ἀπῆλθεν. C. D'O.

C. D'O. sed eum in modum scripta, ut nobis nihil admodum utilitatis adferat: Τὸ λιπαρός. ἡ ἀντὶ τοῦ ὅτι ἔθος ἦν . . . ἔλαιον . . . ἵνα ἐπειδὴ οἱ τοῦ σώματος πόροι ἄδηλοι τῇ θέρμῃ ἠνεῴχθησαν, ὑπὸ τοῦ ἐλαίου κλεισθῶσιν, καὶ μὴ δέξεται ἀέρα ἔξωθεν. Ex Fl. δέξωνται merito *Kusterus* revocavit, quum per errorem δέξονται B. *Gel.* et *Genev.* exhibuissent. Ab initio Fl. praefert, Τὸ λιπαρός. ἡ ἀντὶ etc. quanquam parum interest, *Kusterum* secutus sum.

74 Διευθετεῖ] Ante *Kusterum* edebatur vitiose, διευθετεῖ. Vid. *Suid.* in Διευθετῶ. Quae de varia verbi ἄγειν significatione notata vides, ex recentioribus Grammaticis, praesertim *Moschopulo*, congesta satis alieno loco inculcantur. Apud *Synesium* Ep. IV. p. 161 D. ἄγειν est *celebrare*, *observare*, ut in ἄγειν ἑορτήν· non nimis adcurate *Petavius* quam *Judaei Parasceuen vocant:* sequitur in *Synesio* ἄγουσιν ἀπραξίαν.

75 Νομ. δ. κ. δ. ποιεῖν] Ad explicandum νομίζεται, haec sola C. D'O. habet inter versus adscripta.

Ἐγὼ δὲ, καὶ σύγ᾽ ὡς τάχιστα τὸν θεὸν 620
Ἐγκατακλινοῦντ᾽ ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.

Βλ. Καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
Ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.

Χρ. Ὦ παῖ Καρίων, τὰ στρώματ᾽ ἐκφέρειν ἐχρῆν,
Αὐτόν τ᾽ ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται, 625
Καὶ τἄλλ᾽, ὅσ᾽ ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.

τὸ διδασκαλεῖον. ἄγειν καὶ τὸ συντρίβειν, ἀφ᾽ οὗ τὸ κατέαγε, καὶ κατεαγὼς, καὶ παρ᾽ ἰατροῖς κάταγμα, τὸ τῶν ὀστῶν σύντριμμα. *

621 Εἰς Ἀσκληπιοῦ.] Τὸν ἐν ἄστει λέγει Ἀσκληπιόν· δύο γάρ εἰσιν, ὁ μὲν ἐν ἄστει, ὁ δὲ ἐν Πειραιεῖ, ἢ ἐν Ἀχάρναις, ὥς φασι.

625 * Αὐτόν τ᾽ ἄγειν τὸν Πλοῦτον.] Τοῦτο ὥσπερ διὰ μέσου εἴρηκεν· οὐ γὰρ τὸν Πλοῦτον ἔμελλεν ὁ Καρίων ἀγαγεῖν, ἀλλὰ τὰ στρώματα καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα αὐτοῖς εἰς τὴν χρείαν παρεσκεύαστο. τὸ δὲ, ὡς νομίζεται, ἢ πρὸς τὸ ἐκφέρειν σύναπτε, ἵν᾽ ᾖ, ὡς νομίζεται, καὶ 75 νόμιμόν ἐστι τοῖς δούλοις ποιεῖν· ἢ πρὸς τὸ

---

v. 621 Ἐγκατακλινοῦντ᾽] Ἐγκαταθήσοντες C. D'O. qui tamen in verbis *Aristophanis* dualem servat, quem a Fl. sequentes Edd. acceperunt: nam in A. *Ph. Junt.* et B. *Crat.* plurativo numero legitur ἐγκατακλινοῦντες· cui lectioni parum abfuit, quin primas deferrem. Εἰς Ἀσκληπιοῦ] τὸν ναὸν δηλαδή. C. D'O.

v. 623 Διακωλύσῃ] C. D'O. διακωλύσει et τῶν προὔργων, adjecta τῶν ἀναγκαίων interpretatione. Ut hoc posterius sine controversia laborat, sic illud haud plane contemnendum: sequitur enim aliquando post μὴ futurum Indicativi. *Lucian.* Δ. N. X. δῆλα μὴ ὕστερον μετανοήσετε. *Xenoph.* Ephes. II. p. 34. μὴ μαθοῦσα ἡ Μαντὼ . . . . ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει· quamquam in his ita librarii variare solent, ut ab ipsis scriptoribus quid fluxerit, in difficili sit dignoscere. In eodem libro supra μὴ adscriptum ἵνα, et, πάλιν τις αὖ] ὡς παραλλήλου· nomen vero Blepsidemi duobus hisce versiculis gerit praefixum; recte quidem meo judicio; nam *Kustero* non adsentior, qui Vatic. Cod. haec cuncta Chremylo tribuentis fidem potiorem habet. Decentius est, et scenae adcommodatius, ut Blepsidemus interloquatur: deinde καὶ μή γε ostendit orationem ab eodem homine non continuari.

ACTUS TERTII SCENA PRIMA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Καρίων. Χορός.

Καρ. Ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμιστυλημένοι

ἄγειν, ἵν' ᾖ, ὡς νομίζεται ποιεῖν τοὺς ἄγοντας ἀσθενῆ εἰς ... αἰοῦ: ἢ καὶ τὸ, ἄγειν αὐτὸν τὸν Πλοῦτον, πρὸς τὸν Κ... ἤγουν, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτον ἐξένεγκε.

627 Ὦ πλεῖστα Θησείοις.] Ἕτερον σύστημα ἀμοιβα... ὑποκριτῶν. εἰσὶ δὲ οἱ πρῶτοι ι στίχοι, ἰαμβικοὶ τρίμετρ...

v. 627 Μεμιστυλημένοι] Mira est Edd. in hoc verbo varietas. A. mendose μεμοιστιλημένσοι, quamvis altera vice recurrat in Scholiis μεμυστιλημένοι· inde Phil. Junta traxit μεμοιστιλημένοι. nemo nescit, quam crebro inter se οι et υ permutentur, etiam iis in vocibus, ubi nulla culpae a librariis admissae haeret suspicio. Edd. Fl. Ben. Juntae et Gen. habent μεμιστυλλημένοι, cum quibus conspirat C. D'O. apta satis verbi explicatione instructus: τεθραμμένοι, καὶ ζωμὸν ῥοφήσαντες ἐν τμήματι ἄρτου κοιλασθέντος, ὥσπερ δίδυκος· si refingatur ῥοφήσαντες et δοίδυκος, nihil amplius desideres. Ego secutus sum, altero λ detracto, Edd. Cratandri, Porti et Kusteri: neque aliter apud Scholiasten in Ed. Fl. et Suidam pluribus in locis: ha... tem solam scribendi nem esse probandam, origini vocis congrue cebunt adnotationes no...

76 Ἀναβλέψασιν] C... et Fl. consentit Ku... B. Gel. et Gen. ἀναβλ... dedissent saltem ἀναβλ... Observat autem Kuster luisse Scholiasten, ... buisse dicere ἀναβλέψα σαιεν· quod ut, si cast scribendi legem specte... nime negari potest, s... strum Enarratorem usus recentiorum, qu... piguit verbis ejusmod... tris, qualia sunt ἀνα... ἀναβιοῦν, ἀγαζῆν, ἀναδύει... κύπτειν, ἀναπνεῖν, ἀνα... etc. agendi vim induer... que abhorrent prorsu... illo more veteres; se...

τάληκτοι· ὁ ἑνδέκατος, ἀντισπαστικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ἐπιμεμιγμένος ἐπιτρίτῳ β΄· ὁ δωδέκατος ἰαμβικὸς τρίμετρος· οἱ ἑξῆς δύο, ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι βραχυκατάληκτοι τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τουτέστι, διτροχαίου. (αἱ γὰρ βραχεῖαι κατ' ἀρχὰς συλλαβαὶ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζέσθωσαν) τοῦ δὲ δευτέρου, ἐπιτρίτου δευτέρου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Σημείωσαι ἐνταῦθα, ὅτι δέον χορὸν διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες 76 ἀναβλέψαιεν τὸν Πλοῦτον, ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρουσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμῳδίας συνηθείᾳ, ἐν ᾗ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο, ὡς προείρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος, ὡς ἄρα τάχιστα πάνυ ὁ Πλοῦτος ἀνέβλεψεν.

627 Ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμιστυλημένοι.] Ὁ θεράπων ἔρχεται ἀπαγγέλλων τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαντα. 77 Θησεῖα ἑορτὴ τε-

sideratius illi ac majore cura linguae patriae rationes exigebant. Praeter alios hunc usum illustravit *Jo. Davis.* ad *Cicer.* T. D. III, 31. Vir tamen Doctissimus mallem omisisset tribus in Edd. repetitum *Euripidis* exemplum ex Rhes. v. 446. — ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας Πίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην· quamvis enim πίπτειν κύβοι creberrime dicantur, hoc in loco quin Ῥίπτειν sit emendandum, qui quidem animum adtendat, nemo facile dubitabit. Attamen in *Scholiasta* poterat aliquis, offensus insolentia locutionis nusquam alibi, licet ἀναβλέψαι saepius occurrat, ab eo sic usurpatae, legendum suspicari, μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψειεν ὁ Πλοῦτος· quo pacto nominativi pro absolutis accipiendi sunt, quasi scriptum foret, ἐκείνων ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντων· cujus rei arbitrium esto penes lectorem. Ceterum de choro, quem consuetudo comoediae veteris hic interponi postulabat, observatio *Scholiastae* clarius intelligetur, si componas, quae scripsit idem ad v. 619. 641. 771. 802. 851. 1043.

77 Θησεῖα] Antea vulgabatur: ἀναβλέψαντα. μετὰ δὲ τὸ χαρίσασθαι etc. Non erat causa, cur orationem hiantem et abruptam relinquerem, quam *Suidas*, qui totum hoc scholion exscripsit in Θησεῖα, plenam commode suppeditabat. Vir maximus Animadv. in *Euseb.* p. 50. postquam *Scholiastae* verba de Theseo testularum suffragiis per Lyci calumniatoris artes expulso protulisset, addidit *alibi legere se non meminisse.* Historiae tamen rarius obviae Theophrastum testem citant sane luculentum *Suid.* in Ἀρχὴ Σκυρία, et *Eustath.* ex *Pausaniae* Lexico ad Il. I. p. 782. v. 54.

λευμένη παρ᾽ Ἀθηναίοις· μετὰ γὰρ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν

ut indicavit *Jo Meurs.* Thes. c. 29. quibus accedit, quem ex iisdem fontibus sua derivasse credi par est, *Scholiastes Aristidis* mendosissime multoque segniore cura, quam decuerat, non ita pridem editus T. II. p. 241. Θησεὺς ὑπὸ Λύκου Ἀθήνησιν εἰς τυραννίδα συκοφαντηθεὶς ἐξωστρακίσθη τῆς πόλεως, καὶ ἦλθεν εἰς Σκῦρον, ἧς Λυκομήδης ἦρχεν etc. Λύνου perperam vulgatur. Eum Lycum Thesei patruum facit Enarrator *Lycophronis* antiquus ad v. 1324. qui utinam integer, detractis emblematibus *Tzetzae* nugacissimis, ad nos pervenisset. Hoc traditum, ut opinor, ab aliquo τῶν Ἀτθίδων scriptore si certam fidem habet, Lycum oportet valde senem Athenas rediisse: nam pulsus ab Aegeo fratre regni paterni haereditaria parte, non tantum in vicina Peloponneso vitam egit, auctisque Magnorum Deorum initiis apud Messenios vir religionum peritissimus inclaruit, sed et in Lyciam usque penetravit, tanta pollens auctoritate, ut Termilas barbaram gentem non poenituerit novo ab eoque ducto Lyciorum nomine censeri. Videtur autem in patriam reversus eo temporis intervallo, quo Theseus apud Molossorum regem quadriennium in vinculis exegit: dum enim Aegei filius Athenis et rerum gestarum laude, et amore populi beneficiis ingentibus obstricti florebat, nihil erat, quod Lycus se causae suae patronos inventurum speraret. Verum eo amoto ab civium oculis vates publicaeque superstitionis moderator, ut solet hominum illud genus ad flectendos plebis animos esse callidissimum, opportunam conciliandi favoris occasionem nactus fratris injurias in filium ulcisci constituit. Usus igitur inpulsore Menestheo, quem primum ἐπιθέσθαι τῷ δημαγωγεῖν, καὶ πρὸς χάριν ὄχλῳ διαλέγεσθαι *Plutarchus* adfirmat, Theseum, abalienata mobilis vulgi voluntate, eandem exilii, quae ipsi olim obtigerat, subire sortem coëgit. Hinc clarius intelligitur ratio proverbii satis alioquin obscuri, Λύκου δεκάς, de quo nonnulla collegit *Jo. Meurs.* Att. Lect. III, 9. Quem vero Lycum alibi bis terve vocaverat *Strabo*, eum τὸν Πανδίονος Λύκωνα dixit lib. XII. p. 859. A. quod etiamsi *Casaubonus* mutari jubeat, ego propterea retinendum existimo, quia nihil obstat, quin putemus, Lyconem ab aliquo Scriptore vetusto, quem ibi secutus sit *Strabo*, fuisse nominatum, qui plerisque Lycus audierit: sunt enim in nominibus propriis quaedam formae scribendi valde adfines, sic ut ab aliis nunc hoc, nunc illo modo

σθῆναι τὸν ἥρωα· ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Σκῦρον διῆγεν
υκομήδει τῷ δυνάστῃ τῆς νήσου, ὃς ζηλοτυπήσας ἀναιρεῖ
λῳ. Ἀθηναῖοι δὲ 78 λοιμώξαντες καὶ κελευσθέντες ἐκ-

ur; quae ratio minus
versa nonnunquam Vi-
ditos in errorem indu-
io ipse Lycus bis intra
versus Λύκιος est *Pau-*
L p. 44. nec secus sese
et in Icarus, Icarius et
, Iasus, Iasius et Ia-
Actaeus et Actaeon,
s et Glaucon, Hyblus
lon, Eurytus et Eury-
Quem Callistum dixit
H. E. III, 21. Calli-
est *Libanio*, notante
). Pendet ab illo more
adam patronymicorum
tus: nam ut a Δεύκαλος
Δευκαλίδης, sic a Δευκα-
καλιωνίδης· Iapeti filius
theus non tantum *Iape-*
Ovidio Met. V, 11. ubi
ripsit *Capoferreus*, par-
na sunt, partim mala;
am Ἰαπετιονίδης *Hesiod.*
H. v. 54. quomodo *Ia-*
des Atlas eidem *Ovi-*
Perseus *Acrisioniades.*
Κύψελος Ἠετίδης in O-
apud *Herodotum* V, 92.
i patre genitus erat Eë-
Similiter itaque Λύκος,
et Λύκων. Jam *Ptole-*
audiamus in *Photii*
. 252. v. 29. ubi Achil-
iquae memoriae claris-
recenset: καὶ ὁ τὸν ὀστρα-
ἐπινοήσας Ἀθήνησιν Ἀ-
ς ἐκαλεῖτο υἱὸς Λύσωνος,
si Λύκωνος; ut eundem
Lycum Aegei fratrem
gamus: quam suspicio-

nem haud parum adjuvat
ostracismi reperti mentio:
quippe non est alienum, filio
scriptorem aliquem adtribuis-
se, quod plures de patre nar-
raverant: neque tamen diffi-
teor, aliunde mihi de hoc A-
chille nihil esse compertum.
Ceterum *Jo. Meurs.* A. L.
V, 18. et *Sam. Petit.* Comm.
in LL. AA. p. 366. ostraci-
smum illustrantes honestius
magni *Scaligeri* mentionem
non praetermisissent: etenim
ab illo jamdudum, quae qui-
dem in eorum observatis prae-
cipuas partes tenent, fuerant
occupata.

78 Λοιμώξαντες] Utriusque
mali pestiferi λιμοῦ et λοιμοῦ
nomina literae tantum tenuis-
simique soni discrimine se-
parata quas saepe dubitatio-
nes pepererint, ex notissimo
Thucydidis loco II, 54. testa-
tum est. Non potuit ea de
causa non contingere, quin
altera vox frequenter sedem
alterius invaderet: multis qui-
dem in locis, utra sit eligenda
reique narratae maxime con-
veniat, haud difficulter diju-
dices; velut apud *Hesiod.*
Θεογ. v. 227. ubi vide *Grae-*
vium, et nos ad *Schol.* supra
p. 21. n. 32. 124. n. 59. at in
aliis optare non ita planum
atque expeditum: vid. *Strab.*
XII. p. 862. C. et *Casaubon.*
Hic tamen vel invito *Suida*,
qui Edd. opitulatur, secun-

δικῆσαι τῷ Θησεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον, τὰ δὲ ὀστᾶ μεταστειλάμενοι, καὶ Θησεῖον οἰκοδομήσαντες, ἰσοθέους 79 αὐτῷ τιμὰς νέμουσι. διανομαὶ δὲ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις γίγνονται. ταῖς δὲ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγετο. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς 80 συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην.

dum *Meursii* sententiam in Thes. c. 31. λοιμώξαντες praetuli; quippe testimonium est *Aeneae Gazaei* disertissimum p. 72. Λέγεται δὲ Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ ἐνόσουν, τὸν Ἀπόλλω χρῆσαι Θησέα τὸν Αἰγέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας μεταβιβάζειν . . . . ἅμα τε τῆς Ἀττικῆς τοῦ Θησέως τὸ λειπόμενον ἐπέβη, καὶ ὁ λοιμὸς οὐκ ἔτι ἦν. In simili casu *Schol.* ad Equ. v. 84. de Themistoclis ossibus Athenas transvehendis: λοιμαξάντων δὲ Ἀθηναίων ὁ θεὸς εἶπε μετάγειν τὰ ὀστᾶ Θεμιστοκλέους· pestis autem multo magis, quam fames, habebatur vindictae divinae in homines animadvertentis telum praesentissimum, ut notavimus p. 61. Igitur eadem indiget medicina *Schol. Aristidis*, ubi nihilo minus, etsi ter repetatur, ὕστερον δὲ λιμοῦ κατασχόντος Ἀθήνας, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν λιμὸν, εἰ μὴ Ἀθήνησι μετενέγκαιεν τὰ Θησέως ὀστᾶ· οὗ γινομένου ὁ λιμὸς ἔπαυσεν, reponendum esse λοιμὸς mihi persuadeo. De vocabulis hisce permutatis iterum erit monendi locus ad v. 1055. Κελευσθέντες autem nimis nudum flagitare videtur χρησμῷ· quemadmodum in *Plutarcho* de Fluv. c. 6. p. 22. εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν τὸν λόφον πόλιν κτίσαι θέλοντες, interferi debet, κατὰ χρησμοῦ προσταγὴν, de quo dubitare vix potest, qui *Plutarchum* adhibuerit c. 10. p. 37. vel, si lubet, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, cui favent *Aeneas* et *Aristidis* Enarrator.

79 Αὐτῷ] Ita *Suidas*: in cunctis Edd. erat οὕτω. Carpit *Aristophanis* Interpretem *Jo. Meurs.* quod graviter errans tempora confundat, et ad Lycomedis aetatem referat, quae magno scriptorum, quos ejus historiae meminisse scimus, consensu multis post seculis demum evenerunt: quod etsi non negem, dubium tamen mihi non est, quin suos auctores Scholiastes fuerit secutus: novimus enim ex *Strabone* IX. p. 601. A. et pluribus aliis τοὺς τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντας πολλὰ διαφωνῆσαι· idque eo etiam magis probabile videtur, quod templi Theseo instituti et consecrationis honorumque divinorum causam ab illo principio repetat. Ceterum abit itidem a Nostro *Scholiastes Aristidis* non eo tantum, quem jam ante demonstravi, loco, sed et ad T. II. p. 172.

80 Συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν] In prioribus apud *Suidam* legi, καὶ ἐγίνοντο διανομαὶ, et,

127 Μεμυστιλημένοι] Ἤγουν, εὐωχημένοι, ζωμὸν ἀρυσάμενοι τοῖς ἄρτοις κοίλοις, καὶ 81 μυστρία μιμουμένοις· ὅθεν καὶ τὸ ὄνο-

. . ἐτελεῖτο, vix dignum , quod referatur: paulo ris est momenti, hic exhibere, συνήγαγε τὴν , τῆς Ἀττικῆς πρότερον κα- ὰς οἰκουμένης. Si pa- er eum in modum re- ; συνήγαγε τὴν πόλιν πρό- σποράδην καὶ κατὰ κώ- οἰκοῦσαν, videri potest pres noster Isocratem ri, qui Helenes Enc. p. E. de Theseo sic scri- ; καὶ πρῶτον μὲν τὴν πό- σποράδην καὶ κατὰ κώμας ταν εἰς ταὐτὸν συναγαγὼν αὐτὴν ἐποίησεν etc. sed malim utramque le- em conflatam in talem em redigere; ἑορτὴ δὲ ἐτελεῖτο, vel ἐπετελεῖτο, πρῶτος αὐτοὺς συνήγαγεν ν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρό- σποράδην καὶ κατὰ κώμας μένης: quibus in verbis rationis structura, et iastae mens planissime dit: adde, non aliter Thucydidem II, 15. ἐς ν πόλιν, ὅμως ξυνῴκισε s. Dion. Chrys. Or. XLVI. 17. Θησεὺς τὴν Ἀττικὴν ισεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ad- e Valer. Maxim. III. 3. 3. Ille (Theseus) loca- dispersos cives suos in urbem contraxit, se- timque et agresti more iti populo amplissimae itis formam atque ima- n imposuit. Vide Sca-

lig. Anim. in Euseb. p. 56. De ὀγδόῃ Theseo sacrata Scholiastes iterum ad v. 1127.

81 Μυστρία μιμουμένοις] In fronte Scholii retinendum erat ex A. μεμυστιλημένοι, quod per sequentes Edd. abire jusserant in μεμιεύλημένοι, vel μεμιστυλλημένοι· in re quidem tenui parum considerate: quam enim scribendi formam hic Scholiastes agnoverit, etymon ab eo prolatum satis declarat. Haec autem ab Editoribus, quid potissimum amplecterentur, incertis mirifice fuerunt vexata. Musurus in A. repraesentavit: ἄρτοις κοίλοις, καὶ μυστρίοις μιμουμένοι· ubi accentus extremae vocis eam syllabam tenet, ut μιμουμένοις scribi debuisse videatur. Multo pejus in Fl. καὶ μυστηρίοις μιμούμενοι, etsi statim in μυστρίοις nihil innovetur: hinc ansa Gelenio data corrigendi, καὶ μυστρίοις ἱμούμενοι· quod spiritu solum mutato ἱμούμενοι Portus adoptavit: verum a Kustero, me judice, recte fuit animadversum, ἱμᾶν a Graecis usurpari, non item ἱμεῖν, quanquam in Suida reperiri non ignorem, Ἱμᾶν καὶ ἱμεῖν; ἀντλεῖν, ἀνέλκειν, ἀνασπᾶν. Nunc Suidas in medium est evocandus, qui maximam horum partem in Μεμυστιλημένοι descripsit: in eo sic le-

Γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίςοις ἀλφίτοις,

*μα τοῖς μυςρίοις· οἱονεὶ 82 μυςλίον τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ πάντες προῖκα ἤσθιον ἀθάραν καὶ ἄλλα τινά. Ἄλλως. ὁ κοῖλος ἄρτος μυςίλη καλεῖται, ἤγουν ἀθάρα· ἐν γὰρ τοῖς Θησείοις ἀθάραν ἤσθιον. ὁ δὲ νοῦς, ὦ πολλὰ ταλαιπωρήσαντες, καὶ εἰς οὐδὲν ἑςιαθέντες, νῦν δὲ εὐτυχήσαντες. * Ἄλλως. τὸ Θησείοις εἰ μὲν διὰ τῆς οι διφθόγγου γράψεις, τὴν ἑορτὴν τοῦ Θησέως ἐρεῖς· 83 εἰ δὲ η, ἀντὶ τοῦ μισθαρνίαις νοήσεις. τὸ δὲ μεμιςυλλημένοι ἀντὶ τοῦ, 84 τεθραμμένοι καὶ ζωμὸν ῥοφήσαντες· μιςυλλᾷν γὰρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ διὰ μιςύλλης (ὅ ἐςιν ἄρτου κοίλου, οἷα δοίδυκος) ζωμὸν ἀρύεσθαι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ μεῖςον, ὅ ἐςι τὸ σμικρότατον· ἀλλὰ τὸ μὲν*

gitur: *καὶ μυςήρια μιμουμένοις· ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυςηρίοις.* Ibi *Kusterus*, qui tum Ed. A. nondum viderat, ex *Aristophanis Scholiasta Suidam* emendandum statuit: at contra Notis in Comici Plutum, re diligentius expensa, *Suidae* lectionem amota tantum litera supervacanea *Scholiastae* donavit; quod mihi quidem optimo jure factum videtur: quare *δευτέρας φροντίδας* egregio Viro lubens remitto, quibus induci se passus fuit, ut existimaret, *scribi hic etiam posse, μυςρίοις ἱμώμενοι*, i. e. *excavatis panis frustis haurientes*: alterum ita planum ac proprium, ut haec fucata falsaque specie blandientia tutu repudiare liceat.

82 Μυςλίον] *Suidas*, *οἷον μυςίλιόν τι ὄν·* utro modo scribatur, nihil interest. *Etymologi* locus in *Μύςρον* tam gravi vulnere laborat, ut medicina, nisi ab integris membranis, speranda non sit. *Eustathius* autem ad Od. Γ, p. 1476. v. 62. ex *Aelio Dionysio* monet: *αἱ δέ γε μυςίλαι, ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ τοῦ υ, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ι, ψωμοί εἰσι κοῖλοι, οἷον μύςρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον· τουτέςι μυςρία, εἰπεῖν ἰδιωτικῶς· καὶ μυςιλᾶσθαι, φησί, τὸ οὕτως ἐσθίειν· κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλαίνειν ψωμούς.* Ergo Grammaticorum opinioni fuit concedendum, ut in hoc itidem scholio scriberetur *μυςίλη*, non, quod in cunctis praeter Aldinam Edd. fertur, *μιςύλη*. Porro *Suidas*: *καὶ τὴν ἀθάραν, καὶ ἄλλα τινά· μυςίλη δὲ καλεῖται κοῖλος ἄρτος* etc. sublato distinctae a praecedentibus adnotationis signo; unde tamen tanquam diversi auctoris rectius sejungi arbitror. Deinde post *εὐτυχήσαντες*, prorsus omissis, quae aliunde *Fracinus* invexerat, continuo subnectit: *ὀλιγίςοις δὲ ἀλφίτοις λέγει, ἤγουν ἄρ-*

Ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,

μεῖσον διὰ διφθόγγου γράφεται; ὡς ἀπὸ τοῦ μεῖον γενόμενον· καὶ γὰρ ἐκεῖνο διὰ διφθόγγου. τὸ δὲ μισύλλα διὰ τοῦ ι· οὐδὲν οὖν καινὸν, εἰ τὸ μὲν μεῖσον διὰ διφθόγγου γράφεται, τοῦτο δὲ διὰ τοῦ ι, 85 ὅπου τε καὶ ἐπὶ τοῦ χερείων χείριστος, ἀρείων ἄριστος τοῦτο γέγονε. *

628 Ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις.] Οἱ τοῖς κοίλοις ἄρτοις τοὺς ζωμοὺς ἀρυόμενοι ταχέως κορέννυνται δι' ἔνδειαν ἄρτων. 86 ὀγδόῃ δὲ τὰ Θησεῖα ἦγον, καὶ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐπανηγύριζον εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. πεποίηται δὲ ἡ λέξις, λέγω δὲ ἡ μισύλη, παρὰ τὴν μάσησιν. Ἄλλως. ἢ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄψων ὀλίγον ἄρτον ἀνήλισκον· ἢ τῷ ζωμῷ σχολάζοντες καὶ ὑπὸ τούτου κορεννύμενοι.

v. 629 Ὡς εὐτυχεῖθ'] C. D'O. εὐτυχεῖσθ'· paulo melius exponit, ὡς] λίαν, ὄντως.

τοις· τοῖς κοίλοις γὰρ ἄρτοις etc.

83 Εἰ δὲ η] Mendam Scholii futilis ita correxit *Kusterus*, εἰ δὲ διὰ τῆς αι καὶ τ. Tale quidpiam omnino voluit. Θητείαν exponere solent μισθαρνίαν. *Moschopul.* περὶ Σχ. p. 113.

84 Τεθρυμμένοι] Τετραμμένοι prave legebatur in Fl. et B. *Gel.* Μισύλλην valde vereor ut Atticum sit: formam enim mediam, et solam, opinor, usurpant: neque nimis probavero μισύλλαι, quae, ut paulo inferius, μισύλλη fuerat scribenda. Μύσιλλαν habet *Schol.* ad Equ. v. 824. sed, si valet auctoritas *Suidae*, perperam pro μυστίλην: eum vide in Μυστίλαις.

85 Ὅπου τε καὶ ἐπὶ] Plane, ut edi jussimus, ita scribitur in Fl. si, quod leve est, interpunctionem excipias. Pro ἐπὶ *Gelenius* et *Portus* dederunt ἀπό· quod cur facerent, causa non erat. Sed plus sibi, quam religiosum Editorem deceat, *Kusterus* sumsit, dum, lectore non admonito, reponere non dubitavit: ὅπου γε καὶ ἀπὸ τοῦ χερείων, χείριστος· ἀρείων, ἄριστος οὕτως γέγονε· quod, si vel omnino necessaria foret emendatio, non deberemus non inprobare: nunc contra in veteri lectione et structura facilior, et sensus expeditus: *quandoquidem etiam id*, sive, illa mutatio diphthongi ει et ι, *accidat in* χερείων, χείριστος, *et* ἀρείων, ἄριστος. Ὅπου γε tamen non prorsus abjiciam.

86 Ὀγδόῃ . . . ἥρωος] Haec praetermisit, quippe jam ante tradita, *Suidas*: tum praefert ἐκορέννυντο, et ἄρτον ἤσθιον, et in fine σχ. ὑπὸ τούτου ἐκορέννυντο.

Ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεςι τοῦ χρηςοῦ τρόπου. 630.
Χο. Τί δ' ἐςὶν, ὦ βέλτιςε, τῶν σαυτοῦ φίλων;
Φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηςοῦ τινος.
Καρ. Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέςατα,

631 Τί δ' ἐςὶν, ὦ βέλτιςε, τῶν σαυτοῦ φίλων.] Ἀντὶ τοῦ περὶ τοὺς σαυτοῦ φίλους· οἷον τῶν 87 ὁμομαςιγιῶν· οἱονεὶ οὐκ ἄλλων τινῶν, ἀλλὰ τῶν ὁμοίων σοι μαςιγιῶν. ἢ τρόπων, οὕτως· ὦ βέλτιςε, τί τῶν σαυτοῦ τρόπων ἐςίν; ἀντὶ τοῦ, τί ἀγαθὸν ἡμῖν ἀγγέλλεις; εἰκὸς γάρ σε καλλίςοις χρώμενον τρόποις πρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἀγγελίας ποιεῖσθαι.

635 Ἐξωμμάτωται] Ἐκ 88 Φινέως Σοφοκλέους ὁ ςίχος. ὅρα δὲ, πῶς τοῖς σπουδαίοις γελοιώδη καταμίξας λανθάνει, εἰρηκὼς ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται. ἡ δὲ λέξις, ἀντὶ τοῦ 89 ἐπιτεταμένως ὁρᾷ· ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς τὸ, ἐκ θυμοῦ φίλεον. ἢ μᾶλλον παίζων ἐπὶ ςερήσεως λέγει. * Ἄλλως. Δέον εἰπεῖν, ἀνέβλεψε καὶ καθαροὺς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξωμμάτωται εἶπε, καὶ λελάμπρυνται· 90 παίζων γὰρ ἐπαμφοτεριζούσας λέξεις ἔθηκεν· ἐξωμμάτωται γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμοὺς δύναται νοεῖσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφῃρέθη τὸ κάλυμμα. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λελάμπρυνται καὶ ἀντὶ τοῦ, κα-

v. 631 Φίλων] Edd. nulla deflectit: Codd. Arund. et D'O. τρόπων, quam lectionem in quibusdam exemplaribus extitisse monet *Scholiastes.* Adscriptum vero in C. D'O. inter versus ἀπὸ τῶν, quasi supplendum indicaret, ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων.

87 Ὁμομαςιγιῶν] Adsciscere non veritus sum, quod pro cunctarum Edd. ὁμομαςίγων restitui voluit *Kusterus.* Ex diversis libris promta, οἷον τῶν ὁμ. et quod sequitur, οἱονεὶ . . . μαςιγιῶν.

88 Φινέως] Eximia *Casaubonus* observat in *Sophoclis* fabularum indice, quem contexuit ad *Athen.* VII, 4. Quid autem? an versus hic apud *Sophoclem* ad Phineum excaecatum pertinuit? an per jocum *Aristophanes*, ut ambiguum ac minime castigatum loquendi genus irrideret, in contrariam plane sententiam detorsit? Conjectura si videatur haud improbabilis, λελάμπρυνται quidem satis inusitate fuerit a *Sophocle* positum pro λελεύκωνται vel, ut *Scholiastarum* unus recentior, λεύκωμα ἐν ὀφθαλμοῖς ἔσχε· sed *Comico* tamen lepori multum hoc pacto venustatis accesserit. Pro κα-

Μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, 635
Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.
Λέγεις μοι χαρὰν, λέγεις μοι βοάν.

ους ἔσχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ, λεύκωμα ἐν αὐτοῖς ε. ἔχει δὲ τὸ λελάμπρυνται τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν ὁμόιον τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ ἐξήρανται, καὶ κατήνται, καὶ ὅσα τοιαῦτα. *

636 * Ἀσκληπιοῦ παιῶνος.] Παιὰν μὲν ὕμνος ἐστὶν εἰς Ἀπόλα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέι· πολλάκις δὲ καὶ 91 προσδοκωμένου δεινοῦ· καὶ παιανίζειν α ἀπὸ τούτου τὸ παιᾶνα ᾄδειν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παύω, ἀν, καὶ παιάν. παιὼν δὲ, ὁ καὶ παιήων, ὁ ἰατρὸς καὶ θεραπης τῶν νοσημάτων· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ παίω, τὸ θεραπεύω, ων καὶ παιάων, ὡς Μαχάων, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η ίων, καὶ αὖθις κατὰ συγκοπὴν παιών. *

637 Λέγεις μοι χαράν.] Τινὰ γελοῖα τῶν τραγικῶν. 92 γγέλλεις μοι, φησὶ, χαρᾶς ἄξιον, ὥστε καὶ βοᾶν χαρᾷ νικώιν.

* Λέγεις μοι χαράν.] Τὸ συστημάτιον τοῦτο κώλων ἐστὶ δ. τὸ

635 Ἐξωμμάτωται] Ὠμμώθη, ἀνεῳγμένους ἔχει τοὺς αλμούς. C. D'O. in quo 633. εὐτυχέστατα] εὐδαιμοτα. et mox, Παιῶνος] ἰατροῦ, que ad λευκώματα (sic enim ibi legitur) ἐν ά. ἔ. margini C. D'O. sunt inscripta, pleraque deterius: nisi forte notatu non sit indignum ἐξεκόπει (voluit ἐξεκόπη· vide *Thom. Mag.* in hac v.) pro ἐκκέκοπται, et τῶν ὀφθ. ἀφῃρέθη sine praepositione ἐκ.

ἶξας compositum malim ιτάμιξας· syllabam istam A. per errorem praeterı auguror.

9 Ἐπιτεταμένως] *Suidas:* μμάτωμαι, ἐπιτεταμένως ὀ- ἡ γὰρ ἐξ πρόθεσις ἐπ. δ. ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἢ μ. π. λέγει. Ceteris caret. εον aeque bonum, ac φι- ν· illud in *Homeri* Il. I, . hoc v. 482.

0 Παίζων etc.] Haec us-

91 Προσδοκωμένου] *Kusterus* antecedentium Edd. mendas expurgavit: nam erat in Fl. προσδοκοιμένου· in B. *Gelen.* προσδοκουμένου· in Gen. προσδοκομένου.

92 Ἀπαγγέλλεις] *Suid.* in Λέγεις μοι χ. ἀναγγέλλεις μοι χαρὰν, ὥστε ἐκ ταύτης νικώμενον βοᾶν.

Καρ. Πάρεστι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ', ἤν τε μή.
Χο. Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα, καὶ
Μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν. 640

ά τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ δύο συλλαβῶν, ἡμίσεως ποδὸς οὐσῶν. τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τρίμετρα καταληκτικὰ ἐκ 93 παιώνων δύο, καὶ συλλαβῶν τριῶν λειπουσῶν μιᾷ συλλαβῇ εἰς ἀναπλήρωσιν τελείου ποδός. *

639 Ἀναβοάσομαι] Ἐξ 94 Ἠλέκτρας Εὐριπίδου. Ἀνυμνήσω, φησὶ, τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις. πολλοὶ δὲ παῖδες τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ποδαλείριος, Μαχάων, Ἰασὼ, Πανάκεια, Ὑγεία. ἀναπέπλασται δὲ τὰ ὀνόματα παρὰ τὸ ἰᾶσθαι, καὶ πάντα ἀκεῖσθαι, καὶ παρὰ τὸ ὑγείαν παρέχειν. 95 εὔπαιδα δὲ

v. 638 Πάρεστι] Male C. D'O. Πάρεστιν. In eodem Χαίρειν] εὐφραίνεσθαι. Ἀναβοάσομαι] ἀναμνήσω· unius literae vitio sublato rectius cum Scholiasta leges ἀνυμνήσω· tum καὶ a fine versus hujus ad sequentis initium semovit.

v. 640. Φέγγος] Φάνος inauditam vocem nullaque nixam auctoritate primus in Fl. Ed. *Fracinus* intulit: ab eo temere sequentes Edd. acceperunt. Ego possessionem amissam recuperare jussi Φέγγος, quod non solum in Edd. A. *Ph. Junt. Cratandr.* et *Farr.* sed in tribus etiam, quos adhibuit *Kusterus*, libris scriptis invenitur: quibus nunc accedit C. D'O. et, quae dubitationem omnem tollit, adprobantis *Bentleii* sententia.

93 Παιώνων] Fl. dedit, ἐκ παιῶν, δ' δύο etc. inde *Gelenius* expunxit, sequente *Porto*, δ', ἐκ παιῶν δύο. *Kustero* placuit, ἐκ παιωνικῶν δύο· quod quidem ferri non potest; pedes enim, non metrum, designantur. Quam ob rem, ut Grammaticae normae saltem satisfieret, scribendum fuit παιώνων. Paeonas tamen illos duos frustra quaeras, nisi μαι in ἀναβοάσομαι sequente consona corripi posse Scholiastes putaverit, et proximo versu legerit φάνος. Evitabitur haec difficultas, si ab eo profectum existimes, ἐκ παιῶνος, διϊάμβου, καὶ συλλαβῶν τριῶν etc. Sed tanti non est, ut laboremus in nugis hominis metricae legis inperiti.

94 Ἠλέκτρας] Nihil est in *Euripidis* Electra, quod ita quadret, ut haec inde sumta videri possint: nisi forte v. 879. Ἀλλ' ἴτω ξύναυλος βοὰ

ACTUS TERTII SCENA SECUNDA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Γυνή. Καρίων.

Τίς ἡ βοή ποτ' ἐςίν; ἆρα γ' ἀγγελεῖ

κλοὺς ἔχοντα παῖδας, ἢ τὸν καλὸν παῖδα· ἐπαμφοτερίζει
; τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδὸς, καὶ τοῦ καλοὺς
ἔχοντος. ἢ τὸν καλοῦ πατρὸς παῖδα. ὁ νοῦς πέπαικται εἰς
ίαν· ὁ γὰρ χαρακτὴρ τραγικὸς, ὢν ἐν Ὀρέστῃ·

Ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ.

ι Τίς ἡ βοή ποτ' ἐςί.] Κορωνὶς εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ
ι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ρκθ'· ὧν τελευταῖος,

641 Ἆρα γ' ἀγγελεῖ] ιede minus A. quaeque ιusquam fere dissident, *Ph. Junt.* et *Cratandri* γελεῖ. Post Fl. omnes is integris, ἆρα γ' ἀγ- neque aliter in C. D'O. ιm invenio: ἆρά γ' ἀγ- χρηςόν τι; cujus hae rea sunt interpretatio- ιγγελεῖ] μηνύει· ut tem- ιngrueret, scribendum ηνύσει. Ποθοῦσ'] ἀγαποῦ- uam formam non se- dhibuit pro ἀγαπῶσα· ιtio vero, si usum ιe linguae castigatum as, non satis commo- ti nec v. 645. Φιλεῖς ἀγαπᾷς ποιοῦσα. Πα- ρὸ πολλοῦ.

um *Aristophanis* v. 637. vari volucris. Paulo ι melius Orestes, nec accuratissime, profer- ι. fine Scholii: quid enim haec v. 984. magno opere faciunt ad illustranda *Comici* verba? Ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ· ex illis scilicet discendum erat, ἀναβοάσω tragicum quiddam sonare.

95 Εὔπαιδα] Horum paucula tantum in ora C. D'O. extant, quae tamen exhiberi vel maculae causa conducat: Εὔπαιδα λέγει τὸν Ἀσκληπιὸν ὡς καλλίςους ἔχοντα παῖδας, Μαχάονα, Ποσειδάονα, Ἰασὼ καὶ Πανάκειαν. Neptunum nobis pro Podalirio dedit. De filiabus Aesculapii infra Schol. ad v. 701. Parenti vero liberisque, quos antiquorum monumenta celebrant, studiosissimam curam impertiverunt Musarum non minus, quam Aesculapii artibus insignes viri, *Jo. Henr. Meibom.* ad Jus Jur *Hippocr.* c. v. vi. et *Th. Reines.* Inscr. Ant.

Χρηϛόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι
Ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.
Καρ. Ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
Καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα· 645
Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
Γυ. Καὶ ποῦ 'ϛιν; Καρ. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.

Ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ἐπὶ τέλει ἑκάϛου συϛήματος παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν ϛίχων κορωνὶς, καὶ ἑξῆς τὸ κομμάτιον τοῦ χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χοροῦ τι μέρος ὤφειλε θεῖναι, καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων ἐκείνοις συμμίξειεν.

644 Ταχέως ταχέως φέρ' οἶνον.] Ἡνίκα ἦν 96 ἀπαγγελία, ἔθος ἦν πίνειν οἶνον.

v. 644. Δέσποιν', ἵνα] Eum in modum habent, et recto quidem, cunctae Edd. praeter A. quae sola dedit, ὦ. δέσποινα, atque omisso ἵνα versum pede truncavit. Simile prorsus, ac modo fuit observatum, mendi genus, quod hic etiam C. D'O. obsedit; in quo ταχέως exponitur συντόμως. Tum Καὐτὴ πίῃς] καὶ ἐγώ· non absurde: sic enim est capiendus Carionis jocus: *Ocius, hera, mihi felicia nuncianti prome vinum, ut et ipsa simul bibas, et occasione tam opportuna genio tuo satisfacias.* Deinde Ὡς] ὅτι. Συλλήβδην] ὁμοῦ συλλαβών.

v. 647. Ποῦ 'ϛιν] Τὰ ἀγαθά. Εἴσει τάχα] γνωρίσει (γνωρίσεις scribere debuisset) ταχέως. Πέραινε] εἰς τέλος λέγε. Ἀνύσας] σπεύσας, τελειώσας. C. D'O.

Cl. I. c. 114. neutrum Aristophanis Scholiastaeque loca fugerunt.

96 Ἀπαγγελία] Multis verbis mihi non opus erit, u persuadeam scribendum ess εὐαγγέλια· moris enim reve ra fuit vinum depromere, si quid bonae rei et prospera nunciaretur. Εὐαγγέλια ϛεφανοῦν et θύειν sunt in *Aristoph.* Equit. v. 644. 653.

97 Τοῦτο τὸ] Inmerito, quod in cunctis erat Edd. τὸ *Kusterus* ejecit, tanquam supervacuum.

Πέραινε τοίνυν, ὅ, τι λέγεις, ἀνύσαις ποτέ.
Ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
Ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ᾽ ἐρῶ. 650
Μὴ δῆτ᾽ ἐμοί γ᾽ ἐς τὴν κεφαλήν. Καρ. μὴ τἀγαθὰ,
Ἃ νῦν γεγένηται; Γυ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.

9 Ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν
Τὸ μὲν φαινόμενόν ἐστι 97 τοῦτο τὸ, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέ-
ρω τὰ πράγματα· νοεῖται δὲ καὶ ἕτερόν τι πάνυ αἰσχρὸν,
ιον τῆς τῶν δούλων ἀσελγείας καὶ μοχθηρίας. ἡ γυνὴ δὲ
ατα τὰς ὀχλήσεις ἐνόησε, καὶ διὰ τοῦτο λέγει,

Μὴ δῆτ᾽ ἔμοιγ᾽ ἐς τὴν κεφαλήν. - - - -

2 Μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.] Ὅτι ἐπὶ κακῷ ἔλεγον οἱ

650 Ἐκ τῶν etc.] Ἀπ᾽ ἄχρι τέλους· ita decla- D'O. pariter ac *Scho-*, qui non diffitetur eum quem legenti primum rere sit necesse, ver- a sensum: nihilo minus alium celari longe tur- n, et petulanti vernu- quitia dignum. Quor- pectet, illi non obscu- st, qui meminerit, πρά- , non secus atque ἔργον, *us* Latinis, de re ve- veteribus usurpari: odo si *Aristaenetus* ac- ur, ut accipiendum es- hi sane persuadeo, II. . ἢ ἵνα μοί τῶν πραγμά- ἢ μεταδοίη, causae ni- it, cur particulam ne- m obsecuti *Mercero* de- s: nam novissimum rem hic *balbutire*, quod injuriam elimatissimae inae viro, cujus par- tum veris in remp. litera- riam meritis decus nunquam inanes verborum bombi ob- fuscabant, saepius tam con- tumeliose, quam adroganter objecit, id quidem est extra controversiam. *Aristopha- nes* autem multum vereor ut acumen illud *Scholiastae* sui nimium subtile probet: quamvis enim alibi spurci- dicos, ut *Plautus* ait, ver- sus atque inmemorabiles mi- nime refugiat, hic tamen cum culpa vacare, et invito ob- scenitatem orationis adfingi credo. Potiore fortassis ju- re dubites, an facetiam quae- siverit in ambigua significa- tione verbi ἐρῶ, quod non *dicam* tantummodo licet in- telligere, sed etiam *fundam, effundam*; quando contra- ctum erit, itidem ut θρῶ, κρεμῶ, βιβῶ, ἐλῶ, σκεδῶ, κο- λῶ, quaeque apud Atticos

Καρ. Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν,
Ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον,
Νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κεὐδαίμονα, 655

Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, ἰδοὺ 98 διεσάφησεν. καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ· ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις. ἐν ἤθει δὲ ἀναγνωστέον.

655 * Νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον] Δέον, εἴπερ τις ἄλλος, εἰπεῖν, εἴπερ τιν' ἄλλον εἶπε πρὸς τὴν ὄπισθεν αἰτιατικήν. *

656 Ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν.] Εἴθιστο γὰρ τοῖς ἀρχαίοις ἐκεῖ καθαίρειν τοὺς ἀφωσιωμένους. 99 Ὅμηρος,

- - - - καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

eius generis sunt plura, ex ἐράω, ab ἐράω, *fundere*, cujus quidem notiora sunt, et usu frequentiore trita composita ἐξεραῶ, κατεραῶ. Porro versu proximo super μὴ τἀγαθὰ C. D'O. additum habet, οὐκ ἐρῶ· hoc scilicet ad sensum explendum requiri significans: mulieris itidem responsum talem in modum integravit: τὰ ἀγαθὰ εἰπὲ· μὴ μὲν οὐκ τὰ πράγματα ἐρεῖς. Atqui repetere praestat, μὴ τἀγαθὰ ἐς τὴν κεφαλήν σοι; quod a Carione per jocum dicitur: *non tu bona, quae nunc evenerunt, in caput tuum expetere cupis?* et, μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα ἐς κεφαλήν μοι.

v. 653. Ὡς γὰρ etc.] Versus in C. D'O. claudicat omisso γὰρ· ab initio praefixum, διήγησις· tum porro, Ἀφικόμεθα] ἐπορεύθημεν. Ἀθλιώτατον] διὰ τὴν τύφλωσιν. Μακάριον] διὰ τὴν ἀνάβλεψιν. Εὐδαίμονα] εὐτυχῆ. Quod autem ad ἐπὶ θάλατταν conspicitur adjectum πευθῆναι, vel πευθεῖναι, quale sit, expiscari non possum: πεφθῆναι certe, quod istum in modum Graeci recentiores scribunt, nihil huc facit.

98 Διεσάφησεν· καὶ] Haec in A. et Fl. talem interpunctionem habent: ἅτι... πράγματα. Ἰδοὺ διεσάφησεν. καὶ μένανδρος δὲ ἐν γ. Expulso δὲ, *Kusterus* ordine continuo legi voluit: ἅτι . . . πράγματα, ἰδοὺ διεσάφησε καὶ Μένανδρος ἐν Γ. Mallem, si quid mutandum videretur: ἅτι... πράγματα. Ἰδοὺ δ. καὶ Μ. ἐν Γ. nam ἅτι sic saepius a Grammaticis usurpatur, ut ad implendam sententiam adsciscì postulet, σημειοῦ. *Observa*

Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν.
Ἔπειτ' ἐλοῦμεν. Γυ. νὴ Δί', εὐδαίμων ἄρ' ἦν
Ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.

57 Ἔπειτ' ἐλοῦμεν.] Ἀπὸ τοῦ 1 λούω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν, συγκοπήν.

57 Νὴ Δί', εὐδαίμων.] 2 Ἐν εἰρωνείᾳ, ἀντὶ τοῦ κακοδαί. τὸ γὰρ εὖ ἀντὶ τοῦ, δυς, μορίου. τὸ δὲ ψυχρᾷ θαλάττῃ, ὁ τῆς οὐσίας ψυχρὸν τῶν γερόντων. τὸ δὲ ἦμεν ἀντὶ τοῦ, ᾔμεθα· διὸ μετὰ τοῦ ι ἀπὸ τοῦ εἴω.

659. Ἤιμεν] Jota, quod
erisque Edd. ut oporte-
est suppositum, caret
'O. secuta est scriptu-
malam non melior ex-
tio, Ἦμεν] ὑπήρχομεν.
m extat versu repugnan-
ωμενος, quod non inso-
in membranis, similiter
ι τέμμαχος, τεμμάχιον.

Comici loco, Athenien-
n malam partem dicere
ράγματα. Ecce Menan-
, qui ejusdem potestatis
facit in Agricola. Nunc
est necesse, ut quic-
mutetur: etenim ser-
particula δὲ, et, quod
vidit *Gelenius*, ea,
secuti sumus, distin-
e constituta, talis erit
liastae mens: *notandum*
aperte Aristophanem *in-*
e, πράγματα sumi ab
niensibus in pejorem
m: quin etiam Menan-
ita posuit in Agricola.
as: Πράγματα· ἐπὶ κακῷ χρῶνται τῇ λέξει οἱ παλαιοὶ· καὶ Μένανδρος etc. Ceterum illam vim vocis ut probaret, *Comici* nostri *Menandri*que locum adhibuit *Is. Vossius* ad *Catull.* Epith. Thet. et Pel. v. 192, ubi *facta* perinde in partem deteriorem accipi monet.

99. Ὅμηρος] Il. A, 314. de quo poetae versu videndus est *Pausan.* VIII. p. 683. Quibus in Ἀπολυμαίνεσθαι apud *Suidam* carent MSS, Paris. ea fere cuncta suppeditavit *Etymol.* p. 127. v. 10. Ex A. repetiit *Kusterus* εἴθιστο, quum ἤθιστο in ceteris Edd. prave legeretur.

1 Λούω] In A. et Fl. λύω· bene correxit *Gelenius.* C. D'O. adposuit ἐλούσωμεν pro ἐλούσαμεν. Deinde legendum potius, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν. *Eustath.* ad Od. Z. p. 1560. v. 29.

2 Ἐν εἰρωνείᾳ] Κατ' εἰρωνείαν. C. D'O.

Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα 660
Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογὶ,

660 Ἐπεὶ δὲ βωμῷ.] Ἀντὶ τοῦ, ὁσιωθείσης τῆς θυσίας, καὶ τῶν ἀπαργμάτων ἐπὶ τῶν βωμῶν 3 τεθέντων, ἅπτονται τοῦ κανοῦ, καὶ ἐπιφθέγγονται ὅσια, καὶ τότε ἔξεστι τοῖς ἀπὸ τῆς θυσίας ἀδεῶς χρῆσθαι.

660 Καὶ προθύματα.] Γράφεται καὶ θυλήματα. σημαίνει δὲ τὰ προκατάργματα, ἢ τὰ πρὸ τῆς θυσίας γενόμενα θυμιάματα, ἢ πλακούντια.

661 Καθωσιώθη πέλανος.] Τοῖς καθήκουσι νόμοις ἀνιερώθη, καθηγνίσθη, ἢ ὁσίως ἀνετέθη. ἐπειδὴ δὲ ὁ πέλανος τῇ Ἡφαίστου φλογὶ καθωσιώθη, καὶ τὰ πόπανα, καὶ τὰ προθύματα. 4 Προθύματα δὲ, τουτέστιν, ἢ τὰς ὀλύρας, παρὰ τὸ προθύεσθαι τῶν ἱερείων, ἢ κριθὰς, ἢ λιβανωτόν. τὸ δὲ ἑξῆς, ἐπεὶ δὲ βωμῷ προ-

v. 660. Ἐπεὶ δὲ βωμῷ etc.] Primum C. D'O. proponere lubet interpretationes: Πόπανα], γλυκύσματα. Προχύματα] τὰ καταχύματα. Καθωσιώθη] καθιερώθη. Πέλανος] εἶδος ὀσπρίου. Ἡφαίστου] πυρός. Παρεκατύετο] ἐσωρεύετο. Πέλανον leguminis esse genus, unde hauserit, equidem ignoro: nec minus, quibus indiciis colligi possit, quod, adlatis *Comici* verbis, *H. Stephanus* Scholiasta praeeunte adfirmat Ind. Thes. in Πέλανος, eum *innuere τὸν πέλανον igni injici solitum, τὰ πόπανα autem et τὰ προθύματα imponi arae.* Adsurgunt vero supra soccum hi duo versus, et sine dubio sunt ex tragoedia quadam decerpti: sed oratio legitima junctura non conglutinatur: quod vitium etsi *Scholiastas* non fefellerit, quae tamen illi tentant, parum meo judicio tollendae difficultati prosunt. Fortassis melius quaesitum minima mutatione remedium succedet: Ἐπεὶ δ' ἐπὶ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα, Καθωσιώθη τε πέλανος Ἡφαίστου φλογί· vel, Ἐπεὶ . . . . προθύματα, Καθ' ὡσιώθη π. Ἡ. φλογί· utrumlibet elegeris, planius orationis ordo quadrabit. Quae de nota praepositionum ἐν et ἐπὶ ellipsi proferri possint, haud me praetereunt; neque tamen eo minus insereundum duxi ἐπὶ, quod pro ἐπεὶ male C. D'O. exhibet: idem Κατεκλίναμεν non est, quare vulgatae per cunctas Edd. lectioni postponatur, licet ea patronum habeat *Suidam*, qui Scholium descripsit non id quidem magni momenti, sed quod nunc in nostris desideratur: Κατεκλίνομεν, ἀντὶ

Κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν.
Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.
Ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;

κτα καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογὶ, καὶ πόπανα καὶ πέλανος.
λως. 5 δέον εἰπεῖν, καὶ πέλανος, ὁ δὲ ἀσυνδέτως πέλανος εἶπεν.
δὲ, ὅτι τὸν μὲν πέλανον ἐν τῷ πυρὶ ἔῤῥιπτον, τὰ δὲ πόπα-
καὶ τοὺς πλακοῦντας, καὶ τἄλλα ἐν μέρει τοῦ βωμοῦ ἐτίθε-
ἢ τὸ πέλανος ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ προθύματα, οὕτως, ἐπεὶ δὲ
ϐωμῷ καθωσιώθη τὰ πόπανα, καὶ τὰ προθύματα καθωσιώθη
φλογὶ τοῦ Ἡφαίστου, ὁ πέλανος λέγω· ὃ καὶ κρεῖττον.

663. Παρεκαττύετο.] Ἐκ συλλογῆς. 6 εὐτρεπίζετο, ἀπὸ τῶν
-υμάτων. καττύματα δὲ λέγονται οἱ μικροὶ ἱμάντες, οἱ ἐπὶ
κόπρου ἐῤῥιμμένοι. λέγει οὖν ἐκ πολλῶν καὶ μικρῶν τὴν στι-
ς ηὐτρεπιζομένη.

ἀνεκλίνομεν· οὕτως Ἀττι-
Ἀρισ. Πλ. Κατεκλίνο-
... ἡ κατὰ ἀντὶ τῆς ἀνά.
ύματα vero, quae vice
-υμάτων in aliis extitisse
s vetus Enarrator mo-
varia forte lectio fue-
alterius Pluti.

664. Δεόμενοι] Χρήζον-
C. D'O.

... Τιθέντων] Sic *Portus*
ndavit priorum Edd. ma-
m τιθέντων.

Προθύματα δὲ] Olim
atur, καὶ τὰ προθύματα
τουτέστιν· ἢ τὰς ὀλύρας
primus *Kusterus* vocem
ύματα duplicavit: quod
fuit necessarium, quia
ebatur, ἢ τὰς ὀλύρας·
uin scribi debuerat, καὶ

τὰ προθύματα δὲ, τουτέστιν, ἢ
αἱ ὀλύραι . . . ἢ κριθαὶ, ἢ λι-
βανωτός.

5 Δέον . . . . εἶπεν] Haec
totidem literis ad oram C.
D'O. reperiuntur, nisi quod
εἶπε πέλανος.

6 Εὐτρεπίζετο] Apud *Suidam*, qui Scholion hocce descripsit in Παρεκαττύετο, legitur ηὐτρέπιζεν, et, οἱ ἐῤῥιμμένοι ἐπὶ τῆς κόπρου· quo genere maxime frequentatur, idemque saepe notat, quod ὁ κοπρών. Neque reticenda est, quae margini C. D'O. inhaeret, adnotatio: Τὸ παρεκαττύετο ἀντὶ τοῦ συνήγε καὶ συνετίθει σχοινία, ἃ ἰδιωτικῶς φασὶ βροῦλα, ποιῶσι εἰς στιβάδα στρωμνήν. Vocem illam serioris Graeciae multis illustrat *Car. Du Cange* in Gl. M. et I. Gr. atque Append.

Καρ. Εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὃς ἐςι μὲν τυφλὸς, 665
Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
Ἕτεροί τε πολλοὶ παντοδαπὰ νοσήματα
Ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
Ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ

665 Εἷς μέν γε Νεοκλείδης.] Εἰς πολλὰ κεκωμῴδηται· εἰς ῥήτορα, καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα, καὶ ξένον, καὶ τὰς ὄψεις λελωβημένον. εἴρηται δὲ καὶ ἐν 7 Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ, ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης.

673. Ἀθάρης χύτρα τις] 8 Ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις. Ἀττι-

v. 665. Τυφλὸς] Aliud hic C. D'O. *Scholiastes* verbis, sensu aliud ostendi voluit: Τυφλὸς] ἀνόητος. Κλέπτων] δωροδοκῶν. Τοὺς βλέποντας] τοὺς φρονίμους. Ut maxime concedamus, κλέπτοντα non absurde reddi δωροδοκοῦντα, in ceteris quidem nihil est, quod allegoricam nobis interpretationem commendet. Idem liber: Ὑπερηκόντισεν] ὑπερέβαλεν.

v. 669. Παρήγγειλεν] Versui fulciendo ν illud, quod omnes Edd. neglexerant, addidit *Küsterus:* consentit C. D'O. in quo καθεύδειν exponitur, ὑπνοῦν ἢ κεῖσθαι ἡσύχως· significatur enim revera, *quietum jacere, seque ad somnum componere.* Mox autem non προπόλος habet, sed Πρόσπολος] ὁ νεοκόρος, δοῦλος· utrumcumque probaveris, nam pari sunt potestate praedita, metri legibus aeque satisfiet: receptae tamen lectioni patrocinatur *Eustathius* ad Od. Z. p. 1560. v. 16. Οὕτω δὲ οὐδὲ ὁ πρόσπολος δουλικὸν ἀεὶ ὄνομά ἐςιν, οὐδὲ μὴν ὁ πρόπολος . . . . χρῆσις δὲ προπόλου ἔν τε τῷ τοῦ Κωμικοῦ Πλούτῳ etc. Tum quod C. D'O. super αἴσθηται adscriptum praefert, εἰς αἴσθησιν ἦσθον, quid vitii tegat, non perspicio: potius scribendum fuerat, εἰς αἴσθησιν ἔλθῃ. Recte vero Κοσμίως] εὐτάκτως, modo litera supervacua deleatur; quam tamen iterum retinuit ad v. 709. morem pronunciandi apud recentiores usitatum nimis sollicite secutus: at melius omisit ad v. 979.

7 Ἐν Πελαργοῖς] Ἐν a *Gelenio* et *Porto* neglectum ex utraque Ed. prisca restituit *Kusterus.* Intelligi potest, vel ipsum *Aristophanem* in Πελαργοῖς Neoclidae meminisse, tanquam rhetoris et sycophantae, vel de illo homi-

Ὁ πρόπολος, εἰπὼν, εἴτις αἴσθηται ψόφου, 670
Σιγᾷν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
Κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με
Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη

κοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας.

673 Ἀθάρας] Ἤγουν κουρκούτης. Ἀθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς ἡ λεγομένη κουρκούτη· ἤγαγε δὲ αὐτὴν γραῦς τις τῷ Ἀσκληπιῷ· εἰκότως· αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀποβαλοῦσαι οὐκ ἄλλό τι ἢ ἀθάραν ἐσθίουσιν· τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν τῷ θεῷ.

v. 672. Ἐδυνάμην] C. D'O. ἠδυνάμην. Vid. *Moerid. Attic.* in Ἤμελλον, *Thom. Mag.* in Ἐβουλόμην.

v. 673 Ἀθάρης] Ἀθάρας, quod communis esse dialecti proprium *Scholiastes* adfirmat, in Arund. Cod. correctum fuisse monet ad oram libri sui *Kusterus*: invenitur autem plane in C. D'O. pariterque v. 683. ubi tamen eadem manus η superposuit: verum non secus atque omnes Edd. v. 694. integrum ἀθάρης repraesentat. Equidem non dubito, quin exemplar illud, quod prae manibus habebat, cum Edd. in ἀθάρης conspiraverit: sed priore loco librarius casum ad vulgarem sibique notam formam redigere non fuit veritus; altero parumper cautior faciundum existimavit, ut η superne saltem adnotaret; tertio tandem deterritus

religioni duxit constantem veteris membranae scripturam movere. In eodem Ἐξέπληττε] ἐτάραττεν.

---

ne, notissimo calumniatore, plura fuisse in Scholiis ad eam fabulam dicta. Inde petitum forte proverbium adnotavit *Suidas*: Νεοκλείδου κλεπτίστερος· οὗτος κεκωμῴδηται, ὡς ῥήτωρ ἦν, καὶ τυφλὸς, καὶ συκοφάντης, καὶ κλέπτης· ubi tamen hunc ipsum *Comici* nostri locum subjecit.

8 Ἀθάρα] Nonnihil ab his diversa, quae *Suidas* scripsit; quanquam e Scholiis ad hunc locum antiquis quin deprompta fuerint, eo minus dubites, quod ipsa haec *Aristophanis* verba proferantur: Ἀθάρα, ἄλευρον ἡψημένον· λέγεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η ἀθάρης· οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α ἀθάρας. Ἀρ. Πλ. [illegible] ἀλλά με [illegible] τοῦ γραιδίου. Quod

Ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γραϊδίου,
Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. 675
Ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, καὶ τὰς ἰσχάδας,

675 Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι] Περιστὴ ἡ μία ἐπὶ. ϑ ὡς εἷς τῶν ἱερῶν ὄφεων δηλονότι. ἐφερπύσαι δὲ, βαδίσαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπετῶν· ἐκ τούτου δὲ τὴν ἥσυχον κλοπὴν τὴν ἐπὶ τὴν χύτραν δηλοῖ.

v. 674. Γραϊδίου] Erat in C. D'O. nescio quid turbatum, quod alia manus ad vulgatae lectionis normam refinxit: v. 688. nihil innovabat. Γραϊ in unam utrobique syllabam coalescit, quasi scriberetur γρᾳδίου· velut in λῃδάριον Avib. v. 716. et apud *Machonem Athen.* XIII. p. 582. D. Κορίνθιον παράπηγχυ καινὸν λῄδιον.

v. 675. Δαιμονίως] Ἐπιτηδίως. C. D'O. quod praecedenti verbo jungendum erat adverbium, cum sequente conjunxit. Pro ἐφερπύσαι, notante *Kustero*, *Suidas* perperam Ἀφερπύσαι.

v. 676. Τὸν ἱερέα] *Adde ex MS. Arundel.* τοῦ θεοῦ *ad versum supplendum: sed tunc articulus* τὸν *ante* ἱερέα *redundabit.* Haec observanti *Kustero* minime subscribo. Versui, qualis in cunctis Edd. fertur, nihil ad integritatem pedum deest, dummodo dividantur in has partes: Ἔπει | τ' ἀνα | βλέψας | ὁρῶ | τὸν ἱε | ρέα. *Kusterus*, quam metricj vocant, scansionem sic instituit: Ἔπει | τ' ἀνα-βλέ | ψας ὁρῶ | ἱερέ | α τοῦ | θεοῦ·, ubi numeri, ne quae praeterea possent reprehendi commemorem, multo sunt minus elegantes et parum concinni. Non autem in ipso versus serie, sed super τὸν ἱερέα C. D'O. adscriptum habet τοῦ θεοῦ· quo indicatur ipsius fuisse Dei, sive Aesculapii sacerdotem, qui, quicquid in aris erat reliquum, corraserit.

v. 677. Τοὺς φθοῖς] Τοὺς πλακοῦντας. Τὰς ἰσχάδας] τὰ σῦκα. Καταλελειμμένον] ἐγκαταλειφθέν. C. D'O. Φθοῖς, Atticorum esse proprium, ex hoc loco, confirmat *Thom. Magist.* οἷς eorundem more syllabam tantum unam habet:

Ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
Εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον. 680

77 Τοὺς φθοῖς.] Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς· ὁ ...λλίμαχος 10 φθοίας ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντας, πέμματα.

78 Ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς.] Εἰσὶ γὰρ τραπέζαι ἐν ἱεροῖς, ἐν αἷς τιθέασι 11 τὰ ἐπιφερόμενα.

...vis enim, ut *Etymolo-* ...ait p. 620. v. 33. mul- ...nt nomina, quae finian- ...in ις, nullum tamen in ...esinere facile reperias, ...ἢ μόνον τὸ οἷς παρ' Ἀττι- ...καὶ τὸ φθοῖς· utriusque ...buli mentionem fecit ...is *Atticista.*

...itur, est illud quidem ...ilare, sed probae notae: ...ην οὐκ ἀθαρὴν τὴν ἱερι- ...καλοῦσι. Κράτης Ἥρωσι· ...ῶν ἕτνους χρὴ δεῦρο τρυ- ...φέρειν, Καὶ τῆς ἀθά- ... Huic autem veteri ...lion proxime subditum D'O. margini debetur; ...e visum fuit hoc magis ...gandum, quia *Du Can-* in App. ad Gl. M. et ...r. auctoritatem inde vul- ... vocabuli κευρκούτη de- ...isit: vix in eo unam ...amque literam, quam ...turae ratio poscebat, in- ...ivi.

9 Εἷς τῶν ἱ. ὄφεων] Ordo magis erit compositus, si scribas: ὡς εἷς τῶν ἱερῶν ὄφεων δηλονότι· περισσὴ ἡ μία ἐπί. Ἐφερπύσαι δὲ etc. Ἡ ἥσυχος κλοπὴ ἡ ἐπὶ τὴν χύτραν, modo sincerum sit, nihilque aliud orationi deficiat, paulo insolentius furtivum ad ollam accessum pultis devorandae gratia significabit.

10 Φθοίας] Φθοῖας *Kusterus:* expressi priorum Edd. accentum. *Foesius* Oecon. Hipp. in Φθόεις hic φθοΐας vitiose putat scribi pro φθοΐδας· quod licet itidem rectum sit, in *Scholiaste* tamen nihil esse mendae satis constat. *Callimachi* mentionem *Suidas* praetermisit, aliis additis, quae hic non reperiuntur.

11 Τὰ ἐπιφερόμενα] Proprie locutus est ad rem sacram. *Hesych.* Θυήματα, τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν.

Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.
Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος,
Ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
Γυ. Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;

681 Εἰς σάκταν τινά.] Γράφεται εἰς σάκκον, ὅ ἐστιν, εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμὸν ἥγιζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. ἥγιζε δὲ ἀντὶ τοῦ, ἔβαλλεν εἰς δέρματος σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ, ἁγίως ἀπετίθετο. παίζει δὲ τοῦτο ὡς ἐπὶ ἱερέων. ἀρσενικῶς δὲ ὁ σάκτας, ὡς 12 αἱ χρήσεις διδάσκουσιν.

682 Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν.] Ὅσια μὲν, τὰ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν ἔξεστι θίγειν. δόξας, φησὶν, ὅσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τὶ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν.

v. 681. Ἥγιζεν] Σεβασμίως ἦγεν. Σάκταν] σάκον κατ' εἰρωνείαν. C. D'O. Adponitur interpretationis loco σάκον, quam scripturam in ipsis *Comici* verbis quasdam membranas ostendisse *Scholiastes* prodit. Κατ' εἰρωνείαν vero separandum; quippe quod pertinere putem ad illud facetum sane loquendi genus, ἁγίζειν εἰς σάκταν.

v. 682. Ὁσίαν] Οὐσίαν C. D'O. additur ἁγιότητα· quo indicio constat, librarium esse solum corruptae lectionis probae reum. Mox Χύτραν] τὸ τζυκάλιον· parique modo ad v. 813. Vocabulum illud serioris Graeciae scribitur etiam τζουκάλιον, et τζηκάλιόν· posterius, ut quidem puto, mendose. Vide *Car. Du Cange* Gl. M. et I. Gr. in Τζουκάλι.

---

12 Αἱ χρήσεις] Intellige veterum scriptorum loca, unde genus illius vocabuli σάκτας masculinum patet. *Etymol.* in Κασσωρίς· αἱ χρήσεις παρὰ Λυκόφρονι. *Schol.* ad. Ran. v. 193. ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν χρήσει, Τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως; quanquam ibi si χρήσει mutaverit aliquis in Κρησὶ, nullus intercedam. Longe fallitur *Cuperus* Obs. I, 16. quando pro χρῆσις in *Euripidis* Scholiaste nullum esse dubium, quin legi debeat ῥῆσις, contendit. *Oecumen.* ad A. A. c. XXVI. εἶτα καὶ χρῆσιν αὐτοῖς Ἀράτου ἐπά-

Κα. Νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με 685
Ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, ἔχων τὰ στέμματα.
Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.
Τὸ γραΐδιον δ᾽ ὡς ᾔσθετο δή μου τὸν ψόφον,

685 Μὴ φθάσειέ με.] Βαδίσας ἐπὶ τὸν βωμὸν δηλονότι. διαβάλλει δὲ τὸν θεὸν ὡς κλέπτην, καὶ λαίμαργον. ἐφοβήθην οὖν, μὴ καὶ αὐτὸς ἐλθὼν κλέψαι τὴν χύτραν φθάσειέ με. Ἄλλως. πάνυ καλὸν καὶ σεβάσμιον τὸ πρᾶγμα, ὃ ἐκεῖνος ἐποίει, ἡγησάμενος, καὶ οὐκ ἀσεβὲς κρίνας ἀνέστην καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρας. ἐν τούτῳ δὲ δεικνύει, ὡς ἀεὶ οἱ δοῦλοι περὶ τὸ φαγεῖν τὸν νοῦν ἔχουσιν. Τὸ δὲ ἔχων τὰ στέμματα λέγει διὰ τὸ γράφειν τὸν Ἀσκληπιὸν ἀεὶ 13 στεφανηφοροῦντα, ὡς ὑγίας αἴτιον.

v. 685 Ἔγωγε] Ἐδεδοίκειν δηλ. δή C. D'O. Tum, Ἔχων] φορῶν· et v. 688. Ψόφον] κτύπον.

γει, quae recte cepit *Billius* Obs. Sacr. I, 21. *Clementis* est locus Strom. VI. p. 749. v. 18. Εὐριπίδης ἐν ἑξαμέτρῳ τηρήσει φησὶν, qui multum eruditis viris negotii facessivit: emenda, sodes, ut omnis difficultas dematur, ἐν ἑξαμέτρῳ χρήσει. In *Eustathio* frequens, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαὶ, vel τῶν παλαιῶν· velut ad Od. Γ. p. 1454. v. 29. Ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι κατὰ χιλίων εὔξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί· alibique saepe, φέρονται χρήσεις, φέρεται χρῆσις ἐκ Μενάνδρου. De σάκτᾳ *Pollux* X, 64. et Comment. Idem et σακτήρ. *Hesych.* Σακτῆρος, θυλάκου· ἔλεγον δὲ καὶ σακίαν· sine dubio σάκταν scripsit: nam utrumvis σακία, vel σακίας, qua sumendum est potestate, alienam habet formam.

13 Στεφανηφοροῦντα] In nummis etiam coronatus visitur, ut prolatis *Scholiastae* nostri verbis monet *Jo. Henr. Meibom.* Comm. in Jus Jur. Hippocr. c. v. §. 35. Horum vero partem praefert ora libri D'O. sed paulo depravatius scriptam, additque post ὡς ὑγείας αἴτιον, καὶ ἆθλον τούτῳ παρέχειν τὴν ὑγείαν λαβόντα τοὺς στεφάνους.

Τὴν χεῖρ' ὑφήρει· κᾆτα συρίξας ἐγὼ

689 Τὴν χεῖρ' ὑφήρει.] Ἐκτείνει κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ· ἢ ἐξέτεινε. καὶ Μένανδρος,

- - - ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.

689 Κᾆτα συρίξας ἐγώ.] 14 Ὅμοιόν φασιν Ἀττικοὶ καὶ συρικτὸς καὶ σύριγμα. ἀκόλουθον δὲ τῷ ἐφερπύσαι τὸ συρίξαι.

v. 689. Τὴν χεῖρ' ὑφήρει] Ἐν ᾗ τὴν χεῖρα κατεῖχεν λάθρα. C. D'O. ubi primum λάθρα sejungi debet a praecedentibus, ut referatur ad exponendam vim verbi ὑφαιρεῖν· deinde τὴν χεῖρα quin per errorem librarius dederit pro τὴν χύτραν, vix dubito: hunc enim in modum, quisquis ille fuit enarrator, verborum explanari sensum voluit: *Vetula statim atque percepit sonum, quem adrependo excitabam, manum, qua retinebat ollam, subduxit.* Majoris est momenti, quod *Scholiastes* editus eam interpretationem adferat, quae receptae lectioni minime videatur convenire: nam quo pacto ὑφαιρεῖν significabit ἐκτείνειν; tum quid eo facit, aut quorsum spectat *Menandri* locus — ἐξάραντες ἐπικροτήσατε, *sublatis manibus clarum plausum date?* quibus verbis, ut in Plauti Terentiique comoediis solet, *Vos valete et plaudite*, fabulae finem inponi a vero neutiquam abhorret. Jam si ponamus, in vetustis exemplaribus extitisse ὑπῆρε vel ἐπῆρε, ita demum ad hanc scripturam egregie respondebit Scholiastae observatio. Ὑπαίρειν intellige *leniter adtollere manum ac porrigere*, ut ollam anus juxta caput positam adprehendat, ne a servulo nequam subripiatur: vel, si compositum inusitatius fastidis, simpliciter ἐπαίρειν· quomodo saepius occurrunt αἴρειν, ἐπαίρειν χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, *coelo supinas*, ut cum *Horatio* dicam, *ferre manus.* Utrumlibet placuerit, commode reddetur per ἐκτεῖναι· nec *Menandri* verba non erunt opportunissima, quibus evincatur, ἐξᾶραι de manibus ad plaudendum sublatis usurpari. Quin imo porrectam manum hac in orationis serie requiri docuerit, quod infra subjicitur — τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν· nam qui manum, quae ante non fuerat exerta, morsu dolens retrahere dici potest? Eam ob rem illud ὑφήρει valde mihi suspectum esse non diffiteor: ferrem potius, si legeretur, Χύτραν ὑφήρει· quia nimirum ad ollam adducendam opus erat, ut manum extenderet: neque erit forte nemo, qui dubitet, an satis exacta sit ad normam Graecae linguae phrasis ὑφαιρεῖν τὴν χεῖρα. Ideo lectionem illam, quam

Ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις· 690

τον γὰρ τῶν ζώων ἰδίαν φωνὴν ἔχει, ὡς αἶξ τὸ μηκάζειν,
τὸ μυκᾶσθαι, κορώνη τὸ κρώζειν, καὶ τἄλλα ὁμοίως· οὕτω
ὄφις τὸ συρίζειν.

690 Ὀδὰξ ἐλαβόμην.] Ἀντὶ τοῦ, τοῖς ὀδοῦσιν αὐτὴν ἔλα-
15 ἀντὶ τοῦ, ἔδακον αὐτήν.

690 Ὡς παρείας ὢν ὄφις.] Εἶδος δὲ ὄφεως ὁ παρείας, παρὰ

gessit *Scholiastes*; multo ;is probavero; in qua si ressam olim pro tenui se literam adspiratam sta- ι, ὑφῆρε vel ἰφῆρε, quam nus in errorem fuerit us, facilius animadver- r: Atticos autem in mu- lo spiritu saepius ab usu jari discessisse comper- est: sicuti notatur ad arn. v. 329. Εἷρξας δα- Ἀττικοί· neque ἀφανίζ- αι aliter inveniri solet, nquam αὖος et αὐαίνεσθαι spiritu tantum non sem- adficiantur.

. 690 Ἐλαβόμην] Ἡψάμην. είας] μέγας. C. D'O. Ver- proximo non solum in :tis Edd. sed etiam in D'O. separate legitur, ι συρίξας· quam ob rem igandus est *Henr. Ste- n.* qui Th. Gr. L. T. III, 137. compositum Κατα- ττω retulerit nullo alio, n hujus loci perverse , exemplo stabilitum: osit enim, κατασυρίξας quod vel metri lex re- iandum esse admonet.

ι Ὅμοιον] Haec esse cor- a nemo infitias ibit: ve- it in mentem: ὄφεων φα-σιν Ἀττικοὶ καὶ συριγμὸν καὶ σύριγμα· nam serpentum si- bilos his vocabulis explicari statim clarius ostendet. Sed simplicius, ut opinor, atque adeo verius est: Ὁμοίως φα- σὶν Ἀττικοὶ καὶ συριγμὸν καὶ σύριγμα· pendet ea forma apud Atticos a συρίζω, συρί- ξω, quum contra communi- bus Graecis συρισμὸς in usu sit, quia flectere solent συ- ρίζω, συρίσω· eadem ratio va- let in σαλπίζω, σαλπίξω et σαλπίσω, unde σαλπικτὴς et σαλπιστὴς, similibusque aliis, de quibus Atticismi prae- ceptores docuerunt. Nomi Pythici partem constituunt συριγμοὶ, dicti ab aliis σύριγ- γες et συρίγματα, quae *Pol- lux* inter μέλη αὐλημάτων po- nit IV, 83. Verborum au- tem, quibus animalium soni vocesque designantur, enu- merationem invenies accura- tam apud eundem IV, 86. et in Διαφορᾷ φωνῆς, quam ab *Aldo Manutio* primum editam iteravit *Jo. Alb. Fa- bric.* B. G. II. c. II. §. 4.

15 Ἀντὶ τοῦ] Explicatio e diverso Codice descripta: ce- teroquin jungenda foret, ἔλα- βον· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἔδακον αὐτήν.

Ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν·
Κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῆ,
Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς· φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ 16 Δημοσθένης, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας φάσκων· καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. ἔςι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου.

694 Ἔφλων.] Ἤσθιον· λείπει δὲ τροφήν. φλᾶν δὲ νῦν, τὸ

v. 691 Χεῖρα] Χεῖραν Codicis D'O. fluxit ab usu Graecae linguae vulgaris, quae ἡ χέρα vel χεῖρα frequentat. In eodem libro Ἡ δ'] Ἡ γραῦς. Ἀνέσπασεν] εἰς ἑαυτὴν συνέςειλεν.

v. 693 Δέους] Φόβου. Βδέουσα] πέρδουσα. Γαλῆς] κάττας. C. D'O. Adnotavit Κάτος, κάττος et κάτα *Car. Du Cang.* in Gl. M. et I. Gr. proferens ex Glossis in Aristoph. Nub. Γαλεώτης, κάτα· quod ipsum in C. D'O. conspicitur ad versum ejus fabulae 174. Γαλεώτη] κάττα. Proprie quidem αἴλουρος, sive *felis*, est κάττος, vel κάττα· nam γαλῆν *mustelam* dici, *stellionem* γαλεώτην ostendit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV, 4. Rem vero turpem, quae isto versu continetur, operae pretium duxit, ut pluribus illustraret *Jo. Meurs.* Exerc. Crit. P. II, c. 5.

16 Δημοσθένης] Pro Coron. p. 516. B. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Eundem Oratoris locum adnotavit *Harpocr.* in Παρεῖαι ὄφεις, sed pro Lycurgo, quem *Scholiastes* ponit, Hyperidem praefert; idque, ni fallor, melius: quamvis enim Lycurgi πρὸς Δημάδην ἀπολογία commemoretur ab antiquis, Hyperidis tamen vel ex solo *Harpocratione* notissimus est ὁ κατὰ Δημάδου λόγος virulentia singulari ac maledictis in adversarium insignis. Fateor equidem, easdem orationes saepe diversis auctoribus adscribi, neque abhorrere prorsus, si quis idem hic etiam factum fuisse suspicetur: sed nullum adhuc indicium, quod suspicionem illam adfirmet, mihi fuit oblatum: Hyperidem vero cum *Harpocratione* retinent *Suidas* et *Photius* in Lexico. In initio Scholii particula δὲ posita

Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
Ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην. 695
Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν; Καρ. οὐδέπω.

φόφου ἐσθίειν· καὶ γὰρ φλᾶν, τὸ θλᾷν, ὡς,

17 Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν. - - - -

96 Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν.] Ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ,

Ἤσκειν εἴρια καλὰ - - - -

τοῦ ἤσκει· τρίτου γὰρ ἐστι προσώπου.

694 Ἔφλων] Ἔφλω cor-
; C. D'O. adjecta inter-
tione, συνέτριβον· quod
ndum est, *dentibus com-
lucabam*. Φλᾷν in *He-*
o quoque συντρίβειν.

695. Μεστὸς] Πλήρης τῆς
ες. C. D'O. in quo prae-
scriptum est ἐνεπαυό-

696 Οὐ προσῄειν] Quod
. D'O. legatur προσῄει,
cio morem Atticorum
anti tribuendum est.
quid sibi velit adscri-
interpretatio, οὐκ ἔγνω,
intelligo: nam de ᾔδει
spicemur eum cogitas-
tum compositio verbi,
dativus additus prohi-
ὶ quanquam *Harpocra-*
ex *Antiphonte* proferat,
ι, vel, Ἤειμεν ἀντὶ τοῦ
εν· neque ita multum di-
, quae notantur ab *Ety-*
go in Ἤιμεν p. 438. Re-
v. 698. Πρασιόντος] προσ-
ιόντος. Mox, Γελοῖον]

ἀστεῖον· solent enim ἀστεῖοι ur-
bani homines et faceti ad-
pellari; quomodo junguntur
ἀστεῖοι καὶ σκῶπται· Theodo-
ra *Procopio* ἀστεία καὶ σκώ-
πτρια· et ἀστεῖον non tantum
elegans ac venustum, quod
veteribus est perfamiliare,
sed et, praesertim apud re-
centiores, quicquid risum
movet.

---

facit, ut nonnihil excidisse
credam.

17 Φηρσὶν] Homer. Il. A, 268.

18 Ὁμήρῳ] Il. Γ, 388. De isto ν, quod Attica dia-
lectus Dores imitata tertiis
quibusdam personis adfigit,
egregia docet Grammatico-
rum solertissimus *Heracli-
des* apud *Eustath.* ad Od. Υ.
p. 1892. Sic ᾔδειν pro ᾔδει
in *Aristoph.* Εἰρ. v. 1182,
ubi Comici locum, qui prae
manibus est, *Scholiastes* ad-
notavit; nec minus eadem

Μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
Ἐποίησα· προσιόντος γὰρ αὐτοῦ, μέγα πάνυ
Ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

699 Ἀπέπαρδον.] Διὰ τὴν ἀθρόαν τῶν πνευμάτων ἐκπήδησιν, ὅθεν καὶ 19 πάρδος· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

699 Ἐπεφύσητό μου.] Ὑπὸ τῆς ἀθάρης δηλονότι. ποιεῖ γὰρ αὕτη πνεύματα τῇ γαστρί.

v. 699. Ἐπεφύσητο] Solus C. DʹO. ἀπεφύσητο, pronomine, quod versum inplet, omisso: quam addidit, melior interpretatio, ἤγουν ἐξώγκωτο, renititur huic scripturae; quae si probanda foret, oriri debebat a verbo ἀποφυσᾷν, abjecto, quod fieri nonnunquam solet, praeteriti plusquam perfecti augmento; hoc autem eius est significationis, quae tam parum *Aristophanis* loco, quam explicationi *Scholiastae* conveniat: nam ventrem si dixeris ἀποφυσᾷν, idem erit fere, quod ἀποπαρδεῖν. Verum *Henr. Stephanus* in Thes. Gr. L. T. IV. p. 262. E. gravem ac crassum in vulgaribus Lexicis committi errorem observat, quando ex ἐπεφύσητο compositum Ἐπιφυσᾷν finxerunt, *quum sit praeteritum plusquam perfectum verbi* Φυσῶμαι, *non verbi* ἐπιφυσῶμαι· idque non injuria. *Kusteri* Index *Aristophanis* ab hoc errore non est inmunis.

Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44.

19 Πάρδος] Vix a Graecis Veteribus usurpatur, quorum sunt πάρδαλις et πόρδαλις· *pardum* ex antiquissima lingua Latini receperunt. In origine constituenda Grammatici discrepant; vid. *Etymolog.* in Πάρδαλις, et in primis magnum opus *Bocharti* P. II. lib. III. cap. 7. *Basil.* et *Eustath.* in Hexaëm. p. 35. Ῥαγδαῖον ἡ πάρδαλις, καὶ ὀξύῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς.

20 Οὐκ ἐῴκει] *Th. Reinesius* et *Jo. H. Meibomius* excellenti doctrina viri, hic ad Jusj. Hippocr. c. v. VI. ille ad Inscript. Cl. I. n. 114. ubi Aesculapii genus, familiam et cultum multis pertractant, *Scholiastae* locum digito quasi designasse contenti nihil amplius auxilii contulerunt; quum tamen haud dubie et corruptus sit, et mutilatus: quem enim sensum aut structuram orationis legitimam habet illud οὐκ ἐῴκει, iota subscripto, quod *Portus* et *Kusterus* addiderunt, in priscis Edd. de-

---

de re pluribus agens *Moschopul.* περὶ Σχεδ. p. 143.

Ἦπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. 700
Οὐκ, ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα

00 Ἐβδελύττετο.] Ἐμίσει σε. χαριέντως τὸ ἐβδελύττετο τὸ ἀπέπαρδον, παρὰ τὸ βδέειν.

01 Ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις.] 20 Οὐκ ἔφυκε διότι προσῆκε τῷ ηπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατροῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἱκέτισι.

700. Ἐβδελύττετο] Ἐμίσ- ita C. D'O.

---

tum? Scribendum su-
r, ut intelligi saltem
t, οὐκ ἀνοίκεῖον, vel οὐκ
είως· διότι προσῆκε τῷ
opportune dicta fuerit
ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, quippe
in comitatu erat Aescu-
: id enim est προσήκειν
Ἀσκληπιῷ. Videtur, ne
o tota non commode
ederet, sequi debuisse,
xima scriptorum parte
ulapii filiam celebrari
: sed *Aristophanes* ab
diversus Amphiarao na-
tradidit. Hoc ab *He-*
io quoque adnotatum:
, παρὰ τὸ ἰᾶσθαι· φησὶ
ριστοφάνης καὶ Ἀμφιαράου
τέρα εἶναι Ἰασώ. Quis
m dubitet, quin ex Am-
rao fabula decerptus sit
versus, quem subducto
labantem fulcire non
lifficile: Ἀλλ', ὦ θύγα-
ἔλεξά τοί σοι πρεσμενής·
rum Amphiaraus ita fi-
Iaso fuerat adlocutus:
pauca fuisse illi comoe-
admixta, quae ad rem
medicam et pharmacopola-
rum pertinerent, ex *Pollu-*
ce colligi potest X, 180.
Nonnihil obturbat *Suidas*:
Ἰασώ, ὄνομα γαμετῆς, ἢ θυ-
γατρὸς Φιλάρου· optime qui-
dem *Pearsonus* Ἀμφιαράου
restituendum vidit pro Φιλά-
ρου, qui error eo citius ir-
repsit, quia in vetustis mem-
branis fere scribi solet Ἀμφιά-
ρου et Ἀμφιάρῳ· sed Iasó uxo-
rem Amphiarai quis novit?
quis ullam ejus mentionem fe-
cit? Multo minus offenderet,
si legeretur, γαμετῆς Ἀσκλη-
πιοῦ, ἢ θ. Ἀ. sicut enim Hy-
giam, sive Salutem, quam
plerique filiam Aesculapii fe-
cerunt, uxorem ejus esse
voluit *Onomacritus* H. 66.
ita nihil absurdi in tanta
fingendarum fabularum li-
centia commisisse censendus
est, si quis forte veterum
pro nata tori consortem Ia-
so dixerit; praesertim quum
et per nominis rationem,
quae summas saepe partes
in fabulis obtinet, Aescula-
pii matrimonio digna videa-
tur, et plures ejus Dei com-
memorentur uxores: nam
praeter Hygeiam alii Ἠπιό-

Ὑπηρυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη·

Ἀλλ', ὦ θύγατερ, ἔλεξά σοι πρευμενής.

εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀσκληπιοῦ θυγατέρα, ὥσπερ Ἀμφιαράου, ἄξιον ἀπορεῖν· ἐπεὶ καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἡλίου λέγει Μαχάονα,

v. 702 Ὑπηρυθρίασε] Thesaurus *Stephani* caret hoc composito. Versum C. D'O. interfecit: Ὑπερυθρίασε. (ἐνετρώπη) χ' ἡ πανάκεια δὲ ἀπεστράφη] εἰς τοὐπίσω. Particulae δὲ, quae non inepte quadrat, consultum fuerit, si scribas: Ὑπηρυθρίασε· χ' ἡ Πανάκεια δ' ἀπεστράφη.

νην ipsi junxerunt, testibus *Suida* in V. et *Etymol.* p. 434. v. 17. Lampetiam Solis filiam *Hermippus*. Statim particulam δὲ in ceteris Edd. omissam ex A. revocavi: deinde sedem utriusque nominis proprii mutandam existimo: εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαράου θυγατέρα, ὥσπερ Ἀσκληπιοῦ (λακτέον, aut simile verbum intellige) ἄξιον ἀπορεῖν· scilicet hunc in modum *Scholiastes* argumentatur: licet Aristophanes Amphiarai filiam ediderit Iaso (quod quo consilio factum ab eo fuerit, serione, an per ludum comicum, postquam illa fabula dudum intercidit, explorate cognoscere non datur) tamen an pari jure Amphiarai filia dicatur, atque Aesculapii, non inmerito dubites, quandoquidem Hermippus etiam, qui recensionem Aesculepii liberorum accuratissimam instituit, Iaso inter ejus filias, et natu quidem maximam, numerat. Quare nescio, an de industria *Kusterus* contra fidem priorum Edd. καὶ Ἰασὼ deleverit, vulgato nimirum ordine verborum deceptus, quem talem efficere sensum animadvertebat, cum quo καὶ Ἰασὼ simul consistere non posset: nostra ratio, praeterquam quod a veteri lectione minimum recedat, haud parum expeditior. Hermippus autem, cujus Iambos, vel Trimetros, ut *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1150. scriptores antiqui saepe laudant, idem qui Comicus; quod ex *Athenaeo* constat xv. p. 700. D. Ἕρμιππος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν Ἰάμβοις· neque hunc comoediae fuisse titulum, sed operis ex pluribus diversaeque materiae carminibus iambicis conflati, aperte *Scholiastes* indicat, quum ait ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων. Porro Aesculapii filias eodem, atque Hermippus, ordine proponit *Aristid.* T. 1. p. 82. C.

Τὴν ξῦν' ἐπιλαβοῦσ' οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

οδαλείριον, καὶ Ἰασὼ, καὶ Πανάκειαν, καὶ Αἴγλην νεωτί- λλοι δὲ προστιθέασιν Ἰανίσκον καὶ Ἀλεξήνορα. ἔςι δὲ καὶ ιράδου θυγάτηρ Ἰασώ.

3 Οὐ λιβανωτὸν. γὰρ βδέω.] Ἄλλο λίβανος, καὶ ἄλλο

703 Λιβανωτὸν.] Εὐῶδες, ὁ λίβανος. C. D'O. *astae* praeceptum de nine λιβάνου et λιβα- communem usum se- neglexit. *Diogen. L.* 20. ἡ διὰ λιβάνου μαν- quam τὴν διὰ λιβανω- ντείαν vocat *Porphyr.* §. 11. nihil est cau- quod jam *Menagius* lvertit, cur *Ritters-* subscribas ex *Porphy-* *Diogenem* emendanti. x thuris in ignem in- signis praesagiebant, μάντεις *Eustathio* ad Il. 1346. v. 38. Poste- Graeci non tantum no genere λιβάνην et ν, sed et neutro di- t λίβανον πολὺ, quod *Malal.* Chronogr. p.

Plinius H. N. XV, 11. . et *Suidas* in Ἠπιόνη· 'ειαν, Hygiam, Ὑγείαν, super Ἀκεσὼ adjiciunt. dum vero, non filiam , sed et ipsum pa- si Suidae fides con- Αἴγλην vocari: apud hium certe, Αἰγλαὴρ, ληπιός· quod, Casaubo- no etiam judice, Laconi- cum aliquid sapit, neque aliud est, quam, demta dia- lecti forma, Αἰγλήεις: non longe abit ejusdem *Hesychii*, Ἀγλαόπης ὁ Ἀσκληπιὸς, Λά- κωνες· ubi jam Lacedaemo- niis id nomen discrte tri- buitur. Hinc suspicetur ali- quis, *Suidam* peccasse, et, dum mendosum codicem se- quitur, Αἴγλην dedisse, qui potius scribi debuerat Αἰ- γλήεις. Ut autem notissimi sunt, vel ex Homero Ma- chaon et Podalirius Aescu- lapio geniti, sic contra Ia- niscum et Alexenorem, ex- tra *Scholiasten* nostrum vix reperias. *Pausanias* qui- dem, thesaurus ille rerum antiquarum, Ianiscum sup- peditat lib. II. p. 125. sed longe diversum, Clytii Athe- niensis nepotem: Alexano- rem vero, sic enim ubique scribit, Aesculapio non alie- num, quippe Machaonis fi- lium, cujus exstructum in honorem avi fanum in Ti- tane conspiciatur p. 136. et p. 137. Τῷ δὲ Ἀλεξάνορι καὶ Εὐαμερίωνι, τῷ μὲν ὡς ἥρωϊ μετὰ ἥλιον δύναντα ἐναγίζουσι, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσι. Pari modo frater Sphyrus

Γυ. Αὐτὸς δ' ἐκεῖνος. Καρ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισεν.
Γυ. Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν; 705
Καρ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον. Γυ. αἶ
τάλαν!
Καρ. Μετὰ ταῦτά γ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην

λιβανωτός· 21 λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον, λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος Λίβανος καλούμενον.
706 Ἀλλὰ σκατοφάγον.] Ἀναίσθητον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν

v. 704 Οὐδ'. ἐφρόντισεν] Paulo plenius, quam omnes Edd. C. D'O. οὐδέ γ' ἐφρόντισεν· quod ego, si plures membranae confirment, neutiquam sprevero.

v. 705 Ἄρα] Eum accentum et interrogandi notam offerunt Edd. In C. D'O. ἆρα, signumque in fine versus positum orationis rectae: ex libro vetere posterius, prius ex Edd. adsumsi. Ἄγροικον] ἀναίσθητον. Τὸν θεὸν] τὸν Ἀσκληπιόν. C. D'O. et proximo versu, Οὐκ ἔγωγ'] οὐ λέγω ἐκεῖνον ἀναίσθητον. Αἶ τάλαν] διότι τοιαῦτα λέγεις.

v. 707 Γ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν] Rejecto γ' vocularum ordinem invertit C. D'O. Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς συνεκαλυψάμην· neque diffiteor, id suavius mihi videri ac rotundius. In eodem C. Δείσας] Φοβηθείς. Περιῄειν] περιήρχετο.

Aesculapii cultum apud Argivos fundavit p. 163. ἐξαρχῆς δὲ ἱδρύσατο Σφῦρος τὸ ἱερόν, Μαχάονος μὲν υἱός, ἀδελφὸς δὲ Ἀλεξάνορος τοῦ παρὰ Σικυωνίοις ἐν Τιτάνῃ τιμὰς ἔχοντος. Nihil denique, quod moneamus, aliud restat, quam postremam Scholii partem, ἔστι δὲ καὶ Ἀ. ἀ. Ι. plane videri supervacuam, atque ex truncato deterioris notae codice depromtam.

21 Λίβανος] *Suid.* in Λιβανωτόν. *Scholiasten* in hac re advocavit *P. Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 37.

22 Βοιωτοῖς] De Boeotis non memini: Cyprii boves hoc nomine infames proverbio locum dederunt Βοῦς Κύπριος. Vide App. Vatic. I, 11. et *Suidam:* utrobique notavit *Schottus:* quanquam illi quidem admiratione digni, si contra tormina, quod *Plinius* prodidit H. N. XXVIII, 20. hominum excrementis sibi mederentur. Itaque vel nostrum Enarratorem memoria fefellit, vel reponendum erit Κυπρίοις· nisi stupidum Boeotorum ingenium hoc etiam Comicis debeat, ut per jocum boves apud eos σκατοφάγοι nascantur. Scholiastae locum adhibuit *Erasm.* Adag. in *Bos Cyprius.*

Δείσας· ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
Σκοπῶν περιῄειν πάντα κοσμίως πάνυ.
Ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον 710
Παρέθηκε, καὶ δοίδυκα, καὶ κιβώτιον.

22 Βοιωτοῖς βοῶν, οἱ διὰ πολλὴν ἀναισθησίαν σκατὰ ἤσθιον·
:λιτος δέ ἐστιν ἡ σκατὸς γενικὴ, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκώρ.

710 Παῖς] Δοῦλος. C.
qui similiter atque
s libri veteres in *Poll.*
o3. θυίδιον habet, addi-
ıam Grammatici solent,
pretatione ἴγδιον· de
ue quae diximus ad
cem, in nostris ad Plu-
Adnotationibus expolie-
Nunc monere satis
non solum θυείαν et
, quae scribendi varie-
tidem in hoc arboris
tae nomine deprehen-
, θυείδιον et θυΐδιον, ve-
etiam θυΐς, θυΐδος usur-
rariorem formam *Da-*
ıtes adhibuit apud *Ga-*
le Antid. II. Πάλιν λέα-
ὡς γενέσθ' ἐν φάρμακον,
ῆς θυΐδος εἰς ὕαλουν ἀγ-
paucis ante versibus
esserat — εὔτριπτον εἰς
βαλὼν λέαινε τῷ δοίδυ-
Suidam vitiatus codex
ıit, quum referret in
:on, Αἴθυια, ἡ ἴγδη·
endum erat, Ἡ θυία, ἡ

711 Δοίδυκα] Κοχλιά-
Κιβώτιον] σενδούκι, ὃ λέ-
οἱ ἰατροὶ παντίκτην. C.
Eadem est, non dispu-
ıuam commoda, prioris
ıuli apud *Suidam* ex-
tio, et *Moschopul.* περὶ
Σχ. p. 105. item: Δοιδυκο-
ποιὸς, ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.
Quod adtinet ad σενδούκι vel
σενδούκη, *Car. Du Cangius*
in Σεντούκιν ex Gloss. MSS.
ad Plut. *Aristoph.* profert,
τῶν σκευαρίων, σενδουκίων· in
Παντίκτης, κιβώτιον, παντί-
κτην· hoc plenius, ut patet,
suppeditat C. D'O. illo pror-
sus caret ad v. 840. ubi τῶν
σκευαρίων invenies. *Meursio*
placuit originem vocis ab
Arabibus et Turcis repete-
re, quibus *Sandock* sive *Son-*
dock arca vel *scrinium* ap-
pelletur: ego potius *Salma-*
sio Meursium celato nomi-
ne castiganti Not. in *Vo-*
pisc. p. 369. calculum adji-
cio, qui a veteribus Grae-
cis, quorum erat σανδύκιον,
ad inferiores, corrupta non-
nihil pronunciatione, σενδού-
κη, σεντούκιν, σεντούκιον, ab
his porro ad Arabas perma-
nasse statuit: cujus quidem
opinionis eo probabilior est
causa, quod ipsa vocis ab
Arabibus usurpatae forma
peregrinos natales atque a-
liunde ductos facile prodat.
Joannis Euangelistae γλωσσό-
κομον c. XII, 6. XIII, 29.
quod Interpres Bibliothecae
Groninganae MS. reddidit

Γυ. Λίθινον; Καρ. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τόγε κιβώτιον.
Γυ. Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιςτ' ἀπολούμενε,

712 Οὐ δῆτ' οὐχὶ τόγε κιβώτιον.] Παίζων πρὸς τὸ πρῶτον, ἀπήντησεν, 23 οὐχί γε κιβώτιον· εἰπὼν γὰρ, ὅτι κιβώτιον λίθινον ἦν, ὥσπερ ἑαυτοῦ λήθην ἐπανορθούμενός φησι, μὰ Δί' οὐκ ἦν λίθινον τὸ κιβώτιον.

سرج النغغة ab Erpeniano versum صندوق. Verum quemadmodum apud Graecos, praesertim paulo recentiores, γλωσσόκομον aliquando *capulus* est, *loculus*, aut *sandapila*, ut Anthol. II. c. 47. Ep. 1. sic et *Gregorius Abul Pharagjus* solium aureum, cui commissum fuit a filio Constantini defuncti corpus, vocavit صندوق ذهب p. 138. quales fuerunt a vetustis scriptoribus commemoratae Cyri Alexandrique cadaverum πύελοι χρυσαῖ.

v. 712 Τόγε] In C. D'O. γε omittitur invito metro.

---

23 Οὐχί γε] *Gelenius* ita correxit; accentum posteriores, οὐχί γε, quum legeretur in A. et Fl. οὐχὶ δέ. Quid sibi velit πρὸς τὸ πρῶτον, in hoc quidem orationis contextu, nullus capio. Deinde εἰπὼν ὅτι κιβώτιον λίθινον ἦν scribi non potuerunt, praeterquam ab eo, qui deleta mulieris persona verba *Comici* continuarit, unique tribuerit Carioni, - - - καὶ κιβώτιον λίθινον· μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τόγε κιβώτιον. Idcirco scholion hocce duas in partes dispescendum reor, talique pacto reformandum: Λίθινον] Παίζων πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντησεν. Οὐχὶ δὲ τὸ κιβώτιον] Εἰπὼν γὰρ, ὅτι κιβώτιον λίθινον ἦν etc. quorum hic est sensus: *Cistellam lapideam*] *Lapideam posuit iterum*, quamvis minus adcurate congruat τῷ κιβωτίῳ, *per jocum repetens quod primum dixerat*: dixerat autem ab initio λίθινον θυείδιον· reliqua nihil habent difficultatis, et ordini orationis, quem constitui, planissime conveniunt. Neque tamen diffiteor, prius Scholium eum in modum explicari posse, ut apte respondeat interpunctioni vulgatae, dummodo legas παίζουσα, scilicet ἡ Γυνή· vel etiam sine ulla

Ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῄς; Καρ. διὰ τοῦ τριβωνίου·
Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. 715
Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον

714 Διὰ τοῦ τριβωνίου.] Νῦν τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου ἱματίου· τὸ γὰρ 24 τρίβακον ἱμάτιον οὕτω καλοῦσιν Ἀττικοί. Ὀπὰς δὲ τὰς τρώγλας· ἔνθεν καὶ ὦπες οἱ ὀφθαλμοί· ἀνοίγματα γάρ ἐστι.

v. 714 Ὅς] C. D'O. Ὡς, interpretatione adjecta, καὶ κεκαλυμμένος εἶναι λέγεις· poterat aliquis color induci; sed nihil est causae, cur planissimam, quae vulgatur, lectionem fastidiamus. Ὀπάς] τρύπας.

v. 716 Τῷ Νεοκλείδῃ] Versum oneravit C. D'O. particula supervacua τῷγε, quae servari nequit, nisi proprio nomini syllabam detrahas, Νεοκλεῖ. Νεοκλῆς autem nihil impedit quo minus dicatur idem, qui Νεοκλείδης: ejusque moris apud Graecos exempla dedimus ad *Lucian.* Tim. p. 157. Huc confugiendum foret, si particula γε plurium librorum auctoritate niteretur: nunc unius codicis in gratiam necesse non est, ut antiquae lectioni controversia moveatur.

---

mutatione παίζων referas ad ipsum *Aristophanem*: *luden-di gratia* Comicus, aut uxor Chremyli, *quod in principio dictum erat* λίθινον *adripuit* sic rogando, quasi ad κιβώτιον itidem pertineret. Haec fortasse latius et majore verborum ambitu in Scholiis integris olim fuerant explicata. Scripsi vero οὐχὶ δὲ τὸ κ. quia videbatur ad hanc scripturae varietatem nos ducere lectio priscarum Edd.

24 Τρίβακον ἱμάτιον] *Hesych.* Τρίβακον, ἱμάτιον· ubi forte τετριμμένον exciderit; nam *Suidas*: Τριβακά, κατατετριμμένα, ex *Artemidoro* II, 3. p. 83. ὀθόνιά τε καὶ τρίβακα ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν. A *Scholiaste* sumtum, quod *Budaeum* ex quodam Grammatico adferre notat *Stephanus* Th. Gr. L. T. III. p. 1330. E. eundem vide p. 1332. D. ubi ad *Aristophanem* illustrandum conparat a *Luciano* dictum eleganter τριβώνιον πολύθυρον· qua de re nos ad eum plura p. 332.

Καταπλαςὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν

717 Καταπλαςόν.] Τῶν φαρμάκων τὰ μέν ἐςι 25 καταπλαςὰ, τὰ δὲ χριςὰ, τὰ δὲ ποτά. τινὲς δὲ προπαροξύνουσι, κατάπλασα λέγοντες. ἔςιν οὖν πασὸν τὸ πασσόμενον, πλαςὸν τὸ πλαττόμενον, ὃ καὶ καταπλαςὸν λέγεται, καὶ πιςὸν τὸ πινόμενον.

717 Ἐνεχείρησεν.] Οἱ γράφοντες, ἐνεχείρισε τρίβειν, διὰ τοῦ ι, ἀμαθεῖς· οὐ γὰρ ἐμφανῶς ἐθεράπευεν ὁ Ἀσκληπιὸς, ἵνα καὶ τῷ Νεοκλείδῃ ἐγχειρίσαι αὐτὸν λέγωμεν τρίβειν τὸ φάρμακον, ἀλλ' ἀφανῶς κατὰ τὴν νύκτα. ἔχει δὲ οὕτως, ἐνε-

v. 717 Ἐνεχείρησε] Fuisse, qui scribi vellent, ἐνεχείρισε, quasi Neoclidae terendi, quod oculis illineret, medicamenti curam Aesculapius delegasset, monet *Scholiastes*, eosque jure simul refellit. In C. D'O. prioribus ejus verbi literis est superscriptum ἐπε, id est, ἐπεχείρησε, sive illa fuerit tanquam explicatio, sive ex alio exemplari depromta lectio diversa. Quod MS. Arund. praebebat, ἐνεχείρησ' ἐντρίβειν, bene Kusterus observavit metro repugnare. Σκορόδων] σκόρδων. C. D'O. In antiqua voce mutanda nihil aliud, quam vocalem mediam abjecisse recentiores, idque jam exemplo veterum poëtarum, docebit *Car. Du Cang.* Gl. M. et I. Gr. in Σκόρδον. Sic ὀφιόσκορδον, σκορδόπρασον *Dioscor.* II, 182.

25 Κατάπλαςα] Re convenit, verbis aliquantulum discrepat adjectum in C. D'O. margine Scholium: Τρία εἰσὶ εἴδη φαρμάκων, πασὸν, πλαςὸν, καὶ πιςόν· ἔςι μὲν οὖν πασὸν τὸ πασόμενον· πλαςὸν δὲ τὸ πλαττόμενον, ὃ καὶ καταπλαςὸν λέγεται· καὶ πιςὸν τὸ πινόμενον. *Stanleius* ad *Aeschyl.* Pr. V. v. 479. usus est opportune *Scholiastae* nostri verbis, ut *Gaulminum* refutaret, qui Not. ad *Psell.* περὶ Ἐνεργ. Δαιμ. p. 124. in *Aeschylo prorsus esse legendum* adfirmaverat Οὐ χριςὸν, οὐδὲ πασὸν pro πιςὸν, quasi vocabulum hoc inauditum in nullo auctore reperiretur: quam tamen sententiam sibi displicere postea fuit professus ad *Eustath.* p. 17. Χριςὰ vice χρηςῶν restituit, quod Interpretem plane fugerat, *Casaubonus* in *Dion. Chrys.* p. 663. οὐχ ὑπὸ φαρμάκων χριςῶν ἢ ποτῶν· in *Sozomeno* H. E. II, 7. ab aliis jam restitutum probavit *Henr. Valesius*: verum labitur ibi Vir magnus ab ἐπιπάςοις non

Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων· ἔπειτ' ἔφλα

ρησε πρῶτον πάντων τρίβειν τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον κατα-
:σόν· καὶ ἔστιν ἡ δοτικὴ αὕτη πρὸς τὸ τρίβειν περιποιητικῶς. ἡ
τρίψις ἐκείνῳ ἦν, τουτέστι, δι' ἐκεῖνον ἐγίνετο.

718 Τρεῖς Τηνίων.] Ὅτι 26 ἐν τῇ Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων
ι ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγίνοντο· ἢ ὅτι ἡ Τῆνος δριμύτα-
σκόροδα φέρει. ἡ Τῆνος δὲ αὕτη θηριώδης δοκεῖ εἶναι· καὶ
ιλις Πόλεσι,

Τῆνος δ' αὐτὴ πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους.

. 718 Ἔφλα] Συνέτριβε.
ιν] γάλα σκύλης. Σχίνον]
ἄκρα τῆς σκύλας. Ὄξει
ενος Σφ.] βρέχων ὄξος δρι-
C. D'O. Γάλα saepius a
icis pro expresso vel
illante quarumvis arbo-
herbarumve succo poni
t: nulla re differunt ὀπὸς
ιάλα βαλσάμου· ita lac
'neum Columellae de R.
VII, 8. quod coaguli vim
it, atque emittitur ab
re, si ejus virentem
ies corticem. Σκύλη vel
α: scribendi more serio-
Graeciae non alia, quam
rum σκίλλα· sic σκυλο-
μυαν et σκιλλοκρόμμυον.

:rnens τὰ ἐπίπλαστα· quem
rem facile vel unus *Hip-*
atis locus arguerit περὶ
p. 48. χρίσμασιν, ἐγχρί-
ιν, ἐπιπλάσσουσιν, ἐμπλάσσου-
ἐπιπάσσουσιν. *Artemidor.*
24. p. 215. χριστὰ γάρ,
'πλαστά, ἢ βρωτά, ἢ ποτά·

hic etiam χριστὰ ingerunt Edd.
quod tamen vitium Interpre-
tem non fugit.

26 Ἐν τῇ Τήνῳ] Allium
scorpios ac serpentes fuga-
re, viperarumque noxiis mor-
sibus opitulari, a vetustis scri-
ptoribus accepimus. Ideo in
foecundissima serpentum fe-
rarumque Libya καθεύδοντες
περιχρίουσι τοὺς κλινόποδας σκο-
ρόδοις τῶν σκορπίων χάριν, καὶ
παλιούροις περιδοῦσι, teste
Strab. XVII. p. 1188. A. et
sylvestre allium ex virtute,
qua pollet, ὀφιόσκορδον appel-
latur: *Dioscorid.* II, 182.
Hoc etsi constet, non eo ta-
men minus est obscurum,
quid *Scholiasten* moverit, ut,
ubi Τήνια σκόροδα cujus es-
sent generis exponendum
erat, Tenum serpentibus ab-
undare tanto studio verbis-
que tam expressis doceret:
sufficiebat utique vulgatae
lectionis explicationi, si dun-
taxat allium ibi copiose pro-
venire demonstrasset, idque

Ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπὸν,

Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὡς σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὔσης· διὸ καὶ τὸ παρὰ Ἀντιμάχῳ, Τήνου τ' ὀφιοέσσης, οὐ καλῶς ἔχειν δοκεῖ.

vim habere oculos acerrime mordendi. *Spanhemio* judice, *in Scholiis notatur ambiguum videri, an inde Teniorum allia ita dicantur, quod noxii essent in hac insula serpentes ac scorpiones; an vero, quod eadem alliis abundaret. Eadem nempe insula, ut statuere licet, inde alliis simul et serpentibus ferax iisdem Criticis haud videbatur, quod nempe juxta* Plin. xx, 6. *allium serpentes abigit et scorpiones odore.* Quae ego ut vix intelligo, sic ad scrupulum eximendum quid proficiant non video: σκόροδα certe Τήνια dici non possunt, nisi eam ob causam solam, quod in insula Teno vel abundent, vel diversi generis et reliquis acriora reperiantur; quemadmodum σκόροδα Κύπρια, quorum est mentio apud *Theophr.* H. Pl. vii, 4. et *Apsyrt.* in Hippiatr. p. 71. non aliter ac ὄφεις Τήνιοι, quos eadem haec insula producit. Jam si quis eo confugiat, ut *Scholiasten* propterea cataplasmati putet allium admixtum censuisse Tenium, quod illud maxime serpentibus, non veris quidem, sed figurate dictis, id est, sycophantis et calumniatoribus, qualis erat Neoclides, adversaretur, cujusmodi joco, eoque mordacissimo *Comicus* utitur infra v. 885. is vereor profecto, ne *Scholiastem* paene ridiculum nobis faciat: saltem si tale quicquam in mentem ipsi venisset, verbis clarioribus atque enucleatius res fuerat explananda. Quid ergo? an diversae lectionis auxilium, quod jam alibi saepe profuit, huc etiam advocabimus? Equidem hujus loci scripturam in utroque Pluto dissensisse non tam suspicor, quam ferme persuasum habeo. Nimirum olim in utrolibet editum legebatur, Ὄφεων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων· in altero, quod nostras Edd. occupavit, Σκορόδων· nihil autem abhorret, praesertim si Comoediae ludum simul consideres, quo minus cataplasmati conficiendo capita serpentum indantur; nam serpentes minutatim sectos ac contusos quibusdam medicamentis adhiberi non ignorat, qui veterum scripta medicorum triverit. Utraque lectio suos nacta fuit enarratores; sed quorum interpretationes temere perturbatae, atque in unum acervum conjectae nisi distinguantur, et ad suum quaeque caput revocentur, vix erit, ut aliquis sensus tolerabilis ex-

Καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ, 720

'20 Καὶ σχῖνον.] Σχῖνον νῦν φησι τὴν σκίλλαν· δηκτικὰ Βούλεται πάντα εἶναι. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς 27 παράκειται ἐκ τῶν Θεο- 'ου, ὅτι ἕτερόν τι ἡ σκίλλα καὶ σχῖνος, παρὰ τὸ σχίζεσθαι δακρύειν· ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ μαςίχῃ.

i possit. Nunc experia-
, quatenus hac via pro-
i liceat. Istis verbis cno-
lis, "Ὄφεων κεφαλὰς τρεῖς
ων, nemo non fatebitur
scholion esse prorsus
entaneum: "Ὅτι ἐν τῇ
μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ
καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγίνον-
'Η Τῆνος δὲ αὕτη θηριώδης
εἶναι· καὶ Εὔπολις Πόλε-
Τῆνος δὲ γ' ἡ (ita *Bent-*
senario suos numeros
tuit) πολλοὺς ἔχουσα σκορ-
διὸ καὶ τὸ παρὰ Ἀντι-
ρ, Τήνου τ' ὀφιοέσσης κα-
ἔχειν δοκεῖ. Adjecta ne-
one publicatur οὐ καλῶς·
ino absurde: nam qui
enit Antimachum repre-
li, quum contra laudem
eatur, quod exquisite
ieti loco ipsum insulae
en antiquum usurparit:
ratne aliquid opportu-
? Imo facile quis eam
ogitationem veniat, in-
sse nonnulla, quibus hoc
ı ostenderat *Scholiastes*:
l est enim exploratius,
n antiquarios, in primis
istianos, dum vetustas
mmaticorum adnotatio-
excerptas in unum vo-
en cogunt, plurima re-
isse, quae nos magno
mta vellemus. Alteri
pturae, Σκορόδων κεφαλὰς
τρεῖς Τηνίων, non minus congruit haec interpretatio: "Ὅτι ἡ Τῆνος δριμύτατα σκόροδα φέρει. Καλλίςρατος ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὡς σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὔσης. Vides Callistratum, non ignobilem Grammaticum, qui commentarios ad *Pindarum*, *Aristophanem* aliosque poëtas elucubraverat, comprobasse lectionem eam, quae facilior et maxime videretur perspicua. Malim autem τῆς νήσου οὔσης pro τῆς γῆς, quanquam obstet *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 525. cujus verba, quoniam ad hunc *Comici* locum pertinent, non sunt praetereunda: 'Η Τῆνος ἀπό τινος οὕτω κληθεῖσα Τήνου ἀνδρός· ἦν δὲ σκοροδοφάγος γῆ αὕτη, ὡς καὶ ἡ Κωμῳδία δηλοῖ Τηνίων μεμνημένη σκορόδων etc. Σκοροδιφόρος quum invenisset pro σκοροδοφάγος in scripto libro *Rob. Stephanus*, potius legendum esse statuit σκοροδοφόρος· ego, si quis vel illud ipsum retineat, vel reponat σκοροδοφόρος νῆσος αὕτη, non moleste feram.

27 Παράκειται] *Kusterum* secutus sum, qui sic in Ed. octavae formae nescio qua legi notavit: praecedentes, quae quidem nobis ad manum sunt, habuerunt περὶ

Κατέπλασσεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
Ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν,

720 Ὄξει διέμενος.] Διϋγραίνων, ἃ νῦν 28 χυματίζειν φασί. Σφηττίῳ δὲ τῷ δριμυτάτῳ ἀπὸ δήμου· πικροὶ γὰρ οἱ Σφήττιοι,

v. 721 Κατέπλασσεν] Κατέπλασεν C. D'O. sed praecessit ἔφλα. Ἐκστρέψας] ἀναστρέψας· quod diversa manus adposuit.

v. 722 Ὀδυνῷτο] Λυπεῖτο, ἀλγεῖ C. D'O. oportuerat scribi: λυποῖτο, ἀλγοῖ. B. *Crat.* ὀδυνῷτο· B. *Gel.* ὀδύνωτο, accentu perperam posito, qui in ceteris Edd. recte se habet. Ἀναΐξας] ὁρμήσας· ut in *Hesychio* quoque legendum esse docti viderunt.

κεῖται. Παρακεῖσθαι verba dicuntur et testimonia scriptorum ad probandum citata: παρατίθεσθαι vel παραθέσθαι is, qui profert et in medium adducit. Pro περιθέμενος apud *Harpocrat.* in Γαμηλία, quod *Meursium* in errorem induxerat AA. LL. III, 1. recte *Valesius* παραθέμενος p. 33. *Dalecampium* saepenumero fefellit in *Athenaeo,* non tantum xi. p. 485. F. ut ante *Valesium Casaubono* fuit observatum, sed etiam lib. v. p. 219. C. Hinc, Chrysippus πλείστῃ τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος in quodam scripto totam fere Euripidis Medeam παρετίθετο· contra τὰ Ἐπικούρου οἰκείᾳ δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἀπαράθετα, auctore *Diogen. L.* vii, 180. 181. id est, ut idem exponit x, 26. γέγραπται μαρτύριον ἐν αὐτοῖς ἔξωθεν οὐδέν. Eam verbi vim minime perceperunt Interpretes apud *Lucam* A. A. xvii, 3. διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων καὶ παρατιθέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν etc. vertendum erat: *locis ex antiqui Foederis volumine testimoniisque prolatis adfirmans. Theophrasti* quem locum designet, compertum non habeo, nisi fuerit de Caus. Plant. V, 7. ὅσα δὲ ἐν σχίνῳ φυτεύουσιν ἢ σκίλλῃ· ultimum illud ἢ σκίλλῃ videri poterat a *Theophrasto* non profectum, atque interpretationi prioris vocabuli tantum inserviens: sed σχῖνον et σκίλλαν quamquam ejusdem generis, diversa tamen esse *Scholiastes*, ut opinor, censuit: neque injuria, quum *Galenus* etiam Gl. Hippocr. σχῖνον explicuerit εἶδός τι σκίλλης. Σχῖνος autem non solum *lentiscus*, sed et juxta

Ἔφευγ' ἀναΐξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη,
Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,

καὶ συκοφάνται. ἢ παρὰ τοὺς σφῆκας· θυμικοὶ γάρ. ἢ ὅτι δριμὺ ὄξος παρὰ Σφηττίοις ἐγίνετο.

loquendi morem Atticorum *squilla*, ut praeter *Foes.* Oecon. Hipp. docuerunt *Salmas.* de Homon. H. I. c. 8. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* H. Pl. VII. p. 875. Quare non adeo gravis erat causa, cur *Frischlinus*, in reddenda Latine hac voce *Scholiasten* secutus, ab Illustri *Spanhemio* notaretur, quandoquidem et significatio ejus ambigua manifesto constat, et revera dubitari potest, utra sit in *Aristophane* praeponenda. Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς vero indicium facit Scholii vetusti, et eo tempore scripti, quo fabulae nostri Comici vel omnes, vel pleraeque, cum Grammaticorum integris adnotationibus, adhuc extabant; nam in iis, quae supersunt, nulla fit nec σχίνου, nec Theophrastei loci mentio. De accessione autem illa, quae fini adhaeret, παρὰ τὸ σχίζεσθαι etc. ita statuo, malae manus esse, et praeter *Scholiastae* mentem adsutam: pertinet enim ad μαστίχην, sive lentisci lacrymam, quae nihil habet cum squilla commune: res eo clarius adparebit, si, quemadmodum intelligendus sit Enarratoris locus, expedivero: Σχῖνον, inquit, *qui lentiscum alias significare solet, nunc Aristophanes Attice vocat squillam: nam mordendi facultate praedita esse vult omnia, quae cataplasma componunt: in sequentibus autem ad Comicum Scholiis verba sunt ex Theophrasti scriptis proposita, quae doceant, etsi sub eodem genere contineantur, aliud quiddam esse σκίλλαν, aliud σχῖνον.* Bene *Kusterus* ex A. ἢ σκίλλα· in reliquis erat ἤ.

28 Χυματίζειν] Χύμα recentioribus est *aqua:* inde χυματίζειν, *aqua diluere et miscere;* sed et *quemvis alium liquorem adfundere.* Non indignum erat hoc vocabulum, quod *Du Cangius* in Glossarium suum referret: paulo aliud ἐγχυματίζειν frequens in Hippiatricis, et ab *Henr. Stephano* non praeteritum. Hic autem, Scholia diversorum quomodo fuerint conturbata, exemplo manifestissimo patet: nam quae prima ponitur, illa *Didymi* est explicatio, ut jam ab eruditis animadversum ex *Athen.* II. p. 67. D. reliquae binae alios habent auctores. Indidem hauserat

Ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας. 725

725 Ἵν' ἐπομνύμενον.] Ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον· ἐπωμοσία δέ ἐστιν, ἣν 29 ἐπιδίδωσιν ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον πολλάκις. Σαλούστιος δέ φησιν, ὡς μέλλοντες εἴς τινα δημοτικὴν ἀποστέλλεσθαι χρείαν παρὰ τοῦ δήμου, πολλάκις 30 ἐπώμνυον τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα συκοφαντῶσιν οἴκοι μένοντες. Ἄλλως. Ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ 31 ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερίδης· καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀῤῥωστίας, καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς, ἀνεβλήθη ὁ ἀγών· οὕτως ὁ Τήλεφος. ἐπωμοσία ἐστὶν ὄνομα δίκης, καθ' ἣν οἱ μέλλοντες ἡττᾶσθαι, νοσεῖν προφασιζόμενοι, τὴν κυρίαν ἀνεβάλλοντο, καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐδι-

v. 725. Ἐπομνύμενον] Ita legitur in A. Ed. *Ph. Junt.* B. *Crat.* Farr. quum ceterae post Fl. corruptius ἐπωμνύμενον haberent, veterem scripturam *Kusterus* reduxit: neque aliter extabat in MSS. Arund. et D'O. Libri posterioris explicatio versibus interjecta cum Enarratore vetusto fere consentit: ἐφεδρεύοντα, ἐπιορκοῦντα καὶ συκοφαντοῦντα· quae tam intricata, atque adeo discors est, ut aquam in hoc verbo Grammaticis veteribus haesisse facile possit animadverti. Ad difficultatem levandam minime conducit altera lectio claris literis ibidem perscripta, τὰς ἐκκλησίας, qui casus si sedem obtineat, sine dubio jungendus est ad ἐπομνύμενον, efficietque loquendi formulam prorsus insolitam, cujus rationem ac sensum explanare neutiquam fuerit in proclivi. Hunc autem accusativum etiamsi alio in codice nullo, nec scripto, neque edito repererim, olim tamen in priscis exemplaribus extitisse Scholiastarum unus liquido satis evincit: eo certe fundamento nituntur illa, ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐκκλησίαις· et, ἐφεδρεύοντα ταῖς ἐκκλησίαις. Verum hoc de loco, quia res tota paucis transigi non potest, alias accuratius a nobis disputabitur.

Hesychius leviter hoc pacto emendandus: Ὄξος Σφήττιον· ἴσως ὅτι Σφήττιοι ὀξεῖς ἦσαν, διὰ τοῦτο εἶπον ὄξος Σφήττιον, ἤγουν δριμύ. Ὀξεῖς, qui sunt *acres* ac *vehementes*, vel, quod hujus vice Scholia nostra praebent, πικροὶ, *acerbi*, *acutos* reddere non debuerant *Dalecampius*, *Meurs.* de Pop. Att. in Σφῆττος, et *Spanhemius*.

29 Ἐπιδίδωσιν] *Libellum tradit*, ut solebant, in quo formula τῆς ἐπωμοσίας erat perscripta: sic intelligo: aliud enim est διδόναι vel ἐπι-

Κυ. Ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ' ὁ δαίμων, καὶ σοφός.

κάζοντο. Τινὲς δὲ ἐπομνύμενόν φασι τὸ 32 ὀμόσαι μὴ δικάσασθαι, καὶ παραβάντα τοὺς ὅρκους δικάσασθαι ὕστερον. Ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ, ταῖς ἐκκλησίαις. ταῦτα δέ φησιν, ὡς τοῦ Νεοκλείδου διὰ κακουργίαν ταῦτα ποιοῦντος. Ἄλλως. Ἐπομνύμενον μὲν ἀντὶ τοῦ, ἐφεδρεύοντα ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ συκοφαντοῦντα ὑπὲρ τοῦ κερδαίνειν· ἢ ὑποφθείροντα, ἵνα συνέλθωσιν οἱ δικασταί, καὶ βοηθήσωσιν οἷς αὐτὸς βούλεται· ἢ κακουργοῦντα· οἱ γὰρ συνωμόται ἐπὶ κακῷ ὤμνυον. Ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἡ δευτέρα κρίσις τοῦ δικαστηρίου λεγομένη μετὰ τὴν τῶν ἀποκλήρων παρουσίαν.

726 Ὡς φιλόπολις.] Καθὸ τὸν λυμεῶνα τῆς πόλεως ἠμύνατο.

διδόναι ὅρκον, *jus jurandum deferre*. Quam *Scholiastes* ἐπωμοσίαν, eam *Pollux* ὑπωμοσίαν scripsit VIII, 56. ut notatum ab *Henr. Valesio* ad *Harpocrat.* p. 192.

30 Ἐπώμνυον τὸ] Etsi lectionem vulgatam retineri posse non diffitear, concinnius tamen, ut quidem existimo, coalescent ἐπωμνύοντο μὴ δύνασθαι etc. Salustium non alium indicari verisimile mihi videtur, quam Sophistam illum, qui scripsit, *Suida* teste, commentarios ad Demosthenem; ex quibus haec esse desumta, nihil impedit, quo minus credamus. Ejusdem etiam recordor ab *Ulpiano* factam fuisse mentionem. *Valesius* observat ἐξωμοσίαν dici, quae hic describitur ἐπωμοσία· eadem de re, sed minus accurate, monuit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. II. p. 1298. G.

31 Ὑπαντᾶν] Longe vulgarius est ἀπαντᾶν πρὸς τὴν δίκην, τὴν κυρίαν· neque veto, si quis reponi malit. Vid. *Ammon.* περὶ Ὁμ. καὶ Δ. Α. in Ὑπαντῆσαι. Ὑπομωσθείσης, quod Edd. est nulla quae non praeferat, a lege Grammatica refutatur: verum ex hoc ipso *Hyperidae* verbo patet, ὑπωμοσίαν potius, in principio saltem hujus membri, quam ἐπωμοσίαν fuisse adpellandam. Quid *Gelenium* et *Portum* moverit, ut Grammatica ratione contemta, quum recte scriberetur in A. et Fl. ἐπομνύμενον, uterque per totum Scholion dederit ἐπωμνύμενον, haud intelligo: merito *Kusterus* ab iis discessit. Haec pars ex Telepho fuerit depromta, an quae proxime sequitur, parum liquet: is autem est Pergamenus Grammaticus, quem *Suidas* inter alia librum composuisse testatur περὶ τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων· item, περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ ἐθῶν.

32 Ὀμόσαι] Aptius forte

Καρ. Μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο.
Καὶ πρῶτά μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·

727 Τῷ Πλούτωνι.] Τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ,

- - - - Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος· - - - -

καὶ πάλιν,

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν.

Ἄλλως. τὸν Πλοῦτον οὕτω λέγουσι· καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ

v. 727 Τῷ Πλούτωνι] Additum in C. D'O. explanandi gratia, παίζειν εἰπὼν πλησίον· quae, nisi Scholia vulgata subsidio venirent, vix intelligeremus. Nunc colligi potest, debuisse scribi, παίζει τῷ Πλούτωνι εἰπών· scilicet pro τῷ Πλούτῳ. Πλησίον vero pertinet ad παρεκαθέζετο, quod valet πλησίον ἐκαθέζετο. In hoc autem verbo tribus Edd. A. Fl. et B. *Gel.* mendam adsperserat typothetae negligentia παρεκαθέετο· in ceteris macula fuit sublata.

ὁμόσαντα. Utrum vero δικάσασθαι legeris, an δικάσεσθαι, nihil refert: horum enim temporum usus est saepe promiscuus.

33 Ἡσίοδος] Ἔ. καὶ Ἡ. v. 465. In *Sophoclis* Inacho Πλούτωνα vocari, qui proprie Πλοῦτος erat divitiarum Deus, *Scholiastae* credimus: fuit enim illud drama Satyricum, unde quaedam *Aristophanes* in hanc fabulam transtulit, ut facile percipi potest e Scholiis ad v. 807. itidemque ex λάταγος ibi facta mentione apud *Athen.* xv. p. 668. B. Igitur Πλούτωνος ἐπείσοδος est Pluti, qui Jovem comitabatur, in aedes ingressus cum omni bonorum copia. Iambus alter si sensu aeque ac numeris aptis constaret, omni careret difficultate: considerandum, an hoc parvulae mutationis adjumento redintegrari possit: Τοιάνδ' ἐμοὶ Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν; quadrandae sententia verbum deest, quod nisi per ellipsin occultatum existimes, proximo versu sequebatur.

34 Σταλάσσων] Genere mutato, ut nomini conveniat, malo σταλάσσον· linteum stillans vel sudore, vel sanguine, vel lacrimis, quas detersas hauserat. Omnes Edd. occupavit δίκρωσσον· recte *Suidas* et *Hesych.* σινδόνιον δίκροσσον· ibi *Schrevelius* tanquam emendationem a *Sal-*

Ἔπειτα, καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,
Τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ 730

Πλούτωνι τὸν Ἅιδην νομίζουσι· καὶ γὰρ 33 Ἡσίοδός φησιν·

Εὔχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ Δημήτερί θ᾽ ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.

729 Ἡμιτύβιον.] Ἀντὶ τοῦ, σουδάριον· ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγεῖον. καὶ Σαπφὼ, ἡμιτύβιον 34 σταλάσσων. ἢ δίκροσσον φακιόλιον.

v. 729 Ἡμιτύβιον] Cum Edd. conspirant *Suid.* in V. et *Poll.* VII, 71. ex membranis Palatinis emendatus; cum Arund. MS. C. D'O. Ἡμιτύμβιον] μαντίλιον. Eadem apud alios scriptores occurrit varietas: in *Hippocrate* legitur ἡμιτύβιον, licet vetusti libri nonnunquam discedant, ἡμιτύμβιον in *Aretaeo*, qua de re vide *Foesii* Oecon. Hippocr. Bis *Philostorg.* H. E. VII, 14. XI, 1. dabit ἡμιτύβιον, et *Damasc.* apud *Phot.* p. 569. v. 38. ubi tamen ex aliis MSS. adnotatur ἢ τύμβιον, quod *Etymologus* habet in V. Ἡμικύκλιον. Utram scribendi rationem sequaris, modo ἡμιτύβιον origini suae magis consentire teneamus, nihil omnino interest: freqnenter enim, invitante pronunciandi consuetudine, solet usu venire, ut μ ante β multis vocibus interjiciatur: sic Τορύβας et Τορύμβας, Ἀρύβας et Ἀρύμβας, nomina Macedonica: Σεβρῖται et Σεμβρῖται *Straboni* XVII. p. 1134. B. Νῶβα, Νόμβα *Stephano*, de qua *Reland.* Palaest. III. p. 911. *Hesychio* συμβίνη pro σιβύνη. In θάμβος, κύμβαλον, τύμπανον, λαμβάνω, pluribusque verbis, sedem habet insiticia litera perpetuam. Sed propius ad nostram vocem, quae ab Aegyptiis, ut vere monuit *Pollux*, manavit, accedunt *Aristagorae* apud *Stephanum* Ἑρμοτυμβιεῖς, et *Herodoti* Ἑρμοτύβιες. II, 164. IX, 31. pars Aegyptiorum militaris et bello dedita; quibus juncti Καλασίριες ejusdem ordinis facile nos in eam cogitationem inducunt, utrorumque nomen a vestitus genere fuisse tractum: nam *Berkelius*, dum fontes Hebraeos consectatur, quin se lectoremque suum inani opera deludat, minime dubito.

v. 730 Περιέψησεν] Περιεσπόγγισεν. Κατεπέτασ᾽] περιεσκέπασεν. Φοινικίδι] πέπλῳ κοκκίνῳ. C. D'O.

Κατεπέτασ᾽ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι,
Καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ᾽ ὁ θεὸς ἐπόππυσεν·
Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ᾽ ἐκ τοῦ νεὼ,
Ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. Γυ. ὦ φίλοι θεοί!

732 Ἐπόππυσεν.] Ἐσύρισεν, ἵνα οἱ δράκοντες ἐξέλθωσι δηλονότι.

733 Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντες.] Κοινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἥρωσι δράκοντες παρετίθεντο, ἐξαιρέτως δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ. δράκοντες δὲ λέγονται ἀπὸ τοῦ δέρκω, ὅ ἐςι βλέπω· ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ

v. 732 Ἐπόππυσεν] Vitio scribitur in C. D'O. ἐπόπτυσεν· interpretatio proba, atque eadem, quae Scholiastae, sed Attico more formata, ἐσύριξεν. Sequenti versu Ἐξηξάτην] ἐξῆλθον· iota subscriptum cum omnibus Edd. negligenter omisit: atque ideo factum reor, ut declaretur per ἐξελθεῖν, quasi veniret ab ἐξήκω· nam plane delirat *Gerardus* ab ἐξάγομαι repetens. Sine controversia pertinet ad ἐξαΐσσειν, ut recte observarunt *H. Stephan.* in Th. L. Gr. et *Bisetus*; ad quam radicem indicandam omnino subnotari debet iota. Tantillum vitium in causa fuit, ut saepe docti viri laberentur: ad *Luciani* Peregr. monuit *Tan. Faber* pro ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν scribendum esse ᾖξαν, et hunc ipsum Comici locum adhibuit. Haeret etiamnum eadem menda in festivissimi Scriptoris Demon. p. 999. πρὸς ταῦτα ἦξεν, et nescio cujus Neron. p. 1040. ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ἦξε· item *Diogen.* L. IV, 16. εἰς τὴν Ξενοκράτους ἦξε σχολήν. Recte *Perizonius* ad Aelian. V. H. III, 42. *Maximo Tyrio* Diss. x. p. 106. restituit, ᾖξαν δὲ οἱ δυστυχεῖς ἐπὶ βρόχον πάντες ἑξῆς· cur non de eadem fidelia duos dealbavit parietes? quippe proxime praecedente pagina non minus est refingendum, ἐπὶ Ἄμηςριν ᾖξε τὴν τοῦ παιδὸς γαμετήν· quod quum *Clericus* non perspiceret Sylv. Phil. c. 9. p. 269. in gravem errorem incidit, malumque interpretem egit. *Isaeus* ὑπὲρ τοῦ Νικοςρ. κλ. p. 47. v. 20. καὶ οἱ μὲν εὐθὺς κατὰ τὰ πρῶτα ἐπὶ τὰ Νικοςράτου ἄξαντες, οὗτοί εἰσι· difficile videatur, nulloque idoneo sensu praeditum, nisi quis in promtu habeat αἴξαντες, vel ᾄξαντες, sicut in Equit. *Aristoph.* v. 483. Θεύσει γὰρ ᾄξας ἐς τὸ βουλευτήριον· ubi commode Schol. ᾄξας δὲ ἀντὶ τοῦ αἴξας. Jam videamus, quantum operae pretium fecerit *Olear.*

Καρ. Τούτῳ δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ 735
Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γέ μοι δοκεῖν·
Καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,
Ὁ Πλοῦτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·

ζῶον. ἀνιέρωται δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ, ἐπειδὴ 35 τὸ γῆρας ἀποβάλλει. καὶ ἡ ἰατρικὴ δὲ φυλάττει τῇ φύσει τὸ νέον, ἐξωθοῦσα τὰ νοσήματα.

736 Ὥς γέ μοι δοκεῖν.] Καλῶς τὸ, ἐμοὶ δοκεῖν· οὐδὲ γὰρ ἑώρα αὐτοὺς ἔσω τῆς φοινικίδος ὄντας.

737 Καὶ πρίν σε κοτύλας.] Ὡς εἰ ἔλεγεν, πρὶν πτύσαι. Κα-

in *Philostr.* Her. p. 690. ταῦτά τοι καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας ᾖξεν· ecce notam ejus: ᾖξεν] *Optime Cod. Barocc. et Colleg. Novi. Editi,* ἦξεν· quasi quicquam inter haec bina discriminis intercederet.

v. 735 Ὑποδύνθ' ἡσυχῇ] Ὑπεισελθόντες ἠρέμεν, pro ἠρέμα· C. D'O. *Suid.* Ὑποδὺς, ὑπεισελθών· *Hesych.*

v. 736 Ὥς γέ μοι] Ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ· C. D'O. in quo praeterea talis redditur ejus dicti ratio: οὐ γὰρ οἷον τε ὁρᾷν κεκαλυμμένον τῇ κεφαλῇ· id quidem satis bene; sed ipsa lectio claudicat: scribendum enim fuisset, ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει, pro ἐδόκει.

v. 737 Κοτύλας] Καρτελούρας C. D'O. et ἐκποιεῖν pro ἐκπιεῖν. *Du Cang.* Gl. M. et I. Gr. ex Glossis MSS. ad Plut. *Aristophanis* profert, Ταῖς κοτύλαις (v. 436.) καρτερούλαις· etsi priorem scribendi modum secutus fuerit *Nicephorus Blemmydes,* forma tamen posterior est praeferenda, *quarterula.*

---

masio profectam adnotavit, δίκρασσον· quo jure, disci potest ex iis, quae vir maximus de κράσσοις, *fimbriis, cirris* observavit ad *Jul. Capitol.* p. 128. Eadem macula in Scholiis ad Σφ. v. 473. alibique saepe.

35 Τὸ γῆρας ἀποβ.] Cur Aesculapio dracones ac serpentes in primis fuerint sacri, quam rationem Scholiastes explicuit, eandem fere, sed verbis aliis enarratam, inveni ad oram C. D'O. Εἰκότως φασὶν ὑπηρέτας ἔχειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὄφεις, τὸ παλαιὸν αὐτοὶ ἀπεκδυόμενοι δέρμα ἀεὶ νεάζουσιν· οὕτως καὶ ὁ θεὸς τῶν ἀσθενούντων τὰς νόσους, οἷα τινὰ βλαβερὰν ἀπορρίπτων νεά-

Ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
Τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον· ὁ θεὸς δ' εὐθέως 740
Ἠφάνισεν αὑτὸν, οἵ τ' ὄφεις, εἰς τὸν νεών.
Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς
Τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
Ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.

τύλη δὲ εἶδος μέτρου, ὃ νῦν καλεῖται 36 ἡμιξέστιον. Ἄλλως. σκώπτει τὰς γυναῖκας ὡς μεθυούσας. δέον οὖν εἰπεῖν, πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα, εἶπε, πρὶν ἐκπιεῖν κοτύλας οἴνου δέκα.

741 Ἠφάνισεν αὑτόν.] Ἀφανῆ ἑαυτὸν ἐποίησεν ἐμοῦ συγκροτήσαντος.

743 Τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο.] Ἐφιλοφρονοῦντο. κυρίως δὲ

v. 740 Τὸν δεσπότην] Error ex similitudine literarum proximarum ortus in C. D'O. Τὸν δεσπότ' ἤγειρον] ἐλάλησα· recentioris est Graecismi λαλεῖν τινὰ, *clamando excitare.*

v. 741 Ἠφάνισεν] Ἀφανῆ ἐποίησεν C. D'O. in quo additur ad ὄφεις, ἔβησαν· prave: capiendum enim tanquam scriptum foret, ὁ θεὸς δ' εὐθέως, οἵ τ' ὄφεις ἠφάνισαν ἑαυτοὺς εἰς τὸν νεών. Neque illud laudandum, quod mox supplet παρ' αὐτῷ] τῷ ναῷ, violata regula, quam *Thomas Mag.* praescripsit in Παρά· nam οἱ ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ sunt, qui juxta Plutum in Aesculapii templo incubabant.

v. 744. Ἐγρηγόρεσαν] Ἔξυπνοι ἦσαν C. D'O. Infra ταχὺν· sed vitium prodit interpretatio, ταχέως.

ζοντας δεικνυσιν· in quorum postrema parte festinantis librarii culpa praeteritum est nomen, cui βλαβερὰν adhaerebat, sive κατάστασιν, sive quidpiam simile, quod conjiciendo reprehendere difficile fuerit: quanquam illud etiam, quia serpentum senectus in hoc scholio memoratur, in mentem venit, fieri potuisse, ut βλαβερὰν ortum sit per inscitiam ex rariore vocabulo, forte corruptius scripto, λεβηρίδα· nam commode procedit, ac sententiae minime repugnat, οἷα τινὰ λεβηρίδα ἀποῤῥίπτων. Alias ex aliis auctoribus causas, cur Aesculapio sacri angues velut perpetui comites

Ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα, 745
Ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχὺ,
Τὸν δὲ Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
Γυ. Ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ 'ναξ δέσποτα!
Ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος; Καρ. ἔρχεται·
Ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος· 750

ἀσπάσασθαί ἐστι τὸ περιπλέκεσθαί τινα, διὰ τὸ ἄγαν σπᾶσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸν ἕτερον, καὶ περιβάλλειν τὰς χεῖρας ἐν τῷ φιλοφρονεῖσθαι.

745 Πάνυ σφόδρα.] Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. 37 Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐπῄνουν ἐπὶ τοῦ θεοῦ· κυρίως γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπου.

748 Ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν.] Ταῦτα ἡ γυνὴ τοῦ Χρεμύλου θαυμάζουσα τὸν θεόν.

v. 747. Τὸν δὲ] Τόν γε C. D'O. Lectio tolerabilis, sed ea lege, ut hic versus non praecedentibus adjungatur; quod fieri debet, si τὸν δὲ legeris, sed per se consistat. Ἐποίησεν vero *Kusterus* consentiente C. D'O. literam extremam non sine dispendio metri priores Edd. insuper habuerunt.

v. 748. Ὅσην] Βαβαὶ addit C. D'O. ut saepe solet in hac admirandi formula. Deinde, Ὑπερφυὴς] πολύς.

---

ac famuli addantur, recenset *Meibom.* ad Jusj. *Hippocr.* c. v. §. 26. Articulum vero inserui φυλάττει τῇ φύσει, quam in cunctis Edd. eliserat praecedentis syllabae similitudo.

36. Ἡμιξέστιον] Ἡμίξεστον non solum *Suidas* et *Schol.* ad v. 436. 1055. sed et margo C. D'O. in qua talis adnotatio, paulo quidem vitiosius scripta, sed quam facile corrigas ex Scholiis editis, invenitur: Διαβάλλει αὐτὴν καὶ αὖθις ὡς μέθυσον· δέον δὲ εἰπεῖν λόγον ἕνα, ἢ τι τοιοῦτον πρὸς τὴν συνήθειαν, ὁ δὲ οὕτως εἶπεν. Εἶδος μέτρου ἡ κοτύλη, ὃ καλεῖται ἡμίξεστον. Quod autem *Scholiastes* initio dixit πρὶν πτύσαι, proverbium est de re, quae celerrime conficitur, antequam exspuendi habeas tempus.

37. Ἀττικὸν δὲ τὸ etc.] Illud ἐκ παραλλήλου σχῆμα Atticorum esse quasi proprium saepe monent Grammatici; vide *Schol.* ad v. 25. et *H. Stephan.* App. de D. A. p. 27. 73. Idcirco non injuria

Οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
Ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ
Ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.
Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν,

753 Ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες.] Ἤγουν, ταῖς δεξιαῖς ἠσπάζοντο.
38 Ὅμηρος,

v. 752 Ἠσπάζοντο] Ἐχαιρέτουν. Ἐδεξιοῦνθ'] τὰς δεξιὰς ἐνέβαλλον αὐτῷ ἀσπαζόμενοι. Τῆς ἡδονῆς] τῆς χαρᾶς. C. D'O. Χαιρετεῖν et χαιρετίζειν, hoc apud veteres etiam usitatum, illud recentioris notae minusque frequens, communis Graecorum dialectus celebrat, Attica respuit: locum utrique dedit in Gl. M. et I. Gr. *Car. Du Cangius* ex Glossis interlinearibus MSS. ad *Aristophanis* Plutum haec promens: Ἐμὲ γάρ τις οὐ προσεῖπε] οὐ χαίροις εἶπε, ἐχαιρέτισε· sic enim, quae ad v. 786. pertinent, fuerant repraesentanda: C. D'O. ibi nihil habet praeter verbum ultimum τῷ προσεῖπεν adjectum. *Diogen.* L. III, 98. ex *Platonis* sententia φιλανθρωπίας enumerat εἴδη τρία· ἓν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας γινόμενον, οἷον ἐν οἷς τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσι· quae ideo minus erant praetermittenda, quod eandem, quam *Scholiastes* adhibuit, loquendi formulam continerent. Ad *Aeschyli* Pers. v. 153. Enarrator vetus: προσηγόροις λόγοις αὐτὴν προσφωνεῖν, ἤτοι χαιρετίσαι αὐτήν· et, ὁ χορὸς χαιρετίζων αὐτὴν φησὶν, ὦ χαῖρε βασίλισσα etc. Hinc χαιρετισμοὶ *salutandi officia; salutationes*, ut recte vertit *Valesius* apud *Polyb.* in Exc. p. 161. οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον· quamvis alioquin in Adnotat. ita scribat, ut jure dubitari possit, an virtus vocabuli penitus ipsi fuerit perspecta: quid enim aliud haec, quam viri magni haesitationem indicant? Salutationes *verti: deductum enim ἀπὸ τοῦ χαῖρε id vocabulum esse existimavi.* Prehensationes *etiam interpretari possis.*

v. 754 Οὐσίαν] Περιουσίαν. Συχνὴν] πολλήν. Κεκτημένοι] ἔχοντες. C. D'O. Eam loquendi rationem usurpat *Lys.* ὑπὲρ τῶν Ἀριστ. χρ. p. 152. v. 37. κινδυνεύομεν περὶ ὧν οἱ πρόγονοι ἡμῖν κατέλιπον κτησάμενοι ἐκ τοῦ δικαίου. Pari significatione ponunt ἀπὸ τοῦ δικαίου, ut ἀπὸ τοῦ βελτίστου· ut ὁ ἀπὸ τοῦ βελτίστου χρηματισμὸς *Polybii*, *opes honestissimis artibus quaesitae:* de quo genere dixit eximius ille *Leopard.* Emend. I, 21.

Οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, 755
Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ᾽ ἅμα.
Οἱ δ᾽ ἠκολούθουν κατόπιν, ἐστεφανωμένοι,
Γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ

Δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν.

756. Ὀφρῦς συνῆγον] Τοῦ-
τ᾽ ἔγμα κατηφείας, ut recte
tur in C. D'O. talem
s speciem formant con-
a et adducta supercilia.
unxit etiam *Aristaene-*
l. Ep. 17. μὴ σκυθρώπα-
κλή γε οὖσα, μηδὲ τὰς ὀ-
άναγε· nisi tamen ibi
is legendum sit, τὰς ὀ-
σύναγε· videtur enim
tophanem imitatus: qua-
ctionem eam agnovisset,
prorsus Latine reddidit
ntissimus *Mercerus*; nam
ειν τὰς ὀφρῦς est *addu-*
supercilia, quum ἀνά-
magis sit *subducere,*
ique valeat, quod αἴρειν,
ειν, ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς,
a subrigere supercilia,
uibus ad *Lucianum* dixi
73. *Schol.* tamen ad A-
n. v. 1068. τὰς ὀφρῦς ἀνε-
ῶς exposuit ἐσκυθρωπα-

758 Εὐφημοῦντες] Τὸν
τον. Ἐμβὰς] ὑποδήματα.
θμοις] (quod idem scri-
ae vitium irrepsit in so-
Ed. Bas. *Gelenii*) ἀτά-
. Πρεσβήμασι] κροπομπαῖς.
as in Ἐμβάς, ubi *Comi-*
ersum profert, ultimam
m exponit κηδήμασι. Est
n versus hicce procul
dubio derivatus ex Tragoe-
dia quadam antiqua, cujus
notas gerit, coloremque tam
manifestum, ut harum re-
rum intelligentem fallere non
possit. Ceterum in Scholio,
si verum est εὐρύθμοις, re-
poni decet εὐτάκτοις· sin pe-
titam credas interpretatio-
nem ex vetusto exemplari,
variae lectionis indicium fa-
ciet ἀρρύθμοις· neque absur-
de Carion joci plenus, quod
a Tragico poëta serio scri-
ptum fuerat εὐρύθμοις, mu-
taverit in contrarium, ut
incompositos senilis turbae
gressus illuderet.

---

dubites, an mutanda veniat
interpunctio: ἐκ π. τὸ αὐτό·
Ἀττικὸν δέ. Τὸ ἐπῄνουν etc.
id est, *Quae sunt ejusdem*
potestatis adverbia conjun-
guntur Attico loquendi mo-
re. Ἐπῄνουν *autem observa*
de Deo poni, quum alioquin
homo dicatur proprie lauda-
ri, sive ἐπαινεῖσθαι· nam no-
tare non videtur voluisse,
ἐπαινεῖν θεὸν Atticum haberi,
quod ratione caret, sed ἐκ
παραλλήλου copulata πάνυ σφό-
δρα.

38 Ὅμηρος] Il. K, 542.

Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
Ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου 760
Ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
Οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

765 Ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ.] Ἐπεὶ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι οὐκέτι ἔσται σπάνις ἄρτων, ἀλλ' εὐπορία, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἄρτοις ἀναδῆσαι βούλεται, καὶ στεφανῶσαι. Κριβανωτῶν δὲ ὁρμαθῷ, ἀντὶ τοῦ, ἄρτων δέσμῃ ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων, δέον εἰπεῖν στεφάνῳ. κρίβανος

v. 762 Ἡμῖν] Ὑμῖν C. D'O. utrum sit anteponendum, vix decernas: illud in vulgata placet, quod Carion inplendi ventris cupidissimus, ubi res agitur penuaria, semet exclusum nolit, libenterque senibus adgreget. Porro in eodem libro, Εἰσιοῦσιν] εἰσελθοῦσιν. Ἀγγελεῖ] λέξει. Ἄλφιτ'] ἤγουν ἄρτοι. Ἐν τῷ θυλάκῳ] ἐν τῇ ἀρτοθήκῃ. *Suidas* etiam Θύλακος, ἡ ἀρτοθήκη, subjecto *Comici* versu: idque fuisse notatum in vetustis ad hunc locum scholiis, liquido patet ad Eccleslaz. v. 378. Θύλακον δὲ ἀρτοθήκην σημαίνειν καὶ ἐν Πλούτῳ ζητητέον· unde colligere licet, hic partem Scholiorum ad aliquot versus desiderari. Θύλακον *saccum* esse *scorteum*, in quem farina vel panes condantur, docet *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XVI. ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ· simili modo Antisthenes apud *Diogen. L.* VI, 9. λαβὼν . . . θύλακον κενὸν πρὸς ἀλφιτόπωλιν ἧκε, καὶ σαξάμενος ἀπῄει. Ergo perquam proprie dixit *Aristoph.* ἄλφιτ' ἐν τῷ θυλάκῳ.

---

39 Διὰ] Sic omnes Edd. solus *Portus* male mutaverat in μὲν. De κριβάνῳ plura *Schol.* ad Ach. v. 86.

40 Τὸ παρ' αὐτοῖς] Τὸ, quod habet Ed. princeps, in reliquis sine causa praetermissum. Pro παρ' αὐτοῖς videndum esse jubet *Kusterus*, an non potius legi debeat, παρ' Ἀττικοῖς· neque diffiteor errore satis frequenti Ἀττικοὺς abiisse in αὐτοὺς· hic tamen, ut alibi saepe, αὐτοὺς accipere licet Athenienses, quorum in urbe nimirum agebantur fabulae. Si *Suidam* sequimur, reponendum foret Ἀθηναίοις· sic enim ille,

Γυ. Νὴ τὴν Ἑκάτην, κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι
Εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ 765
Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα. Καρ. μή νυν μέλλ' ἔτι·
Ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.
Γυ. Φέρε νῦν, ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα

δὲ παρὰ τὸ κρῖ, καὶ τὸ βαῦνος. παίζει δὲ 39 διὰ τὸ ἀδηφάγον αὐτοῦ. Γράφεται δὲ καὶ, ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ.

768. Φέρε νῦν, ἰοῦσα.] Πρὸς τὸ ἔθος 40 τὸ παρ' αὐτοῖς· τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς

v. 765 Σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ] Videamus primum interpretationes, quas subministrat C. D'O. Ἀναδῆσαι β.] στεφανῶσαι θέλω. Εὐαγγέλια] συγχαρίκια. Κριβανωτῶν] ἤγουν ἐκ κριθίνων μαζῶν· διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. ἄρτων κριθίνων. Vox inferioris aevi ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν Συγχαρίκια plenius scribi solet, ut disci potest ex *Car. Du Cangii* Gl. M. et I. Gr. Hoc autem mulieris joco Carionem ut λαίμαργον ac voracem tangi, observat etiam *Scholiastes*; ideo scilicet nexam panum seriem, quae coronae vice caput ejus ambiat, memorari, ut denotetur τὸ ἀδηφάγον αὐτοῦ. Sed ἀναδῆσαι ἐν ὁρμαθῷ quamvis usus praepositionis ἐν, si minus apud Atticos, apud alios certe Graecos satis frequens, tanquam inprobum damnari vetet, fatendum tamen est, simplicius orationem procedere, si legas, σε κρ. ὁρμαθῷ· vel potius, quod in veteribus membranis extitisse Scholiastes indicat, σ' ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ· sic enim emendavimus, quum in cunctis Edd. inscite circumferretur ὁρμαθῶν. Commode vero ἀναδῆσαι ὁρμαθῷ ἐκ κριβανωτῶν, quod et D'Orvillianum enarratorem invenisse credibile est: nam cur ἐκ κριθίνων μαζῶν, nisi ob oculos habuisset ἐκ κριβανωτῶν;

v. 766. Μή νυν] In C. D'O. μὴ νῦν et mox Φέρε νῦν, quemadmodum in Edd. quanquam exponat δή. Vide *Schol.* supra ad v. 414. et nos ad v. 788. Μέλλ'] βράδυνε, ut mos est scribendi recentiorum Graecorum.

v. 767 Ἐγγύς] Omissum in ipso versu manus eadem C. D'O. reposuit superne post εἰσίν, diversa ea sede, quam Edd. huic voculae tribuunt. Adscriptum, Ὡς] ὅτι οἱ.

Ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
Καρ. Ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι. 770

τῶν, ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον εἰς σημεῖον εὐπορίας· ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν Ἡδυχάρει,

- - - - φέρε σὺ τὰ καταχύσματα
Ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου, καὶ τῆς κόρης.

ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πλοῦτος ἐν πρώτοις εἰσέρχεται, τοῦτό φησι. σύγκειται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. Κυρίως δὲ ἐλέγοντο, ὅταν δούλους ἠγόραζον· ἔφερον γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, καὶ καθίζοντες κατὰ τῆς κεφαλῆς κατέχεον κόλλυβα καὶ ἰσχάδας, καὶ φοίνικας, καὶ τρωγάλια ἄλλα, καὶ τραγήματα· καὶ οἱ σύνδουλοι ταῦτα ἥρπαζον. ἐλέγοντο οὖν ταῦτα καταχύσματα. τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου 41 διὰ τὸ νεωστὶ βλέψαι ὑπὸ Χρε-

v. 769 Νεωνήτοισιν] Νεωστὶ ἠγορασμένοις δούλοις C. D'O. videtur ergo talem in modum accepisse, κομίσω καταχύσματα ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ νεωνήτοις, *sicut fieri solet mancipiis primum emtis et domum ductis:* melius *Scholiastes* conjunxit. Deficit ad finem ἐγὼ in C. D'O. nec sane nimis concinne versum claudit. Forte vox alia vetustis in exemplaribus extrita, vel maculis obducta, sic ut legi non posset, effecit, ut ejus deperditae vice novam ἐγὼ librarius fulciendo metro procuderet: quod mendi genus quantam cladem antiquis scriptoribus intulerit, non est ignotum. Si quis interim elegans putet, finiri hunc versum per ἐγώ, indidem incipere sequentem, is per me licet judicio suo fruatur.

ἔθος ἦν Ἀθηναίοις, in Καταχύσματα, ubi partem hujus adnotationis ita descripsit, ut facile appareat, quod jam ante monuimus, eum scholiis ad hanc comoediam minus integris usum fuisse: tametsi negandum non putem, quae a κυρίως δὲ ἐλέγοντο usque ad finem addunttur, ignota *Suidae*, vilioris esse pretii. Sequitur, νέως ἢ τῶν δούλων· eodem vitio laborat *Hesychius*, quod ope nostri *Scholiastae* demi posse dudum animadvertit *Petavius* ad Themist. p. 527, deinde, τοῦ πρώτου εἰσιόντος· utrobique malim, τὸ πρῶτον εἰσιόντων· tum, καὶ τοῦ νυμ-

Κομμάτιον Χοροῦ.

ACTUS TERTII SCENA TERTIA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,

υ, ὡς ἐπὶ δούλου νεωνήτου εἰληφὼς, τὰ καταχύσματα

69 Ὥσπερ νεωνήτοισι ὀφθαλμοῖς.] Δέον εἰπεῖν δούλοις, λμοῖς εἶπεν, διὰ τὸ ἀναβλέψαι τὸν Πλοῦτον.

71 Καὶ προσκυνῶ γε.] Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν· στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λά, ὧν τελευταῖος,

Ἀνίςαθ᾽ ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

ἑκάςου συςήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν ςίχων

παρὰ τὴν ἑ. . . . . ση- εὐετηρίας; quarum le- ;num ultra praeferatur, ni- ıdmodum interest. The- npi non raro veterum criptis memoratur Ἡδυ- ς, a *Casaubono* restitu- *Diogen.* L. III, 26. ver- ıutem distinguendine sint φέρε σὺ τὰ καταχύσματα έως, κατάχει etc. ut fecit rpres *Suidae;* vel, φ. σὺ :αταχύσματα, Ταχέως κα- ι· an — φέρε σὺ, τὰ κα- ύσματα Ταχέως κατάχει, *tu, scitamenta celeriter ndé* etc. pro certo defi- nequit: posterius tamen re non magni momenti placet: sic φέρε νυν in ro *Comico.* Theopompi ɔis, quae *Scholiastes* ha- *Suidas* responsum al- terius personae adjecit: Εὖ πάνυ λέγεις, quod ipsum paulo post apud *Aristophanem* invenitur v. 800. In proximis ἐπεὶ . . . φησι, quibus *Suidas* prorsus caret, corrupta videntur ἐν πρώτοις· refingendum existimo νῦν πρῶτον.

41 Διὰ τὸ ν.] In A. Fl. Amst. *Kusteri* comparet τὸ, cujus omissione *Gelenii* vitiatam editionem *Portus* expresserat. Mox legendum censeo, ὡς ἐπὶ δούλου νεωνήτους εἰρηκώς· scriptura vulgaris vereor, ut satis sit Graeca: quanquam in hac scholii parte plura legantur normae non exactissimae; quale quod praecedit, διὰ τὸ νεωςὶ βλέψαι ὑπὸ Χρεμύλου.

Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,

κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖθις· κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι, καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν 42 ἐξέλθοι τις ἀπαγγέλ-

v. 772 Κλεινὸν πέδον] C. D'O. σεμνὸν πέδον culpa descriptoris, ut ex adjecto Scholio perspicuum fit: Ἀθηνᾶς ἔνδοξον ἔδαφος· nam ἔνδοξος servit apud Grammaticos explicandae voci κλεινός. Sed consideratius adtendi meretur varia lectio, quam *Stephanus* suppeditat in Ἀθῆναι, κλεινὴν πόλιν, cum ad finem verba *Comici* proponens, ut arcem ostendat ab Atheniensibus adpellari πόλιν κυρίῳ ὀνόματι. *Berkelius* quidem sine dubitatione secundum eam scripturam pronunciare non veretur, hoc insuper usus argumento, cur tanto magis lectioni vulgatae diffidat; quia nimirum mox subsequatur χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος· jam χώραν et πέδον ferme ejusdem esse significationis. Haec sane ratio me parum movet: quidni enim eandem in orationem coëant, aeque ac Nub. v. 299. Ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι etc. an majore intervallo χθὼν Παλλάδος et γᾶ Κέκροπος distant, quam Παλλάδος πέδον et χώρα Κέκροπος; et tamen copulata vides. Neque vero, si sit opus, multum erit laborandum, ut aliquod utriusque vocabuli discrimen adsignemus: nam sive Παλλάδος πέδον arcem solam accipias, et totam Athenarum urbem χώραν Κέκροπος ex iis, quae docuit *Kuster.* ad Thesmoph. v. 119. quo spectat adscripta C. D'O. interpretatio, τὰς Ἀθήνας· sive prius ipsas Athenas significare velis, quomodo Hierapolis Phrygiae προφερέστατον εὖδας ἁπάντων in Inscriptione apud *Th. Smithum* Not. VII. Eccles. p. 37. alterum regionem Atticam, neutrum sane nec a *Comici* verbis, neque a consuetudine loquendi abhorrebit. Attamen haec a me non eo dicuntur, quo *Stephani* lectionem prorsus rejiciam, quasi nulla veri specie commendabilem: quin potius utramque probam existimo, atque in duplici fabulae nostrae editione ab auctore *Aristophane* profectam: utra vero posterioris emendationis pondus habeat, expeditum non est definire. Id quidem omnino constat, si Παλλάδος κλεινὴν πόλιν admittas, arcem Athenarum intelligendam esse, non secus atque in Equit. v. 1091. Lysistr. v. 317. 759. 911. quibus in locis *Scholiastes* ἀκρόπολιν exponit. *Lys.* κατὰ Ἀγορ. Ἐνδ. p. 137. v. 21. ἔπεμψαν οἱ πολῖται ἐκ Πειραιῶς τὴν πομπὴν εἰς πόλιν· sequitur enim paulo post non

Χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο.

λων, ὅπως εἰσιόντος τοῦ Πλούτου πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον μεταβέβληται.

773 Χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος.] Παίζει πρὸς Ἀθηναίους, tantum τὸ ἄστυ distinctum, sed etiam συμπίπτειν τὴν πολιτὴν τῇ Ἀθηνᾷ· idque nomen, praesertim in actis publicis, certe vetustissimis, arci fere proprium, uti patet ex *Thucydide* V. p. 330. v. 82. στήλας στῆσαι . . . ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει. p. 332. v. 73. ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾷ· p. 348. v. 13. Quod etsi *Meursius* pluribus exemplis ipse docuisset Cecrop. c. III. effugere tamen non potuit, quin sui oblitus graviter in hac ejus vocis potestate laberetur Thes. c. XVII. etenim *Plutarchus* in Thes. p. 11. A. quum scripsisset, Τὸ ἄστυ τήν τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε, quod vertendum erat, *Asty* sive *urbi et arci unum Athenarum nomen inposuit*, ille deterius etiam, quam *Xylander*, id eum in sensum accepit, qui a magni scriptoris mente longissime abest, *et urbem Athenas astu appellavit*. Nec *Petavium* laudo, qui *Themistii* τὴν Ἀθηνᾶν τὴν ἐν τῇ πόλει p. 310. A. Latine reddidit, *Minervae simulacrum, quod in urbe est*: utique *in arce*, unde cognomen est ductum Πολιάδος et Πολιούχου, quam auctore *Livio* dicas *praesidem arcis*, vel, *quae arcem tenet*: neque diversa ratio est Jovis Πολιέως ibidem aliisque in locis culti; nam non Athenis solum, sed multis in urbibus Graeciae πόλεις eaedem, quae ἀκροπόλεις. Thebani certe sacram trecentorum juvenum lectissimorum cohortem, quia in arce Cadmea stationem haberet, τὸν ἐκ τῆς πόλεως λόχον vocabant, teste *Plutarch.* in Pelop. p. 287. B. qui simul addit: τὰς γὰρ ἀκροπόλεις ἐπιεικῶς οἱ τότε πόλεις ὠνόμαζον. Sic Ἰνάχου πόλις in *Euripidis* Archelao apud *Strab.* V. p. 339. A. Argorum arx, ut ipse Geographus explicuit VIII. p. 570. B. Porro Stephanum ex vetustissimis ad hunc *Comici* locum scholiis, quae notaverat, hausisse credibile videtur. Commodi sunt et cum his comparandi versus *Aristophanis* bini, quos ab Agricolis ejus sumtos servavit *Hephaest.* p. 42. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική, Χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός. Vulgo fuisse notos ostendit adducto initio *Marc. Antonin.* IV, 23. quod *Jo. Meursium* et *Gatakerum* praeteriit; non *Menagium* ad *Diogen. L.* II, 58. Additur ad πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον in C. D'O. κατ' ἀρχάς· διὸ εἶδεν αὐτὸν

Αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς,
Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον, 775

φιλεγκωμίους ὄντας. Κέκροψ δὲ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, 43 ᾤκησε τὰς Ἀθήνας. ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κεκροπίδαι. τινὲς δὲ φασι τοῦτον καὶ διφυῆ γενέσθαι, οἱ μὲν, ὅτι τὰ ἄνω ἀνδρὸς εἶχε, τὰ δὲ κάτω θηρίου· ἕτεροι δὲ, ὅτι νόμους πολλοὺς ἐφεῦρε τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ ἀγριότητος εἰς ἡμερότητα ἤγαγεν· ἄλλοι δὲ, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισγομένων ταῖς γυναιξὶν, καὶ ἐκ τούτου μὴ

νεωςί· huc enim adverbium, quod τῷ ἔπειτα versu sequenti est inepte superscriptum, ut quidem opinor, transferri debet.

v. 774 Ξυμφορὰς] Συμφορὰς C. D'O. alias satis adcuratus in hac litera servanda, quam in primis Attici poëtae negligere non solent: veluti mox ξυνών. Vid. *Jos. Wass.* in Add. ad *Thucydid.* quae in Praefatione retulit Clariss. *C. A. Dukerus.* Οἵοις] ὁποίοις, κακοῖς. Ἐλάνθανον] ἐμαυτόν. Idem liber.

---

42 Ἐξέλθοι τις] A. lectionem reduxi: error in Fl. irrepsit, ἐξέλθον τις ἀπαγγέλλων· inde *Gelenius* accentu pravo finxit, ἐξέλθων τις, *Portus* ἐξελθών τις. *Kusterus* denique ἐξελθών τις ἀπαγγέλλοι.

43 Ὤικησε] Cecropem Athenarum, vel potius Cecropiae, multi conditorem ferunt: idem tradere si voluit *Scholiastes*, scribendum erit ᾤκισε· *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 111. ἐλθὼν γὰρ (ὁ Κέκροψ) ἀπὸ Σάεως πόλεως Αἰγύπτου τὰς Ἀθήνας συνῴκισε· clarius hoc pacto liquet ratio, cur Cecropidae dicti fuerint Athenienses, quam si secundum vulgarem scripturam praecedat, *Cecrops Aegyptius genere migravit*, vel *habitatum venit Athenas:* conditorum enim inprimis est nomina sua populis inpertire. *Scholiasten* descripsit *Suidas* in nonnullis aliquantulum discedens; quam variationem enotare lubet: ὅθεν καὶ Κεκρ. οἱ Ἀθ. ἢ οἱ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς . . . . γεγενῆσθαι τὰ μὲν ἄνω ἀνδρὸς, τὰ δὲ κάτω μέρη γυναικός· οἱ δὲ θηρίου . . . . νόμους ἐξεῦρε . . . ἐκ τούτων μὴ γ. ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ παιδὸς, ἢ τοῦ παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς. . . . . καὶ μιᾷ στοιχεῖν . . . τῆς μητρὸς, εἰκότως δ. ἐκλήθη. In his quaedam ut plenius, sic etiam melius leguntur; praecipue vero placet μιᾷ στοιχεῖν, quod ego, licet *Kusterus* adeo spernat, ut ex *Scholiaste Suidam* corrigi velit, rectum esse contendo: significat autem, *una uti uxore, eamque solam sectari:* μιᾶς τυχεῖν hoc in lo-

Τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
Ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ,

γινωσκομένου ἢ τοῦ παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς, ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ παιδὸς, αὐτὸς νόμους θέμενος, ὥστε φανερῶς συγγίνεσθαι αὐταῖς, καὶ μιᾶς τυχεῖν, καὶ σχεδὸν εὑρὼν τὰς δύο φύσεις τοῦ τε πατρὸς, καὶ τῆς μητρὸς, τούτου χάριν διφυὴς ἐκλήθη.

774 Αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς.] Τὰ συμβάντα μοι, φησὶν, αἰσχύνομαι· εἰς γνῶσιν δὲ ἐλθὼν καὶ αἴσθησιν, ὧν ἔπραττεν, αἰδεῖται, ὡς μετὰ ἀδίκων ἦν.

v. 777 Ὁ τλήμων ἐγώ] Ὁ ἄθλιος C. D'O. in quo vestigium est scripturae prioris, ὦ τλήμων ἐγώ, sed ab eadem manu deinde mutatae. Equidem talem lectionem neutiquam asperner: Τοὺς ἀξίους . . . . . εἰδὼς οὐδὲν, ὦ τλήμων ἐγὼ, Ὡς οὐδ' ἐκεῖν' etc. quae opportune gravioris quiddam adfectus habet, quam vulgata. Ceterum horum versuum interpunctio quomodo sit collocanda, dubitari potest: majorem omnes signant post ἐγώ· sola B. *Gelenii* minimam. Illis accedit C. D'O. et perspicue quidem adscriptum scholium: Ὡς] οὕτως. Ἐκεῖν'] τὸ συνεῖναι τοῖς κακοῖς. Ταῦτ'] τὸ μὴ συνεῖναι τοῖς ἀγαθοῖς. hanc secutus est *Frischlinus*, neque ego non probandam putavi; nisi tamen, me non invito, praeferendum existimes, quod initio dixi: in qua quidem lectione, ὁ τλήμων ἐγώ, posueris, an ὦ, perparum refert.

co minimum abest, quin vix bene Graecum putem. *Corinthus* de Dial. Ion. Ἔτι στοιχοῦσιν Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δου ληγόντων πατρωνυμικῶν ταῖς ἐπεκτάσεσι· *item utuntur Iones productionibus in patronymicis, quae desinunt in* δης, δου. *Sext. Empir.* Ἀντιῤῥ. I. §. 178. Ὥσπερ γὰρ ἐν πόλει νομίσματός τινος προχωροῦντος κατὰ τὸ ἐγχώριον, ὁ μὲν τούτῳ στοιχῶν etc. ubi vide *Jo. Alb. Fabricium*. Verum quomodo convenire potest cum *Scholiastae* mente φανερῶς συγγίνεσθαι; hoc utique parum distat ab ὡς ἔτυχε μίγνυσθαι ταῖς γυναιξὶ, velut de Cynicis multi, de Hipparchia *Diogenes L.* scribit VI, 97. συμπεριῄει τἀνδρὶ, καὶ ἐν τῷ φανερῷ συνεγίνετο· at Cecrops lege promiscuos ac ferinos in propatulo congressus abrogavit, καὶ ἀνδράσι νομίμως ἐποίησε τὰς γυναῖκας συνάπτεσθαι, quod apud *Tzetzen Joann. Antiochenus* tradit: *Athen.* XIII. p. 555. D. ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρό-

Ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων.
Ἀλλ' αὖ τὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ,
Δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι 780
Ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.

Χρ. Βάλλ' ἐς κόρακας, ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι
Οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ.

778 Οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ' οὐδὲ ταῦτα.] Οὔτε φεύγων τοὺς ἀγαθοὺς, οὔτε μεταδιώκων τοὺς φαύλους. Οὔτε τοὺς κακοὺς πλουτίζων, οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς ἀφαιρούμενος τὸν πλοῦτον.

779 Ἀναστρέψας.] Ἱκανὴ γὰρ ἀπόδειξις ἀκουσίου ἁμαρτήματος ἡ διόρθωσις.

782 Βάλλ' ἐς κόρακας.] Ὁ Χρεμύλος ἀγανακτεῖ πολλῶν

v. 779 Ἀλλ' αὐτὰ] Ἀλλὰ ταῦτα πάντα C. D'O. quod multo aptius ingenio linguae Graecae, quam metro convenit. Ego continere me non potui, quin ut lenissimam, sic, me judice, certissimam summi *Bentleii* emendationem reponerem. Quo spectet interpretatio C. D'O. Ἀναστρέψας] διεγείρας, mihi parum liquet. Τὸ λοιπὸν] εἰς τὸ ἑξῆς· sicut *Heliodor.* V. p. 261. σὺ δὲ εἰς τὸ ἑξῆς γοῦν εὔθυμος εἶναι.

v. 782 Βάλλ' ἐς κόρακας] Ἄπελθε σαυτὸν· ita perperam est scriptum in C. D'O. voluit indicare locutionem esse supplendam, βάλλε σαυτὸν, id est, ἄπελθε.

v 783 Οἱ φαινόμενοι] Qui, simul atque aliquis opibus fuerit auctus, quum ante se subducerent, ipsumque nomen amicorum refugerent, nunc statim advolant, vilibusque officiis operam ac studium palam venditare non erubescunt. Nihil est in hac sententia, quod desideres: attamen *Lucianus* in Tim. §. 45. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. Ὀσφραινόμενοι tam prope distat ab οἱ φαινόμενοι, ut, qui Plutum eo in scripto saepius expressit, hic idem fecisse videatur: quare suspicio incidit, fortassis apud *Aristophanem* ὀσφραινόμενοι olim fuisse lectum sensu non minus facili, quam venusto: *Quam graves et molesti sunt amici olfacientes*, sive, *odorantes e vestigio, si quis meliorem adeptus sit fortunam.* Conjecturam, eamque, quod ultro fateor, levem, exemplis pluribus illustravi ad *Lucian.* p. 159. Παραχρῆμα] παρὰ προσδοκίαν. Πράττῃ τις

Νύττουσι γάρ, καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
Ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα. 785
Ἐμὲ γάρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
Περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

αὐτὸν ἀσπαζομένων καὶ περιεχόντων, οἵτινες πρότου οὐδὲ ἑώρων αὐτὸν πένητα ὄντα, νυνὶ πλουτήσαντα κολακεύουσιν. Ἔστι δὲ τὸ, βάλλ' ἐς κόρακας, παρ' ὑπόνοιαν παραπεποιηθὲν ἐκ τοῦ, βάλλ' ἐς μακαρίαν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δεδήλωται· δηλοῖ δὲ τὸ, ῥῖψον ἑαυτὸν εἰς φθοράν· τοιοῦτον γάρ τι, ἐς κόρακας. Τὸ δὲ παραχρῆμα νῦν ἀντὶ τοῦ, κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπεῖν παραυτίκα, οὐ μὴν πρὸ τοῦ πράγματος· διὸ ἑρμηνεύων ἐπήγαγεν, ὅταν πράττῃ τις εὖ, ἤγουν, ἐν αὐτῇ τῇ εὐπραγίᾳ, οὐ πρὸ αὐτῆς.

εὖ] εὐτυχῇ. Νύττουσι] τιτρώσκουσι. Φλῶσι] συντρίβουσι. Τἀντικνήμια] ταῖς ἄντζαις. C. D'O. Hoc postremum forma Graecae linguae vulgaris pro τὰς ἄντζας· vide notas ad v. 275. Intellexit autem hunc versum eodem modo, quo plerique Interpretes: *prae studio declarandae voluntatis tam inprovide irruunt in corpus, ut tibias, qui dolor est acutissimus, pungant ac laedant.* Longe aliter *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XIX.

v. 785 Εὔνοιαν] Ἤγουν ἀγάπην· inmittit C. D'O. ἕκαστος εἰς εὔνοιαν· perperam: metro consuli facile poterat scribendo ἐς· sed formula loquendi praepositionem repudiat: vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* III, 50. quamobrem servari omnino nequit, nisi verbum aliud, cui commodo jungatur, huc advocaveris; velut, Ἐπειγόμενοι ἕκαστος ἐς εὔνοιάν τινα· verum haec opera metuo ne sit supervacua.

v. 787 Περιεστεφάνωσεν] Ἐτίμησεν C. D'O. male. Στεφανῶσαι saepius est τιμῆσαι, quemadmodum et *Harpocration* exposuit in Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας: *Polyb.* apud *Suid.* in Στακτή· ἐστεφάνωσαν τὸν Ἀντίοχον τὸν βασιλέα πεντακοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις etc. *Liban.* T. II. p. 536. A. εὐφημίαις ἐστεφανοῦτο· ac στέφανος *munus honoris causa donatum*: περιεστεφανῶσαι, ut opinor, nunquam. Sensus apertus: *quae me turbae senilis corona spectabilis et frequens non cinxit in foro?* Πρεσβυτικὸς] γεροντικός.

τερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμιῶν ὄντων· διὰ καὶ ἔδοξέ τισι διφυὴς νομισθῆναι, οὐκ εἰδότων τὸν πρότερον διὰ τὸ -

Γυ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ χαίρετε.
Φέρε νῦν, νόμος γάρ ἐςι, τὰ καταχύσματα
Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. Πλ. μηδαμῶς. 790
Ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν
Πρώτιςα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν

791 Ἐμοῦ γάρ.] 44 Πιθανῶς, ἵνα μὴ ἐν φανερῷ καταχέῃ τὰ τραγήματα· διὸ καὶ ἐπιφέρει, Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἂν, τουτέςι, τὸν φορτικὸν γέλωτα, ἵνα μὴ γελασθῶμεν.

v. 788. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν] Πλοῦτε καὶ σὺ Χρέμυλε· illis, quas posui, vocibus superscriptum in C. D'O. sed pertinere puto ad καὶ σὺ, καὶ σὺ. Νόμος] σύνηθές ἐςι· ut v. 795. νόμος] συνήθεια. Ejusdem libri vitiosam scripturam, Ταυτὶ καταχέως ὀυλαβοῦσα, operae non erat pretium commemorare, nisi puerilis lapsus exemplo pateret, quibus modis, et a quam levibus initiis graves saepe maculae vetustos scriptores contaminent. Φέρε νυν A. Fl. *Ph. Junt.* et B. *Crat.* in reliquis extat, φέρε νῦν. Digna sunt, quae ponam, *H. Stephani* verba Th. Gr. L. T. II. p. 1680. F. *Ut apud Tragicos nonnulli loci reperiuntur, in quibus* νῦν *adverbium temporis sedem* παραπληρωματικῆς *voculae* νυν *occupet, sic et apud* Aristophanem *non paucos locos hujus erroris suspectos habeo: ut in Pluto,* Φέρε νῦν (νόμος γάρ ἐςι) τὰ καταχύσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. *Sic in Pluto pro* εἶα νῦν *vereor ne* εἶά νυν *reponendum sit.* (v. 316.) *Ibidem* (v. 208.) *pro* Μὴ νῦν μελέτω σοι μηδὲν, *ne reponi debeat* Μή νυν *etc. Quibusdam autem in locis errorem lex metri patefacit; quum* νῦν *producatur, at* νυν *contra corripiatur.* Jam ante plus una vice de hac eadem particula nobis dicendum fuit.

v. 791 Εἰσιόντος] Πρωθύςερον, εἰσελθόντος C. D'O. praecedere verbum notat, quod posteriore loco collocari debuisset; prius enim visum Plutus recuperaverat, quam domum Chremyli ingrederetur. V. 793. in hoc libro mirifice corruptus: Πρεπῶδες ἐςὶν (πρέπον ἐςὶ) πρεσδεῖ
πῶ λλαι εἰσφέρειν. (εἰσάγειν εἴσω) Tum, Τὰ καταχύσματα] ἤγουν τὰ πλακούντια· τὴν ἑςίαν vero parum apte reddidit τὴν οἰκίαν.

πλῆθος. τὸν πατέρα. Vid. Jos.

Πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.
Γυ. Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ ταῦτα τὰ καταχύσματα;
Πλ. Ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος· 795
Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,

795 Παρὰ τὴν ἑστίαν.] Πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι παρὰ τὴν Ἑστίαν ἐποίουν τὰ καταχύσματα.

797 Οὐ γὰρ πρεπῶδες.] Ἔμφασις τοῦ Ἀριστοφανείου προσώ-

v. 796 Τὸν φόρτον] Τὴν μέμψιν, καὶ τὴν κατηγορίαν C. D'O. Aliter accepit, ac *Scholiastes*: neuter satis recto.

v. 797 Πρεπῶδές ἐστι] Ἤγουν δίκαιον ὑπάρχει ἐμοὶ δηλαδή. Haec ita scribuntur ordine continuo, nullaque distinctione separata in C. D'O. obscurum tamen non est, ἐμοὶ δηλαδὴ referri oportere ad τῷ διδασκάλῳ in margine clarius adnotatum: Τοῦτο τῷ μὲν δοκεῖν ἀπὸ τοῦ Πλούτου ἐστὶ, τῇ δ' ἀληθείᾳ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Porro Ἰσχάδια] σῦκα· quae interpretatio recurrit v. 801. 812. Pro θεωμένοις mendose dedit librarius δεομένοις· sed indicium verae lectionis servat explicatio, τοῖς θεαταῖς.

Scalig. Anim. in *Euseb.* p. 27. Quare vel pro φανερῶς scribendum est νομίμως, vel, quod facilius, inserenda negatio, ὥστε μὴ φανερῶς συγγί-

νεσθαι αὐταῖς. In historia Cecropis enarranda *Scholiastae* locum usurparunt *Jo. Meurs.* de Reg. Athen. I, 6. 8. *Simson.* ad A. M. 2449. *Marsham.* Can. Chron. p. 111.

44 Πιθανῶς] In A. et Fl. haec ita leguntur nullis interpunctionibus, ut Edd. priscae solent, distincta: Ἐμοῦ γὰρ πιθανῶς ἵνα μὴ ἐν φανερῷ καταχέῃ τὰ τραγήματα διὸ καὶ ἐπιφέρει. Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν. τουτέστι τὸν φορτικὸν γέλωτα ἵνα μὴ γελασθῶμεν. Παρὰ τὴν ἑστίαν. πρὸς etc. *Gelenii* nullum aliud est crimen, quam quod solemnibus signis explicationem *Scholiastae* a *Comici* verbis discreverit: Ἐμοῦ γὰρ] πιθανῶς . . . ἐπιφέρει. Ἔπειτα . . . ἄν] τουτέστι . . . Παρὰ τὴν ἑστίαν] etc. Is quidem male: sed multo pejus *Portus*, cui *Kusterum* obtemperasse nollem, ordinem invertit: Ἐμοῦ γὰρ] πιθανῶς . . . . ἐπιφέρει. Παρὰ τὴν ἑστίαν] πρὸς . . . τὰ κα-

Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
Προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.

που· ὁ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους πρὸς διασυρμὸν, οἳ διὰ τὸν αὐτῶν ὀβολὸν ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐπάγειν. καὶ
45 ἐν τοῖς Σφηξὶ δὲ ἐσεμνύνετο, ὅτι οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτῷ κάρυα

v. 799 Προβαλόντ'] Non infra lectionem vulgatam posuerim, quod praefert C. D'O. Προβάλλοντ' ἐπὶ τούτοις etc. versiculi numerus utrobique commode procedit: adduntur scholia: Προβάλλοντ'] προτείνοντα. Ἐπὶ τούτοις] τοῖς θεαταῖς. Γελᾷν] ὥστε γελᾷν· intellexit igitur ἐπὶ τούτοις, *ob spectatores projectas nugas avide diripientes*; quod non probo: neque ratio apparet, cur ante γελᾷν voluerit ὥστε suppleri.

θεωμένοις. Notat Enarrator vetus: ὡς τῶν ἄλλων ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσεως δι' ὀβολοῦ καρύων ὑποστελλομένων τὴν κακίαν τοῦ δράματος. Quid ibi δι' ὀβολοῦ; quid in hoc nostro scholio, διὰ τὸν αὐτῶν ὀβολόν; *Flor. Christianus* ad Vespas quum scripsit, *Poëtas alios suggillat Comicus, qui diobólaribus nucibus fabularum suarum frigiditatem et vitium tegebant*, facilius est opinionem ejus aliquatenus odorari, quam quo auxilio *Scholiastae* succurri posse censuerit: quanquam diobolares illae nuces nihil admodum ad rem faciant. Ego refingendum arbitror, διὰ βόλου καρύων, *sparsis*, vel, *jactis nucibus*; hic autem διὰ τὸν αὐτῶν βόλον, ut referatur ad τὰ καταχύσματα, postremam praecedentis scholii vocem: nisi planius videatur, διὰ τὸν καρύων βόλον. Βόλος est *jactus*, velut δικτύου, κύβων βόλος· fortassis utrobique, me non invito, desideret aliquis vocabulum usitatius βολήν. Propterea vero largitiones istas sparsarum nucum οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι monuit, quod

---

ταχύσματα. Ἔπειτα . . . ἂν] τουτέστι etc. quo scilicet accuratius ad versus responderet. At nunc quid illud sit, quod *Scholiastes Aristophanem* dicit ἐπιφέρειν, plane latet: sine dubio ita locus erat componendus, quemadmodum repraesentari jussi.

45 Ἐν τοῖς Σφηξὶ] V. 58. ubi versum illum *Scholiastes* per se solum spectavit, cujus tamen structura cum proximo copulanda: Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔσ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλω διαῤῥιπτοῦντε τοῖς

Γυ. Εὖ πάνυ λέγεις· ὡς δὲ Ξένικος οὑτοσὶ 800
'Ανίςαθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

ἐκ Φορμίδος. Φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων, ὡς καὶ Ἐρατοσθένης ἐπισημαίνεται.

800 Ὡς δὲ Ξένικος.] Οὗτος πένης ἦν, καὶ κωμῳδεῖται, ὡς

v. 800. Ὡς δὲ Ξένικος] Huncce locum quin macula quaedam contaminarit, minime dubitandum reor. MS. Arund. Δεξίνικος, idque verum putat *Kusterus*: nec multum abit C. D'O. quanquam ibi labis aliquid culpa librarii videatur adhaesisse: sic enim scriptum praefert: ὡς (ὅτι) δὲ ξένικος οὑτοσὶ· notatur supra ξ articulus ὁ, ut sit ὁ ξένικος· quod a corrupta lectione profectum, quia non animadvertebat jungi debere Δεξίνικος. Scholiastes quid fuerit secutus, compertum haberemus, si veteris comoediae loca, in quibus hic homo irridebatur, adhuc extarent: crediderim tamen eum quoque Δεξίνικος legisse; nam proprium viri nomen Ξένικος mihi nondum innotuit. Sagacissimus *Bentleius* placere sibi testatur Δεξίνικος, mox tamen, quia scabrities quaedam in ὡς ἀνίςαθ', ὡς ἁρπασόμενος aures etiamnum offendebat, duplicem addidit conjecturam, unam, Εὖ πάνυ λέγεις· ὁ δὲ Ξένοικος οὑτοσί· alteram, *quae fortasse omnium verissima sit*, Εὖ πάνυ λέγεις· ὄχλος δὲ ξενικὸς οὑτοσί etc. quod etiamsi ingeniosissime cogitatum esse nullus diffiteor, tamen viri summi dubitatio me movit, ut diligentius investigarem, an quid aliud, et forte magis adpositum, inveniri posset. Primum quidem mihi sedet, certi hominis, quem *Comicus* ludat, requiri nomen: atque adeo lubens a scriptis libris Δεξίνικον accipio. Deinde non video, quomodo consistat, aut connecti possit, ὡς ἀνίςατο, quod sane, me judice, vix Graecum est: sententia postulat, Dexinicum istum spe vana deceptum frustra surrexisse, ut spargendas ex consuetudine reliquorum poëtarum caricas diriperet. Tentabam igitur, Εὖ πάνυ λέγεις· ἄλλως Δεξίνικος οὑτοσὶ 'Ανίςαθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας· anapaestus quartae sedi convenit: ἄλλως autem, id est, μάτην, quod frequens *Aristophani* v. 1100. Equ. v. 11. Pac. 1113. Avib. v. 4. vide *Schol.* et *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* p. 260. n. 28.

---

alioquin eorum esset munus omnes sumtus poëtis, fabu-

Χορου.

ACTUS QUARTI SCENA PRIMA.

Τρίμετροι Ἰαμβικαί.

Καρ. Ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦ 'νδρες, ἔς' εὐδαιμόνως,

σὰ ὄψα 46 ἁρπάζων, καὶ λίχνος. τινὲς δὲ καὶ σρατηγόν φασιν αὐτόν.

802 Ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦ 'νδρες.] Εἴσθεσις συσηματικῆς περιόδου, ἐκ σίχων ὁμοίων κβ. ὧν τελευταῖος,

Ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Ἐχρῆν κἀνταῦθα μετὰ τὴν περίοδον τοῦ παρόντος συσήματος κομμάτιόν τι θεῖναι χορου, ἄχρις ἂν θύσας ὁ Χρεμύλος ἐξέλθοι· ὁ δὲ ἱκανὸν εἶναι τὸν καιρὸν λογισά-

v. 802. Ὡς ἡδὺ πράττειν] Λίαν γλυκὺ εὐτυχεῖν. Μηδὲν] πρᾶγμα. Ἐξενεγκόνθ' οἴκοθεν] δαπανήσαντα, ἐκβαλόντα ἐκ τῆς οἰκίας. C. D'O. Πρᾶγμα, quod ad explicandum μηδὲν parum confert, per errorem huc delatum arbitror ex superioris versus interpretatione, λίαν γλυκὺ πρᾶγμα εὐτυχεῖν. *Comicus* idem suadet v. 806. et *Scholiastes*, ἡδύ τι ἐσὶ πρᾶγμα etc.

De vetustis autem exemplaribus mirum est, quod narrat Scholiastes, in iis post finem hujus periodi statim Chremylum induci cum anu colloquentem: ibine igitur Actus quarti Scenae primae, prout *Portus* comoedias Aristophaneas divisit, proxime connexa fuit, quae nunc habetur Scena quarta et quinta, intermediis prorsus omissis? an potius quas scenas Edd. secundam et tertiam inscribunt, utraeque demum post quintam antiquis in membranis fuerunt secutae? Nodus est paulo intricatior, qui sine primi secundique Pluti discrimine constituto solvi nequit; ea de re alibi data opera diligentius exponemus.

---

larumque choris praebere: insignis ea de re locus *Antiphontis* περὶ Χορ. p. 142. v. 30.

46 Ἁρπάζων] Adscriptum habet C. D'O. διαβάλλει τοῦτον ὡς ἅρπαγον· forma recentioris Graecismi pro ἅρπαγα.

47 Τῷ δικαίῳ] Hac de re dicendum erit ad v. 826.

48 Στρατείας] Στρατιᾶς Sui-

Καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενηνοχότ᾽ οἴκοθεν.
Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
Ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν. 805

μενος, ὥστε θῦσαι αὐτὸν, ἐν ὅσῳ τοὺς λόγους τούτους ὁ Καρίων διέξεισιν, ἐξάγει εὐθὺς αὐτὸν συντυχεῖν, ὡς μέν τινες, 47 τῷ Διὶ καίῳ· ἄτοπον γὰρ εἶναί φασιν, καὶ ἀπρεπὲς ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου· ὡς δ᾽ ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, τῇ γραΐ.

802 Ὡς ἡδύ.] Ἡδὺ τὸ εὐτυχεῖν, καὶ μάλιστα δίχα ἀναλωμάτων γινόμενον.

805 Ἠδικηκόσιν.] Παίζων τοῦτό φησιν, ὡς τῶν πολλῶν, μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας πλουτούντων. Τὸ δὲ ἐπεισπέπαικεν, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε· κυρίως δὲ ἐπὶ 49 στρατείας πολεμίων· διὸ παίζων ἐπήνεγκεν, οὐδὲν ἠδικηκόσιν.

v. 805 Ἐπεισπέπαικεν] Solemni errore C. D'O. Ἐπισπέπαικεν] ἐπεισῆλθεν· αι tamen syllabae penultimae manus eadem inposuit. Quod in *Apostolio* sic scribitur proverbium, Μυκωνίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια, emendatius habet *Suidas* Ἐπεισπέπαικεν. Idem hos binos *Comici* versus sine naevo protulit in Ἐπεισπέπαικεν, memoriter et ordine turbato *Thom. Mag.* in Παίω. Quamvis in *Luciani* Sympos. p. 850. E. cunctis Edd. libri scripti consentiant, ἐπεισέπαισεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, eaque lectio possit defendi, *Berglerum* nihilominus et laudo, et sequor, qui, nixus hoc ipso *Aristophanis* loco, ἐπεισπέπαικεν reddendum esse statuit, ad *Alciphron.* III. p. 408. pondus addit ejus sententiae, quod modo commemoravi, dictum in illos usurpatum, qui more Myconiorum in convivia invocati irrumpebant: vid. *Athen.* I. p. 7. F. De hoc genere dicam plenius in Adnotationibus: nunc solum labeculam, at quae Viros Eruditos haetenus effugit, *Hesychio* demam: quum enim recte dederit Εἰσπεπαικότες, εἰσπεπηδηκότες, inde non difficulter efficitur, istis, Προσίσπεπταικότες, προσεισελθόντες, ut sana sint, literam esse detrahendam.

---

das: quod magis probo; alioqui potius scripsisset ἀπὸ στρατείας. Nescias, utrum fuerit amplexus *H. Stephanus* in Th. L. Gr. T. III. p. 22.

Οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐςὶν ἡδὺ πρᾶγμά τι.

806 Οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐςὶν ἡδύ.] Ἀδιανόητος ὁ ἴαμβος· 49 ἢ πρὸς τὰ ἄνω,

Καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενηνοχότ' οἴκοθεν·

οὕτω γὰρ ἡδύ τι ἐςὶ πρᾶγμα τὸ πλουτεῖν.

v. 806. Οὕτω etc.] Iambus, inquit *Scholiastes*, ἀδιανόητος· non quidem plane sensu carens; quid enim est hoc versu ad intelligendum expeditius? sed qui cum serie totius orationis in concordiam redigi nequeat. Parum forte Grammatici auctoritate moveremur, nisi magni *Bentleii* judicium accederet, ejiciendum esse censentis, quia *importunam parenthesin facit, et currentem sententiam sufflaminat.* Neque inficiamur, in quamcunque partem scripturam vulgarem vertas, haec vera videri. Quid si tamen ita levi mutatione conformari possit, ut locum commode tueatur? nihil erit, opinor, quod quantumvis rigido exactori displiceat, dummodo refingas: "Οντως τὸ πλουτεῖν ἐςιν ἡδὺ πρᾶγμά τι. *Est enimvero divitem esse sine controversia res jucundissima.* Prae gaudio iterum inculcat Carion, quod jam initio dicere inceperat v. 802. et, ne se quicquam absurdi dixisse quis putet, mox enumerare adgreditur, quanta ex possessione divitiarum ad rem familiarem commoda redundent. "Οντως autem *Aristophani* satis usitatum v. 286. 289. 961. quam saepe vero culpa librariorum abierit in οὕτω vel οὕτως, pluribus exemplis ostendi posset: nunc tantum moneo, in Divi *Pauli* ad Philipp. Ep. III, 17. pro οὕτω περιπατοῦντας, teste *Beza*, Claromontanum et alium Codicem exhibere ὄντως· quam variationem nescio quo pacto *Millius* omisit. Porro caput hujus versiculi insignivit C. D'O. praenotata Γνώμη· tum Τὸ πλουτεῖν] ἤγουν ὁ πλοῦτος. Ἡδὺ] εὐφραντόν.

C. quando ἐπεισπέπαικεν interpretatur, *Irrupit, et quasi impressionem fecit in aedes nostras; sequendo eos, qui a bello metaphoram esse putant: Suidam* certe, a quo, minus adtente lecto, decipi se fuit passus, quum illa chartis mandaret, in manibus habuit: subdit enim: *apud eundem, (Aristophanem)* ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. Atqui nusquam hoc in *Aristophane* reperietur: sed *Suidas*, postquam Comici verba posuerat, continuo subjecit illam de Myconiis paroemiam: καὶ αὖθις· Μυ-

Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων·

807 Ἡ μὲν σιπύη.] Ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας ἤρξατο. 50 Σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη, ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγίνετο. προέχει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων.

v. 807 Σιπύη] Ἡ ἀρτοθήκη. Ἀλφίτων] σεμιδαλίων. C. D'O. Ut σιπύην illustrarent, hunc locum *Aristophanis* adtulerunt *H. Stephan.* Ind. Thes. L. Gr. *Jungerm.* ad *Poll.* X, 131. *Jo. Meurs.* Lect. Att. IV, 8.

κονίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. Jam vero multum abest, ut αὖθις apud illum Lexicographum semper eundem, qui modo fuerat adductus, scriptorem indicet.

49 Ἢ πρὸς τὰ ἄνω] Scholion hocce tali modo distinctum legitur in Edd. A. et Fl. Οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ, ἀδιανόητος ὁ ἴαμβος. ἢ πρὸς τὰ ἄνω. Καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντα οἴκαθεν, οὕτω γὰρ ἡδύ τι ἐστὶ πρᾶγμα τὸ πλουτεῖν. *Gelenius*, mentem *Scholiastae* non perspiciens, quum verba reperiret v. 803. hinc avulsam partem eo transtulit, suamque, ut arbitrabatur, in sedem revocavit. Nimis eum inconsiderate secuti sunt *Portus* et *Kusterus*: sic enim omnino, ut nos fecimus, erant conjungenda. Quid voluerit antiquus Enarrator, animum adtendenti non est obscurum: *iambus*, inquit, *a proximis dissidens commodum intellectum non habet: aut referendus est ad illa superiora*, Καὶ ταῦτα etc. *indeque arcessenda ejus explicatio; nam sic demum, si nullos sumtus fieri, nihil efferri domo sit necesse, suave est in opulenta bonarum rerum copia versari*; nisi tamen haec non ab uno, sed a duobus Grammaticis, quod potius credo, fuerint profecta, quorum prior versum damnavit, alter enodare fuit conatus: nam quod Vir summus opinatur, *voluisse Scholiasten hoc loco versiculum illum sine sensu esse, commodius autem collocari posse post Actus hujus versum secundum*, nondum mihi liquet. Florentini quoque cur accusentur verborum pessime luxatorum, causa non est: haec enim Editio, alioqui non fidelissima, prorsus ne litera quidem mutata cum Ald. principe conspirat.

50 Σιπύη] *Suidas*, tametsi Aristophanis hunc versum ponat, ea descripsit, quae a *Scholiaste* proferuntur ad Equ. v. 1293. Σιπύας ibi

Οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου·

808 Μέλανος ἀνθοσμίου.] Μέλανος, ἐρυθροῦ. 51 Ὅμηρος·

v. 808 Ἀμφορῆς] Ἀμφορεῖς] τὰ μαγαρικὰ C. D'O. In ejusmodi pluralibus genuinam veteris Atticismi formam, quo sunt antiquiores libri, eo fidelius observant; vix tamen ita constanter, ut ab ea nunquam deflectant, quod ex *Thucydidis* Codicibus est manifestum. Habemus *Aristophanis* fabulas, alteram inscriptam Ἱππεῖς, alteram Ἀχαρνῆς, de quo monuit etiam *H. Stephan.* in Lib. de Dial. p. 13. 30. non aliam, opinor, ob caussam, nisi quod rariore usu trita vox Ἀχαρνῆς facilius, ne violaretur, absterruit librarios, quam, qui omnium in calamis atque ore quotidie versabantur, Ἱππεῖς· in ipsa tamen comoedia ἱππῆς plus una vice reperies. Verum, qui propius aetatem nostram manu descripti sunt libri, priscam illam terminationis Atticae consuetudinem prorsus floccifaciunt. Sic noster ille Codex, quod editur in Nub. v. 1205. ἀμφορῆς νενασμένοι, non secus ac Vatic. clare praefert, ἀμφορεῖς (τὰ μαγαρικὰ) νενησμένοι· (πεπληρωμένοι) cum quibus *Suidas* in Ἀμφορεῖς et Νενησμένη, ut monitum a *Kustero*, conspirat: sed eo de loco quae poterant observari, nunc proferre tempus non est. At μαγαρικὰ, quae praebet Interpres D'Orvillianus, melius, si rationem, non usum loquendi spectes, μεγαρικὰ scribuntur in Gloss. MSS. ad Plut. *Aristophanis*, et ad Nubes, ἀμφορεῖς νενησμένοι, μεγαρικὰ σεσωρευμένα, apud *Car. Du Cang.* in Gloss. M. et I. Gr. oritur enim istud vocabulum a Megarensibus, quorum opera fictilia fuerunt in pretio: hinc τὰ Μεγαρέων κεράμια memorantur a *Synes.* p. 77. C. et Μεγαρικὰ πιθάκνια ab *Eubulo* apud Athen. I. p. 28. D. recte *Suidas*: Ἀμφορεὺς, ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον Μεγαρικόν· quae eum in modum Latine reddantur, ut Interpretem facile appareat verborum ordinem voluisse mutari: tu, nisi decipi velis, ducem errantem ne fueris secutus. Mercatores vero, ut hominum illud genus esse solet plerumque literarum ac politae dictionis expers, prave primam in hac voce syllabam efferebant per α. En testem locupletem *Stephanum* in Μέγαρα, qui morem illum pronunciandi corruptum reprehendit: οὕτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν

Ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου

. . . . μέλανος οἴνου.

νσαν παραφθείροντες. Idem lisse novimus in μέγα- et μάγαρον, quod tamen nmaticorum notam effu- quin *Aelius Dionysius* ρον tantummodo scribi cepit, non μέγαρον, si gnandum veniat penetra- lud, in quo mystica sa- reconduntur: *Eustath.* Od. A. p. 1387. v. 18. d *Hesychium* invenio, αρίσκος, πινακίσκος quod to, an ab eadem origi- endeat: id quidem non to, paulo corruptius alio legi, Μαργαρίσκον, πινα- ν. Nisi forma vocis bique constaret, reponi issem, Μαγαρικός. πίνα- autem et πινακίσκοι non i tantum, sed et ficti-

808 Ἀνθοσμίου] Εὐώδους D'O. Eandem vocem ad icandum ἀνθοσμίαν ad- it *Schol.* ad Ran. v. 1181. x eo *Suidas:* apte qui- , ut ostendit *Hippocra-* itramque conjungens πε- ιφόρ. p. 680. ὁ δὲ οἶνος ἀνθοσμίας ὡς εὐωδέστατος. cis tanquam proprium ribit *Moeris*, Ἀνθοσμίαν, κῶς· εὔπνουν, Ἑλληνικῶς· enim recte, quod in MS. patur ἔμπνουν, edi jussit *sonus.* Praepostera via Illustr. *Ez. Spanhemius* tantum pravam lectio- nem retinuit, sed et *Hesy- chium*, in quo nihil erat vitii, ex ea continuo cona- tus fuit emendare: ne di- cam, quae de verbo ἐμπνεῖν huc adferuntur, prorsus alie- na videri. In *Polluce* vero II, 77. revocandum esse, quod culpa descriptorum per- iit, vocabulum εὔπνους hoc modo, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, εὔ- πνους, εὐώδης, facile mihi lar- gietur, qui ad ea, quae prae- cedunt, adtenderit. Nun- quam, si bene memini, *Dioscorides* habet ἀνθοσμίαν· at saepius οἶνον εὐώδη, εὔπνουν, εὔοδμον, vel εὔοσμον· quod ultimum a *Thoma Magi- stro*, quasi deterioris notae, rejicitur: Ἀνθοσμίας οἶνος, οὐκ εὔοσμος· *Brodaeus* Mi- scell. V, 26. *emenda,* inquit, ὁ εὔοσμος, τουτέστιν, εὐώδης· gratiam facimus eruditissi- mo viro ejus emendationis, quae cum *Thomae* instituto minime consentit.

---

perversissime scriptum pro σιτοβύης· in *Etymologo* p. 714. v. 9. minus corrupte σιτοβοίη, quae macula *Syl- burgium* ac *Meursium* non fefellit.

51 Ὅμηρος] Od. E, 265. I, 196. Quae *Scholiastes* hic adnotavit, et ad Ran.

Τὰ σκευάρια πλήρη ϛὶν, ὥϛε θαυμάσαι· 810
Τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεϛόν· αἱ δὲ λήκυθοι

ἀνθοσμίου δὲ, ἡδέος, εὐόσμου, ὥσπερ τὰ ἄνθη· ἢ ὡς ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίας· ἢ ὡς ἀπὸ εἴδους ἀμπέλου· ἢ τοῦ ἡδέος, καὶ περιόσμου, καὶ ἀνθηροῦ· τὸν δὲ χυδαῖον οἶνον καρηβαρίτην εἶπον.

811 Τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν.] Παραπαίζει πρὸς τὴν ἐναν-

v. 810 Τὰ σκευάρια] Τὰ σενδούκια. Vide Not. ad v. 711. Πλήρη] γεγεμισμένα. Τὸ φρέαρ] τὸ πηγάδιον. Adi *Car. Du Cang.* Gloss. M. et I. Gr. in Πηγάδη. Αἱ λήκυθοι] τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. Τὸ ὑπερῷον] τὸ τέγος. *Hesych.* Τέγεα, vel, Τέγη, οἱ ὑπερῷοι οἶκοι· et, Τέγος . . . . ὑπερῷον. Ἰσχάδων] συκῶν C. D'O. qui praeterea γέμουσιν habet.

v. 813 Ὀξὶς etc.] Praeter eos, quos *Kusterus* indicavit, hic *Comici* locus est prolatus a *Schol. Lucian.* ad libellum de modo historiae conscribendae p. 703. Λοπάσι] Λοπὰς, ~~τὸ βρῶμα~~ καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομύου λεπὶς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, Ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα χαλκῆ γέγονεν - - - ita legendum. Prior explicatio a *Polluce* VI, 51. vel alio Grammatico, qui idem notaverat, est ducta: alteram error peperit, natus ex confusis, quae multum significatione distant, duabus vocibus λοπὰς et λοπὸς, quod liquidum erit adpositis *Homeri* verbis Od. T, 133. Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο· neutro genere sunt, qui legerint, Οἷόν τε vel Οἷόν δὲ κρομύοιο λόπος etc. Ὁ λοπὸς igitur, in qua voce vid. *Suid.* sive τὸ λόπος est exterior allii tunica. Γέγονεν, ut hic *Scholiastes*, habet itidem *Suidas* in Ὀξίς. Nunc promere juvat C. D'O. interpretationes: Ὀξὶς] τὸ τοῦ ὄξους ἀγγεῖον. Λοπάδιον] ὁ κουρελός· nulla alia, quam Glossarum ad *Aristoph.* Plut. MSS. auctoritate vocabulum hocce munivit *Car. Du Cangius.* Χύτρα] τζουκάλιον· de quo dictum est ad v. 682. Πινακίσκους] τὰ σκουτέλια· variis indutum formis exhibet *Du Cangius* in Gloss. M. et I. Gr. cujus et alterum Glossarium est consulendum. A *scuto scutulam* et *scutellam*, item *scutulum* et *scutellum* derivari, tam mihi planum videtur, atque in aperto po-

Μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων.
Ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα

τίαν τῆς τύχης μεταβολήν. Λήκυθοι δὲ τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα.

813 Ὀξὶς δὲ πᾶσα.] Ὀξὶς ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν. 52 Λοπὰς δὲ, εἶδος ἀγγείου πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον. Ἰχθυηροὺς δὲ πινακίσκους, τοὺς ἐπιτηδείους ἰχθῦν χωρῆσαι.

situm, ut mirari satis nequeam, qui *Salmasius*, supra omnes eruditos artis etymologicae scientissimus, primae syllabae quantitate, eaque, saltem apud recentiores, minime constante, fuerit inductus, ut ad *scutram*, χύτραν, confugeret; a qua si maxime *scutellum* et *scutella* possint oriri, *scutula* certe vel *scutulum* vix, aut omnino non poterunt: haec tamen ad *Vopisc.* Carin. p. 861. tradenti summo Viro multi fuerunt, qui statim sine ulla dubitatione subscriberent, interque eos Doctiss. *De Casa Nova* Orig. Ling. Franc. in V. *Ecuelle*, quae non minus atque alia nostro Belgarum ore tritissima vox a *scutellis* fluxit. Τοὺς ἰχθυηροὺς] τοὺς ἰχθύας δεχομένους· in Telmissensibus etiam πινακίσκον ἰχθυηρὸν usurpavit *Aristophanes*, ut novimus ex *Poll.* X, 82. ubi *Jungermannum* et *Kühnium* hic locus non fugit.

v. 1181, in unum a *Suida* sunt conjuncta in v. Ἀνθοσμίας· legitur autem apud eum, ἀπὸ τόπου Ἀνθοσμίου, quem locum, si modo usquam extra Grammaticorum commentarios extiterit, adhuc quaero: deinde τὸν δὲ χ. εἶπον κ. ἔλεγον, eamque rationem secutus *Scholiastae* reddidi εἶπον· absonum enim, quod omnes Edd. habent, εἶπεν· non *Aristophanes* utique, sed communis usus οἶνον καρηβαρίτην frequentavit. Ἀνθοσμίου vero alibi quoque mentio fuerat a Comico nostro facta, qui populum Atheniensem ut minime vinis austeris, ita nec poëtis duris atque horridis delectari scripsit, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πίονι νεκταροσταγεῖ, apud *Athen.* I. p. 30. C. Ceterum Scholiastae verbis usus est *Jul. Gabrielius* Schol. ad *Gregor. Nazianzeni*, qui ἀνθοσμίου saepe meminit, Orat. de Am. erga Paup. p. 320.

52 Λοπὰς δὲ] Vitium, quod *Suidae* adhaeserat in Ὀξὶς, demtum a *Kustero*.

Χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους, τοὺς σαπρούς,

816 Ὁ δ' ἰπνός.] Τὸ μαγειρεῖον· ἢ ἡ καπνοδόχη· ἢ ὁ φανός, ὡς τό,

v. 816 Ὁ δ' ἰπνὸς] Τὰ φανάρια. Ἐξαπίνης] ἐξαίφνης. C. D'O. Ad ἰπνὸν explicandum *laternae* significationem elegit, quae sane, si stabit vulgatae lectionis fides, omnium est commodissima. Φανάριον autem et φανάρη in communi Graecorum lingua, quod ex Corona Pretiosa notatum a *Meursio* et *Du Cangio*, φανὸς, *laterna*, λαμπτήρ. Equidem aliam istius vocis potestatem non agnosco, quippe qui falli statuam laboriosissimae doctrinae virum, quum praeterea *speculum* interpretatur, neque minus, quum *furnum*, *caminum*: *Oppiani* certe *Schol.* ad Ἁλ. V, 430. Ἰπνοῦ χαλκείοιο θοὸν σέλας, ut oportebat, λαμπτῆρος, sive, *laternae vibrantem splendorem* accepit non aliter, ac D'O. in Comico nostro: eodemque modo *Laterna* in Onomast. veteri redditur, ἰπνὸς, φανός· vide Schol. ad Pac. v. 841. Accentus his omnibus in locis perverse positus, si modo recte docuit seu *Cyrillus*, sive *Philoponus* tono differre ἰπνὸν, *furnum*, et ἴπνον, *laternam*. Verum ἰπνὸς eburneus negotium Grammaticis exhibuit, incertis, quem vocis eius significatum materiae tam parum idoneae potissimum adcommodarent: inde adeo factum, ut quicquid ἰπνὸς denotat, huc fuerit ex diversis Interpretibus collatum; ne scilicet lectori non foret integra seligendi potestas. Praeter Scholiastas nititur haec lectio auctoritate *Athenaei* et *Suidae*, qui ἰπνὸν pariter ac scripti editique libri defendunt. Sed ecce tibi *Pollux* X, 153. qui disertis verbis monet, Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὸν τὴν μυάγραν καλεῖ. Nulla quidem est in tota fabula sedes, quam ἶπος vel εἶπος opportune capiat, nisi ἰπνὸν hinc alio migrare jusseris. *Jungermannum*, qua erat ingenii solertia, non fefellit emendatio speciosissima: quanquam haerens, *Locus*, inquit, *Comici quis sit, mehercule tamen nescio: et offerebat se quidem ille*, Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος, *putabamque forte legendum*, Ὁ δ' ἰπός· *sed alteram lectionem et Scholiastes retinet.* At majore fiducia et sine ulla jam dubitatione *R. Bentleius* ad *Callimach.* Fr. CCXXXIII, exulantem per aliquot saecula vocem in sedem pristinam reduxit. *Legendum inquam*, sic ait, Ὁ δ' ἶπος

Τοὺς ἰχθυηρούς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν· 815
Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος·

. . . . . ἔν τε τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.

auctoritate Pollucis, ipsius sententiae causa, hoc pacto plus salis ici, et plus ridiculi in iabet. Neque Critico- principem, quando mul- ost annis suas emenda- s in priores binas Ari- ianis comoedias optimo ico vulgari fuit passus, ituit ejus sententiae; Kusterus, judex inpri- idoneus, non solum ad in Ἴπνια subscripsit, et in Notis ad hunc Co- locum: nam quae con- disputaverat Clariss. L. in Obs. Crit. p. 46. 47. ita multum diversa ab quae jam ante juvenis odum ad Pollucem ipse seram, nimis erant de- , quam ut receptam onem tutari possent. Fa- equidem mihi saepius emendationem retra- i magis magisque coe- adblandiri, atque adeo minimum abesse, quin verissimam existimem. uum enim eburnea mus- la ridiculae quidem, ut uit Bentleius, elegantiae, ad usum non inepta. ide recensetur supellex iaria, in qua certe mus- lae locus non est ne- lus, quippe ad defen- lam a muribus penum paratae: post ὀξίδα, λο- πάδιον, χύτραν χαλκᾶς, πινακίσκους ἀργυροῦς perbelle suc- cedit et facete ἰπὸς ἐλεφάν- τινος. Non abnuo difficulta- tes hasce, quae scripturam editam premunt, ex parte aliqua levari, si ἰπνὸν intel- ligas laternam: verum eo pacto ambigui, quod pluri- mis in locis decet, hic ab- surdum fuerit, vitio nequa- quam medeberis. Porro quid proclivius, quam ἶπον erro- re descriptoris abire in ἰπνόν; praesertim quum ἰπνὸς ab in- strumento culinario neuti- quam alienus facile minus adtentum frustrari potuerit. Nonne in Pindar. Ὀλ. Δ, 11. pro εἶπον ἠνεμόεσσαν, quae Aetna dicitur Typhoëum sub- jectum opprimens, ἰπνὸν a- liis in libris legi testantur? Quid? non Aeschylus eodem mendo laborat Prom. V. v. 365. in editis enim quod fertur Typhon Ἰπνούμενος ῥί- ζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, quis cor- rigendum esse dubitet Ἰπού- μενος; ut Cratinus apud Poll. VII, 41. et Aristoph. Equ. v. 920. Ἰπούμενος ταῖς συμφο- ραῖς, vel, ταῖς εἰσφοραῖς· du- bitare certe non debuit H. Stephan. Thes. T. I. p. 1726. E. postquam semel in su- spicionem verae lectionis in- ciderat; cujus etsi perquam tenue, ac valde obscuratum, non tamen est nullum in

Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν

817 *Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν.*] *Εἶδος νομίσματος ὁ στατήρ. οἱ οἰκέται οὖν, φησὶ, νομίσμασιν ἀρτιάζομεν, ἤγουν, παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά. παιδιὰ δέ τις ἦν, καθ' ἣν ἐγίνετο*

Scholiaste secundo vestigium. Ἰπνοῦσθαι sane, quod *Stephanus in furno, seu camino ardere*, vel, *conjici in furnum, seu caminum* exponit, *torreri Stanleius*, verbum est, ni fallor, Graecis auribus ignotum: non itidem ἰπνεύειν, quod a Lexicographis praetermissum apud *Hesychium* extat in Ἐκνδομεύετο, et tantundem valet, atque ἐν ἴπνῳ φρύγειν, quemadmodum Ἐκκοδομεύειν, sic enim scribendum est, idem interpretatur. Ἰπούμενος autem in *Aeschylo* etiamsi tale sit, ut extra controversiam positum videatur, quam tamen illa macula fuerit vetusta, *Schol.* noster patefacit ad Vesp. v. 139. retinens ἰπνούμενος. Jam haec cuncta si quis colligat et consideret, vix erit, ut non aequissimum arbitretur, in ἴπνου locum jure optimo restitui ἶπος, vel εἶπος· utrolibet enim modo scripseris, nihil omnino refert; nam accentum quo quis loco poli malit, nunc quidem non curo. Ἰπὸς *Hesychius* habet, quae vox perinde debebat extare in Ἰπτούμενος, nisi verba forent mutilata: ibidem invenies Εἶπος, et multo corruptius Εἰλός, cujus erroris, si vocabulorum ordinem inspicias, fieri non potest, quin *Hesychius* ipse culpam sustineat. Interim esse quiddam, forte non magni momenti, quod me paululum adhuc moretur ac retineat, non dissimulo: etenim videndum est, num *Aristophanes* ipse, quum in priore Pluto ἰπνὸς dedisset, postmodum in secundo ἶπος emendaverit: neque deest exemplum, quod conjecturae nostrae faveat, in hac ipsa comoedia simillimum. Ex primo Pluto v. 115. in nostris Edd. hunc in modum repraesentatur: Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας· notat *Scholiastes*, quia ὀφθαλμία insolentius pro caecitate usurpata displicuerit, ideo ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποιῆσθαι, Τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις. Scilicet serviendum erat eruditis Atheniensium auribus, et saepe fabulae, quae prima commissione non steterant, accuratiore lima perpolitae in scenam dabantur: quae ratio multo melius a nobis intelligeretur, si cujuscumque Comoediae duplex editio ad nostram aetatem pervenisset. Pro ἡμῖν *Athenaeus* habet γέγονεν.

v. 817 *Στατῆρσι*] Versum adduxit *Poll.* IX, 58. 101.

Χρυσοῖς, ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,

πεῦσίς τι τοῦ κατασχόντος, καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσπαίζοντος. 54 ἀρτιάζειν δὲ λέγουσι τὸ ἁρπαγῇ παίζειν ἀπὸ τοῦ ἑταίρου, ἴσως δὲ τὸ σφαιρίζειν. ἢ ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν.

utroque loco MSS. ἠρτιάζομεν, priore tantum Edd. priscae: explicare licet, *par inpar ludere solemus.* Receptae lectioni consentit *Suid.* in Στατήρ, et versu truncato in Ἄρτια. Usi sunt *Aristophanis* et *Scholiastae* verbis, qui de Ludis Veterum scripserunt. *Jul. Caes. Bulenger.* c. VI. et *Jo. Meurs.* in Ἀρτιάζειν. Στατῆρσι] νομίσμασιν. Ἀρτιάζομεν] τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιττὰ παίζομεν, ἅ φασιν ἰδιωτικῶς μονζύγα· ita C. D'O. nisi me literae fallunt in postrema voce, quae tamen ex *Scholiasta* sine dubio refingenda est: *Du Cangius*, quod nos juvet, nihil adnotavit. Vid. *Suid.* in Περιττά.

v. 818 Ἀποψώμεσθα] Τοὺς πρωκτοὺς σπογγίζομεν. Σκοροδίοις] φύλλα ὡς. Ἑκάστοτε] καθ' ἡμέραν. C. D'O. Metro nocet omissio literae σ in ἀποψώμεσθα· sic tamen et *Suid.* in Ἀποψώμενον· melius idem in Σκοροδίοις, τοῖς τῶν σκορόδων φύλλοις· unde non difficile est D'Orvillianum Interpretem supplere, φύλλα σκορόδων vel σκόρδων.

---

53 Ὡς τὸ] *Aristoph.* Εἰρ. v. 841. ubi vulgatur, ἐν τοῖς etc.

54 Ἀρτιάζειν . . . σφαιρίζειν] Haec aliena prorsus unde prodierint, quidve conducant ad explicandum ἀρτιάζειν, expulare vix possum. Pilae ludo quid commune est cum ἀρτιασμῷ; aut ἀρτιάζειν quomodo fieri potest, ut significet ἁρπαγῇ παίζειν; Quamvis Ed. princeps eadem nobis offerat, non dubito, quin ex codice corrupto parvique pretii huc fuerint derivata. Quid tamen obest, quo minus tentemus, an probabili aliqua conjectura expediri nodus queat? In Poll. IX, 101. scriptum fuit olim ἁρπάζειν, quod scribendum erat ἀρτιάζειν· labem tam manifestam vel sine MSS. ope eruditi viri deprehenderunt: detur simili vitio, quanquam versu reclamante, in quodam Aristophanis exemplari exaratum fuisse ἁρπάζομεν· jam percipere licet, qui contigerit, ut ad marginem ab aliquo lectore minus perito sit adnotatum, Ἁρπάζειν λέγουσι etc. quod in ἀρτιάζειν mutatum ab iis, qui contaminatae lectionis ignari non perspiciebant, quorsum pertineret absurdum illud ἁρπα-

Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
Καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ 820
Ὗν, καὶ τράγον, καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος·

819 Σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς.] Γελοίως ἀντὶ τοῦ, 55 σαβάνοις. ἐπειδὴ δὲ ἤσθιον ἑκάστοτε σκόροδα, τοῦτο λέγει, ὅτι ὡς πλουτήσαντες κατεφρόνησαν τῆς παλαιᾶς διαίτης. Μήποτε δὲ τοῦ σκορόδου λέγει τὸν καυλόν· ἔστι δὲ ἀσφοδέλῳ ὅμοιος, ὡς κἀκεῖνος, ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο. εἰ δ' ἄρα δηκτικόν τι ἔχει, τάχα ἂν εἴη παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρημένον. εἴρηται δὲ σκόροδον ἴσως, σκαιόν τι ῥόδον ὄν, παρὰ τὸ σκαιὸν ὄζειν. τινὲς δὲ σκοροδίοις, τοῖς τῶν σκορόδων καυλοῖς. λιμῷ δὲ περιπεσόντες οἱ Ἀθηναῖοι τούτοις ἐχρήσαντο. Ἄλλως, οὐχ ἁπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι τοσαύτη

v. 820 Ὁ δεσπότης] Ὁ ἡμέτερος. Βουθυτεῖ] μεγάλην θυσίαν ποιεῖ. Ὗν] χοῖρον. Ἐξέπεμψεν] ἐξέβαλεν. Οἷός τε] δυνατός. Μένειν] καρτερεῖν. Τὰ βλέφαρα] τοὺς ὀφθαλμούς. C. D'O.

ζειν. Intelligendum vero de lusu pilae, quam vocabant ἁρπαστὸν, de quo *Jungermann.* ad *Poll.* IX, 105. n. 84: erat sane proprium in hoc lusus genere verbum ἁρπάζειν, non secus ac *rapere* Latinis: apud *Pollucem* etiam, ἁρπάσαι τὴν σφαῖραν, πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν πεσεῖν. Voluit igitur architectus ridiculae adnotationis scripturae Comici depravatae talem sensum adfingere, servos pilae loco stateribus invicem missis lusisse. Attamen restat difficultas in ἀπὸ τοῦ ἑταίρου· satis commodam explanationem admittit ἁρπαγῇ παίζειν, *pilam rapiendo ludere,* quanquam melius ἁρπαστῷ legeretur: sed ἀπὸ τοῦ ἑταίρου, nisi, quod equidem pernegare nolim, plura deficiant, quibus adhaeserit, sententiae convenire minime videtur: nam si vel explicari posset, *a socio rapta pila ludere,* ipsa lusus ejus ratio, qua solebant ostentatam huic pilam ad alium conjicere, prioremque frustrari, explicationi repugnabit. Ex quibus hoc constet, loca veterum scriptorum suppeditabit *Jo. Meurs.* de Lud. Graec. in Ἐφετίνδα. Venerat in mentem ἀπὸ τοῦ σφαιρίου eodem loquendi modo, quo dicitur ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν, ἀπὸ τροχιλίας ἀνιμᾶν, ἀπὸ ῥαβδίου αἰκίζεσθαι, ἀπὸ ἐξωμίδος σπείραι· *Pollux* certe IX, 105. de lusu φαινίνδα sic scribit: εἰκάζοιτο δ' ἂν εἶναι ἡ διὰ τοῦ μικροῦ σφαιρίου, ὃ ἐκ τοῦ ἁρπάζειν ὠνόμασται. Hac de re

Ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός· οὐχ οἷός τε γὰρ
Ἔνδον μένειν ἦν, ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

βολῇ κεχρήμεθα, ὥστε, ᾧ πρότερον ἠσθίομεν ἀγαπητῶς,
ις νῦν ἀφοδεύοντες ἀποματτόμεθα.

20 Βουθυτεῖ.] Καταχρηστικῶς εἴρηται ἡ βουθυσία; δηλοῦ-
όν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους, καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας, ἣν
κατόμβην καλοῦσιν. ἐντελὴς δὲ θυσία, ὁ ἐξ ὑὸς, ταύρου,
υ, καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριττύν. τριττὺς δὲ παρ' Ἀθηναίοις
ὑὸς, καὶ κριοῦ, καὶ τράγου θυσία.

23 Ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.] Μεταβολὴ παντὸς, εἰ ὁ
εσπότης ὑποφέρει τὸν καπνὸν, ὁ δοῦλος δ' αὖ.

uo modo statuatur, il-
quidem adfirmare non
or, spuriam esse, quam
osui, Scholii partem:
pretationis antiquae fi-
est in προσπαίζοντος· ad-
m postea; ἢ ὅπερ . . . .
ιεν· intermedia nihil est
ıs; quam ut hinc abi-
ır.

Σαβάνοις] Hierocl. in
iatr. p. 235. λοῦσον τὸν
, καὶ ἀπόμαξον σαβάνοις·
mnest. p. 237. λοῦσον
ἀπόμαξον σαβάνοις τραχέ-
ἴτε μάλιστα· pannos et
a vertit Vegetius. Vid.
ler. ad Herm. Past. lib.
Simil. 8. §. 4. et Jac.
ad Form. Recept. Ma-
p. 176. Hinc oriri pu-
omen illud obvium in
er. Inscr. p. CCCXIII. n.
.. Aurelius Panniculus,
et Sabanas: Σαβανᾶς.
autem late diffusa quo
ibus in linguis frequen-
, eo difficilius, unde
um manaverit, indaga-
re licet: Interpres Arabs pro
ὀθόνῃ posuit in A. A. X, 11.
pro ὀθονίοις MS. Biblioth.
Groning. in *Johann.* Euang.
IX, 41. Gothicus ita red-
didit σινδόνα Matth. XXVII,
59. Ex Graecis *Clemente A-
lexandrino* Paedag. II, 3. p.
161. D. vix antiquiorem de-
deris, ubi σάβανον invenia-
tur. Descripsit vero totum
hocce scholion *Suidas* in
Σκοροδίοις, sed ordine pau-
lum diverso, quem, quia
potiorem puto, adnotasse
operae sit pretium: Γε-
λοίως . . . . τοῦτό φησιν . . .
διαίτης . . . εἴρηται δὲ σκ. . . .
ἐχρήσαντο· οὐχ ἁπλῶς δὲ τοῦ-
το . . . . ἀποματτόμεθα· μή-
ποτε δὲ φησι τοῦ σκ. τὴν κ. . . .
ὡς κἀκεῖνος . . . . παρὰ τὴν
ὑπόνοιαν εἰρηκώς. Particulam
ὡς, quae deficiebat in Edd.
a *Suida* sumsi.

56 Ἑκατόμβην καλοῦσι] Καὶ
τριττὺν adjecit *Suid.* in Βου-
θυτεῖ sequentibus omissis,

ACTUS QUARTI SCENA SECUNDA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Δι. Ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
Ἴωμεν. Καρ. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί; 825
Δι. Ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.

824 Ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον.] Κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκται κζ. ὧν τελευταῖος,

Χαρίεντα γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

v. 825 Καρ. ἔα] *Scholiastes* ad proxime sequentem versum notat: ῷ (δικαίῳ) διαλέγεται ἢ ὁ Χρεμύλος, ἢ ὁ οἰκέτης. Manifestum est, quae per hanc scenam Carion eloquitur, in aliis exemplaribus Chremyli, sacrificio jam facto prodeuntis, personae fuisse adtributa: clarius idem docuit ad v. 802. simul admonens, absurdum videri atque indecorum, ut cum servulo vir probus ac justus commutare sermonem inducatur. Ex veteribus libris, quorum collationes *Kustero* fuerunt ad manum, nihil excerptum invenio: at C. D'O. semoto Carione Chremyli personam huic scenae solam inseruit; quam ego rationem temere repudiandam non putem; nam joci, qui hic occurrunt Carioni in Edd. adscripti, nihil habent sane vernilis dicacitatis aut nequitiae, talesque sunt, ut Chremylum, senem facetum, et nunc ex recenti divitiarum gaudio libenter argutantem, minime dedeceant. Haec autem personarum variatio ab utroque Pluto fluxerit, an ab actoribus, quos nonnunquam praeter poetarum mentem quaedam innovasse scimus, non facile definivero. Addam C. D'O. interpretationes: Ἕπου] ἀκολούθει. Παιδάριον] ὦ. Τὸν θεὸν] τὸν Πλοῦτον. Ἴωμεν] πορευθῶμεν. Ἔα] ἐκπληκτικόν. Ὁ προσιὼν] ὁ ἐρχόμενος. Ἄθλιος] δυστυχής. Εὐτυχὴς] πλούσιος. Δῆλον] φανερόν. Χρηστῶν] ἀγαθῶν. Praeterea quod habet, Ἵνα] ὅνα, Ἔοικας] φαίνεσαι, utraque forma serioris est Graecismi.

---

quae ex Scholiasta nostro

Καρ. Δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
Δι. Μάλιςʼ. Καρ. ἔπειτα τοῦ δέει; Δι. πρὸς τὸν Θεὸν
Ἥκω· μεγάλων γάρ μοὐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
Ἐγὼ γὰρ, ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς 830
Λαβὼν, ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων;
Εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.

824 * Ἕπου μετʼ ἐμοῦ.] Πλάτων 57 Μενεξένῳ· ἀλλʼ εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετʼ ἐμοῦ. *

826 Ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος.] Δίκαιος ἀνὴρ πρότερον πενόμενος, ᾧ διαλέγεται ἢ ὁ Χρεμύλος, ἢ ὁ οἰκέτης. 58 Τὸ δὲ, κόμιδῇ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ, παντάπασι μὲν οὖν.

v. 828 Τοῦ δέῃ] Sic omnes, quas videre contigit, Edd. Terminationem Atticam servavit C. D'O. Τοῦ δέει] τίνος χρήζεις; eandemque praefert et scripturam, et explicationem v. 1136. ubi exemplaria typis descripta consentiunt: neque aliter *H. Stephanus* in hoc versu Thes. T. II. p. 1152. B. quapropter restituendum duxi.

v. 829 Μοὐστὶν] C. D'O. μοι ἐστὶν, et, Αἴτιος] πρόξενος. Poterat per θλίψιν solam scribi μοὶ 'στὶν· nunc Edd. omnes habent per κρᾶσιν et συναίρεσιν, μοὐστὶν, ut Ecclesiaz. v. 998. et 1021. Καὶ ταῦτʼ ἀνάγκη μοὔστι — Ἐμοὐποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει adnotatum est a *Tryphone* περὶ παθῶν.

v. 830 Ἱκανὴν] C. D'O. ἀρκτὴν, pro ἀρκετήν. Οὐσίαν] περιουσίαν. Ἐπήρκουν] ἐβοήθουν. Τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, quae frequentissima loquendi formula, dixit *Lucianus* in Nigr. §. 26. πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρῆσαι in Tim. p. 109. ubi plura notavi. Νομίζων] ὑπολαμβάνων. Χρήσιμον] ὠφέλιμον.

---

supplenda putat *Kusterus*. In Τριττὺς apud eundem legi malo, ἡ ἐντελὴς θυσία ἐκ τριῶν, ἐκ συὸς, κριοῦ, καὶ τράγου. Pau o aliter τριττὺν ab aliis explicari docebit Etymol. in V. Vide *Des. Herald.* Digr. I. c. 16. p. 224.

57 Μενεξένῳ] In fine dialogi p. 526. C. et non procul initio p. 516. E. scripserat *Plato*: ἀεὶ μετʼ ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἕπονται καὶ ξυνακροῶνται.

58 Τὸ δὲ etc.] Ita reliqui praecedentibus adjunctum, veteres Edd. secutus. Per-

Καρ. Ἦπου σε ταχέως ἀπέλιπεν τὰ χρήματα.
Δι. Κομιδῆ μὲν οὖν. Καρ. οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος;
Δι. Κομιδῆ μὲν οὖν· κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως 835
Εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους

840 Αὐχμὸς γὰρ ὤν.] 59 Τὸ ἑξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων. ἢ τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ, δή. Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ, ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας ἀπώλεσε τὰ σκευάρια. Ἄλλως. Μετωνυμικῶς, ἀπολέσαι με τὰ σκευάρια ἐποίησεν. Ἄλλως. Ἀντὶ

v. 833 Ἀπέλιπεν] Ut claudicantem versum fulcirem, adjeci ν illud ἐφελκυστικὸν, quo cunctae Edd. carent; non C. D'O. Ἀπέλιπεν] ἀφῆκε. Ἦπου] ὄντως· quomodo *Schol. Homeri* ad Il. Γ, 43. ὄντως δή· interrogative *Frischlinus* intellexit, sed minus opportune hoc quidem in loco. *Kusterum* offendit ἀπέλιπε· nam Graecismi rationem requirere ἐπέλιπε· nollem dictum: praeclusit tamen huic suspicioni *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 665. A. *Legitur vero apud Aristoph. et cum accus. junctum tanquam activum pro Deficio et quasi destituo: in Pluto,* Ἦπου etc. *te cito defecerunt nummi. Qua tamen constructione* ἐπέλιπε *constat frequentius usurpari, quam* ἀπέλιπε. Revocare debuerat eum, etsi non sit adjunctus accusativus, *Isocratis* locus ad Demonic. p. 5. E. τὰ μὲν γὰρ (χρήματα) ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ (ἀκούσματα) πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Proxime subjectus versus prorsus abest a C. D'O. errorem quae causa pepererit, facile patet.

v. 835 Κομιδῆ] Λίαν. Ὤμην] ὑπελάμβανον. Τέως] πρώην. Ἕξειν] κτήσασθαι. Ὄντως] ἀληθῶς. Δεηθείην] εἰς χρείαν ἔλθοιμι. Ἐξετρέποντο] ἐξένευον, μετεβάλλοντο. Ἐδόκουν] ἐνόμιζον. C. D'O. in quo itidem est scriptum εὐεργέτησα.

---

tus et *Kusterus*, deleto τὸ δὲ, cetera nescio qua de causa retulerunt ad v. 839.

59 Τὸ ἑξῆς] Nihil horum habet *Suid.* in Αὐχμοῖς praeter haec paucula: Ἀντὶ τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων· μετωνυμικῶς· in explicatione prolata qualis sit metonymia, quaerant alii: saltem, ut sensus constet, addi debuerat, ἢ μετωνυμικῶς, ἀπολέσαι με τὰ σκευάρια ἐποίησε. Haec *Suidae* culpa fuerit omittentis, quae parum intelligebat, an

Ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾷν μ' ἔτι.
Καὶ κατεγέλων γ' εὖ οἶδ' ὅτι. Δι. κομιδῇ μὲν οὖν.
Αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν. 840

ἀπώλεια. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τοῦ σίτου. ὅταν γὰρ αὐχμὸς ...ηται ἤδη τῶν σταχύων ἁδρυνομένων, ἀφανίζεται ὁ σῖτος, καὶ ...καίεται. εἴρηται δὲ παρ' ὑπόνοιαν, οἷον πυρῶν καὶ κριθῶν.

839 Καὶ κατεγέλων] In ...'O. librarii stupor val... implicuit interpretatio..., quae huic versiculo adposita: οὐ μόνον ταῦ... ποιοῦν ἀλλὰ γινώσκω λίαν· sine ulla distinctione ...ne continuo junguntur. ...ad κομιδῇ pertinet, ut ...superioribus manifestum ...ad οἶδα verbum γινώσκω· ...qua sententiae explendae ...rviunt: οὐ μόνον ταῦτα ἐκτρέπεσθαί σε, καὶ οὐ δε... ὁρᾷν) ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ ...γέλων etc.

840 Αὐχμὸς] Στέρησις. σκευαρίων] τῶν χρειῶν. C. ... χρείας et χρειασίδια ...eci recentiores vocant ...silia. Kusterus autem suspectum habuerit hunc ...iculum, rationem non ...o. Αὐχμὸς τῶν σκευαρίων, ...m squalent exinanita va... nihilque in iis superest, ...l mensam luculenter in...at: illam rerum bonarum ...riam ait se perdidisse, ...t, effecisse, ut, qui prius ...os se gesserant, nunc ...sis opibus, et siccatis cum faece cadis, diffugerent, sibique insuper insultarent.

librariorum *Suidam* violantium, non facile dixero. Id quidem adparet, ut *Scholiastas* versiculus hicce torsit, sic illos vicissim miris eum contortisque interpretationibus vexasse: singula paulo propius inspicere juvabit, ut, quam timide fides ipsis sit habenda, hoc etiam exemplo fiat manifestum. Τὸ ὢν in Edd. A. Fl. et B. *Gel.* lineola superducta signatum accentu caret; eam ob caussam, ni fallor, quod Ed. princeps scripti codicis rationem adcurate expresserit. *Portus* et *Kusterus* ita scripserunt, ut in verbis *Aristophanis*, nunc publicatur ὢν· quod quum aliud esse nequeat, quam participium τοῦ εἰμὶ, quomodo possit exponi per δὴ, ipsi viderint. Ego non dubito, quin *Scholiastae* fuerit obversata Dorica, vel potius Ionica particula ὢν pro οὖν· tanto ma-

Καρ. Ἀλλ' οὐχὶ νῦν. Δι. ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
Προσευξόμενος ἥκω δικαίως ἐνθάδε.
Καρ. Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται, πρὸς τῶν θεῶν,

843 Τὸ τριβώνιον δὲ.] Τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. τοῦτο γὰρ ὁ οἰκέτης ἐβάσταζεν.

846 Μῶν οὖν ἐμυήθης.] Παίζει παρὰ τὸν Ἐλευσίνιον νόμον· ἔθος

v. 841 Ἀλλ' οὐχὶ νῦν] Ἔσται τοῦτο. Ἀνθ' ὧν] ἕνεκα. Ἥκω] ἦλθον. C. D'O.

v. 843 Τὸ τριβώνιον] Τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. Φέρει] βαστάζει. Τουτί] τουτὶ πρὸς τὸ παιδάριον. C. D'O. Cavere voluit, ut opinor, ne quis τουτὶ referret ad τριβώνιον· nisi potius, ne cum φράσον conjungeretur; nam hac quidem voces in C. D'O. nulla distinctionis nota separantur. Edd. post τουτὶ vel majorem interpunctionem, excepta B. Crat. quae minimam ponit, vel signum interrogandi praeferunt. Nihil obest, quominus commode φράσον praecedentibus adglutinetur hoc pacto, φράσον, τί δύναται τὸ τριβώνιον etc. similiter atque v. 56. In his autem πρὸς τῶν θεῶν, multum vereor, ne solemnis illa jurisjurandi formula priscam lectionem aboleverit, Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεὸν etc. *Illud vero palliolum quid facit, quid pertinet ad Deum Plutum?* Videtur sane, quemadmodum in κομιδῇ μὲν οὖν, sic itidem in terna repetitione, πρὸς τὸν θεόν, jocum quaesivisse.

gis, quia frequenter in *Herodoto* jungi solent γὰρ ὦν, diu tamen expectabit, dum persuadeamur, Ionicum illud in Attica scena ferri posse. Quod sequitur, Ἀττικῶς δὲ etc. si ad receptam lectionem sit referendum, nullus capio: sin primum emendes ἀπώλεσα, deinde fingas vel in altero Pluto, vel in editione quadam Grammatici vetusta tali modo scriptum extitisse versum, Αὖος γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων ἀπώλεσα, lucis aliquid adfulgere incipiet, nec prorsus inepte Scholium hocce positum videbitur: nam τῷ αὖος ὢν adcurate respondet interpretatio, ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας, quam vocis ejus potestatem e *Luciano* monstravit *Kuster.* ad *Aristophan.* Thesm. v. 853. et Attica consuetudine dici τῶν σκευαρίων ἀπώλεσα pro τὰ σκευάρια non male monetur; solent quippe Grammatici eam

Ὁ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; Φράσον.
Δι: Καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν. 845
Καρ. Μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

γάρ ἦν, ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη, εἰς θεοῦ τινος ταῦτα ἀνατιθέναι, ὥσπερ δηλοῖ καὶ 60 Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων·

v. 845 Ἀναθήσων ἔρχομαι] Ἀφιερώσω, ἀνάθημα ποιήσω. Πρὸς] εἰς. C. D'O.

v. 846. Μῶν] Ἆρα δή. Ἐμυήσθης] ἐδιδάχθης. Τὰ μεγάλα] μυστήρια δηλαδή. C. D'O. Vel vitii causa notandum est ἐμυήσθης· ita μυηθῆναι pro μνησθῆναι, jamdudum in *Gregorio Nazianzeno Billius* emendavit.

---

constructionis formam, parum solliciti, a qua ratione procedat, Atticis ita tribuere, ut simpliciter illos scribant ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνειν, quod *Corinthus* de Att. Dial. notat: vid. *H. Stephan.* Anim. in Lib. de Dial. p. 44. 45. Proximus autem enarrator aeque τῶν σκευαρίων, sed alia quadam conditione, conjunxit cum ἀπώλεσε, quod verbum eum in modum accepit, quasi poneretur pro ἀπεστέρησεν· atque adeo ἀπολέσαι με τὰ σκευάρια ἐποίησεν· cui explicationi qui suffragari potest, αὐχμὸν ut *penuriam* intelligat, omnino necesse est. Contra postremus, dum αὐχμὸν interpretatur ἀπώλειαν, quod idem fere est, atque στέρησις C. D'O. copulari αὐχμὸν τῶν σκευαρίων se voluisse satis declarat. Ordine vero concinniore digeri potuissent haec diversorum ex variis codicibus interpretamenta collecta. Ceterum de iis quid existimandum putem, non obscure indicant, quae ad ipsum *Aristophanis* versum adnotavi.

60 Μελάνθιος] Deterius ad Av. v. 1073. Μελάνθης scribitur: vide *Jo. Meurs.* Praef. ad Eleusinia, in quo libello saepe mentionem hujus scholii fecit capp. v. VII. XII. XIX. Opus autem Melanthii περὶ Μυστηρίων singulare fuerit, an pars τῆς Ἀτθίδος, cujus eum auctorem laudat *Harpocrat.* in Γρυπάνιον, haud temere dixerim; Menandri quidem liber eodem titulo, citatus ab Avium Enarratore, quem de sacris Eleusiniis tantummodo tractasse putat *Meursius*, ambitu latiore non Attica solum videtur, sed ubivis Graeciae celebrata mysteria comprehendisse: nam inde sumtum auguror, quod *Schol. Apoll. Rh.* ad I, 1126. ob-

Δι. Οὐκ· ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα.
Καρ. Τὰ δ' ἐμβάδια; Δι. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
Καρ. Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν; Δι. νὴ τὸν
Δία.
Καρ. Χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων. 850

πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιεροῦν καὶ τὰς στολὰς 61 ταῖς μύσταις, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ προκάθαρσις, καὶ προάγνευσις τῶν μεγάλων. Ἄλλως. Σκώπτων εἰς τὰ ἱμάτια τοῦτό φησιν, ὅτι ῥυπαρά ἐστι. ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι· καθαραὶ δὲ πάνυ ὑπάρχουσι καὶ νέαι. Ἄλλως. 62 μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. μὴ ὄντων δὲ πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους, καὶ θέλοντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις μηδένα ξένον μυεῖν, αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ ὅτι φίλος τε ἦν τῆς πόλεως, καὶ υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρός. ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, οὐδὲ-

v. 847 Ἐνεῤῥίγωσ'] Ἐν αὐτῷ ἐρρίγωσα, ἤγουν ἐξεχείμασα. C, D'O.

v. 848 Τὰ δ' ἐμβάδια] Τί δύναται. ἤγουν τὰ καλίγια. Συνεχειμάζετο σὺν τῷ ἱματίῳ. C. D'O. Primum integravit orationem, τὰ δ' ἐμβάδια τί δύναται; deinde vocem ipsam explicuit. Ex Glossis ad Plutum *Aristophanis* MSS. haec a *Du Cangio* proferuntur in Καλίγιον· Τὰ δὲ ἐμβάδια· τουτέστιν καλίγια.

v. 849 Ταῦτ'] Male C. D'O. τοῦτ'. Ἀναθήσων] ἀφιερώσων. Νὴ] ναί. In sequente versu describendo plane dormitavit librarius ejus codicis: Χαρίεν (δῶρα εἰρωνικόν) γ' ἥκεις (ἦλθες) τῷ θεῷ φέρων δῶρα.

---

servat, Apollonium Μενάνδρῳ ἀκολουθεῖν λέγοντα Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Ῥέᾳ, προθύειν (ita legendum, non προσθύειν) Τιτίᾳ καὶ Κυλλήνῳ· ex quibus simul, poëtam Rhodium esse Menandro sive Ephesio, sive aliunde orto, inferiorem aetate, colligi potest.

61 Ταῖς μύσταις] *Kusterus*, lectore non admonito, edi curavit τοὺς μύστας, hoc pa-

ACTUS QUARTI SCENA TERTIA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Συ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος!
Καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοὺ, ἰού.
Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.

ποτε ἀπεδύετο, μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαῤῥυέν. ὅπερ δὲ πρὸς Ἡρακλ[illegible] τοῦτο καὶ πρὸς Διοσκούρους ἐποίησαν.

851 Οἴμοι κακοδαίμων,] Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρθ. ὧν τελευταῖος,

Νῷ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ ἑξῆς χοροῦ αὖθις. ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐντὸς, ἄχρις ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτὴς ἕτερος.

854 Οὕτω πολυφόρῳ.] Πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἕνα καιρὸν ἄγοντι, ἢ 63 ποικίλῳ· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδεχομέ-

v. 851 Κακοδαίμων] Δυστυχής. Ὡς] ὅτι λίαν· quae sejungenda; nam utroque modo illud ὡς exponere solet C. D'O. in quo τράκις, et καὶ ἰοῦ ἰοῦ] καὶ φεῦ, vitiose: meliora sunt: Πολυφόρῳ] πολλαπλασίῳ, πολλὰ κακὰ φέροντι. Συγκέκραμαι] μεμιγμένος εἰμί.

---

cto structuram orationis sine dubio planiorem ratus: verum quum τοῖς μύσαις in cunctis, quae praecedunt, Edd. occurrat, ego mutandi causam non invenio: compone modo, πάτριον ἦν τοῖς μύσαις ἀνιεροῦν ταῖς θεαῖς καὶ τὰς στολάς· ordinem verborum paululum invertere cur Melanthio non licuerit?

62 Μεγάλα etc.] Eadem usque ad ἐμύησαν praefert margo C. D'O. litera vix una atque altera dissidentia. His autem adnecti oportuerat, quae leguntur in fine scholii, ὅπερ δὲ πρὸς Ἡρακλέα etc.

63 Ποικίλῳ] Edd. habent ποικίλα· corrigendum erat

Καρ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι, 855
Τί ποτ᾽ ἐστὶν, ὅ, τι πέπονθεν ἅνθρωπος κακόν;

Συ. Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα;

νου οἴνου· ἤγουν ἀκράτῳ, καὶ ἰσχυρῷ πρὸς τὸ κακόν. εἴρηται δὲ, ὅτι πολύφορον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον, ὀλιγόφορον δὲ, τὸν ὀλίγην· ἢ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν πολυκάρπων χω-

v. 855 Καρ. Ἄπολλον etc.] In hujus scenae personis ordinandis Editi consentiunt, Chremylo penitus exturbato; cui tamen non videntur nullae partes hic concedendae. Ex Codd. MSS. quos *Kusterus* consuluit, nihil esse variationis adnotatum deprehendi, nisi quod Vatic. v. 861. Justi viri personae Chremylum substituat. Verum longe aliter C. D'O. qui summo jure suas Chremylo partes adsignans ab illa, quam Edd. sequuntur, personarum distributione multum discrepat. Primum enim Carion hic nusquam comparet ante v. 873. priora, quae Carionis nomine vulgo sunt signata, in hoc Codice Chremylo cedunt, qui servuli locum itidem occupat v. 886. 890. 897. 932. 934. contra Carion pro Δικαίῳ supponitur v. 899. Deinde pleraque noster Codex, quae publicati libri Justo viro tribuunt, in Chremylum transscripsit, non tantum v. 892. sed et totum illud cum Sycophanta colloquium a v. 902. ad v. 928. quae fere cuncta jam diu, antequam ipsum Codicem inspexissem, conjectura fueram adsecutus. Parum igitur abfuit, quin hoc in diverbio Pluti personarum partes eum in modum digestas constituerem: attamen illud posterorum curae sit relictum, ubi majus ab aliorum suffragiis nostrae sententiae firmamentum accesserit.

v. 856 Τί ποτ᾽ ἐστὶν etc.] C. D'O. Τίς ποτ᾽ ἐστιν etc. Poterat ita concinnari, Τίς ποτ᾽ ἐστίν; ὅ, τι πέπονθεν ἄνθρωπος (vel ὤνθρωπος) κακόν; sed inter versus ὅ, τι adscriptum habet ὅπερ, quae interpretatio tolerari nequit, nisi praecesserit τί. Tum porro, Ποτ᾽] ἄρα. Πέπονθεν] ἔπαθεν· ut v. proximo, Πέπονθα] ἔπαθα, secundum formam recentioris Graecismi. Σχέτλια] χαλεπά. Νυνὶ] ἀρ-

Ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας
Διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
Πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι; 860

ων, ἢ πολυανθῶν δένδρων. Ἄλλως. συγκέκραμαι, μεταφορι-
ῦς· ὡς ἀπὸ οἴνου καὶ ὕδατος τῆς συγκράσεως γενομένης.

860 Ἤνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι.] Ἀντὶ τοῦ, ἐὰν 64 τὸ

ως. Ἀπολωλεκὼς] φθείρας.
ῆς οἰκίας] τῆς ἐμῆς δηλαδή.

v. 859 Τὸν θεὸν] Omisit,
ersu fracto, C. D'O. Τὸν ἐ-
μενον] τὸν γενησόμενον Πλοῦ-
ν· confusa credo: Πλοῦτον
lscribi debuerat neglectae
oci τὸν θεόν. Πάλιν αὖθις]
παραλλήλου. Αἱ δίκαι] αἱ
ίσεις. Non inprobandum
t, quod *Kusterus* suspica-
itur, μὴ 'κλίπωσιν· posses
iam, μὴ 'πιλίπωσιν, quo
erbo usus est Comicus v.
54. Pejus scribunt λείπωσιν
. *Stephan.* Thes. L. Gr.
. II. p. 663, B. atque alii.

ικίλῳ vel sine *Suida*, qui
nec ita descripsit in Πολυ-
ίρῳ, ut praeter hanc solam
ctionem cetera sint in *Scho-
iasta* nostro meliora. Con-
istae sunt diversorum Gram-
aticorum interpretationes,
ias talem in modum esse
otius distinguendas arbitror:
ολυφόρῳ] Πόλλα . . . . ἄ-

γοντι· εἴρηται . . . οἴνου ἤγουν
ἀκράτῳ, καὶ ἰσχυρῷ π. τὸ κ.
(ἰσχυρὸς οἶνος apud Graecos,
sicuti Latinis *vinum forte*:
quo fortius, eo majorem a-
quae modum capit) εἴρηται
δὲ, ὅτι πολύφορον μὲν ἔλεγον
(vel brevius cum *Suida*, πο-
λυφόρον γὰρ ἔλεγον) . . . . ὀ-
λίγην· ἢ ποικίλῳ μεταφορικῶς
etc. Nemo non fatebitur,
aptius in hac sede poni ποι-
κίλῳ, multoque magis meta-
phorae rationem constare.
In *Heliodoro* ποικίλος δαίμων,
sinistra fortuna vel varias
simul, vel alias ex aliis, et
novas semper calamitates ad-
ferens.

64 Τὸ δίκαιον παραμ.] *Si
judicia agi non desinant*:
hoc modo intelligendum cre-
do, et τὸ δίκαιον ex usu re-
centiorum poni pro *juris
dictione*, δικαιοδοσίᾳ. Unde
vero judiciorum severitatem
ac violentiam verbis iis tra-
duci fuerit expiscatus, com-
pertum non habeo.

Δι. Ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γινώσκειν δοκῶ·
Προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ,
Ἔοικε δ᾽ εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
Καρ. Νὴ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
Συ. Ποῦ, ποῦ 'σθ᾽ ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους 865

δίκαιον παραμείνῃ. σκώπτει δὲ πάλιν, ὡς βίαιον οὖσαν, τὴν ἐν δικαστηρίοις κρίσιν.

863 Εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.] Κόμμα, εἶδος φαύλου νομίσματος. 65 ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συστήματος, πονηροῦ

v. 861 Σχεδὸν] Ἀντικρύς. Πράττων] ποιῶν. Κακῶς] ἤγουν, δυστυχῶς. Κόματος] χαράγματος. C. D'O. Χάραγμα *pecuniam, monetam signatam* Graecos inferiores vocare docuit *Car. Du Cang.* in Gl. M. et I. Gr. Vocabulum ab antiquis ductum, quibus non solum χαράσσειν *nummos cudere*, et παραχαράσσειν, sed etiam χαρακτὴρ *nota, signum auctoritate publica nummis inpressum;* unde fluxit solemnis illa loquendi formula ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα. *Philosophus* Polit. I. p. 14 τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων· pro eo dixit, ἐπικόψας χαρακτῆρα Oecon. II. p. 253. *Polyaenus* in facto, quale fuerat ab *Aristotele* narratum, plane simili VI. c. 9. §. 1. ἄλλον χαρακτῆρα ἐπιβαλών· modo pari potestate usurpaverat μετακόπτειν. Dubites itaque, an in *Alcidamantis* Orat. pro Ulysse contra Palamed. p. 186. v. 36. quod vulgo legitur, Phoenices πρῶτοι χαρακτῆρα ἔβαλλον, refingendum sit in ἐπέβαλλον· quamvis alioquin, si quis eam in partem potius inclinet, simplex verbum compositi vice tolerari possit. Hinc illustrandus est *Arrianus* Epict. III. c. 22. p. 314. Ἰδὲ χαρακτήρ· ἴδ᾽ ἐπιβολή· quod perperam interpretari *Wolfium* existimo: nec minus *Isocrates* Apolloniates, cujus perquam elegans metaphora vereor ut satis adhuc fuerit perspecta, ad Demon. p. 3. D. Οἷς (Herculi ac Theseo) ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν· quem locum reperies adductum a *Schol. Sophocl.* ad Trach. v. 119.

v. 864 Καλῶς τοίνυν] Sedem utriusque voculae permutat C. D'O: sed invito versu. Deinde, Ἀπόλλυται] φθείρεται.

v. 865 Ποῦ etc.] Huic versui praefigit C. D'O. ἕτερος

Ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,
Εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξαρχῆς· ὁ δὲ
Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐςὶν ἐξολωλεκώς.
Καρ. Καὶ τίνα δέδρακε δῆτα ταῦτ'; Συ. ἐμὲ τουτονί.
Καρ. Ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα, καὶ τοιχωρύχων. 870
Συ. Μὰ Δί', οὐμενουν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός,

κόμματος εἶπεν· ἐπειδὴ καὶ περὶ πλούτου ὁ λόγος. εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν, πλείονα δὲ χαλκόν. ἐπεσημήνατο δὲ τὴν λέξιν συνήθως τὸ χ. ἐπειδὴ μὴ ἐπὶ νομισμάτων τὸ κόμμα εἴρηκεν. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐξολωλεκώς.

συκοφάντης· quasi non unus tantum, sed bini sycophantae in scenam prodiissent, eorumque alter loquendi vices nunc susciperet. Fateor adfuisse personam testis, verum mutam v. 892.; qui clam sycophanta se proripuit v. 934. quare nullus videtur, praeterquam uni sycophantae, qui has partes peragat, locus relinqui. Ὑποσχόμενος] λέγων. Εὐθέως] παραυτίκα. Ἐξαρχῆς] ὡς τὸ πρότερον. Πολὺ] κατά. Ἐνίους] ἡμῶν. Ἐξολωλεκώς] ἀπολωλεκώς. C. D'O.

v. 869 Δέδρακε] Ἐποίησεν. C. D'O. tum, ταῦτα δῆτα· utrum malis ταῦτα δῆτ', an δῆτα ταῦτ', perparum interest.

v. 870 Ἦ] Ὄντως ἄρα. Ἦσθα] ὑπῆρχες. Τοιχωρύχων] κλεπτῶν. C. D'O. Recte particulam ἦ secundum *Devarii* sententiam exposuit, quem de ejus hoc in loco vi adfirmativa disputantem vide p. 204.

v. 871 Μὰ Δί'] Μὰ Δία C. D'O. ut saepe solet: praeterea, οὐμενουν ἔσθ' ὑγιὲς] οὐδαμῶς ὑπάρχει ἀληθές. Οὐκ ἔσθ' ὅπως] οὐδαμῶς. Errore vulgato laborat ἔχεταί μου· sed adscriptum ὑμεῖς. *Scaligero* placebat οὐδεὶν pro οὐδενός, ut Ed. LB. additae notae testantur: non meminerat Vir maximus v. 362.

---

65 Ἀντὶ δὲ τοῦ etc.] Haec nisi negligentissime descripserit ipse *Suidas*, codicem ejus oportet valde fuisse depravatum: sic enim in Κόμμα post verba *Comici* prolata pergit: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων ἐξ ὅλου χρυσίου ἀποκεκομμένων. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συςήματος· πονηρὸν κόμμα, ἢ παρακεκομμένος ἄργυρος. *Kusterus* simpliciter e *Scholiasta* supplendum esse *Suidam* dixit, et addita negatione cum *Porto* legendum, οὐκ ἐξ ὅλου χρ.

Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.
Καρ. Ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν

873 Ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ.] Σεσοβημένος. κατακωμῳδούμεναι δὲ τῶν Δωριέων τὸ, ὦ Δάματερ, λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς, πῶς 66 ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν καθ' ἡμῶν εἰσῆλθεν.

874 * Ὁ συκοφάντης.] 67 Οὐ δικαίως τοὔνομα
Ἐν τοῖσι μοχθηροῖσιν ἐστὶ κείμενον·
Ἔδει γὰρ, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ,
Τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον.
Νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν,
Ἀπορεῖν πεποίηκε, διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει.*

v. 873 Ὡς] Λίαν. Δάματερ] γῆ. Εἰσελήλυθεν] ἦλθεν. Βουλιμιᾷ] μεγάλως λιμώττει. C. D'O. in quo spatium inter συκοφάντης et δῆλον est relictum; quod literas Δι. justi personam indicantes capiat. Edd. dissident: potiores quidem, A. Fl. Ed. *Ben. Junt.* B. *Gel.* et G. illa, δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ, non minus quam praecedentia Carioni tribuunt: secus Fl. *Ph. Junt.* B. *Crat.* LB. A. minor, et Ed. *Kuster.* quibus hic interjungere personam Justi placuit. Mihi standum videtur ab earum partibus, quae servulo vernilem jocum vindicant: idem suadet Sycophantae responsum Carionem utique in rotam mittentis; quem Carion iterum ulciscens plorare atque in malam rem abire jubet: tum demum ea consequuntur, quae justi viri persona minime sint indigna.

Ἀποκόπτεσθαι in nummis percutiendis habere locum non memini: forte melius scribes, ἐξ ὀλίγου χρυσίου κεκομμένων, vel ἐπικεκομμένων. Σύστημα confusam vocaverit diversi generis materiem, unde quid conflatur, an corpus ac nationem hominum inproborum, non satis liquet.

66 Ἐπηρμένος] Secutus sum *Kusterum*, qui ita scribi curavit, quum in cunctis Edd. legeretur ὑπηρμένος. Quod autem Comicos, ut Dores irriderent, ὦ Δάματερ adhibuisse notat *Scholiastes*, longe recedit ab aliorum Grammaticorum sententia, qui Atticorum aeque ac Dorum eam formam esse propriam statuunt: vide *Eustath.* ad Il. Λ. p. 12. v. 6. Od. Α. p. 1385. v. 53. et ex *Heraclide* ad Od. Υ. p. 1892. v. 43. ubi memorat τὸν τοῦ Κωμικοῦ Πλοῦτον.

67 Οὐ δικαίως] Haec primum in Ed. Fl. invecta Iambi sunt Alexidis ex fabula Poëta perquam elegan-

Ὁ συκοφάντης· δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.

874 Ὁ συκοφάντης.] Οὕτω καλοῦνται 68 οἱ ἐπηρεάζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ᾽ ἀρχὰς θαυμαζομένου. τοὺς σμικρῶς οὖν διερευνῶντας τὸ τοιοῦτον, οὕτως ὀνομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀπώρας. παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὁπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦσι τὸν ὀνομάσαντα, ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν, ἢ εἰς δίκην εἰσάγειν, δηλοῦντος. ὅτι δὲ ἀπὸ τούτων γέγονεν, ἐκ τῶνδε δῆλον· συκαστὰς γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον, καὶ συκοβίους, καὶ συκωροὺς, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσύκους, καὶ συκώδεις, καὶ συκόπαιδας, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντας ἐγκλήματα ἐφέλκεσθαι.

tes, quos servavit *Athen.* III. p. 74. F. eorum sensum, etsi facilem, a *Dalecampio* tamen mirifice conturbatum explanavit *Casaubon.* Anim. III. c. 2.

68 Οἱ ἐπηρεάζοντες] Sic etiam *Hesychius* et *Etymologus* interpretantur: laudat eo nomine *Scholiasten Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. in I. A. et R. lib. II. c. 15. §. 11. *Erasmus* Adag. in *Sycophanta*, et *H. Stephan.* Th. L. Gr. T. III. p. 1127. E. F. a quibus est usurpatus enarratoris nostri locus, sollicite sibi caverunt, ne partes ejus vitiatas contrectarent. Nos unam alteramque maculam abstergere, tum si quid mali subest gravioris, quod curam doctiorem desideret, indicare saltem conabimur. Quid sit σμικρῶς vel μικρῶς διερευνᾷν, doceri cupio: dixerit aliquis posse verti, *scrupulosius et minute scrutari:* libenter audiemus, simul atque exempla fuerint in rem praesentem adducta. Interea mecum repone, πικρῶς· notissima sunt, πικρῶς ἐξετάζειν, κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν· πικρὰ ἐγκλήματα· πικροὶ ἐξετασταὶ, δικασταί etc. Corruptela quo pronior, eo saepius antiquos scriptores invasit: *Meleagrum* quoque, ni fallor, in venusto carmine, quod Epigrammatum undiquaque ab eo decerptorum Coronae praefixum *Franc. Vavassori* debemus: Ἐν δὲ καὶ ἐκ φοβερῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ᾽ Ὠκεανοῦ. Quidni πικράς; fierine potest, ut Archilochi facta mentione acerba iamborum ejus amaritudo animo non statim succurrat? quam χόλην τῶν ἰάμβων in principio Pseudologistae Lucianei *Palmerius* egregie restituit: πικρόχολον Archilochi στόμα, et πικρὴν Μοῦσαν in Anthologia reperies III. c. 25. Ep. 18. 20. Ita Philocles poëta tragicus ἐπεκα-

Συ. Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις· 875
Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
Εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας. Καρ. οἴμωζ' ἄρα σύ.

874 Βουλιμιᾷ.] Πάνυ λιμώττει, καὶ πεινᾷ λίαν· 69 ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, βούπεινα, μεγάλη πεῖνα, καὶ βουγάϊος, καὶ βούγλωσσος· τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασὶν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθίοντες οὐ πληροῦνται· τῶν γὰρ συκοφαντῶν τοιοῦτος ὁ τρόπος. * Γα-

v. 876 Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ] Εἰς ὃν τοὺς κακοὺς κολάζουσι. Πεπανούργηκας] κέκλοφας. Οἴμωζ'] κλαῖε. Πολλοῦ] τιμήματος. C. D'O. Priorem versum integre *Suidas* adduxit in Τροχισθεῖσα, vitiosius et fractis pedibus in Ἐπὶ τροχοῦ.

λεῖτο Χολὴ διὰ τὸ πικρὸν, teste *Suida*. Quod si quis objecerit, Oceani causa servandum esse μικρὰς, respondebo, nihil ad oppositionis elegantiam praeter στράγγας requiri, quibus si μικρὰς addideris, nullum verbis novum lumen accedet; contra, quod nemo facile diffitebitur, si πικράς. Scio priorem distichi versum aliter a *Salmasio* proferri ad *Solin.* p. 280. sed utro modo melius legatur, neo perpendere commodum est, nec quicquam ad conjecturam nostram facit. Quod sequitur in *Scholiasta*, Kusterus ita constituit: παρασχεῖν . . . τὸ ὄνομα· ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν. etc. quo pacto sane fatendum est, aptius orationem, et sensu satis opportuno, connecti: verum si quis diligentius adtendat, non difficulter animadverti potest, intercidisse nonnulla, quibus recuperandis acumen ingenii solum non sufficiat. Grammatici certe nihil suppeditant, quod verbis ita propinquum videatur, ut ad haec sananda possit adhiberi: nam sententia satis conveniunt haec *Etymologi* et *Suidae:* συνέβη δὲ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντας τινὸς φιλαπεχθημόνως οὕτω προσαγορεύεσθαι. Μάτην ἐγκαλεῖν, nisi mendo laboret, significabit, quod rarum est, *falso ac temere per calumniam accusare.* Mox autem post τοὺς φιλεγκλήμονας inserui ἔλεγον ex *Etymologo* in Συκοφάνται, ubi cuncta haec sycophantarum a ficubus ducta nomina recenset extra συκόπαιδας: quos equidem emendari malo, quam omitti: nam magni *Erasmi* explicatio, *ficis puerorum instar gaudentes*, cui suffragari *H. Stephanum* miror, ferenda mihi non videtur: idcirco refingi debere statuo, συκο-

Δι. Νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
Ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἐσθ', ὅτι

ληνὸς δὲ ἐν τοῖς Ἀφορισμοῖς, κατάπτωσις δυνάμεως ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ψύξεως ὁ βούλιμος, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, οὐκέτι δὲ ἔχων αὐτὴν συνοῦσαν. *

875 Σὺ μὲν εἰς ἀγοράν.] 70 Τοῦτο πρὸς τὸν θεράποντα· τὸ δὲ, οὐκ ἂν φθάνοις, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἂν πέρας σχοίης τῶν κακῶν.

876 Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.] Τροχός τις ἦν, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο· τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἄδικος πρὸς τὸν θεράποντα.

v. 879 Ἅπασι etc.] Principis Ed. scripturam, facilem illam ac metro convenientem, quam tenent Ed. *Ph. Junt.* B. *Crat.* G. L. B. et A. minor, itidem ut *Kusterus*, repraesentavi. Turbae nonnihil dedit Fl. pravam lectionem binosque simul versus debilitantem amplexa: Ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἐσθ' οὑτοσὶ, Εἰ τοὺς συκ. etc. eandem *Ben. Junta* et *Gelenius* expresserunt. Ne *Fracinum* tamen temerarii facinoris agamus reum, vetat C. D'O. in quo simili fere modo perscriptum, Ἅ. τ. Ἕλλησιν οὑτοσὶν ἐσθ' (ὑπάρχει) ὁ θεὸς, Εἰ (ἐπεὶ) τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ (φθείρει· melius dixisset φθερεῖ) κακοὺς (ὄντας) κακῶς. Haec, quantumvis vitiata, parvo labore cum metro possunt in gratiam redigi: Ἅπασι τοῖς Ἕλλησι θεὸς ἐσθ' οὑτοσὶ, sive, Ἕλλησιν οὗτος ἐσθ' ὁ θεὸς, Εἰ συκοφάντας etc. ubi ἐσθ' intellige positum pro ἐσται.

σκάδας vel συκοσκαδίας. *Hesychium* audi: Συκοσκαδίας, ὁ συκοφάντης. Nunc eadem opera patet, quod continuo subjicitur, etsi forte recentior aliquis adsuerit, ad hanc solam vocem pertinere, ejusque rationem expedire: ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντα (ita legendum, non πάντας, quod omnes Edd. occupavit) ἐγκλήματα ἐφέλκεσθαι· ideo nimirum vocatos esse συκοσπάδας, quoniam nullum non calumniarum et criminationum genus ad se adtrahant, atque adeo corradant.

69 Ἀπὸ τοῦ βου] Margo D'O. C. haec tantum praefert: Ἀπὸ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ λιμὸς ἢ πεῖνα· τὸ γὰρ βου ἐπιτατικὸν μόριον· quae fere leguntur in *Etymologo*. Integra descripsit usque ad πληροῦνται *Suidas* in Βουλιμιᾷ, paucis tantummodo mutatis, quae operae non sit pretium enotasse. *Galeni* locum monstrabit *Foes.* Oecon. Hippocr. in Βούλιμος.

70 Τοῦτο etc.] Idem in sequenti scholio notatur: hoc cur moneat Enarrator ille, in causa fuit ejus exemplar,

Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. 880
Συ. Οἴμοι τάλας! μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
Ἐπεὶ πόθεν θοἰμάτιον εἴληφας τοδί;

884 Οὐδὲν προτιμῶ σου.] Οὐ φροντίζω σου. εἴρηται δὲ τὸ προτιμᾷ ἐπὶ τοῦ λόγον ἔχειν, καὶ ἐπιστρέφεσθαι. λέγει οὖν, οὐ φοβοῦμαί σε ἔχων φυσικὸν δακτύλιον. δακτύλιον δὲ, τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολις Βάπταις μέμνηται, 71 καὶ Ἀμειψίας. ὁ δ' Εὔδαμος φαρμακοπώλης, ἢ χρυσοπώλης, τετελεσμένους δακτυλίους πωλῶν. φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὔδαμος φυσικοὺς δακτυ-

v. 881 Οἴμοι] Ὤμοι A. Ed. *Ph. Junt.* et B. *Crat.* an pro ὤμοι; Μῶν] ἆρα. Μετέχων] κοινωνῶν. Ἔχοντ'] φοροῦντα. Τριβώνιον] διεῤῥηγμένον· C. D'O. repeti voluit ἱμάτιον.

---

quod scilicet proxima, δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ, Justi personae tribuebat: eam ob rem operae pretium putavit ostendere, quae Sycophanta dicat, tali gestu corporisque conversione debere pronunciari, ut non ad Justum, sed ad Carionem, qui ante fuerat locutus, dirigantur. Perperam vero interpretatur, οὐκ ἂν φθάνοις· rectius *Kusterus* in Ind. *Nunquam efficies, quin in jus eas:* nec *Frischlinum* fefellerat haec loquendi formula. *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 135. D. reddidit: *omnino in forum te venire necesse est.*

71 Καὶ Ἀμειψίας] Jure merito *Kusterus* huc transtulit, quod priores Edd. paulo post alieno loco praeferebant, φαρμακοπώλης καὶ ἀμειψίας ἢ χρυσοπώλης. Annuli φαρμακίτου ut Eupolis in Tinctoribus, sic et Amipsias, comicus non ignobilis, meminerat: ex utrovis derivatum illud *Hesychii:* Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν, ἀντιφάρμακος· sic enim scribi debet, non ἀντὶ φαρμάκου. Eudamus ille vix dubito, quin idem fuerit, ac *Theophrasti* Εὔδημος ὁ φαρμακοπώλης εὐδοκιμῶν σφόδρα κατὰ τὴν τέχνην Hist. Plant. IX, 18. Sunt autem τετελεσμένοι δακτύλιοι *arte magica consecrati*, ut docuit *Salmas.* ad *Vopisc.* p. 360. hisce praestigiis deditos non solum τελεστὰς, φυσικοὺς, μυστικοὺς, sed etiam φιλοσόφους recentiores vocabant: quamobrem conjungi videas φιλόσοφον καὶ τελεστήν· exempla

Ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
Δι. Οὐδὲν προτιμῶ σου· Φορῶ γὰρ πριάμενος
Τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς. 885

λίους ποιῶν πρὸς δαίμονα, καὶ ὄφεις, καὶ τὰ τοιαῦτα· 72 ἐθεράπευον γὰρ τοὺς ὀφιοδήκτους· μᾶλλον δὲ τὴν ἀρχὴν οὐκ εἴων ὑπ' ὄφεων δάκνεσθαι.

885 Τὸν δακτύλιον τονδί.] 73 Ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ, καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην· πρὸς ὃ ὁ θεράπων, κἂν ἔχῃς φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆγμα συκοφάντου, ὡς τούτων χειρόνων

v. 884 Προτιμῶ] Sola B. *Crat.* προθυμῶ· quae perversa est hominis ignorantis Atticum προτιμᾷν emendatio. C. D'O. ut *Schol.* exponit, φροντίζω·. in proximo vero non solum versu, sed etiam ad marginem habet εὐδράμου, et εὔδραμος· cujus depravatae lectionis cur rationem ullam habeamus; nihil est causae. Quod autem *Jo. Kirchmanno*, hos versus citanti de Annul. c. XXI. p. 209. in mentem venit, eum annulum forte valuisse ad conciliandum amorem judicum, alienum puto.

*Aristophanis Scholiastae*que locum, et *Antiphanis* adtulit ex *Athen.* III. p. 123. B.

72 Ἐθεράπευον] Ponam, ut corrupta sunt, quae praebet ora C. D'O. Οὗτος ὁ Εὔδραμος δακτύλους ἐποίει θεραπεύοντας τινὶ μηχανῇ τοὺς ὀφιοδήκτους· μᾶλλον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐῶντας ὑπὸ ὄφεων δάκνεσθαι.

73 Ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων] Ante *Kusterum* legebatur ἀλεξιτήριον, quomodo saepius in scriptis Medicorum libris, et antiquis Edd. sed invita Graecae Linguae norma. Δηκτηρίων intactum reliquerat idem *Kusterus*, quamvis vel sine *Suida* reponendum esse δηλητηρίων pateret: nunc quum is Lexicographus, verba *Scholiastae* describens in Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι etc. plane repraesentet, ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων, nulla amplius superesse potest dubitatio. Eâdem ma-

---

suppeditabit Vir summus, quem modo nominavi: non aliter hoc loco φιλόσοφος est intelligendus. Pro δαίμονα, quod cunctas Edd. obsedit, aut δαίμονας scribi debet, aut δαιμόνια· hoc *Jos. Scaligero* placuisse constat ex Not. ad *Manil.* V, 386. ubi vir maximus jamdudum et

Καρ. Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.
Συ. Ἆρ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστί; σκώπτετον,
Ὅ, τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον.

ὄντων καὶ θηρίων, πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποίηται. ἀλλ' οὐκ ἰσχύει, φησὶν, οὗτος ὁ δακτύλιος πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. 74 τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει ὁ τὸν τρίβωνα κομίσας· οἱ γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκφλυαροῦσι. Λέγει δὲ ἐν ἤθει, ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπῳδὴ, ἢ φάρμακον πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι

v. 886 Ἔνεστι] Τῷ δακτυλίῳ δύναμις ἀποτρεπτικὴ C. D'O. haec nimirum, ut: commodi supplementi auxilio versiculi sententiam adsequaris, extrinsecus adhibenda docens: neque alio tendunt unus atque alter *Scholiastarum*: nam is, cujus scholion est extremo loco positum, diversus abit, nec videtur legisse ἔνεστι, sed Ἀλλ' οὐκ ἄν ἐστι, pro, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴη. *Suidas* certe ἔστι praefert in Οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος· quamvis alibi vulgatum teneat in Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι etc. Haud injuria suspicetur aliquis, latere quiddam in hoc loco labis occultioris, tum quia sensus ac structura paulo sit intricatior, tum ob Grammaticorum dissensum, quorum interpretationes vix est, ut receptae lectioni omnes apte congruere possint: illam tamen, si defendenda videatur, multo secus, atque ullus priorum fecerit, explicari debere censeo; quod alias de industria conabimur adfirmare.

v. 887 Ἆρ' οὐχ ὕβρις π. ταῦτ' ἐστί;] Hic ego publicatae scripturam D'O. Codicis anteponere non dubito: Ἀλλ' (ἆρα) οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; nam et collocatio verborum est numerosior, et illud Ἀλλά, quod adscriptum habet interpretationis loco vulgatum ἆρα, ipsa repetitionis elegantia mirifice placet: veluti v. 1072. 1073. quanquam ibi ratio significandi nonnihil sit diversa. In eodem libro: Σκώπτετον] ὑβρίζετε. Ποιεῖτον etc.] ποιεῖτε ἐνταῦθα οὐκ ἐλέξατε. Proxime sequente versu praefert mendose, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῶν γὰρ ἐνθάδ' ἐστιν οὐδενί· verum supra ἐστιν additum ἐστί, rectae lectionis indicium.

---

cula liberemus *Ammonium* περὶ Ὁ. καὶ Δ. Λ. nam ubi vulgatur, Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως ἡ βλάβη ἡ διὰ δηκτηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου, scribi debet δηλητηρίου. *He-*

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.
Μὰ τὸν Δί', οὔκουν τῷγε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι. 890
Ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπνήσετον.

μενει τόδε πρὸς τόδε. λέγει οὖν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἄκος, καὶ
ιπάθεια οὐδὲν ἰσχύει πρὸς δῆγμα συκοφάντου. τὸ δὲ δῆγμα,
ὰ λέξις ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν εἰρημένη. Ἄλλως. μὴ λάβῃς εἰς
δήγματος, ἔξωθεν τὸ ἀποτρεπτικὸς, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ'
ἡ γενικὴ πρὸς τὸ δακτύλιος οὕτως, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὁ δακτύ-
δήγματος συκοφάντου, τουτέστιν, οὐκ ἔχει ἰσχὺν πρὸς τοὺς
άντας, ὥσπερ εἰς τὰ τῶν ὄφεων δήγματα.

90 Οὔκουν τῷγε σῷ.] Ἀγαθῷ δηλονότι.

890 Τῷγε σῷ] Ἐπὶ τῷ
γαθῷ. Ἴσθ'] γίνωσκε.
'Ο. Hic iterum inter-
tio scripturae vulgatae
eniens errorem librarii
it: mox Τῶν ἐμῶν] πρό-
ων.

Δηλητήριον. Φάρμακον,
η θανάσιμος· et in v.
ων, quam piscem mari-
interpretatur, ἧς τὸ κέν-
δηλητήριον. Mithridates
ummas angustias reda-
φάρμακον δηλητήριον ἐκ-
τελευτᾷ apud *Suid.* in
ῆος. *Tatian.* adv. Graec.
τὰ δηλητήρια συνθέσεις
ὑλικαί. Δηλήσεις autem
ris illatas malis carmi-
ac veneficiis noxas vo-
veluti quum *Theophra-*
H. Pl. VI, 12. scillam
fores depactam vulgo
i tradit ἀλεξητήριον τῆς
ομένης δηλήσεως. Neque
praetermittendum est,
versum talem in mo-
dum explicari a *Suida*, qua-
si proverbialem usum ha-
beat ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων· λείπει
δὲ τὸ φάρμακον· et signatius
addita voce παροιμία in Οὐκ
ἔστι συκοφάντου δήγματος· ubi
Kustero non est auscultan-
dum, quando sensui potius
convenire putat, ut scriba-
tur ἀνονήτων· imo longe op-
portunius retinebimus ἀνή-
νυτα potestate activa, quae
virtutem medendi morsibus
sycophantarum et efficaciam
nullam habent, neque prae-
stant, ἄπρακτα. Praeterea
parte scholiorum, quae in
Edd. feruntur, omissa ordi-
nem invertit: primum enim,
λέγει δὲ ἐν ἤθει . . . . πρὸς
τόδε· deinde subsequitur,
Ἄλλως. ἀλεξητήριον . . . ὁ
δακτύλιος πεποίηται. Discri-
men aliquod lectionis leve
tanti non est, ut nos more-
tur.

74 Τοῦτο δὲ ὁ ἔτ. πρ.] Ex-
pedita est oratio, nullamque
mendae suspicionem excitat:

Δι. Ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
Διαῤῥαγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.

892 Ὡς γ' ἐπ' ἀληθείᾳ.] Λείπει, δειπνεῖς.

892 Μετὰ τοῦ μάρτυρος.] 75 Κλήτορα γὰρ ἤγετο, ἵνα αὐτοὺς εἰς δίκην καλέσῃ. Ἄλλως. Τῷ συκοφάντῃ ἕπεταί τις, ὥστε μαρτυρεῖν.

v. 892. Ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ] Paulo pejus in vetustis Edd. Ὡς δὴ 'παληθείᾳ. *Scholiastes* habet, Ὡς γ' ἐπαληθείᾳ, ut quidem ante *Kusterum* indistincte scribebatur: ejusmodi lectio, nisi voculam inserendo fulcias, per metri legem stare nequit. Idem quid sibi velit, quando δειπνεῖς ad orationem inplendam deesse notat, multo minus intelligo: nam nihil est alienius, si versus hi bini, quemadmodum in Edd. serie continua decurrant. Equidem invenio in C. D'O. majorem interpunctionem post ἀληθείᾳ· an igitur istum in modum alicubi fuit scriptum? Ὡς σύ γ' ἐπ' ἀληθείᾳ· μετὰ δὲ τοῦ μάρτυρος etc. sic demum aliqua ratione ferri potest, qui dixerit integrandum, ὡς σύ γε δειπνεῖς, *ut tu nimirum revera coenas, ita de tuo coenabimus:* quanquam melius forte, mutata distinctione, ἐπ' ἀληθείᾳ sequentibus adjungi praestaret: Ὡς σύ γ'· ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ μετὰ τοῦ μάρτυρος etc. sed haec sunt contorta, nec tamen vulgatis multo deteriora. *Frischlinus* reddidit: *Utinam, si hoc verum est, tu cum teste tuo crepes Medius, licet nullo distentus sis cibo:* cui persuadebit, ut cetera non tangam, ἐπ' ἀληθείᾳ significare, *si hoc verum est?* Scilicet color erat quaerendus, quo negasse videretur Vir justus crimen, cujus erant insimulati a sycophanta: praeterea sequebatur, Ἀρνεῖσθον; Ego sane et quo pacto haec cum proximis, atque inter se, cohaereant, et quid valeat ἐπ' ἀληθείᾳ, parum perspicio, neque adeo longe abest, quin credam ulcus quoddam inveteratum hic penitus insedisse, quod sine vetustioribus membranis curationem vix recipiat. De particulis ὡς δὴ *H. Stephan.* Th. L. Gr. T. IV. p. 817. F. est audiendus: Ὡς δὴ *ex Plat. pro Nempe in v. l. Ex Aristoph. autem in Pluto pro Utinam*, ὡς δὴ διαῤῥαγείης, *Utinam crepes medius. Sed huic expositioni, nisi inspecto loco, fidem adhibere non ausim.* Locum, qui *Stephanum* fugerat, in manibus habemus: adparet illum non injuria dubitasse de potestate, quam *Frischlinus* etiam comprobaverat: ut enim aliquando formam optandi non respuant, hic certe particulas eas commodius interpretaberis per ἵνα δή. *Coenabimus enimvero de tuo, ut scilicet cum te-*

Ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρωτάτω,
Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν, καὶ κρεῶν ὠπτημένων 895
Ὓ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ, ὖ ὖ.

γηοχότος οὖν τοῦ συκοφάντου καὶ μάρτυρα, ἵνα εἰς δίκην
τῆται, τοῦτό φησι.

96 Ὓ ὖ.] Διὰ τῶν ψιλῶν τούτων υ δείκνυσι, ὅτι χοιρείων

u dirumparis. Διαῤῥα-
| σχισθείης, (ita legen-
censeo vocem, quae
ariore literarum ductu
cripta) ἀφανισθείης. Μη-
ἀγαθοῦ. C. D'O.

894 Ἔνδον ἐστὶν] Inter-
t C. D'O. ἔνδον δ' ἐστίν·
a particulam a MSS.
am ut non adspernor,
absentem non desidero.
m, Τεμαχῶν] κομματίων
ν· τέμαχος κυρίως ἐπὶ
χθύων. Idem observat
Phrynicho p. 8. *Thom.
ister* in Τέμαχος, posi-
e Comici nostri verbis
: διὰ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, καὶ
, ἐδήλωσεν ὅτι τὸ τεμα-
ἐπὶ τῶν ἰχθύων λέγει. Jun-
Etymol. in Κεστρίνους, τὰ
καὶ τεμάχη ἰχθύων. In
canda vero loquendi for-
, χρῆμα τεμαχῶν, quum
tur *Ant. Muret.* V. L.
9. non praeteriit hunc
a locum.

896 Ὓ ὖ] Adsentior *Is.
io* de Poëm. Cant. et
Rythm. p. 53. ubi,
uam dixerat *lepide A-
hanem in Pluto indu-
Sycophantam olfacien-
sacrificiorum nidorem,
otum senarium naribus
it*, ὖ ὖ etc. notandum
nonet, *priorem cujus-
que pedis syllabam scribi de-
bere spiritu tenui, sequen-
tem vero denso, ipsa id exi-
gente rei natura.* Hoc nisi
verum sit, iambi numerus
pessum datur, quem tamen
legitimis pedibus explere vo-
luit *Aristophanes.* In C.
D'O. singulis υ ψιλοῖς lineo-
la sola est superducta; ad
oram vero ὑ ῦ scribitur.

---

quid autem sit causae, cur
ab homine justo, qui tribo-
nium Pluto consecrandum,
adtulerat, versum istum 886.
enunciari notet Enarrator,
mihi sane prorsus est ob-
scurum. An Chremylo prae-
cedentes binos, hunc Justi
personae tribui voluit? quod
etsi probandum mihi non vi-
deatur, sine ejusmodi ta-
men explicationis adjumento,
quorsum spectet, intelligi
vix poterit. Ἐκφλυαρεῖν ea
virtute, quam locus hic po-
stulat, insolens est verbum:
forte scribendum ἐκφλαυροῦ-
σι, vel potius ἐκφλαυρίζουσι,
sicut in *Eustathii* Prooem.
p. 3. v. 3. pro ἐκφλυαρίζων
τὸ πρᾶγμα legi malo ἐκφλαυ-
ρίζων. Vide p. 187. n. 53.

75 Κλήτορα] Κλήτορες et
κλητῆρες qui testes in jus vo-

Καρ. Κακόδαιμον, ὀσφραίνει τί; Δι. τοῦ ψύχους γ' ἴσως,
Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον.
Συ. Ταῦτ' οὖν ἀνασχέτ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ', ὡς ἄχθομαι, 900

κρεῶν ὀσμῆς ᾔσθετο. Ἄλλως. ὖ ὖ ἐπίῤῥημα 76 θαυμαστικόν. ἢ ὀσφραινόμενος τοῦτό φησι.

897 Τοῦ ψύχους γ' ἴσως.] Ἐπεὶ τὰ ζῶα, ἐσομένου ψύχους αἰσθανόμενα, πολλάκις ὀσφραίνονται.

v. 897 Κακόδαιμον] Κακοδαίμων Codicis D'O. metro contrarium est: ejusdem δ' ἴσως cedere debet vulgatae lectioni. Τί] κατά τι. Τοῦ ψύχους] τοῦ κρύους. Τοῦτο] φαῦλον. Ἀμπέχεται] ἐνδύεται.

v. 899 Ἀνάσχετ'] Ὑπομονητά. Οἴμ'] φεῦ. Ὡς] λίαν. Ἄχθομαι] λυποῦμαι. Χρηστὸς] ἀγαθός. Φιλόπολις] φιλόπατρις. Πάσχω κακῶς] ἤγουν δυστυχῶ. Ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ] χρηστὸς εἰμί. C. D'O. In priscis Edd. excepta *Ph. Juntae*, ἀνασχέτ' · post *Portum* reliquae, ἀνάσχετ'. Verum de accentibus causa non est, cur multum laboremus.

v. 903 Καὶ μὴν] Τὸ λοιπόν. C. D'O. parum accurate: de virtute particularum καὶ μὴν in hoc loco argutius, quam necesse erat, philosophatur *Devarius* p. 252. Deinde, Ἀπόκρινέ] ἀπολογίσου · quorum neutrum vitio vacat. Τοτί praeter D'O. C. in omnibus Edd. ante *Kusterum*: et Τοτί *in V. L. ex Aristoph. pro* τὸ τί notari monet *H. Stephan.* Ind. Thes. L. Gr. Alibi tamen, ut infra v. 1077. in Pac. v. 692. 695. Ed. princeps τὰ τί, τὸ τί. Hos versus protulit *Sam. Petit.* Comm. ad LL. Att. p. 425. ut probet, nemini licuisse Athenis esse inerti.

v. 904 Μελαγχολᾷν etc.] Ὑπολαμβάνεις ἐμὲ μαινόμενον. Ἔμπορος] πραγματευτής. Σκήπτομαι] προφασίζομαι. C. D'O. Eodem modo verbum ultimum exponunt omnes Grammatici, et *Suidas*, hoc loco producto, in Σκῆψις · ad illum an referenda sint, quae scripsit in Ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος, nonnihil addubito: citius enim esse sumta crediderim ex alia quadam *Aristophanis* comoedia, propterea quod ista, εἰσάγεται γάρ τις λέγων, ὅτι, ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκήπτομαι

"Οτι χρηστὸς ὤν, καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς.
Δι. Σὺ φιλόπολις, καὶ χρηστός; Συ. ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.
Δι. Καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι. Συ. τὸ τί;
Δι. Γεωργὸς εἶ; Συ. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἴει;

901 Φιλόπολις.] Τὸ μὲν φιλόπολις κοινὸν, Ἀττικὸν δὲ τὸ
77 φιλόπατρις.

904 Μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἴει;] Ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τὴν ἐν τοῖς πλήθεσι διατριβὴν ἀπαναινόμενοι, ἐν ἐρημίαις φέρονται,

ἔμπορος εἶναι, nec huic versui satis conveniant, neque alteri, qui prorsus similis occurrit Ecclesiaz. v. 1019. Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι· ubi Schol. προφασίζομαι (ut tempus quadret, lege προφασίσομαι) εἶναι ἔμπορος· ἐπεὶ οὐκ ἐστρατεύοντο οἱ ἔμποροι· quanquam fatear, haud ita multum discrepare, quae notantur a nostro *Scholiasta*. Ceterum e *Suida* facile correxeris Accession. ad *Ulpiani* Comm. in *Demosth.* p. 1159. nam pro μὴ si reponas ψευδῆ, integra sunt Grammatici verba, et stellula deficientis orationis index removenda. Etiamsi vero ibi quoque perinde legatur, atque apud *Suidam*, Ἐμπορός εἰμι σκηπτόμενος, vix tamen sanam esse lectionem eam mihi persuadeo, quippe quae contineat aliquid ab usu ipsius verbi σκήπτομαι abhorrens: quocirca scribendum autumo, Ἔμπορος εἶναι σκήπτομαι, quod dixerit in nescio qua fabula nonnemo, qui mercaturam praetexere se aiebat, si ad militiam cogeretur. X' ὅταν in hoc versu C. D'O. alias illud γ particulae γε ante vocalem adspiratam diligenter custodire solitus. Pro τύχω *Kusterus* malit τύχοι· quod, vel τύχῃ, licet omnino necessarium non putem, haud tamen inprobo.

---

cantibus aderant; quorum etiam nomina libellis adscribi moris erat. *Poll.* VIII, 49. ἔδει δὲ καὶ κλητῆρας προσεπιγράφεσθαι τὸν φαίνοντα, οἵ εἰσι μάρτυρες· quae lectio Pal. Codicis omnino est amplectenda. De his pluribus egit, hujus etiam loci non oblitus, *Desid. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. VI. c. 12. §. 19. 20.

76 Θαυμαστικὸν] Addit *Suid.* in Ὓ ὖ, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ὀσφραινόμενοι τῆς κνίσσης.

77 Φιλόπατρις] *Suid.* in hac v. *Scholiasten* descripsit.

Δι. Ἀλλ' ἔμπορος; Συ. ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. 905

Δι. Τί δαί; τέχνην τίν' ἔμαθες; Συ. οὐ μὰ τὸν Δία.

Δι. Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;

διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῶν γεωργῶν διατριβὴν μελαγχολίαν ὠνόμασεν, ὡς ἐν ἀγροῖς γενομένην.

905 Σκήπτομαι γ', ὅταν τύχω.] Τινὲς τῶν πολιτῶν, ἡνίκα χρημάτων ἦν εἰσφορὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὴν ἐμπορίαν ἐπροφασίζοντο, τὴν εἰσφορὰν βουλόμενοι φυγεῖν. ἀζήμιοι γὰρ οὗτοι διεφυλάττοντο, ὥς φησιν Εὐφρόνιος, ὡς τὴν πόλιν ὠφελοῦντες πλεῖστα διὰ τῆς αὐτῶν ἐμπορίας. διὸ καὶ ὁ συκοφάντης λέγει, ὅτι, ὅταν γένηταί τις καιρὸς πολέμου καὶ εἰσφορᾶς, ἔμπορον ἐμαυτὸν ἀποκαλῶ. Ἄλλως. ὅταν, φησὶν, ἀνάγκη γένηται πράγματος,

v. 906 Τί δαί] Adfectus est C. D'O. Τί δὲ τέχνην τὴν ἔμαθες. Consistere nequit versus, nisi quid aliud inmittas: Τί δὲ σύ; τέχνην τίν' ἔμαθες; quod tolerari posset; sed verum est Τί δαί; vide v. 156. Nub. v. 491. 1269. 1278. et *Devar.* de Partic. L. Gr. p. 135. Non raro permutantur, quod difficilius in oratione soluta, quam ligata deprehendas: supra v. 172. nulla librorum nostrorum est variatio: *Suidas* habet, Τί δαί; τὰς τριήρεις etc. Praeferendum censeo, dummodo τὰς metro infestum expungatur.

v. 907 Πῶς οὖν διέζης;] Μερικῶς τίνα εἶχες ζωήν. Τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητής] διοικητής εἰμι. Τῶν ἰδίων] τῶν χωρικῶν, ἰδιωτικῶν. Βούλομαι] βουλευτής εἰμι. Σοὶ προσῆκον μηδὲν] ἤγουν, οὐδενὸς διαφέροντος καὶ προσήκοντός σοι. C. D'O. qui praeterea formam Atticam, ut saepe solet, ab ἀπεχθάνη removit. Ἐπιμελητής aliud est, si proprie loquaris, aliud διοικητής· hic pecuniae publicae dispensator, quem *ordinatorem* recentiores vertunt: ille publico operi curando praepositus: jure tamen inferioris aetatis consuetudinem secutus alterum ad alterius explicationem adhibuit; laxius enim διοικητής eum significat, qui cujusvis negotii mandati administrationem gerit. Absonum vero, quod βούλομαι exponat βουλευτής εἰμι· longe dissidet a verbo βούλεσθαι ea potestas, quam posuerunt in βουλεύειν, similiter atque in πρυτανεύειν, ταμιεύειν, ἱππεύειν etc. Media valde vereor, ut istā significatione usquam inveniantur. Haud multo melius, modo ne quid vitiosi subsit, *Scholiastes* v. 919. βουλόμενος interpretatur, ubi recte

Συ. Τῶν τῆς πόλεώς εἰμ᾽ ἐπιμελητὴς πραγμάτων,
Καὶ τῶν ἰδίων πάντων. Δι. σύ; τί μαθών; Συ.
βούλομαι.
Δι. Πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὦ τοιχωρύχε, 910

σκήπτομαι τότε ἔμπορος εἶναι. προφασίζομαι, 78 φησὶν, ὅτε πέμπομαι εἰς τὸν πόλεμον.

908 Τῶν τῆς πόλεώς εἰμ᾽.] Τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιστὴς, οἷον χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων· ἰδίων δὲ, τῶν καθ᾽ ἕκαστον, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις, καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. ὅτι δὲ λέγει τῶν ἰδιωτικῶν, καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις·

Εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς 79 χεῖρας μύσος.

910 Πῶς οὖν ἄν.] Ὁ νοῦς· πῶς ἂν οὖν χρηστὸς σὺ, ὁ λυπούμενος καὶ ἀγανακτῶν 80 εἰς μηδέν σοι διαφέρον.

C. D'O. ὁ θέλων. Quid esset *βούλομαι*, et quorsum pertineret, *Frischlinum* quoque non intellexisse notat *Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. II. c. 15. §. 10. *nempe quia Athenis*, inquit, *publica crimina exequi poterat ὁ βουλόμενος, quod est verbum ipsarum legum, ideo dicebat sycophanta, βούλομαι.*

---

78 Φησὶν] Προφασίζομαί φασιν veteres Edd. bene correxerunt *Portus* et *Kusterus*. Eum autem in modum hic scribunt Enarratores, ut fere versum intercidisse suspiceris. Apud *Suidam* in Ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος quod corruptum putat *Kusterus*, ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιόντων ἐπὶ τὰς στρατείας διὰ τὸ εὔχρηστον τὰ πρὸς τροφὴν φέροντας, non est: fraudi fuit eruditissimo viro casuum antiquis scriptoribus satis frequens variatio.

79 Μύσος] Quod ante *Kusterum* omnium fuit Edd. μῖσος, stare non poterat in fine iambi: μύσος non tantum syllabam primam habet ancipitem, sed loquendi formulae congruit λαβεῖν εἰς χεῖρας, secus ac μῖσος. Firmabit emendationem *Kusteri* detectus aliquando versus *Euripidis*: in Bacchis certe non reperiri, verum est. Ἴδιον *Harpocration* etiam adnotavit idem saepe valere, quod ἰδιωτικόν. *Suid.* in Ἰδιῶται· καὶ ἐν Πλούτῳ ἴδιον τὸ ἰδιωτικόν φησιν· hunc ipsum locum designavit.

80 Εἰς μηδὲν] Lectioni vulgatae non video, quomodo conveniat talis explicatio: probabile mihi videtur hunc

Εἴ σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει;

911 Εἴ σοι προσῆκον μηδέν.] Εἰ διὰ τῶν πραγμάτων τῶν σοὶ μηδὲν διαφερόντων ἀπεχθάνῃ τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις πράγμασιν. ὁ γὰρ ἀλλοτρίων προϊστάμενος μισεῖται.

Interpretem in volumen aliquod incidisse, in quo scriptum ferebatur, quod tamen multum abest, ut probandum putem, Εἰς σοὶ προσῆκον μηδὲν εἶγ' ἀπεχθάνει. Sensum versiculi neque is, qui proxime sequitur, Scholiastes perspexit: repetendum est ex praecedentibus, εἴ σοι προσῆκον μηδὲν τῶν τῆς πόλεως εἶναι ἐπιμελητὴν πραγμάτων, καὶ τῶν ἰδίων πάντων· *si quum muneris tui non sit curatorem atque inspectorem te gerere publicarum privatarumque rerum, tamen infensus es omnibus*, vel, *adversus quoslibet inimicitias suscipis.* Illud ἀπεχθάνει *Frischlinus* interpretatur, *odiosus fias omnibus; Devarius* de Partic. p. 170. *tamen stomacharis:* neuter, ut quidem arbitror, satis adposite: quamvis alioqui in hoc orationis articulo duri quiddam et abrupti perlucere non diffitear; cujus generis pluribus exemplis haec ipsa scena non destituitur.

81 Ὦ εὐτελέστατε] Haec a *Suida* sunt excerpta, sed eum in modum, ut sensu fere consentiant, verbis non parum discrepent. Ponendus est, quo facilius ex proximo comparari possit, locus: Κέπφος, εἶδος ὀρνέου ὀξυτάτου, ὁ λεγόμενος λάρος· ἔστι δὲ κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν. Ὦ κέπφε, ἀντὶ τοῦ, ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέπφον τοιοῦτον εἶναι· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν· ὁ γὰρ κέπφος ἀφρὸν ἐσθίει θαλάττιον. Οἱ δὲ παῖδες τῶν ἁλιέων ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόῤῥωθεν· εἶτα ἐγγυτάτω· εἶτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν, καὶ εὐχερῶς ἀγρεύουσι. Ubi primum quod *Kusterus* pro εὐτελέστατε legere malit εὐηθέστατε, quanquam et conjectura minime sit absurda, et voces eas facile permutari pateat *Hesychium* et *Suidam* conferenti in Βλιτάδας, necessarium tamen non puto. Deinde neque illud Doctissimo Viro concesserim, opus esse nostro Scholiaste, ut pars *Suidae* verborum postrema suppleatur: nihil enim integrius, si ordinem structurae recte componas: ῥίπτουσι τὸν ἀφρὸν τὸ πρῶτον πόῤῥωθεν, εἶτα ἐγγυτάτω, εἶτα εἰς τὴν χεῖρα· projiciunt spumam primum e longinquo, deinde proxime, tandem in manum eam ingerunt, ad quam dum accedit consuetudine jam fa-

Συ. Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;

913 Ὦ κέπφε.] 81 Ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέπφον εὐτελέστατον καὶ λάλον· ὄρνεον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φι-

v. 913 Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε] Εὐεργετεῖν (εὐεργεσίαν παρ-π-έχειν) ὦ κέμφε (λάρε) C. D'O. Ut pronomen illud, quod omittit, si plane ab omnibus exularet libris, vix aut omnino non desiderarem, sic possessioni cunctarum Edd. consensu firmatae litem movere nimis inmodestum foret: quin imo libentius eam ob causam retineas, quia sycophantae jactabundi notam atque imaginem expingit, dum personam suam iterum ac tertium inculcando operam adrogantius venditare studet. Κέμφος autem, vel κέμπφος, itidemque κέμπος inserto μ, quod fieri frequentissime solere ante literas illas, quae presso labio formantur, aliquot exemplis supra docuimus p. 249. serioris aevi more scribuntur; quanquam nec veteribus illa ratio displicuerit, si my blandimento soni suavioris in alienam sedem invitetur. *Hesychius* habet, Ἀλιάποδα, τὸν κέμφον, ἢ θαλάττιον ὄρνιν. Idem: Κεμπὸς, κοῦφος, ἐλαφρὸς ἄνθρωπος· quod alio referri non debere statim patebit, simul ac compones, quae de nomine levissimae avis ad hominem futilem et vanum translato monuit in v. Κέμφος. In Gloss. MSS. κεμπφωθεὶς et κεμφωθεὶς reperisse me commemini. Ceterum *Etymologus*, ubi vocabulum illud exponit p. 503. turpiter est mutilatus, sic ut, quo tendat, intelligi non possit, nisi vulnus inmisso uno alteroque verbo talem in modum resarcias: Κέπφος, κοῦφος καὶ ἐλαφρὸς (hujus adjectivi vice aliud aliquod finitima virtute praeditum, velut, εὐμετάβολος, ὀξὺς, εὐχερὴς, εὐτελὴς, quae a Grammaticis κέπφον interpretantibus usurpantur, ab auctore potuisse proficisci non nego) ἄνθρωπος, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, ὃ ἐστι κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασιν. His ea proxime conglutinantur, quibus est cum hoc articulo nihil commune: idque propterea contigit, quia novi membri caput fuerat amputatum; quod si nunc denuo praefixeris, nulla restabit amplius difficultas: Κεροβάτης, ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν, τουτέστι, τὰς κορυφὰς, βαίνων, οἱονεὶ ὀρειβάτης· κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πίνδαρος, Ὑψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ,

Δι. Εὐεργετεῖν οὖν ἐςι τὸ πολυμπραγμονεῖν;

λεῖ ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν· τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἁλιέων παῖδες χειρώσασθαι, ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόῤῥωθεν ἀφρὸν, εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα φέρουσι τοῦτο ἐν ταῖς χερσὶν, καὶ οὕτω κατὰ μι-

ὑψηλὰ ἀκρωτήρια· in fine addendum etiam reor ἔχουσαν. Panis epitheton explicari liquet ex *Hesychio*, et *Comici* nostri Ranis v. 232. *Sylburgius* autem, vir non minus eruditus, quam adcuratus, corruptum putat ὑψικέρατα πέτραν, et scripturae duplicis indicia praeferre, ὑψικέρωτα πέτραν, aut ὑψικέρατοι πέτραι, quarum prior tamen ipsi verior videtur. Non indigemus hac quidem in parte manus emendatricis: sarta tecta maneat *Etymologo* vetus lectio: ideoque magis, quod ejus beneficio jam compertum habeamus, unde sumserit *Aristophanes*, Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων Ὑψικέρατα πέτραν in Nub. v. 597. ne quem forma vocis insolens offendat, cavet *Scholiastes*: μεταπλασμός ἐςι ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον.

v. 914 Τὸ πολυπραγμονεῖν] Ταῖς πανουργίαις ἑαυτὸν ἐκδεδωκέναι C. D'O.

---

ctus audacior mergus, se sponte capiendum praebet. Porro licet ὁ λεγόμενος λάρος a MSS. et Photio repudientur, non ideo tamen amovenda censeo, quia κέπφος et λάρος aves sunt diversae: quod ut verum esse, si quis adcurate loquatur, nequaquam nego, ita discrimen illud a Grammaticis non observari satis constat, quippe qui vel alteram ad alterius interpretationem, vel utramque ad aliud nomen explicandum soleant adhibere. Sic in *Homeri* Od. O, 478. Κὴξ, *Hesychio* monente, secundum Apionem est λάρος, quum alii reddiderint αἴθυιαν, quae *Palmerii* emendatio, parvi Scholiastae fide nixa, dubio vacat, alii κέπφον. Καύηξ certe forma sola diversum a κὴξ vel καύης, unde *gaviae* Latinum nomen post *Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* v. 1067. fluxisse censuit *Salmasius*, λάρος a Grammaticis magno consensu exponitur: vide *Hesych.* in Καύαξ. Neque repugno *Lycophronis* Enarratori vocem Aenianibus tanquam propriam adscribenti ad v. 425. ubi Seldeniano libro *Potterus* obsecutus in errorem incidit, dum bis pro καύης terminatione mutata dedit καύηξ· nam diserte monetur ad v. 741. qui *Lycophroni* sit καύηξ, scribi καύης in *Hipponactis* illo versu, Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἄμμορος

Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, 915

ἀπατῶντες, εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας
ν. εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ
των. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος.

915 Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν] ὅ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν· ita e C. D'O. sententiam exat: verum sequentis verli scripturam parumper utat: Καὶ μὴ 'πιτρέπειν, τις ἐξαμαρτάνῃ· cui leni non est, cur vulgapostponamus. Additum per ad ἐπιτρέπειν] παραεῖν καὶ ἁμαρτάνειν· διδόναι ιν παρὰ τὸ πρέπον· haec cet non abhorrent, dumo paulisper adjuves scrilo seu, παραχωρεῖν, καὶ ἁμαρτάνειν διδόναι ἄδειαν· potius, παραχωρεῖν ἁτάνειν, καὶ διδόναι ἄδειαν τὸ πρέπον.

ς· in quo *Salmasius* ad n. p. 65. expressit παντος, credo, quod epithecommodiore sic legenexistimaret ἀπὸ τοῦ πάνκλᾶσθαι· verum si vir imus adtendisset, πανδάς ortum ἐκ τοῦ πάντα δαθαι, vel δηλεῖσθαι, aptise designare tributam τοῖς ις sive καύηξιν ἀδηφαγίαν ἀπληστίαν, nihil, opinor, juris sumsisset in eam em. Κάβηξ apud *Suidam* im a corrupta serioris eciae pronuntiatione traeffecitque, ut Grammatici originem fuerint commenti prorsus alienam, quam tamen ipsis ob versum Euphorionis adjectum libenter condonamus: Κάβηξ, ὁ λάρος, διὰ τὸ ἀδδηφάγον· κάβη γὰρ ἡ τροφή. Εὐφορίων· Τῆς οὐδ' αἴθυιαι, οὐδὲ κρυεροὶ κάβηκες. In *Etymologo* quoque, si per *Sylburgium* licuisset, clarius vestigia scripturae duplicis extarent: eandem mendam *Lycophronis* membranas obsidere testantur ad v. 741. 789. Minus autem miramur Grammaticis accidisse, ut finitimi generis animalia facile commisceant, quod in arborum herbarumque nominibus haud rarius usu venit, quum apud Latinos, ubi κέπφους, λάρους, ἐρωδιούς, αἰθυίας suam in linguam vertendos habent, varietas similis inveniatur et aeque inpedita; qua de re docuit *Salmas.* ad *Solin.* p. 64. 65. Quanquam igitur *Aristoteles*, ut eum, qui in historia naturali explicanda versabatur, decebat, accuratius discreverit κέπφους et λάρους, itemque *Nicandri Scholiastes* admonuerit, ὁ δὲ κέπφος θαλάσσιόν ἐστιν ὄρνεον παραπλήσιον λάρῳ, Grammatici tamen minus diligentes, et praeterea communem u-

Καὶ μὴ 'πιτρέπειν πότ', ἤν τις ἐξαμαρτάνῃ.

917 Ἐξεπίτηδες.] 82 Ἐξ ἀνάγκης· ἢ μάτην· οὕτως Ἀττι-

sum secuti, quod disertis verbis noster Enarrator inculcat, κέπφους interpretari λάρους non dubitarunt. De κέπφῳ notavit etiam *Scholiastes* ad Pac. v. 1067. sed leviter adfectus in eo, quod omnes Edd. occupavit: οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος καὶ Ἄρατος περὶ τῶν διοσημειῶν διαλεγόμενοι· hoc enim postremum quum ad solum *Aratum*, cujus est locus in Διοσημ. v. 184. pertinere debeat, singulari numero διαλεγόμενος esse scribendum manifesto colligitur: porro nec sanum est, et, nisi fallor, sede sua motum, ὅθεν καὶ τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ κούφους καλοῦμεν· reduxeris ad priora, ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ζῆν αὐτὸν λέγουσιν ἐσθίοντα τὸν ἀφρόν· ὅθεν καὶ τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ κέπφους καλοῦμεν, nihil aptius quadrare perspicuum videtur. *Nicandri* vero, quem Comici Scholiastes cogitavit, Theon ad Aratum integrum adposuit, versus reperitur in Alexiph. v. 170. De marina spuma, cujus objectu fulicae decipiuntur, inque venatorum manus incaute veniunt, auctorem habent Grammatici luculentum, ipsum *Aristotelem*, qui solita styli compacti brevitate sic scribit Z. I. ix. c. 35. Οἱ δὲ κέπφοι ἁλίσκονται τῷ ἀφρῷ· κόπτουσι γὰρ αὐτόν· διὸ προσραίνοντες θηρεύουσι. Hic jure quaeras, κόπτουσι quid sibi velit? *J. Caes. Scaliger: appetunt enim eam:* et profecto, si rem consideres, ejusmodi quiddam sententiam flagitare palam est: attamen observat idem vir magnus, nec sine ratione: *verbum non nimis commodum ad cibum significandum:* equidem paene dixerim, plane ineptum, et quod philosophus eam in partem usurpare nequiverit. Si retinendum foret, declarari debebat ex iis, quae scripsit *Nicandri Scholiastes*, οἱ γὰρ ἁλιεῖς χερσὶ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἀνακλύζοντες ἀφρὸν προσενεγκεῖν (imo προσενεγκεῖν· manibus enim aqua marina quassata gignit spumas) καταναγκάζουσι, καὶ τοῦτον δολίως τῷ κέπφῳ προτείνουσιν, et praeterea legi: κόπτουσι γὰρ αὐτὸν, καὶ προσραίνοντες θηρεύουσι, scilicet οἱ ἁλιεῖς, vel θηρευταί. Nunc multo lenius unica litera vitio liberata priscae lectionis veritatem aperiet, κάπτουσι. Est autem κάπτειν *repetitis identidem interpellatisque morsibus adpetere, et vellicatim carpta demittere:* quam proprietatem non occurrit sane nunc Latinae linguae verbum, quod penitus ostendat: habemus Belgae quod nec sono valde dissidens sa-

Οὐκοῦν δικαςὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις

ἀργῶς καὶ μάτην. 83 Κοινότερον δὲ, καὶ τὰς τοιαύτας ψι-

317 Ἐξεπίτηδες] Ἐπ' αὐτὸ
"Αρχειν καθίςησιν] ἀρ-
ς εἶναι ποιεῖν. ἵνα παρ'
βοηθοῦνται. C. D'O. ma-
abstcrseris, si scribas,
ἵνα παρ' αὐτῶν βοηθῶν-
Servat autem in οὐκοῦν
em, quem omnes Edd.
cid. in "Αρχειν, accen-
ab illaque ratione pen-
interpretatio satis op-
ına τοῦ ἐξεπίτηδες. In
tamen exemplaribus in-
ί οὔκουν ἐν σχήματι ἀπο-
ῶ, de quo dictum ad
17. monet *Scholiastes.*
ane modo legit is enar-
, a quo profecta sunt,
άγκης ἢ μάτην· ἀργῶς καὶ
· haud enim existiman-
, illam esse significandi
tatem in ἐξεπίτηδες, si
se solum sumatur; sed
demum haec explicatio
edet, ubi junctum erit,
ν ἐξεπίτηδες· *nequaquam*
r ex usu reip. id est,
icquam igitur judices,
nagistratum gerant, ci-
constituit: eoque vi-
r spectare, quod *Sui-*
quanquam corrupte,
am *Aristophanis* ita pro-
it: Οὐκ ἐπίτηδες etc. Ne-
hoc fefellit *Henr. Ste-*
num Th. L. G. T. I. p.
r. utpote qui sic scri-
Apud Aristophanem
m Pluto, Οὐκοῦν etc.
ol. exponit ἐξ ἀνάγκης ἢ
μάτην· *addens,* οὕτως οἱ Ἀτ-
τικοί. *Item* ἀργῶς καὶ μάτην:
Annotat vero scribi etiam
negative οὔκουν, *quae scri-*
ptura expositioni illi conve-
nientior esse videtur. Hinc
patet, duplicem ex diversis
Codd. adnotationem emanas-
se, primam, ἐξ ἀνάγκης . . .
καὶ μάτην· alteram, γράφεται
δὲ . . . οὔκουν. Ἐξ ἀνάγκης ve-
ro quorsum pertineat, quo-
ve pacto ad declarandum si-
ve ἐξεπίτηδες, sive οὔκουν ἐξε-
πίτηδες, usurpetur, fateor
equidem, me minus adse-
qui. Ceterum utra lectio,
οὔκουν an οὐκοῦν, palmam me-
reatur, commodiore loco
exigere est animus.

---

tis exacte Graeco respon-
det. *Hesychius* κάπτειν in-
terpretatur καταπίνειν, nisi
me forte conjectura fallit
emendantem, Κάπτει, κατα-
πίνει. *Eustathius* χανδὸν ἐσθίειν
ad Od. Δ. p. 1481. οἱ χυδαῖοι
δὲ, inquit, τὸ τοιοῦτον κάπτω
χάπτω φασί· hinc causa pa-
tet, cur in *Alciphronis* scri-
pto libro p. 426. ἔχαμπτον,
id est, ἔχαπτον fuerit ex-
pressum pro ἔκαπτον. *Ari-*
stoph. Avib. v. 246. Τὰς ὀξυ-
ςόμους ἐμπίδας Κάπτετε - - -
Schol. καταλάβετε, (deterius
editur, ut arbitror, κατα-
βάλλετε) ἐσθίετε. Sed *Ari-*

Ἄρχειν καθίστησιν. Συ. κατηγορεῖ δὲ τίς;
Δι. Ὁ βουλόμενος. Συ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ·
Ὥστ' εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. 920

λὰς ἐπιστασίας καὶ λειτουργίας, ἀρχὰς ἔλεγον· καὶ τὸ βουλεῦσαι, ἄρξαι. γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ, οὔκουν. τὸ δὲ 84 ὁ βουλόμενος ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐπιμελητὴς, ὁ κατήγορος, ὁ προϊστάμενος.

stotele simus contenti, qui non semel aliis in locis idem adhibuit verbum: VIII, 3. ἡ δὲ ἅλωσις αὐτῆς (τῆς οἰνάδος) γίνεται μάλιστα καπτούσης τὸ ὕδωρ. c. 6. ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάψει· et mox: ὁ δὲ πορφυρίων μόνος κάψει· ex adjunctis vim verbi nativam discere licebit: IX. c. 29. τὸν νεοττὸν τοῦ κόκκυγος ὑποκάπτοντα τὰ προσφερόμενα φθάνειν. Haec paulo latius Aristotelis in gratiam interseruisse fraudi ne fuerit. Ceterum de isto volucrium genere plura dabunt *Aldrovand.* Ornithol. lib. XIX. c. 4. et 12. *Bochart.* Hieroz. P. II. lib. II. c. 18. neutrum fugit *Scholiastae* nostri locus, in quo scribendum puto, εἶτα προσφέρουσι τοῦτον (τὸν ἀφρὸν) ἐν ταῖς χερσίν.

82 Ἐξ ἀνάγκης] Descripsit *Suidas*, sed eum in modum, ut et versum *Comici* fregerit, et a *Scholiastae* verbis nonnihil discedat: Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες· ἑκατέρως λέγουσιν Ἀττικοὶ, ἀντὶ τοῦ μάτην, ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς. Οὐκ ἐπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησι δυναστάς. Ed. Mediolanensis serie continua dedit, Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ μάτην etc. postmodum interjecta fuit distinctionis nota: mallem, si tanti sit, Ἀττικοί· καὶ ἀντὶ τοῦ μ. etc. Primum ostendit, Atticos, quod et *Thomas* observat, aequo jure utrumque usurpasse: tum etiam ea potestate poni, quae conveniat cum μάτην· etc. quod a *Scholiaste* nostro derivatum, ad ipsum *Aristophanem* jam dixi, qua conditione tolerari possit.

83 Κοινότερον] Temere congesta, quae separari debuerant, et ad diversa referri capita: post καὶ μάτην adnectendum, γράφεται δὲ . . . . οὔκουν. deinde ab alio initio, Ἄρχειν] κοινότερον καὶ τ. τ.... ἄρξαι. Ita certe *Suidas* in suo libro repererat cum variatione quadam scripturae, ut liquet ex V. Ἄρχειν· κοιν. καὶ τὰς μικρὰς ἐπ. . . . . ἄρξαι· ψιλὴ γὰρ ἐπιστασία. Interiisse nonnulla verosimile videtur, quibus clarius aliquanto Grammaticus exposuit discrimen verborum ἄρχειν et δικάζειν in Atheniensis reip. statu.

Δι. Νὴ τὸν Δία πονηρόν γ' ἄρα προςάτην ἔχει.
Ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων
Ζῆν ἀργός; Συ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,

923 Προβατίου βίον.] Μωροῦ καὶ ἀνοήτου· διὰ τὸ ἀδρανὲς
85 τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων· ἢ ὅτι τὰ πρόβατα μηδὲν ἐργαζόμενα ζῇ.

v. 921 Νὴ Δία etc.] Labat versus; cui *Kusterus* ut subveniret, ἄρα clam lectore suo contra pristinas Edd. instruxit accentu circumflexo. Non probo factum: quamvis enim metrum juvet, eam tamen particulae mutationem inducit, quae locum hic nullum habeat. Certius remedium praebet C. D'O. ex quo reposui, Νὴ τὸν Δία etc. Neque omittendae sunt, quas suppeditat, interpretationes: Νὴ] μά. Πονηρὸν] κακότροπον. Προςάτην] φροντιςήν. Ἔχει] ἡ πόλις δηλαδή. Mox scripsit C. D'O. librarius, Ζῆν ἀργῶς· sed eadem manus correxerat ἀργός.

v. 923 Προβατίου βίον] Προβάτου ζωήν, ἀγροίκου. Διατριβὴ] ἐπιτηδειότης. C. D'O. Διατριβὴν intellexit, ut videtur, idoneam agendi facultatem, usu rerum civilium et exercitio quotidiano firmatam: neque enim memini ἐπιτηδειότητα, ne ex more quidem Graeciae serioris, vocari, quae veteribus erat ἐπιτήδευσις vel ἐπιτήδευμα. Recte vero προβάτιον accepit tanquam ὑποκοριςικόν, sive diminutivum vocis πρόβατον· quod negare in Rèfut. utriusque El. Cercopetav. p. 86. *Salmasio* pro ea, qua pollebat, Graecae linguae peritia nunquam venisset in mentem, nisi adversus *Petavium* ipsi standum fuisset; qui summi Viri, magnisque meritis insignes ubi sese invicem infesti adoriuntur, saepius ab inprovido animi concitati motu, iraque mutua, quam ex rerum veritate consilium capiunt. Pugnatum fuit iis solum exemplis, quae *Stephani* Thesaurus subministrabat: litem decidere potest Plutus *Aristophanis* v. 293. 299. Προβάτιος παράγωγον, quod *Salmasius* ingerere nobis conabatur, metuo ne Graeci sermonis usus plane respuat.

84 Ὁ βουλόμενος] Ad hoc vocabulum explicandum quid faciant adjecta, non facile quis dixerit. Ex C. D'O. scriptas ad hunc versum interpretationes enotabo: Ὁ βουλόμενος] ὁ θέλων. Οὐκοῦν] λοιπόν. Ἐκεῖνός εἰμι] ὁ κατήγορος ὑπάρχω. Ergo descriptoris, qui ampliores veterum adnotationes excerpebat, culpa contigit, ut voci βουλόμενος adjungerentur, quae ad ἐκεῖνος pertinebant: confer *Schol.* ad v. 930.

85 Τῆς διανομῆς τῶν πρ.]

Εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.

Δι. Οὐδ᾽ ἂν μεταμάθοις; Συ. οὐδ᾽ ἂν εἰ δοίης γέ μοι 925

924 Διατριβή τις τῷ βίῳ.] 86 Ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίαιτα, διαγωγὴ, πρόφασις, ἀφ᾽ ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν.

925 Οὐδ᾽ ἂν μεταμάθοις.] Ἀντὶ τοῦ 87 ἀναπαύσαιο. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον, τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν ἀφιεμένου τοῦ πρώτου.

926 Καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.] Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν, ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας, τῆς κατὰ Κρήτην νήσου· ὃν τιμήσαντες Λίβυες,

v. 925 Οὐδ᾽ ἂν] Οὐδαμῶς. Δοίης] δώσης. Σίλφιον] τὸ λεγόμενον βαλσαμέλαιον. Eandem posterioris vocabuli in Gloss. MSS. explicationem reperi, certe parum adcommodatam: praeterquam enim quod in Comico ipse laserpitii Cyrenaïci frutex sit intelligendus, multum distant laser, sive silphii succus, et ὀποβάλσαμον, aut, quod a recentioribus potissimum usurpatur, βαλσαμέλαιον.

Sub proverbii forma *Suidas* proponit: Προβατίου βίον ζῆν· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων· τὰ γὰρ πρόβατα οὐδὲν ἐργάζεται καὶ ζῇ· ἢ διὰ τὸ ἀδρανές. Ordinem inversum non improbo; quippe ratio melius adparet, cur πρόβατον sive προβάτιον stulti insipientisque significationem habeat: alioqui solertes etiam homines et callidi non raro sunt ingenio ad agendum tardo, atque ἀδρανεῖς. Omissum a *Suida* τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων, quod tamen minime rejiciendum videtur: *rerum gestionem* atque *administrationem* intelligo: *Plutarch.* in Cleom. p. 820. E. πρὸς ἀσφάλειαν καὶ διανομὴν τῶν πραγμάτων· quanquam Interpres, qui reddidit, *ad regni securitatem et perpetuitatem*, legisse videatur, vel certe legendum credidisse διαμονήν. *Erasmi* Chiliadas adi in *Ovium mores.*

86 Ἐπιτήδευμα] *Suid.* in Διατριβή· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ τὸ ἀσχόλημα, δίαιταν etc. adjecto hoc *Aristophanis* versu.

87 Ἀναπαύσαιο] *Suidas* Μεταμαθεῖν exponit μεταγνῶναι, παύσασθαι, additque porro *Scholiastae* verba, nisi quod apud eum pro ἀφιεμένου scribatur ἀφέμενον.

88 Ὡς Ἀριστοτέλης] Non aliter *Suid.* in Σίλφιον· idque

Τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

Δι. Κατάθου ταχέως θοιμάτιον. Καρ. οὗτος, σοὶ λέγει.

ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐχάραξαν, τῇ μὲν βασιλείαν, τῇ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ· ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρους καὶ ἐξόχους τιμὰς δεχομένων. Ἄλλως. σίλφιον βοτάνη πολυτίμητος· ἡ δὲ αἰτία τοιαύτη ἐστί. Βάττος, 88 ὡς Ἀριστοτέλης, ἐν Λιβύῃ Κυρήνην λεγομένην ἔκτισε κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι χρησμόν· καὶ οἱ πολῖται οἱ Κυρηναῖοι ἀνταπόδοσιν τῆς εὐερ-

v. 927 Κατάθου] Ἀπόρριπτε. Θοιμάτιον] ὁ φορεῖς. Ὑπόλυσαι] τὰ ὑποδήματα. C. D'O. in quo supra προσελθέτω quod scriptum est ἔμπροσθεν, quid efficiat, non video; nisi πρὸς ἐμὲ voluerit exponere ἔμπροσθεν ἐμοῦ. Μεθ' ἡμέραν] κατὰ τὴν ἡμέραν. Ἀξιοῖς] ἄξιον κρίνεις. Μαρτύρομαι] εἰς μαρτυρίαν τίθημι. *Scipio Gentil.* Parerg. I, 25. ubi monet *de Graecis et illud esse tractum*, testari, *pro rem testibus confirmare, testes advocare, quod antiqui amtestari dicebant*, hunc Comici versum proponit. Οἴχεται φεύγων] εἶδε γὰρ αὐτὸν ἀποδυόμενον, καὶ ἐφοβήθη.

---

eo minorem habere dubitationem videtur, quia jam in praecedenti Scholio Aristotelis ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ facta fuerat mentio. Verum ubi considerabam haud parum distare, quae in utroque scholio tradantur, ita ut vix ab eodem auctore peti potuerint, in mentem veniebat emendandum forte, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης, quemadmodum legitur in *Pindari Schol.* ad Π. Δ, 15. ἀφ' οὗ ἑπτακαιδέκατος ὢν ὁ Βάττος, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης, ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐστείλατο· quam quidem lectionem in ambiguo ponere desii, postquam compertum mihi fuit totidem eam literis exhibere *Mich. Apostolium* in Βάττου σίλφιον, qui locus integer Scholiastae nostro debetur: Aristotelis autem primum fuisse Batto nomen, antequam Pythia novum indidisset, satis constat. Priorem de Batto oblatoque ipsi silphio adnotationem nec *Suidas* neque *Apostolius* habent; alteram uterque, sed brevius contractam. Proverbii meminit Appendix Vatic. C. III. n.

Δι. Ἐπειθ᾽ ὑπόλυσαι. Καρ. πάντα ταῦτα σοὶ λέγει.

γεσίας βουλόμενοι χαρίσασθαι τῷ βασιλεῖ, ἐποίησαν εἰκόνα, ὡς

77. Σιλφίου λειμών: εἶδος τῆς Λιβύης σίλφιον· καὶ παροιμία, Βάττου σίλφιον. *Sophoclis* illum esse σιλφίου λειμῶνα docemur ab *Hesychio:* verum *Schottus* in App. Vat. quum adjecit, et invito quidem *Hesychio, ut necessarium ad sensum*, εἶδος βοτάνης, meo judicio labitur: εἶδος utrobique interpretor *speciem odoratam*, cujus generis erat silphium: sic enim proprie τὰ εἴδη recentioribus sunt usitata, licet veteres latius extendant, omnemque mercium speciem sub eo vocabulo complectantur: vide *Theophanis* locum adductum p. 191. *Epiphan.* Panar. p. 618. C. τὰ ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐρχόμενα εἴδη. L. 16. §. 7. D. de Public. et Vectig. inter *species pertinentes ad vectigal* praeter alia cum multis aromatibus numeratur *laser:* eum in modum, ut puto, *Hesychius* intelligendus: Κύκλευον, εἶδος πόματος ἐξ εἰδῶν συγκείμενον. Gravius etiam aberrat idem *Schottus* ad C. I. n. 27. ubi, quamvis ducem prae oculis haberet *Hesychium,* neutri tamen commodam satis opem tulit: experiamur, an paulo melius hic, cujus in verbis non haeret sane nulla difficultas, emaculari, ille a nobis suppleri queat: Βατταρίζειν, ἀπὸ Βάττου τοῦ ἰσχνοφώνου. (Hic plura credibile est Vaticani codicis librarium omisisse.) Βάττου σίλφιον· ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς εὑρισκόντων· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς Κυρηναίους (in ἀπὸ τοῦ τείχους, vel ἔθνους, Κυρηναίου quem sensum, quamve orationis structuram animó conceperit *Schottus,* non facile quis expediat) ἑνὶ τῶν Βαττιαδῶν (Βάττων *Suid.* et *Apostol.* quod ut ferri possit, nam multi in serie regum Cyrenensium Batti, alterum tamen cum *Kustero* praepono) μεταδοῦναι ἐξαίρετον τὸ σίλφιον, ὃ ἐκτέτμηται παρ᾽ αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἐν τῷ νομίσματι ὅπου μὲν Ἄμμωνα, ὅπου δὲ σίλφιον ἐγκεχαράχθαι. Posteriorum loco ista tantum apud *Suidam* et *Apostolium* inveniuntur: ἐξαίρετον ἔδοσαν, vel ἔδωκαν, τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. Haec certe ab Enarratoribus nostris longiuscule dissident, ac proverbii originem non veteri Batto, primo Cyrenarum conditori, sed ex posteris ejus recentiori cuidam adsignant. In *Hesychii* verbis pro ἐκτέτμηται *Salmas.* ad *Solin.* p. 253. F. dedit

Καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθάδι

νες, δακτύλιον, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τῷ βασιλεῖ

ηται, eumque secutus
Spanhem. de Pr. et U.
ι. Diss. vi. p. 294. cui
erea ἑνὶ mutare placuit
τὶ τῶν Βαττιαδῶν· quod
rius ut sine dubio re-
ıdum est ob violatam
onem Graecam, sic prio-
rice nihil erat causae,
non propius scriberetur
ίμηται, velut in *Clemen-*
'rotrept. p. 33. v. 28.
ιοι τὰ ἄλογα τῶν ζώων
ιμηκότες. At vereor, ne
sum ceciderit adhibita
rae voci medicina: et-
intelligere mihi bene
or, si paroemiam esse
ım dicat ab eo, quod
nenses Battiadarum uni
verint eximium sele-
que laserpicium, quod
n regione fuerat effos-
, vel excisum: nam
νεσθαι quin ita ponatur,
ı in dubium vocabit:
et tantae magnitudinis
eaque formae prae-
ia silphium illud, ut
ım rege donum vide-
. Jam porro, quo se-
tia cum his apte con-
rentur, intercidisse opi-
:, quod vitii genus in
chio frequens, οὕτω δὲ
ηται παρ' αὐτοῖς, ὥστε καὶ
ὶ νομίσματι etc. haec,
his saltem proxima si
eris, omnia concinne
rant. Forsitan aliquis
, quam in partem ali-
quando me inclinasse non
diffiteor, σίλφιον intelligere
regionem ipsam laserpicife-
ram, cujus reditus a Cyre-
nensibus honoris causa Bat-
tiadarum uni fuerit adtri-
butus: quod si sequaris, sa-
tis commodum erit, ᾧ ἐκτε-
τίμηται, nec quicquam ex-
trinsecus adscitum oratio de-
siderabit: utralibet interpre-
tatio apte respondet formu-
lae loquendi, δοῦναι, vel με-
ταδοῦναι ἐξαίρετον. Ceterum
Erasmus in *Batti silphium*
illud quid sibi velit, nesci-
re se fatetur, quod, quum
Scholiastes aiat in altera no-
mismatis parte insculptam
βασιλείαν, *id est, regnum,
seu regiam, si transferas
tonum,* (pro *regia reginam*
scribere debuisset) ejus vi-
ce *Zenodotus* legerit Ammo-
nem: *Ammonem, inquit, ut
arbitror, sentiens Jovem re-
gnorum largitorem, si qui-
dem Homero credimus.* Ego
nihil hic molesti invenio,
dummodo duplex nummo-
rum genus diversisque figu-
ris inpressum statuas, unum,
quod Battum repraesentarit
regnum quacumque imagine
simulatum altera manu, al-
tera silphium accipientem;
aliud, quod Ammonem, ejus-
ve caput cornutum, et la-
serpicii caulem. Hujus ge-
neris nonnulli gazas antiquae
monetae adhuc ornant; illius

τὸ σίλφιον. καὶ τὸ φύλλον δὲ αὐτοῦ, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ κλάδος, καὶ ὁ ὀπὸς, καὶ ἁπλῶς τὸ πᾶν αὐτοῦ, πολλῆς τιμῆς ἄξιόν

olim extitisse quid vetat, quo minus Aristotelis, testis utique non spernendi, fide credamus? Quis dubitet, in tanta vetustatis ruina quin ingens nomismatum nobis ignotorum numerus fuerit oppressus, ubi quotidie fere nova eruuntur, atque in lucem prodeunt, de quibus ante nemo ne suspicari quidem poterat. Etsi *Kustero* subscribam παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος reponenti, quia tamen vulgatum quodammodo defendi potest, mutare nolui: aliud opus erat in καυλὸς, quam vocem pro κλάδος tum res ipsa postulabat, tum summorum duumvirûm *Salmasii Pearsonique* consensus. Illa, ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τῷ βασιλεῖ, a quibus nec *Suidas* discrepat, temere non moveam: interim adridet, αὐτῷ προσφέρει ὡς βασιλεῖ. In margine D'O. C. pars quaedam hujus Scholii haeret, sed valde depravata et mutila, quam tamen ob ipsa, quae continet, vitia exempli ergo proponam: ὁ βάτος οὗτος ἔκτησεν τὴν κηρύνην, ἔνθα τὸ σίλφιον γίνεται· οὗ ὁ ὑπὸ πολλοῦ ἄξιος ἐςι· τιμῶντες οὖν αὐτὸν ὡς ἀρχὴ· quorum proclivis est emendatio, nisi forte quem moretur ὁ ὑπὸ pro ὁ ὀπός· in fine sequi debuerat, ὡς ἀρχηγὸν τῆς ἀποικίας, aut simile quidpiam.

89 Ἀμπελιῶται] Ab Ἀμπέλῳ, Cyrenaïcae promuntorio et urbe, *Stephanus* Ἀμπελίτην finxit. *L. Holstenius* apud *Suid.* v. Σίλφιον Ἀμπελιῶται legi monens addidit: *quod fortasse hinc reformandum scribendumque* Ἀμπελῖται. Eandem fuisse *Salmasii* opinionem patet ex Plin. Exerc. p. 265. B. Verum *Berkelio* lubens accedo, qui in Ἀμπελίτης ut formam Aegyptiacam agnoscit, sic Ἀμπελιώτης minime repudiandum esse censet: hoc nimirum ab Ἀμπέλιος, illud ab Ἄμπελος existit. *Berkelius* autem Scholiastae nostri verba proponens *Suidam* tamen solum nominat, apud quem in Σίλφιον legitur, καὶ οἱ Ἀμπελιῶται, ἔθνη Λιβύης· in Βάττου σίλφιον, οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται. Corruptum in Ἄμπελος *Hesychii* locum varie Viri Docti tentarunt: mihi videtur hunc in modum expoliendus: Ἄμπελος, ἡ μηχανή· καὶ ἄκρα Μυκάλης, ἤγουν ὄρος. Κυρηναίας δὲ αἰγιαλός· καὶ πόλις Θρᾴκης· καὶ ἡ ἄμπελος. Quanquam enim sedes Ampeliotarum, quos perraro veteres adtingunt, certis limitibus definire non sustineam, videtur tamen eorum regio illa in parte Cyrenaïcae fuisse sita, quam *Diodorus* ait πολλὴν ἄμπελον, ἔτι δ' ἐλαίαν ἔχειν, et orae maritimae tractum aliquem occupasse.

90 Ἀλεξανδρίδης] Histori-

ἐστιν. καὶ οἱ 89 Ἀμπελιῶται δὲ ἔθνος Λιβύης, εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου, ὥς φησιν 90 Ἀλεξανδρίδης:

cum Alexandridem, Delphis oriundum, rerum patriarum scriptorem, et Anaxandridem Comicum olim ad Poll. IX, 59. distinxi, et suum utrique nomen vindicare sum conatus. Hic sententiae nostrae *Kusterus* primum adsentitur; statim causam deserens non multum se pugnaturum esse profitetur, si quis praeferendam potius censuerit opinionem *Meursii:* is scilicet in Bibl. Graec. Alexandride proturbato, solum Anaxandridae nomen, tanquam utrisque commune, pro genuino habuit. Ego nihil adhuc argumenti novi prolatum reperio, quod pristinam opinionem meam vel minimum labefactet: imo contra non pauca sunt ad manum, quibus ea firmissime, quantum in antiquis rebus consequi licet, stabiliri possit. Ille ipse perpetuus fere librariorum error in nominibus hisce permutandis binos nobis diversosque scriptores indicat. De Anaxandride Comico res facillime potest ad liquidum deduci: nam in *Polluce* quidem, ubi Alexandridem vulgati libri nobis inculcabant, exactissimi, quibus usi sumus, vetustae notae Codd. Anaxandridem tuentur: e contrario IV, 43. C. A. non magni pretii Ἀλεξανδρίδης ostentat, quem castigatius exemplar secuti bene Ἀναξανδρίδην ediderunt. Apud *Aristotelem* Ἠθ. Εὐδ. VI. p. 178. v. 25. ὥσπερ Ἀναξανδρίδης ἔσκωψεν· Rhetor. III. p. 138 v. 8. τὸ Ἀναξανδρίδου τὸ ἐπαινούμενον· p. 140. v. 21. ἔν τε τῇ Ἀναξανδρίδου Γεροντομανίᾳ, nulla scribendi varietas adparet: adversus quem consensum frustra quis obduxerit ex ejusdem libri p. 135. v. 1. τὸ Ἀλεξάνδρου ἰαμβεῖον, quod nonnullis Edd. inhaesit pro Ἀναξανδρίδου. Jam in *Athenaeo* quam saepe verum Comici nomen occurrit prae corrupto? imo p. 261. F. falsum Alexandridem expellunt Eclogae manu scriptae, ut *Casaubonus* adnotavit Animadv. VI, 18. qui vir magnus si *Pollucis* Codicum exploratam habuisset lectionem, nihil omnino dubitasset, quin tollendus foret e numero Comicorum Alexandrides. In primis autem dignus est, qui adtendatur, *Athenaei* locus IX. p. 373. F. 374. A. ubi postquam Anaxandridae versus binos ex Tereo citaverat, quae *Chamaeleon Heracleota* de eo prodiderit, in medium adfert: Ἀναξανδρίδην et ipse scribit, et a *Chamaeleonte* scriptum promit: quis in animum inducat, errorem hic committi potuisse? Sic et *Diogen. L.* III, 26. Ἀναξανδρίδης ἐν Θησεῖ, qui fabulae titulus est suspectus, refingendusque mihi videtur in Θησαυρῷ, vel Τηρεῖ; ne-

Ὁ βουλόμενος. Καρ. οὐκοῦν ἐκεῖνος εἴμ' ἐγώ. 930

930 Οὐκοῦν ἐκεῖνος εἴμ' ἐγώ.] Ἐκεῖνός εἰμι ἐγὼ, φησὶν, ὁ μέλλων σοι προσελθεῖν. τοῦτο ὁ θεράπων ἀποσκώπτων λέγει. ἅμα δὲ καὶ μιμεῖται τὰ παρ' αὐτοῦ ἄνω εἰρημένα. 91 ἐν ὅσῳ δὲ λέγουσιν, ἀπέδυσεν.

que dum Theseus alicunde fuerit investigatus. Sed maxime opportunum est, omnemque dubitationem eximit *Suidae* testimonium, qui nulla re melius de nobis fuit meritus, quam conservandis, quas apud veteres Grammaticos memoriae mandatas invenerat, Scriptorum antiquorum vitis. Ille juxta literarum seriem Ἀναξανδρίδην posuit, Comicique patriam fabularumque numerum designavit; nec secum dissidet in Καμειραΐα ἰσχάς· quod si consideres, manifesto patet cum priscorum Lexicographorum in eam scribendi formam consensus, tum adspersa *Suidae* labes in Ἀβίλτερος et Ἀρεοπαγίτης, ubi Anaxandridae locum sine dubio per injuriam Alexandrides occupavit. Fateor equidem in Alexandride historico paullo inpeditiorem esse probationem ob scripturam veterum ambiguam: ut enim nomen hoc ita dederit *Scholiastes* noster et *Plutarch.* in Lysandr. p. 343. B. tamen in Quaest. Gr. ejusdem *Plutarchi* p. 292. F. et *Schol.* Euripid. ad Alcest. v. 1. prostat Ἀναξανδρίδης ὁ Δελφός· numerum auget Proverb. App. Vat. C. I, 5. ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδῃ ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων· quod opus non aliud existimo, quam ipsam Delphorum historiam, cujus forte primo volumine de donariis furto subductis potissimum egerat: *Schottum* certe cum Anaximandro suo Milesio, quem reponi volebat, nihil moramur. Sublata foret omnis difficultas, si ut Anaxandridae Comici *Suidas*, sic item Alexandridae, servato literarum ordine, meminisset: verumtamen eo ipso in loco dum de Anaxandride historico penitus tacet, non leve nobis pro Alexandride documentum suppeditat. Pone veteri, quem descripsit, Grammatico non Comici tantum, sed et historici, qui eodem nomine diceretur, fuisse notitiam: de altero scilicet ne verbulo quidem monuisset; saltem ut lectori consuleret, eumque duos homines diversos discernere doceret, qua in parte, erroris, qui ex homonymia facile oritur, amovendi causa, cura Grammaticorum alias excellit, ut ex ipso *Suida* compertum habemus: haud sane probabile videtur. Praeterea nostram opinionem eximie suffulcit *Stephan.* in Παρνασσὸς, non deesse referens, quibus mon-

Συ. Οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.
Καρ. Σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.

931 Μεθ' ἡμέραν.] Ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. 92 Ἀττικὸν τὸ σχῆμα· μεθ' ἡμέραν γάρ φασιν, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ.

ti nomen inditum placeat ex Parnasso quodam, qui primus Pythone fuerit vaticinatus, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Eundem esse, qui ab aliis Alexandrides vocatur, nemo dubitet, qui libri titulum adtenderit; sive illa librarii sit culpa Alexandrum scribentis, ubi debuerat Ἀλεξανδρίδης, quomodo supra pro Anaxandride vidimus Alexandrum exhiberi; quamque eandem maculam insedisse *Zenobio* C. VI, n. 11. fere persuasum mihi est; sive communis consuetudo primitivorum patronymicorumque nominum commiscendi, de quo genere nonnulla notavimus ad *Lucian.* Tim. p. 157. Sic Lacedaemoniorum Ephorus Κλέανδρος et Κλεανδρίδης apud *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 857. Archontes Athenis Φρασικλῆς et Φρασικλείδης, uti legendum in *Diodoro Sic.* IX. p. 281. D. Εὔβουλος apud *Lys.* p. 154. v. 27. et Εὐβουλίδης· quare nihil erat cur *Jo. Meursius* Lysimachum mutaret in Lysimachidem A. L. IV, 31. Bias Τευτάμου *Diogeni L.* Τευταμίδου *Stobaeo*: Protagorae pater Μαίανδρος, Μαιάνδριος, et Μαιανδρίδης· Theocriti Σίμιχος et Σιμιχίδης, de quo *Schol.* ad Eid. VII, 21. Quem Thespium vocat Thespiae conditorem *Pausan.* IX. p. 761. is Θεσπιάδης dicitur a *Stephano,* et apud *Suidam* in Ἐξανυστάς. Corrigendus talem in modum *Hesychius:* Φιλομηλειάδης· (vel potius Φιλομηλείδης· pertinet enim haec observatio ad *Homer.* Od. Δ, 343. Ρ, 134.) οἱ μὲν κύριον ὄνομα· πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύριον δηλοῦται, ὡς Εὐριπίδης, Ἡρακλείδης· ut utrumque exempli vice ponatur: nisi malis, ὡς Εὐριπίδῃ Ἡρακλείδης, sicut ab Euripide Hercules appellatur Ἡρακλείδης. Pari ergo jure in tanta ejusmodi nominum variatione Alexander dici potuerit, atque Alexandrides. His rebus expensis, vix mihi dubium est, quin eruditus lector de Alexandride historico secundum me sit pronunciaturus.

91 Ἐν ὅσῳ] *Interea vero, dum haec dicunt, vestes ipsi detraxit Carion:* haec Scholiastae mens, ne quem incautum fallat.

92 Ἀττικὸν τὸ σχ.] Hinc

Συ. Ὁρᾷς ἃ ποιεῖς; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
Καρ. Ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἦγες μάρτυρα.
Συ. Οἴμοι! περιείλημμαι μόνος. Καρ. νυνὶ βοᾷς; 935
Συ. Οἴμοι μάλ' αὖθις. Καρ. δός σύ μοι τὸ τριβώνιον,
Ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.
Δι. Μὴ δῆθ', ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.

938 Ἱερὸν γάρ ἐστιν.] Ἱερὸν λέγουσι 93 πᾶν ἀνατιθέμενον τοῖς θεοῖς.

v. 933 Ὁρᾷς ἃ ποιεῖς;] Omnino legendum ποιεῖ. *Viden' tu, quem testem huc adduxi, quid faciat servulus nequam?* Haec ad eum conversus, quem adhuc adstare sibi credebat, testem dicit: nunc aptum Carionis responsum: alioquin scribi debuerat, Ὅρα γ' ἃ ποιεῖς· *vide, quid agas: cave, ne me vocante in jus tibi sit ambulandum.* Sed illud, quod proposui, verum est, et, ut jam primum video, ab interprete *Frischlino* animadversum.

v. 935 Περιείλημμαι] Quanquam vitiosius in C. D'O. scribatur περιείλλειμαι, quasi voluisset περιείλειμμαι, addita tamen interpretatio, κεκράτημαι, lectioni vulgatae favet, *Hesych.* Περιείληπτα, περιεγέγραπτο, ἢ ἐκεκράτητο, ἐκ τοῦ περιλαμβάνεσθαι. Haud inepte sane legi posset, περιείλειμμαι μόνος, *destitutus sum solus*, quemadmodum Elias III Reg. XIX, 10. καὶ ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, nisi ab Attica forma difficultas obstaret, quae ut est in εἴληφα, εἴλημμαι tritissima, sic in εἰ-λειμμαι, quantum memini, pro λέλειμμαι nusquam occurrit: quin ipsum περιλέλειμμαι si cui blandiatur, non repugnabit metri modulus. Sed nihil est necesse, ut vetus et proba lectio sollicitetur: eum dicunt περιειλῆφθαι, qui obsessus tenetur, ut elabi nequeat: parum dissidet ἀπειλῆφθαι. *Etymol.* p. 121. Ἀπειλημμένοι, συνειλημμένοι, συγκεκλεισμένοι, κεκρατημένοι. *Strabo* narrat VI. p. 403. C. Milonem ἀποληφθέντα (editur ἀπολειφθέντα) ἐν τῇ τοιαύτῃ πάγῃ θηρόβρωτον γενέσθαι· in eadem historia *Theocriti* vetus Enarrator, ἐκρατήθη ἐκεῖ· *Sext. Epir.* Ἀντιῤῥ. V. §. 91. ἐν συμπτώμασιν αἰκιῶν ἀποληφθέντας. Similius etiam *Aristophanis* est loquendi formulae, quod ex *Philemone* conservavit Scholion ad Jusjur. *Hippocr.* ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησίν· Ἀλλ' οὐδὲ γεννητὴν δύναμ' εὑρεῖν οὐδένα Ἐκ τῶν τοσούτων· ἆρα γ' ἀπείλημμαι μόνος. Iambos paululum modo adjutos in ordinem redigere non fuit operosum: praeterea Φιλήμων scripsi pro eo, quod publicaverant, Φιλήβων· unde

Καρ. Ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται,
Ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον; 940
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.
Δι. Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι.
Καρ. Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα
Ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτῳΐ.

944 Ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω.] Ὅτι 94 ἐπὶ τῶν κοτίνων καὶ ἄλλων δένδρων πανταχοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς προσπατταλεύουσι

nobis *Philebum*, nomen antiquae scenae prorsus ignotum, confinxit *Meibomius*. Ceterum *Philemonis* Κόλαξ, quo titulo *Menandri* fabulam novi, alibi nondum a me repertus: de Κόλακος auctore, Philemon fuerit, an Menander, olim fuisse dubitatum, non temere adfirmavero.

v. 936 Δὸς σύ] Ὦ παιδάριον. Μὴ δῆθ'] μηδαμῶς. Καλλίον] κρεῖττον. C. D'O.

v. 940 Τοιχωρύχον] Κλέπτην. Κοσμεῖν] καλλωπίζειν. Σεμνοῖς] λαμπροῖς. C. D'O. *Hesychio* Τοιχωρύχος, λῃστὴς, κλέπτης. *Suidas*, si modo manum ejus servaverint Edd. discrimen facere videtur duarum vocum: Τοιχωρύχης, κλέπτης· τοιχωρύχος, λῃστής· τοιχωρύκτης δέ· priora Mediol. princeps nulla distinctione sejungit: idcirco verius puto: Τοιχωρύχης, κλέπτης, τοιχωρύχος, λῃστής· τοιχορύκτης δέ· quod eo est additum, ut moneat usum, qui τοιχωρύχης per ω scribi jusserit, in τοιχορύκτης ο postulasse. Et haec quidem extremae vocis scriptura fide nititur vetusti Codicis, quem *H. Stephanus* usurpauit Th. L. G. T. III. p. 1582. B. in ceteris tamen, quae aliter, ac vulgo feruntur, expressit, Edd. eum posthabendum duco.

v. 942 Ἐμβαδίοις] Ὑποδήμασι. C. D'O. vide ad v. 848. Ἐμβάδια dici τὰ ἁπλῶς, sive potius, ἁπλῶς τὰ ὑποδήματα, notat hunc versum proferens *Thomas Mag*. in Ἐμβάδες.

v. 944. Κοτίνῳ] Ἀγριελαίᾳ. Προσπατταλεύσω] προσηλώσω, κρεμάσω. C. D'O.

---

petiit *Suid*. in Μεθ' ἡμέραν. Usurpat *Scholiastae* locum *Bergler*. ad *Alciphr*. II. p. 253.

93 Πᾶν ἀνατ.] *Suid*. in Ἱερὸν rectius interponit τό.

94 Ἐπὶ τῶν κοτίνων] *Fuisse circa templa arbores sacras, quibus anathemata suspenderentur*, prolatis *Scholiastae* verbis ostendit *Des. Herald*. in Apolog. *Tertull*. p. 58. Ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω unde ductum sit, triplex adfertur explicatio: scholia duo priora, quamvis diversam rationem contineant, adeoque

Συ. Ἄπειμι· γινώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ 945
Ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,
Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
Ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην.

τὰ ἀναθήματα. Ἄλλως. Εἰώθασι τοῖς δένδροις κῶλα καὶ κρανία προσπατταλεύειν πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι αὐτά. Ἄλλως. Ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντάς τινα ἄγραν, μέρος τὶ τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν, ἢ πόδα προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

947 Καὶ σύκινον.] Ἴσον τῷ ἀσθενέστατον· τὸ γὰρ ξύλον τῆς

v. 945 Ἄπειμι] Ἤγουν ἀπέρχομαι. Γινώσκω] ἤγουν ἐπίσταμαι χείρων ὑπάρχων κατὰ πολύ. Σύζυγον] βοηθὸν, ἤγουν σύνδρομον. C. D'O. qui praeterea πρὸς supra τινὰ scripserat, ut indicaret, opinor, λάβω idem hic esse, atque προσλάβω.

v. 947 Σύκινον] Ἀσθενῆ. Τὸν ἰσχυρὸν] τὸν δυνατόν. Τήμερον] σήμερον. Δίκην] τιμωρίαν. Eas explicationes inter versus inseruit Scholiastes C. D'O. verum ut figuratae potestatis in σύκινος originem clarius aperiret, ad marginem haec adscripsit: Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς συκῆς, διότι ἔνι (nisi quid aliud forte lateat, sufficit ad sensum ἐστὶν) ἡ συκῆ ἀνίσχυρος, καὶ θραύεται εὐκόλως· et sequente pagina, quod huc est referendum: χαῦνον φυτὸν ἡ συκῆ· διὰ τοῦτο ἐστὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής· quorum partim in *Scholiis* invenire licet, partim apud *Etymolog.* in Σύκινοι ἄνδρες, in quo totidem verbis eadem, quae *Theocriti* vetus Enarrator habet ad Eid. X, 45. leguntur, et *Mich. Apostol.* C. XVII. n. 79. nam *Suidas*, qui multo brevioribus, quam nunc publicantur, ad postrema Pluti scholiis est usus, horum nihil excerpsit. Σύκινον autem si simpliciter capias, quo prior interpretatio vergit, pro ἀσθενῆ, vel ἀσθενέστατον, potius scribendum alicui videatur Κἂν σύκινον· *quod si socium aliquem nactus fuero vel ficulneum ac plane debilem, perficiam profecto, ut viribus iste potens Deus hodie poenas luat.* Verum quoniam fieri vix potest, quin duplicem in σύκινον virtutem concipi voluerit *Aristophanes*, primam, quae τῷ συκοφάντῃ respondeat, secundariam al-

Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἷς ὢν μόνος
Τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Βουλὴν πιθὼν 950
Τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.

ἀσθενὴς καὶ χαῦνον· ὅθεν καὶ συνίνη ἐπικουρία, ἀντὶ τοῦ
ἧς καὶ ἀνωφελής. Ἢ σύκινον τὸν συκοφάντην κεκαλυμμέ-
ἔγει, ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας τὸ ὄνομα.

50 Οὔτε τὴν βουλὴν πιθών.] Ἀντὶ τοῦ πείσας. ὅσα δὲ τῇ
95 δόξει, ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται· καὶ ἐκ τοῦ
ου τὰ ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφιζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦται.

a, quae τῷ ἰσχυρῷ per
n opponatur, libentius
eo Καὶ σύκινον· *at si*
rtem aliquem invenero,
que sycophantae moribus
limum, efficiam profe-
hodie etc. τήμερον enim
ue verbo, nullo sen-
ae detrimento, aeque
node adjungi potest,
n autem errorem *Eras-*
Chil. in V. *Ficulnus,*
Comici versum profe-
Latineque vertens com-
rit, eum facile quivis,
sertim monitus, depre-
at. Edd. universae: —
σχυρὸν τοῦτον θεόν· ordi-
, auctore *Bentleio*, mu-
um existimavi: quum
am syllabam producat
en ἰσχυρὸς, quarta iambi
s illud aversatur.
949 Ὅτι] Διότι. Περι-
ς] ἤγουν φανερῶς. Πιθὼν]
πείσας. Τὴν ἐκκλησίαν]
δικαστάς. C. D'O. in quo
ime praecedenis pagina
a observationem habet
os versus referendam:
ἦν ἐν δημοκρατίᾳ ὅταν ψη-

φίσματα ἐγίνετο, δεικνύειν ταῦ-
τα τὴν βουλήν· εἶτα τοὺς κρι-
τάς· quae dicere non adti-
net, cujus sint pretii: vid.
ad v. 171. saltem, ut ora-
tio Graeca foret, scribi de-
buerat: δεικνύειν τοῦτο, vel
ταῦτα, τῇ βουλῇ, εἶτα τοῖς κρι-
ταῖς. Sed ab usu nimirum
linguae vulgaris haec con-
structionis striblіgo est tra-
cta.

---

bene separentur, in unum
conflavit *Suid.* in Προσπατ-
ταλεύσω· εἰώθασι γὰρ κοτίνῳ
καὶ ἄλλοις δένδρεσι προσπάττα-
λεύειν ἀναθήματα, καὶ κωλᾶς,
καὶ κρανία πρὸς ἀποτροπὴν βα-
σκανίας οἱ γεωργοί, καὶ πρὸς τὸ
μὴ ξηρανθῆναι τὰ αὐτῶν γεωρ-
γήματα. Tertium de more
venatorum, qui capturae pri-
mitiis Deos venerabantur, La-
tine versum invenies apud *Ez.*
Spanhem, ad *Callimach.* p.
205.

95 Δόξει] Scribendum est
δοκεῖ, vel ἔδοξε.

Δι. Καὶ μὴν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
Ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε·

952 Ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν.] Ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ ἐγένου 96 κατ᾽ ἐμὲ, ὅτε ἤμην πένης, λόγους δὲ συκοφάντου μιμεῖναι.

v. 952 Τὴν πανοπλίαν] Τὸ ἱμάτιον παίζων. C. D'O. *ludendo vestitum ejus vocat* πανοπλίαν. In marginem est conjecta hujusmodi interpretatio: Πανοπλία κυρίως ἡ τῶν ὅπλων πάντων διασκευή· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς. Deinde: Ἔχων] φορῶν. Βαλανεῖον] λοετρῶν. Scribendum fuerat λοετρὸν, λουτρὸν, vel λοετρῶν, λουτρῶν· prius adhibuit ipse ad v. 616. statuitur autem a Grammaticis, ut monstrant *Etymol.* in V. p. 568. et *Eustath.* ad Il. O. p. 1037. v. 39. Od. Z. p. 1560. v. 31. potestatis accentu moderante discrimen inter λουτρὸν, quod est *lavacrum balnei*, sive *lavatio*, quomodo frigidam in palaestris lavationem Graecos λουτρὸν vocitare scribit *Vitruv.* V, 11. et λοῦτρον proprie significans *aquam balneaticam*, aut etiam sordidam a lavationibus; unde λουτροχόος idem, *Hesychio* teste, qui περιχύτης, et serioris Graeciae λουτράρης, quod vocabulum ex Glossis ad *Comici* Plutum MSS. prolatum a *Du Cangio* pertinet ad v. 956. Alterum λουτρὼν itidem a veteribus usurpatur, cujus rationem exponit *Eustath.* ad Od. Δ. p. 1481. v. 63. διαλελυμένως λέγεται καὶ τὰ λουτρὰ λοετρὰ, καὶ ὁ τόπος αὐτῶν οὐ μόνον βαλανεῖον, ἀλλὰ καὶ λουτρὼν, οὗ γενικὴ λουτρῶνος, τύπῳ περιεκτικῷ. *Ptolemaeus Euerg.* apud *Athen.* X. p. 438. F. ἐλοῦτό τε εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας· *lavatum ibat in publica balnea.* *Plutarch.* Alex. p. 685. E. et ex regiis ephemeridibus p. 708. D. Κορυφαῖος] πρῶτος ὀρθῶς· quae perverse crediderim enotata; πρῶτος enim ad κορυφαῖος spectat; tum sequenti participio ἑστηκὼς adponendum videtur ὀρθός. Θερμοῦ] ἤγουν, θερμαίνου. Τὴν στάσιν] τὸ εἶναι κορυφαῖος τὸ βαλανεῖον. Cohaerent, quae interpunctione sunt separanda; nam satis clarum est, binas adferri diversasque τῆς στάσεως explicationes; quarum una vocem eam pro gradu sumit praesulis ac veluti moderatoris chori, sive cohortis balneaticae; altera pro balneo ipso, in quam stationem fere perpetuam Virum justum paupertas compulerat, quippe cui frigidus esset domi focus ante Plutum repertum, minimeque luculentus.

Ἔπειτ' ἐκεῖ, κορυφαῖος ἑστηκώς, θέρου.
Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ. 955

954 Κορυφαῖος.] Ἔπειτα περιέστασο περὶ τὸ πῦρ, ὥσπερ 97 χορὸς ἐν τοῖς βαλανείοις. οὐκ ἐξῆν δὲ ξένον χορεύειν ἐν τῷ ἀστικῷ

96 Κατ' ἐμέ] *Quoniam mihi similis evasisti, meoque more indutus incedis, quando eram pauper.* Nota virtus et elegans praepositionis κατά. *Isocrat.* p. 252. C. θρασύτερον ἢ κατ' ἐμαυτόν, *audacius quam soleam, ingenioque meo ac personae conveniat. Athen.* IX. p. 393. F. ex *Boeo:* γυνὴ διάσημος κατὰ θεὸν τιμωμένη πρὸς τῶν πολιτῶν, *non secus ac numen a civibus culta. Eumath.* de Ismen. Amor. p. 25. κατὰ τὴν χιόνα λευκός· quod alias efferri solet, λευκὸς ὥσπερ χιών. Sic *Hesych.* Θυμολέοντα exponit, ἀνδρεῖον κατὰ τοὺς λέοντας. Haec monere non ab re putavi, quia fuisse meminerim, quem fugeret verborum *Scholiastae* sensus. Ceterum quo spectet, λόγους δὲ συκοφάντου μιμεῖται, mihi non satis est apertum: an voluit, ideo justum hominem in re levi grandioribus uti verbis, πανοπλία, κορυφαῖος, στάσιν ἔχειν, quod idem Sycophanta fecisset, et δημοκρατίαν, τὴν βουλὴν τὴν τῶν πολιτῶν, atque ἐκκλησίαν magnifice jactasset? fuisse veterum aliquem Grammaticorum, qui κορυφαῖον hic acceperit *principem senatus,* Scholia mox demonstrant: in superioribus quidem nihil a sycophanta prolatum, quod nunc per jocum justus imitari videatur. Quum idem ad v. 930. Scholiastes notabat, res coram oculis erat exposita.

97 Χορός] Magnas in salebras incidimus et Scholion valde intricatum: singula paucis perstringemus. Primum χορὸς quo valeat, expediri nequit. Illud quidem satis perspicuum videtur, tale aliquid requiri, quod potestatem vocis κορυφαῖος exponat: *Aristophanem* quippe voluit indicare sic esse capiendum, quasi scripsisset, Ἔπειτ' ἐκεῖ ὥσπερ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου. Quum autem chori praesul et moderator, sive is fuerit ipse διδάσκαλος, qui chorum instituebat, sive ὁ αὐλητής, qui tibia modos praecinebat, appelletur κορυφαῖος, vel, quomodo plenius *Demosth.* in Mid. p. 612. E. ὁ ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος, cujus tantum erat momentum, ut τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός, concludere non absurde licet, ejusmodi verbo orationem indigere, quod

Καρ. Ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ' αὐτὸν, λαβὼν

χορῷ· παρὰ τοῦτο πέπαιχεν· ἐν δὲ τῷ Ληναίῳ ἐξῆν· ἐπεὶ καὶ μέτοικοι ἐχορήγουν. κορυφαῖος δὲ ὁ ἐν βουλῇ πρῶτος. τὸ δὲ θέρου, ἀντὶ τοῦ θερμάνθητι. ὥσπερ ἀνδριὰς ἐπὶ κεφαλήν.

v. 956 Θύραζ'] Ἐκτὸς τῆς θύρας. Τῶν ὀρχιπαίδων] τῶν αἰδοίων. Τοῦ πονηροῦ κόμματος] ἤγουν τῆς μερίδος τῆς πονηρᾶς· χαράγματος. C. D'O. Μερίδα vocat, quam σύστημα *Scholiastes* ad v. 863: *eum esse partis deterioris.* Ἐκεῖνον qui mutet, nullum inveni nec scriptum, nec formis inpressum codicem: idque tale est, ut locum haud absurde tueri possit, sed cui tamen praeferendum putem ἐκεῖνος.

---

huic voci declarandae sit adcommodatum. Ne longe quaeramus, suppeditabit Poll. IV, 106: ἡγεμὼν χοροῦ, κορυφαῖος χοροῦ, χορολέκτης, χοροποιός· hoc ultimum si *Scholiastae* reddatur pro χορὸς, recte factum putabo. *Xenoph.* Agesil. p. 384. v. 25. ὅπου ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ χοροποιοῦ, τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει. *Plutarch.* Apophth. Lacon. p. 208. D. ὁ χοροποιὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τόπον. Si quis forte literis paucioribus interjectis χορηγὸς praeferendum ducat, eum meminisse volo, aliam apud Atticos hujus esse vocabuli rationem, apud Dores aliam: his enim χοραγὸς, praeterquam quod *puerorum magistrum* notet, idem saepe, qui χοροστάτης sive χοροποιός, velut in *Plutarch.* T. II. p. 219. E. Δαμωνίδης ταχθεὶς ἔσχατος τοῦ χοροῦ ὑπὸ τοῦ τὸν χορὸν ἱστῶντος, Εὖγε, εἶπεν, ὦ χοραγέ etc. illis, qui, lectus a Senatu, annis quadraginta major, ornando suae tribus choro sumtus subministrat. Περιέσασθαι vero περὶ τὸ πῦρ derivatum ex communi loquendi forma, quam castigatior Atticorum consuetudo adspernatur, tanquam alienum repudians, si quis de uno homine verbum illud adhibeat. Ea de re monuit *J. G. Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 743. *Hesychius* ita, me judice, capiendus, quum Λαγγευόμενος interpretatur, περιϊστάμενος, στρατευόμενος, sive, quod forte melius aliquis existimaverit, στραγγευόμενος· *qui avidis ad intuendum oculis adstat defixus et commoratur:* quamvis enim haud inepte fatear intelligi posse, *vitans, fugiens,* propterea quod verba finitima λαγγάζειν et λαγγεύειν itidem reddantur per φεύγειν, περιφεύγειν, illud tamen mi-

Τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται

956 Ἀλλ' ὁ βαλανεύς.] Λέγουσιν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλαττοῦσι χεῖρα τῶν λουτρῶν, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἕλκοντες.

nagis adridet. Idem: Πε-
ισο, κύκλευσον, σκόπησον,
φευγε, ἀνάτρεπε, περιστί-
ι, περιέλθε· quem locum
modo proposui, quo scri-
lum esse arbitror. Hic
ησον quid agat, explica-
difficile est, nisi in πε-
σω, qualem dixi, signi-
ndi vim ponas: non me
t, dubitari posse, an
ortunius emendandum sit
ασον, quia Suidas habet,
ἴστασο, ἀντιλαβοῦ, περισκέ-
ν· verum eo necesse non
tur, ut confugiamus,
ndo recepta lectio adpo-
n explicationem capit.
qui rectissime dicuntur
es περιΐστασθαι τινὰ, vel,
τινα, aut unus etiam,
uquam rarius, περιΐστασθαι
ὄχλον, multitudinem ho-
um circa se colligere: πε-
ταις, turbae concursus
ientis ad aliquem andien-
spectandumve, quales
iorantur in Theophrasti
r. Eth. c. VIII. p. 42. οἱ
τοῖς βαλανείοις περιστάσεις
μενοι. Hinc περίστατοι, co-
cincti; quod de circu-
ibus, quibus praestigias
centibus vulgus circum-
i adstupescit, non mi-
usurpatur, quam de vi-
uma rerum gestarum cla-
quos populus frequens
tatur, cupidisque oculis
admirabundus haurit; qua
quidem ratione parum discre-
pat cum περίοπτοι et περίβλε-
πτοι. E contrario ἀπερίστατοι,
deserti, destituti, quos ma-
gna tenet amicorum adjuto-
rumque solitudo: Hesych.
Ἐρήμους, ἀπεριστάτους· mentio-
nem invenies apud Arrian.
Epict. III. c. 26. p. 371. ἀν-
δρὸς ἀπεριστάτου, μήτε γυναῖκα
ἔχοντος, μήτε τέκνα, μήτε πα-
τρίδα, ἢ φίλους, ἢ συγγενεῖς·
ita viduae saepius ἀπερίστα-
τοι scriptoribus Ecclesiasti-
cis: Euseb. de Martyr. Pa-
laest. c. XI. p. 432. ὀρφανῶν
ἐρήμων, καὶ χηρῶν ἀπεριστά-
των . . . ἐπίσκοπος ὥσπερ καὶ
ἐπίκουρος· quas etsi bene red-
diderit Valesius, viduas o-
mni ope ac patrocinio desti-
tutas, causam tamen pote-
statis adsecutus non videtur.
Insulsus auctor homiliae de
Exil. Adami T. VI. Operum
Chrysostomi p. 551. D. πτω-
χὴ ὑπάρχω, χήρα ἀπερίστατος·
domo carentem non nimis
adcurate vertit Montefalco-
nius, cui tantum res litera-
ria, quantum haud scio an
ulli alii, debet. Sed de his,
quae late sunt fusa, commo-
dior erit disputandi locus:
nunc in orbem nostrum red-
eamus. Quae deinceps in
scholio sequuntur, externos
urbano choro inseri non li-

Ὅτ' ἐξ ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.

958 Τοῦ πονηροῦ κόμματος.] Ὡς ἐπὶ νομίσματος εἶπεν, ἀπὸ

cuisse, contra licuisse Lenaeo, ut non omnino negaverim, solius certe Scholiastae fide vix induci possum, ut rei minime probabili subscribam. *Petitus* quidem Comm. in LL. AA. p. 269. praeter hoc scholium *Ulpiani* locum protulit ad *Demosth.* Or. in Leptin. p. 572. D. ubi minus adtento simile quiddam ex Alexandro rhetore docere videatur: verum si quis rem penitius inspexerit, nihil huc pertinere facile deprehendet: Lex sane fuit Athenis, μὴ χορεύειν ξένον, ἢ χιλίας ἀποτίνειν τὸν χορηγόν· cui quam proterve Demades, insolentissimus opum male partarum ostentator, insultaverit, refert *Plutarch.* Phoc. p. 755. C. quam latam esse constat ante *Aristophanis* aetatem ex *Andocide* in Alcib. p. 31. v. 36. Caput ejusdem legis a *Demosthene* commemoratur in Mid. p. 612. B. potissimum autem adversus eos peregrinos valuisse credo, qui furtim ac per fraudem in jus civitatis irrepserant, atque adeo poterant actione ξενίας pulsari: nihil equidem inter Athenienses citius contigisse reor, quam ut ex eo numero saepe nonnulli choris interessent: horum amovendorum cura sub gravi mulcta τοῖς χορηγοῖς fuit commissa. De praecentore vero, quemadmodum *Apuleius* τὸν κορυφαῖον Latine dedit, dubitandum non est, quia peregrinus adsumi potuerit; artifex enim quaerebatur, reique musicae peritus: idque praeter alia multo plura manifesto patet ex eo *Simonidis* carmine, quod *Callimachi* Epigrammatibus inmixtum est n. L. Sed qui tradiderit, tum alios fuisse choris, qui Deorum honori ducebantur, adscriptos, quam juvenes ingenuos, ἠϊθέους, ἀμφιθαλεῖς, veris civibus prognatos, tum μετοίκους vili in pompis, ac paene ignominioso σκαφηφόρων ministerio fungentes χορηγίας, quae ad rem sacram pertinebant, administrasse, necdum a me quisquam unus, quantum recordor, extra *Scholiasten* fuit inventus: quare neque illud sane παρὰ τοῦτο πέπαυχεν, quorsum spectet, satis percipio, nisi quis interiisse plura suspicetur, quibus ostenderit, idcirco balneatorem hunc sycophantam, tanquam peregrinum et τοῦ πονηροῦ κόμματος, foras exturbaturum esse, quia de balneo, quo hominem nequam facessere se jusserat, non secus ac de choro locutus fuerat vir justus: sunt enim κορυφαῖος et νίκη propria choris vocabula. Subditur Enar-

Νῷ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων 98 τῶν φαύλως διακεκομμένων.

v. 959 Νῷ] Ἡμεῖς. Εἰσίωμεν] εἰσέλθωμεν. C. D'O. Si admittenda sit in hanc scenam Chremyli persona, ut admittendam esse arbitramur, longe illi congruentius, quam Carioni, versus hic ultimus dabitur: aequum enim est, ut ipse dominus aedium alium foris venientem invitet, ne plus, quam par sit et decorum, servulus sibi sumere videatur. Chremylum autem in hac scena, sicuti monuimus ad v. 855. suas peregisse partes, anus, quae interea, dum domum erant intraturi, supervenit, satis demonstrat: ad quos enim alios blandum illud adloquium, ὦ φίλοι γέροντες, referri possit, nisi ad utrosque senes, Chremylum et Justum virum, quibus cum Sycophanta, quem male mulcatum abegerant, rixa fuerat? Imo Chremylus ipse, nisi suas in hac scena vices sustinuisset, qui poterat ad vetulam v. 971. - - - ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; quasi diceret: *num tu quoque pariter atque ille, quem modo hinc rejecimus, inter viros sycophanta fuit, in mulieribus itidem sycophantriam gessisti?* Neque obstat v. 966. - - - ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα· quod ita non est accipiendum, tanquam hoc ipso demum temporis articulo domo se prodire significaret: eo tantum tendit Chremyli sermo, ut nihil esse causae dicat, cur servulorum aliquem, qui eam intromittat, foras evocet; se quippe familiae dominum huc processisse, atque adeo jamdudum adstare. Αὐτὸς scilicet dominum designat: qua de re nota est magni *Casauboni* perdocta observatio ad *Theophrasti* Char. Eth. c. II. vim elegantem vulgo minus perspexerunt in *Theocrit.* Eid. XXIV, 50. Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ. Usus inprimis *Aristophani* familiaris: egregie convenit huc illud in Ran. v. 523. — αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. *Pollucem* audiamus III, 74. Ἀριστοφάνης μέντοι κατὰ τὴν πολλὴν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληκεν, εἰπὼν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ, Ἀνοιγέτω τις δώματ', αὐτὸς ἔρχεται· haec praeclara soli debentur codici, quem vocamus, Falckenburgiano; cujus in proxime sequentibus non minus insigne beneficium, maculis nonnihil obscuratum, nos per hanc occasionem emendando illustrabimus: εἰ δὲ ὁ κατὰ Δωροθέου λόγος Ὑπερίδου, φησὶν, Ὥσπερ τὸ ἀτιμότατον θεραπόντων· illa oratio Philini foret, an Hyperidis, dubita-

Χορου.

ACTUS QUARTI SCENA QUARTA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Γρ. Ἄρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν 960

960 Ἄρ', ὦ φίλοι γέροντες.] Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι 99 πδ. ὧν τελευταῖος,

Στέφανον γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

Ἄρ' ὦ φίλοι γέροντες.] Γραῦς ἐςί τις, ἥτις πρώην ἐμισθώσατο

tum olim fuisse, constat ex *Harpocratione* in Ἐπὶ κόῤῥης. Justi persona, ut eo redeamus, in sequenti scena non amplius adparet: quae enim ibi aguntur, facile sine ejus interventu absolvi poterant. Quamvis igitur *Scholiastes* ad v. 964. nescio quam ob rem scribat, προσπαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες, existimo tamen eum scena excessisse, dum Chremylus restat, ab anu garrula primum et amore porcita, deinde ab adolescente, cujus ingenium vino incaluerat, occupatus. Porro *Thom. Magister* in Εὔχομαι notat, προσεύχεσθαι dativo solere jungi, ἅπαξ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν, adjectis *Comici* nostri verbis: idem a veteribus Grammaticis velut rarius et animadversione dignum fuisse observatum, ex *Suida* liquet in Προσεύξῃ.

ratoris a priore diversi interpretatio, qui κορυφαῖον accepit τὸν ἐν Βουλῇ πρῶτον, *principem Senatus*, quem etiam πρωτεύοντα τῆς Βουλῆς vel τοῦ συνεδρίου vocare solent. At postrema Scholii parte, ὥσπερ ἀνδριὰς ἐπὶ κεφαλὴν, quid tandem faciemus? Ne nihil dicam, ex Scholiis brevioribus, atque ad singulos versus interjectis ista manasse auguror, hoc pacto in ordinem redigenda: Κορυφαῖος] ἐπὶ κεφαλήν. Ἑστηκὼς] ὥσπερ ἀνδριάς. sic saltem sensus aliquis extundi poterit, atque animadverti, quid cogitaverit Interpres, licet nihil minus, quam interpretationem ejus probem.

98 Τῶν φαύλως διακεκομμένων] Ultima vox stare nequit: longe enim aliud est διακόπτειν νόμισμα, quam κόπτειν, aut ἐπικόπτειν· haec *cudere*, *signare nummos*,

Ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
Ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;
Ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
Ὦ μειρακίσκη, πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.

τκον δίκαιον, ἐπὶ τῷ γαμεῖν αὐτήν. οὗτος δὲ πλουτήσας νῦν, ...καιος, εἴασεν αὐτήν· διὸ καὶ καταβοᾷ τοῦ Πλούτου.

...964 Ὦ μειρακίσκη.] Προσπαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέρον... καὶ μειρακίσκην μὲν διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραϊσμοῦ, ...ς δέ, ἢ εὐκρινῶς, ἢ κατὰ καιρόν.

961 Ἀφίγμεθ'] Ἤλθο-. Τοῦ νέου τούτου θεοῦ] Πλούτου. Τὸ παράπαν] ...υ. Ἡμαρτήκαμεν] ἠστοχή-...ν. C. D'O.

963 Ἀλλ' ἴσθ'] Οὐχ ...τηκας· γίνωσκε. Ἀφιγμέ-...λθοῦσα. Πυνθάνῃ] ἤγουν ...ς. Ὡρικῶς] νεωτερικῶς. ...D'O. in quo non secus ...e in cunctis Edd. huic ...ui praefigitur Χορός. Mo-...gessi magno *Bentleio* ...enti personam Chremy-...vocandam esse: non e-... haec Chorum, sed Chre-...m proloqui. *Suidas* au-... in Ὡρικῶς, quam prae-... C. D'O. interpretatio-... ejus adverbii itidem ad-...

...l monetam adulteratam ...care significat; quod ut ... sic etiam nunc fieri consuevit. *Etymol.* et *Suid.* Διακεκοπτκι, οἷον ἀδόκιμόν ἐστι· διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί. Legendum igitur vel τῶν φαύλως κεκομμένων, seu ἐπικεκομμένων, vel τῶν φαύλων καὶ διακεκομμένων.

99 Πλ.] Tot versus uno minus habet haec scena: quapropter pingendus est numerus πγ· nisi quis credere malit, unum dormitantis librarii culpa intercidisse.

1 Καὶ μειρακίσκην μὲν] Omisit *Suidas* in Ὡρικῶς, quae tamen ut adsint, sensus poscit: rationem enim ista, διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραϊσμοῦ, continent, cur facetus senex Chremylus prurientem anum, indecoro comendi studio virgines aetate florentes aemulatam, adpellaverit μειρακίσκην.

Γρ. Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθι καλέσω τινά. 965
Χρ. Μὴ δῆτ᾽, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
Ἀλλ᾽ ὅτι μάλιϛ᾽ ἐλήλυθας, λέγειν ἐχρῆν.
Γρ. Πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ᾽, ὦ φίλτατε·
Ἀφ᾽ οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,

971 Τί δ᾽ ἐστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια.] Ἐπειδὴ εἶδε τοὺς πονηροὺς τῶν ἀνδρῶν ἀτυχήσαντας βλέψαντος τοῦ Πλούτου, φησὶν, ἆρα καὶ σὺ ἐν ταῖς γυναιξὶ πονηρὰ εἶ; ὥσπερ δὲ 2 πανδοκεύτρια, οὕτω καὶ συκοφάντρια.

v. 965 Φέρε νῦν] Ἄγε δή. C. D'O. accentus ergo particulae fuerat tollendus: tum enim Grammatici, quando κατ᾽ ἔγκλισιν legitur, exponere solent per δή. Vid. *Schol.* nostrum ad v. 414. *Aeschyli* ad Agam. v. 946. *Apollon. Rh.* ad Argon. I, 664. Atque ita plane Φέρε νυν exhibent *Ald.* Ed. *Ph. Junt.* et B. *Crat.* quemadmodum mox Ἄκουέ νυν v. 976. *Fracinus* inmutavit; quem sine causa secuti sunt recentiores: vid. ad v. 788. Idem scriptus liber pro τῶν ἔνδοθι praefert τὸν ἔνδοθεν] τὸν ἐντός. Prius tolerari nequit: alterum haud aegre feram, si quis vel metri gratia anteponendum putet: supra v. 228. Τῶν ἔνδοθέν τις.

v. 966 Αὐτὸς] Αὐτῆς mendose C. D'O. Ἐξελήλυθα] ἐξῆλθον. Ὅτι] διότι. Ἐχρῆν] ἀντὶ τοῦ χρή.

v. 968 Πέπονθα] Ἔπαθα· quae forma est Graecae linguae vulgaris. Δεινὰ] χαλεπά. Παράνομ᾽] ἄδικα. Ὁ θεὸς οὗτος] ὁ Πλοῦτος. Ἀβίωτον] κακοβίωτον. Τὸν βίον] τὴν ζωήν. C. D'O. A in compositis adjectivis saepe vim habet τοῦ κακοῦ, eumque in modum a Grammaticis explicatur: fidem facit vel solus *Hesych.* in A, Ἀγεννήτων, Ἀμήτωρ, Ἄνυμφον, Ἀπρόσωπος etc. *Apollon. Sophist.* Lex. Il. et Od. apud *Montefalcon.* in Bibl. Coislin. p. 457. τὸ δὲ φαῦλον (δηλοῖ τὸ α), ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτράχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτράχηλον· sic enim ejus verba sunt restituenda.

---

2 Πανδοκεύτρια] Quo vocabulo nimirum usus fuerat *Aristophanes* supra v. 426. Sic et πανόπτης, πανόπτρια· quamvis alioqui vice μαθητρίδος et ὀρχηϛρίδος, μαθήτριαν et ὀρχήϛριαν efferri non placeat fastidiosis Atticismi magistris.

Ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον. 970

Χρ. Τί δ' ἐστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια

Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; Γρ. μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.

Χρ. Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;

973 Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες.] Παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες. Ὅτι δὲ κατὰ γράμματα ἐκληροῦντο, 3 προείρηται· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐβουλεύοντο οὗτοι τῷ πρὸ τούτου ἔτει ἀρξάμενοι. Φησὶ γὰρ ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου, καὶ ἡ Βουλὴ καὶ τὸ γράμμα

v. 971 Ἦπου] Ὄντως ἄρα. Συκοφάντρια] ἤγουν ψεύτριαν· scribi debet ψεύστρια. Οἶσθα] ὑπάρχεις. Ἐγὼ μὲν οὔ] οὐχ ὑπῆρχον. C. D'O.

v. 973 Ἀλλ' οὐ λ.] Metrum refutat C. D'O. lectionem, Ἀλλὰ λαχοῦσ' ἔπινες· inter versus adjectum: ὑβρίζει αὐτήν. De *Scholiastis* unus, is nimirum, cujus est, τάχα οὖν σὺ, φησὶ etc. invenerat, ni fallor, in exemplari suo, Ἀλλ' οὖν λαχοῦσ' etc. quod sane non ita abhorret, quin facile adprobatorem sit habiturum. Additur autem, ἐρωτηματικῶς οὖν· id equidem persuadere mihi non possum ab eodem esse Enarratore profectum: nam si scribatur ἀλλ' οὖν, inepta fuerit haec observatio: vertendum enim, *at certe*. Igitur alterius ista Grammatici nota referri debet ad scripturam vulgarem, et talem in modum legi: ἐρωτηματικῶς οὐ· etiamsi vero haec prioribus adjuncta satis apte receptam lectionem interpretari statuas, nihilo minus sic tamen, ut dixi, refingendum erit.

---

3 Προείρηται] Hoc priore Scholio, quod vetustius minimeque contemnendum finitur in his verbis, ᾧ ἂν λάχωσι, caruit *Suidae* Codex, in paucis ille quidem ab Edd. nostris discedens, sed quae tamen non neglexisse opera sit pretium: Ἀλλ' οὐ . . . γράμματι, Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες· (ista recidit, qui descripsisse *Suidam* videtur, *Mich. Apostol.* C. II. n. 85. et tanquam vulgare proverbium exponens addidit, ἐπὶ τῶν μεθυόντων) οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν ι φυλῶν· (omisso numeri denarii signo adjecit *Apostol.* δέκα δὲ ἦσαν αἱ φυλαί) οἷον ἡ πρώτη τὸ ἄλφα εἶχε σημεῖον, ἡ δευτέρα τὸ β, καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ κ. (*Apostol.* τὸ ἄλφα, ἡ δὲ δευ-

Γρ. Σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.

τότε πρῶτον ἐκαθέζετο· καὶ ἔτι νῦν ὄμνυσιν ἀπ᾽ ἐκείνου καθεδεῖ-

v. 974 Ἐγὼ δὲ κατακέκν. δ.] Ὑπὸ ἔρωτος πάσχω ἡ ἀθλία. Δειλάκρα] ἄκρως ἀθλία. C. D'O. *Suid.* in Δειλάκρα prolatis *Comici* nostri verbis subjicit: σκώπτει καπρῶσαν τὴν γραῦν· δειλάκρα δὲ, ἄκρως ἀθλία. Sponte liquet, huc oculos intendisse *Eustath.* ad Il. Ω. p. 1363. v. 3. Τοῦ δὲ τοιούτου δειλοῦ σύνθεσιν ἔχει καὶ ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ δειλάκρα, ὅ ἐστιν ἄκρως δειλαία, παιχθεῖσα πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ, φαλάκρα. Veniam citius, quam laudem meretur adnotatio, de δειλάκρᾳ per jocum ad exemplar τῆς φαλάκρας ficta, nimium subtilis.

τέρα τὸ βῆτα εἶχε σημεῖον μέχρι τοῦ κάππα) δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν, δέκα ἐγένοντο δικασταί· (*Apostol.* ἐγίνοντο δικαστήρια· quam lectionem ne quis temere spernat, consulendus est Schol. ad v. 277.) ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἄλφα πρῶτος (id est, ἐν τῷ πρώτῳ δικαστηρίῳ τῷ Ἄλφα) ἐδίκαζε, καὶ (οἱ recte interponit *Apostolius*) ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σὺ, φησὶ, λαχοῦσα οὐκ ἐδίκαζες, ἀλλ᾽ ἔπινες. Ex his quum dilucide colligatur, illud antiquioris notae, quod dixi, et hoc enotatum a *Suida* scholion diversi parentis esse foetum, in unum tamen utraque, velut nullo discrimine sejuncta, conflarunt *Joh. Meurs.* de Archont. III, 10. et *S. Petit.* ad LL. AA. p. 196. quo factum est, ut in errorem inciderint, sed plane contrarium, dum hic de Senatoribus cuncta, de Judicibus ille interpretatur. Atqui non potest dubitari, modo quis animum adtenderit, quin solum Senatorum ordinem prius, alterum consessus Judicum tangat. Ceterum quod *Petitus* rescribi jubet κατὰ τὸ γράμμα pro καὶ τὸ γράμμα, et ἐν τῷ γράμματι pro γραμματείῳ, jamdudum ante *Meursius* non aliter in ipsis *Scholiastae* verbis exhibuit: verum neuter animadvertit vice, καὶ ἐβουλεύοντο οὗτοι, legendum esse οὕτως· nimirum κατὰ τὸ γράμμα, vel, si quis hoc forte, me non invito, malit, κατὰ γράμματα· quemadmodum diu ante Judices sorte duci, inque sua quisque tribunalia mitti consueverant. Praeterea *Petitus* ἐπὶ Γλαυκίππου sequentibus adnectendum censuit, suffragante *Kustero:* ego *Meursii* rationem adprobo, qui Latine dedit: *Inquit enim Philochorus sub Glaucippo. Et*

σθαι ἐν τῷ γραμματείῳ, ᾧ ἂν λάχωσι. Τοῦτο δὲ ἀφ᾽ ἑτέρου ἐςὶν ἑρμηνεῦσαι· Ἀθηναῖοι γὰρ ἀπὸ τῶν φυλῶν ἐποίουν τοὺς δικαςὰς κατὰ τὰ γράμματα, οἷον ἡ πρώτη τὸ α ἔσχε σημεῖον, καὶ ἡ δευτέρα τὸ β, καὶ αἱ ἄλλαι ὁμοίως ἕως τοῦ κ. δέκα γὰρ

Senatus etc. solent enim Grammatici non raro, quoniam Philochorus historiam suam Atticam secundum annos Regum atque Archontum digesserat, *ἐπὶ Γλαυκίππου, ἐπὶ Καλλίου* verbi gratia, tanquam temporis indicem ac titulum ponere, sub quo res ejus testimonio confirmata reperiri queat. Verum idem *Meursius* quando isthaec, *τοῦτο δὲ ἀφ᾽ ἑτέρου ἐςὶν ἑρμηνεῦσαι,* sic Latine reddidit, *illud autem ab alio potest explicari,* quid voluerit, prorsus ignoro: sensus est sine dubio: *illius autem, ἔπειτα ἐν τῷ γράμματι, interpretandi rationem aliunde ducere licet:* nihil hoc aliud, quam adsumentum futile Scholiorum collectoris, qui certe opportunius hic solemne illud *ἄλλως* interjecisset, quam ineptam laciniam: nam manifesto prodit se neutiquam adsecutum esse veteris *Scholiastae* mentem, qui recte Comicum intelligi vult ex iis, quae de judicum sortitione supra fuerant ad v. 277. praedicta, sed nunc solum ex Philochoro prioribus addit novam observationem: in qua quod legimus *τῷ πρὸ ταύτου ἔτει,* non est nullius momenti, nec temere praetereundum: debet enim haud aliter accipi, quam si scriptum foret, *τῷ πρὸ τοῦ Πλούτου ἔτει,* quod ipsum fortasse non deerit, qui reponendum potius existimet, vel, *πρὸ τῆς τοῦ Πλούτου καθέσεως·* anno ante, quam Plutus in scenam fuerat datus; sicut in Schol. ad Lysistr. v. 1096. *πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος·* nam depravate, quod *Kusterum* fugit, editur *καταθέσεως.* A nobis non discrepat *S. Petit.* Miscell. I, 11. Jam post Glaucippum Athenis summo magistratu functus est Diocles, quo archonte fabula primi Pluti fuit commissa: hoc perspecto statim consequitur, scholion esse unius Grammatici, qui primum Plutum sub oculis habuit. Illa vero, *Ἐν τῷ γράμματι οὖν εἶπεν, ὡς ἐπὶ τῶν ῥητόρων . . . ἀνῆλθεν,* et inepta sunt, nihilque ad illustrandum *Aristophanem* conferunt, et alieno loco inmissa: ad infimam sedem, si quam merentur, detrudi debuerant, quandoquidem hic inportune divellunt, quae copulata *Suidas* invenerat. Prope finem ista verba, *πρὸς τὸ τῶν γυναικῶν φῦλον,* sub decora specie vitium occultare mihi videntur; non quin rectissime possint usurpari *τὸ τῶν γυναικῶν,* vel *τὸ γυναικεῖον*

Χρ. Οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμόν τινα; 975
Γρ. Ἄκουέ νυν· ἦν δή μοι τὶ μειράκιον φίλον,
Πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν,

οὐσῶν φυλῶν, δέκα ἐγράφοντο δικασταί· ὁ οὖν λαχὼν τὸ α πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ 4 οἱ ἄλλοι ὁμοίως. Ἐν τῷ γράμματι οὖν εἶπεν, ὡς ἐπὶ τῶν ῥητόρων· οἱ γὰρ λαχόντες μόνον ῥητορεύουσι· λέγει οὖν ὅτι, ἆρα ὁ κλῆρός σου οὐκ ἀνῆλθεν. Ἄλλως. ἐκληροῦντο γὰρ πρὸς τὸ γράμμα καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τάχα οὖν σὺ, φησὶ,

v. 975 Οὔκουν] Conspirant Edd. quibus alioqui in accentu hujus particulae dissidere solemne est: solus C. D'O. Οὐκοῦν ἐρεῖς] λέγεις· male: *Sophocl.* Antig. v. 250. Οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; Ἀνύσασα] τελειώσασα. Κνισμόν τινα] κατακέκνισαι.

v. 976 Ἄκουέ νυν· ἦν δή μοι etc.] Δὴ particulam haud nimis apte poni, vel inexercitatior aliquis animadvertat. Hunc scrupulum eximit C. D'O. praeferens: Ἄκουε νῦν· γ' ἦν μοι τὶ μ. Scribendum igitur: Ἄκουέ νυν γ'· ἦν μοί τι μ. quo pacto simul cavetur, ne sententiae novae principium ἦν cum praecedentibus in unum pedem coalescat: ortum videtur illud δὴ ex interpretatione τοῦ νυν, unde per errorem in ipsum versum migravit: vid. ad v. 965. *Kusterus* autem quum existimaret, ut ex scriptis ejus adnotationibus intelligo, metro δὴ redundans officere, plane delevit; eo minus probandus, quod sublatae particulae lectorem nullus admoneat: scripsisset saltem Ἄκουε νῦν· nunc, dum retinet Ἄκουέ νυν, in metri legem inprudens offendit: νυν enim encliticum sequente vocali corripitur, ut docuit noster Schol. ad v. 414. et *Euripidis* ad Hec. v. 996. Νῦν] λοιπόν. Φίλον] ἠγαπημένον. C. D'O.

v. 977 Πενιχρὸν] Πτωχόν. Εὐπρόσωπον] ὡραῖον. Χρηστὸν] ἀγαθόν. Του] τίνος. Δεηθείην ἐγὼ] εἰς χρείας ἦλθον χρήζων ἐγώ. Κοσμίως] εὐτάκτως. Καλῶς] ἤγουν πρεπόντως. C. D'O. Scripsi εὐπρόσωπον, quoniam illi vocabulo congruit interpretatio: in ipso tamen Comici versu mendosius exaratum, ἄλλως δὲ καὶ πρόσωπον καὶ καλόν. Suspicaretur aliquis, veteris esse cujusdam lectionis vestigium, ἄλλως κ' εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν, nisi in hac structura δὲ paene necessarium foret.

φῦλον, ab ipsis etiam Grammaticis; ut ab *Ulpiano* ad *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 361. ὄντος δὲ ἀσθενοῦς φύσει τοῦ

Καὶ χρηστόν· εἰ γάρ του δεηθείην ἐγώ,
Ἅπαντ᾽ ἐποίει κοσμίως μοι, καὶ καλῶς.
Ἐγὼ δ᾽ ἐκείνῳ πάντα ταῦθ᾽ ὑπηρέτουν. 980

λαχοῦσα οὐκ ἐδίκαζες, ἔπινες δὲ, παίζων πρὸς τὸ τῶν γυναικῶν φῦλον· ἐρωτηματικῶς οὖν. ἐπειδὴ δὲ καὶ γέροντές εἰσιν οἱ δικάζοντες, διὸ εἶπε πρὸς τὴν γραῦν, Ἀλλ᾽ οὐ λαχοῦσ᾽ ἔπινες ἐν τῷ γράμματι.

975 Τὸν κνισμὸν τίνα;] Ἀντὶ τοῦ κατακνισμόν. ἐπίτηδες δὲ

v. 980 Πάντα ταῦθ᾽ ὑπηρέτουν] Languet ταῦτα, nihilque videtur ad juvandam orationem conducere: nam credibile vix est, quo tamen solo colore ταῦτα defendi posset, ut in hac dictorum serie turpiculi quiddam indecoro gestu vetula demonstrarit. Aeque rotundus exibit versus, et sententia, ni fallor, haud paulo concinnior, si reponas, Ἐγὼ δ᾽ ἐκείνῳ πάντα γ᾽ ἀνθυπηρέτουν. Proximis ἅπαντ᾽ ἐποίει μοι aptissime respondet ἀνθυπηρετεῖν, *vices* pro benefactis *reddere, rependere. Aristot.* Eth. Nicom. V. p. 86. v. 4. ἀνθυπηρετῆσαι γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ, καὶ πάλιν αὐτὸν ἄρξαι χαριζόμενον. IX. p. 169. v. 15. πολλοῖς γὰρ ἀνθυπηρετεῖν ἐπίπονον. Idem est ἀνθυπουργῆσαι χάριν, ut in illo *Sophoclis* ex fabula Colchidum versu apud *Suid.* Ἦ φὴς ὑπεμνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; qui sine dubio Medeae fuit operam Iasoni promittentis, sed sub ea conditione, ut ipse gratiam pro benefactis referret, sibique vicissim novae nuptae maritus vacaret. Ἀντιυποιεῖν infra v. 1030.

γυναικείου φῦλου· sed quod aliud quiddam, quo dictum Comici facetum liquidius explanetur, locus flagitet. Hoc, ni fallor, obtinebimus, si refingi patiaris, παίζων πρὸς τὸ τῶν γυναικῶν φίλοινον· nunc scribendi morem in membranis animo repete, et φίλοινον quam prona via migrare potuerit in φῦλον, statim animadvertes: conjecturae nostrae robur addit, quod notatur ad Lysistr. v. 467. ἔπαιξε διὰ τὸ φίλοινον· nec raro monent veteres, *Aristophani* jocorum fuisse materiem objectam mulieribus, maxime vetulis, ebriositatem: inspice modo ad Plut. v. 737. ad Lysistr. v. 197. Mox ut locum tueatur ἐπειδὴ, recta styli norma poscit διὰ τοῦτο· sin διὸ retinere malis, ἐπειδὴ mutandum fuerit in ἔπειτα.

4 Οἱ ἄλλοι] *Kustero* debetur: nam priores Edd.

Χρ. Τί δ' ἦν, ὅ, τι σου μάλιϛ' ἐδεῖθ' ἑκάϛοτε;

Γρ. Οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο·

'Αλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ' εἴκοσιν,

Εἰς ἱμάτιόν γ', ὀκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·

καπρῶσαν σκώπτει τὴν γραῦν. Ἄλλως. κνισμός ἐϛι κυρίως ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πύρωσις. ἐνταῦθα οὖν κατακέκνισμαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ἔρωτος πάσχω.

v. 981 Ὅ, τι] Ὅτι omnes Edd. ante *Portum*, quem cum *Kustero* sequor. Ὅτι] διότι. Ἐδεῖθ'] ἔχρηζε. Ἑκάϛοτε] πάντοτε. C. D'O.

v. 982 Οὐ πολλά] Ὑπηρέτουν αὐτῷ. Ἐκνομίως] ὑπερφυῶς, ἐπέκεινα νόμου. Ἤτησ'] ἐζήτησεν ἐμέ. C. D'O. In primo nihil erat, cur ad supplendam orationem proxime praecedentem versum transiliret: ζητεῖν pro *petere* ut rarius antiquis Graecis, sic recentioribus frequentissimum; vid. ad v. 991. inde ζητάρης, et, quod *Du Cangius* adnotavit, ζητιάρης, ἐπαίτης, *mendicus*. Hunc *Comici* versum protulit *Suid.* in Ἐκνομίως. *Etymol.* p. 347. monet ἐξαίσιον, quum magnum significat, dici ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ καθῆκον, ὥσπερ τὸ ἐκνομίως παρὰ τῷ Ἀριϛοφάνει ἀντὶ τοῦ μεγάλως· eundem vide in ista voce p. 323. Ἡ ἐξ πρόθεσις, observante *Eustathio* ad Il. E. p. 532. οὐ μόνον τὴν ἔξω δηλοῖ σχέσιν, ἀλλὰ καὶ ὕψωμα πολλάκις σημαίνει· ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξωγκώθη, καὶ ἐν τῷ, ἐκνομίως ᾐσχύνετο.

v. 984 Εἰς ἱμάτιόν γ'] Particulam γε C. D'O. ignorat: utrum rectius, vix discerno. Si cum vulgatis retineas, sententia paulisper est suspendenda in εἴκοσιν, quasi dicat: *Haud sane multa: etenim supra modum me reverebatur: erat tamen, ut argenti drachmas peteret viginti; et has quidem in pallium: tum etiam octo alias in calceos:* in quibus est fatendum ἦθος admirabiliter exprimi. Sin scripti libri rationem sequaris, continuandus est uno tractu uterque versus: *Sed fieri poterat, ut argenti drachmas a me flagitaret viginti in pallium, octo vero alias in calceos:* quae simplicitate quadam narrandi praestant. Non absimile sententiae discrimen oritur ex adjuncta particula

Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον 985
Ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρί τε θοἰματίδιον,
Πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.

982 Ἐκνομίως.] Ἀντὶ τοῦ, 5 ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως· κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον.

v. 986. quem ita scriptum C. D'O. exhibet: Ἐκέλευσε δ' ἂν τῇ μητρὶ θοἰματίδιον· praeterea notam interpunctionis post χιτώνιον, post ὑποδήματα nullam ponit: quo quidem pacto ut hoc versu repeti debet ἀγοράσαι ad ἐκέλευσε δ' ἄν, sic proximo priore pendebit ab ᾔτησε. Quamvis arte videri posset, ac de industria quaesita talis collocatio, ut intercisa per breves articulos oratione luctam anus cupidae, quae parum erant honesta, morbumque animi detegebant, exprimentis praepingeret, magis tamen ad publicatam lectionem propendeo. Addam interjectas his versibus explicationes C. D'O. Εἰς ἱμ.] χάριν. Εἰς ὑπ.] ἤγουν χάριν ἀγορᾶς· quod est, *emendi causa;* recentioribus enim Graecis ἀγορὰ, et corruptius ἀγοράδα pro ὠνῇ usurpatur. Ἐκέλευσε] εἶπεν ἐμέ· primum opinabar interpretationem eam, huc nescio quo casu delatam, ad versum antecedentem pertinere: καὶ εἶπεν ἐμὲ ἀγοράσαι· deinde vidi, satis commode locum, quem tenet, tueri posse. Θοιματίδιον] μικρὸν εἱμάτιον. Πυρῶν] σίτου. Ἐδεήθη] εἰς χρείας ἦλθεν. Μεδίμνων] μοδίων. *Modius* et *medimnus* quid distent, compertum est: nihilominus μέδιμνον Graeci posteriores μόδιον exponunt: *Hesych.* in Μεδιμναῖον, *Moschopul.* περὶ Σχεδ. p. 64. Quos modios in Annibalis historia, equitum praelio Cannensi caesorum multitudinem annulorum mensura aestimantis, Latini vocant, illi Graecis μέδιμνοι sunt, et nonnullis quidem Ἀττικοί. Accuratior *Suid.* in V. Μέδιμνος οὖν μοδίων ς'. *Cicer.* in Comment. Caus. apud *Corn. Frontonem: medimnûm* VIII.

καὶ ἄλλαι ὁμοίως· restitutae lectioni consentit *Apostolius.*

5 Ὑπερφυῶς] Omisso hoc adverbio *Suidas;* ἀντὶ τοῦ μεγάλως, ὑπερβαλλόντως etc. positisque *Comici* verbis addit; λέγεται δὲ καὶ ἐκνόμως.

Χρ. Οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
Εἴρηκας· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ᾐσχύνετο.

Γρ. Καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας 990
Αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
Ἵνα, τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνῆτό μου.

990 Οὐχ ἕνεκεν μισητίας.] Πορνείας, 6 οἱονεὶ μισγητίας.

millibus centum, id est, modiûm XLVIII. *millib.* DC. Vid. *Jo. A. Bosium* ad *Corn. Nepot.* Attic. c. II. §. 6.

v. 988 Οὐ πολλὰ] Εἰρωνικὸς ὁ λόγος. Ἠισχύνετο] ἐδεῖτο. C. D'O. scribi debuerat ᾐδεῖτο· *Hesych.* Αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι. Eodem in libro vitiose ἀπόλλον, et junctim δηλονότι.

v. 990 Μισητίας] *Kusterus* μισγητίας reposuerat, tum pravae MSS. lectioni morem incautius gerens, tum speciosa vocis ἀπὸ τοῦ μίσγεσθαι Grammaticorum interpretatione deceptus; cujus eum facti postea jure merito in Notis poenituit. Paulo deterius etiam C. D'O. μισγονίας] μίξεως, συναφείας. In eundem errorem alibi quoque librarios inperitos devocavit vitiosa scribendi forma ex origine falsa manans; velut in Codice *Pollucis* Antw. sed illo omnium, quos usurpavimus, fere pessimo VI, 189. μιγητὸν, μιγητὴν, μιγητείαν· nam minime persuadeor, Graecos a μίσγειν, sive potius, quod derivandi norma flagitabat, μισγεῖν, ducere voluisse μισγητὸν et μισγητείαν, licet legibus analo-

---

6 Οἱονεὶ μισγ. παρὰ τὸ μ.] Haec, quia non comparent apud *Suidam* in Μισητεία, suspicor a mala manu esse invecta: quanquam eandem originem ipse tradat articulo praecedente, et *Etymol.* in Μισητός· μισητὴ δὲ ἡ πόρνη, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ, μισγητή τις οὖσα, παρὰ τὸ μίσγεσθαι. Deinde brevius etiam *Suidas:* καὶ μισητίαν, τὸ εἰς τὰς συνουσίας ἐπίφορον· οὐχ ἕνεκα δὲ etc. εὐεπίφορον legatur, an ἐπίφορον, parum refert: ex vetusto scriptore protulit in ea v. οὐδὲ πρὸς ἀδικίαν ἢ πλεονεξίαν ἐπίφορος ἦν. Verum, quod praeteriit, illud ἐν τούτοις fidem mihi facit mutilati *Scholiastae:* in proximis utique, quocum conjungi possit, nihil invenias: qua-

Χρ. Λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.

Γρ. Ἀλλ' οὐχὶ νυνί γ', ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει

Τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ. 995

παρὰ τὸ μίσγεσθαι. καὶ ἐν τούτοις μισητίαν φησὶ τὸ εἰς τὰς συνουσίας εὐεπίφορον. οὐχ ἕνεκα, φησὶ, τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ.

giae non adversari concedam. *Apostolium* vero ne quis mihi opponat, cujus in Proverb. C. xv. n. 69. reperiatur τῇ μισγητίᾳ, et, μισγήτη, γάρ τις ἐστι καὶ μισήτη. *Apostolius* enim is est, cui, nisi auctorem dederit idoneum, haud temere fidem habendam putem. Haec autem fluxerunt, ut ex *Suida* constat in Μισήτη, a Grammaticis, qui, dum suo more etymologiis excudendis indulgent, ea saepe comminiscuntur, quae nunquam extiterunt. In *Comici* versu μισητείας habet *Suidas*, quemadmodum et optimae *Pollucis* membranae VI, 189. apud eundem est ἕνεκα· atque ita C. D'O. quanquam scriba mutare videatur voluisse in ἕνεκεν. Porro: Αἰτεῖν] ζητεῖν. Ἔφασκεν] ἔλεγεν. Μεμνῆτο] ἐνθυμοῖτο.

v. 993 Ἐκνομιώτατον] Ita scriptum praefert C. D'O. quem librarii errorem arguit adjuncta interpretatio: ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸ νενομισμένον.

v. 994 Ἀλλ' οὐχὶ νυνί] Hic C. D'O. eam suggerit lectionis varietatem, quae si interdictum unde vi adversus vulgatam postulet, jure agere videatur: Ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς (ὁ αἰσχρὸς) ἔτι (εἰς τὸ ἑξῆς) τὸν νοῦν ἔχει Τὸν αὐτόν. —— Mox: μεθέστηκεν] μετεβλήθην· expungenda est litera postrema. Fulciendi metri gratia primus *Kusterus* in μεθέστηκεν ny illud ἐφελκυστικὸν adposuit. Pro ἔχω in Ed. Farr. legas ἔχει.

---

re conjectabam καὶ ἐν Ὄρνισι, vel, ἐν ταῖς Ὄρνισι μισητίαν φησὶ etc. occurrit enim in ea fabula μισητία v. 1619. nisi probabilius sit, quod dicere incepi, praetermissam fuisse ab antiquario segni majorem scholii partem, ubi ex Avibus, aut alia quadam comoedia versum adduxerit Enarrator, in quo pari potestate μισητία fuerat usurpata.

Ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ,
Καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
Ἐπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης θ', ὅτι
Εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι — Χρ. τί σ' ἔδρασ', εἰπέ μοι.
Γρ. Ἄμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονὶ, 1000

996 Τουτονί.] Εἰκότως εἶπε τουτονί. ἔφερε γὰρ ἐν ταῖς χερσὶν διὰ τὸ πέμψαι μὲν αὐτὴν ἐκείνῳ, μὴ δέξασθαι δὲ αὐτὸν, ἀλλ' ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ.

1000 Ἄμητά τε προσέπεμψεν.] Εἶδος πλακοῦντος γαλακτώ.

v. 997 Τἀπὶ τοῦ πίνακος] Ἐντὸς τοῦ πίνακος. Ἐνόντα] ὑπάρχοντα. Ὑπειπούσης] κρυφίως μηνυσάσης. Ἔδρασ'] ἐποίησεν. C. D'O. Ἐνόντα scribas, an ἐπόντα, etsi parum referat, illud tamen aliquis forte malit: utraque certe solent inter se facile permutari; eoque magis, quia saepe sensus, quin alterum in alterius locum subjiciatur, minime repugnat. Ὑπειπούσης haud inepte declaratum ab Enarratore D'Orvilliano, aliter explicatur a *Suida*: nam ad hunc locum sine dubio pertinent, Ὑπειπούσης, παρ' Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα φθεγξαμένης. Diversus abit *Budaeus* C. L. G. p. 192. cui *H. Stephanus* adsentitur App. de D. A. p. 185. *Quum praedixissem*, vel, *praedicente me, quod sub vesperam ventura eram.* Quartam denique vir insignis *Jo. Clericus* interpretationem adtulit Ind. *Aeschin.* in v. Ὑπειπεῖν· *cum addidissem*, aut, *subjecissem me sub vesperam venturam, non praedixissem.* Haec nihil habent alieni: postea nimis paene confidenter pronunciat: *Nec est ea vis praepositionis* ὑπὸ *in compositione, quicquid aliis videatur.* Quid veri in his, quid falsi subsit, diligentius alias disputabitur.

v. 1000 Ἄμητα τε προσέπεμψεν] Τε defendi posse non diffiteor: satis enim apte cohaerent, Ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ πεμψάσης . . . . ἄμητά τε προσέπεμψε . . . . καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν, oratione, quam instituerat, continuata: jamdudum tamen suspicatus sum expostulatoriae prurientis anus indignationi melius convenire γε: suspicionem meam planissime confirmat C. D'O. Verum est, receptam lectio-

Ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι.

δους. Οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι 7 ἄλλο πλακούντιον, ὡς ἂν λέγων, μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι.

nem apud *Suidam* inveniri in Ἄμητα· sed istud τι nullum adparet in Ed. prima; ut credibile sit, postea demum ex Comico fuisse adjectum; tanto magis, quod eo fulcro versus indigeret: emittit etiam *Etymol.* p. 83. in Ἄμης· at lectionem diversam idem praebet, quae metro simul consulat, Ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί. Illa nisi talis mihi fuisset visa, quae utrique scripturae memoratae anteponi fortasse mereatur, particulam γε revocassem. Nunc insertas videamus C. D'O. interpretationes. Ἄμητα] τὴν λεγομένην ἰδιωτικῶς φλουσίαν· τὰ κοινῶς ταρχανά. Hic nos, ubi operam ejus maxime desiderabamus, destituit *Du Cangius*. Φλουσίαν scripsi, propterea quod ea figura videretur in mediam vocem inmissa, quae plerumque in fine poni solita ους designat: alius inde forsitan exsculpserit φλατίαν· sed utrocunque modo ductus obscurus expediatur, differre non puto *fladones*, *flatones*, *flantones*, *flavones*, *flausonos*, quos dabit *Car. Du Cangii* Gloss. M. et I. Latin. placentae quoddam ex lacte et ovis confectae genus: in multis Galliae partibus adpellari *flans*, *flaons*; a Languedocensibus *flonsons* et *flausons* notavit *Menag.* in Diction. Etymol. Ling. Franc. Nos Belgae vocem, sed paululum inminutam, retine-

---

7 Ἄλλο πλακούντιον] Paulo plenius *Suidas* in Ἄμητα· ἄ. πλ. πρὸς τούτῳ, ὡσανεὶ λέγων, μηκέτι πατῆσαι ἐκεῖ με. Eadem verba repetens in Προντούλων monstrum vocabuli somniculosus homo nobis procreavit: ἄλλο πλακούντιον προντούλων· ignorare se fatetur *Kusterus*, quid vox barbara sibi velit. Nodus expeditus, procuratumque dextre prodigium a Clariss. *L. Bos* Anim. ad *Suid.* p. 184. qui monstravit ex πρὸς τούτῳ corrupte vel obscure scripto natum esse προντούλων. Evidens exemplum ostendit, quam proclivi lapsu voces etiam notissimae nonnunquam in maculas degenerent, quibus eluendis hominum vel acutissimorum ingenia frustra defatigentur. Animadvertendum praeterea, addi-

Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι,

mus, *flade, flaë.* De ταρχανὰ quid dicam vix habeo, nisi vocabulum a Turcis ad Graecos recentiores pervenerit: illi enim amyli quandam speciem, *trachana* dictam, ex frumento aqua macerato decoquunt, et pultibus suis admiscent, ut refert *Petr. Bellonius* Obs. I, 59. et II, 7. ad quem locum monuit *Car. Clusius* ejus parandi modum adcuratius exposuisse *Rawwolf.* Itin. lib. I. c. 8. Dubitandum fere non vidotur, quin idem sit, quod ex *Golii* Commentariis *Castellus* in Lex. Pers. descripsit p. 177. تَرْخَانَه *Tarchanach*, vel *Terchanach: Alica, lacte acetoso cocta, et siccata rursum, quae postmodum in cibos denuo paratur, a Turcomannis inprimis, inque hyemis usum servatur.* Permulta complectitur lingua Graecorum vulgaris, praesertim in arborum, herbarum, animantium, rerumque naturalium vocabulis, ex Orientis fontibus derivanda; quae primordia si *Car. Du Cangio*, Viro juxta laboriosissimo et egregia doctrina praedito, penitius fuissent perspecta, errores sane non paucos effugere potuisset, et gratiam haud paulo majorem a literatis hominibus inire. Sequuntur in C. D'O. Ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε] ἐπὶ τῷ ἐκεῖ. Πρὸς ἐπὶ τούτοις] ἐκ παραλλήλου. Ἀποπέμπων] τὴν πρὸς ἐμὲ ἀποδιώκων συνήθειαν. Ἄλκιμοι] ἰσχυροί. Apertum est, qua ratione vim participii ἀποπέμπων expediverit, adscito nimirum extrinsecus accusativo ἐμέ, vel τὴν πρὸς ἐμὲ συνήθειαν· ἀπο-

---

tum illud πρὸς τούτῳ, quod in vetustis scholiis itidem extitisse credo, paene postulare scripturam ab *Etymologo* proditam προσαπέπεμψεν. Πατεῖν usu Graecae linguae vulgaris pro *ire, vadere* teri solet: sic ἀντιβαίνειν παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν, teste *Schol. Sophocl.* ad Electr. v. 577. Inde sumtum arbitror in vulgatis Lexicis, quando ἀντιπατεῖν exponunt, *obstrepere:* nam falli videtur *H. Stephan.* Th. L. Gr. T. III. p. 80. F. qui *perperam sic exponi* contendit, *confundendo cum* ἀντιπαταγῶ· neque illi praesens *Scholiastae* locus in memoria fuit, quum notabat p. 79. G. πατεῖν *adferri cum* ἐκεῖσε *pro ire,* μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. Neutri verbo sedes in Gl. M. et I. Graec. a *Car. Du Cangio*, quod factum oportuerat, est concessa.

Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

1003 Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.] Τινές φασιν, ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, καὶ 8 ὅπου προσετίθεντο, πάντως ἐνίκων. Πολυκράτης οὖν ὁ Σάμιος συγκροτῶν πρός τινα πόλεμον, ἠθέλησε λαβεῖν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτου· ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν,

Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

πέμπειν vero et ἐκπέμπειν saepe a Grammaticis exponuntur ἀποδιώκειν, ἐκδιώκειν. Sententia, me quidem judice, planior erit, si referas ad ἄμητα· quomodo non leve momentum accedet *Etymologi* lectioni, προσαπέπεμψε, simulque in his extabit convenientissima quaedam anilis μακρολογία. Forte tamen aliquis hunc in modum capere maluerit, *Et super haec praeterea dici jussit misso ad me nuncio:* quod ut non prorsus damno, sic usum illum in ἀποπέμπειν paulo rariorem esse arbitror.

---

8 Ὅπου προσετίθεντο] *Erasmus* in Adag. *Fuere quondam strenui Milesii*, integrum fere scholion Latine vertit; sed eum in modum, ut difficiliora dissimulet, quaedam non satis bene fuerit adsecutus: velut hoc ipso in loco ut vera foret ejus interpretatio, *Quidam ajunt Milesios olim belli gloria praeter ceteros floruisse, adeo ut, quoscunque bello lacesserent, eos superarent*, Graece scribi debuerat, καὶ οἷς ἂν ἐπετίθεντο, πάντως, sive πάντας ἐνίκων. Nunc sine controversia *Scholiastae* mens est: *et quorum se partibus adjungerent, illi omnino bello superiores erant.* Προστίθεσθαι vel προσθέσθαι τινὶ historicis ea virtute frequens: saepe *Demosth.* pro Coron. προσθέσθαι Φιλίππῳ· πόλις τοῖς ἰσχύουσι μὲν, μὴ δίκαια δὲ πράττουσι προσθεμένη· τοῖς ἐκ τοῦ λόγου φαινομένοις προσθέσθαι, *iis, quae oratione probabilia redduntur, calculum adjicere.* Phrynichus ὁ στρατηγήσας τὰ περὶ Σάμον, καὶ Ἀστυόχῳ προσθέμενος, *Schol.* ad Av. v. 750.

Ἄλλως. περὶ τῆς παροιμίας ταύτης 9 Δάμων οὕτω φησί. Τῶν

9 Δάμων] Advertit me forma Dorica nusquam alibi, quantum recordor, in hujus scriptoris nomine usurpata. In Scholiis certe ad Av. v. 302. est Δήμων· similiter ad *Pindar.* N. Z. 155. ubi quae sunt a veteri Grammatico adnotata, *Fracinus* integra subjecit Ranis *Aristophanis* v. 442. Multo plures, si quis requirat, suppeditabit Bibliotheca *Meursii* Graeca, qui propterea Δήμων hic quoque rescribendum esse censuit. Gente Dorus fuerit Demo, dicere non habeo: quod si constaret, facile credi poterat Doricum ejus nomen, ut in Damarato et Demarato Corinthio, multisque aliis usu venit, in formam vulgarem a Grammaticis fuisse conversum. Sic *Epicharmi* Siculi fabularum titulos saepius adducunt Πύῤῥα ἢ Προμηθεὺς, Ἥβης γάμος, Γῆ καὶ θάλασσα, quam Προμαθεὺς, Ἥβας vel Ἄβας, Γᾶ etc. *Aeliano*, qui genuinam inscriptionem servaverat, ex ea causa grave vulnus est inpressum: mendosissimus enim locus de Anim. XIII, 4. ita redintegrari debet: Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥβας γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ, καὶ προσέτι Μώσαις. Occurrunt alioqui frequenter sine discrimine Damon et Demon. Pythagoreus est Syracusis oriundus apud *Jamblichum* Damon, notissimus ille Phintiae sodalis; Sicyonius alter Demon. Celebris Musicus, idemque disciplinae moralis et civilis peritissimus Damon, cui Pericles operam dedit: ab eo ducta Musicorum secta, αἵρεσις Δαμώνιος, non Δαιμόνιος, ut perperam legitur in *Porphyr.* Hypomn. ad *Ptolem.* Harmon. quod *Bullialdum* fefellit Not. ad *Theon. Smyrn.* p. 205. Hunc Damonem Atheniensem non solum adpellant *Plutarch.* de Mus. p. 1136. E. et *Athen.* XIV. p. 628. C. sed et testularum suffragia, quibus labefactatus patria caruit, aperte ostendunt: quocirca vix mihi dubium videtur, quin eum ipsum designaverit *Stephan.* in Ὄα, Δάμων Δαμωνίδου Ὄαθεν· ad illam itaque normam *Plutarchus* emendandus in Pericl. p. 157. A. συμβουλεύοντος αὐτῷ Δημωνίδου τοῦ Ὄαθεν, non, quod *Meursius* autumabat de Pop. Att. Οἴηθεν· nisi quis statuat, haec ab ipsis veteribus per errorem, quem fecerit excusabilem perspicua literarum vicinitas, aliquando fuisse confusa. Hunc saltem Demonidem et illum Damonidem non fuisse diversos verosimillimum puto; ideoque magis miror, quid sit,

ἐν περὶ τοῦ πολέμου 10 πρὸς τοὺς Ἀμβρακιώτας βουλεύσασθαι

l Plutarchus adnotave-
de primae syllabae in
ν quantitate: Δάμωνα,
it p. 153. F. οὗ φησὶ
ταὔνομα βραχύνοντα τὴν
ραν συλλαβὴν ἐκφέρειν.
nim, nisi a legitima ra-
aberraverit perversa
endi consuetudo, non a
ς, Δήμων, Δάμων, sed ab
prorsus origine, nimi-
a verbo δάμω, unde
ω, δαμάζω, derivandum
. Atque hic Damon,
terquam de arte Musi-
orte quaedam, nihil li-
videtur mandasse: di-
ıs ergo, qui Atticas
uitates et historiam com-
it: pervetustum scripto-
inpugnavit, teste Sui-
callentissimus patriorum
m Philochorus, cujus
a fidem illius in rebus
is haud parum fuisse
itatam credibile est:
enim ob causam, ut
tor, Ἀτθὶς Philochori
ınties, rarissime Demo-
Grammaticis solet ad-
i. Idemne sit, quem
Athen. X. p. 442. C.
ἐν περὶ Βυζαντίου, juxta
Casaubono Anim. III,
gnorare me fateor: ne-
magis compertum ha-
quod statuere tamen
ur vir magnus, an τῆς
dos auctori commenta-
περὶ παροιμιῶν vindicari
it: ex eo certe sunt
a, quae protulit hoc
loco Scholiastes; nam inanis est conjectura Ja. Perizonii ad Aelian. V. H. III, 14. n. 6. Illud autem de Proverbiis opus, quisquis auctor fuerit, ingenti voluminum numero constitisse oportet, si nullo vitio laborat Harpocr. in Μυσῶν λεία, Δήμων ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ Παροιμιῶν. Verum lectioni vulgatae nemis fidamus, cavet Cod. Medic. in quo scribi testis est Ja. Gronovius ἐν πρώτῳ: suffragatur Apostolius C. XIII, 36. ὥς φησι Δήμων ἐν πρώτῃ περὶ Παροιμιῶν. A. et Fl. jungunt: ἄλλως περὶ τῆς παροιμίας etc. bene Gelenius separavit.

10 Πρὸς τοὺς Ἀμβρακιώτας] Cum Ambraciotis, tanto terrarum intervallo disjunctis quid Caribus unquam fuit, aut esse potuit negotii? An metuendum erat, ne longinquis expeditionibus alter populus alterius fines infestos haberet? Dixerit aliquis, non esse causam, cur hoc absurdum videatur, si modo vetusti temporis rationem adtendamus: Caras quippe, Pelasgos, Lelegas, Sellos mutatis subinde sedibus Aetoliam olim, et Acarnaniam, et Thessaliam, quin et ipsam Epirum tenuisse; jam nihil obstat, quo minus, quando ibi consederunt, bellum adversus pro-

ταν, ἀλκιμωτάτους ὄντας τῶν ἐν πολέμῳ γειτόνων τίνας χρὴ ποιεῖσθαι

ximos Ambraciotas fuerint moliti. At si quis, ut nondum praesentem expediat, ad remotissimam illam memoriam adscenderit, is, quaeso, cogitet, Ambraciam tum ne conditam quidem fuisse; tantum abest, ut a Caribus vexari potuerit: praeterquam quod animadvertere sit proclive, quae de Caribus hic narrantur, ad longe inferiorem aetatem esse demittenda. Idcirco miror, Ambraciotis licuisse per homines eruditissimos tamdiu in sedibus haerere, quas nullo jure tueri possint. *Erasmo* tamen, ni fallor, nonnihil hic vitii suboluerat, utpote qui, dum de verbo paene ad verbum *Scholiasten* Latine reddit, missis Ambraciotis, *quosdam* tantummodo scribere fuit contentus: *Cum Cares bellum adversus quosdam molirentur, statuissentque ejus gentis auxiliis uti* etc. Erroris cubile, ut puto, liquidissimum in modum detectum; quod tametsi plerumque pronam simul ad emendationem emendam viam commonstret, vereor equidem, ne spem nostram hic frustretur. Mihi quae dudum scrupulum eum agitanti in mentem venerint, breviter exponam, sagacioribus ingeniis ad excitandam veritatem forte profutura. Ambraciam apud *Stephanum* proxime praecedit, sic ut oculos effugere nequeat, Ἄμβλαδα, urbs Pisidiae: Caribus confines Pisidae, inque iis Ambladenses, qui non adeo videntur, si literarum ductus consideres, ab Ambraciotis distare, ut utrorumque nomina, praesertim ab inperitis librariis, permutari facile non potuerint: neque ea conjectura *Petro Wesselingio*, quum sententiam ejus exquirerem, latuerat. Ergo perpendi meretur, an commode refingi possit, πρὸς τοὺς Ἀμβλαδέας βουλευσαμένων· quod non ita capiebam, quasi de bello Ambladensibus inferendo Cares consultarent: manifestum ex sequentibus, Caras a Persis infestatos auxilia circumspexisse, quibus adjuti potentissimos hostes repellerent: sed cum sociis Ambladensibus de bello Persico deliberasse, illamque consilii publici fuisse summam, quosnam vicinorum virtute florentissimos potissimum sibi adjungerent. Neque interpretationi nostrae loquendi modus officit: nam vel e Lexicis discere licet, recte poni πρὸς τοὺς Ἀμβλαδέας βουλεύσασθαι pro, *cum Ambladensibus consilia conferre*. Quae vero continuo sequuntur, caputque deliberationis continent, in

συμμάχους, οἱ μὲν τοὺς Μιλησίους ἡγοῦντο δεῖν παρακαλεῖν, (καὶ

hunc ordinem redacta clarius utique poterunt intelligi, *τίνας τῶν γειτόνων ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ χρὴ ποιεῖσθαι συμμάχους·* nisi sufficere quis putet minorem mutationem, *ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ τῶν γειτόνων τίνας χρὴ π.* etc. Ambladenses autem quanquam in hac historia nihil admodum offendant, adversus Ambraciotas certe satis superque sint tecti, nuda tamen, quod ultro fateor, conjectura tantum nituntur, cui nullum aliunde fundamentum accedit. Quin si quis me postulet, ut in ea, qua versamur, aetate Amblada fuisse demonstrem, rem liquido conficere nequeam; licet probabilissimum ex ipsa vocis forma Caricum quiddam ac vetustum sonante videatur. Quaeramus igitur, an firmius aliquid inveniri possit. Persuasum mihi est, quae noster *Scholiastes* e Damone repetiit, eandem exponere rem gestam, quam memoriae mandavit *Herodot.* V, 118. 119. 120. Iones a Dario desciverant: Sardes captae et incensae; qua in expeditione Atheniensium opera fuit insignis: urbis nobilissimae vastatores bello persequitur Daurises Darii gener cum aliis pari dignitate ducibus: dum Hellespontiacas urbes expugnat, nuncius adfertur de Caribus Ionum partes secutis: statim eo copias ducit: trajecto Maeandro acerrima pugna committitur: victi Cares fugatique *κατειλήθησαν εἰς Λάβρανδα, ἐς Διὸς Στρατίου ἱρὸν μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων.* Ibi consultantibus, utrum maxime suis rationibus expediat, facta deditione cum Persis pacisci, an alias sedes, Asia relicta, quaesitum abire, Milesii repente suppetias veniunt, et dubitationem decernunt. Cum Persis iterum congressi majore clade sternuntur: *πεσόντων δὲ πολλῶν Μιλήσιοι μάλιστα ἐπλήγησαν.* Haec mihi si quis cum Damonis narratione comparaverit, quamvis cuncta non prorsus exacte congruant, praetermissaque sit ab *Herodoto* sortis divinae commemoratio, eandem omnino historiam utrobique agi non difficulter concedet. Cares nimirum a primo praelio fuga dilapsi ex superioribus locis propius mare se receperunt: concilium gentis in vico Labrandis, ut felicius sub Jovis *Στρατίου* auspiciis deliberatio de summa re succederet, est habitum. Vicus autem Labranda, hoc enim est verum loci nomen vel invita Medicea membrana, quam supersti-

γὰρ εὐημέρουν τότε μάλιστα τῶν περιοίκων, καὶ διὰ τὸ γειτνιᾶν τῇ Καρίᾳ τὴν τούτων χώραν) οἱ δὲ διαλύσασθαι πρὸς τοὺς Πέρσας συνεβούλευον, τὴν τούτων ἀρχὴν μεγίστην γεγονέναι φάσκοντες, καὶ πάντων ἀλκιμωτάτους εἶναι, κρατοῦντας τῆς Ἀσίας. Ἔδοξεν οὖν τοῖς Καρσὶν ἐρωτῆσαι τὸν Ἀπόλλωνα· τὸν δὲ θεὸν ἀποκρίνασθαι,

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

tiosa veneratione semper *Ja. Gronovius* suspicit, Mylassis stadiorum admodum LXX. intervallo distabat. Στρατίῳ Jovi, quem summa religione Cares colebant, cognomen fuit a loco ductum Διὸς Λαβρανδηνοῦ, ut *Strabo* scripsit XIV. p. 973. F. vel, quod magis ustitatum, Λαβρανδέως· extrema voci litera deficit in *Aeliano* de Anim. XII, 30. cui ut lubens dederim, a Στρατίῳ non differre Labrandensem Jovem, sic eundem ipsum et Κάριον adpellari, nondum adducor, ut credam: in quam disputationem paulo majoris operae nunc ingredi non vacat. Jam pone sodes, apud Damonem ita fuisse scriptum, πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδέως, aut, si mavis, errore perquam vulgari, Λαμβραδέως ἄλσει βουλευσαμένων, res omnis erit in vado, suaque historiae fides constabit: antiquarios vero quam facile barbarus inauditi vocabuli sonus deduxerit ad notiores Ambraciotas, quum similes literarum notae vel oculo judice deprehendi possint, multis dicere quid attinet? Interim veri similiora proferentem nullus adspernabor. *Suidas* in his salebris nos plane deserit: nam in Πάλαι etc. sic habet, ἐπὶ τῶν ποτ' ἀκμασάντων, νῦν δὲ ἀσθενῶν· in Ἦσαν paulo aliter, παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ, ἐπὶ τῶν ποτὲ εὖ, εἶτα ἑτέρως γεγονότων· unde, quod *Schottum* fugit, in *Diogeniano* C. V, 3. reponendum εἶθ' ἑτέρως. Haud poterat jejunius: pleniora dedit margo C. D'O. quae tamen neque ipsa quicquam nos juvant: οἱ Μιλήσιοι πάλαι ἐπ' ἀνδρίᾳ θαυμαζόμενοι, καὶ σύμμαχοι τοῖς βουλομένοις ἐγίγνοντο. ἐλθόντες οὖν τινὲς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ πυνθανόμενοι αὐτοῦ, εἰ δέῃ Μιλησίους συμμάχους λαβεῖν, χρησμὸν ἔλαβον, ὅτι Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· ἐπεκράτησε δὲ τοῦτο εἰς παροιμίαν. Ita recentiorum erat mos excerpendi, ut, quicquid eruditum et a vetustioribus Grammaticis tractum inveniebant, tanquam pannos inutiles reciderent. Ex quo fonte sua derivarit *Mich. Apostol.* C. XV, 59. nondum reperi: a ceteris qui-

τοῦ δὲ χρησμοῦ διαδοθέντος εἰς τὰς Ἀσιάτιδας πόλεις, οἱ μὲν Μιλήσιοι, τὴν προφῆτιν αἰτιασάμενοι διεφθάρθαι χρήμασιν ὑπὸ τῶν Μηδιζόντων, πανδημεὶ τοῖς Καρσὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμβαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον· τὸν δὲ χρησμὸν διὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. Ἄλλως. ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, 11 ὡς καὶ Ἀνακρέων. πολεμουμένους δὲ

dem aliquantum discordat cum interpretandi modo, tum explicanda paroemiae causa, de qua post *Erasmum* et *Schottum* ad *Zenobium* videndus est *Gatakerus* de N. Inst. Styl. c. XIX. quorum observatis ab Illustri Viro *Ez. Spanhemio* nihil magnopere accessit. Cavendum vero, ne quis Apollinem hic Delphicum, aut προφῆτιν, ut simpliciter plerumque nominari solet, Pythiam accipiat: nam diserte *Zenobius*, ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους προσθεῖντο συμμάχους. Hoc oraculum scilicet situm erat in propinquo: nec discrimen a victoribus Persis inminens longi temporis, quod Delphis adeundis inpendendum fuisset, moram patiebatur. Non minus autem, quam Delphis, itidem erat in Branchidis προφῆτις, sive γυνὴ χρησμῳδός, quae concepto numine futura praediceret. A *Porphyrio* memorantur Ep. ad Aneb. αἱ ἐν Βραγχίδαις προφήτιδες· sed eximius inprimis est *Jamblichi* locus de Myster. p. 74. ubi non solum τὴν ἐν Βραγχίδαις γυναῖκα χρησμῳδὸν invenies, verum insuper expositum, quam variis modis auram divini spiritus lucidam hauriret.

11 Ὡς καὶ Ἀνακρέων] Ex A. et Fl. revocavi καὶ illud in ceteris Edd. omissum. *Zenobius* etiam admonet in carminibus Anacreonteis extare hoc proverbium, eoque argumento utitur, quod bene *Schottus* animadvertit, ad illorum, atque adeo Damonis, opinionem refellendam, qui originem paroemiae Darii Hystaspis filii temporibus includunt: Anacreon enim maxime sub Cyro floruit, post quem Darius demum tertius regno Persico fuit potitus. Ratio ficulnea, nulliusque ponderis, si verum est, quod *Barnesius* statuit, Anacreontem produxisse vitam ad ultimam Olympiada LXXVI. quum Xerxer jam tertium et decimum ageret imperii annum: quos calculos exigere non est hujus loci. Interea, non dubito, quin Grammaticorum alii, ut motam difficultatem evitarent, tradiderint sortem oraculi fuisse redditam Polycrati Samiorum tyranno,

Χρ. Δῆλον, ὅτι τοὺς τρόπους τὶς οὐ μοχθηρὸς ἦν·
"Επειτα πλουτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ· 1005

Κᾶρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑςάσπου, τοῦτον λαβεῖν τὸν χρησμὸν, πυνθανομένους, εἰ προσλάβοιεν συμμάχους Μιλησίους. ὁ δὲ νοῦς τοῦ λεγομένου τοιοῦτος, ἀντὶ τοῦ, πάλαι συνῆν σοι, νῦν δὲ οὔ. 12 εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονούντων, νῦν δὲ ἀτυχούντων.

1005 "Ηδεται φακῇ.] Εἰκότως παρεικάζει φακῇ τὴν γραῦν,

v. 1004 Δῆλον] Φανερόν. Μοχθηρὸς] ἤγουν κακότροπος. "Επειτα] μετὰ ταῦτα. "Ηδεται] αἰ εὐφρένεται. Πρὸ τοῦ] πρότερον, πρῶτον. Κατήσθιεν] ἔτρωγεν. C. D'O. *Kustero*, si continuanda sit persona Chremyli, pro ἔπειτα scribendum videtur ἐπείγε, *si quidem;* sin ἔπειτα *Comico* relinquatur, tum versum hunc cum tribus sequentibus aniculae rectius tribui. De priore *Devarius* intercedet p. 181. quamvis in hac particula, eiusque praepostera positione subtilius ille, quam par sit, pro more suo philosophetur. Alterum haud facile probet, qui paulo diligentius ad illud adtende-

---

cum quo familiarissime vixit in amicitiam intimam admissus Anacreon. Quae porro de hoc proverbio noster *Scholiastes* exposuit, eorum nihil ab *Aristotele* fuisse commemoratum in Milesiorum rep. colligere licet ex *Athenaeo* XII. p. 523. F. id enim solum philosophus scripserat, Milesios in perditam luxuriam prolapsos pristinam dignitatem militarisque fortitudinis laudem retinere non potuisse; unde manaverit in vulgus: Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

12 Εἴρηται δὲ ἡ π.] Interponendum fere puto καὶ hoc pacto: εἴρηται δὲ καὶ ἡ παροιμία, vel, εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν πρ. etc. Primum declarat, quae sit paroemiae mens apud *Aristophanem:* tum quo sensu haud parum diverso ab aliis usurpetur. Favet *Apostolius*, etsi ordinem inverterit: ἐπὶ τῶν πρὶν μὲν εὐπραγούντων, ὕςερον δὲ δυσπραξάντων· (Graecum vix est: lege, δυσπραγούντων, sive δυσπραγησάντων) τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν χρωμένων τισὶν ὁπωσδήποτε, ὕςερον δὲ μὴ φροντιζόντων αὐτῶν, ὡς ὁ ἐν Ἀριςοφάνει νέος μεμήνυκε τῇ γραΐ.

Πρότου δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντα κατήσθιεν.
Καὶ μὴν πρότου γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεώ,
Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

τε τὸ τοῦ ὀσπρίου χαῦνον· τοιαῦται γὰρ καὶ αἱ γρᾶες· καὶ τὸ ἐσθίειν φακῆν τὰς γραῦς οὐκ ἐχούσας ὀδόντας.

Καὶ μὴν πρότου γ' ὁσημέ- nam liquido versum ıcedentem personae di- ac congruere demon- t: *Devarium* vide p. . Equidem multo potius, ıula mutatione inducta, onas sic ordinari ve- : Χρ. Δῆλον, ὅτι τοὺς πρό- τις οὐ μοχθηρὸς ἦν. Γρ. θ' ὅτι πλουτῶν οὐκ ἔθ' κε φακῆ. Χρ. Πρότου δ' Scilicet post interje- a Chremyli dictum per- ıitur anus coeptum ser- ıem; unde, quod hic ıt, arcessi convenit: ἔ- ε εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι ıτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ. ınsi nihil minus hoc, n alienum videatur, con- us tamen 'sum lectione ;ata, quae seni faceto versus continuos adju- t: sententiam vero ali- ac *Devarius* fecit, sic landam existimo: *Ad- et moribus esse juvenem m haud sane absurdis:* scilicet te vetulam res suas habere jusserit, lignoque responso fuerit ıs: *Tum porro nihil est um, si divitiis auctus non amplius lenticula dele- ctetur.* Hunc versum *Sui- das* in Φακῇ notat esse pa- roemiam ἐπὶ τῶν πλουσίων γε- γονότων ἀπὸ πενήτων· secutus est *Erasmus*, quem inter adagia reponere non pi- guit, *Dives factus jam de- siit gaudere lente.* Pro ἅ- παντα κατήσθιεν *Athenaeus* habet IV. p. 170. D. ἅπαντ' ἐπήσθιεν· pejus enim ἐπήσθιον editur. Genuinum puto: nam falli non poterat *Athe- naeus*, qui consulto protu- lit, ut ἐπεσθίειν hac aucto- ritate firmaret: alterum hoc illatum ex v. 1025. idque verbum saepius infra recur- rit v. 1129. 1131. 1144. quibus in locis opportune ponitur; hic contra multo melius quadrat ἐπήσθιεν. U- trumque usurpant ἐπίσθιεν et ἐπεσθίειν· *Epicharm.* a- pud *Athen.* III. p. 85. D. Τὰ γλυκέα μὲν ἔντι ἐπίσθιειν. *Pherecrat.* XIV. p. 645. A. —— ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Διακό- νιον ἐπῆσθεν ἀμφιφῶντ' ἔχων. *Callimach.* Epigr. LI. —— ἅλα λιτὸν ἐπίσθων.

v. 1007 Νὴ τὼ θεώ] Τὸν

Χρ. Ἐπ' ἐκφοράν. Γρ. Μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
Ἐρῶν ἀκοῦσαι. Χρ. Τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν. 1010
Γρ. Καὶ νὴ Δί', εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με,

Ἔρωτα καὶ τὴν Ἀφροδίτην. C. D'O. ne scilicet per sua numina non juraret anus libidinosa. *Hesychium* audi meliorem interpretem: Νὴ τὼ θεώ, ὅρκος κατὰ Δήμητρος καὶ Κόρης. *Poll.* X, 97. Emenda *Lys.* p. 103. v. 27.

v. 1009. Ἐπ' ἐκφοράν] Ἐπ' ἐκφορᾷ] ἤγουν ἐπ' ἐξαγωγῇ τινὸς πράγματος. C. D'O. Ferri posset ἐπ' ἐκφορᾷ, quippe ingenio linguae Graecae non repugnans: sed vulgatum communis loquendi usus tuetur: βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν, *Synes.* Ep. III. ἐπ' ἐκφορὰν ἥκειν τοῦ τεθνειῶτος, *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 613. D. ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἀπαντᾷν, *Lucian.* Demon. p. 1017. C. *exequias ire.* Hic sensus Aristophanei loci quum sit perspicuus, et legenti statim in oculos incurrat, jure mireris, quid moverit Interpretem D'O. C. ut in aliam longe partem vocabulum illud acciperet: nisi eo ducere putavit, quod Chremylus mox respondet, τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν. Non equidem inficior, ἐκφορὰν apud *Plutarch.* T. II. p. 660. A. et ἐκφορεῖν saepe de rebus et supellectile sumi, quae domo efferuntur, aut per vim etiam exportantur: sed cum a tali explicatione debuerat revocare vetula capularis, funeri magis tempestiva, quam deliciis amatoriis. Eadem tamen oberrant chorda Eccles. v. 920. Οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε; ibi *Schol.* notat: ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι· tu *Tan. Fabro* ausculta, qui longe rectius intellexit.

v. 1011. Αἴσθοιτο] Νοήσειε. Ὑποκορίζετο] ὑποκοριστικῶς ἔλεγε. C. D'O. qui in Νιτάριον et Βάτιον prorsus cum Edd. conspirat. *Suidas* tamen Νιττάριον habet et Βάττιον, quae propius accedunt ad ingeniosissimum summi *Bentleii* inventum, Νηττάριον ἂν καὶ Φάττιον. Hoc ego quin ab ipso *Aristophane* sit profectum quum non dubitem, vix temperare mihi potui, ne pristinas in sedes restituerem. Priorem emendationis praestantissimae partem occupaverat, quo erat acumine subtili, *Tan. Faber* ad *Lucret.* p. 497. quem miror, cur νησσάριον scribere maluerit, quam, quod Ἀττικώτερον erat, et vitiatae lectioni similius, νηττά-

Νιτάριον ἂν καὶ Βάτιον ὑπεκορίζετο.
Χρ. Ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἂν σ' ὑποδήματα.

1012 Νιτάριον ἂν καὶ βάτιον.] Σύμμαχός φησι, 13 Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἑξῆς δράμασι,

ριον· altera forma, teste *Moschopulo* περὶ Σχεδ. p. 173. in popularem usum abiit: Νῆσσα καὶ νῆττα τὸ κοινῶς νησσάριον.

v. 1013. Ἤιτησεν ἂν σ' ὑποδήματα] Minime spernendum est, quod suppeditat C. D'O. Ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' (ἐζήτησεν) ἂν εἰς ὑποδήματα· hanc enim ipsam loquendi formulam anus usurpavit v. 984. cujus verba noster Chremylus ἠθικῶς imitatur. Inmutandae lectioni forsitan occasionem dederit omissus accusativus, qui supra fuerat expressus, ἀργυρίου δραχμάς· quae tamen ratio perquam est familiaris, ut v. 1032. nec legitimae scripturae damnum inferre debuerat. Elegans usus praepositionis εἰς· *Euangel*, apud *Athen*. XIV. p. 644. E. εἰς τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες· *Theocrit*. Eid. V, 98. ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον . . . . . δωρήσομαι. Paulum discrepat, ut tamen sit proximum, nostri *Comici* Pac. v. 36. —— οἱ τὰ σχοινία. Τὰ παχία συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας· illudque *Theophrasti* Hist. Pl. V. c. 5. εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς λίμνας ἐκ τούτων (τῶν δρυΐνων ξύλων) ναυπηγοῦσι· parique modo dicuntur εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν, πλάττειν τοὺς πηλίνους. Talia sunt apud Latinos, *parare lanam in vestem; dare in sumtum dimidium minae; conferre pecuniam in statuas, in coronam auream quindecim talenta.*

---

13 Νίταρος etc.] Scholium gerit ora D'O. C. ab editis non valde discrepans: Νίταρος καὶ Βάτος ἄνδρες ἦσαν θηλυπρεπεῖς καὶ ὡραῖοι· παρῃτημαζεν (lege παρείκαζεν, vel παρῄκαζεν) οὖν αὐτὴν τούτοις ὑποκοριζόμενος· ἄλλοι δὲ νιτάριον καὶ βάτιον φασὶν εἴδη ἀνθέων, ἵνα λέγοι, ὡς ἄνθη με εἶχεν καὶ ἐκολάκευεν. Detractum vides pro seculi genio, quod reconditioris erat literaturae. In eo, quod *Suidas* versavit, *Aristophanis* exemplari prior tantummodo fuit, eaque po-

καὶ Βάτος· καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας, Βατύλους ἔλεγον. καὶ

tior hujus scholii pars ordine nonnihil variato: dabo lectionem Mediol. Edit. a qua nescio quo nomine *Kusterus* aliquantulum recessit: Νιττάριον καὶ Βάττιον· ὑποκοριστικὰ πρὸς γυναῖκας· Νιτάριον, οἷον, νεόττιον· τουτέστι κοράσιον. Σύμμαχος δὲ φησι, Νίτταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος καὶ Βάττιος· καὶ τὰς μικρὰς καὶ θηλείας βατύλας ἐκάλουν· καὶ Θ. δρ. ἐ. Β. Οἱ δὲ φασὶν εἴδη φυτῶν· θ. οὖν ἐ. . . . εἶχεν. sequitur, Νιτάριος, ὄνομα κύριον· quod hinc fluxerit, an aliunde, dicere non habeo. *Bentleius*, ut ad palmariam illam emendationem via procederet, acutissime disputavit, nullius esse pretii, quicquid in hoc scholio tradatur, non alium in finem excogitatum, quam ne ignorantia perluceret: vereor equidem, ut illustris Viri rationes ab omni parte sint aeque firmae. Primum enim, licet virilium nominum diminutiva mulieri absurde tribui concedam, an, cur *Symmachi* fidem de Nitaro et Bato vel Batto in dubium vocemus, satis vehemens est causa, quod nemo alios eos commemoret? quam non pauca in his ipsis, quae restant, comoediis inveniuntur, quorum mentio vel nusquam, vel alicubi semel tantum adpareat: ex amissis certum est multa proferri tum vocabula, tum nomina propria, quae, si veritas eorum ab altero exemplo, aut teste pendeat, pro falsis sint habenda. Atqui Symmachus liquido scribere non cunctatur, Nitarum vel Nittarum et Battum (Nittarum quidem sine dubio, de altero si forte, quod postea videbimus, sit ambigendi locus) ut molles et effeminatos traduci ἐν τοῖς ἑξῆς δράμασι· quod falso adfirmare in re, quae tunc temporis inspectis *Comici* fabulis explorate cognosci poterat, cujus foret inpudentiae? Deinde ut ingeniosissime conjectari non diffitear, καὶ τοὺς μικροὺς δὲ καὶ θήλεας βατάλους ἔλεγον, emendatio tamen, nisi longe alio, quam quod *Bentleius* subjecit, nitatur fundamento, haud satis munita, extraque omnem dubitationis aleam posita. Praetereo μικρούς, quod vocabulum Grammaticorum nullus ad explicandum βάταλος adhibuit: quae causa virum magnum videtur inpulisse, ut insuper tentaret, μαλακούς· propius equidem ad literas, si res poscat, malim μιαρούς. At vulgatae lectioni nonne favet *Suidas*? favet etiam, quod ma-

Θεοπόμπου δρᾶμά ἐστι Βατύλη. Τινὲς δὲ νιτάριον καὶ βάτον εἴδη

gis est, forma vocis diminutiva: idcirco *H. Stephanus* in Thes. L. G. Ind. βατύλας se reposuisse monet pro βατύλους, *eamque scripturam rationi esse consentaneam.* Quid porro fiet illo comoediae Theopompeae titulo Βατύλη; an temere confictum dicemus, et, quia nusquam alibi, quantum adhuc constat, commemoretur, una litura penitus expungendum? qua de re dum tacet vir summus, satis se difficultatem eam persensisse ostendit: nam si Βατύλη vitio caret, pariter retinenda sunt priora; sin, hoc quoque mutandum in Βατάλη. Jam de νιταρίῳ et βάτῳ, herbarum florumve generibus, nihil omnino contendo: nec βάταλον, quomodo turpiuscule vocant *Comici* τὴν ἕδραν, huc parum decore conferri inficior; talem enim prae se speciem ferunt, quam ab ignobilioribus aevi vergentis Grammaticis profectam libenter credas. De *Didymi* interpretatione si quaeratur, alia res est: eam video, non minus, quam ceteras, a *Bentleio* explodi: *Kusterus* intercedit, et *Tan. Fabri* sententiam νηττίον emendantis pro νεόττιον amplectitur. Ita sane nonnihil consultum fateor honori Grammaticorum haud infimi: sed alio tamen me trahit additum οἱονεὶ κοράσιον, vel, ut *Suidas* habet, τουτέστι κοράσιον. Quid enim est propius, quam ut hinc in suspicionem venias, *Didymum* aut scriptum reperisse, aut scribi voluisse νοττάριον. Illa quidem forma licet ad Atticam amussim non respondeat, quemadmodum intelligi potest ex *Phrynicho* p. 34. et *Thom. Magistro*, ideo tamen non est prorsus abjicienda, quippe Graecis haudquaquam infrequens: νοττεύειν habet *Nicand.* Alexiph. v. 492. νοσσεύειν *Herodotus, Panyasis* apud *Athen.* IV. p. 172. D. νοσσάδας ὄρνεις· vid. *Ammon.* in Φωλεός· intra fixos Grammaticorum cura terminos ipsi scriptores vetusti nec tenentur, nec sane teneri se patiuntur. Jam νεοττὸν Tragicis et *Euripidi* in primis pro *infante*, vel *puero*, sive *puella* saepius usurpari, notissimum est. Expende nunc, quam apte cuncta, omnique ex parte congruant, si refingas, νοττάριον δὲ οἷον νεοττίον, τουτέστι κοράσιον. Erutam dedimus, ut opinor, diversam lectionem in νηττάριον, eamque satis antiquam, quippe quae *Didymo* fuerit probata. Agedum experiamur, an in Βάτιον eadem conanti fortuna respondeat. Aio βατάλιον olim

φυτῶν· ἤθελε οὖν εἰπεῖν, ὅτι ὡς ἄνθη με εἶχε. Δίδυμος δὲ φη.

in quadam *Comici* fabularum editione fuisse scriptum: hoc nisi ponas, quid insulsius est τοῦ βατάλου, quando τὴν ἕδραν significat, huc per vim adducta mentione? βάτιον ut quisquam putaverit esse contractum ex βατάλιον! quanquam Grammaticorum ineptias nullus ignorem, tam manifestam absurditatem impetrare a me non possum, ut ulli veterum adfingam. At qui βατάλιον hic in suo libro reperit, continuo potuit eo delabi, ut ridiculam adpellationem a βάταλος oriri suspicaretur. Erit forte, cui mirum accidat, φιλοφρονητικὴν dici τὴν προσφώνησιν· rationem promere non difficile foret, nisi pudori et lectoris et meo consulerem. Quod sequitur, ita scriptum initio fuisse non dubito, παρὸ καὶ βατάλιον· mutavit, qui, quum legeret in verbis *Aristophanis* nostrum illud vulgatum βάτιον, vel βάττιον, absurde alterum exhiberi sibi persuasit: neque hoc tantum, sed insuper etiam adnotavit, τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν ἀνόητον· metro scilicet acutus homo cavere voluit; quod ne laederetur, βάττιον censuit esse βατίῳ praeponendum: quanquam, si quis commodius hoc monitum observationi proximae subjungi putaverit, non sim refragaturus. Symmachum vero ut emendandum existimem, obscurum esse nunc nequit veteri lectione βατάλιον eruta: nimirum amplector pro Βάττος vel Βατὸς Bentleianum Βάταλος, sed eo, quo dixi, scripturae priscae fundamento nixum: nam illud simulatque removeris, nihil amplius adparet, quo Βάταλος apte pertineat. In sequentibus haeret animus, utrum praeferam, καὶ τοὺς μιαροὺς δὲ καὶ θήλεας βατάλους ἔλεγον, an propius antiquum exemplar, καὶ τὰς μιαρὰς δὲ θηλείας βατάλας ἔλεγον· καὶ Θεοπόμπου δρᾶμά ἐστι Βατάλη· neque diffiteor hoc mihi videri verius ex ipso nexu orationis. Eximere conatus est, de Nitario parum sollicitus, scrupulum illum, quomodo βατάλιον a Βάταλος mulieri convenire posset; quod sane mollius accidit, multoque minus absonum, si βατάλην de feminis itidem usurpari constet. Flexionis tamen femininae vadem si quis me postulet, ut certior emendationi sit fides, nullus, quem producam, est praesto. De voce βάταλος quae *Joh. Brodaeus* Miscell. I, 20. et *Henr. Stephanus* Ind. Thes. Gr. L. observarunt, non reponam: hoc tantum admonebo, id nominis olim

ὑποκορίσματα πρὸς γυναῖκας· νιττάριον δὲ, νιόττιον, οἶμαι κα-

orma, sic potestate fuis-
mnino adjectivum, un-
καταλίζεσθαι fluxit in E-
la *Theanus* prima; quo
ius ex eo flectere licuit
λην. Conspirant Gram-
ci, quos memorat *Ety-*
p. 191. v. 17. Οἱ δὲ
λον ὄνομα παρὰ τοῖς κα-
'ς τῶν μαλακιζομένων τὸν
τὸν, ἀπὸ τοῦ θρύπτεσθαι:
li videtur, quod vul-
m est, γύπτεσθαι) ἐν τῷ
, καὶ βαταλίζεσθαι· ne-
alia fuit *Casauboni* sen-
a ad *Sueton.* Aug. c. 87.
de *batedlo*, vel *baceolo*
Deinde Βάταλος in
nacho pro Βάτος ideo
magis probatur, quod
tum sit hominem mol-
et cinaedum, tibicinem
sium, cui vel nomen
fuerit, vel potius tra-
a moribus cognomen,
um *Comicorum*. lusus
ocasse. *Plutarchus* e-
quum rationem ex-
t, probrosae adpellatio-
qua Demosthenem ini-
notarunt, diserte tra-
T. I. p. 847. E. ἦν δὲ
ταλος, ὡς μὲν ἔνιοι φασίν,
ης τῶν κατεαγότων· καὶ
έτιον εἰς τοῦτον κωμῳδῶν
Ἀντιφάνης πεποίηκεν. Si
cturae locus detur, op-
ina jocis in Batalum
hanis comoedia, cui
ις Αὐλητὴς apud *Athe-*
n. Addit *Plutarchus*,
poëtae Batali meminis-

se, quem lascivorum et in-
ter pocula cantatorum car-
minum auctorem faciant.
Priorem illum, a quo ta-
men haud scio, an poëta
jure distinguatur, Ephesium
Grammatici plures nuncu-
pant, et primum, qui cum
muliebri calceatu in scenam
processerit: *Liban.* Vit. De-
mosth. *Phot.* Biblioth. p.
807. Intelligendum in po-
strema scholii parte, si sit
integra; sin minus, sup-
plendum: ἢ δύναται Βάτιον
λαμβάνεσθαι, sive, εἰρῆσθαι
ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν καὶ μαλακόν,
aut, quod magis etiam pla-
cet, τρυφερὰν καὶ μαλακήν.
Βάτον et βατίδα diversum ge-
nus pisciculorum, duce *A-
ristotele*, separavit *Hesy-
chius*: nullum aliud praeter-
quam dialecti discrimen po-
nunt *Moeris* et *Thom. Mag.*
Βατίδας dabit noster *Comicus*,
in Vesp. v. 508. ubi *Scho-
liastes* Βατιοσκόπους exponit
τοὺς ὀψοφάγους, qui rectius
ex ipsius *Aristophanis* Pac.
v. 811. Βατιδοσκόποι dicantur.
Verosimillimum, ni fallor,
ex his evadit, pro lectione
prisca, Νηττάριον ἂν καὶ φάτ-
τιον, sive per aberrationem,
sive utriusque genuinae vo-
cis inscitia, non unam in
varias Aristophanis editiones
invectam esse labem: ut
mendosa saepe solent in-
crustare, contortarum ex-
plicationum fucum adhibue-

Γρ. Μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην

ῥάσιον. ἄλλως. φιλοφρονητικὴ ἡ προσφώνησις· βάταλον δὲ τὴν ἕδραν, παρὸ καὶ τὸ βάτιον. τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν, ἀ-

v. 1014 Ὀχουμένην] Καθημένην, πορευομένην. Προσέβλεψε] ἔνευσεν, ἐθέασεν. Ἐτυπτόμην] ἐδερόμην. Ὅλην] δι' ὅλην. C. D'O. Bene *Kusterus*, ut versum fulciret, edi jussit προσέβλεψεν· cujus interpretandi causa quod additur in C. D'O. ἐθέασεν, sumtum est a vulgari Graecae linguae dialecto: eodem spectat *Thomae Magistri* praeceptum, Θεῶ, οὐ θέα, εἰ καί τινες γράφουσι· monere voluit, sicuti notatus *Aristophanis* versus ex Ran. 131. satis declarat, recte dici θεῶ pro θεάου, secus autem ex θεάω, θέα, licet non desint, qui communem usum secuti eum in modum scribant. Clariss. enim *L. Bos*, dum *Thomae* verba perperam tentat, in errorem incidit haud sane levem, minimeque, quid Atticus magister intenderet, perspexit. Deinde, quanquam ὅτι in scripto Codice cunctisque Edd. extare deprehendam, placet tamen, ὅτε προσέβλεψέν με τις. *Devarium* conjecturae meae si quis opponat, qui ordinem hujus locutionis talem instituit p. 399. Οὕτω σφόrunt Grammatici, quam quisque vel repererat, vel ipse finxerat scripturam secuti. Non obscure simul patet, hac decerptae ex vetustis diversarum Edd. scholiis reliquiae quam misere sint laceratae. Porro dignum est, quod observes, ἐν τοῖς ἑξῆς δράμασι· hinc liquido conficitur commentarios ad primum Plutum elucubrasse *Symmachum*, quandoquidem secundus fabularum ultima in scenam ab *Aristophane* fuit data. Simili fere modo ad v. 740. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς παράκειται ἐκ τοῦ Θεοφράστου· neque aliter ad v. 210. *Lynceus, quemadmodum ipse Aristophanes in Danaïdibus ait, filius Aegypti*; ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ. Plutum ergo Danaïdes in ea sive Symmachi, sive alterius Grammatici editione sequebantur. Ceterum de νιτρείῳ et βατίῳ quae *Stephanus* ex *Enarratore* nostro scripsit, Index ejus suppeditabit ad Thes. L. G. in Βατίον.

14 Ξένον μὴ μυεῖν] Ejusdem legis meminit *Schol.* ad v. 846. ut ab Eumolpo la-

νύστον· ὃ δύναται βύτον ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν, καὶ μαλακὸν, οἷος ὁ βύτος τὸ ἰχθύδιον.

1014 Μυστηρίοις τοῖς μεγάλοις.] Ἐπεὶ ἐστι καὶ μικρὰ μυστήρια γινόμενα δι' Ἡρακλέα. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιστὰς ἠξίου μυεῖσθαι. ἔθος δὲ ἦν τοῖς Ἀθηναίοις 14 ξένον μὴ μυεῖν· μὴ βουλόμενοι δὲ λῦσαι τὸ ἔθος, μηδὲ ἀπῶσαι τὸν εὐεργέτην Ἡρακλέα, ἐπενόησαν μυστήρια εὐμετάδοτα.

δρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν, ὥστε ὅτι προσέβλεψέ με τις etc. hec tantum dicam, illud mihi, ut alia ejus viri, cetoroqui de Graecae linguae particulis praeclare meriti, non pauca, nimis argutum videri. Praeterea *Kusterus* ἐσυντόμην ad linguae conviciorumque verbera retulit: ego cum enarratore D'O. facio ἐδερόμην explicante: ardor anus salacissimae veras plagas emti amatoris, et aemulationem commode simulantis libenter perpetiebatur, dummodo, quod caput erat rei, operam ipsi crebram navaret.

---

tae *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 1328. illam tamen aliquando migrare virorum illustrium gratia non dubitarunt olim Athenienses. Ab Hercule factum est initium: huic enim primo petenti ut morem gererent, mysteria non tantum parva sunt inventa, sed et legi sub specie juris adhibita fuit fraus, Pyliusque jussus eum sibi filium adoptare. Leviter vitiatum patris adoptatoris nomen in Epp. Socrat. XXVIII. p. 59. Ἡρακλῆς γὰρ, ὄντος νόμου τὸ παλαιὸν ἡμῖν μηδένα ξένον μυεῖσθαι, βουληθεὶς μυεῖσθαι γίνεται Πηλίου θετὸς υἱός. Pessime *Leo Allatius*, acerbus ille magnorum hominum, ad quos ne comparandus quidem, insectator, Latine vertit: *in Pelei filios se ipse adoptat*: Peleum somniasse patet, cui nullus hic locus. Hinc emendationi, qua *Tan. Faber Apollodorum* expolivit II. p. 131. firmamentum additur: pro Θέσπιος enim ex parvo *Poëtae Schol.* ad Il. Θ, 368. sine controversia legendum est, θετὸς Πυλίου παῖς γενόμενος ἐμυεῖτο· adsentitur, nomine tamen auctoris, quod saepe facit, celato, *Tho. Galeus.* Dispari fortuna vulnus idem tentavit *Sam. Petit.* Comm. ad LL. AA. p. 32. et, quanquam re consentiat, ignotam tamen ea potestate vocem θέσμιος Graeco scriptori inputavit. Idem, qui Herculi, Dioscuris etiam honos est habitus, teste *Plutarch.*

1014 Ὀχούμενον.] Ὄχος ποιητικῶς τὸ ἅρμα τὸ 15 ἐκ τῆς ἁμάξης κατεσκευασμένον, καὶ ὑπὸ τῶν ἵππων κινούμενον καὶ ὀχούμενον· καὶ ὀχοῦμαι τὸ ἐπὶ ἅρματος τοιούτου φέρομαι.

in Thes. p. 16. A. quare non satis caute *Soranus* de Hippocrate scripsit in ejus vita, δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν, καὶ πολίτην ἔγραψαν· praeterquam quod ea aetate jamdudum desierat legis antiquae vigor, Anacharsis quoque Soloni aequalis ἐμυήθη μόνος βαρβάρων δημοποίητος γενόμενος, ut *Theoxeni* fide refert *Lucian.* in Scyth. p. 652. Ex hoc autem Atheniensium more Diogeni Cynico, qui mysteria respuerat, patrocinium petit *Julian.* Or. VII. p. 238. B. συνεὶς ὅτι τὸν μυούμενον ἐχρῆν πολιτογραφηθῆναι πρότερον, καὶ Ἀθηναῖον, εἰ καὶ μὴ φύσει, τῷ νόμῳ δὲ γενέσθαι etc. Hi civitatis jus adepti δημοποίητοι, *Poll.* III, 56. quoniam in certam tribum demumque referebantur: Adriano Sophistae Tyrio φυλή τε ἦν καὶ δῆμος Ἀθήνησιν *Philostr.* de V. S. II. p. 588. Ptolemaeus Naucratites Μαραθῶνι δήμῳ ἐνεγράφη Ἀθήνησιν p. 595. Vide, quae de Plataeensibus notantur in Miscell. Observ. A. 1736. p. 324. idem in aliis civitatibus pari modo distributis obtinuit; quemadmodum Hippiam narrat *Philostratus* φυλαῖς ἐγγραφῆναι πόλεων μικρῶν τε καὶ μειζόνων. Φυλέτας δημοποιήτους reperies apud *Plutarch.* Symp. I. c. 10. Ceterum *Enarratoris* nostri loca non fugerunt *Jo. Meurs.* Eleus. c. V. Adi *Salmas.* ad *Spartian.* p. 33, 34.

15 Ἐκ τῆς ἁμάξης] Haec quid contineant, pervidere me non satis fateor. An mutandus est verborum ordo? Ὄχ. π. τὸ ἅρμα ὑπὸ τῶν ἵ. κ. καὶ ὀχούμενον, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἁμ. κατεσκευασμένον· ut duplicem usum vocis ὄχος tradiderit. An potius ἅμαξαν intelligi voluit inferius rotisque proximum currus sive plaustri corpus fundamenti modo substratum, cui reliquae partes altius eductae innitantur; ὄχον vero et ἅρμα, *capsum curriculi*, vel *tectum arcuatum* plaustro superinpositum; quales σκηναί, ut Graeci vocare solent, in Persarum harmamaxis describuntur, de quibus egit *Scheffer.* R. Vehic. II, 17. cujus peccata nunc persequi non juvat. Nescio tamen, an clarius hoc sensu *Scholiastes* scripsisset, ἐπὶ τῆς ἁμάξης, sicut *Hesychius* in Πείρινθος et Πίρινθα, quae referenda sunt ad *Homer.* Il. Ω, 190. 267. Od. O, 131. Τὴν ὀχουμένην ἐπὶ τοῦ τεθρίπ-

Ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ὅτι προσέβλεψέν μέ τις, 1015

015 Ἐπὶ τῆς ἁμάξης.] Αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐπὶ
ῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο, ὡς ἐπὶ

κηνὴν, quod huc aptis-
quadrat, dabit *Diodor.*
XX. p. 745. D. paulo
dixerat, τοῦ δ᾽ ἅρματος
τετρακύκλου, καὶ σκηνὴν
ος. Easdem et καμάραι,
x *Herodoto* constat I,
similique modo ἅμαξαν
ρης accipio IV, 69. quan-
ibi sane multo malim
us inversis, ἁμάξης κα-
. *Hesych.* Καράμα, ἡ
ῆς ἁμάξης σκηνή· nihil
: apertum, quam vitio-
:ibi pro Καμάρα· emen-
s alibi: Κουπήϊον, καμά-
ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γινομένη·
la tamen macula fucum
Dan. Heinsio, virum-
:ximium in originis He-
c ludibrium inpulit Not.
'orat. p. 193. Tetigit il-
ιμάρας *Is. Casaubon.* ad
. XI. p. 758. Clausi ta-
in modum undiquaque
ıarum Nomadum currus
ımplis pellibus, ut ha-
ıli mobilis usum prae-
.t: τῶν δὲ Νομάδων, in-
Strabo VII. p. 471. B.
κηναὶ πιλωταὶ πεπήγασιν
ιῖς ἁμάξαις, ἐν αἷς διαι-
ι. Interpretis vicem a-
Iippocrat. περὶ Α. Υ. Τ.
ιο. αἱ δὲ ἅμαξαι εἰσὶν αἱ
λάχισαι τετράκυκλοι, αἱ

δὲ ἑξάκυκλοι· αὗται δὲ πίλοις περιπεφραγμέναι· εἰσὶ δὲ καὶ τετεχνασμέναι, ὥσπερ οἰκήματα, τὰ μὲν ἁπλᾶ, τὰ δὲ τριπλᾶ· quod proxime sequitur, adjiciam, ut leviculo vulneri necdum, quantum memini, sanato succurram: ταῦτα δὲ καὶ σενὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα· literam interpone στεγνά. Dicebantur autem, *Hesychio* teste, Καράρυες, οἱ Σκυθικοὶ οἶκοι· ἔνιοι δὲ τὰς κατήρεις ἁμάξας· non me praeterit, quid sit κατήρης, eamque vocem, haud sane tritam, aliis in locis restituere mihi posse videor: verum hic omnino refingendum puto κατηρεφεῖς· est enim κατηρεφὴς idem quod κατεστεγασμένος, σκεπαστὸς, et de contectis vehiculis usurpatur. Sed ne nos longius avehant Scythici currus. *Pollux* etiam, quas noster *Schol.* voces conjunxit X, 51. τὰ εἴδη τῶν ὀχημάτων ἰστέον, εἴτε ἅρματα, εἴτε ὄχους, εἴτε ἁμάξας, εἴτε λαμπήνας αὐτὰ προσήκει καλεῖν. Mox recte omnes Edd. ὑπὸ τῶν ἵππων· sola *Kusteriana* depravatius περί.

Ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν·
Οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
Χρ. Μόνος γὰρ ἥδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
Γρ. Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη.

ἁμαξῶν οὖν ὀχουμένων αὐτῶν, ἐπὰν εἰς 16 Ἐλευσίνια βαδ
εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, καὶ λοιδορουσῶν ἀλλήλαις ἐν τῃ
τοῦτο εἶπεν· ἔθος γὰρ ἦν αὐταῖς τοῦτο.

v. 1018. Ἥδεθ'] Εὐφραίνετο. Ὡς ἔοικεν] ὡς φαίνεται. Ἐσθίων] ἀναλίσκων τὰ σά. Παγκάλους] ἐπιτηδείους. C. D'O. in quo librarius aberrans etiam dedit: μ' ἔφην μ' ἔχειν tum: Προτείνοιεν] δώσει ἐν αὐτῷ. Δραχμὰς] νομίσμασιν.

v. 1021 Ὄζειν] Sine variatione *Suidas* habet in Ὄζω, adjicitque, ἀντὶ τοῦ, ὀσμὴν ἡδεῖαν ἔλεγεν εἶναι ἀπὸ τοῦ σώματός μου. Existimavit igitur ὄζειν ἡδὺ idem valere, quod ὀσμὴν ἡδεῖαν εἶναι, et genitivum τῆς χρόας pendere ab intellecta praepositione ἀπό. Nonnihil hinc discedit ea ratio, quam prodidit Enarrator C. D'O. super ὄζειν adpingens ὀσμήν· quo pacto talis structurae series exibit: ἔφασκεν ὀσμὴν τῆς χρόας μου ὄζειν ἡδύ. Haec quamvis abhorrere non videantur, remanet tamen aliquid intricati, quod prorsus amotum fuerit, si pro μου leni mutatione scribere liceat με· aut, quod planiorem adhuc constructionem gignet, Ὄζειν τε τὴν ; ἔφασκεν ἡδύ μου. In vı ta lectione *H. Stephanu* quievit Th. Gr. L. T p. 1193. F. T. IV. p. E. ubi prolato *Comici* su addit: *meum corpus* ; *cutem meam suavi odor cebat redolere, id est, vem esse odorem cutis, corporis mei.*

---

16 Εἰς Ἐλευσίνια] *Sui* Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν σκώμμ ubi horum partem dc psit, similiter εἰς τὰ Ἐλ νια· defendi posse non cior: sed propter εἰς, ἐπὶ, τὰ μεγάλα μυστήρια fallor, aptius convenie Ἐλευσῖνα, quod et a *K ro* in margine libri sui tatum invenio. *Jo. Meu* Eleus. c. XXXI. posito s lii hujus initio subju *Verum errat, quod haec tum magnis facta myst putet.* Quo jure *Scholi* erroris insimuletur, non liquet.

Χρ. Ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσιν. 1020
Γρ. Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου.
Χρ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.
Γρ. Τὸ βλέμμα θ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.

1022 Εἰ Θάσιον ἐνέχεις.] Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονύσου· 17 διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος. ἐνέχεις δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐκίρνας.

v. 1022 Θάσιον] Οἶνον. Ἐνέχεις] ἐκίρνας. Εἰκότως] ἔλεγε τοῦτο. Μαλακὸν καὶ καλόν] ἤπιον καὶ χαρίεν. Σκαιός] ἀπαίδευτος. Ἠπίστατο] ἐγίνωσκε. Καπρώσης] ἐρωτομανοῦς. Ταφόδια] τὰ ἀναλώματα. Κατεσθίειν] δαπανᾷν. Haec inter versus C. D'O. ad ταφόδια luculentiorem interpretationem margo praebet: Ἐφόδια λέγονται κυρίως ἃ ἔχει τις εἰς δαπάνην ἐν τῇ ὁδῷ· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰ περιόντα αὐτῆς πράγματα· ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἵνα διὰ τῆς συναλοιφῆς καὶ τὰ πράγματα, καὶ τὰ κόπρια νοῶνται. Quid viderit, non est obscurum; de industria scilicet *Aristophanem* adhibuisse ταφόδια, quod aeque resolvi possit in τὰ ἀφόδια, quam τὰ ἐφόδια, ut duplicem sensum simul in animos auditorum insinuaret. Ἀφόδια vero quae sint, si quis non meminerit, ab *H. Stephano* discat Th. L. Gr. T. II. p. 1165. C. Quam bene de *Comico* nostro sit meritus commenti inmundioris auctor, judicent alii: sine illo fuisset, haud temere credo quemquam eam in cogitationem fuisse venturum. Pro κατεσθίειν *Jos. Scaliger* κατεσθίων, cui non accedo.

17 Διαφέρει γάρ] Paulo plenius *Suid.* in Ἐνέχεις· versu enim *Aristophanis* prolato subdit: ὡς τοῦ Θασίου οἴνου εὐόσμου ὄντος· ὁ γὰρ Στ. ὁ ἐρ. Δ. ἐν Θ. ᾤκει· καὶ διὰ τοῦτο δ. ὁ Θ. οἶνος. Idem in Θάσιος οἶνος propius accedit ad *Scholiastae* verba: καὶ παροιμία, εἰ Θάσιον ἐνέχεις· ἐπειδὴ ἐν Θ. ᾤκει Στ. ὁ ἐρ. Δ. ὅτι δ. ὁ Θ. οἶνος etc. Quem Staphylum *Noster* Bacchi delicias dicit, is aliis est filius, modo ne quis diversos faciat: *Ammon.* in Σταφύλη, *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 570. *Parthen.* Erot. c. I. p. 345. Argonautis adnumeran-

Χρ. Οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἠπίςατο
Γραὸς καπρώσης ταφόδια κατεσθίειν. 1025

1025 Γραὸς καπρώσης 18 ταφόδια.] Ἐρωτομανοῦς, μαχλώσης, ὀρεγομένης συνουσίας τὰ ἀναλώματα, τὴν οὐσίαν. Ἔφοδος θηλυκῶς, ἡ ἐπέλευσις τινός· ἐφόδιον δὲ οὐδετέρως, καὶ ἐφόδια

tur ab Apollod. I. p. 53. Φάνος καὶ Στάφυλος Διονύσου· torsit eruditos ignorabilis ille Phanus, nullique praeterea memoratus: tu repone Φλίας, et animo conceptis majoribus literis proclivem lapsum in errorem aestima. Auctores habeo *Orph.* v. 192. *Apollon. Rh.* I, 115. *Pausan.* II. p. 125. v. 25. et p. 139. ubi Φλίας, non, quod editur, Φλείας in *Apollonii* versu scriptum. Merito *P. Burmannus* nescire se fatetur, an ab hoc Phano proverbium Φάνου θύρα sit ortum: quanquam inspexisse *Zenobium* satis erat, ne crederet; vocatur enim Phanias ille (quippe legendum est Φανίου θύρα) ὀβολοςάτης· quod ego genus hominum aetate heroum vix fuisse cognitum existimo. Staphyli nomen litera detracta corruptum in principio *Dinarchi* orationis Deliacae, Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοιοῦς τῆς Ταφύλου apud *Dionys. Halic.* T. I. p. 188. totam eam fabulam enarrat *Diodor. Sicul.* V. p. 229. C. Vid. *Plutarch.* in Thes. p. 9.

18 Ταφόδια] Ordinem in hoc scholio veterum Edd. servavi, neque causa erat, cur quicquam mutaretur. *Kusterus* ita separaverat: Γραὸς καπρώσης] Ἐρ. μ. ὀρ. συνουσίας. Ταφόδια, τὰ ἀναλώματα etc.

19 Ὁμολογῶν] Ἀναλογῶν ante *Kusterum* omnes Edd. ut sensui serviret, restituendum duxit ὁμολογῶν· factum mallem lectore non ignaro: admisi tamen commodam emendationem; quanquam, nec forte pejus, legi poterat, καίπερ ἂν λέγων, vel, καίπερ αὐτὸς λέγων· quod quidem ultimum in D'O. C. participio φάσκων est adscriptum: utrum sit praeferendum, Codex aliquis olim decidet. In fine scholii reddere non dubitavi πρόσεκλίθη· neque enim vel sententia, vel structurae ratio satis constat in προσεκλήθη. Dicere voluit: *etenim ad justorum causam, ut qui injuriis pressi suae opis indigerent, Plutus inclinata voluntate sese adplicuit.* Eam habet vim προσκλίνειν vel προσκλίνεσθαι· nam perinde vete-

Γρ. Ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
Φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.

πληθυντικῶς, τὰ ἐν τῇ ὁδῷ κυρίως γινόμενα ἀναλώματα. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς λέγει τὰ ἀναλώματα.

1027 Φάσκων βοηθεῖν.] Καίπερ 19 ὁμολογῶν βοηθεῖν τοῖς

res utrumque usurpant. *Agatharch.* apud *Athen.* XII. p. 528. A. προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσι. *Suid.* in Φιλόχορος· διεβλήθη προσκεκλικέναι τῇ Πτολεμαίου βασιλείᾳ. *Comici* Schol. ad Nub. v. 360. προσκλῖναι τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα, in illa nobili Virtutis Voluptatisque scena Prodicia. Alterum dabit *Epiphan.* Panar. p. 728. D. οἱ μὲν προσεκλίθησαν Ἀρείῳ, ἕτεροι δὲ Κολούθῳ· alibique saepe. *Clem.* Ep. I. ad Corinth. §. 47. προσεκλίθητε γὰρ Ἀποστόλοις μεμαρτυρημένοις· praecedit: διὰ τὸ καὶ τότε προσκλίσεις ὑμᾶς πεποιῆσθαι· ἀλλ' ἡ πρόσκλισις ἐκείνη ἧττον ἁμαρτίαν ὑμῖν προσήνεγκε· unde simul adparet, in eo, quod sequitur apud *Epiphanium*, non esse dubitandum cum *Petavio*, quin legi debeat, ἐκ τῆς προσκλίσεως, καὶ ἐπαίνου δὲ τοῦ παρ' αὐτῶν. Nec rara sunt ejusdem corruptelae exempla, et multis in locis jamdudum ab eruditis hominibus animadversa. *Casaubonum* vide ad *Diogen.* L. I. 40. Ex uno MS. πρόσκλισιν *Kusterus* apud *Suidam* reposuit in Αἵρεσις, quae πρόκλησις erat in ceteris et Codd. et Edd. similiter in *Sext. Empir.* P. H. I. §. 18. *H. Stephanus*, et in *Memnonis* Excerptis apud *Phot.* Bibl. p. 382. v. 16. ὁ δὲ ἕρμαιον τὴν πρόσκλισιν ἡγησάμενος· ubi causa non erat, cur priscam glandem frugibus inventis praeferret *Hoeschelius*: melius, quam paulo reconditiora plerumque solet, Latine vertit *Andr. Schottus*: *qui in lucro ponens hanc ad se inclinationem.* Optimo jure *Sylburgius* idem vocabulum redonavit *Clem. Alex.* Str. II. p. 469. v. 34. διὰ τῆς τῶν αἰσθητῶν εἰδώλων ἀποχῆς, καὶ τῆς πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ πατέρα τῶν ὅλων προσκλίσεως· oppositum ἀποχῇ emendationis verae documentum praebet: doctissimum itaque *Potterum* non probo, qui *Philonis* Judaei verbis, illis quidem simillimis, sed in aliam structurae speciem conformatis, inductus προσκληρώσεως anteposuit. *D. Pauli* κατὰ πρόσκλισιν I. ad Timoth. V, 21. multi veteres libri κατὰ πρόσκλησιν

Χρ. Τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράξεται.

Γρ. Ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐςι, νὴ Δία,

Τὸν εὖ παθόνθ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ πάλιν μ᾽ ἀντευποιεῖν· 1030

Ἢ μηδ᾽ ὁτιοῦν δίκαιον ἀγαθόν ἐς᾽ ἔχειν.

ἀδικουμένοις, τοὐναντίον ποιεῖ, ἐκείνου τοῦ ἀδικοῦντός με προϊσάμενος· ἐπειδὴ τοῖς δικαίοις, ὡς ἀδικουμένοις, προσεκλίθη.

1031 Ἢ μηδοτιοῦν δίκαιον.] Ἢ δίκαιόν ἐςι μηδ᾽ ὁτιοῦν ἀγαθὸν ἔχειν τὸν νεανίσκον.

v. 1030 Μ᾽ ἀντευποιεῖν] Γ᾽ ἀντ᾽ εὖ (καλῶς) ποιεῖν. C. D'O. Frequentant solutum illum scribendi morem in ejusmodi compositis veteres membranae: particula vero praeferenda sit, an pronomen, exhibent; quod ego summo opere miror placere potuisse *Jo. Millio* Proleg. §. 749. quasi nota potestate, et quam testibus idoneis firmare non sit necesse, significaret, *ex factione.* Id quidem, me judice, prorsus absonum, ut satis intelligere licet tum ex *Clementis* Ep. I. ad Corinth. §. 21. τὴν ἀγάπην αὐτῶν μὴ κατὰ προσκλίσεις, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς φοβουμένοις τὸν θεὸν ὁσίως ἴσην παρεχέτωσαν· tum ex iis, quae *Suicerus* observavit in Thes. Eccles. praeter quem omnino vide virum et literarum studiis florentissimum, et nobis amicissimum *Joh. Alberti* ad Gl. Gr. in S. N. F. L. p. 157. Eandem viam nihilominus ingressus est A. A. V, 36. ubi προσεκλήθη non paucorum Codicum, quod ex genuino προσεκλίθη corruptum peperisse videtur publicatam lectionem προσεκολλήθη, accepit, *in cujus factionem adtractus est, cui adscitus est ceu belli socius.* Haec scilicet nullo nixa fundamento sponte cadent, nec facile suffragatorem sunt habitura. Longe plura poterant proferri: sed ad correctionem nostram stabiliendam dixi plus satis. Sciendum vero, quamvis Historicis valde sit frequens, rarissime tamen apud germanos scriptores Atticos illum usum inveniri τοῦ προσκλίνειν καὶ προσκλίνεσθαι.

Χρ. Οὐκοῦν καθ᾽ ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
Γρ. Ἀλλ᾽ οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
Χρ. Ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ᾽ οὐκ ἔτι ζῆν σ᾽ οἴεται.
Γρ. Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους. κατατέτηκ᾽, ὦ φίλ-
τατε. 1035
Χρ. Οὐκ, ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γέ μοι δοκεῖς.
Γρ. Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ᾽ ἂν διελκύσαις.

1036 Ἀλλὰ κατασέσηπας.] Ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ τοῦ χρόνου· γελοίου δὲ χάριν οὐ κατατέτηκας εἶπεν, ἀλλὰ κατασέσηπας.

vix decerno. Πεπράξεται] πραχθήσεται. Ἀναγκάσαι] βιάσασθαι. Νή] μά. Scribi debuit βιάσασθαι.

v. 1031 Ἢ μηδ᾽ ὁτιοῦν] Οὐδόλως· ἢ δίκαιον ἐστὶ μηδὲν ἀγαθὸν ἔχει (l. ἔχειν) τὸν νεανίσκον δηλαδή. C. D'O. Eadem fere reperias in Scholiis editis. Mollius autem hujus versus structura paulo intricatior fluet, si binarum vocum sedem mutaveris: Ἢ μηδ᾽ ὁτιοῦν δίκαιόν ἐστ᾽ ἀγαθὸν ἔχειν· vel, Ἢ μηδ᾽ ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιόν ἐστ᾽ ἔχειν· vulgato utrumlibet antepono. *Frischlinus* verborum mentem satis claram non est adsecutus.

v. 1032. Οὐκοῦν] Τὸ λοιπόν. Ἀπεδίδου] τοὺς μισθούς. C. D'O.

v. 1034. Ὀρθῶς γε] Ἀληθῶς λέγεις. Οἴεται] νομίζει. Ἄλγους] τῆς λύπης. Κατατέτηκ᾽] λέλυμαι, ἰσχνὴ γέγονα. C. D'O. qui supra γ᾽ οὐκέτι adscriptum habet γὰρ, sic ut dignosci vix possit, utrum γ᾽ mutari voluerit in γὰρ, an illi particulae hanc alteram addiderit explicandi causa; quod verius videtur: solent enim interdum Grammatici τῷ γε nonnullis in locis vim causalem adtribuere: atque ita *Devarius* proferens ex *Aristoph.* Pac. v. 1299. κατήσχυνάς γε τοκῆας· quanquam ibi τοκήων in cunctis Edd. ostendatur: nec *Kusteri* factum probo, qui clanculum illud γε nulla MSS. auctoritate nixus in τε mutatum ivit. Mox τοῦ v. 1035. indignante metro praetermissum in C. D'O. proximo versu, ὥς γ᾽ ἐμοί.

v. 1037 Διελκύσαις] Διαβιβάσαις. C. D'O. Apud *Zenobium* c. III. n. 18. corrupte legitur εἰσελκυσθῆναι pro ἑλκυσθῆναι, quod *Diogenianus* et

Χρ. Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.

1038 Ὢν τηλία.] Κοσκίνου κύκλος, ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ'

Suidas habent, vel διελκυσθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XXIV.

v. 1038 Ὁ δακτύλιος] Ὁ γῦρος. Τηλία] κοσκινόγυρος. C. D'O. Γῦρος *circulum, orbem* significat: *Onomast. vet. Spirae,* γῦροι. Latinum *gyrus* inde manat, et antiquitatem Graeci vocabuli testatur: γυρόθεν, quod frustra apud Lexicorum conditores quaeras, *Libanius* usurpat T. II. p. 111. D. Περιγυρὶς idem quod περιφέρεια, ut *Hesychius* docet: quam ego vocem depromtam arbitror ex aliquo Pythagoreae vel Ionicae familiae philosopho. Παραγύρως ignotum itidem Lexicis adverbium apud eundem reperies in Διαμπερές· quam interpretationem mihi persuasi referendam esse ad Od. Ξ, 11. erit autem παραγύρως, si legem Graeci sermonis consulas, quum res quaecumque ea ratione movetur, ut circulum interius aut exterius rotatione proxima radat: minus enim adcurate *Jo. Ant. van der Lind.* Med. Phys. p. 649. *circulariter* exponit, quod dicendum potius foret περιγύρως· deterius tamen accepit *Rufi* de coxis agentis κοιλότητας οὐ διαμπερεῖς, βαθείας, quae minime sunt *cavitates non prorsus circulares, sed, non pertusae, neque perviae,* quanquam alioqui profunditatem habeant. Vetus verbum et paene obsoletum Graeci recentiores, sicuti non raro solent, in usum communem revocarunt: ab iis itaque γῦρος non pro circulo tantum, quod notat *Eustath.* ad Od. T. p. 1864. ὅτι δὲ γῦρος βαρυτόνως οὐ μόνον κοινότερον ὁ κύκλος etc. sed etiam pro *annulo* ponitur: in *Rabolio* MS. χρυσοῦν γῦρον φορεῖν. *C. Du Cangius* hanc vocem intactam praeteriit, in Appendice tamen κοσκινόγυρον repraesentans ex Glossis interlinearibus MSS. in *Aristoph.* Plut. Porro legitur in C. D'O. Εἰ τυγχάνει δ' ὁ δακτύλιος· verum imminet τῷ δ' eadem manu superpositum γ', quae quidem particula melius ad hunc locum quadrat. Τυγχάνοι cur mallet *Kusterus*, causa non erat: utrumvis aeque ex usu linguae Graecae ponere licebat.

---

20 Συμβάλλεται] Ex his

ἀλφιτ[illegible] ποιοῦσιν. ἐν δὲ τῷ Ὑπομνήματι οὕτως· τοῦτο τί ἐστιν οἶδα· ὅτι δὲ 20 συμβάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος, οἶδα· ῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλίᾳ εἰκάζει τῇ πλατείᾳ ῖι. τινὲς δὲ τηλίαν ξύλον φασὶ πλατύ, εἰς ὃ οἱ ἀρτοκόποι ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν. ἄλλοι δὲ τηλίαν τὸ τῆς καπνοδόχης

us exsculpi nullus pot- quo indicio facile cor- elam subesse deprehen- nihil aliud suppetit, n ut de conjectura re- ium arcessamus. Legen- ι existimo, ὅτι δ' ἀμφι- λεται· Scholiastae mens illud vocabulum quid ignoro; ambiguum au- esse significationisque roversae, hoc scio. Ἀμ- λλεσθαι dicuntur a Gram- eis ea, quae in dispu- nem cadunt; de quo- vera potestate dissensio τὰ ἀμφιβαλλόμενα, quae it etiam τὰ διστάζόμενα ri. Minus est, quam liastes, corruptus He- ius in Κουράς· παρὰ δὲ ύλῳ ἐν Μυρμιδόσιν ἀμφι- ιεται, ἐν κουράδι. quae ius intelligentur, si com- ιs eundem in Ἐγκουρά- Inde autem major est ndationi nostrae fides, l paulo post alter Scho- es pariter moneat, τη- hoc loco aliquid ἄκο- et quod difficulter ex- as, habere; porro autem catius fieri, si Eupoli- accesserit dictum. Non ro nunc, quo jure Ve- ι inexplicabilem paene ım in hac voce sibi fin- nt; docebimus alias, ni- hil fuisse causae, cur se tanto opere torquerent: suf- ficit in praesenti, hoc in- super argumento conjectu- rae nostrae rationem firmius constare. *Suidas* in Τηλία missis difficilioribus, quae ad Eupolidem spectabant, *Scholiasten* fere totum de- scripsit, sed orsus a postre- mis, et, ut credi par est, sui exemplaris ordinem se- cutus: pro istis καὶ δὴ καὶ ἰδίως ille simpliciter, ἐκαλεῖ- το δὲ τηλία. In fine servat ἐν τούτῳ, cujus vice malim ἐν τοιούτῳ· *coturnices etiam, inquit, in tali consepto, quale nimirum erat farina- riorum in foro, committe- bant: Pollux* adminiculatur IX, 108. quum scribit, καὶ τηλίᾳ μὲν ὁμοίᾳ τῇ ἀρτοπώλι- δι κύκλον ἐμπεριγράψαντες ἐνί- στασαν τοὺς ὄρτυγας ἐπὶ ταῖς μάχαις ταῖς πρὸς ἀλλήλους· alioqui foret intelligendum illud ipsum περίφραγμα fo- rense. Tum redit ad ini- tium Scholii: Ἄλλως· σανὶς πλ. ἐφ' ἧς ἀλφιτοποιοῦσιν· τι- νὲς δὲ τ. ξ. φ. πλ. εἰς ὃ τι- θέασιν οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπὶ τῷ ξηραίνεσθαι, ἄλλοι δὲ τ. τῆς κ. τὸ πῶμα, ὅ ἐστι πε- ριφερές. Hic jam, ut versum *Aristophanis* interponeret, in Scholio quiddam habuit in-

πῶμα, ὅ ἐστι περιφερές. Φησὶν οὖν, ὅτι διὰ δακτυλίου ἑλκυσθείης, ἐὰν ᾖ ὁ δακτύλιος τηλία. τοῦτο δὲ ὡς παχείας αὐτῆς οὔσης, καὶ μὴ δυναμένης διὰ δακτυλίου ἑλκυσθῆναι, ἀλλὰ διὰ τηλίας. Ἄλλως. Τηλία ἔχει μέν τοι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον· ἐὰν δὲ τὸ ἐν Μαρικᾷ προστεθῇ, ἔνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὀστᾶ ἐμβεβλῆσθαι, ἀπορώτερον ἔσται· ζητητέον οὖν· τηλία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀτρύπητος σανίς· ἐὰν δὲ τρυπηθῇ, ἀψὶς γίνεται. λέγει οὖν,

mutandum: Φησὶν οὖν ἡ γραῦς ἐν Ἀριστοφάνους δράματι, Διὰ δ. . . . . διελκύσαις· ὁ δέ, ὅτι ἑλκυσθείης ἄν, ἐὰν ᾖ δακτύλιος τηλία· τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς παχείας οὔσης, καὶ μὴ δ. δ. ἑ. ἀλλὰ τηλίας· ἡ τηλία μέν ἐστιν ἡ ἀτρ. σ. ἐὰν δὲ τρ. ἀ. γίνεται. Haec ad *Suidam* publicatum exegimus: nunc proferre juvat variationes vetusti praestantissimique codicis L. Batavi: is primum, prorsus ut *Scholiastes*, καὶ δὴ καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο· deinde: ἄλλοι τηλίαν τῆς καπνοδόκης τὸ πῶμα, ὅτι ἐστὶ περιφερές· ista si forte parvipendas, majoris sunt momenti, quae tum sequuntur: Φησὶν οὖν, ὅτι διὰ δακτυλίου ἑλκυσθήσει (ἑλκυσθείης), ἐὰν ᾖ ὁ δακτύλιος τηλία· τοῦτο δέ, ὡς παχείας οὔσης καὶ μὴ δυναμένης διὰ δακτυλίου ἑλκυσθῆναι, ἀλλὰ τηλίας. Ἀριστοφάνης. ἡ τηλία μὲν ἐστὶν ἡ ἀτρ. σανίς· ἐὰν δὲ τρυπηθείη, ἀψὶς γίνεται. Τηλία, πῆγμα τετράγωνον, ἐφ' οὗ ἦγαι τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται, ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται. καὶ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου. Ἀριστοφάνης· Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις· ἐπὶ τῶν πάνυ λεπτῶν· ὁ δὲ ἀντείρηκεν, Εἰ τυγχάνοι δακτύλιος ὢν τηλία· quae et luculentiora vulgatis esse, et meliora nemo diffitebitur. Sed vereor, ne quis diligentiam mihi vitio vertat in his conferendis paene nimiam. Pro τηλίᾳ εἰκάζει τῇ πλατείᾳ σανίδι, quanquam *Suidas* conveniat, praeferam, ἡ πλατείᾳ σανίδι· praeterea placet in sequentibus: τηλία ἔχει μέν τι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον, et, τῆς τηλίας τὸ τρύπημα. Hyperbolum Eupolidei Maricae nomine designari ex *Quintiliano* constat I. O. I, 10. p. 106. eademque de re saepius monuit *Scholiastes* noster; verum quum ad hunc locum ex diversis commentariis adnotetur, τηλίας ea in fabula fieri mentionem, idque plus una vice factum non videatur, rationem inire vix possum, qua Enarratorem utrumque conciliem: unus enim nihil aliud, quam Hyperboli matrem ibi cum τηλίᾳ comparari scribit; alter, Hyperboli ossa in τηλίαν esse conjecta: quod quale sit, intellectu perquam est difficile, quo-

ὅτι εἰ μὴ ὁ δακτύλιος τοσοῦτον ἔχει τρύπημα, ὡς δοκεῖν εἶναι ἐν τηλίᾳ τὸ τρύπημα. Ἄλλως. Τηλία σανὶς ἡ λεγομένη κάρδοπος· τηλία δὲ ἡ σηλία, ὥσπερ τὸ σήμερον τήμερον. καὶ δὴ καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο τηλία περίφραγμα σανίδων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ἄλφιτα ἐπιπράσκοντο· καὶ ὀρτυγοτρόφοι τοὺς ὄρτυγας συνέβαλλον ἐν τούτῳ.

niam vivente adhuc Hyperbolo, nisi plane fallor, Maricas in scenam fuit datus. Fateor huic nodo me non esse solvendo, nisi Comicum aliquem jocum hic latuisse statuas, qui matrem Hyperboli fecerit τηλίαν, in quam ossa filii fuerunt congesta. Singulare vero et animadvertendum, quod ex *Theopompo* tradit *Schol. Lucian.* ad Tim. p. 145. Sami per insidias Hyperbolum ab inimicis interemtum, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος· idem plures Comicos enumerat, qui hominum inpurum dignis modis lacerarint. De Hyperboli vero matre, eam in Eupolidis comoedia fuisse vexatam liquido patet ex Nub. v. 550. In *Scholiastae* verbis ad illum versum et 557. ut mihi quidem videntur, valde contaminatis conjecturam periclitabor, si forte solertioribus praeluceat. Primum lego: Καὶ τὴν μητέρα] Τὴν Ὑπερβόλου, τὴν δοιδυκοῦσαν, aut, δοιδυκίζουσαν ἐν ταῖς Ἀρτοπώλισιν, (Hermippi satis apud veteres celebris est haec fabula) ἵνα (id propius est literas, quam vel ὅπου, vel ἔνθα) πολλὰ κατ' αὐτοῦ εἶπεν Ἕρμιππος· frustra fore credo, qui nuda distinctione opem ferre scripturae vulgatae studuerit. Deinde istorum, quae ad alterum versum notantur, percipi poterit sententia, modo reponas: ἔοικε δὲ τὸ κατὰ τὰς Ἀρτοπώλιδας λεχθὲν κατ' αὐτοῦ σημαίνειν. Nunc corollarii loco τηλίαν *Hierocli* restituam in Hippiatr. p. 4. ubi muli istius vetuli, cujus, tribules suos ad laborem instigantis, fidelem operam populi scito cohonestaverant Athenienses, historia refertur: μηδένα δὲ τῶν πυροπωλῶν ἢ κριθοπωλῶν ἀπελαύνειν αὐτὸν τῆς ἑστίας, ἢ ἀπείργειν αὐτὸν τῆς βρώσεως. In sedem τῆς ἑστίας, quae quidem frumentariorum erat nulla in foro, succedat τῆς τηλίας· ne quid dubii relinquatur, *Aristotelem* audi Z. I. VI, 24. ubi rem eandem enarrat: ὡς ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν.

Γρ. Καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,
Οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω· 1040
Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Χρ. Φαίνεται·
Στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.

1039 Καὶ μὴν τὸ μειράκιον.] Πρόεισιν ὁ παῖς στεφάνους κομίζων τῷ Πλούτῳ διὰ τὸ πεπλουτηκέναι.

1043 Ἀσπάζομαι.] Ὡς διὰ χρόνου αὐτὴν ἀσπαζόμενος φησί.

v. 1040 Οὗπερ] Οὗτινος. Πάλαι] πρὸ ὀλίγου. Ἔοικε] φαίνεται. Κῶμον] μέθην. Ἔχων] κρατῶν, φορῶν. C. D'O. Quod autem κῶμον interpretetur μέθην, id paulo dilucidius explanat observatio ad paginae sequentis marginem adscripta: Τὸ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μέθην· ὁ γὰρ μεθύων ἐπὶ μέθην βαδίζει (haud scio, an recte dederim ultimam verbi syllabam inpeditioris figurae ductu expressam) αὐτῷ τῷ μεθύειν· καὶ οὐκ ἔστιν ἡ βάδισις αὐτοῦ οὐχ ἕτερον ἢ μέθη. Quae cujus sint pretii, dicere nihil adtinet: melius *Schol. Theocr.* ad Eid. III, 1. ubi meminit hujus versus. Κῶμον tamen sodalis et tantum non adsidua comes μέθη· quare passim junguntur, ut monuit *Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. et R. VI, 7. §. 3. Vide praeterea *L. Bos* Exerc. Phil. in Ep. ad Rom. XIII, 13. qui hoc nostri *Comici* loco utitur.

21 Ὡς ἐν ἔρωτι] Non intercedo, quin locum retineat, dummodo apte possit explicari; quod mihi quidem perdifficile fore videtur. Interea nihil succurrit propius, quam ut ὡς ex otiosa praecedentis syllabae repetitione ortum statuamus, ἐν ἔρωτι vero mutetur in ἐπερωτᾷ, quod frequens, vel ἀνερωτᾷ, ut in *Libanii* Decl. VI. p. 304. D. καὶ διεξέρχεται μέχρι τῶν θάμνων ἀνερωτῶσα. Hujusmodi emendationem sensus paene flagitat: anus insolita salutatione perculsa, sermone juvenis interrupto, subito rogat, τί φησιν; Illud autem Scholiastae ἄτοπον τῆς προσρήσεως eo spectare mihi videtur, quod veteres ἀσπάζεσθαι aliquando usurpent vel de iis, qui ex longo tempore peregre redeuntes suos salutant, vel quum abituri amicis valedicunt: quod *Phrynichus* ostendit, repudiato ἀποτάσσομαί σοι,

ACTUS QUARTI SCENA QUINTA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Νεανίας. Γραῦς. Χρεμύλος.

Ἀσπάζομαι. Γρ. τί φησιν; Νε. ἀρχαία φίλη,

ύων δὲ οὐ λέγει, χαῖρε· ἡ δὲ διὰ τὸ ἄτοπον δοκοῦν τῆς
τρήσεως 2 ὡς ἐν ἔρωτι, τί φησιν. Ἀσπάζομαι. Κορωνὶς
α ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πεν-
ντα ἕξ, ὧν τελευταῖος,

. 1043 Ἀσπάζομαι] Προσ-
γγομαι. Πολιά] πεπολιω-
. Ταχὺ] ταχέως. Τά-
α] ἀθλία. C. D'O. qui
ιe praefert illud ὕβρεως,
d primus in *Aristopha-*
Kusterus intulit: nam
ionem Ionicam ὕβρεος vel-
le compacto tenent Edd.
quae, si solam excipias
stelaedamensem minoris
aae, quae ὑβρίος dedit.
or *Kusterum* metri cal-
issimum admisisse ὕβρεως,
pacto versus interit.
veterem scripturam, li-
Ionica species in Attica
a parum deceat, move-
ιon sustinui, neque aliam
n reperi, qua versui pro-
erem.

---

ndum esse monens ἀσπά-
ι σε· οὕτω γὰρ καὶ οἱ ἀρ-
ι εὑρίσκονται λέγοντες, ἐ-
ὶν ἀπαλλάττωνται ἀλλή-
Omnino similis est
ο in χαίρειν, quo usi
unt prisci, οὐ μόνον, in-
quit *Suidas*, τὸ πρῶτον ἐν-
τυγχάνοντες, ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ
καὶ διαλυόμενοι ἀπ' ἀλλήλων,
ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνειν καὶ ἐῤῥῶσθαι,
χαίρειν διεκελεύοντο ἀλλήλους.
Dum his chartae mandandis
vaco, copia mihi facta est
Codicis ditissimae Bibliothe-
cae LBatavae manu descri-
pti, qui Plutum *Aristopha-*
nis et Nebulas complectitur
cum interpretationibus ad
singulos versus insertis, et
Scholiis notae recentioris in
marginem conjectis: depro-
mam inde, quae ad ἀσπάζο-
μαι observata inveni, qui-
bus partim conjectura mea
firmatur, partim suspicio
corruptelae majoris injici-
tur: Ἀσπάζομαι] ὡς διὰ χρό-
νου ἰδὼν αὐτὴν, ἀσπάζομαι φη-
σὶ, καὶ οὐ χαίρεις· (l. χαῖρε,
vel χαίροις) ἡ δὲ, διὰ τὸ ἄτο-
πον δοκοῦν τῆς προσρήσεως, ἐν
ἔργῳ τι φησί· τάλαιν' ἐγὼ τῆς
ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι. Omitti
vides istud ὡς, quod rese-
candum putavi: in ἔργῳ con-
sona γ eum in modum est

Πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν οὐρανόν.

Γρ. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι! 1045

Χρ. Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι.

Γρ. Ποίου χρόνου, ταλάνταθ'; ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν.

Ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

Μετὰ δὲ τὸν δέκατον στίχον, κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον, ὡς εἴρηται, τὸ λειπόμενον ὅλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν, ἢ τοῦ μονομέτρου τυχὸν ἢ τοῦ διμέτρου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖθις. ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν εἰσιόντων ἐντὸς τῶν ὑποκριτῶν, ἄχρις ἂν τις ἕτερος ἐπέλθοι ὑποκριτής.

v. 1046 Ἔοικε] *Φαίνεται ὁ νεανίας.* Ἑωρακέναι] *θεάσασθαι.* C. D'O. qui ad *τοὐναντίον* v. 1048. adjectum habet *ἄστριφον*, an *ἄστυφον*· utrum enim sit, propter ductus literarum minus exactos liquido discernere mihi non licet: quod tamen ego quo valeat, nullus intelligo.

v. 1049 Ὀξύτερον] *Διορατικώτερον.* C. D'O. In D'O. vitiose scribitur *βλέπειν*.

v. 1050 Ἀκόλαστος] *Αἰσχρὸς, ἀναίσχυντος.* C. LB. doctius D'O. *οὐκ ἔστιν ὅτι ἀπαίδευτος*· nam, ut *Etymologus* observat p. 50. v. 57. *ἀκόλαστος κυρίως ὁ ἀπαίδευτος, παρὰ τὸ μὴ κολάσεως τετυχηκέναι, τουτέστι, παιδείας.* Ἀπαιδεύτους et *ἀμαθεῖς* eos etiam Graeci vocant, qui moribus sunt rusticis et parum politis;

---

erasa, ut tamen perspicue vestigium adpareat. Si quis prioribus utendum existimet, ut sententia integrius procedat, non equidem abnuo: *ὡς διὰ χρόνου ἰδὼν αὐτὴν, ἀσπάζομαι, φησί· μεθύων δὲ οὐ λέγει, χαῖρε*· in fine quae porro sequuntur *ἐν ἔργῳ* etc. ex corruptis, ut credo, corruptius descripta, nihil offerunt, quod me conjecturam meam deserere cogat, aut commodius emendandi ansam porrigat. Ut mox, *ἄχρις ἂν τις ἕτερος ἐπέλθοι ὑποκριτὴς*, sic ad v. 851. *ἄχρις ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτὴς ἕτερος*· solent alioqui crebrius adhibere *ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι· προέρχεσθαι, προϊέναι.*

22 *Μεθύων δὲ φησι*] Haec erant in Edd. cunctis ordine perverso posita: *με-*

Ἱερ. Τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα·
Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
Γρ. Οὐκ, ἀλλ' ἀκόλαςός ἐςιν αἰεὶ τοὺς τρόπους. 1050
Νε. Ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ,

1049 Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.] Οἱ γὰρ μεθύοντες οὐχ ὁρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ὀξέως ἐθεάσατο τὰς πολιὰς αὐτῆς ὁ νέος, ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ἐκ τῆς μέθης. 22 μεθύων δέ φησι, ἐπειδὴ ἐπὶ κῶμον ἀπήει, ὡς ἔφη. τοὐναντίον δὲ, ἴπε, τοῖς ἄλλοις πέπονθεν, ἐπειδὴ νήφων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ μεθύων, γραῦν οὖσαν.

1051 Ὦ Ποντοπόσειδον.] Ὦ Πόντιε Πόσειδον. θεοὶ δὲ πρεσβυτικοὶ, οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐφιςάμενοι θεοί· ἐπειδὴ καὶ ὁ Πο-

uemadmodum contra πεπαιευμένοι non eruditi solum loctrinisque exculti, sed et iumanitatis atque officiorum oleni: est nonnunquam, ubi proxime ad hanc vim ἀκόλαςος accedat. Haec autem anus, ira per amorem defervescente, ita proloquitur, ut factam sibi injuriam, quam fuerat conquesta, excusare jam incoeptet. Verum protulit *Suidas* in Ἀκόλαςος, loco valde conturbato, cui post *Kusteri* conaum integritatem adhuc deesse credo.

v. 1051 Ὦ Ποντοπόσειδον] θεῦ βασιλεῦ τοῦ πόντου. Πρεσβυτικοί] γεροντικοί. C. D'O. quod posterius etiam adscriptum in C. LB. Idem, τῶν ῥυτίδων] τῶν ῥυτιδωμάτων· quae vox Lexicis adhucdum ignota videbatur excerpenda.

θύων δὲ ἔφη . . . . ὥς φησι. Rem facilem et per se manifestam confirmat Scholium orae LB. Codicis inscriptum: Εἰκότως φησὶ τοῦτο οὕτω προσιόντα τὸν νέον ἰδών· οἱ γὰρ μεθύοντες μάλιστα οὐχ ὁρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ταχέως ἐθεάσατο τὰς πεπολιωμένας αὐτῆς τρίχας ὁ νέος ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ὑπὸ τῆς μέθης. Μεθύων δὲ ἔφη, ἐπεὶ καὶ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν ἀνωτέρω εἴρηκεν. Horum sensus ab edito scholio non discrepat: sed eo descripsi, ut pateret, quomodo recentiorum explicationes, faciles illae nullisque antiquorum testimoniis oneratae, verbis tantummodo mutatis, re eaedem diversos in libros referantur.

Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει! Γρ. Ἆ, ἆ,
Τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. Χρ. Εὖ μέν τοι λέγει·

τειδῶν τῶν πρεσβυτέρων θεῶν· καὶ οὐχ ὅμοιός ἐστι Διονύσῳ ἢ Ἀπόλλωνι. 23 τὸ δὲ Ποντοπόσειδον ἀπὸ τοῦ πόντου, ὦ μέγιστε Πόσειδον. καὶ Σώφρων γάρ φησι, πόντος ἀγαθῶν, πλῆθος καὶ μέγεθος θέλων σημαίνειν. Ἄλλως. Ἐπεὶ γραῦς ἐστιν, ὡς τοῦ ὅρκου τούτου πρεσβυτῶν ὄντος. ἢ οὐ πάντως, ἀλλ' ἐν παιδιᾷ μετ' ἐκπλήξεως φαίνεται, καὶ μεγάλης τινὸς ἐμφάσεως, χρῆσθαι τούτῳ.

v. 1052 Ἆ, ἆ] Ἐπιφώνημα, ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως. C. D'O. ἐπίῤῥημα ἐφεκτικόν. C. LB. In illo macula sequenti versui adspersa, in quem scilicet compingere voluit librarius exclamationem ἆ ἆ. nec in altero nihil est eandem ob causam peccatum: sed haec tanti non sunt, ut commemorentur. Uterque servat accentum circumflexum: verum operae pretium est audire, quae *Suidas* ex vetustioribus vel scholiis ad hunc locum, vel Grammaticis exposuit: Ἆ ἆ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίῤῥημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἆ ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. τὸ ἆ ἆ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου sterius est auctoris, et melioris notae. Breviter *Suidas* et obscure in Πόντος· καὶ παροιμία, Πόντος ἀγαθῶν, ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων· ὥσπερ, ἀγαθῶν θάλασσα. Ἀριστοφάνης. Ὦ Ποντοπόσειδον, ἀντὶ τοῦ, μέγιστε Πόσειδον· ἀπὸ τοῦ πόντου μεταφορικῶς. Praecedenti simillimum exhibet margo C. LB. Θεοὶ πρεσβυτικοί· οἰκεῖον τῇ γραῒ λέγειν τοῦτο τὸν νέον· καὶ γὰρ γέροντες γέρουσιν ἁρμόζουσι· ἔστι δὲ ὁ Ποσειδῶν τῶν γερόντων καὶ οὐ τῶν νέων, ὥσπερ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ Διόνυσος, καὶ ὁ Πάν. Τὸ δὲ Ποντοπόσειδον ἀντὶ τοῦ, ὦ ἄναξ τῆς θαλάσσης, ἤ, ὦ θαλάσσιε Πόσειδον. Habebant autem veteres et πρώτους θεούς, et πρεσβυτέρους, de quibus hic dicendi locus non est. Quod in postremo scholio legitur, non satis expeditum, neque dubito, quin labes haereat in πάντως a solertioribus olim delenda. Hoc voluit, non serio vocari

---

23 Τὸ δὲ Ποντοπόσειδον] separandum erat a praecedenti, ejecto δέ· nam et al-

Ἐὰν γάρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται. 1055.

1053 ἆ ἆ.] Ὡς τοῦ νεανίσκου προσφέροντος τὴν δᾷδα αὐτῇ, ο λέγει· ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως.

1055 Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην.] Εἰρεσιώνη στέμματα ἀπὸ πυλῶν 24 περιειλημμένα πλακουντικοῖς τισὶ κολύροις, καὶ ἄλ- τισὶ τοιουτοτρόποις, τοῖς τε ὡραίοις καρποῖς, καὶ ἐλαίῳ κεκραμένα. λιμοῦ γὰρ ἐνσκήψαντος, ἀνεῖλεν ὁ Θεὸς τὰς εἰρεσιώ-

ιαὶ κατὰ σύναφιν ἀνεγινώσκε- ὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τό- ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν· καὶ ι μὲν ἐκπλήξεως ὄν φιλοῦ- τὸ δὲ ἆ ἆ θαυμαστικὸν δια- ιαι. Haec, optimae no- sunt eo magis proban- quia *Scholiastes* ad v. 5. monuit esse κῶλον ιικὸν μονόμετρον βραχυκά- κτον· considera vero, an ιi praestet, ἆ ἆ, sicuti v. 896. Μή μοι πρόσφε- μηδαμῶς πλησίον ἐμοῦ φέ- O. LB. ἔμπροσθεν. D'O. ι] καταλάβῃ. C. LB. ἄ- ι. D'O. Παλαιὰν] κατά- ι. C. LB. Εἰρεσιώνην] κλά- λαίας ξηρόν. C. LB. στέ- ν, κλάδον ἐλαίας. D'O. μόνος quicquid Editio- vidi cum C. D'O. re- it: solus LB. μόνον.

ι πρεσβυτικοὺς, quasi ta- eoque nomine colerent sed per jocum in ve- enti exclamatione fingi, ut stuporem animi re nova perculsi vividius exprimat, et vim dictis addat: haud absurde.

24 Περιειλημμένα] A. et Fl. περιειλημμένα· quod sane ferri poterat ἀπὸ τοῦ περιλαμβάνειν. Neque tamen inprobo *Gelenium*, cui deinceps obtemperarunt, alteram μ delentem: pluribus exemplis constat, utraque verba εἴλημαι et εἴλημμαι inter se facile commutari: culpandus autem, quod eandem rationem non servaverit in Scholiis Equ. v. 725. ubi intactum reliquit θαλλοὺς ἐρίοις περιειλημμένους per omnes Edd. propagatum. Ad proxima neminem miror adtendisse: πλακουντικὸς, etsi analogia non adversetur, nondum reperi, neque adeo, sicuti πλακουντώδης, in usu fuisse credo: nec forte quisquam est, qui κόλυρα, vel κολύρους cognoverit. Emendandi via duplex: pri-

νας πρὸ τῶν θυρῶν κρεμάσαι. 25 Εἰρεσιώνη δὲ θαλλὸς ἐλαίας, ἢ δάφνης, ἐξ ἐρίων, καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος, ἔχων ἄρτον ἐξηρτημένον καὶ κοτύλην (ἔστι δὲ μέτρον, ὃ νῦν καλοῦμεν ἡμίξεστον) καὶ σῦκα καὶ πάντα τὰ ἀγαθά. ταύτην δὲ τὴν εἰρεσιώνην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ κατ' ἔτος ἤλλαττον· εἰώθει δὲ παῖς ἀμφιθαλὴς ἀμφ' αὐτῇ ταῦτα λέγειν,

mum πλακουντίοις τισὶ καὶ λύραις· multum juvat egregius *Suidae* locus ex *Menecle* in Διακόνιον· Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην, καὶ κλῆμα, καὶ ἄλλα τὰ (melius leges, τινὰ) κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον· unde liquido patet λύρας ab εἰρεσιώνῃ non esse alienas. Tum altera quoque conjectura praesto est, quae nec ipsa parvam habet veri speciem: πλακουντίοις τισὶ καὶ κολύραις, vel κολλύραις, nisi quis κολλυρίοις praeferendum putet. Κολύρας quidem, quae tamen rectius κόλλυραι scribuntur, *Hesychius* exponit, ἀρτίδια μικρὰ καθαρά· a *Suida* docemur, κολλαύρια, vel potius κολλύρια, ἐπιχωρίως esse τὰ λαλάγγια, et κολλυρίζειν τὸ τὰς λαλάγγας τηγανίζειν· ex quibus liquet, eas esse κολλύρας, quae cum ceteris scitamentis ad εἰρεσιώνην itidem adpendi mereantur: utra lectio sit anteponenda, Codex forte aliquis decidet; nam nihil hic in *Suida* praesidii, cui Scholium hocce primum exemplar suum non obtulit. Mox tolerari quodammodo posset, ἐλαίῳ ἐπικεχρισμένα· est enim in ipso carmine, quod εἰρεσιώνην ferentes decantabant, ἐλαίου mentio: sed verius est, quod olim *Kustero* adprobavi ἐλαίας ἀποκρεμάμενα, vel ἀποκεκρεμημένα· quo paeto si quis tamen retinere velit ἐλαίῳ, copulanda sunt πρὸ τῶν πυλῶν ἀποκεκρεμημένα, ut paulo post, πρὸ τῶν θυρῶν κρεμάσαι.

25 Εἰρεσιώνη δὲ] Abigendum erat illud δὲ· nam novae est, et ab alio profectae interpretationis initium, quam et *Suidas* in suos commentarios retulit. Sed quid est θαλλὸς ἐκ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος? quod vix abest, quin inepte dictum videatur. Omisit *Suidas* nihil aliud exhibens, quam ἐξ ἐρίων πεπλεγμένος· litera, ni fallor, mutata genuinam vocem revocabit, μαλλοῦ· ἔρια καὶ μαλλὸν saepe conjungi videas, et in re sacra, Ἦν μὲν γὰρ οἷος μαλλός· *Sophocl.* apud *Porphyr.* περὶ Ἀ. L. II. §. 19. et *Clem. Alex.* Str. IV. p. 564. ubi εἰρεσιώνην etiam memorari reperies; et in Oδ. ἐπὶ K. v. 467. Valet autem ἐξ ἐρίων καὶ μαλλοῦ, aut, si quis hoc forte praeferat, ἢ μαλλοῦ idem, quod ἐρίοις καὶ, vel

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει, καὶ πίονας ἄρτους,
Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον 26 ὑποψήσασθαι,
Καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς.

Ἄλλως. Κλάδος ἦν ἐλαίας ἐρίοις πεπλεγμένος· ἐξήρτητο δὲ αὐτοῦ

ὁ μαλλῷ. Nec displicet *Suidae* πεπλεγμένος, nisi malis περιπεπλεγμένος, ut ad Equ. v. 725. κλάδος ἐλαίας ἐρίοις περιπεπλεγμένοις ἀναδεδεμένος. Porro *Suidas* brevius, κοτύλην, ὅ ἐστιν ἡμίξεστον· deinde Cod. L. Batavus πρὸ τοῦ οἰκήματος, et ἥλαττον· quam scripturam in Scholiis nostris conservant A. et Fl.

26 Ὑποψήσασθαι] Quae sit tum in hoc verbo, tum in toto cantico varietas lectionis apud scriptores, a quibus est prolatum, adcurate sunt persecuti *Xylander* et *H. Stephanus* ad Plutarch. Thes. p. 10. B. *Petr. Pantinus* ad *Apostol.* C. XXI. n. 24. *Non ἀποψήσασθαι, ut est apud Suidam, vel ὑποψήσασθαι, ut hic, verum ἀναψήσασθαι, in tertio autem καθεύδῃ* legere se profitetur *Jo. Meurs.* Exerc. Crit. P. II. c. 11. *Eustathii* ἐπιχρήσασθαι, quod et *Varinus* retinet, adripuit *Kusterus*, unde conficeret ἐπιχρίσασθαι, *ad ungendum.* Quid opus fuit aliunde arcessere, quod situm erat ad manus? Recte *Sylburgius*, judex harum rerum optimus, ad *Clem. Al.* Str. IV. p. 566. *Id* (ἀναψήσασθαι) *agnoscit etiam H. MS. et quodam in loco* (ad Equ. v. 725. quanquam ibi vitiosius in A. quoque legatur ἀνεψήσασθαι) *Aristophanis Scholiastes: alibi tamen idem Scholiastes pro eo habet,* ὑποψήσασθαι, *Suidas* ἀποψήσασθαι, *Varini Lexicon* ἐπιχρήσασθαι· *quod haud scio, an mendose scriptum sit pro* ἐπιχρίσασθαι. *Ex his priora duo veriora sunt: postremum* ἐπιχρίσασθαι *exegema est.* Quibus ego libenter calculum adjicio: licet enim ἐπιχρήσασθαι Ionice dici possit pro ἐπικεράσασθαι, ut οἶνον ἐπικρῆσαι *Homero*, κρῆσαι et κατακρῆσαι apud *Hesychium*, hic tamen nec commodam explicationem patitur, et nusquam praeterea extat: fortasse repererit *Eustathius*, ἐπιψήσασθαι, quod aberrante librarii manu degeneravit in ἐπιχρήσασθαι. Ex tribus autem compositis, quae promiscue fuisse in hoc carmine usurpata credi par est, quodcumque elegeris, res eodem redibit; *oleum ad fricandum corpus:* id enim est ad vim verbi propriam adcommodatius, quam quod *Castellanum* secutus *Gatakerus* dedit Adv. Misc. Posth. p. 922. *oleum,*

τὰ ὡραῖα πάντα. 27 ἵστασαν δὲ αὐτὸν πρὸ τῶν θυρῶν κατὰ τὸ

quo te ungere possis; aut quod alii multo pejus, *oleum ad abstergendum sordes. Martial.* IV. Ep. 90. *Hinc oleo corpusque frico, mollique palaestra Stringo lubens* —— *Lucian.* initio Anach. λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἅτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. Ὑποψήσασθαι vero, quod solius est ad hunc locum Scholiastae nostri, omnino mutandum censeo in ἀποψήσασθαι, vel ἐπιψήσασθαι. Tertium versum, qui corruptus fertur in *Etymologo*, auctoritate MS. hac ratione correxit juvenis Doctissimus *Lud. Casp. Valckenaerius* in illo insigni eruditionis maturae specimine, Animadversionibus, inquam, ad *Ammon.* II. c. 11. Καὶ κύλικ' εὔζωρον, ἵνα καὶ μεθύουσα καθεύδῃ· nec tamen cantari non potuit, Καὶ κύλικ' εὔζωρον, vel εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς, ut *Apostolius* habet.

27 Ἵστασαν δὲ αὐτὸν] *Suidas:* προσετίθετο δὲ αὐτὰ μετὰ τῆς εἰρεσιώνης πρὸ τῶν θυρῶν κατὰ παλαιὸν χρησμόν. Sic editur: MS. LB. planissime cum Scholiaste nostro conspirat: ἵστασαν δὲ αὐτὴν (ut modo, ἐξήρτητο δὲ αὐτῆς) πρὸ τῶν θυρῶν· eoque pacto Scholion ad Equ. v. 725. πρὸ δὲ τῶν θυρῶν ἱστᾶσιν αὐτὴν εἰσέτι καὶ νῦν· ex quo simul liquet scribendum esse non κατὰ τὸ, sed κατά τι παλαιὸν χρηστήριον, perinde atque ad finem, κατά τι δὲ χρηστήριον. In proximis orationem non satis quadrare perspicuum est: nam οἱ μὲν γὰρ utique poscit οἱ δὲ, quod sibi respondeat, et sententiam integram consummet. *Suidas* quidem eodem laborat vitio, hoc tantum diversus, quod vice λιμοῦ λοιμὸν inducat: neque id mirum est in tam frequenti, et supra jam saepius a nobis notata vocis utriusque permutatione, cujus exemplum praebet in hoc ipso εἰρεσιώνης articulo C. LBatavus; quippe qui, ubi paulo ante scribitur ἐπὶ ἀποτροπῇ λοιμῶν in Edd. λειμῶν, id est, λιμῶν, ut alibi quoque solet, praeferat; quod cum *Pausania* congruit apud *Eustath.* p. 1283. v. 11. verum *Scholiastae* nostro si alterum etiam horum vocabulorum commode suffultum reddas, integritatem reddideris: οἱ μὲν γάρ φασιν, ὡς λιμοῦ, οἱ δὲ, ὡς λοιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος etc. Nec dubitare licet, modo recurramus ad *Enarratorem* Equitum v. 725. qui disertis verbis scribit: οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ, ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην· idque verum est; nam ut *Crates* ἀφορίαν, sive ste-

παλαιὸν χρηστήριον· οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὡς λιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν

rilitatem ortamque inde famem (*Castellani* animus alibi erat occupatus, quando ἀπορίαν corrigebat) sacri Deorum monitu instituti causam fuisse dixit, sic contra *Harpocr.* in Ἄβαρις· λοιμοῦ δέ φασι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος. Pari fere modo Aeacus utrum famem, an pestilentiam precibus pro universo Graecorum populo conceptis averruncarit, incertum est: quanquam plures αὐχμὸν et ἀκαρπίαν commemorant, *Libanius* tamen Decl. III. p. 243. B. εὐχῇ τὸν λοιμὸν ἔλυσεν. Qui dissensus scriptorum haud infrequens non ideo solum invaluit, quia literae vocum earum quam minimum inter se differunt, sed quod numinis irae commissorum poenas ab humano genere expetentis utrumque malum aeque adtribuerent. Ex his animadverti potest, quid profecerit *Meursius*, quum pro λοιμοῦ apud *Suidam* scribendum esse monebat λιμοῦ. Mox grave mendum vetustas Edd. insederat, πρὸς εἰρεσίαν ὑπὲρ ἁπάντων θύσαι· primus, ut puto, *Petr. Castellanus* abstersit de Fest. Graec. in Εἰρεσιώνη, legique jussit, προηρόσια ὑπὲρ ἁπάντων θῦσαι Ἀθηναίους· *nam quod additur*, inquit, *θυσίαν, glossema est explicantis προηρόσια, quod ex margine in contextum irrepsit.* Quin ab eo nonnihil discederet, temperare sibi non potuit *Jo. Meursius*, deditque aliquoties Προηροσίᾳ τῇ Δηοῖ, quam Latine finxit *Antesementivam*, vel, *Prolusoriam Cererem:* favere videatur C. LB. in quo scriptum προηροσία τῇ δηοῖ, jota pro more non subnotato: at contra stat articulus τῇ, cui *Meursius* praepostere corrigendo situm adtribuit eum, qui ex consuetudine linguae Graecae defendi nequeat. Bene *Kusterus Castellani* laudabilem operam expolivit, addiditque ad libri sui marginem in Ed. nescio qua eandem lectionem inveniri: sic autem nihil est necesse expungi θυσίαν, quasi glossema aliunde invectum. Ego praeterea recte me facturum putavi, si *Scholiastem* ex *Suida* locupletarem adjiciendo τῇ Δηοῖ, quod ille a se sumtum optimo jure repetat: idem pro τὸν Δία *Lysiae* restituit *Kusterus* apud *Suidam* in Προηροσίαι, praeventus tamen ab *Henr. Valesio* ad *Harpocr.* p. 1. verbis autem *Lysiae* male adfectis nullam opem confert Codex noster LB. ut qui vice τοῦ προηροσίαν mendosius etiam παῤῥησίαν exhibeat. De primitiis vero frugum ab universis

Νε. Βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; Γρ. ποῖ, τάλαν;

κατασχόντος, ὁ θεὸς εἶπε προηροσίαν τῇ Δηοῖ ὑπὲρ ἁπάντων θῦσαι θυσίαν Ἀθηναίους· οὗ ἕνεκα χαριστήρια πανταχόθεν ἐκπέμπουσιν Ἀθήναζε τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχάς. Ἄλλως. Πυανεψίοις καὶ Θαργηλίοις 28 Ἡλίῳ καὶ Ὥραις θύουσιν Ἀθηναῖοι· φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προκατειλεγμένα ἀκρόδρυα, καὶ ταῦτα πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσι. κατά τι δὲ χρηστήριον πρὸς ἀποτροπὴν λιμοῦ ταῦτα ἔπραττον.

v. 1056. Παῖσαι] Παῖξαι. Uterque Codex Atticam formam vulgari Graeca mutans. Citatus in hanc rem *Comici* nostri locus a *Thoma Magist.* in Παῖσαι. *Eustath.* ad Od Θ. p. 1594. v. 47. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ τοιούτου παῖσαι καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ· non hic tantum, sed et in Acharn. v. 391. ubi *Schol.* ὅπερ ἡμεῖς παῖξαι, similiter atque *Hesychius* et *Suidas*, Idem *Phrynichi* praeceptum p. 38. et *Moeridis* Atticistae, saepe tamen a librariis in *Platone* ceterisque scriptoribus Atticis neglectum; si modo persuaderi nobis patimur veteres in hac forma frequentanda tam fuisse religiosos. Ποῖ τάλαν] οὐκ ὦ ἄθλιε. Κάρυα] καρύδια. Vid. *Du Cangii* Gl. M. et I. Gr. in Καρύδι. Παιδιὰν τίνα;] παίγνιον ποταπόν. C. LB. Accentu mutato sola Farreana praefert παιδίαν invito *Scholiasta*. Post αὐτοῦ vero, adjecta interpretatione ἐνταῦθα, C. D'O. ponit distinguendi notam; omnino recte, licet in cunctis Edd. perperam

---

Graecis olim Athenas missis eximius est *Aristidis* locus in Panath. p. 182. A. quamvis originem honoris aliam, ac *Scholiastes*, prodat: μνημεῖον δὲ καὶ σύμβολον τῆς θείας ἐκείνης πομπῆς, καὶ τῆς εἰς ἅπαντας εὐεργεσίας αἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπαρχαὶ δεῦρ' ἀφικόμεναι καθ' ἕκαστον ἔτος τῶν σπερμάτων ἐπὶ τῶν προτέρων χρόνων· et in Eleus. p. 450. C.

28 Ἡλίῳ καὶ] Absunt a cunctis Edd. *Suidam* rescribere *Scholiastae* jussi, quod illi acceptum tulerat: concordat Scholion ad Equ. v. 725. Πυανεψίοις καὶ Θαργηλίοις Ἡλίῳ καὶ Ὥραις ἑορτάζουσιν Ἀθηναῖοι· neque alia est ἡ Ἀθήνησιν ἔτι καὶ νῦν δρωμένη πομπὴ Ἡλίου τε καὶ Ὡρῶν apud *Porphyr.* περὶ Ἀ. Ἐ. II. §. 7. Sunt autem τὰ προκατειλεγμένα ἀκρόδρυα, quae

Αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα. Γρ. παιδιάν τινα;
Πόσους ἔχεις ὀδόντας; Χρ. ἀλλὰ γνώσομαι

1056 Ποῖ τάλαν.] Τὸ ποῖ σκωπτικόν· δηλοῖ γὰρ ἀπρλατόπον 29 ζητούσης.

1057 Παιδιάν τινα.] 30 Οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλήκτως ὀξυτόνως ἐπὶ τοῦ παιγνίου.

1058 Πόσους ἔχεις ὀδόντας.] 31 Δέον εἰπεῖν κάρυα, εἶπεν

omissa, quandoquidem ῦ ad λαβοῦσα κάρυα mie pertineat, sed ad ποῖ ν utique per se sit rendum. Scilicet anus prus illud παῖσαι in nequiosensum acceperat: ideovelut indignata, sic ta-, ut cuperé videatur, t, *ubinam inprobissutum noster ille juvenis* ῦ, *illico;* suspensaque ulum oratione subdit, οῦσα κάρυα, ut praeter ectatum se alium plane m, atque ipsa velit, ingere significet. Hos au- *Aristophanis* versus, et *liastae* verba protulit ι. *Martin*. V. L. IV. 1. adi genus illustrarct.

---

rio debentur pleniorem riptionem, quia superios erat similis, recii, non, *illa prius ele- frugum genera*, ut *Meur-* Latine verterc placuit in νέψιν, sed, *ante recensiti enumeratique fructus arbutei.*

29 Ζητούσης] Ut structurae simul et sententiae satisfiat, repone ζητοῦσαν· scilicet τὴν γραῦν.

30 Οὕτως Ἀττικοί] *Suidas* exscripsit in Παιδιά· multum discedit ab Edd. C. LB. Παιδία· (hoc ipso accentu, licet in prioribus itidem παιδιὰ praeferat) οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκατάληκτως καὶ παροξυτόνως etc. Haec bene congruunt cum *Etymol*. p. 657. v. 50. Τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ παίγνιον διὰ τοῦ ι γράφεται· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται, οἷον παιδιά· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, οἷον παιδία· nec dubito fcre, quin ea ratio sit magis probanda.

31 Δέον εἰπεῖν] Hoc primum scholion paulo amplius in C. LB. Δέον εἰπεῖν πόσα κάρυα ἔχεις, ἐπεὶ εἶπε, λαβοῦσα κάρυα, καὶ ἦν ὁ λόγος περὶ καρύων, ὁ δὲ ὀδόντας εἶπε παίζων διὰ τὸ γραῦν αὐτὴν οὖσαν ὀδόντας ἔχειν ὀλίγους. In sequentibus Aldina ma-

Κἄγωγ᾽· ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.

Νε. Ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ. 1060

Γρ. Ταλάντατ᾽ ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,

ὀδόντας, ὡς πρὸς γραῦν. * τοῦτο παρ᾽ ὑπόνοιαν εἶπε κωμῳδῶν αὐτὴν, ὡς πάνυ γραῖαν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, πόσα ἐν χερσὶν ἔχω, ὥσπερ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ ἄρτια περισσὰ παίζοντες. * Ἄλλως. Πόσους ὀδόντας εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, πόσα ἔχεις κάρυα. παιδιὰ γάρ ἐστι τοιαύτη· δραξάμενός τις καρύων καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐρωτᾷ,

v. 1060 Ἀπότισον] Ἀπόδος. C. D'O. plenius addit LB. ἡττηθεῖσα τὸ συμπεφωνημένον· ubi non est probandum ἡττηθεῖσα· Chremylo enim, qui male divinaverat, hoc responsum ingeritur. Γόμφιον] γονιαῖον ὀδόντα. C. LB. γωνιακόν. D'O. neque hoc *Du Cangium* effugit in App. ad Gl. M. et I. Gr. ita scribentem: Γωνιακὸν, *Cuneus*, γόμφος, *Gallis* un Coin. *Glossae interlineares MSS. in Aristophanis Plutum*: ἕνα γὰρ μόνον γόμφιον φορεῖ, γωνιακόν. Quid cunei mentio huc faciat, non video: dicuntur enim hi dentes, ut revera sunt, γωνιαῖοι, γωνιακοὶ, quae forma recentioris aevi, quasi *angulares*, vel *angularii*: sic γωνιαῖον vetus Onomasticon interpretatur; idque vocabulum leviter in *Hesychio* depravatum: Καφαλῆται, οἱ γωνιαροὶ λίθοι. *Suidas* etiam male, Γομφίους, τοὺς προσθίους ὀδόντας· quam explicationem ipse melius adhibuit ad Τομεῖς. Ὑγιαίνειν] τὸν νοῦν· Πλυνὸν] ἐφύβριστον· πλυνὸς ἡ λεκάνη. C. D'O. ἄτιμον. C. LB qui in *Comico* Scholiisque margini inscriptis vitiose dedit πλυνὸν· ἐν ibidem in contextu desideratur; inter versus adjectum, ἐν ἥγουν ἔμπροσθεν

---

culata: Ἄλλως κάρυα, εἶπεν ἀντὶ τοῦ πόσα ἔχεις κάρυα· nec secus Fl. Res ipsa *Genium* instaurare locum docuit, prout in ceteris deinceps Edd. est scriptus. In Παιδιὰ *Suidas* quae proxime succedunt exsignavit: Παιδιά τις ἐστὶ τοιαύτη παρὰ Ἀθηναίοις· δραξάμενός τις etc. tum, ἐρωτᾷ, πόσα ἔχω· et ad finem, ἔχων ἐν τῇ χειρί. Habet itidem, quod *Kusterus* reposuit, ἀποτῖνει· sed vetus liber, ἀποτείνει· qui scribendi mos in membranis antiquis satis est usita-

Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
Ὄναιο μέν γ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
Οὐ δῆτ', ἐπεὶ μὲν νῦν καπηλικῶς ἔχει·

; καὶ ἐὰν ἐπιτύχῃ, λαμβάνει ὅσα ἔχει ἐν τῇ χειρί· ἐὰν δὲ ρτῃ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν, ἀποτίνει ὅσα ἂν ὁ ἐρωτήσας εὗρε. ἔχων.

1062 Πλυνόν με ποιῶν.] Ἐφύβριστον πλῦμα. Πλυνὸς δὲ ἴνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό· παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον.

1064 Καπηλικῶς ἔχει.] Πανουργικῶς· ἐπεὶ οἱ κάπηλοι χρίειν, ἥγουν τὰς ῥυτίδας.

ντων ἀνδρῶν. De voce ὸς qui scripserint, diliter indicavit *Jungerm.* *Poll.* VII, 38. *Eustath.* Od. Z. p. 1550. v. 22. πλυνοὺς, ὧν ἡ χρῆσις καὶ τῷ Κωμικῷ· huc sine o respexit: nam alibi quam in iis, quas habe-, Comoediis, quantum rdor, invenitur.

1063 Ὄναιο] Ὠφεληθείης· que Codex. In hoc au- versiculo lectionem va- i, at publicata deterio-, praebet LB. Ὄναιο μὲν ν, εἴ τις ἐκπλύνει γέ σε. tathii ad Il. X. p. 1263. 2. Ὄναιο μὲν οὖν, εἴ τις metro nocet.

1064 Μὲν νῦν] Verso nc νῦν μὲν, et mox τουC. LB. Vid. ad v. 227. prorsus omissum in C. . versum debilitat. Οὐ] οὐδαμῶς. Ἔχει] διάκει- C. D'O. Ἐκπλυνεῖται] ἐκ- Θείη. Ὄψει κατάδηλα] η λίαν φανερά. Τὰ ῥάκη]

C. LB. In utroque libro ψιμμίθιον vulgari more, quem secutus est *Suid.* Ψιμμίθιον, χρῶμα ἑταιρικόν· neque aliter in Notis Chrym. apud *Du Cang.* p. 16. ψιμμύθιον vero p. 21. quam scribendi rationem in hoc loco sola tenet Ed. *Ben. Juntae:* reliquae omnes, quae nobis ad manum, ψιμύθιον.

---

tus in litera ι producta, quemadmodum λειμὸς, εἶλη, εἶκος etc. cujus generis segetem apud *Hesychium* reperire licet. Viderat etiam *Bulengerus*, qui Scholiastae verba hunc in modum Latina fecit de Lud. Vet. c. VI. *Quum aliquis pugno incluserit nuces, extenta manu dicit, quot latent nuces hic? Si, qui rogatus est, numerum divinarit, lucratur id, quod erat in manu: si aberraverit, ἀποτίνει γίσα, tantundem de suo exsolvit.*

καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι, καὶ τὸν οἶνον δὲ 32 ὀνθυλεύουσι, συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. * Ἄλλως. 35 Κομμωτικῶς καὶ *ἐψιμμυθισμένως ἔχει, καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιὰν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην.* *

Variatur in Ecclesiazusis: prius enim invenias v. 924. sicut in *Amipsiae* iambo apud *Etymol.* p. 313. v. 34. Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσα καὶ ψιμμύθιον· alterum v. 873. et 1064. praeeunte ceteris Ed. principe. Pari modo *Pollucis* editiones obsidet ψιμμύθιον V. 101. 102. VII. 95. verum binis in locis alterum μ repudiat Palatinus optimus; tertio nihil ex eo notatum animadverto: scripti certe libri quo meliores, eo magis in ψιμύθιον consentiunt: sic Codex *Suidae* Lugduno-Batavus in Θέσπις habet: καὶ πρῶτος μὲν χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμύθιον ἐτραγῴδησεν· in Glossis itidem ψιμύθιον et ψιμυθιστής, in *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 232. v. 26. ψιμυθισμός. Syllabae secundae quae fuerit apud veteres quantitas, ex dictis plane constat: quae primae, si simplici μ scribatur, non item: nec scrupulum eximit *Nicand.* Alexiph. v. 75. Κιρνάμενον ὀλέου ψιμμυθίου, ἥτε γάλακτι etc. ubi ψιμμιθίου editionis est Aldinae: existimes enim produci ob geminatum μ. Verum ex eo colligi potest fuisse longam, quod Aeoles ψίμυθον et ψημύθιον dixerint, teste *Etymol.* p. 603. v. 54. apud quem praeterea p. 103. v. 25. pro τροπῇ Ἰωνικῇ reponendum est τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς η. Contra veterum auctoritatem utramque syllabam corripere non veteri sunt recentiores poetae. *Macedonius* Anth. II. c. IX. Ep. 8. et Ep. 9. *Lucianus*, hunc enim, quod me docuit Eruditiss. *D'Orvillius*, Lucillio substituit Cod. Palat. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε· et,

---

32 Ὀνθυλεύουσι] *Is. Vossius* in ora libri sui: ὠνθυλεύουσι. Verum est, ut *Kusterus* admonuit, ὀνθυλεύουσι· quod quum bis *Suidas*, ubi Scholiastae verba descripsit, repraesentet, idque ab *Eustathio* praeterea confirmetur, nihil erat causae, cur in pristinam sedem referre cunctarer. Alioqui legendum fuerat νοθεύουσι, quod neque ipsum in adulterando vino est ignotum. Ὀνθυλεύειν autem dixerunt, et μονθυλεύειν· quod posterius etsi facessere jubeat *Phrynich.* p. 64. exponens μολύνοντα ταράττειν, utrasque tamen ὀνθυλεύσεις et μονθυλεύσεις aeque dignas habuit *Pollux*, quas adnotaret VI, 60. ὀνθυλεύειν

Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, 1065
Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη.

—— νύκτι φῦκος Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην. Priore versu pro ψιμύθῳ idem liber antiquus ψημιθίῳ· qui pronunciandi scribendique modus, est serioris Graeciae, sed ab Aeolum prisca consuetudine derivatus. Τὰ τοῦ προσώπου ῥάκη sunt *rugae seniles*, et *sulci*, quibus frons erat exarata: inscriptum orae C. LB. scholium: Τὰ ῥάκη] Ῥάκος τὸ διεῤῥηγμένον ἱμάτιον· μεταφορικῶς οὖν φησὶν ἐνταῦθα ῥάκη, ἤγουν τὰς ῥυτίδας τοῦ διεφθαρμένου αὐτῆς προσώπου ὑπὸ τοῦ γήρως. Jungit *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες, *corpus pannosum*, et *prae senio rugis deforme*: atque ita ῥακοῦν potius est *corrugare*, *in rugas contrahere*, quam, quod Interpretibus saepe placuit, *deterere*. Balnea veteres, inquit *Clem. Alex.* Paed. III. 9. adpellabant ἀνθρωπογναφεῖα, ἐπεὶ θᾶττον ἢ προσῆκεν ῥακοῖ τὰ σώματα, καὶ προγηράσκειν ἀναγκάσει καθέψοντα· et Strom. II. p. 491. v. 7. τὸ μὲν (σῶμα) ῥακοῦται φύσει ῥευστὸν ὄν. Hinc ῥάκωσις τοῦ σώματος in vetula libidinosa, quae, quum, extincto lumine pannosam et aridam corporis maciem occultatura, dixisset, χαῖρε φίλον φῶς, paroemiam illam peperit: Zenob. C. VI. n. 42. paulo pejus legitur in *Diogeniano* ῥακώσεις. Vide *Alb. Rubenium*, quem *Aristophanis* hic locus non praeteriit, apud *Jo. Fr. Gronov.* ad *Senec.* de Clem. II. 6. p. 481. quae vero vir magnus a *Th. Reinesio* secum communicata refert, eadem fere leguntur in ejus Ep. XIII. ad *Chr. Daumium* p. 34.

---

solo contentus S. 91. quanquam ibi, tacentibus reliquis MSS. Falckenburgianus ostendat βενθυλεύειν, perinde ac superiore loco βουθυλεύσεις· depravate scilicet pro μενθυλεύειν· quomodo frequentissime confusa reperiri μ et β, quis est priscarum literarum tam inperitus, qui nesciat? Neque dubito, quin ex ejusmodi errore prodierint *Hesychii* Βομβυλεύματα, vel potius, ut scribi debent, ordine quoque vocabulorum non repugnante, Βενθυλεύματα· nam *Casauboni* βομβυθυλεύειν, et βομβυθυλεύματα qualia sint, aut unde derivata, exputare nequeo. Quod autem vir maximus ad *Athen.* I, 4. censet, ori-

Γρ. Γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

Νε. Πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
'Εφάπτεταί σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.

Γρ. Μὰ τὴν 'Αφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ
σύ. 1070

Χρ. Μὰ τὴν 'Εκάτην αὖ δῆτα, μαινοίμην γὰρ ἄν.

v. 1067 'Υγιαίνειν] 'Υγιῶς ἔχειν. C. D'O. qui caret itidem vocula ὤν.

v. 1068 Πειρᾷ] Συνουσιάζει σε. C. LB. Huic verbo an a recentioribus Graecis addita sit, quam hic obtinere debet, potestas *ad concubitum sollicitandi*, dicere non possum: confirmat certe vulgatam *Suidae* lectionem, Πειρῶν, προσβάλλων, συνουσιάζων· quam Doctissimus Editor, sine dubio motus verbi insolentia, refingi voluit in προσβάλλων περὶ συνουσίας. Συνεύει. C. D'O. de quo notavi ad v. 150. Τῶν τιτθίων] τῶν μαστῶν· uterque C. Recte *Kusterus*, demto versui pede supervacuo, καὶ τῶν τιτθίων· neque aliter *Angelus Caninius* expressit in Ed. *Gryph.* Ceterae, quas vidi, cum utroque MS. κᾆτα τῶν τιτθίων.

---

ginem dedisse huic voci coloris aliquam similitudinem inter condimentum ita vocatum, et veram ὄνθον, perquam tenuem habet veri speciem: equidem haud adsperner *Kühnii* rationem ad *Poll.* VI, 91. quam fulcit prima verbi potestas ex vetustis Grammaticis a *Suida* conservata in 'Ωνθυλευμένος, ὁ κοπρίαις γέμων· quomodo dici potuit stercoratus ager, et laetamine saturatus: nec quicquam officiunt, quae a *Stephano* proferuntur ad 'Ονθυλεύειν in Th. Gr. L. Ind. *Car. Du Cangius* in Glossarium M. et I. Gr. adscivit Μονθηλευτή· *Phavorinus Camers*: Καρύκκη, κοιλία, ἣν νῦν μονθηλευτὴν καλοῦσι· minus caute: *Suidas* integra voce in Καρύκη, μονθυλευτήν· uterque sumsit ab *Aristophanis Schol.* ad Equ. v. 342. cujus corruptam, quae in editis extat, lectionem *Phavorinus* expressit. Ceterum contractior est apud *Suidam* Enarratoris nostri adnotatio: Καπηλικῶς· ἀντὶ τοῦ πανουργικῶς· (miro errore C. LB. πανηγυρικῶς) ἐπεὶ οἱ κάπηλοι ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον etc. interjecta prorsus resecat, quae tamen commode retinentur,

Ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα
Μισεῖν σε ταύτην. Νε. Ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
ρ. Καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου. Νε. Τί κατηγορεῖ;
ρ. Εἶναί σ' ὑβριστὴν φησὶ, καὶ λέγειν, ὅτι 1075
Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

v. 1070 Οὐκ ἐμοῦ γ'] Ἐ- ἱπτεται. Βδελυρὲ] μισητὲ, αἰσχυντε. Οὐ δῆτα] οὐδα- ῶς ἐφάπτομαι αὐτῆς. Οὐκ] οὐκ ἐφίημι. Τὴν μείρα-] τὴν γραῦν. Ὑπερφιλῶ] ἄν φιλῶ αὐτήν. C. LB. Men- ›se C. D'O. οὐκ ἐμοῦ γ' ὁ ελυρέ συ· deinde: Μὰ τὴν ἔτην] ὡς σώφρων. Οὐκ ἐῶ] ι ἐάσω. Ὑπὲρ] λίαν. Ubi imo, quum adposuit, ὡς φρων, illud nimirum indi- vit, postquam anus libi- nosa Veneris sibi dile- te fidem invocasset, senem iremylum, ut modestum continentem, μὰ τὴν Ἑ- την -subdidisse: est enim ec eadem, quae Diana, o etiam ratione mystica, ae Minerva, si credimus :planatori proverbiorum :ticano IV, 16. καὶ γάρ, µuit, Ἀθηνᾶ, καὶ Ἄρτεμις, Ἑκάτη, αἱ τρεῖς δοκοῦσιν εἶναι. Tum ἐῶ recte ad ticam normam pro tem- re futuro accepit: deni- ὁ ὑπὲρ a verbo suo sepa- um propriam sibi inter- :tationem nanciscitur: id- : de hac praepositione a- i veterrimis in membra- usu venire scio: nec secus idem hic codex v. 355. ubi πάνυ adscriptum est τῷ ὑπέρ.

v. 1074 Τί κατηγορεῖ;] Ἐ- μοῦ ἡ γραῦς. Ὑβριστὴν] ἀλα- ζόνα. C. LB.

---

utpote ad explicandum κα- πηλικῶς satis adposita, prae- sertim quum in Comico τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη confestim sequantur. Sunt enimvero et ἱματιοκάπηλοι, qui coem- tas ab aliis vestes jam de- tritas quam possunt nitidis- sime reficiunt, ut novas fere mentiantur, et emto- ri parum cauto facile inpo- nant: haud aliter anus il- la pannosam frontem cerus- sa renovaverat. Porro *Sui- dam* nobis Edd. locupletio- rem faciunt, quam MS. LB. qui adsutum illud ad finem articuli, οἱ κάπηλοι ὑμῶν θολοῦσι τὸν οἶνον, re- pudiat: videtur autem ne- scio cujus interpretatio *Je- saiae* I, 22. ubi nunc in versione Graeca: οἱ κάπη- λοί σου μίσγουσι τὸν οἶνον ὕ- δατι.

Νε. Ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι. Γρ. Τὸ τί;

1077 Τὸ τί.] Ὅτι οἱ χαλεπαίνοντες 34 τὸ συνουσιάζειν ὡς ἔλεγον, τὸ τί.

v. 1077 Ἐγὼ] Οὐκοῦν. Οὐ μαχοῦμαι] οὐ διενεχθήσομαι. C. D'O. οὐ μαχέσομαι. LB. parique modo v. 448. διαμαχούμεθα] μαχεσόμεθα. Μαχοῦμαι καὶ ὀμοῦμαι· quemadmodum notat *Herodian.* p. 88. ἐνεστῶτες· λαμβάνονται δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος· vide *Thom. Mag.* in V. *Suid.* in Ἀναμαχούμενον. Τὸ τί;] οὐ μαχέση ἐμοί; Αἰσχυνόμενος] ἐντρεπόμενος, εὐλαβούμενος. C. LB. Τὴν ἡλικίαν] τὸ γῆρας. D'O. Ἐπέτρεπον] ἐνεδίδουν.

---

33 Κομμωτικῶς] Praecedentes Edd. κωμαστικῶς· ad marginem libri adleverat *Is. Vossius*, κομμοτικῶς, litera duntaxat male scripta aberrans: genuinum quippe, quod nec *Kusterum* praeteriit, κομμωτικῶς. Ad illud quidem restituendum vetusto Codice non indigebamus, quandoquidem ipsa res loquitur: nunc tamen nihil est causae, cur quicquam nos moretur, postquam auctoritas accessit libri LBatavi, qui simul et vitii fontem et veram lectionem patefacit: nam inter versus supra καπηλικῶς additur κωμωτικῶς eum in modum scriptum, ut minus adtentos oculos frustrari possit, et pro κωμαστικῶς accipi: verum in ora literis integris adnotatio talis est consignata: Καπηλικῶς· κομμωτικῶς ὀφείλων κἀνταῦθα εἰπεῖν, καπηλικῶς πάλιν εἶπε παίζων. Κομμωτικὸν autem est praeter naturalem formam conquisitis extrinsecus ornamentis curiosius excultum: κομμοῦν enim, et, quod Lexica nondum norunt, ἐπικομμοῦν apud *Themist.* Orat. XIII. p. 167. C. propria ratione pertinet ad comtum muliebrem, qui nonnunquam naturam juvat, saepius corrumpit: inde κομμωταὶ et κομμώτριαι in feminarum ministeriis, de quibus *Wouwerius* ad *Petron.* p. 612. et ars κομμωτική, quam aversatur ἡ γυμναστική, teste *Luciano* de Hist. conscrib. modo p. 694. D. Hinc ad orationis calamistros transfertur in utramque partem, sic tamen, ut semper adfectatam et adventicio cultu expolitam scribendi formam significet: multum eos damnat *Lucianus* p. 864 qui ad concinnandum Historiam

Αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σήν· ἐπεὶ
Οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν.
Νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, συλλαβὼν τὴν μείρακα. 1084.

…] ὃ βούλεται. Συλλα… μετὰ σοῦ. Τὴν μείρακ… τὴν γραῦν. C. LB. Omnes … interjecto commate τό, removit *Kusterus* utro… Codice probante: vide v. 903. In Ed. *Gryph.* … possidet Bibliotheca …tava. cum vetusto libro …tam, excerpta est pro … varia lectio ἐγώ, quam … metri ratio respuit.

…ent poëtices κομμώμα… non levius peccantes, … si quis robustum athle… purpureis amiciat, καὶ … ἐντρίβοι, καὶ ψιμύθιον …οσώπῳ. Vox recentio… …adamata: *Photio* ju… Isocratis ἐπανθεῖ τοῖς … οὐ μόνον ἔμφυτον, ἀλλὰ κομμωτικὸν κάλλος. Bi…b, p. 749. Apud *Eu…* … ad Il. A. p. 96. Ne… οὐ μόνον ταῖς ἐννοίαις ἡδὺς, καὶ τῇ φράσει κομμωτι… *Psellus* Heliodoro tri… τὸ κάλλος τοῦ λόγου οὔτε κομμωτικὸν καὶ θεατρι… οὔτε μὴν Ἀττικόν τε καὶ …φανον. Vid. *Hermoge…* περὶ Ἰδ. p. 305. et 353. οἷον κόσμος τις ἐπιθέμενος ἔξωθεν κομμωτικός. Haec eo libuit adferre, ut citius tibi remedium in promtu sit, sicubi vitiatum offendas: nam saepe abiit in κωμῳδικῶς, velut in *Luciani* Schol. ad Δὶς Κατηγ. p. 29. quo loco pro, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπαγγελίας κωμῳδικῆς διεξέρχονται, legendum est κομμωτικῆς, aut certe κομμωτικῶς· nonnunquam in κομματικός· utriusque mendae tum alibi, tum in *Marcellini* commentariis ad *Hermogenem* exempla reperiuntur.

34 Τὸ συνουσιάζειν] Ridiculum est, et valde ineptum, quod hic a *Scholiaste* adnotatur: sed illum quidem culpa liberavero, quae omnis est penes librarium: exterminaveris enim τὸ συνουσιάζειν, reliqua optime consistent: nam revera, quod docere voluit, τὸ τί indignanti fere convenit, ac subirato. Unde vero τὸ συνουσιάζειν huc invectum? fuerat exponendis, ut auguror, aliis Comici verbis adfixum, quibus per incuriam omissis, aut vetustate detritis, antiquarii oscitantis opera migravit

Χρ. Οἶδ' οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως

1082 Ὁ δ' ἐπιτρέψων.] Ἀντὶ τοῦ, τίς αὐτὸν ἐᾷ ἀναχωρῆσαι; ὁ αὐτὸς ὁ Χρεμύλος, ὅτι οὐ συγχωρῶ σοι ἐᾶσαι αὐτήν. δύναται δὲ τὸ, ὁ δ' ἐπιτρέψων, τοῦ νεανίσκου εἶναι, ἵν' ᾖ, τίς μοι 35 ἐπιτρέ-

v. 1081 Τὸν νοῦν] Ὁ λέγεις. Ἀξιοῖς] ἄξιον κρίνεις. C. LB. Posterius habet etiam C. D'O. et praeterea, Εἶναι μετ' αὐτῆς] διὰ τοῦτο ταῦτα φῄς· hoc scilicet intelligendum monens, ut integra sententia dicti constet.

v. 1082 Ὁ δ'. ἐπιτρέψων] Ὁ ἄδειαν διδούς· ita C. LB. versu laeso: nec nullum est in D'O. vitium: ὁ δ' ἐπιτρέψων] λαβεῖν· quod tamen a librario, quia λαβεῖν subaudiri nequit, nisi legas ἐπιτρέψων. Uterque liber scriptus haec verba vetulae nostrae tribuit, ut sane tribuenda puto: tetigerat ipsam vehementer illud οὐκ ἔτ' εἶναι μετ' αὐτῆς· quare confestim interjicit: *fierine potest, ut quisquam permittat, et justum putet, ne quid rei amplius ipsi pro solita consuetudine mecum sit?* tam bene munitum esse suum in hunc adolescentem jus anus arbitrabatur: re-

---

in alienam sedem: adest autem in proximo, cui commoda satis interpretatio jungatur v. 1079. Τοῦτο, vel, τοῦτο ποιεῖν] τὸ συνουσιάζειν. Neque tamen obnitar, si quis potius existimet, oculi vitio, versum unum atque alterum in describendo praetervidentis, accidisse, ut ex subjecto Scholio huc fuerit translatum: quo mendi genere compertum est loca veterum haud pauca fuisse contaminata: velut ad Lysistr. v. 155. τὸ τοῦ Φερεκράτους, quod cursum orationis interturbat, eliminandum est, ab ea, quam dixi, causa natum.

35 Ἐπιτρέψει] Omnes Edd. ἐπιτρέψῃ, et παραιτώμενος· utrumque ad normam Graecae linguae refinxi. Vix perspicias, quomodo, si personae juvenis aptentur, ὁ δ' ἐπιτρέψων ἔτι τίς; sensum expediri velit. Si mentem ejus adsequor, ita censuit accipienda, quasi primum adolescens acerbam dilectissimae suae amissionem dolere se fingat: *an quisquam erit, per quem mihi liceat ea frui?* tu ipse, Chremyle, qui mihi jam visus es illam adtrectare, alii plures amore capti intercedetis: tum repente,

Εἶναι μετ᾽ αὐτῆς. Γρ. Ὁ δ᾽ ἐπιτρέψαν ἐςὶ τίς;

ψει συνεῖναι αὐτῇ· εἶτα ὡς παραιτούμενος ἐπιφέρει, ὅτι οὐκ ἂν αὐτῇ διαλεχθείην διεσπεκλωμένη, ἤγουν, 36 ἐξηραμμένη, γαμηθείσῃ, ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη, ἢ ἀχρήςῳ πρὸς συνουσίαν

spondet juvenis, et satis pol proterve causam explicat, cur familiaritati mulieris annis et libidine confectae renunciet: idque responsum Chremylo simul et vetulae satisfacit. Verum ex Scholiaste liquido patet fuisse dubitatum, cui personae haec potissimum forent adsignanda: prima verborum explicatio ad anum spectat: *quis potestatem illi faciet a me discedendi?* altera Chremyli sermonem continuari statuit: *intelligo mentem tuam; nihil tibi quicquam in posterum cum ea commune esse vis: quis autem hoc tibi concesserit, aut aequum judicarit? ego certe omnium minime:* quod etsi postponam priori rationi, nequaquam tamen absurdum videtur. Tertia, quae juvenem his verbis donat, diu, ut opinor, expectabit, dum adprobatorem inveniat.

---

abjecta simulatione, quam ne puncto quidem temporis sustinere poterat, cum stomacho erumpit: *Equidem, ut sine dolo dicam, rem nullus habuerim cum ea, quam contabefactam atque exinanitam infinitus annorum numerus misere subegit.* Quam haec longe quaesita sint, cuivis facile patet.

36 Ἐξηραμμένη] Haec ego a pluribus lecta fuisse puto, quam intellecta: nemo vel verbulo loci difficultatem indicavit, in quo tamen interpretationes diversae multumque dissidentes ita commiscentur, ut quid quisque Grammaticorum cogitaverit, quam vim et originem verbo, quod explicabat, adtribuerit, indagari vix possit. Ut ut vocabulum est nequam et parum honestum, singula lectoris juvandi causa leviter percurramus, quaeque nos moventur, demonstremus, quo aliis ansa praebeatur, si libuerit, subtilius exquirendi. Ἐξηραμένη in cunctis Edd. ut vetustarum est mos, ante *Kusterum.* Γαμηθείσῃ contaminatum videtur: nec multumprod est color a *Kustero* inductus. Non me fugiunt, quae de γάμῳ, γαμεῖν, *nuptiis*, *connubio*, quando in sensum turpio-

διὰ τὸ γῆρας. σπεκλοῦν γὰρ τὸ συνουσιάζειν, παρὰ τὸ πλέκεσθαι·

rem deflectunt, ab *Erhardo* ad *Petronium*, *Munckero* ad *Hyginum*, *Barthio* variis in locis adnotantur: sed ut compressa crebroque subagitata sic nude dicatur γαμηθεῖσα, illud enimvero ab usu Graecorum abhorrere puto: non aliunde tamen recentiores petiverunt suum γεγαμημένη, quod ex eorum mente non sensu illo turpiore, ut opinor, sed proprio sumendum est; cui proinde respondet ἐτῶν pro πολιτῶν, quasi dixisset *Aristophanes*, *O tu, quae sexcentorum jam pridem civium matrimonium tenuisti.* Haec tamen ut paulo timidius adfirmem, in causa est interpretatio, quam inferius ad ἐκίττουν v. 1094. ex utroque Cod. MS. prolatam invenies. Suspicabar olim scriptum fuisse, ἐξανανθεῖσα, quod aptissime praecedenti verbo jungitur, et singularem vim habet, quippe de arboribus exarescentibus usurpatum ab *Herodoto* IV, 150. pauloque aliter c. 173. ὁ ὄτος . . . τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξήνηνε· dum nihil occurrit certius, hariolari me fateor. Arefaciendi vero potestas et exsiccandi quo fundamento sit nixa, quove jure ponatur in διασπεκλοῦν, aut διασπλεκοῦν, equidem non capio: interpretationes tamen hoc ordine potius conjungi placet, ἐξηραμμένη, ἐξανανθεῖση, ἀχρήστῳ πρὸς συνουσίαν διὰ τὸ γῆρας· ἢ ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη· σπεκλοῦν γὰρ... καὶ σπέκλωμα etc. ut concinnius, quae significandi indole propiora sunt, copulentur: idemque in sequentibus etiam praestari, non fuerit alienum; quis enim hanc aptiorem esse disponendi rationem neget? ἢ πρὸς συνουσίαν ἀχρήστῳ γινομένη καὶ πεπαλαιωμένη, διαλελυμένη κυρίως, ὡς ἐπὶ σχοινίων τῶν πλακέντων, εἶτα διαλυθέντων ἐν χρόνῳ. Manifestum videtur, interpretationem alterius esse Grammatici, et ab alio longe principio derivatam, licet ad eandem originem τοῦ πλέκειν, non secus atque prior fecerat, referatur: is etenim causam reddiderat τοῦ σπλεκοῦν παρὰ τὸ πλέκεσθαι ea virtute, quae est in συμπλέκεσθαι, quod inter plura generis illius verba recensetur a *Poll.* V, 92. *Lucian.* Asin. p. 119. συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ· hic contra proprietatem τοῦ σπλεκοῦν sitam existimavit in torquendis nectendisque funibus, quorum implicationes et juncturae si longa aetate et frequenti usu dissolvantur, id scilicet fuerit praecipue διασπλεκοῦσθαι· inde postea ductum, ut mulier crebra venere fatiscens et corrupta dicatur διεσπλεκωμένη. Cetera porro sunt

κλωμα γὰρ ὁ ἦχος τῆς συνουσίας. ἢ διαλελυμένη κυρίως, ὡς

ac in modum continuan- ; ἢ ὑπεσπληνισμένη, κατάδιε- ..εκωμένη, καὶ ὑπὸ πολλῶν συνουσίᾳ τετριμμένη· ubi e quid valeat, aut quor- a ὑπεσπληνισμένη, ignora- me non dissimulo. Pri- m de mendo cogitabam, ae adeo in sedem ejus abuli substituendum vi- iatur, ὑπεσποδισμένη, vel σποδημένη· praesertim quum sychius ad explicandum κεκλωμένη adhibeat διεσπο- ένη, et praeterea Κατα- .εκῶσαι perinde ac Κατα- δῆσαι eodem verbo κατε- αι, quod est *permolere*, laret: accedebat *Poll.* IV, 93. similibus aliis inter- cens σποδεῖν et σπλεκοῦν· dubium est, quin apud a pro σινάσαι, voce nihi- iac in re, utrumvis ex S. σποδίσαι, aut σποδῆσαι revocandum. Verum idem , qui huc me inpulerat, sychius retraxit: habet m, Ὑπεσπληνισμένον, ὑπο- τμένον, ἢ πεποικιλμένον, quae tum abest, ut dubitationi trae succurrant, ut no- insuper difficultatis ma- am suppeditent. Hoc li- do, ni fallor, adfirma- licet, vocem eam ex nicorum aliquo fuisse itam, nec Grammaticos s habuisse constitutum, e genuina foret potestas. ec autem sunt parumper ata: aut legendum enim

ὑπωπιασμένον, aut ὑποπεπιασμένον, quae verba facillime commutari vel ex notissimo *Pauli* loco constat. Si prius adrideat, eodem redibit utraque interpretatio, significabitque, *ex sugillatione lividum, variatum,* ut *Plautus* ait, *virgis ac loris;* quomodo ποικίλλεσθαι Graecis usurpari, et ποικίλοι saepe non aliud esse, quam quod πελιδνὸν, compertum habetur: et eo quidem pacto notandi principium a colore lienis simili fuerit repetendum. Sin alterum anteponi probes, tum ratio erit explicandi vocabuli diversa: nam qui ὑποπεπιασμένον fuit interpretatus, ὑπεσπληνισμένον, formatum a Medicorum σπλῆνι, σπληνίοις vel *spleniis*, accepit quasi *spleniatum*, *spleniis*, sive *pulvinis adfultis compressum:* hae quippe fasciolae spissius complicatae et tumoribus coercendis, et lanae succidae laneisve panniculis ad vulnera admotis superdari solent, ut patet ex *Paulo Aegin.* IV, 5. διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς, καὶ σπληνίον ἐπιθέντες ἐπιδήσωμεν· eleganti figura *Philemon* opportunos amici sermones valere dixit ad temperandam moestitiam, Ὡς σπληνίον πρὸς ἕλκος οἰκείως τεθέν. Illud autem ὑπεσπληνίσθαι ab hac causa quam facile potuerit ad sensum

ἐπὶ σχοινίων τῶν πλακέντων, εἶτα διαλυθέντων ἐν χρόνῳ. ἢ ὑπεσ

turpiculum detorqueri, Latinorum usus in *comprimendi compressusque* verbis ostendit. Exinde suspicio me tetigit variae lectionis in *Comico* nostro, cujus forte prisca quaedam Editio ὑπεσπληνισμένη praetulerit pro διεσπλεκωμένη· quod, si id ageretur, paribus exemplis adfatim confirmari posset. Sed haec qualiacumque tanquam per saturam congesta secernendi dijudicandique potestatem aequo lectori lubens facio. Nihil ad haec auxilii a *Suida*, qui ista non invenerit in suo volumine, an cautus dissimularit, haud temere adfirmem: postrema tantum hujus scholii, τὸ δὲ σπεκλοῦν etc. descripsit in Διεσπεκλωμένη et Πλεκοῦν· neque nullum est in eo lectionis discrimen: nam posteriore loco verbis *Aristophanis* ex Lysist. v. 152. depromtis continuo subjicit: κατὰ δὲ μετάθεσιν πλεκοῦν (Ed. Mediol. πεκλοῦν, quod causa non erat, cur in aliam formam transire juberetur) καὶ σπεκλοῦν τὸ αὐτό· τάττεται δὲ τὸ πλεκοῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν οὐχ ὡς προηγουμένως τούτου σημαινομένου τάττουσιν, ἀλλ' ὅμοιον π. σ. σωματοποιοῦντες, καὶ μ. ἐν οἷς τὸ εὐθυῤῥημονεῖν ἐνίσταται. Si fidem sequimur Codicis LBatavi, spuria sunt haec cuncta, et repudianda: quicquid enim inter *Comici* versum, et Πλεονεξία· παρὰ τοῖς ῥήτορσιν etc. legitur interjectum, omnino abjecit: et sane peregrinam manum redolent, quae crebrius, quam par erat, externa merce, eaque non optima, *Suidam* locupletavit. Idem vetus liber priore loco nihil ab editis dissentit, nisi quod Διεσπλεκωμένη non in capite solum, sed in ipso quoque Comici versu claris literis ostendat: quod utique non parvi est momenti ad eam scribendi rationem constabiliendam: eodem tendit origo a *Scholiaste* monstrata παρὰ τὸ πλέκεσθαι, ut minime dubitandum putem, quin dederit, σπλεκοῦν γὰρ, et σπλέκωμα, quod quum explicat τὸν ἦχον τῆς συνουσίας, adludere mihi simul videtur ad ληκεῖν, λακεῖν, ληκᾶσθαι, quorum eadem in re fuit usus apud Comicos. Quid quod *Hesychius* etiam suggerat et Σπλεκοῦν, cui *Pollux* accedit V. 93. et Κατασπλεκοῦσαι· quo probabilius est pro Διεσπεκλωμένη melius reponi, quod per ordinem literarum licet, Διεσπλεκωμένη. Haec firmantur ab *Aristophanis* πλεκοῦν in Lysistr. v. 152. ubi quanquam *Is. Vossius* ad exemplaris sui marginem adposuerit, *vel* σπλεκοῦν, scriptus tamen liber editionibus con-

πεπληρωμένη, καταδιεσπεκλωμένη, πρὸς συνουσίαν ἀχρήστῳ γινομένῃ

gruit: quamobrem nec Comico nostro negandum censeam διεσπλεκωμένη. In reliquis mutuam sibi praestant operam *Scholiastes* et *Suidas*: τοῦτο σημαῖνον legatur, an τούτου σημαινομένου, ὅμοιον, an ὁμοίως, quanquam hoc malim, nihil interest. Paulo majorem habet difficultatem, quo Scholium hoc clauditur, verbum ἵστατο· id ego vel explicandum existimabam, *in quibus sermonis inverecundia, rectorumque vocabulorum usus stabat, interquiescebat, atque adeo ab honestis auribus aegre admittebatur;* vel juvandum addita negatione, οὐχ ἵστατο, quod pleniorem sensum gignit; ἵστασθαι enim dicuntur, quae in mores abierunt, et communi consuetudine statum quasi publicum acceperunt. Verum intercedit *Suidas* tam editus, quam noster ille curiosus, praebetque binis quidem locis ἐνίσταται· quod qui Latine verterunt, *quando aperte aliquid eloqui pudor vetat*, sententiam, quam ipsa res sponte subjiciebat, magis sunt adsecuti, quam vim locutionis Graecae: nam, si modo sanum sit illud ἐνίσταται, non video, quî possit aliter capi, atque *reprimitur, cohibetur, non conceditur.* Εὐθυῤῥήμων vero solet ille quidem adpellari et qui vera loquitur animose, et qui rem ipsam nullo fucatam colore breviter et sine ambagibus enunciat; qualis Lacedaemoniorum ἁπλῆς καὶ σύντομος εὐθυρρημοσύνη contrariam habet, apud *Sext. Empir.* Ἀντιῤῥ. II. §. 22. τὴν περιθρείαν τὴν ῥητορικήν· et *Sophocles* nulla circuitione usus εὐθυρρημόνως γράφει, teste *Clem. Alex.* Strom. V. p. 716. v. 4. matri, quaecumque illa, quam designat, fuerit, non Jovem intulisse stuprum, at plane hominem adulterum. Sed εὐθυῤῥήμονες praeterea restrictiore potestate, qui rem turpem, quaeque castas aures offendat, nullis orationis involucris obvelant, verum inprobioribus verbis parumque verecundis proferre non refugiunt; ut Cynici semper; saepe Stoici. *Trebonius* Ciceroni Epp. ad Famil. XII, 16. *In quibus versiculis si tibi quibusdam verbis* εὐθυῤῥημονέστερος *videbor, turpitudo personae ejus in quam liberius invehimur, nos vindicabit. Clem. Alex.* Strom. II. p. 493. Crates ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν· εἰ δὲ μή, βρόχον. Ea est causa, quamobrem a Polluce jungantur αἰσχοῤῥημοσύνη καὶ εὐθυῤῥημοσύνη II, 129. neque jam

καὶ πεπαλαιωμένη, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐν συνουσίᾳ τετριμμένη. τὸ δὲ σπεκλοῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν, οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαῖνον, ἀλλ' ὅμοιον πολλοῖς συμβολικοῖς ὀνοματοποιοῦντες· καὶ μάλιστα ἐφ' ὧν τὸ εὐθυῤῥημονεῖν ἵστατο.

1084 Ὑπὸ μυρίων ἐτῶν.] Δέον εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν εἶπε, σκώπτων αὐτὴν ὡς γραῦν.

v. 1083 Διεσπεκλωμένη] Ὦ γεγαμημένη. C. LB. γεγαμιμένη. D'O. In dativum Edd. omnes consentiunt; nec veteres quicquam variasse ex Scholiis antiquis adparet. Verum Grammatici recentiores, uter casus, tertius, an quintus, foret adsumendus, dubitari posse censuerunt: ea propter in neutro Codice ι subscribitur, in altero vocativi signum interpretationi est adjectum; quod uberius ad oram his verbis explicatur: Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένη· ἢ ὑπὸ τῆς συνουσίας ἠφανισμένη. Ἔχει δὲ τὴν παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ πλέκω, καὶ ἀπὸ τοῦ πλέγμα· (vel legendum est πλέκωμα, vel hoc alteri vocabulo subnectendum) καὶ κατὰ μετάθεσιν πέκλωμα. Δύναται δὲ καὶ κλητικὴ εἶναι τὸ ἐσπεκλωμένη, καὶ δοτικὴ οὕτως, ὦ διεσπεκλωμένη, οὐκ ἂν διαλεχθείην σοι· καὶ, οὐκ ἂν διαλεχθείην σοι τῇ διεσπεκλωμένῃ, καὶ τὰ ἑξῆς. Nimirum qui vocativum induxerunt, illis oratio videbatur ad aniculam dirigenda, quae quum dixisset, ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς; statim juvenis stomachose respondet, *tantum abest, ut consuetudinem ullam tecum velim, ut ne sermones quidem ultra commutare libeat; o vetula venere confecta.* Haec quantum aliis, haud scio, mihi certe non placent, ut qui putem multo festivius et κωμικώτερον orationem adolescentis, gestumque omnem ad Chremylum converti, sic ut anum suam prae contemtu ne obscurum est, quid Scholiastae sit εὐθυῤῥημονεῖν. Similiter apud *Suid.* in Εὐθυῤῥήμων (quod in *Hesychio* perperam scribi arbitror, Εὐθυῤῥῆμος, ἐτυμολόγος.) talis vetusti scriptoris locus promitur: ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγειν εὐθέως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ· ubi primum, quod jam ante conjectando pervestigaveram, ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν, perspicue scriptum est in C. LB. deinde, si quis *Comicum* adeat in Acharn. v. 1148. non amplius dubitabit, quin ex antiquis ad eum locum Scholiis, quae intercide-

Νε. Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένη
'Υπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.
Χρ. Ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους 1085

adspiciat quidem. Ceterum ad ὑπὸ μυρίων ἐτῶν adscriptum praefert C. LB. λίαν πολλῶν πολιτῶν, D'O. χρόνων ἢ πολιτῶν· ubi χρόνοι pro more serioris Graeciae sunt *anni*, quemadmodum in *Hesychio*, Ἔτη, χρόνοι· et *Moschop.* περὶ Σχεδ. p. 152. Ἔτος, ὁ χρόνος. Ἐνιαύσιον, τὸ χρονιαῖον. eamque vocem *Thom. Magister* in Πρωτενιαῖον posuit, ubi *Ammonius* et *Etymologus* dederant ἐνιαυτός· vide *Jo. Meursium* et *Car. Du Cang.* Gl. M. et l. Gr. Πολιτῶν autem pertinet ad ἐτῶν, si deducatur ab ἔτης, ἔται, quos veteres apud *Homerum* inter alia quoque πολίτας exponunt: *Hesych.* in v. et Ξυνέται, συμπολῖται. Ὦ ἔτα, πολῖτα. quae paulo deterius in eo scripta offendes. Haec mire succinunt iis, quae prodidit Vir Eruditiss. *Jo. Alberti* Miscell. Crit. in *Suid.* p. 285. cui scilicet, non secus ac nostris Grammaticis, ἐτῶν reddendum potius videtur per *familiares, amicos, i. e. amatores:* meliorem enim sensum exire, si vertas, *mulier a decies terque mille (i. e. infinitis) amatoribus subagitata.* Commentum argutum: nihilominus adhaerendum existimo Scholiastae veteris explicationi. Sexcenta sunt ejusmodi in *Aristophane* et *Plauto*, quorum omnis lepor in eo consistit, quod praeceptam ex jam auditis animo cogitationem, alio longe, quam quod expectabatur, suffecto vocabulo, ridicule frustrentur.

---

runt, haec sint depromta: nunc nihil aliud adnotatum, quam, τὸ δεῖνα, τουτέστι, τὸ αἰδοῖον κατ' εὐφημισμόν. Denique quod explicandae voci εὐθυῤῥήμων additur ab initio εὐθυλόγος, prorsus omisit C. LB. Porro vim paulo laxiorem posuit in εὐθυῤῥημονεῖν *Sext. Empir.* p. 300. ubi τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων fieri monet ἤτοι ὑπὲρ τοῦ μὴ εὐθυρημονεῖν, προσηκοντὴν φέροντος τοῦ εὐθέος ῥήματος, ἢ ὑπὲρ τοῦ τι σαφηνίζειν. notandum est, quod rarius obvium, εὐθὺ ῥῆμα, proprium vocabulum et sincerum, nullaque figura indutum, quod, si quid offensionis pariat, translato verecunde mutatur.

Πίνειν, συνεκποτέ' ἐςί σοι καὶ τὴν τρύγα.
Νε. Ἀλλ' ἔςι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.
Χρ. Οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.
Νε. Ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι

1086 Καὶ τὴν τρύγα.] 37 Πολλάκις καὶ τὸν νέον οἶνον τρύγα ἐκάλουν· νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ', ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑποςάθμην.

v. 1086 Συνεκποτέ' ἐςί] Ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον. C. D'O. At LB. in ipso versu *Aristophanis* ostendit, συνεκποτέον ἐςι] ἄξιον ἐςὶ ἐκπιεῖν· quod tametsi metro nonnihil adversetur, nisi pro ἐςὶ simul refingas ἔτι, idem tamen non *Apostolius* solum praefert C. XVII, 61. sed etiam Edd. Bas. *Crat. Farr.* quae plerumque concordant, et *Gryph.* Receptae lectioni, quam forma loquendi Attica commendat, praeter reliquas Edd. patrocinantur *Suid.* in V. et *Eustath.* ad Il. A. p. 59. v. 30. καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, συνεκποτέα ἐςί σοι καὶ τὴν τρύγα· Il. I. p. 759. v. 39. καὶ, συνεκποτέ' ἐςί σοι καὶ τὴν τρύγα· ubi quod primum profert *Sophoclis* est, proximum, οὐ γυναικῶν ἡσσητέα, *Comici* nostri Lysistr. v. 451. accedit *Schol.* ad Acharn. v. 393. his ipsis verbis Atticorum consuetudinem probans: vid. *Henr. Stephani* Anim. ad Libr. de Dial. p. 46. Τὴν τρύγα] τὴν ὕλην. C. D'O. τὴν τοῦ οἴνου ὕλην. C. LB. Quae vetus Enarrator de duplici usu τῆς τρυγὸς notat et mustum et faeces significantis, a ceteris itidem Grammaticis observantur: *Hesych.* in Τρύγα et Τρύξ· *Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 70. *Suid.* in Τρυγὸς γλυκείας, quod ab *Aristophane* sumtum in Pac. v. 575. τρύγα γὰρ καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν καὶ τὴν ὑποςάθμην. Faeces autem Attico more τρύγα dici, vel ὑποςάθμην, quam esse, qui minus recte ἰλὺν adpellent, monet *Phrynich.* p. 12. qui tamen vereor, ut admittat a *Thoma Magistro*, quum praeceptum ejus describeret, additam ὑπόςασιν· pari jure damnetur rarius, et adnotatum ab *Hesychio* vocabulum, Ὑποβορβόριον, ἡ τρύξ. *Moschopul.* περὶ Σχεδ. p. 92. Τρὺξ, τὸ ὑλῶδες τοῦ οἴνου, ἥτις καὶ ὑποςάθμη λέγεται, καὶ τρυγίας. Sequente versu C. LB. Κομιδῇ] λίαν. Σαπρά] σεσαπρωμένη.

v. 1088 Οὐκοῦν] Τὸ λοιπόν. Τρύγοιπος] τὸ σακελιςήριον. C. D'O. τρύγιπος] σακελιςήριον.

Ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω. 1090

Γρ. Ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τὶ βούλομαι.

Νε. Ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι. Χρ. Θάῤῥει, μὴ φοβοῦ·

1088 Οὐκοῦν τρύγοιπος.] Ὁ ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος. πρὸς ἃ οὖν εἶπεν ὁ νεανίσκος, ἀπήντησεν ὁ γέρων.

C. LB. qui ad oram libri Scholium ejusmodi exhibet: Τρύγοιπος· τρὺξ τρυγὸς ἡ τοῦ οἴνου ὕλη· τρύγοιπος δὲ λέγοιτ' ἂν κυρίως, δι' [illegible] τὴν ὕλην τοῦ οἴνου σακελίζομεν. De vocabulis Graeciae vergentis σακελλίζειν, σακλίζειν, et σακελιστήριον consule *Car. Du Cang.* in Gl. M. et I. Gr. qui ex Glossis MSS. ad Plut. *Aristophanis* proponit: οὐκοῦν τρύγοιπος τὸ σακελιστήριον. Interpretamentum *Scholiastae Suidas* habet, adlatisque *Comici* binis versibus insuper addidit: προπαροξυτόνως· καὶ τρυγοιπῶ ῥῆμα· ad quae si *Etymologum* exigas in Τρυγὴ p. 771. facile locum esse confusum deprehendes: restituere tamen proclive, si, quae librarii culpa temere sunt mixta, separaveris hunc in modum: Τρύγη . . . τρύχω· καὶ ῥῆμα τρυγῶ· ὅθεν . . . τρυγῷεν. Τρύγοιπος, ὁ ὑλιστὴρ, παρὰ τὸ ἰποῦσθαι τὴν τρύγα· καὶ ῥῆμα τρυγοιπῶ. Quanquam Attici τρύγοιπον sibi vindicent, nimis tamen fastidiose *Phrynichus* p. 54. ὑλιστῆρα repudiat, qui *Polluci* quidem non displicuit X, 76. ὑλίζειν certe, et quae inde componuntur, jam veteribus nota: καθυλίσαι οἶνον, *Athen.* X. p. 420. D. E. οἶνος διυλισμένος ἐκ Τύρου inter delicias numeratur a *Pallad.* in Vit. Chrysost. p. 112. Prave legitur ἠλυστὴρ, quasi ab ἰλὺς, apud *Tzetz.* Chil. XIII. v. 421.

v. 1089 Εἴσιθ' εἴσω] Εἴσελθε ἐντός. Τῷ θεῷ] τῷ Πλούτῳ. Ἀναθεῖναι] ἀναθῆσαι. Τούσδ' οὓς ἔχω] τούτους οὕστινας κρατῶ. Αὐτῷ] τῷ θεῷ. Οὐκ

---

37 Πολλάκις] Edd. priscae: Καὶ τρύγας τε. πολλάκις etc. inutilem syllabam abegit *Kusterus*. Idem apud *Suid.* in Συνεκποτέ' ἐστί σοι τὴν τρύγα nobis dedit: παλαιοὶ δὲ τρύγα καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν· νῦν δὲ τὴν ὑποστάθμην· nescio quo jure; siquidem Editio prima non secus ac *Scholiastes*, πολλάκις δὲ τρύγα etc. nec dissentit C. LB. in quo ta-

Οὐ γὰρ βιάσεται. Νε. Πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις·

1093 Οὐ γὰρ βιάσεται.] Ὁ ποιοῦσιν. 38 οἱ ἄνδρες, τοῦτο ἐπὶ τῆς γραός φησι, Οὐ γὰρ βιάσεταί σε ἡ γραῦς.

εἴσειμι] οὐκ εἰσελεύσομαι. Θάῤῥει] ἔχε θάῤῥος. Οὐ γὰρ βιάσεται] σε ὁ νέος, ὥστε μὴ εἰσελθεῖν. C. LB. Posterior illa interpretatio perversa ex eo manavit, quod in hoc libro per errorem versus 1091 juveni sit tributus, pars sequentis vetulae: emaculata postmodum hac labe Scholium tamen intactum remansit. Melius autem hic εἰσελεύσομαι, quam quod adscriptum est in D'O. C. τῷ εἴσειμι] εἰσέρχομαι: alibi magis commode vim futuri temporis Atticam in hoc praesente reddiderat.

men articuli caput ita scriptum reperi: Συνεκπομπεύειν ἐστὶ καὶ τὴν τρύγα σοι, συνεκποτέ τί σοι· ex quibus profecto nihil est prius, quam ut suspiceris quaedam interiisse: συνεκπομπεύειν certe ordini literarum accurate respondet; exciderit que forte, quod huic verbo confirmando adjectum erat exemplum: quo factum est, ut initium sequentis articuli aliquantulum turbaretur. Ceterum *Suidas*, tanquam si proverbium exponeret, addidit, ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος, εἶτα ὀλιγωρήσαντος: quod ab *Apostolio* solum est excerptum: paulo quidem obscurius: liquet autem satis, figura proverbiali hoc dicere voluisse Chremylum: Quum aniculae quanquam decrepitae, ut egestatem tuam larga liberalitate sublevaret, morem gesseris, tuum nunc est, ut ne faeces vetulae senilesque sordes, postquam repente locupletatus alieni auxilii non amplius indiges, utilitatis olim perceptae immemor adsperneris. Manifesta est haec sententia ex adolescentis responso, subditoque statim Chremyli dicto: neque tamen ambigui quiddam hic latere negavero, quod eum in modum intelligi queat, quem *Berglerus* exposuit ad *Alciphr.* p. 111.

38 Οἱ ἄνδρες] In margine D'O. C. nihil aliud, quam: τὸ βιάσεται ἐπὶ ἀνδρός. Recte *Scholiastes* sensum enodavit: sed scenae more ludi in

Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.

1094 Ὑπεπίττουν χρόνον.] Οἷον 39 ἠσίλγουν, ἀντὶ τοῦ,

v. 1094 Ὑπεπίττουν] Conspirant Edd. quotquot inspexi, in hanc scripturam: verum ad marginem Ed. *Gryph.* notatum video, γρ. καὶ, ἐπίττων. non aliter legerat *Orus*, teste *Etymol.* p. 656. v. 6. Οἱ δὲ, ὅτι κατὰ συνήθειαν πίττα λέγουσιν ἀντὶ τοῦ, φίλει, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν ἐπίττων, ἀντὶ τοῦ ἐφίλουν. Ὧρος." Hinc non nisi forma verbi discedunt nostri Codices: nam in utroque pariter: ἐπίττουν] ἐγάμουν· quibus suffragatur *Suidas*: neque *Scholiastes* non videtur idem invenisse, ut qui πιττοῦν, non ὑποπιττοῦν in explicatione ponat; quod eo que licet vitiosum magis convenire videtur sequentibus: Ἔπιτον δὲ δι' ἑνὸς τ etc. Brevius ad oram C. LB. notatur: Πρότερον ἐπίττουν· ἤγουν ἠσέλγαινον, κατεφίλουν, ἐσυνουσίαζον· πιττοῦν δὲ κυρίως τὸ πίττῃ χρίειν τὰς ναῦς· omitti vides πλατείας, qua voce non invitus caream: neque enim intelligo, quid utilitatis ad rem explicandam adferat, quandoquidem omne navium genus erat πισσόχριστον· nisi tamen ad eas sit referendum, quae proprio nomine πλάται gravissimis oneribus vehendis inserviebant, ideoque forte pice densius obducebantur. Pro ἐκίνουν *Kusterus* in libro suo ἐβίνουν adscripsit; quomodo jam olim apud *Suidam* in Ληκώμεθα, βινώμεθα sibi magis placere ostenderat, quam κινώμεθα· mutatione nulla opus est; qua vi κινεῖν saepe sumatur, qui *Aristophanem* triverit, ignorare non potest: neque hoc *Kusterum* ipsum praeteriit ad Equ. v. 873. unde simul constat, haec verba nonnunquam alterum in alterius locum migrare.

---

ambigua verbi βιάζεσθαι potestate perspicuum est.

39 Ἠσέλγουν] Partem *Suidas* dedit in Πιττοῦν· Scholium integrum in Ἐπίττουν. Editus habet, ἠσέλγαινον, κατεφίλουν· scriptus LB. pariter ac *Scholiastes*, ἠσέλγουν. Idem repraesentat ἔπιττον tam in articuli fronte, quam in *Aristophanis* versu: id-

Γρ. Βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι. 1095
Χρ. Ὡς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γραΐδιον,

κατεῖφίλουν. Πιττοῦν δὲ ἐστι κυρίως, τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν· ἔνθεν οὖν μετήνεγκε τὴν λέξιν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκίνουν, συνῆλθον.

1097 Ὥσπερ λεπάς.] Λεπὰς 40 κογχύλιον ἐφιζάνον ταῖς πέτραις· ὅτ' αὐταῖς προσπήγνυται, δυσαποσπάστως ἔχον, ἐπειδὰν

probabilius est, quia *Suidas*, perpetuus ejus descriptor, consentit. Certum tamen, illa lectione admissa, versum non stare: atqui levi negotio huic vitio subveniri potest, inserta modo particula ἂν, quae sententiae nihil deterit: Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ἐπίττουν ἂν χρόνον. Verum haec ita dico, ut publicatae scripturae controversiam minime moveam: ipsum illud verbum ὑποπιττοῦν, sed propria vi, *Lucianus* habet in Jov. Trag. p. 216. ὑποπιττούμενοι κέρνοι τε καὶ μετάφρεναι· Schol. πίσσῃ πλαττόμενος. Ceterum πισσῶν, vel πιττῶν ab *Etymologo* notatum, etsi legi conveniat, vix tamen in usu fuisse reperias: πιττοῦν frequentatur, praesertim de mollibus et cinaedis, qui dropacem passi barba volsa, ut *Africanus* apud *Gellium* ait, feminibusque subvolsis ambulabant: vide *H. Grot.* ad *Martian. Capell.* p. 227. Addita est illi verbo, quam Grammatici tradunt, deoscu-

---

40 Κογχύλιον] *Suidas* excerpsit in Λεπάς, cujus locum in Edd. valde luxatum partim ex MSS. partim ex nostro *Scholiaste Kusterus* emendavit. Operae sit cognovisse lectionem libri LBatavi: Λεπὰς δὲ κογχυλίου εἶδος, ὃ τ. π. π. δ. ἔ. ἐπειδάν τις αὐτοῦ β. λ. εὐεπίφορος δὲ ἐπὶ τῷ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης· παρ' ὑπόνοιαν· ὥσπερ λεπὰς πέτρᾳ, οὕτως ἡ γραῦς τῷ μειρακίῳ. Ubi primum κογχυλίου propius ad *Scholiasten* accedit, quam, quod editur, κοχλίου· deinde, quamvis αὐτοῦ, non secus atque Edd. Scholiorum cunctae, retineat, adscivi tamen αὐτὸ ex legitimae structurae norma: alioqui scribendum fuerat λαβέσθαι. Quod recte *Kusterus* ex Ed. Mediol. observaverat in *Suida*, hic neglexit. Tum, si ductum libri nostri sequaris, facile refingi posset, εὐεπίφορος δὲ ἐπὶ τὸ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης. Postremo rejicienda non videtur amplior illa

Ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται!

ΧΟΡΟΥ.

αὐτὸ βουληθείη λαβεῖν. εὐεπίφορος δέ ἐστιν εἰς τὸ λαμβάνειν ὁ
·οφάνης. παρ' ὑπόνοιαν δὲ, ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ. λεπὰς
'ον εἶδος ὀσπρίου.

i potestas, quasi dixeris, *it oscula conglutinare:* ιe diversa fuerit ratio, ιtius, ut pluribus in ιis solet, producatur, *plexus adglutinare.* Ne-, an ita capiendum sit πιττοῦν in *Cratini* loco *Schol. Sophocl.* ad Ai. v. 205. et *Suid.* in ώτης· Ὄψει γὰρ αὐτὴν οὐ πολλῷ χρόνῳ Παρὰ δεσμώτησι καταπιττουμένη. ubi sane fallit C. LB. ferens καταπιπτουμένην, verbum analogia lin- Graecae respuit.

1095 Βάδιζ'] Ἀπέρχου. B. Κατόπιν] ὄπισθεν. LB. Ὡς] λίαν. LB. Εὐτόνως] ῶς. Τὸ γραΐδιον] ἡ γραῦς LB. συνίζησις. D'O Ὥσ- καθεί. LB. Λεπὰς] εἶδος ιν. LB. D'O. Τῷ μειρα- τῷ νέῳ. LB. τῇ πέτρᾳ. Προσίσχεται] προσκολ- . LB. D'O. nisi quod lterum λ praetermittat: ον vero legendum esse t per συνίζησιν tanquam ν, ut v. 536. 688. Ec- v. 944. vid. ad v. 674.

Ita in Nub. v. 314. ἥρῳναι, de quo *Salmas.* ad *Herod.*

---

figurae παρ' ὑπόνοιαν explicatio; cui tamen si quis adjungi velit προσίσχεται forte per incuriam praeteritum, per me licebit. Initium Scholii coaluit ex binis interpretationibus, ideoque ordinem habet paulo inpeditiorem: scribendum est vel, λεπὰς κογχύλιον ἐφιζάνον ταῖς πέτραις καὶ δυσαποσπ. etc. vel, λεπὰς κογχύλιον, ὃ ταῖς πέτραις προσπήγνυται, δυσαποσπάστως ἔχον· opportunus *Aeliani* locus de Anim. VI, 55. Αἱ λεπάδες, οὐκ ἂν αὐτὰς ἀποσπάσαις τῶν πετρῶν, οὐδ' εἰ λάβοις δακτύλοις τοῦ Μίλωνος· mox: ὅτις δὲ ἐπιχειρεῖ λεπάδα ἀποσπάσαι τῆς πέτρας, ᾗ προσέχεται. Praeterea C. LB. margo talem explicationem praebet: Ἡ λεπὰς εἶδος ὀσπρίου ἐστίν· ἥτις ἐμπεφυκυῖα τοῖς θαλασσίοις βράγχεσιν (lege, βράχεσιν) ἔχεται αὐτῶν ἄγαν ἰσχυρῶς.

ACTUS QUINTI SCENA PRIMA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Καρίων, Ἑρμῆς.

Καρ. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
Οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον

1098 Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων.] Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οδ, ὧν τελευταῖος,

Dedic. Stat. Reg. p. 143. notatique a *Scholiasta* ἤθεοι pro ἠΐθεοι. Νηρήδων χορὸς apud *Euripid.* Troad. v. 2. Quod autem τῷ μειρακίῳ addiderit, τῇ πέτρᾳ, ideo factum, ut lectorem doceret, vel supplendum esse, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται, ὥσπερ λεπὰς τῇ πέτρᾳ, vel potius, ut *Scholiastes* etiam observat, praeter opinionem ad aures accidisse τῷ μειρακίῳ, quum expectassent τῇ πέτρᾳ· prorsus simili ratione in Vesp. v. 105. Ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.

v. 1098 Ὁ κόπτων] Ὁ κρούων. C. D'O. cujus in margine adnotatum: Κόπτει τις τὴν θύραν, ὅταν ἔξωθεν κρούῃ· Ψοφεῖ, ὅταν ἔσωθεν. Verum in LB. legitur, ὁ κόψας] ὁ κρούσας· atque ita *Moschopul.* περὶ Σχεδ. p. 62. ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀριστοφάνει, Τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; Τουτὶ τί ἦν] ὃ ἤκουσα. Οὐδεὶς ἔοικεν] κόψας αὐτὴν φαίνεται. Δῆτα] ἀληθῶς. Τὸ θύριον] ἡ θύρα αὕτη. C. LB. In D'O. Τὸ θύριον] ἡ θύρα Ἀττικῶς· et φθεγχόμενον ea scribendi forma, quam in hoc verbo pro more serioris Graeciae saepius adhibet: tum uterque Codex: ἄλλως κλαυσιᾷ] ματαίως ἠχεῖ. Ora vero LB. hoc scholium habet: Κόπτειν, ψοφεῖν, καὶ κλαυσιᾷν τὴν θύραν διαφέρει· κόπτειν μὲν γὰρ λέγεται, ὅταν εἰσιέναι τις μέλλῃ, καὶ τὴν θύραν ἔξωθεν πλήττῃ· ὡς τὸ, τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; ψοφεῖν δὲ, ὅταν ἐξερχόμενός τις αὐτὴν ὑπα-

41 Οὐ θυρίον] Haec in ora LB. C. etiam prostant: melius ibi, quam in cunctis Edd. ὅριον· eoque spiritu scribi curavi: accedit ad finem θύμιον, quod in nostris deest. *Eustath.* ad Il. B. p. 268. v. 8. observari jubet τὸ κώμιον ὑποκοριστικῶς λεχθὲν καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα, λύριον· θύρα, θύριον. Paulo clarius rem totam

φθεγγόμεναι ἄλλως κλαυσιᾷ. Ἑρ. Σέ τοι, σέ τοι 1100

Ἰν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς.

τέλει κορωνίς.

8 Τουτὶ τί ἦν.] Ὁ Ἑρμῆς ἔκοψε· καὶ ἐξελθὼν ὁ Καρίωνα εὗρε. τὸ θύριον, καὶ 41 οὐ θυρίον. τὰ γὰρ εἰς ον ι ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα προπαροξύνονται, οἷον, ἔριον, ὅριον, καὶ ἕτερα.

κανοῖγοι· quemadmo-
.tticorum παρθίγειν et
γειν τὸ θύριον· *Alciphr.*
p. 30.) καὶ ἦχον τινὰ
ί· ὁ τοιοῦτος γὰρ ἦχος
καλεῖται· ὅταν δὲ ὑπ'
κινῆται μόνη, καὶ ἦχον
τούτου ἀποτελῇ, ὁ τοιοῦ-
ις ἢ τρισμὸς κλαυσιᾷν
. Quod autem exem-
e adtulit, existiman-
st sumi ex Nub. v.
ınde et *Thomas* peti-
Κόπτει, et forte *Mo-*
lus eo loco, quem
proposui. Ceterum in
ımici κλαυσιᾷν subtili-
nodum philosophatur,
nque literarum κ et
ıum adcommodatissi-
expendit *Eustath.* ad
, p. 1901. v. 19. quo
januae gementis stre-
ille λεῖος καὶ ἄῤῥοιζος
indicetur; contra ac
Iomerus, cui —— ἔ-
καλὰ θύρετρα Πληγέν-
ίδι —— ut asperitate
vivide redderet μεγά-
ιας εὖ ἀραρυίας τρισμὸν
Ibi vides, sicuti in

Scholio, januae memorari τρισμόν. Sic *Nilus* de VIII. vitiis C. VI. ἔτριζεν ἡ θύρα, κἀκεῖνος ἐξήλατο· perbene vetus Interpres: *Stridorem janua dedit, et ille protinus exilivit.* Pari modo de calceis inter ingrediendum crepitantibus ponitur; velut Momus, quum Venerem ipsam criminari non posset, reprehensione dignum censuit, ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα apud *Philostr.* Ep. XXI. Quod autem ad illu-

---

enucleat Etymologicum Bibliothecae LB. MS. in Αηδος· ubi docet, si ὑποκοριστικαὶ παραγωγαὶ sint δακτυλικαὶ, πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον, ut, ψωμίον, ὠτίον, κλειδίον, παιδίον, κηρίον, δᾳδίον· εἰ δὲ ἐν τρισὶ βράχεσιν ὦσι, προπαροξύνονται· θρόνος, θρόνιον· πτυχὸς, πτύχιον· φλέβιον, τόπιον, ὅριον, μόριον, κόριον, λόγιον.

Λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον. Καρ. Οὗτος, εἰπέ μοι,
Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;
Ἑρ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας.
Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ·

1111 Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι.] Διχῶς νοεῖται· Ἡ γλῶττα τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδοται, ἐπειδὴ 42 θυομένων δεσπότης ἐστίν· ἢ τῶν

strandam rem praeterea *Eustathius* adjecit, ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι τὰ τοιαῦτα θύρια ἐθέλειν κλαίειν, ὡσεὶ νεογιλὰ σκυλάκια, tale jam est, ut prope a ridiculo distet. Protulit *Aristophanis* haec verba *Suidas* in Κλαυσιῶν, κυρίως τὸ ἠχεῖν αὐτοματὶ τὸ θύριον· quae interpretatio commoda est, et tenenda.

v. 1101 Ἀνάμεινον] Mendose C. D'O. ἄμεινον] καρτέρησον. Καρτερεῖν pro *expectare, expectandi causa remanere* communis est, et recentioris Graecorum linguae. Ἀνάμεινον] πρόσμεινον. C. LB.

v. 1103 Μὰ Δί'] Οὐ. Ἔμελλον] κρούειν. C. D'O. κόψειν περισσότερον. LB. Recte locutionem supplent: nihil est frequentius, quam ut verbum aliquod praecedens ad μέλλειν animo sit repetendum: de quo genere, quod eruditos nonnunquam fefellit, dixi ad *Lucian.* Dial. Mort. XXIX. Φθάσας] προφθάσας. C. D'O. προλαβών. LB. qui Grammaticam observationem adlitam margini praefert ejus pretii, quales a recentioribus proficisci solent: Φθάνω τὸ καταλαμβάνω τὶ ἤγουν ἄνθρωπόν τινα, ἢ τόπον· ἐκ τούτου φθάνω καὶ τὸ προλαμβάνω, οἷον, ἔφθη εἰπών· ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου λέγεται κἀνταῦθα· καὶ ἡ σύνταξις, εἶτα ἀνέῳξας τὴν θύραν δηλαδὴ φθάσας, ἢ προλαβὼν ἐμὲ μέλλοντα κόπτειν αὐτήν. Ἐκκάλει] ἔξω κάλει. C. LB. qui deinceps idem ter adpinxit ad ἔπειτα. Τοὺς θεράποντας] τοὺς δούλους. C. D'O. αὐτοῦ, τοὺς

---

42 Τῶν θυομένων] *Suidam*, ut credo, salebrae deterruerunt, ne quicquam aliud ex hoc Scholio praeter haec paucula describeret: Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι

Ἔπειτα τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία· 1105
Ἔπειτα τοὺς θεράποντας· εἶτα τὴν κύνα·
Ἔπειτα σαυτόν· εἶτα τὴν ὗν. Καρ. Εἰπέ μοι,
Τί δ' ἐςίν; Ἐρ. Ὁ Ζεὺς, ὦ πόνηρε, βούλεται,
Ἐς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον,
Ἁπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. 1110
Καρ. Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.

καταρωμένων ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀρχή. Καλλίςρατος δὲ τῶν θυομένων

συνδούλους σου. Τὴν κύνα] τὴν σκύλαν. LB. Σκύλος, σκύλη et σκύλα vocabula Graeciae labentis notata sunt in *Du Cangii* Gloss.

v. 1108 Ὦ πόνηρε] Ὦ γεωργέ. C. LB. Idem interpretamentum suppeditavit C. D'O. ad v. 220. 265. Συγκυκήσας] συναθροίσας· nam εἰς ταυτὸν exposuit, εἰς ὅμοιον, εἰς ἓν C. LB. συμμίξας. D'O. Τριβλίον] ἀγγεῖον. ita D'O. ut saepe apud Medicos, praesertim in libris vetustis: alter emendatius τρυβλίον. Ἁπαξάπαντας] ὁμοῦ ὅλους. Ἐμβαλεῖν] ῥίψαι, ἐνθεῖναι. C. LB. Εἰς τὸ βάραθρον] εἰς τὸν ᾅδην. C. D'O. hoc quidem in *Aristophane* declarando nimis Christiane: orcum inferorumque sedes infaustas βάραθρον adpellant Ecclesiastici scriptores, neque rarum εἰς βάραθρον τοῦ ᾅδου, vel τῆς γεέννης ἐμβληθῆναι· alias non secus ac Graeci pro *certissima pernicie*, vel *exitio* ponunt, ut monuit *Suicerus* in Thes. Eccles. quem ego miror persuadere sibi potuisse, βάραθρον usquam in bonam partem accipi: nam eo in loco, unde rem inauditam collegit, quid clarius est, quam legi debere βάθρον;

v. 1111 Τέμνεται] *Eustathium* memoria fefellit, quum scribebat, γίνεται· verbum est in hac re proprium τέμνειν. Proferam additas in-

---

τούτων τέμνεται· τουτέςιν, ἡ γλῶττα τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδοται· Καλλίςρατος δέ φησι, τῶν θυομένων τὰς γλώττας κήρυξιν ἀπονέμεσθαι· quae *Schottus* quum inter proverbia reponeret e *Suida* collecta, nescio quomodo sit factum, ut hunc Callistrati esse versum incogitanter dicat. Margo C. LB. talem explicatio-

Ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
Ἡμᾶς; Ἑρ. Ὅτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων

φησὶ τὰς γλώσσας τοῖς κήρυξιν ἀπονέμεσθαι· διὸ καὶ τὸν Ποιητὴν ποιεῖν τῷ Ἑρμῇ τεμνομένας αὐτάς. καὶ τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν

ter versus LB. C. explicationes: Τῷ κήρυκι] ἢ τοῦ κήρυκος· quod et D'O. habet: τούτων] τῶν ζώων· τέμνεται] κόπτεται, δίδοται. Quae tam discordia vix extricari possent, nisi duplicem interpretandi modum in margine scholium, quod infra ponam, nos edoceret.

v. 1112 Ἀτὰρ] Vitium in utroque Codice semper fere peperit vox ex altero versu in alterum translata: ἡμᾶς ex sequenti huc utrobique adhaesit: quare particula γε caret C. LB. aliam

---

nem subministrat: Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων· διττῶς τοῦτο· ἡ γλῶττα τούτων, ἤγουν τῶν ζώων, τέμνεται τῷ κήρυκι, ἤγουν σοι· ταυτέστιν ἕνεκεν σοῦ· ἀποδίδοται γάρ σοὶ τῷ ὄντι κήρυκι τῶν θεῶν καὶ ὑπηρέτῃ· ἢ ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τῶν ἀγγελιῶν, τουτέστι σοῦ (l. σοὶ) τέμνεται· ἀντὶ τοῦ, εἴθε ἐκκοπείη. Quae tametsi satis liquido mentem auctoris explicent, nihilominus ad tenebras Scholii nostri dispellendas parum conducunt. Quod initio ponitur, διχῶς νοεῖται, ejus est, qui commentarios veterum ex diversis voluminibus in unum corpus redegit: minus autem opportune collocatum, quam in C. LB. ubi duplex intelligendi versus ratio mox explanatur: caruit hac inserta *Suidae* liber. De τῶν θυομένων δεσπότης bene judicavit *Kusterus*: causam haec continere debent, cur lingua victimarum Mercurio cedat; sicut in *Athen.* I. p. 16. C. προσνέμονται δὲ αὐτῷ αἱ γλῶσσαι διὰ τὴν ἑρμηνείαν· ergo videbatur τῶν ἑρμηνευμένων, vel potius τῆς ἑρμηνείας aeque saltem commodum, ac *Kusteri* τοῦ λέγειν. Pro καταρωμένων cogitanti venit in mentem καταρχομένων· initium a Mercurio auspicandi sacra ducebatur, quod scilicet ejus in honorem primas victimarum linguas prosicerent: κατάρχεσθαι τῶν θυμάτων *Dionysio Halicarnassensi* satis frequens quid sit, exposuerunt *Budaeus* Comm. L. G. p. 140.

Εἴργασθ᾽· ἀφ᾽ οὗ γὰρ ἤρξατ᾽ ἐξαρχῆς βλέπειν

λέγει ἥκοντα παρὰ Διός. κολακεύων δὲ αὐτόν φησιν, ὅτι τῶν ἱερείων ἡ γλῶττα τῷ Ἑρμῇ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις. ἄλλως. Εἰρωνικῶς, ὡσεὶ ἔλεγε, κακὰ συλλέγει, καὶ ἡμεῖς ἀδίκως αὐτῷ θύομεν τὰς γλώσσας. Ὅμηρος,

Οὐδ᾽ ἐν πυρὶ βάλε γλώττας.

Πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον ἔπαιζεν, ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι. * Ὅτι

Kühn. ad *Poll.* I, 27. *Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 960. Hanc emendationem qui probaverit, idem facile concedet legendum esse, καὶ τῶν καταρχομένων etc. nam ista praecedentibus adnectenda potius, quam per ἤ separanda videantur. *Callistrati* ratio multum hinc divergit: linguam enim eximiam victimae partem praeconibus adtribui, ideoque hic Mercurio, tanquam qui a Jove missus nunc illo munere fungeretur, omniumque praeterea praeconum tutelam gereret. Jam Lectorem adtentum considerare velim, an non melius haec, ordine paulisper mutato, ita legi conveniat: Καλλίστρατος . . . ἀπονέμεσθαι· καὶ τοῦτο δὲ, vel, διὰ τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν λέγει ἥκοντα παρὰ Διός· sequitur longe aliud alterius Grammatici interpretamentum: κολακεύων αὐτὸν φησίν· ὅτι . . . θυσίαις· διὸ καὶ τὸν Ποιητὴν ποιεῖν τῷ Ἑρμῇ τεμνομένας αὐτάς. Hic demum quadrat *Homeri* auctoritas advocata. In proximo scholio, quod itidem a prioribus discedit, vix erit, ut tolerabilem sententiam exsculpas ex istis, κακὰ συλλέγει· nisi pro eo positum existimes, quod *Eustathius* dixit δύσφημά τινα εἰπεῖν, quomodo Tragici τὰς τῶν ἀνθρώπων συμφορὰς συλλέγουσι· sed planiorem feceris orationem reponendo κακὰ ἀγγέλλει, quod ego ferme non dubito, quin genuinum sit. *Homeri* versus parum adcurate, et de memoria citatus: legitur enim Od. Γ, 341, Γλώσσας δ᾽ ἐν πυρὶ βάλλον· nec alibi quicquam in eo reperias, quod huc pertineat. Miror autem Grammaticos, qui ex Poëtarum principe evincere contendant, Mercurio linguas hostiarum fuisse inmolatas, quum tamen Mercurii apud eum mentio in hoc sacro fiat nulla. Sine dubio, quae stellulis adpictis seclusa sunt, *Fracino* debentur: *Eustathii* verba descripta ex Commentariis ad Od. Γ. p. 1471. v. 12. *Athenaei* ex lib. I. p. 16. B. C.

Ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην, 1115
Οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ᾽ οὐδὲεν
Ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς. Καρ. Μὰ Δί᾽, οὐδέ γε
Θύσει· κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ᾽ ἡμῶν τότε.

τὰς γλώσσας Ἑρμῇ ἔθυον, ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ· διὸ καὶ ὁ Κωμικὸς, δύσφημά τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰπόντος, ἐξονειδίζει λέγων, ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται· ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται τῷ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Εὐστάθιος Ὀδ. γ. Ἀθήναιος δὲ εἰπὼν, ὅτι αἱ γλῶσσαι τέμνονται τῷ

illi substituit D'O. Ἀτὰρ (δὲ) διὰ τί δὴ τοῦτ᾽ ἐπιβουλεύειν ποιεῖν ἡμᾶς. Quae lectio adeo non spernenda est, ut integra probari mereatur; certe nihil sit causae, cur vulgatae postponi debeat: nam infinitivus ita collocatur, ut cum Atticorum usu, et eo quidem exquisito, egregie congruat: vide *H. Stephan.* Append. de Dial. Att. p. 138. Nonnihil itidem discrepat *Thom. Mag.* in Βουλεύομαι· τί δὲ ταῦθ᾽ ἡμᾶς ἐπιβουλεύει ποιεῖν· quibus praefixum ἀτὰρ senarium quadrabit; neque tamen adfirmem eam fuisse libri veteris lectionem, quae probabilius orta credatur a memoria parum fideli. Minus apte *D. Heinsius* ad *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 229. et ἐπιβουλεύεσθαι scripsit, et *Comici* nostri verbum cum Hesiodeo τεκμαίρεσθαι comparavit.

v. 1115 Λιβανωτὸν] Λίβανον. C. LB. vid. notas ad v. 703. et *Foes.* Oecon. Hipp. in V. θυμίαμα. D'O. ut τὸ θυμιώμενον apud *Ammon.* et *Thom. Mag.* Ψαιστὸν] λαλάγγιον. C. LB. et D'O. Ἱερεῖον] θυσίαν. C. LB. θῦμα. D'O. idem praeterea, οὐκ ἄλλ᾽ οὐδὲ ἕν· qui mos scribendi saepe

---

43 Μόλις ἐπεστράφης] *Suidas* in Σωφρονεῖς· ἀντὶ τοῦ μ. ἐστράφης· ἢ καλῶς λέγεις. Ita Latine sunt versa, ut facile liqueat, non intellectum fuisse, quid vellet μόλις ἐστράφης, vel, quod melius in nostro *Schol.* legitur, ἐπεστράφης. Nisi capiatur in hunc sensum, *vix resipuisti, missisque D'.*

Ἑρ. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει·
Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι. Καρ. Σωφρονεῖς. 1120
Ἑρ. Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσιν

Ἑρμῇ διὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ ὅτι ἔσπενδον οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες, προσιστορεῖ καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας σπονδὰς ἐποιοῦντο τῷ Ἑρμῇ, καὶ οὐχ, ὡς οἱ ὕστερον, Διὶ Τελείῳ· δοκεῖ γὰρ Ἑρμῆς ὕπνου προστάτης εἶναι. *

1120 Σωφρονεῖς] ἀντὶ τοῦ, 43 μόλις ἐπεστράφης· ἢ καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις.

observatus indicio est, de vetustis membranis hunc librum prodiisse. Ἐπιθύει] θυσιάζει. C. LB. verum D'O. hic iterum nobis infinitivum ostentat ἐπιθύειν, quem ne ab errante librario profectum fuisse suspiceris, adscriptum habet θυσιάζειν· alioqui non raro contingit, ut culpam descriptoris patefaciat interpretatio adjecta. Equidem haud temere repudiandum arbitror, dum veteriores libri adhibeantur, qui causam alterutrius lectionis probent. Ἐπεμελεῖσθ'] προσνοεῖσθε. C. LB. Ἐπεμελεῖσθ'] ἐφροντίζετε. D'O. Ἧττον μέλει] ἐλάττονος φροντίς ἐστι. LB. οὐδαμῶς διὰ φροντίδος ἐστί μοί. D'O. Ἀπόλωλα] ἐφθάρην. Ἐπιτέτριμμαι] ἠφάνισμαι. LB. D'O.

v. 1121 Ταῖς καπηλίσιν] Τῶν καπηλίδων. C. LB. signi-

---

ceteris ad rem tuam, et propria commoda conversus es, non satis video, qualem usum haec interpretatio praestet: sic referendum erit ad illa priora, τῶν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει· quo fere pacto in ora C. LB. Σωφρονεῖς· ἤγουν καλῶς ποιεῖς μηδέ τι λέγων περὶ τῶν ἄλλων θεῶν· nam de se solo quoque dixerat, ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι. Attamen verum est, Comica facetia Carionem ludere, quum se plane periisse Mercurius adfirmasset, respondendo, *bene sapis, qui fortunas tuas funditus eversas nunc perspicias.*

Πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι,
Ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·

1122 Οἰνοῦτταν.] Οὕτως τὴν ἐν οἴνῳ 44 πεφυραμένην μάζαν. τινὲς δὲ οἰνοῦτταν, εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον.

ficans, quamvis male, per casuum immutationem ἔχειν παρὰ ταῖς καπηλίσιν idem esse, quod ἔχειν παρὰ τῶν καπηλίδων πάντ' ἀγαθὰ, *a cauponis accipere,* vel, *nancisci rerum bonarum copiam.* In ora libri notatum: Κάπηλις καὶ καπηλὶς διαφέρει· κάπηλις μὲν γάρ ἐστιν ἡ τὸν οἶνον πωλοῦσα· καπηλὶς δὲ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς. Quae merae sunt Grammaticorum recentioris aevi argutiae: parum distat Scholium editum ad v. 435. Sequenti versu, illo quidem tum sententia, tum verbis expeditissimo, nescio quid turbatum in utroque Codice: proxime LB. ad vulgatam lectionem, Πάντα τ' ἀγάθ' ἕωθεν· multo longius discedit D'O. Πάντ' ἀγέσθ' ἕωθεν· additumque modo τῷ εἶχον] ἔργον, quasi voluisset: πρότερον εἶχον ἔργον πάντα ἄγεσθαι, οἰνοῦτταν etc. *antea laboris erat non parum insumendum, ut omnia, quae donabantur, mihi auferrem.* Sed nihil est, quamobrem πάντ' ἀγαθὰ deseramus, quippe nitidam loquendi formulam, quam hoc ipso loco prolato illustravit magnus *Bentleius* ad *Callimachi* Ep. LIV. Ἕωθεν] ἐκ πρωΐας. Οἰνοῦτταν] μουστόπιτταν· C. LB. cum quo consentit D'O. praeterquam quod in utraque voce posteriore simplex τ dederit: in margine vero adscriptum: μελιττοῦττα δὲ, ὃ κοινῶς εἰώθασιν λέγειν ἀπόθερμα. Jam *Du Cangium* audiamus in V. μουστόπιττα, μουστόπιτα. *Placenta vino subacta. Glossae MSS. ad*

---

44 Πεφυραμένην] *Suid.* Οἰνοῦττα, ἡ ἐν οἴνῳ πεφυρμένη μάζα· οἱ δὲ, εἶδος πλακοῦντος etc. Φύρειν et φυρᾶν, πεφυρμένος et πεφυραμένος in membranis saepe commutantur. Dedi vero lectionem Ed. A. in posterioribus minus adcurate expressam.

45 Κάθημαι πεινῶν] Quis horum, si sic nude ponantur, sit usus, me quidem fugit: videamus, an lucis aliquid a *Suida* haurire liceat, quum scribit: Ἀναβάδην· ἐφ' ὕψους· ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν, καὶ κοιμᾶσθαι· quae ne dubites ex *Scholiaste* fuisse sumta, subjicitur hic ipse

Νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

1124 Ἀναβάδην.] Ἀντὶ τοῦ, 45 κάθημαι πεινῶν. ἄνω, φησὶν, ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος· οἱ γὰρ διάκονοι τοὺς πόδας ἄνω εἶχον πρὸς τὸ μὴ βαρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ δρόμου.

Plutum Aristophan. πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς οἰνοῦτταν μέλι. μουστοπίτταν. *Ubi Thomas Magister in Scholiis MSS.* οἰνοῦττα μὲν ἐςὶ ἡ κοινῶς λεγομένη μουστόπιτα· μελίττουτα δὲ ἡ κοινῶς λεγομένη ἀπόθερμον. Eadem *Thomae* verba exhibuit in Ἀπόθερμον. Ἐσθίειν] τρώγειν· atque ita v. 1129. in utróque Codice: Κατήσθιον] ἔτρωγον· τρώγειν eam propriam habet vim in vulgari Graecorum lingua.

v. 1124 Ἀναβάδην ἀναπαύομαι] Ἤγουν, ἐπάνω ἔχω τὸν πόδα εἰς τὸν ἄλλον. C. LB. ἤγουν, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πόδ' ἔχω (ἔχων) κεῖμαι. D'O. Adverbium non eodem modo a veteribus explicatum, qua de re alias adcuratius agemus: nostri enarratores intellexerunt, *sedere*, vel *recumbere altero pede*, aut *crure in alterum injecto*; quod dici solet ἐπαλλὰξ, sive, ἐναλλὰξ ἴσχειν τὼ πόδε. Multum abit *Hesychius* loco contaminatissimo, quem hoc pacto refingendum esse arbitror: Ἀναβάδην, ἐν σκίμποδι καθέζεσθαι ἀνάβαντα καὶ μετέωρον· quae copulata fuerant, male sunt divulsa: juvat *Suidas*, Ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι. Suspicor autem explanari *Ctesiae* locutionem de Sardanapalo indecore inter feminas adsidente, ἀναβάδην ἕζεσθαι, vel καθίζεσθαι, quam et *Pollux* consignavit III, 90. VI, 175.

---

versus *Aristophanis*: nam quae deinceps sequuntur, pertinent ad Acharn. v. 398. recte vero, quod erat in Ed. Mediol. ἀφ' ὕψους mutatum censeo in ἐφ' ὕψους. Jam si illud temeritate librarii elapsum huc revoces, et scholio inseras, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ὕψους κάθημαι πεινῶν, bene se locus habet, et continet interpretationem a proxime subjuncta diversam: quare, secus atque in prioribus Edd. inde separandum: etenim valde differunt, *in sublimi*, quo quis escenderit, *sedere*, et, *pedibus sursum porrectis cubare*, quod est ἄνω ἔχειν τοὺς πόδας κοιμώμενον, ut satis liquet ex addita ratione: *quippe ministri servulique supini jacebant pro-*

Καρ. Οὐκοῦν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν 1125
'Ενίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων. 'Ερ. Οἴμοι τάλας,

1125 Οὐκοῦν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν.] Ἀντὶ τοῦ, ἐποίεις ζημιοῦσθαι τοὺς ταῦτα τὰ ἀγαθά σοι παρέχοντας. ὁ γὰρ Ἑρμῆς 46 τοιαῦτα ποιεῖ· καὶ ὁ Αἴσωπος γὰρ ἐν τοῖς Μύθοις τὰ αὐτὰ λέγει.

1127 Τοὺν τετράδι πεπεμμένου.] Ἡ τετρὰς ἐνομίζετο τοῦ 47 Ἑρμοῦ· καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπετίθεντο

v. 1125 Οὐκοῦν] Λοιπόν. C. LB. τὸ λοιπόν. D'O. Δικαίως] πάσχεις τοῦτο. C. LB. quam sententiam in margine paulo latius expositam invenio: δικαίως, φησὶ, πάσχεις ταῦτα, ὅτι ἐνίοτε ἐποίεις τοὺς σοὶ ταῦτα προσάγοντας ζημίαν ὑφίστασθαι. Ἐποίεις] ἡμῖν. Ἐνίοτε] ποτέ. C. LB. πάντοτε. D'O. Ἔχων] ἀφ' ἡμῶν. LB. παρ' ἡμῶν. D'O. Perperam ceperunt *Comici* mentem; sunt enim ad cauponas referenda: *enimvero jure nunc esuris, qui damnum aliquando cauponis adferres, unde tot commoda percipiebas.*

---

jectis in altum pedibus, ne fierent continua discursatione graves, atque intumescerent.

46 Τοιαῦτα ποιεῖ] Quanquam in his non omnino nullus sit sensus: *sic enim solet Mercurius, ut saepe, quae bene de se meruerunt, infortunio mactet;* videntur tamen desiderari quaedam ad orationem explendam, sed quae vix sine membranarum auxilio indagaveris.

47 Τοῦ Ἑρμοῦ] Ex Aldina repetitum τοῦ, quod Edd. ceterae praetermiserant. Fuit, qui mox scribendum crederet: ταύτην τὴν ἡμέραν ἀνετίθεντο τῷ Ἑρμῇ· cavendum est, ne conjectura speciosa quemquam decipiat: voluit *Schol.* solitos fuisse veteres isto die singulis mensibus doni quiddam aut pecuniae seponere Mercurio, quo Dei scilicet lucri praesidis favorem aucuparentur. Ἀποτίθεσθαι, quemadmodum Latinis *seponere*, sic usurpatur: *Paulus* dixit I. ad Corinth. XVI, 2. παρ' ἑαυτῷ τιθέναι, *seponere, quod in egenos conferatur.* Proxima *Suidas* in Lexicon suum retulit in Πεπεμμένου πλακοῦντες et Πέττουσα· priore loco integrior est MS. LB.

Οἴμοι πλακοῦντος τοὺν τετράδι πεπεμμένου.
Καρ. Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς.

τῷ Ἑρμῇ. ἔξω γὰρ τῶν ἑορτῶν, ἱεραί τινες τοῦ μηνὸς ἡμέραι νομίζονται Ἀθήνησι θεοῖς τισὶν, οἷον, νουμηνία καὶ ἑβδόμη Ἀπόλλωνι, τετρὰς Ἑρμῇ, καὶ ὀγδόη Θησεῖ.

1128 Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς.] Ἡρακλῆς

v. 1127 Οἴμοι] Φεῦ. Πλακοῦντος] ἕνεκεν τοῦ. C. LB. ἕνεκα. D'O. Genitivum pendere monent a celata praepositione, quemadmodum et *Scholiastes* ad Acharn. v. 209. Οἴμοι τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν· σφόδρα Ἀττικὴ ἡ φράσις· λείπει γὰρ τὸ ἕνεκα. Πεπεμμένου] ἐζυμωμένου. C. D'O. ἐ ἑκάστῃ τετράδι ζυμουμένου καὶ διδομένου μοι. LB.

ἐπειδὴ τῶν ἑορτῶν ἔξω ἱεραί τινες ἡμέραι ἐνομίζοντο etc. quomodo supplendum esse posterior ostendit. De diebus, qui quibus Diis essent sacri, librum *Philochorus*, religionis patriae callentissimus, conscripsit, teste *Proclo* ad *Hesiod.* Ἡμ. v. 770. Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ ἡμερῶν Ἡλίου καὶ Ἀπόλλωνος λέγει αὐτήν· ἡ δ' Ἡρακλέους καὶ Ἑρμοῦ ἐστιν· ἡ δὲ ἑβδόμη ἱερὰ Ἀπόλλωνος· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτέχθη· διὸ καὶ ἑπτάτονος αὐτοῦ ἡ κιθάρα· ἡ τετρὰς Ἡρακλέους· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτέχθη· quae sunt ad *Scholiastae* nostri locum adcommodatissima. Ex eodem opere manarunt, quae parvus *Homeri* Enarrator prodit ad Od. Υ, 155. Φ, 258. et *Suidas* in Τετράδι γέγονας. Vid. *Eustath.* ad Il. Ω. p. 1353. et *Jo. Meurs.* Denar. Pythag. c. VI. Adjiciam nunc Scholium orae C. LB. inscriptum: Τοὺν τετράδι πεπεμμένου· ἤτοι τοῦ καθ' ἑκάστην τετράδα τοῦ μηνὸς πεπεμμένου, ἤτοι ζυμουμένου καὶ κατασκευαζομένου· ἑκάστου γὰρ μηνὸς ἡ νουμηνία καὶ ἡ ἑβδόμη ἀφιέρωτο τῷ Ἀπόλλωνι· ἡ δὲ τετάρτη τῷ Ἑρμῇ· ἡ δὲ ἕκτη τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ ἄλλη ἄλλῳ. Verum est, quod de sexto mensis die, praecipue Thargelionis, narrat: illum enim et Diana, et philosophandi rationem obstetriciam professus Socrates natalem habuerunt: *Diogen. L.* II, 44. Vide *Jo. Rutgers.* ad *Apul.* p. 7.

Ἑρ. Οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον.

πλέων μετὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κόλχους σὺν Ἰάσονι ἐν Κίῳ τῇ νήσῳ ἐξελθὼν, καὶ πέμψας τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ 48 Ὕλλαν ὕδωρ ἀντλῆσαι, περιέμενεν αὐτόν· τοῦ δὲ ὑπὸ Νυμφῶν ἁρπασθέντος, Ἡρακλῆς πολὺν χρόνον ἐζήτει· ὕστερον δὲ ὑπό τινος αἰθερίας φωνῆς ἤκουσε,

v. 1129 Κωλῆς] Τοῦ μηροῦ· τοῦ ἐντέρου. C. LB. Prior eaque melior interpretatio sola est in D'O. Ἧν retinent non tantum Edd. cunctae cum Cod. LB. sed etiam *Athen.* IX. p. 368. E. et *Suidas* tam scriptus, quam editus in Κωλῆ. Verissime tamen summus *Bentleius* Ἀττικώτερον esse judicavit ἧς, ut mox, ὧν ἐγὼ κατήσθιον· neque aliter expressisse *Casaubonum* video Anim. in Athen. IX. c. 2. quorum duumvirum auctoritati quum planissime C. D'O. accedat, nitidiorem lectionem *Aristophani* reddere non dubitavi.

48 Ὕλλαν] Haec omnium Edd. est scriptura, litera quidem inerti abundans, sed quam vetusti tamen libri saepius adhibent. In *Suida* legas Τὸν Ὕλλαν κραυγάζειν· pro quo mire corruptus, sic enim censeo, MS. LB. Τὸν Ὕλλαν βαστάζειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· ἐπεὶ τὸν Ὕλλαν etc. idem vero Ὕλαν κραυγάζειν, neque ibi dissentit antiquus Codex. Utro modo melius exaretur, syllabae primae quantitas apud poetas contracta facile monstraverit. Herculis historiam magno clamore raptum Hylam citantis margo quoque D'O. C. praefert: Ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν ἐρώμενον τὸν Ὕλαν· (alterum λ superpositum) ὅτε γὰρ παρὰ τοῦ Θησου (hoc quid sibi velit, extricare nequeo: non enim congruit, quo figura ducere videtur, Θησέως; quanquam nec desint, qui cum Hercule Theseum Argonautis interfuisse memorent: an voluit Εὐρυσθέως;) ὁ Ἡρακλῆς ἐπέφθη (ἐπέμφθη) ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, εἶχε καὶ τοῦτον μεθ᾽ ἑαυτοῦ. Πέμψας οὖν τοῦτον λαβεῖν ὕδωρ, παρὰ τῶν πηγῶν ἡρπάσθη, ὡς ἱστορεῖ Θεόκριτος· (Eid. XIII.) καὶ τοῦ Ἡρακλέους τοῦτον ζητοῦντος παρὰ τῶν πηγῶν, τοῦτο ἤκουσε, Πόθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς. Quae rudius, et, ut recentiora plerumque solent, parum eleganter sunt scripta: πηγὰς autem videtur adpellasse νύμφας πηγαίας, quae Hylam rapuerunt: nam ut fontem Pe-

Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

Ἐλήφθη οὖν τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν μάτην προσδοκούντων.

1129 Οἴμοι δὲ κωλῆς.] Τοῦ 49 κώληκος λεγομένου· κῶλα δὲ τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων. ἔτι δὲ ἱερὸν ὁ βραχίων τῶν ἀλόγων ζώων. ἄλλως. τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς ἀγκύλας ὀσώδεις. διαβάλλει οὖν ὡς ὀσέα τοῖς θεοῖς προσφέροντας.

gas, in quem delapsus Hylas evanuit, auctore *Apollon. Rh.* I, 1222. cogitaverit, quis credere in animum inducat? Versus autem ille proverbialis de Veterum cujusdam tragoedia sine dubio derivatus, ubi Herculum, ut ab Hyla incassum quaerendo desisteret, vox coelo missa monuit, Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς· quae sententia tanto opere spectatoribus adrisit, ut paroemiae vulgaris privilegio donaretur. Αἰθερία vero φωνὴ eadem, quae οὐράνιος et θεία, et κληδών· quarum ex occulto, auctore latente, emissarum repentino adpulsu mentes superstitiosae valde commovebantur: *coelestis vox Livio* V, 52. et apud *Diogen. L.* I, 115. ῥαγῆναι φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ· earum in Tragoediis quoque, ut θεῶν ἀπὸ μηχανῆς, usus ad nodum fabulae solvendum. Pejus vice τοῦ Ποθεῖς *Apostolius* habet Ζητεῖς C. IX, 57. multoque magis id existimabis, si in memoriam revoces ex *Ammonio* constitutum a Grammaticis haud absurdum discrimen πόθου et ἔρωτος, verborumque ποθεῖν et ἐρᾶν, ex quibus hoc est praecipua vi praesentium, illud ad absentes pertinet: *Theocritus* etiam: Ἡρακλέης . . . . Παῖδα ποθῶν δεδόνατο —— Eid. XIII, 65. Adjectam vero explicationem aliunde, quam a nostro *Scholiasta*, *Michael* est mutuatus, quippe quae et verbis, et nonnihil etiam re dissideat: propinqua *Zenobius* dabit C. VI, 21. Versum ipsum, sed nullo comitatu instructum editus *Suidas* habet, MS. noster prorsus ignorat. Pro ἐλείφθη, quod omnes Edd. pervasit, fidenter rescripsi ἐλήφθη· idem ne facerem in προσδοκώντων, obstitit antiquorum exemplarium consuetudo scribendi, quae saepius offerre memineram προσδοκεῖν et προσδοκοῦντες ex more publici sermonis, quod castigatius προσδοκᾷν legi debuerat; ut in A. AA. XXVIII, 6. alibique crebro.

49 Κώληκος] Κωλῆνος *Suidas*, cujus locus in ordinem meliorem sic est redigendus: Κωλῆς, τοῦ λεγομένου κωλῆνος· κῶλα, (quomodo in Scholiis etiam pro κῶλα legendum esse vidit *H. Stephan.* Th. L.

Καρ. Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. 1130

1130 Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα.] Ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον 50 τὰ Ἀσκώλια. ἐν ᾗ ἥλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι ἀμπέλῳ τὸ ζῶον. ἀμέλει καὶ ἐπίγραμμα φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα, οὕτω λέγον,

> Κῆν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως δὲ τι καρποφορήσω,
> Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Ἀσκωλίαζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἅλλου· κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον,

v. 1130 Ἀσκωλίαζ'] Πήδα. Ἐνταῦθα] αὐτοῦ. Πρὸς τὴν αἰθρίαν] ἐν τῇ εὐδίᾳ. C. LB. Ἀσκωλίαζ'] πήδα· Ἀσκόλια, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου. Αἰθρίαν] εὐδίαν. C. D'O. Simillimus in Thesmoph. versus 1010. Ἐνταῦθα νῦν οἴμωζε πρὸς τὴν αἰθρίαν. Σπλάγχνων] καὶ οἴμοι ἕνεκεν. C. LB. οἴμοι. ἀπὸ κοινοῦ. D'O. Θερμῶν] τῶν ζώντων. C. LB. quod est absurdum: sunt enim viscera, quae aris ardentibus adolentur.

G. T. II. p. 527. G.) τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων· ἔστι δὲ ἱερὰς Ἑ. ὁ βρ. τῶν α. ζ. Ἀρ. Πλ. Οἴμοι etc. τὰς ἀγκύλας φησὶ, αἱ ὀστώδεις εἰσὶ etc. Nihil hic ab edita lectione variat liber vetustus, nonnihil in proximis: Κώληπτα· τὰ ὀπίσω τοῦ γονάτου μέρος ἢ κόξα. κώληξ· ἡ ἰγνύη τὸ ὀστοῦν. Ex quibus ita legendum opinabar: Κώληπα (nisi malis, κωλήπια) τὰ ὀπίσω τοῦ γονάτου, μηρὸς, ἢ κόξα· quanquam Lexicon MS. quo *Du Cangius* est usus in Κόξα, vulgatis adstipuletur: τὸ γόνατον autem vergentis est Graeciae: κώληξ scribas, an κώληψ, oppido paulum differt, nisi quod hac in parte membranarum veterum auctoritati cedendum putem. In Κωλεὰς aut corrigi placet, ὅτι Ἴωνος θύοντος ἱερεῖον, κωλῆν ἱέραξ ἐξήρπασε (ἥρπασε C. LB.) aut potius, Ἴ. θύοντος, ἱερεῖον κωλῆν etc. Mox Ἱερὸς Ἑρμοῦ *Kusterus* dedit *Suidam* secutus: mihi, cur ἱερὸν, quod cunctarum est Edd. rejicerem, nihil esse causae videbatur. Ceterum quod ait *Scholiastes*, notari homines, ac si ossa tantum Diis adolerent, etsi minus opportune huc adferatur, ipsorum tamen numinum querela fuit illa gravis apud Co-

Ἑρ. Σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον.

τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι, ἕνεκα τοῦ γέλωτα ποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθαινον, καθάπερ Εὔβουλός φησι·

—— καὶ πρός γε τοῦτο ἀσκὸν εἰς μέσον
Καταθέντες, εἰσάλλεσθε, καὶ καγχάζετε
Ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν.

micos, ut lepidissimi *Pherecratis* aliorumque versus declarant in *Clem. Alex.* Str. VII. p. 846. 847. Eodem tendit *Hermippi* locus in *Schol.* ad Aves v. 1406.

50 Τὰ Ἀσκώλια] Est, ubi bene meretur de hoc Scholio *Suidas*, cujus partem potiorem descripsit: neque nihil utrique conferet C. LB. qui articulum illum totum, cujus initium ab Ἀσκὸς Κτησιφῶντος ducitur, ad marginem habet adpictum, sed ab eadem, quae contextum ipsum expressit, manu. Scholii in nostris Edd. principium emendatius, quam apud *Suidam*: τὰ Σκώλια libri Lugdunensis, qui tamen alibi scripturam integram servavit, fontem erroris demonstrant a *Suida* commissi in V. Σκώλια· quamvis, ne temere quidquam in eum dicam, idem ille Codex facit, cui non hic tantum locus, sed propinqua multo plura desunt. Ἐν ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς facili mutatione splendescet, ᾗ vel ἐν ᾗ ἐνήλλοντο τοῖς ἀσκοῖς· pro οὕτω λέγον *Suidas* habet οὕτως ἔχον. Auctorem Epigrammati Euenum praescribit *Anthologia* I. c. 6. Videndus est, quem *Brodaeus* indicavit, *Politianus* Miscell. c. XXVI. In primo distichi versu *Suidas* editus cum Anthologia ἔτι, cum *Scholiaste* scriptus concordat δέ τι· utroque melius existimo, quod inde sponte nascitur, ὅμως δ' ἔτι καρποφορήσω· idque suo libro *Kusterus* adscripserat: in altero notabilior est lectionis varietas; habet enim noster Codex liquido, Ὅσσον ἐπιλεῖψαι· quod ego, quin genuinum sit et antiquae notae, vix dubito: nec, quae mutandi causa, quantumlibet inanis, fuerit, obscurum est. Apud *Homerum* quo-

Καρ. Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιςρέφειν.

Οὕτω καὶ Δίδυμος. ἄλλως. Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐνάλλεσθαι

que Od. Σ, 425. pro σπείσαντες aliis in libris extare λείψαντες *Stephanus* observavit. Γελωτοποιεῖν *Suidas*: in scripto Codice, ἐπὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν etc. legi debet, ut commode structura procedat, ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀ. etc. Pro ἐνωλίσθαινον, quod hinc in Indicem Thes. Gr. L. relatum defendi posse fateor, ex *Suida* malim ὠλίσθαινον, vel potius ἀπωλίσθαινον: illo composito usus est *Arrian.* Epict. III, 25. ἀνάλαβε κἀκεῖνα, ὧν ἀπώλισθες. Verum in *Eubuli* et titulo fabulae revocando, et ipsis versibus insigniter *Scholiastae* succurrit *Suidas*: nam primum, καθάπερ Εὔβουλος ἐν Δαμαλίᾳ φησὶν οὕτω, quanquam vitiosum comoediae nomen praebet: refingerem proclivi mutatione Δαμάλιδι, aut, quod *Meursio* videtur adrisisse, Δαμάλι α s. πρώτῃ, si nota foret *Eubuli* Δάμαλις· nunc ex memoratis apud veteres ejus fabulis nulla literarum ductu similior in mentem venit. quam vel Ἀμαλθείᾳ, vel Δαιδάλῳ· interea dum quid melius eruatur, utrovis contentus esto. Deinde legit: καὶ πρός γε τούτοις ἀσκοὺς εἰς μέσον· ut versum pede uno defectum expleret, summus *Bentleius* hunc in modum scripsit: Καὶ πρός γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον χαμαὶ etc. non *Scholiastes* solum ἀσκὸν, sed et Codex *Suidae* LB. ἀσκὸν ἐς habet; idque rectum esse res ipsa loquitur: conjectabam tamen, ne quid forte peregrini *Eubuli* verbis inmisceretur, —— καὶ πρός γε τοῦτ', ἀσκὸν ἐς μέσον Καταθέντες etc. ut alter ab ultimo pes pro anapaesto accipiatur. Ἐνάλλεσθε male *Suidas* inprobante metro: sed integer apud eum extat versus tertius, Ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος· quod ego jungendum existimo non cum τοῖς καταῤῥέουσιν, ut fecit interpres, sed cum καγχάζετε· *et simul omnes quasi signo dato jussi cachinnos tollitis ob eos, qui per utrem unctum defluentes provolvuntur.* Hoc illud est, quod vel ab arte militari, vel ab hortatoris remiges portisculo moderantis cantu tractum Graeci dicunt ἀπὸ κελεύματος, ἀφ' ἑνὸς κελεύματος, velut in *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 85. v. 28. ubi lectorem frustratur *Portus*, quum rectius putat κελεύσματος· alterum enim est magis Atticum, nota-

τοῖς ἀσκοῖς, ἢ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἅλλεσθαι. ἄλλως. Ἀσκώλια ἑορτὴ Διονύσου· ἀσκὸν γὰρ οἴνου πληρουντες, ἑνὶ ποδὶ τουτον ἐπήδων· καὶ ὁ πηδήσας ἆθλον εἶχε τὸν οἶνον.

1132 Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχνα.] Ἐπὰν γὰρ πνεῦμα δι'

v. 1132 Ὀδύνη] Ἤγουν πόνος. Ἐπιςρέφειν] ἔχειν. C. D'O. ἔχειν, κινεῖν. LB. In ipso versu praeterea D'O. habet, ἔοικεν ἐπιςρέφειν, quomodo metrum non minus numerose fluit. Ἐπιςρέφειν

---

tumque ab *Etymologo* p. 502. adjecto *Sophronis* loco, Οἵ γε μὴν κόχλοι ὥσπερ ἐξ ἑνὸς κελεύματος· vulgarem modum sequitur *Interpres Prouerb.* c. XXIV. 27. ἀβασίλευτόν ἐςιν ἡ ἀκρὶς, καὶ ςρατεύει ἀφ' ἑνὸς (vel, ut *Origen.* habet in *Cels.* IV. p. 221. ἀπὸ ἑνὸς) κελεύσματος εὐτάκτως. *Munckerus* igitur in *Hygino* F. XIV. p. 41. et *Martiali* merito tuetur *celeuma*, quod alioqui ne *Henrico* quidem *Stephano* nimis placuit in Gr. L. Th. T. II. p. 114. Extrema Scholii pars non est sana: pro τοῦτον ἐπήδων, quod priores Edd. tenent, *Kusterus* scribi jussit ἐπεπήδων· potuisset etiam ἐνεπήδων, ut ἀσκῷ πεφυσημένῳ ἐμπηδῶντες apud *Eustath.* ad Od. E. p. 1646. v. 22. et ἐνήλλοντο τῷ ἀσκῷ p. 1769. v. 47. cujus loco εἰς τὸν ἀσκὸν ἐνάλλονται dixit *Cornut.* de N. D. c. XXX. p. 218. sed eadem opera debuerat praecedens in τούτῳ mutare, ut structura verbi commode congrueret; quemadmodum *Poll.* IX, 121. Ἀσκωλιάζειν δὲ ἐκαλεῖτο καὶ τὸ ἐπιπηδᾷν ἀσκῷ κενῷ, καὶ ὑποπλέῳ πνεύματος, ἀληλιμμένῳ· hoc certe fuerit reponendum, aut εἰς τοῦτον ἐπήδων· pristinam lectionem, utut mendosam, servavi, ne lectori libera non sit optandi potestas. Quod additur, ὁ πηδήσας ἆθλον εἶχε τὸν οἶνον, verum non est; nam is demum praemio potiebatur, qui sic in utrem insiluerat, ut immotus consisteret, nec per lubricum prolaberetur: tale igitur interponendum fuerat verbum, quod eum adipiscendae victoriae modum indicaret: atque ita fere paulo plenius in Scholio legitur ad oram C. LB. adscripto: Ἀσκολίας' ἐνταῦθα] Ἀσκολία ἦν ἑορτὴ τοῦ Διονύσου, ἐν ᾗ ἀσκοὺς διαφυσσῶντες καὶ ὀγκοῦντες, ἐῤῥίπτουν καὶ ἄνωθεν ἥλλοντο ἐπάνω αὐτῶν ἑνὶ ποδὶ, [illegible]ινουν δὲ γέλωτα καταπίπτοντ[illegible] ὁ μέντοι μὴ καταπεσὼν ἐλάμβανεν αὐτὸν οἴνου πλήρη· quae parentem non nimis eruditum facile produnt.

Ἑρ. Οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.

ἐντέρων ὑποδύῃ, τὸ τοιοῦτον. γίνεται· 51 δέον πνεῦμα εἰπεῖν, ὀδύνην εἶπεν· πρὸς τὰ σπλάγχνα δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ κωλῇ καὶ τοῖς σπλάγχνοις.

1133 Ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.] Οἴνου καὶ ὕδατος· ζωρότερον γὰρ τὸ τοιοῦτο κρᾶμα. παίζει δὲ πρὸς 52 τους καπήλους. Ζητεῖται δὲ, διὰ

suspectum esse fateor: responsi jocus in ambiguo ludit: primum enim sic capi potest: *Dolor amissae dapis ad intestinorum memoriam convertere te, et reflectere videtur.* Deinde dubium non est, quin simul ad tormina ventris, quos στρόφους medici vocant, respiciatur: ideo πρὸς LB. exponit κατά. Junxit στρόφον et ὀδύνην *Comicus* in Thesmoph. v. 491. Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ 'νερ, κὠδύνη· στρόφους καὶ πνευμάτια, quae τὸν κεκλημένον ἀσχημονεῖν ποιοῦσι, *Damoxenus* apud *Athen.* III. p. 102. D. Hoc pacto sensus erit: *Dolor aliquis ad intestina, sive, in visceribus te videtur torquere.* Ut autem ἐπιστρέφειν ad priorem illam sententiam aptissime convenit, sic alteri, quod oportebat, minime respondet: nunquam enim, si bene memini, addidere veteres illi composito vim pungendi torquendique ventris; nec sane potuerunt: sensit hoc *H. Steph.* quum in Th. L. G. quasi subdubitans adnotabat: *Pro torqueo affertur ex Aristophane Pluto*, ὀδύνη etc. Quam ob rem, ut lectionem adipiscamur, quae utrumque sensum commode complectatur, omnino reficiendum puto, ἔτι στρέφειν· cujus particulae ope non erit, credo, qui neget acumen aliquod huic dicto majus conciliari: vitium vulgatissimum plurimis adhuc in locis inhaeret. Στρέφειν vero eo significatu perquam usitatum, praesertim apud Medicos: *Galen.* Gloss. Hippocr. Στρέφει, στρόφον παρέχει.

v. 1133 Ἴσον ἴσῳ] Ὕδωρ οἴνῳ. C. D'O. breviter et recte: *Aristophan.* apud *Athen.* XI. p. 472 D. —— τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα Ὑπερφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην· qui plura veterum testimonia profert X. p. 430. F. 431. Vid. *Kuster.* ad Acharn. v. 353.

---

51 Δέον] Ordinem invertendum esse paene mihi persuadeo. Δέον . . . εἶπεν· ἐπὰν γὰρ πνεῦμα etc. quibus hoc

Ταύτην ἐπιπιὼν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις.

οἷς μὲν ἄλλοις θεοῖς δέδοται ἄκρατος σπονδὴ, τῷ δὲ Ἑρμῇ ...μένη· καὶ φαμὲν, ὅτι καὶ τῶν ζώντων, καὶ τῶν τετελευτη... ἄρχει, καὶ παρ' ἀμφοτέρων τιμὰς δέχεται.

1134 Ταύτην ἐπιπιὼν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις.] Οὐκ ἂν ...ἔρας σχοίης τῶν κακῶν· οὐκ ἂν ἀναβάλλοιο...

1134 Ταύτην ἐπιπιὼν] In .B. integrum ἀποτρέχων it: additum ad ταύτην] ...αρδον. D'O. primo ver-i vocabulo inscriptum t, παίζων· ultimis ἀ-...δε. Dicam ad *Scholia*-

---

...it, illi πνευματώδεις, ἐμ-...ατοῦσθαι, ἐμπεφυσημέ-...icuntur. Alioqui mal-particulam interjungi, ...ὲν πνεῦμα etc. In proxi-...liminandum est δὲ· au-enim illius scholii alius accedenti diversam se-est interpretationem, λάγχνα non ipsius Mer-, sed ante commemora-...ctimarum, quibus fue-...actatus, intellexit: huic e πρὸς τὰ σπλάγχνα idem quod ἐπὶ τοῖς σπλάγχνοις.

Τοὺς καπήλους] Obsecu-um *Kustero*: in priori-erat τοῖς καπήλοις. His ...cta brevius habet *Sui*-n Κύλιξ, iisdem prope-...m verbis in Κεκραμένη ...μοι, nisi quod, διότι, ...σίν, καὶ ζ. καὶ τετελευ-...ων etc.

53 Πέρας σχοίης] Duplex interpretatio: prior ad οὐκ ἂν φθάνοις per se solum spectat: *licet hinc te quam potes celerrime proripias, non tamen invenias tibi malorum finem, nec imminentes miserias effugias*: pari modo eam loquendi formulam explicuit ad v. 876. altera conjungit, οὐκ ἂν φθάνοις ἀποτρέχων· *hoc insuper educto, tu ne distuleris, ne moram ullam interposueris, quin te quamprimum hinc facessas*: quemadmodum ad v. 485. οὐκ ἂν ἀναβάλλοισθε ἀποθανόντες· ἀντὶ τοῦ, ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσατε. Post ἀναβάλλοιο libro suo *Is. Vossius* adscripsit: ἄλλως. τοῦτο λέγων ἀπέπαρδε. Vix mihi dubium est, quin illam adnotationem chartae veteres suppeditaverint; eoque minus, quod, quae protulimus ex utroque Codice nostro, hanc suspicionem valde confirment: nec facile quisquam in eum sensum incidisset, nisi foret ab antiquis enarratoribus propagatus, quorum munere alia sunt bene multa, quae de scena fabularumque actione

Ἐρ. Ἆρ᾽ ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον; 1135
Καρ. Εἴ του δέει γ᾽, ὧν δυνατός εἰμί σ᾽ ὠφελεῖν.
Ἐρ. Εἴ μοι πορίσαις ἄρτον τιν᾽ εὖ πεπεμμένον

1135 Τὸν σαυτοῦ φίλον] Τοῦτο λέγει, ἢ διότι καὶ αὐτὸς διάκονος, καὶ ὑπηρέτης ἦν τῶν θεῶν, ὥσπερ οὗτος Χρεμύλου· ἢ διὰ τὰς βοηθείας, ἃς προϊὼν ἐρεῖ. εἰώθαμεν γὰρ οἱ ἄνθρωποι,

v. 1135 Ἄν τι] C. D'O. ἀντί] κατά· utrumque nihili. Ex ora C. LB. Scholion enotabo ad Τὸν σαυτοῦ φίλον] Πολλαὶ τέχναι ἀνάκεινται τῷ Ἑρμῇ, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τῶν κλεπτῶν· ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ θεράποντες κλέπται, τούτου ἕνεκα φίλον ἑαυτὸν Καρίωνος λέγει. Haud inepte profecto, maxime si, quae mox v. 1140. Carioni Mercurius exprobrat, comparaveris.

v. 1136 Εἴ του] τινός. Δέει] χρήζεις. Ὧν] ἀφ᾽ ὧν. C. D'O. In LB. scriptum erat Δέῃ] τινὸς χρείαν ἔχεις.

v. 1137 Εἴ μοι] Clare D'O. C. Οἴμοι, cui vereor ne quis novaturiens se defensorem paret. Εὖ πεπεμμένον] καλῶς κατεσκευασμένον. C. LB. Πεπεμμένον] ζυμωμένον. C. D'O. pro ἐζυμωμένον· nec minus corruptum versu sequenti, Καταφαγεῖν] ὠφελεῖσαι δηλαδή· scriptum oportebat, ὠφελήσαις, vel ὠφελήσειας· monstrare voluit, quo pacto integranda esset oratio. Νεανικὸν] νέον· uterque C. male: rectius *Suidas*: Νεανικόν, ἀντὶ τοῦ μέγα, καὶ δυνάμενον χορτάσαι νεανίαν· adjecto Comici utroque versu satis ostendens, ex Scholiis antiquis haec esse descripta: cave tamen probes

---

hausta nobis innotuerunt. Amplectitur eandem explicationem *Bisetus*, et simul statuit interrogative melius hunc versum pronunciari; quod mihi tamen minime necessarium videtur.

54 Ἐνίαις] Oratio non recte procedit: primum propositae vocis literae binae priores iterandae sunt, ἐν ἐνίαις· tum dubito, an sensus aptius aliquid requirat quam λεγομένου, quod licet colore nonnullo fucari possit, menti tamen Scholiastae, me quidem judice, parum respondet: voluit enim, ut opinor, adnotare, quibusdam in sacris fuisse interdictum, ne quid foras exportaretur, aut in

Δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικὸν,
Ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον. Καρ. Ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.

ὅταν εἰς ἀνάγκην ἐμπέσωμεν, εὔνοιαν πρὸς τοῦτον πλάττεσθαι, ἀφ' οὗ ἂν ἡμῖν ἔσται ὠφέλεια.

1139 Ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.] Ὡς 54 ἐνίαις θυσίαις λεγομένων

illam rationem, δυνάμενον χορτάσαι etc. Ὧν] ἀφ' ὧν. Ἔνδον] ἐντός. C. LB. D'O.

v. 1139 Οὐκ ἔκφορα] De accentu fuisse dubitatum, ἐκφορὰ sit efferendum genere feminino, an ἔκφορα plurali neutro, *Scholiastes* indicio est: ipse priori sententiae calculum adponit, ad quam firmandam quantum valeat productus *Theopompi* locus, quandoquidem praecedentia nos fugiunt, judicare non licet: in *Euphronis* certe versu apud *Athen.* IX. p. 380. A. si proba est, ut probabilis omnino videtur, *Is. Casauboni* emendatio, utique scribendum est —— οὐκ ἦν ἐκφορὰ Τότε τῶν κρεῶν σοι, οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ. Alteram rationem sequuntur non Edd. solum, quas prae manibus habeo, cunctae, sed etiam uterque Codex. Additur in LB. Οὐκ ἔκφορα] εἰσὶ τὰ κρέατα, ὥστε φέρεσθαι ἔξω· luculentius in margine proponit, quae huic interpretationi sunt stabiliendae: Ἀλλὰ οὐκ εἰσὶ τὰ κρέατα ἔκφορα, ἤγουν ἔξω διδόμενα· ἐκέλευσε γὰρ ὁ Πλοῦτος μηδὲν διδόναι ἔξω. Verum dixit; reperies enim illud Pluti mandatum v. 792. Aliter explicat, sed mirificum in

alius, qui sacri particeps non esset, usum cederet. Ideo reponendum forte ἀπολεγομένου, quod idem est aliquando, atque ἀπειρημένου. Si locum *Zenobii* componas C. IV, 44. versus hic *Theopompi* sumtus videbitur ex ejus Καπηλίσι, quarum etiam meminit *Poll.* VII, 158, ad eundem modum omnino corrigendus X, 145. et *Suidas* in Ἄττις, ubi C. LB. probam simul mendosamque tituli lectionem miscet, Καπηλίσι, et verba Comici sic refert, Κολάσομαί γ' ἔσω καὶ τὸν σὸν Ἄττιν. In Scholio quae sequuntur, καὶ εἰ μὲν οὐδέτερον etc. recentius adsumentum resipiunt.

Ἑρ. Καὶ μὴν, ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου 1140
Ὑφείλου, ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.
Καρ. Ἐφ' ᾧτε μετέχειν αὐτὸς, ὦ τοιχωρύχε·

τούτου. καὶ χρῶνται αὐτῷ οὐ κατ' οὐδέτερον πληθυντικὸν, ἀλλ' ἑνικῶς κατὰ θηλυκόν· ὡς Θεόπομπος,

Εἴσω δραμὼν αἴτησον. ἀλλ' οὐκ ἐκφορά.

Καὶ εἰ μὲν οὐδέτερον εἴη πληθυντικὸν, προπαροξύνουσιν· εἰ δὲ θηλυκὸν, ὀξύνουσιν.

modum C. D'O. Ἔκφορα] ἤγουν ἄξια ἐκβληθῆναι· quasi Mercurii preces eluderet subsannando: *haeccine tibi amicissimo meo praeberem, quae digna non sunt, ut foras ejiciantur:* sensu tam contorto si quis delectetur, non invidebo. Liquido patet ex Ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον, ab illo causam vocis derivari genere sacrificiorum, quorum partes domo vel aedibus sacris efferri, cum aliisque communicari nefas erat: ita, nonnunquam saltem, Vestae faciebant: *Hesych.* Ἑστίᾳ θυόμεναι ἦσάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἷόντε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενεγκεῖν· ne litera quidem mutata locum restitui, quem paulo operosius tentaverat *J. Meurs.* Gr. Fer. in Ἑστίαια. *Suidae* quoque vindicias dederim secundum vulgatam lectionem contra *Kusterum*, qui mutilum esse locum pronunciat, et non paucis adjectis supplendum: Ἑστίᾳ θύομεν· ἐφ' ὧν οὐκ ἀποφέρονται ἀπὸ τῆς θυσίας· nihil ab his dissentit liber scriptus: tu cape, *de iis dicitur, qui nihil domum auferunt ex sacrificio.* Fraudi fuit ἐφ' ὧν reconditiore loquendi formula pro ἐπὶ τούτων, οἳ etc. in *Theophrasti* Char. Eth. c. XVIII. egregie *Casaubonus* τὸ ἱμάτιον ἐκδοῦναι δεινὸς οὐχ ᾧ βέλτιστα ἐργάσεται· id est, οὐκ ἐκείνῳ, ὃς etc. menda simili liberandus est *Dicaearchus:* τὸ δὲ τρίχωμα ξανθὸν, ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς ᾧ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λαμπάδιον· pro λαμπαδίῳ, ὃ δὴ καλεῖται. Ceterum de iis sacris, quorum nullas portiones alio deportari fas erat, quod proprie dicunt ἐκφέρειν, commodo loco pluribus agetur.

v. 1140 Ὁπότε] Ἡνίκα. Τὶ σκευάριον] ἀγγεῖόν τι. Ὑφείλου] ἔκλεπτες. Λανθάνειν] τὸν σὸν δεσπότην. C. LB. Sed D'O. primum pro ὁπότε τι habet ὅτι γέ τι· deinde posito post ὑφείλου puncto su-

Ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναςὸς εὖ πεπεμμένος.
Ἑρ. Ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.
Καρ. Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ, 1145
Ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.

1145 Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγάς.] Οὐ μόνον μετέχω τοῦδε, ἀλλὰ καὶ μετέχω τόδε φαμέν· καὶ εὕροις ἂν τοῦτο οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς.

perscriptam dedit explicationem ad, *σε λανθάνειν ἐποίουν*] *ὑπέλαβον πανηρίας ἐν τῷ ναῷ*· quam equidem expedire me vix posse fateor. Videtur enimvero ad Carionis facinus illud ollae subductae, patratum in Aesculapii templo, respicere v. 683. et tale quid dicere voluisse: *sustentavi, adjuvi malitiam tuam in templo, atque adeo perfeci, ne in furto deprehendereris.* Ὅτι quin per aberrationem librarii scriptum sit pro *ὅτε*, non dubito: *ὅτε γε* vero ita placet, ut vulgato *ὁπότε*, me arbitro, praeferri mereatur. Separavit autem, ni fallor, Mercurii orationem, quam editi libri continua serie copulant, in duas partes hoc fere pacto: *Quid? tune mihi dices οὐκ ἔκφορα; atqui efferre domo religioni non erat,* (repetendum enim *ἀπὸ κοινοῦ, καὶ μὴν ἔκφορα ἦν*) *quum de heri reculis aliquid subripiebas: neque erat meum in te nullum beneficium: ego te tum, ut lateres nunquam deprehensus, efficiebam.* Haec ratio, quae sane non abhorret, si probetur, opportune posset interponi: *ἐγὼ δέ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.* Verumtamen receptae distinctioni status controversiam non moveo.

v. 1142 Ἐφ' ᾧτε] Ἐπὶ τῷ. Ὦ τοιχωρύχε] ὦ κλέπτη. Ἧκεν] ἦλθεν. Ναςὸς εὖ πεπεμμένος] ἄρτος καλῶς κατεσκευασμένος. C. LB. Ἐφ' ᾧτε] ἐπὶ omissum τῷ. Μετέχειν] τοῦ κλέματος. Τοιχωρύχε] κλέπτα. Ναςὸς εὖ π.] ἄρτος καλῶς ἐζυμωμένος. C. D'O. In plerisque Edd. neglecto *ν* ἐφελκυστικῷ metrum claudicabat ἦκε· bene revocarunt *Ang. Caninius* in Gryphiana et *Kusterus*, qui officium idem *Suidae* quoque praestitit in Ναςόν.

v. 1145 Μετεῖχες] Ἐλάμβανες. Ἴσας] ὁμοίας. C. LB.

Ἐρ. Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

1147 Εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.] Ὅτι μετὰ τὸ κατελθεῖν τοὺς μετὰ Θρασυβούλου Φυλὴν καταλαβόντας, καὶ νικήσαντας ἐν

ad cujus marginem haec nota prostat: Οὐ γὰρ μετεῖχες] Ὅμοιον τῷ, Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος· (supra v. 226) ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐλάμβανες, ἢ μετ᾽ ἐμοῦ ἐλάμβανες. Tetigit hunc locum *H. Stephan.* in Thes. L. Gr. T. I. p. 1348 E. et *L. Bos* Ell Gr. V Μέρος. Ληφθείην] κρατηθείην. Πανουργήσας] κλέψας. C. LB. D'O. in quo extremis pronominis ἐμοὶ literis inscriptum est ῦ, quasi voluisset ἐμοῦ, quod ingenio linguae Graecae prorsus adversatur: recte dici poterat. μετεῖχες τῶν ἴσων πληγῶν ἐμοί, non itidem illud. Idem D'O. Ὁπότε τινα λ. dubites, utrum hoc, an vulgatum praeponas.

v. 1147 Μὴ] Ὅρα ἵνα· haec deesse monet ad orationem supplendam. Μνησικακήσῃς] ὀργισθῇς. Φυλὴν] τὴν. τὸ χωρίον. Κατέλαβες] εὗρες.

---

55 Ἀλλὰ ταῦτά γε etc.] Idem haec, qui priora, scripserit Grammaticus, an diversus, haud facile constituo. Id quidem liquido patet, quod auctor hujus adnotationis existimaverit primum se Plutum manibus versare, sed contaminatum, translato huc ex posteriore fabula versu, quem ordo temporis rerumque gestarum repellat; nam minime dubito, quin spuria sint et aliena, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ὕστερον ἐνθεῖναι· si enim in secunda refictae novataeque fabulae commissione Aristophanes ipse, quod jure suo poterat, inseruit, quid adtinebat absonam movisse difficultatem? nulla utique est ἀλογία, quum poëta Comoediam, quae non steterat, reficiens multaque mutans, ea immiscet, quae cum praesenti rerum statu congruunt. Sunt autem haec non leviter adfecta: *verum ista,* inquit, *quae de occupata Phyle, victis XXX. tyrannis, et lege oblivionis lata praecesserant, nondum erant acta Diocle archonte, quum primus Plutus scenam exercuit,* οὐδὲ τὸ ἐπὶ Τριάκοντα ἤδη ἦν· legerem equidem pro more Graecis usitato, τὰ ἐπὶ τῶν Τρ. ita solent τὰ Πελοποννησιακὰ, τὰ Χαιρωνικὰ, τὰ ἐπὶ Λυσάνδρου. Sed hoc leve est prae iis, quae statim sequuntur, in qui-

Ἀλλ' οὖν σύνοικόν πρὸς θεῶν δέξασθέ με.

Πειραιεῖ τοὺς Τριάκοντα, ψηφίσασθαι ἔδοξε, μὴ μνησικακῆσαι ἀλλήλοις καθάπαξ τοὺς πολίτας. 55 ἀλλὰ ταῦτά γε οὔπω ἐπε-

Σύνοικον] συγκάτοικον μεθ' ὑμῶν. Πρὸς θ.] ἕνεκεν τῶν. C. LB. In D'O. C. scriptum μνησικακήσεις, et Φιλὴν] ὄνομα τόπου· in librarium utriusque labis culpa recidit: sed errorem hic commissum altero versu expiavit, cujus initium talem in modum exhibet: Ἀλλὰ ξύνοικον etc. idem ex alio libro ad marginem Ed. Gryphianae notatum reperi, καὶ, ἀλλὰ ξύνοικον. Accipio lubens, publicataeque lectioni antepono: σὺν quid valeat hoc loco, nemo facile dixerit: quem vero fugit elegans ille particulae ἀλλὰ usus, quando Imperativis juncta nunc obsecrandi, alias adhortandi, saepe utraque simul vi pollet? Postquam ξύνοικος abierat in σύνοικον, οὖν statim subsidio vocarunt, quo metrum fulciret.

---

bus orationis legitime constructae nexus plane desideratur. Vidit hoc *S. Petitus*, opemque ferre conatus est Miscell. I, 16. p. 56. rescribendo: ὀγδόῳ ἔτει ὕστερον μάχης τῆς μετὰ Θρασυβούλου γενομένης Κριτίας ἐν Πειραιεῖ τελευτᾷ· quae vix cum Graeci sermonis ingenio satis conveniunt: neque id adeo mirandum! fuit enim in illo viro ut eruditio praeclara, rerumque antiquarum egregia cognitio, sic acumen recte judicandi et veteres emendandi scriptores perquam mediocre; quo fit, ut manum saepe sanis admoveat, corrupta tentando deterius corrumpat, cultissimisque dicendi magistris suam striblíginem adfricet. Ratio vero, cur, pro πέμπτῳ supponi voluerit ὀγδόῳ, eo nititur fundamento, quod egregium illud Thrasybuli facinus extinctae tyrannidis ad annum demittat quartum Ol. XCII. hic, si retro numeres, a Diocle octavus erit. Non *Petitum* tantummodo, sed et *Petavium*, *G. J. Vossium* Hist. Univ. Epit. aliosque multos in eum errorem *Diodorus* inplicuit, qui revera XIV. p. 413. D. isti anno historiam ejectorum tyrannorum adsignat: hinc non una labes in turbatam temporis illius seriem manavit; velut ἀναρχία in anno secundo Ol.

Καρ. Ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς;

πραπτο, οὐδὲ τὸ ἐπὶ Τριάκοντα ἤδη ἦν· ἀλλὰ καὶ, ὡς Φιλόχορος. πέμπτῳ ἔτει ὕστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου γενομένου ἡ Κριτίας ἐν Πειραιεῖ τελευτᾷ. τοῦτο οὖν ἔοικέ τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε, ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης. ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς ὕστερον ἐνθεῖναι ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθήνησι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας Φυλήν. Φυλὴν

v. 1149 Ἀπολιπὼν] Ἀφεὶς. C. LB. D'O. Ἐνθάδε μενεῖς] ἐνταῦθα προσκαρτερήσεις. LB. Τὰ γὰρ] ναί. LB. D'O. intelligi volunt, ut plena sit sententia: *utique manebo; nam res vestrae multo sunt luculentiores.* Τὰ παρ' ὑμῖν] τὰ ἐνταῦθα. Βελτίω πολύ]

XCII. statuta, quae praecedentis fuit archonte Pythodoro, ut diserte *Xenophon* testatur Hell. II. p. 270. v. 27. regnum XXX. Virorum ultra duos annos et Euclidem magistratum productum. Longe cautius *Simsonius* nobilissimum Thrasybuli factum collocavit in a. I. Ol. XCII. *Xenophonti* obsecutus: audiamus modo Cleocritum mystarum praeconem apud eum contentissima voce clamitantem p. 278. v. 22. Μὴ πείθεσθε τοῖς ἀνοσιωτάτοις τριάκοντα, οἳ ἰδίων κερδέων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ΟΚΤΩ ΜΗΣΙ, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες· numerum, quos ἀκρίτους interemerint, definivit *Isocrates* in Areop. p. 153. C. mille et quingentos. Pluribus, quae dixi, constabiliri poterant, nisi luculentius eam rem nos edocturus esset Vir Clariss. *P. Wesselingius* ad *Diodorum Siculum.* Hic si πέμπτῳ retineamus, ut sane conservandum est, *Philochorum* habebimus manifesto *Xenophonti* suffragantem; *Philochorum*, inquam, scriptorem perquam adcuratum, qui res patrias per Archontum seriem digesserat. Nunc cetera videamus an paulo melius; quam fecerat *Petitus*, hoc pacto possint constitui: ἀλλὰ καὶ, ὡς Φιλόχορος, πέμπτῳ ἔτει ὕστερον μάχη τῶν μετὰ Θρασυβούλου γενομένη ἦν. ἢ Κριτίας ἐν Πειραιεῖ τελευτᾷ. Ut a mendosae vocis literis quam minime recederem, scripsi γενομένη ἦν, quod in Grammatico non moleste feras: alioqui maluissem ἐγένετο· in reliquis sensum est expeditus, et rebus conveniens. Ἀλογίαν vero et

Ἐρ. Τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐϛὶ βελτίω πολύ. 1150

δὲ, τὸν δῆμον, ἀφ' οὗ Φυλάσιος. ἄλλως. ὁ Θρασύβουλος βουλόμενος καταλῦσαι τοὺς λ', καταλαβὼν Φυλὴν, τόπον τινὰ, κἀκεῖσε συμμάχους λαβὼν, κατέλυσε. καὶ ἐπεὶ ἀλαζονικὸν ἐφθέγξατο, ἤκουσε μὴ μνησικακῆσαι, καὶ ἐγένετο παροιμιακόν. Φυλὴ δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Φυλάσιοι. τὸ δὲ, εἰς σὲ

κρείττονα κατὰ πολύ. C. LB. In D'O. librarii manus aberravit παρ' ἡμῖν, ut ex eo liquet, quod adnotatum dederit ad βελτίω] κρείττονα τῶν ἐν θεοῖς. Margo Gryphianae Ed. pro ἐνθάδε suppeditat ἐνταυθοῖ· quod si admittas, iambum fregeris.

ἄλογον adpellant, quod indecore temporum rationibus adversatur; ut ad v. 179. et apud alios ἀλόγως τοὺς χρόνους ἀναβιβάζειν, ἄλογος ἀναχρονισμὸς etc. Ἀπὸ τῶν σ. . . καταλαβόντας, si suum locum teneant, significabunt hunc versum ab ipso fortassis *Aristophane* fuisse insertum post pacta, quae Athenis convenerunt cum iis, qui Phylen occupaverant: tum, quod *Kustero* praeeunte feci, ad τοὺς καταλαβόντας adjiciendum est Φυλήν· quod nomen facile, quia mox iterabatur, evanuit. Verum suspicio me tetigit, haec in alienam sedem ex superioribus esse detrusa: sensus quidem in ἐνθεῖναι finitus nihil ultra postulat: jam videamus, an eo reduci queant, ubi operam utiliorem praestent: Ψηφίσασθαι ἔδοξεν ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθήνησι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας, μὴ μνησικακῆσαι, etc. hic mihi tam commode videntur poni, ut nihil sit probabilius, quam inde nescio quo casu fuisse avulsa: certe ne Φυλὴν quidem supplere necesse est, quippe quod ex proximis facili negotio repetatur: ordo rerum gestarum pacisque factae inter eos, qui asty, et illos, qui Piraeeum tenebant, simul constat. Foedus autem, quo sibi mutuo reconciliati sunt Athenienses, jurejurando sancitum, quasi proprio vocabulo συνθῆκαι solet adpellari, et συνθῆκαι καὶ ὅρκοι· *Lys.* in Agor. p. 138. v. 28. ὡς παρὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας ἀγωνίζεται, ἃς συνεθέμεθα πρὸς τοὺς ἐν ἄστει οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ· ibidemque saepe: p. 173. v. 33. τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένουσι, *Isocrat.* Except. adv.

Καρ. Τί δέ γ' αὐτομολεῖν ἀςεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;
Ἑρ. Πατρὶς γάρ ἐςι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τὶς εὖ.
Καρ. Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν;

Φυλὴν κατέλαβες, ἀντὶ τοῦ, εἰ ἐπλούτησας, εἰ μέγας γέγονας, Φυλὴν καταλαβόμενος, καὶ τοὺς λ' τυράννους μεταχειρισάμενος. Φυλὴ γὰρ τόπος οὕτω καλούμενος. περὶ δὲ Θρασυβούλου εἴρηται διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι, ὅτι ἐκεῖ ἐφόνευσε τοὺς λ' τυράννους.

v. 1151 Τί δέ. γ' αὐτομολεῖν] Sic interpungit C. LB. addito super verbum τὸ significans illud abesse, quod Infinitivis plerumque jungi debeat, τὸ αὐτομολεῖν. Omitti nonnunquam fateor: ut *Mimnerm.* apud *Stob.* p. 528. Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος· qualia plura collegit *L. Bos* Anim. c. XIX. sed hic ad oram Gryph. Ed. notatum est: γρ. καὶ, ταὐτομολεῖν· quod ne de veteri membrana sumtum non putes, liquida scriptione Codex itidem D'O. praebet: hoc ego serme reponendum censeo. Ἀςεῖον] Φρόνιμον· καλόν. C. LB. χαρίεν. D'O.

v. 1152 Πατρὶς γὰρ] Ναί. Πᾶσ'] ὅλοις τοῖς ἀνθρώποις. Πράττῃ τις εὖ] εὐτυχῇ. C. LB. Ἵν'] ὅπου. Πράττῃ τις εὖ] εὐημερῇ. C. D'O. quod posterius est exquisitum. Hic autem versus Tragicum nescio quid et Euripideum spirat, cui plane congruit illa Teucri vox a *Cicerone* memorata T. D. V, 37. —— *patria est, ubicumque est bene:* ubi *Davisium* locus *Aristophanis* non praeteriit: ego Latinum poetam a Graeco, quem vertebat, sumsisse arbitror. Sententia paululum inflexa ab *Ovidio* Fast. I, 493. *Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor.*

Callicl. p. 375. C. οὕτω μὲν τῶν συνθηκῶν ἐχουσῶν, τοιούτων δὲ τῶν ὅρκων γενομένων· praelectum modo fuerat in judicio pacis jurisque jurandi exemplar. Alterum, quod subjicitur, Scholium, me si roges, in rem malam hinc facessere, jubeam; ita ridiculum est, et bonae frugis expers, cui, quicquid emendando tentaveris, succurri non potest: incurrit enim, quo facilius esse credas hominis inperitissimi foetum, in historiae fidem plus simplici vice. Meliora dedit, nec tamen optima, margo

Ἑρ. Παρὰ τὴν θύραν ϛροφαῖον ἱδρύσασθέ με.
Καρ. Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐϛ' οὐδὲν ϛρο-
φῶν. 1155

1154 Στροφαῖον.] Ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. ϛροφαῖος, παρὰ τὸ ϛρέφεσθαι καὶ πανουργεῖν. λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς ϛροφαῖος, ἐμπολαῖος, κερδῷος, δόλιος, ἡγεμόνιος, ἐναγώνιος, 56 δι-

v. 1153 Τί δῆτ'] Τῇ corrupte C. D'O. ei Ὄφελος] ἤγουν ὠφέλεια.

v. 1154 Στροφαῖον] Πυλωρόν· ἔνθεν καὶ ἔνθε ϛρεφόμενος. Haec cum in modum scripta, ut prius ad παρὰ τὴν θύραν, posterius ad ϛροφαῖον pertinere videantur. Στροφῶν] πανουργικῶν. C. D'O. quibus deteriora sunt, quae C. LB. habet: Στροφαῖον] ϛρεφόμενον. Ἱδρύσασθε] ποιήσατε. Στροφαῖον;] ποιήσομέν σε; Οὐκ ἔργον, etc.] χρεία ὑπάρχει οὐδαμῶς ἡμῖν κινήσεων. Hic homo nec propriam verborum vim, nec jocum *Aristophanis* intellexit.

C. LB. Φυλὴν κατέλαβες] Προεγράφη ὄπισθεν (ad v. 550.) ἡ ἱϛορία, ὅπως Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις τριάκοντα τυράννους κατέϛησαν, Ἀθηναίους ὄντας καὶ αὐτούς· οἱ τοὺς Ἀθηναίους κακῶς ἐποίουν τοὺς ὁμοφύλους καὶ συμπολίτας. Ἀλλὰ Θρασύβουλός τις Ἀθηναῖος φιλόπατρις καὶ μισοτύραννος Φυλὴν κατέλαβε χωρίον τῆς Ἀττικῆς μετὰ ὀκτακοσίων ἀνδρῶν, καὶ συμβαλὼν τοῖς Τριάκοντα καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν νικᾷ τε αὐτούς, καὶ τὴν πόλιν τῆς τυραννίδος ἠλευθέρωσεν. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν τινὲς ἐν τῇ πόλει, πρὸς οὓς ἐφέροντο καλῶς οἱ τύραννοι, ὅτε ἦρχον, οὗτοι τοὺς ἀντιρέτας τῶν τυράννων δεδιότες, ἡνίκα τινὶ αὐτῶν συναντήσειεν, ἔλεγε, (συναντήσειαν, ἔλεγον,) Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες· ὅθεν καὶ ψήφισμα ἔθεντο ἀλλήλους μὴ μνησικακεῖν Εὐκλείδου δημαγωγήσαντος. Φησὶ δὲ Ἑρμῆς, ὦ Καρίων, μὴ μνησικακήσῃς ἐμὲ ἕνεκεν τῶν ὄπισθεν· ὡς οὐδὲ οἱ μετὰ Θρασυβούλου τοὺς μετὰ τῶν Τυράννων, εἰ κατέλαβες τὴν Φυλὴν, ὡς ὁ Θρασύβουλος· τουτέϛιν, ἐὰν ἐπλούτησας. Horum nihil excerptum a *Suida*: brevius etiam, quam editi, C. LB. posito *Comici* versu subjungit: Φυλή· ὄνομα τόπου· καὶ Φυλάσιοι, οἱ ἐνοικοῦντες.

56 Διάκονος] Corruptum

Ἐρ. Ἀλλ' ἐμπολαῖον. Καρ. Ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί
οὖν

ἀκονος. ἄλλως. 57 Στροφαῖον, ἐπεὶ στροφαὶ λέγονται καὶ οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι. 58 στροφαῖον δὲ ἐκάλουν ἱδρυμενὸν παρὰ τῇ θύρᾳ τὸν δαίμονα· ἅμα δὲ παρὰ τὸ στρέφειν τὰ πράγματα· οἱ δὲ τοῦτο ποιοῦντες, πανοῦργοι. ἐπωνυμία δὲ τούτῳ

v. 1156 Ἀλλ' ἐμπολαῖον] Ποιήσατε πράτην. Ἑρμῆν] τὸν. Παλιγκάπηλον] τὸν μεταπράτην. Δεῖ] ἀπόκειται, ἢ πρέπον ἐστί. C. LB Ἐμπολαῖον] πραγματευτήν. Παλιγκάπηλον] καπηλεύοντα τὰ πωλούμενα. C. D'O. qui post *τί οὖν* interpungit: quamvis in C. LB. tale signum non sit adpictum, ea tamen inter versus explicatio datur *τοῦ δεῖ*, quae distinctionem eandem postulet. Meminit hujus loci, sed vacillante memoria minus adcurate *Nonnus*, sive *Maximus* ad *Gregor. Nazianz.* Stelit. I. p. 158.

---

videbatur: neque enim is titulus quasi legitimus, perinde ac priores, Mercurio tribui solet; quamvis alioqui *θεῶν διάκονον* illum faciant, et usque eo quidem in obeundo munere districtum, ut aerumnosi ministerii taedium ceperit multa conquestus apud matrem in *Luciani* Θ. Δ. XXIV. Quare melius autumabam, *διάκτορος*: quis enim ignorat *διάκτορον Ἀργειφόντην*; de quo nonnulla dixi ad *Lucian.* Ἐπισκοπ. p. 489. Sed vide, quae notabimus ad v. 1171.

57 Στροφαῖον] A *Gelenio* profecta lectio, et in posteriores Edd. adscita: quam etsi minime rejiciam, animadvertendum tamen est, in utraque vetere scribi, *στροφὸν, ἐπεὶ στροφοὶ* etc. *Στροφαὶ* sine dubio verum est: pro *στροφὸν* ego fere malim reponi *στρόφιν*, quod ideo scilicet adhibitum, ut explicandae voci *στροφαῖος* inserviret. Persuadet *Eustathius*, qui antiquioris Lexicographi verba ponit ad Il. Ω. p. 1353. v. 9. *Στροφαῖος δὲ Ἑρμῆς φησὶν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἱδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν, οἷον στρόφις.* Στρόφις autem *versutus* in *Aristoph.* Nub. v. 450. *σκολιὸς, οὐχ ἁπλοῦς, πολύπλοκος*, ut *Hesychius* interpretatur; quale nomen callidissimum Maiae filium non dedecet.

Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
Ερ. Ἀλλὰ δόλιον τοίνυν. Καρ. Δόλιον; ἥκιστά γε.

Ἑρμοῦ, παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἱδρύσθαι ἐπὶ φυλακῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν· οὗτοι γὰρ ὀπίσω τῶν θυρῶν εἰώθασι καὶ ἀναδύεσθαι, καὶ ὅλως πανουργεύεσθαι.

1156 Ἀλλ' ἐμπολαῖον.] Πραγματευτήν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. Παλιγκάπηλοι δὲ λέγονται οἱ 59 τὰ

v. 1158 Δόλιον] Ἔφορον τοῦ δόλου ποιήσατε. Ἥκιστά γε] ποιήσομέν σε οὐδαμῶς. Ἔργον] χρεία ἐστὶν ἡμῖν. Ἀπλῶν τρόπων] ἀδολιεύτων ἠθῶν. C. LB.

58 Στροφαῖον δὲ ἐκάλουν] Haec suo Lexico *Suidas* inseruit: Στροφαῖον· οὕτως ἐκάλουν etc. sive, ut C. LB. Στροφαῖος· οὕτως τὸν παρὰ τῇ θύρᾳ etc. Apud eum mox editur: παρὰ τὸ ἐν ταῖς θύραις, addita praepositione non satis commoda, quam removet liber scriptus cum Scholiaste nostro adcurate conspirans: structura tamen orationis incongruens: quocirca legendum aut, παρὰ τὸ παρὰ, vel πρὸς ταῖς θ. ἱδρύσθαι, aut, παρὰ τὸ ταῖς θ. παριδρύσθαι, vel προσιδρύσθαι. *Poll.* VIII, 72. ad quem vide, quae notantur. Hic est Ἑρμῆς ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς *Aeliano* V. H. II, 41. quem in eadem historia Ἑρμῆν τὸν ἱδρυμένον ἐπὶ τῆς αὐλῆς ex *Timaeo* dixit *Athen.* X. p. 436. B. Mercurius quidem furti furumque patronus; quamobrem φιλητέων ἄναξ in vetusto lapide apud *Gruter.* p. 1039. n. 11. cui similia dabit *Anthologia* II. c. 25. et φηλητέων ὄρχαμος, ἀρχὸς in Hymno, quem ejus honori Homeridarum aliquis cecinit, v. 175. 292. neque tamen eo minus, statua propter fores dedicata, domos ipsi custodiendas veteres commiserunt, ut scilicet ea religione delinitus clientes suos procul arceret.

59 Τὰ αὐτὰ] *Etymol.* Παλιγκάπηλος, ὁ μεταβολεύς, ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν· paulo plenius *Hesychius:* ὁ μετάβολος, ὁ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν, ὡς παλίνδουλος, ὁ πολλάκις δουλεύσας· quod posterius eo pertinet, ut moneat, πάλιν in hoc vocabulo composito non simplici tantum suaque gaudere potestate, sed continuam frequentemque significare rerum emtarum, venditarumque commutationem. Idem docuit in Παλίνσκιος· τὸ γὰρ

αὐτὰ πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες· πέντε δέ εἰσιν αἱ διαφοραὶ τῶν πωλούντων, αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος, παλιγκάπηλος, μεταβολεύς· καὶ ἔστιν αὐτοπώλης μὲν, ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον· κάπηλος δὲ, ὁ ἀγοράζων ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου,

πάλιν, inquit, ἐνιαχοῦ ἐπίταςιν δηλοῖ, ὡς παλιγκάπηλος, παλίμπρατος· ita scribendum, non παλίμπρακτος· vide *Poll.* VII, 11. qui τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα dici notat παλίμπρατα, παλίμπωλα, additque, καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν, παλίμπωλος, παλιγκάπηλος· quo tamen loco, ne forma vocis legitima desideretur, malim, παλιμπώλης· servus etiam παλίμβολος et παλίμπρατος, ὁ πολλάκις πραθεὶς III, 125. neque usum eleganter alio translatum observare neglexit, παλίμπρατος τὴν ὥραν, παλιγκάπηλος τοῦ κάλλους VI, 127. et inter rhetoris opprobria, πρὸς ἀργύριον βλέπων, παλίμπρατος· pauloque post, παλιγκάπηλος, πέπρακὼς ἑαυτόν· quomodo de Flacco *Philo* Judaeus p. 971. A. Φλάκκον ἤδη τιμῶν ἀθλίων ἐωνημένοι, ἃς ὁ δοξομανὴς καὶ παλίμπρατος ἐλάμβανεν. Hinc παλιμπράτης, quem Glossae veteres μεταπράτην et *cocionem* vocant, parum a παλιγκαπήλῳ distat; quod maledictum ut Sophistis fuit a liberalioribus philosophis objectum, sic perinde et illud in Epist. Socrat. p. 2. quem locum ponere non gravabor, ut insigni menda liberem: ἀλλ' ὥσπερ τοὺς σοφιστὰς, καὶ Σωκράτην φαίη ὑπονοεῖν παλιμπράτην τινὰ εἶναι παιδείας, καὶ τὰ πρότερον γράφαι οὐχ ἁπλῶς ἀρνούμενον, ἀλλ' ἐπὶ πλείοσιν ἢ τοῖς τότε δεδομένοις ὑπὸ σοῦ· legebatur, αἱρούμενον· ἀλλ' ἐπὶ πλείοσι τοῖς τότε διδομένοις· quae *Leo Allatius*, acerbus ille se meliorum censor, majorisque, quam praestabat, eruditionis ostentator eum in modum vertit, ut quasi caecum in tenebris palpasse facile perspicias: est autem ἀρνεῖσθαι *conditionem oblatam respuere.* Μετάβολοι vero, interprete *Suida*, πραγματευταὶ, μεταπράται, et μεταβολεῖς, illi recentioribus usitatiores, hi Atticis, ut notat *Thomas Magist.* proptereaque soli a *Polluce* commemorati, καπήλοις et παλιγκαπήλοις tam vicini, ut iis vel explicandis adhibeantur, vel proxime junctis adhaereant: οἱ μεταβολεῖς καὶ οἱ τῶν ὠνίων κάπηλοι apud *Socrat.* H. E. III, 17. graviter et figurate *Demosth.* in Aristogit. p. 835. C. Εἰ δὲ κάπηλός ἐστι πονηρίας, καὶ παλιγκάπηλος, καὶ μεταβολεὺς, καὶ μονονοὺ ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων πάντα, ὅσα πώποτ' ἔπραξεν, ἐπώλει. Ita descripsit *Xenophon* Ἀπομν. III. p.

καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ᾗ ἠγόρασεν· ἔμπορος δὲ ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου. παλιγκάπηλος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν. μεταβολεὺς, ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ συνεχῶς μεταβάλλειν. καὶ αὐτοὶ

451. v. 30. ut et, in qua mercaturae parte versentur indicaverit, et ab ἐμπόροις simul sejungat: ἢ τοὺς ἐμπόρους, ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους, καὶ φροντίζοντας, ὅ, τι ἐλάττονος πριάμενοι πλείονος ἀποδῶνται. Jam nostri Grammatici, quum παλιγκάπηλον exponunt τὸν τὸ αὐτὸ, vel τὰ αὐτὰ ἀεὶ ἀγοράζοντα καὶ πωλοῦντα, talem videntur intellexisse, qui ejusdem generis merces et ad se delatas emeret, et aliis iterum venderet; quod etsi nonnihil differat explicationi, quae statim proponitur, ab usu tamen vocis ipsoque παλιγκαπήλων, quorumdam saltem, instituto non est alienum: hoc enim pacto Phoenices quoque παλιγκάπηλοι *Scholiastae Pindari* ad Pyth. B, 125. nihil opportunius ad rem explanandam illo ipso *Sophoclis* loco, quem protulit: Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ, Σιδώνιος κάπηλος - - - alteroque Comici, ubi nonnemo protinus, simul atque id, quidquid fuerit, quod in fabula dictum praecesserat, contingeret, fieri se Phoenicem ajebat, una manu dare, accipere altera: —— εὐθὺς δὲ Φοῖνιξ γίγνομαι, Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω. Ceterum eximius est, qui sequitur, *Scholiastae* locus, et quinque mercatorum honestioris viliorisque gradus classes commodissime vereque, ut arbitror, describit; quem *Budaeus* quum posuisset auctoris nomen reticens C. L. G. p. 469. *H. Stephanus* ignoravit, unde sumtus foret, Th. L. G. T. II. p. 65. neque minus effugit *Salmasii* diligentiam de Usur. c. XII. quod in hoc genere declarando totum occupatur. Verum non latuit *Des. Heraldo* Anim. in Observ. ad J. A. et R. II. c. 2. §. 6. cujus haec subdita Scholio sunt verba: *Heic* ἔμπορον *ὑπὸ τοῦ* καπήλου *contineri vult aliquo casu, et* κάπηλον *esse qui domi emit* ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, *et vendit ibidem* τῷ ἐμπόρῳ, *quo nomine vult appellari quemcunque, qui emit* ἐπὶ ξένης, *sive* ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, *sive* ἀπὸ τοῦ καπήλου· *sed et qui emit domi, quod vendat* ἐπὶ ξένης. *Ex eo autem, quod* κάπηλον *vult esse eum, qui emit* ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, παλιγκάπηλον *esse vult, qui emit* ἀπὸ τοῦ καπήλου, *et eum distinguit* ἀπὸ τοῦ μεταβολέως, *etsi nulla*

Οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.

μὲν εἰσιν αἱ σημασίαι κυρίως τῶν πωλούντων· καταχρηστικῶς δὲ πᾶς πωλῶν κάπηλος λέγεται.

v. 1160 Ἡγεμόνιον] Προοδοποιόν. C. D'O. προοδοποιὸν ποιήσατε. Ὁ θεὸς] ὁ Πλοῦτος. C. LB. Ἤδη] ἀπὸ τοῦ νῦν. C. D'O. Ἡγεμόνος] τινὸς ὁδηγοῦ. C. LB. Οὐδὲν] οὐδαμῶς. C. LB. et D'O. Δεητόμεθ' ἔτι] χρείαν ἕξομεν εἰς τὸ ἑξῆς. C. LB. εἰς χρείαν ἔλθωμεν. C. D'O. Ut rque, quod tantum non semper contingit in hac Attica forma, δεησόμεθ' versu laeso. Recte vero Ἡγεμόνιον exponunt: habitus enim olim semitalis Mercurius, viisque monstrandis praefectus. Quemadmodum igitur *Arrian.* de Venat. c. 35. religionem venatoribus Ἑρμοῦ ἐνοδίου καὶ ἡγεμονίου minime negligendam commendat, sic utrumque titulum *Cornutus* etiam conjunxit de N. D c. XVI. p. 168. ἵδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται, καὶ ἡγεμόνιος· verum ita, ut pro suo instituto vim tribuat multo ampliorem, quae in Mercurium rationis sermonisque praesidem, et actionum humanarum moderatorem quadret. Eodem spectat Scholium orae C. LB. inpositum: Ἀλλ' ἡγεμόνιον] Ὅτι ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ λόγος, καὶ λογικὸν (τὸ λογικὸν) ἡγεμονεύει τεχνῶν καὶ πρακτικῶν, ὑποτιθεὶς ἑκάστῳ καὶ ἐφευρήσεις καὶ πανουργίας καὶ

---

pene est inter utrumque differentia. Quorum ista, *qui emit* ἐπὶ ξένης . . . . . *sed et qui emit domi* etc. satis arguunt, inpediti quiddam *Heraldo* fuisse visum haerere in ἐμπόρου description , quod frustra verbis tegere sit conatus. *Budaeus* etiam scripsit, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου ὠνούμενος, illud scilicet participium, ut sensus congruat, addendum existimans. Sanare licet *Scholiasten*, ejusque genuinam mentem adsequi oratione in meliorem ordinem redigenda: Ἔμπορος δὲ (quam particulam in ceteris Edd. neglectam ex A et J. revocavi) ὁ ἀγοράζων ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου, καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν· quod iis, quae tradidit, tam concinne respondet, ut, quin ita reliquerit, dubitari nequeat. Porro haec adhibentur ab *Abr. Berkelio* ad *Stephan.* in Ἰσεῖον, cujus urbis Aegyptiae nomen erat incolis, ut, *Hesychio* teste, Meta-

Ἀλλ' ἡγεμόνιον. Καρ. Ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει· 1160

1160 Ἀλλ' ἡγεμόνιον.] Κατὰ χρησμὸν οἱ Ἀθηναῖοι Ἡγε-

ρμῆς. ἡγεμόνος (ἡγεμόνιος) λέγεται καὶ ὁ ὁδηγὸς τῶν λῶν· διὸ φησὶ, ἀλλ' ὁ θεὸς βλέπει· haec veniam ma- quam laudem merentur. nentis versiculi tam in- iosam *Palmerius* adtulit licationem, ut eo nomi- valde blandiatur, sen- que occultiorem osten- venustate Comici nostri naquam indignum: at si tius introspicias, et in *Aristophane* quaeras l reperiri possit, quod nos ducat, talemque co- tionem commoveat, pe- ntim evanescit species commendabilis, qua pri- a intuenti placebat. Ex- it hic idem versus in no Pluto, nec ne, pro o adfirmari nequit: si m extiterit, quod quis re audeat? cadit prae- um argumentum *Palme-* Respondeat aliquis, et les occupatae praecedere tionem, neque adeo ab- ere, ut hic quoque ver- ad praesentem temporis m fuerit insertus, qui periorem fortunam ci- s ominetur. Verum ibi s poëtae erat in aperto ta, manifestissimisque in- diciis declarata; hic con- tra nihil omnino invenitur, quod ejusmodi sententiae

---

pontinis apud Italos, ab ipsa re μεταβόλοις· nam, quae huc egie faciunt, πωλοῦσι μόν, τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, παρὰ τῶν τεχνιτῶν ἀγοράζοντες αὐτὰ κατ' ὀλίγα, καὶ κοτυλίζουσι τοῖς ἐγχωρίοις· ubi κοτυλίζειν *Polluci* quoque notatum VII, 194. idem est, quod *Scholiastae* κατὰ τὴν κοτύλην πωλεῖν. Quod autem *Berkelius* in nostro Enarratore leviter perstringit, *Et quanquam Scholiastes velit* τὸν μεταβολέα *illum esse, qui heminatim aliquid vendit, videtur tamen proprie denotare negotiatorem, qui merces mercibus commutat,* παρὰ τὰ συνεχὲς μεταβάλλειν, *quod etiam heminatim et* κατὰ κοτύλην *fieri potuit;* non multum habet ponderis, eoque minus, quia se prius ipsa, quam *Scholiastae* explicationem evertunt. Pluribus illustrari possent, si hoc agendum haberemus.

Ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.

vel tenuissimam suspicionem injiciat. Fac te fabulae spectatorem in scena, et apud animum expende, an iste versus in orationis vicinae nexu pronunciatus eam cogitationem excitet, qua perducaris ad ἡγεμονίας intellectum, vel Lacedaemoniis extorquendae, vel vindicandae Atheniensibus: non res, non personae, neque ipsum ἡγεμόνος verbum eo ferunt. Ceteroqui magnum aliquid Athenis erat, jactatumque crebro in concionibus ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδος, *principatus Graeciae*, neque ulla re magis, quam ambitioso προστατῶν, vel ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος titulo gaudebant avidae laudis Atheniensium aures: quo gradu postquam depulsi sunt, non defuere viri virtute praestantes, qui saepe pristinam illam gloriam recuperare civibus suis studuerunt; qua de re praeclare disserit *Xenoph.* περὶ Προσόδ. p. 543. Non aliam ἡγεμονίαν intellexit *Aristid.* Sacr. Serm. IV. p. 576. A. in cujus loci mentionem quandoquidem incidi, teneri non possum, quin verbo de errore admoneam, quem duo viri literarum studiis egregii commiserunt, *J. A. Fabric.* B. G. IV, 20. p. 389. et, qui hunc non injuria quidem reprehendit, sed ipse tamen haud minus habitur, *Jo. Masson.* de Arist. Vit. Coll. Hist. ad A. U. C. 913. §. 6. 7. Aesculapii monitu jussus erat Aristides, quantumvis defectus viribus, declamando exerceri: ea de re dum sermonem habet cum Sedato, ingressus Biblus, θεραπευτὴς τῶν παλαιῶν, quem *veterum observatorem Canterus*, *Massonus cultorem* acceperunt, ubi intelligendus erat unus ex iis, qui jamdudum in aede Aesculapii, salute sua huic Deo commendata, versabantur et incubabant, ut praescriptis per somnia valetudinis curationibus sanitatem reciperent; hos enim Aesculapii quasi clientes fuisse dictos τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπευτὰς ex pluribus *Aristidae* locis manifesto constat: Biblus, inquam, declamationis argumentum proponit, Ἀλεξάνδρου ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβουλεύει Δημοσθένης ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασιν. Εὐθὺς μὲν οὖν, inquit *Aristides*, ἐδεξάμην τὴν φήμην, τὸν Δημοσθένην τε αὖθις λέγοντα, καὶ τοὺς λόγους ὄντας περὶ τῆς ἡγεμονίας. Illa Demostheni tributa suasoria nihil ad Alexandrum facit: quid enim

ν Ἑρμῆν ἱδρύσαντο. 60 Παρὰ τὰ τοῖς τυφλοῖς τοὺς βλέ-
ς ἡγεῖσθαι· ἐπήνεγκε δὲ ἐπὶ τοῦ Πλούτου, φάσκων αὐτὸν
βλέπειν, καὶ μὴ δεῖσθαι ὁδηγοῦ.

ius, quam Demosthe- inducere Alexandro entem, quem ille in imam malam rem aman- serio cupiebat? To- pertinet, quod orato- personae convenit, ad nienses, quos, dum e aberat, desperato red- apud Indos Alexan- hortatur, ut com- is capessendae liberta- rincipes signum tollant, ique decoris se duces uis Graecis praebeant: um opportunius expe- ii posse tempus, quo rem illam gloriosamque ονίαν repetant. Haec quam *Aristides* vo- , ἡγεμονία, non *prae- ura;* multo minus, *res regem ejusve imperium tantes:* illa, quam ex- si, vis phraseos ἐπιθέ- τοῖς πράγμασι, non, *um victoriarum perse-* ut *Fabricius;* neque, *Massonus, animum re- negotiisve publicis stu- e et acriter gerendis im- ire:* cui ne color ali- deesset, additum in- er: *quod forte jam oulae nimis esset dedi- , vel quod ab ulteriore Indos expeditione recede-* Quo non prolabimur, ubi semel est a recta via discessum? Quae dixi, mul- tis poterant firmari, si lo- cus pateretur.

---

60 Παρὰ τὸ τοῖς τυφλοῖς] Haec praecedentibus ede- bantur ita conglutinata, tan- quam si rationem epitheti ἡγεμόνος continerent; quod omnino alienum est: idcir- co plena distinctione sepa- ravi: mallem vero scholium hoc ordine procedere: ἱδρύ- σαντο· ἐπήνεγκε δὲ ἐπὶ τοῦ Πλ. etc. haec commode jungun- tur: ostendit enim *Scholia- stes,* quum Mercurius ut ἡγεμόνιον se commendaret, quomodo mentionem Pluti intulerit Carion, eumque repulerit propterea, quod Plutus jam caecitate libera- tus ducis non amplius indi- geret. Istis autem, παρὰ τὸ τοῖς τυφλοῖς τοὺς βλέποντας ἡ- γεῖσθαι, si praefigantur *Ari- stophanis,* Ὡς ἡγεμόνος etc. satis opportune posita vide- ri possint. Mercurium ἡγε- μόνιον oraculi monitu ab A- theniensibus esse statutum, qui dixerit, praeter Enar- ratorem nostrum, alium non memini.

Ἑρ. Ἐναγώνιος τοίνυν γ' ἔσομαι· καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.

1166 Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν.] 61 Ἐποίουν γὰρ τοῦτο οἱ δι-

v. 1162 Ἐναγώνιος] Ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων. C. LB. αγώνων καὶ πανηγύρεις ἐργάζομαι. C. D'O. quae nullius sunt pretii, nec, si vel ἀγῶνας rescribas, et ἐργάσομαι, multum nos juvant. Pluris est, quod solus habeat, τί δῆτ' ἐρεῖς· haud minus adpositum, quam illud vulgo receptum, καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς; utri lectioni palma debeatur, vetustiores, ubi in lucem eruti fuerint, libri decernent. Ἐρεῖς] λέξεις. C. LB. λέγεις. D'O.

v. 1163. Συμφορώτατον] Λίαν συμφέρον. C. LB. ἁρμοδιώτατον. D'O. Mercurii sententiam, quae divitiarum fructum ad ludos publicos magnifice adparandos esse conferendum statuit, sectatus est

---

61 Ἐποίουν γὰρ τοῦτο] Non rarum est in veteribus *Scholiastis*, et saepe noxium lectori peccatum, ut eorum adnotationibus praepostera Scriptoris, et alia, quam quae declarant, verba praeponantur: quo fit aliquando, ut, quid sibi velint, perspici non possit; imo bene dicta, si suum in locum restituas, pro absurdis habeantur. Hic sane scholium istis *Comici* verbis, οὗτος γὰρ ἐξεύρηκε, subjectum nihil ad eorum explicationem conducit: quod *Is. Vossius* quum animadvertisset, iis deletis, huc revocavit in suo libro, οὐκ ἐτὸς ἅπαντες, et cum proximo scholion hocce conjunxit: εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσι· ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν etc. quo certe modo melius ordinem institui, illudque praescribi, quod enarratur, palam est. Quid *Suidas* invenerit, dictu difficile, quippe qui tam pauca et paene nulla ex posteriore scholiorum parte in Lexicon collegerit: is quidem in Ἐπώνυμον, versu *Aristophanis* 1162. proposito nihil aliud praeter illa pauca subdit: ὡσανεὶ ἔλεγεν, οὐ ματαίως ἄρα σπεύδουσιν οἱ δικάζοντες πολλὰ ὀνόματα ἔχειν· ex quo satis liquet, neque in ejus Codice scholium illud apte

Καρ. Ὡς ἀγαθόν ἐς᾽ ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν· 1165
Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.

κάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν ἑνὸς, εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν.

Theophrastus in opere περὶ πλούτου, quanquam *Cicerone* non probante de Off. II. §. 56. Μουσικὰς] χοροὺς. Γυμνικοὺς] παλαίστρας. C. D'O. quae scriptura nescio an propius ad μουσικῆς accedat: nam vere simul et caute *Pollucem* adnotasse existimo III, 141. Atticos οὐ ῥαδίως λέγειν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς, quod satis firmatur ex iis, quae Vir Illustris *Ez. Spanhemius* ad hunc locum adtulit; licet alioqui *Pollux* ipse non spreverit ἀγῶνας μουσικοὺς III, 145. VIII, 93. utpote sumtos ex usu communi: sic enim *Diodor. Sic.* XV. p. 556. D. ἀγῶσι μουσικοῖς καὶ ἱππικοῖς καὶ γυμνικοῖς· *Arrian.* A. A. VII, 14. Hist. Ind. c. 18. aliique plures. Verum in *Platone* non aliter inventum iri puto, quam ἀγῶνας μουσικῆς· in Menex. p. 528. B. ἀγῶνας γυμνικοὺς καὶ ἱππικοὺς τιθεῖσα, καὶ μουσικῆς πάσης. *Aelianus* V. H. II, 41. ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἱππικὸν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε· sic enim, quod volebat *Jac. Gronovius*, sine dubio legendum est pro ἱππικῶν, cujus loquendi formae nullum usquam exemplum extare memini. Quare hac quidem in parte *Pollucis* censura supersedere potuisset *H. Stephan.* App. de D. A. p. 232. ubi hunc *Aristophanis* versum contra eum adlegat: fatetur tamen, forte aliquem patrocinari posse *Polluci* respondendo, *genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam.*

v. 1165 Ὡς] Λίαν, ὄντως. C. D'O. Ὡς ἀγαθὸν] λίαν συμφέρον. LB. Ἐπωνυμίας] ὀνομασίας. C. LB. D'O. Ἔχειν] κρατεῖσθαι. D'O. quod errore librarii scriptum est pro

---

fuisse collocatum: nam οὐ ματαίως quin referatur ad οὐκ ἐτὸς, omnino dubitari non potest. Equidem optime factum censebo, si haec adnotatio, velut pondus otiosum, plane resecetur; eadem enim, et iisdem fere verbis, statim redeunt: nisi tamen eorum partem malit aliquis proximae ditandae adhiberi: ὡς ἂν . . . ἔχειν·

Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
Σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.

1167 Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες.] Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, οὐ ματαίως ἄρα σπεύδουσι πολλὰ ὀνόματα ἔχειν· ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν ἑνὸς, εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. ὁ δὲ τούτων νοῦς ἐκ τῶν προειρημένων δῆλος περὶ κληρώσεως τῶν γραμμάτων, καὶ τῶν δικαστηρίων, quomodo jam ante saepenumero τὸ ἔχειν interpretatus est. Ἐξεύρηκεν] διὰ τῶν πολλῶν ἐπ' ὠνυμιῶν. D'O. Βιότιον] μικρὰν ζωήν. C. LB. D'O. in quo tamen depravate βιώτιον. Οὐκ ἐτὸς] οὐ ματαίως. C. LB. Ἐτὸς] μάτην. D'O. Πάντες] ὅλοι. LB. hoc recentioris est linguae Graecae. Οἱ δικάζοντες] οἱ κριταί. LB. D'O. Θαμὰ] συνεχῶς. Σπεύδουσι] σπουδάζουσι. Γεγράφθαι] ἐγγράφεσθαι. LB. Γράμμασι] δικαστηρίων. D'O. Habet autem C. LB. margo ejusmodi Scholium, qualia sunt, quae inde protulimus; cetera: Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες] Οὐ ματαίως ἄρα οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις, φησὶ, δικάζοντες σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Περὶ δὲ τῶν γραμμάτων καὶ δικαστηρίων Ἀθηναίων ἔφημεν ὄπισθεν, (ad v. 277. 973) πῶς ἐν ἑκάστῳ ἦν γεγραμμένον στοιχεῖον· ἐν μὲν τῷ τοῦ Ἀρεοπάγου δικαστηρίῳ πρὸ τῶν θυρῶν ἐπεγέγραπτο α'· ἐν δὲ τῇ Ἡλιαίᾳ ή· ἐν δὲ τῷ ἐν Φρεαττοῖ δ'· καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ὡσαύτως· διὰ τοῦτο ἔφη, σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. His non dissimilia promuntur in Scholiis editis, quae vetusti moris apud Athenienses ignorationem non parum redolent.

ἐποίουν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσι etc. Pro ἀπολειφθῶσιν, quod, quemadmodum et *Is. Vossius* in suo libro correxerat, a *Kustero* bene fuit repositum, priores Edd. habuerunt ἀποληφθῶσιν. Quis porro sit ὁ πεσσὸς, quem εἰς τόδε καὶ εἰς τόδε ἐμβάλλειν τῶν δικαστηρίων judices famelici lucellique judicialis avidi dicuntur, proclive non est definire: nec memini viros eruditissimos, quorum in hoc genere cura fuit versata, vel extremo digito difficile vocabulum adtigisse. Sive enim τὴν βάλανον intelligas, cujus ex *Aristotele* facta fuit mentio ad v. 278. sive potius τὴν δέλτον, τὸ πινακίδιον, aut τὸ σύμβολον, cui nomen ejus tribunalisque,

Ἐρ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω; Καρ. Καὶ πλῦνέ γε

ρίων· ἐποιοῦντο δὲ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀπολειφθῶσιν ἑνὸς, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι, τὸν πεσσὸν καὶ εἰς τόδε, καὶ εἰς τόδε ἐμβάλλοντες τῶν δικαστηρίων.

1168 Γεγράφθαι.] Ἀντὶ τοῦ 62 ὠνομάσθαι, ὥστε καὶ ἡλικιωτὰς εἶναι, καὶ πανταχοῦ αὐτοὺς ἐγγραφῆναι, σπουδάζοντες. βού-

v. 1169 Οὐκοῦν] Λοιπὸν βούλει ἵνα. Εἰσίω] εἰσέλθω. Τὸ φρέαρ] τὸ πηγαδί. C. LB. Priora supplent orationem: *Ceterum numquid vis, potestatemque mihi das, ut ea conditione, quam dixi de ludis instruendis, intrem?* Πηγάδιον pro puteo serioris est Graeciae: vide ad v. 810. Οὐκοῦν] Τὸ λοιπόν. Εἰσίω] εἰσέλθω. Καὶ πλῦνέ γε] ναῖ. D'O. Intelligi voluit ναὶ, quod est adnuentis et petitioni cedentis: *imo vero volo, ut domum ingrediaris, atque adeo, ut operam interea praestare incipias, age, viscera ad puteum elue.* Vitiose scriptum in C. LB. Αὐτὸς ἐλθὼν· superne additur ἀπ, ut significet reponi debere ἀπελθών· quod tamen inplendo versui non sufficit. In Ed. *Gryph.* ad

---

in quod mittebatur, erat inscriptum, nodus non plane fuerit expeditus; atque adeo dubito, an vitium aliquod inveteratum hic occultetur: quocirca praetermittere non possum, quin lectorem admoneam illius interpunctionis, quam utraque A. et Fl. praebet, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι τὸν πεσσόν. καὶ εἰς τόδε etc. si forte sagaciori cuipiam lucis aliquid inde adfulgeat: ἐμβάλλειν certe εἰς τὸ δικαστήριον, *ingerere se atque inferre in tribunal,* non secus dici poterit, atque ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγοράν.

62 Ὠνομάσθαι] Sic scilicet explicuit propter ἐπωνυμίας illas πολλὰς, quae ante fuerunt commemoratae: idem igitur est, quod, nomina sua multiplicari student, et in plures tabellas referri, ut, si uno tribunali per sortem excludantur, in aliud irrepere facilius possint: malim vero σπουδάζουσι. Ceterum hoc scholium parvi pretii duco, et ab homine rerum Atticarum haud satis perito profectum, ut ex Areopagi injecta mentione non obscure colligitur: neque enim sorte, quemadmodum in cetera tribunalia, in hunc itidem gravissimum Areopagitarum consessum adlegebantur.

Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας, 1170
Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς.

λονται δὲ καὶ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ, βούλονται δὲ καὶ ἐν ἄλλῳ δικαστηρίῳ ἀναγράφεσθαι, διὰ τὸ μὴ ἀργεῖν ὅλως.

πρὸς ora libri notatum praefert: γρ. εἰς· quod minime contemnendum. Jungi pos sunt, προσελθὼν εἰς τὸ φρέαρ. Sed multo malim, ut magis exquisitum, τὰς κοιλίας πλύνειν εἰς τὸ φρέαρ, *viscera lavatum ire ad puteum*: eo pacto ridicule interjicietur et comice, αὐτὸς προσελθὼν, ut scilicet caveatur, ne alium sibi vicarium sufficiat. Illud autem πλύνειν εἰς τὸ φρέαρ elegantiam habet paulo abstrusiorem, ut alia plura non diversi generis: sic λοῦσθαι εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας *Ptolem. Euerg.* apud *Athen.* X. p. 438. F. ἀγελαῖα ζῶα, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία, *Harpocr.* in Ἀγελαίων· κληροῦσθαι εἰς Πειραιᾶ, εἰς ἄστυ, Idem in Ἀγορανόμοι. Apud *Hesychium* Μελιτέων οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων, *in quem Tragici actores fabulas recitatum conveniebant*: apud *Schol.* ad v. 1167. δικάζειν εἰς ἄλλο δικαστήριον. Simili modo δειπνεῖν εἴς τινος, ut *Porcius* apud *Donat.* in *Terent.* vit. *ad Furium coenitare*: nec multum abeunt, ὄνομα ἐς τοὺς ἀτελέστους λέγειν, γράφειν, *enunciando scribendove in profanos efferre*, quae *Pausaniae* sunt VIII. p. 650. 677. λόγοι ῥηθέντες εἰς τοὺς Ἕλληνας *Isocrat.* p. 132. A. Haec si fuissent in promtu viro eruditissimo *Jo. Tayloro*, qui *Lysiam* nuper egregia cura nobis expolitum dedit, manum, ut opinor, abstinuisset ab oratoris tersissimi verbis in Andocid. p. 106. ἢ θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι, *aut*, quod solebant religiosi homines, *qui festum conventum, ut Diis faciant, obire volunt*: est enim lecta phrasis, quemadmodum in *Thucydide* VI, 54. ἐς τὰ ἱερὰ θύειν· et ab *Herodoto* II, 55. Aegyptii dicuntur πανηγυρίζειν εἰς Βούβαστον πόλιν, *ad panegyrim celebrandam Bubastum se conferre*. Ingeniosissimo tamen *Marklando* facile con-

ACTUS QUINTI SCENA SECUNDA.

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

Ἱερεὺς τοῦ Διός. Καρίων.

Ἱερ. Τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στι Χρεμύλος, μοι σαφῶς;

1172 Τίς ἂν φράσειε.] Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ

cessero πάρεισιν intercidisse, quod, si orationi consultum velimus, post ἑορτῆς vel θεωρεῖν restitui debeat.

v. 1171 Ἵν' εὐθέως etc.] Ὅπως παρευθὺς ὑπηρέτης καλὸς ὑπάρχειν φαίνῃς. C. LB. Haec observatio praeterea margini adscripta: Διακονικὸς διακόνου διαφέρει· διάκονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπηρέτης· διακονικὸς δὲ ὁ δυνάμενος ὑπηρετεῖν. Nihil in hoc versu innovant neque editi, nec scripti libri, praeterquam quod errore librarii δοκεῖς praeferat D'O. vitium tamen insidere, quod homines doctissimos fefellisse mirum est, metri lex manifesto prodit: secundam enim syllabam διακονικὸς aeque ac διάκονος habet productam. Ne ergo supervacuo pondere versus gravetur, syllaba certe fuerit recidenda, legendumque aut, Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς· aut, Ἵν' εὐθέως διάκονος εἶναί μοι δοκῇς· μοὶ quidem in illo commodius abest; in hoc elegantius ponitur. Alterutrum quin verum sit, vix est, ut in dubium vocari queat: posteriori rationi favet *Scholiastes* ad v. 1154. ubi postquam recensuerat indigitamenta Mercurii eo ipso ordine, quem in *Aristophane* tenent, nisi quod interpositus sit κερδῷος, non diversus ab ἐμπολαίῳ, illique saepe junctus, ultimo loco collocat διάκονον· quod ego recte ab eo ceteris epithetis adnexum existimo, dummodo statuatur hinc esse sumtum: quare admodum est probabile, invenisse eum, Ἵν' εὐθέως διάκονος εἶναί μοι δοκῇς.

v. 1172 Φράσειε] Εἴποι. Σαφῶς] φανερῶς. C. LB. D'O. in utroque signatur ad initium hujus versus Ἱερεὺς

Καρ. Τί δ' ἔςιν, ὦ βέλτιςε; Ἱερ. Τί γὰρ ἄλλ', ἢ κακῶς.

Ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,

δράματος. οἱ δὲ ςίχοι, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λζ', ὧν τελευταῖος,

Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι.

Διὸς, in sequentibus tantum Ἱερεύς· alter habet, ποῦ 'ςιν. Ad marginem Ed. *Gryph.* γρ. καὶ, φράσῃ· quo pacto, ne versus labet, scribendum erat, ὅπου 'ςι· multo rotundior est vulgata.

v. 1173 Καρ.] Nullas hic partes Chremylo neque Edd. nec Codex ipse D'O. tribuunt: nihil etiam in excerptis membranarum, quibus usus est, a *Kustero* notatum inveni. Solus Chremylum in scenam revocavit C. LB. quaerentique eum sacerdoti fecit, ut in tempore foret praesto: nam quicquid deinceps Edd. in Carionem conferunt, id omne Chremylo ille in solidum adsignat, excepto tantum v. 1186. quem unum, velut liberioris nequitiae herique personae minus congruentem, Carioni reliquit. Equidem recte factum judico, neque mihi dubium est, quin eam rationem sit probaturus, qui rem propius expenderit: commodum enim Chremylus eo ipso temporis in puncto, quo poscebatur a sacerdote Jovis, domo egreditur; simul et anus, et ceteri, qui introierant: nec sine causa; ut qui solemni dedicatione Plutum consecrare constituissent in Minervii postico v. 1192. Quare Jovis sacerdotem opportune Comicus induxit, qui rem divinam debitis cerimoniis administraret: atque adeo longe honestius haec, quae sane non parvi sunt momenti, inter Chremylum aguntur et antistitem, quam si Carion rebus persona sua gravioribus intermisceatur, partesque sibi adtributas parum decore deserat. Illud autem, τὸν Πλοῦτον ἔξω τις καλεῖ, quis non videt ita Chremylo convenire, ut ejus personam hic adesse omni-

Ἀπόλωλ᾽ ὑπὸ λιμοῦ· καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔ-
χω, 1175
Καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.

Ἑξῆς δὲ τούτων καὶ τελευταῖοι παντὸς τοῦ δράματος στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ β΄. ἑξῆς δ᾽ αὖ τούτων ἡ κορωνὶς, ἡ καὶ τὸ δρᾶμα περατοῦσα.

1176 Τοῦ σωτῆρος.] Ἐν ἄστει Σωτῆρα Δία τιμῶσιν, ἔνθα καὶ Σωτῆρος Διός ἐστιν ἱερόν· τὸν αὐτὸν δὲ ἔνιοι καὶ 63 Ἐλευθέριόν φασι.

no necesse sit. Praeterea vetula nostra, cujus fuere supra nulli cum Carione sermones, (intraverat enim domum v. 959. neque ante denuo prodierat, quam Mercurium pultantem audivisset v. 1098.) quem potius interpellet, ut amore juvenis secundo fruatur, quam facetum illum confabulatorem Chremylum, qui operam suam jure polliceri poterat: quae tu si Carioni dones, non tantum loci lepos nihil adaugebitur, sed contra multum venustati, quam Chremylus admissus praestat, decedet. Neque tamen sic penitus Carionem hinc remotum velim, ut nullus ipsi locus in fine fabulae relinquatur: nam prout versus 1186. neminem prius deceat, quam servulum illum frugi, sic ab eodem quatuor versus iambici Comoediae nostrae postremi merito pronunciabuntur, et idem, qui fabulam incepit, joco, quem tu frigidum existimes, an elegantem, parum refert, itidem finiet.

v. 1173 Ὦ βέλτιστε] Ὦ κάλλιστε· consueta Graecis serioribus adpellatio, quum veterum esset usitatior, ὦ ᾽γαθὲ, ὦ βέλτιστε. Τί γὰρ ἄλλ᾽] ἐστιν. Ἦ] παρὸ. Κακῶς] ἔχω. C. LB. Haec ad integrandam orationem valent, τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ, παρ᾽ ὃ κακῶς ἔχω. Perperam in D'O. C. καλῶς,

---

63 Ἐλευθέριον] Fuisse Jovem, qui utroque nomine Σωτῆρος et Ἐλευθερίου Athenis coleretur, vel saltem adficeretur, fidem faciunt *Hesych.* et *Harpocrat.* in Ἐλευθέριος· neque tamen eo minus plurimis in urbibus Διὸς et Σωτῆρος et Ἐλευθερίου templa fuerunt seor-

Καρ. Ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;

Ἱερ. Θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ. Καρ. τίνος οὕνεκα;

cui superscriptum, ἔχω δηλαδή. Ἀφ' οὗ] καιροῦ. LB. δι' οὗτινος. D'O. absurde. Ἀπόλωλα] ἐφθάρην. LB. ἐφθάρηκα. D'O. forma verbi ex vulgari lingua sumta. Λιμοῦ] τοῦ· τῆς πίνης. C. LB. D'O. πεῖναν recentiores πίναν scribunt: *Du Cangium* vide Gl. M. et I. Gr. Tum D'O. ordine perverso, σωτῆρος Διὸς ὢν ἱερεύς.

v. 1177 Τις] Ποταπὴ τοῦ λιμώττειν σε. Ὦ] ἱερεῦ. Πρὸς] ἕνεκεν. C. LB. Ita solent Graeci posteriores: λέξον μοι ἕνεκεν τῆς Θεοτόκου, *quaeso te dic mihi, per virginem Deiparam.* Θύειν] θυσιάζειν· uterque C. ut v. 1181. Ἔθυσεν] ἤγουν ἐθυσίαζεν D'O. qui hic mendose, τίνος ἕνεκα] χάριν.

---

sim dedicata. Quis autem Athenis extiterit Ζεὺς σωτήρ, nam plures fuisse constat, cui cognomen itidem Ἐλευθερίου sit inditum, non satis apertum est. Ego *Scholiasten* sequor, eique duplicis adpellationis privilegium tribuo, cui templum fuit ad forum in asty constitutum, summaque religione ab Atheniensibus habitum: huic enim quotquot annis extremo die sacra fiebant, ut patet ex *Lysia* in Euandr. p. 175. v. 36. quo tempore stipes videtur a populo collata in aram exornandam; cujus rei meminit *Plutarch.* in *Demosth.* p. 859. A. Ab his sacris peractis quum rediret magistratus in concionem, populoque laeta fuisse renunciaret, tale, ut arbitror, exordium erat oratoris, cujusmodi legitur in *Demosth.* Προοιμ. Δημηγ. LXIII. Ejusdem Jovis σωτῆρος a *Lycurgo* mentionem fieri puto adversus Leocr. p. 150. v. 6. et 167. Ἐλευθερίου vero cognomen fuit nactus διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους (pejus ἐλευθέρους *Etymologus* habet, et scriptus *Suidae* Codex) τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. quod quum *Hyperides* expressis verbis, *Harpocratione* teste, tradiderit, non video, quam fidem *Didymus* mereatur tanto citerior, qui magnum Oratorem hoc nomine erroris arcessere non dubitavit: nam Ἐλευθέριον dictum esse Jovem propterea, quod Graecos Persici dominatus metu liberasset, id quidem ultro largior, utpote firmatum praeter alios auctoritate *Strabonis* IX. p. 632. A. et *Aristid.* T. I. p. 237. C. sed

Ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
Ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος 1180

. 1180 Ὁ μὲν] Τίς. Ἥκων] ών. Ἔμπορος] πραγματευ- C. LB. vitiosius. D'O.] ἦλθον· pro ἐλθών. Ἔμπο- ῆγουν πραγματευτής. De- e, Ἱερεῖον] θῦμα. Σωθεὶς] αχθείς. C. LB. qui usus bi φυλάττεσθαι iterum est rioris Graeciae. ἐκ χειν ις. D'O. commodum est d *Arriani* de Venat. c. XV. ἀλλὰ καὶ ὅσοι ναυ- λοῦνται, ἀπὸ θεῶν ἄρχονται· ς τε τοῦ σώζεσθαι μέλλει, ἐνασωθέντες χαριστήρια θύου- οῖς θαλαττίοις. Ὁ δέ τις] ος. Δίκην] κρίσιν. LB. ι δίκην. D'O. Ἀποφυγών]

Jovis templum Plataeis ; memorabilem illam de donio victoriam fuit e- um, et noto Simoni- epigrammate celebratum. oeram igitur confudit *ymus* communem illum ecae libertatis vindicem, hunc Atheniensibus pro- m Δία Σωτῆρα, cui ab longe causa, quam vere *eridem,* qui optime scire rat, explicuisse credo, υθερίου titulus accessit: i non parum adjuvatur *enandro,* ex quo patere et *Harpocration,* ὅτι ἐπι- γέγραπται μὲν Σωτὴρ, ὠνομάζε- το δὲ καὶ Ἐλευθέριος. In illa vero τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοᾷ sedentem adortus est Ischomachum Socrates, eos- que sermones audivit, qui venustissime sunt descripti a *Xenoph.* Οἰκον. Λόγ. p. 487. unde simul liquet, foro fuis- se junctum. Solebant autum, si quod gravius adeundum esset discrimen, Jovi suo Servatori vota nuncupare; quae Diomedon, capitis dam- natus, a se collegisque suis prius concepta, quam pu- gnam ad Arginusas committerent, Athenienses admonet, ne reddere negligant Διὶ τῷ Σωτῆρι, καὶ Ἀπόλλωνι, καὶ ταῖς Σεμναῖς θεαῖς, apud *Diodor. Sic.* XIII. p. 386. D. ubi quod praecedit, corrigendum censeo, καλῶς ἔχοι ὑμᾶς φροντίσαι. Hinc facile intelligi- tur, non alium esse Jovem Σωτῆρα, cujus hic sacerdotem *Aristophanes* in scenam ire jussit. Erat alioqui in Pi- raeeo etiam ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος navigantibus oppor- tunum, cujus mentionem fecit *Strab.* IX. p. 606. B. nec de- erit forte, qui eam in aedem, propter portum sitam, com- modius ingredi putet ἔμπορον σωθέντα, ut Jovis propitii nu- men victima caesa veneretur: at ego cum *Scholiaste* facio

Ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς· ὁ δέ τις ἂν
Δίκην ἀποφυγών· ὅδ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
Καὶ μετεκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς

1181 Ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς.] Ἀντὶ τοῦ, τὰ 64 τῆς θυσίας ἐπετέλει· ἢ ἐξιλεοῦντο τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσι. μετεκά- ἔθυσεν. Ὁ δ' ἂν] ἄλλος. Ἐκαλλιερεῖτο] ἐθυσίαζε. LB. ἑόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ. D'O. Grammaticum alium non novi, qui καλλιερεῖσθαι eum in modum exponat: neque tamen non verum est, aliquando poni de domesticis sacris, quae intra privatos lares, adhibitis amicis, peraguntur: velut apud *Suid.* in Δεκάτην ἑστιάσαι, quum decimus infantis nati dies decucurrit, propinquis convocatis, καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. Videtur ad eam explicationem inductus sequenti verbo μετεκάλει. Quid lateat in varia lectione, quam ora suggerit Ed. *Gryph.* γρ. ὁ δ' ἂν ἔβαλλ' ἱερεῖον τις, non expedio: id quidem perspicuum est, metro repugnare. Μετεκάλει] μετεπέμπετο. Τὸν ἱερέα] ἐμέ. LB. τοῦ Διὸς δηλαδή. D'O. Pro οὐδὲ εἷς C. LB. imminuto versu οὐδείς. D'O. statim Θύειν· sed errorem arguit interpretatio, θυσιάζει. Τὸ παράπαν] τὸ παντελῶς. C. D'O. παντελῶς. Εἰσέρχεται] ἐν τῷ ναῷ θυσιάζων. LB. Πλὴν] εἰ μή. Ἀποπατησόμενοι] χέζοντες. Πλεῖν] πλέον. C. LB. D'O. Ἦ] παρό. Χίλιοι] πολλοί. C. LB. sic enim in eo scriptum pro μύριοι, quod

---

64 Τῆς θυσίας] Liquet mihi scribendum esse, τὰ τῆς εὐχῆς ἐπετέλει· hoc confert non nihil ad sententiam explicandam; illud plane nihil: periculis enim defuncti vota candidati hostiatique, ut *Plautus* ait, solvebant, id est, τὰς εὐχὰς, vel τὰ τῆς εὐχῆς ἐπετέλουν. Emendationi nostrae quod sequitur aperte adspirat, ἢ ἐξιλεοῦντο (sic enim ex A. restitui, quod per ceteras Edd. erat corruptum in ἐξιλεοῦντο) τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσι· quod proprie referendum est ad ἐκαλλιερεῖτο· nam alios ait

Θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται,
Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύ-
ριοι. 1185

λει δ' εἶπε τὸν ἱερέα, ἐπειδὴ νόμος ἐςὶ, τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν.

rectius servat D'O. cum cunctis Edd. neque aliter *Suid.* in Ἀποπάτημα, ubi versus praecedens mendosius legitur, quam in vulgatis, et Πλεῖν. *Moeris Attic.* Πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· πλείονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς· eadem fere *Thomas Mag.* adjecto *Comici* loco: ipse *Aristoph.* Ran. v. 90. —— μειρακύλλια —— πλεῖν ἢ μύρια. *Suidas* autem ἀποπατησόμενοι (quod futurum mediae vocis hic notandum esse monet *H. Stephan.* Th. L. Gr. T. III. p. 80. H.) interpretatur, τὴν κόπρον κενώσοντες· πάτος δὲ ἡ ὁδός· et mox, ἀπόπατος γὰρ ἡ κένωσις τῆς γαςρός· paulo dilucidius etiam *Etymol.* in Ἀπόπατος· τὸ ἄποθεν τοῦ πάτου γινόμενον· et in Ἄφοδος uterque: ὁ ἀπόπατος οἱονεὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος· πάτος γὰρ ἡ ὁδός. Audi jam originem satis ridiculam ex scholio, quod marginem libri LB. occupat: Ἀπόπατος λέγεται τὸ ἀφοδευτήριον, καὶ ἡ αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν. Λέγεται δὲ πάτος ἡ τροφή· ὅθεν καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν· ἐκ τούτου οὖν ἡ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν λέγεται ἀπόπατος. Nugae sunt, quae narrat de voce πάτος, quasi *alimenta* significaret: nusquam enim, etsi analogia non obstet, ea potestate reperietur.

---

inmolatum venisse, ut voto se liberarent, alios, ut exta de futuris consulerent, factoque sacrificio Deos sibi propitiarent: adhiberi solitos esse convivio sacro sacerdotes, fructumque relictarum victimae partium percepisse. De verbo καλλιερεῖν *Suidam* agentem vide, ut hominem Christianum: pertinet autem is locus ad *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 87. ubi *Scholiastes* inter alia: καλλιερεῖν γοῦν ἔλεγον, ἡνίκα τῶν ἱερείων καλῶν καὶ αἰσίων ἐτύγχανον.

Καρ. Οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις.

Ἱερ. Τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα κᾀυτός μοι δοκῶ
Χαίρειν ἐάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.

1186 Οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα τούτων.] Τῶν ἀφοδευμάτων 65 παί-
ζων, τοῦτο δὲ δέον εἰπεῖν, τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς· ἐπειδὴ νόμος

v. 1186 Τὰ νομιζόμενα] Τὰ ἐκ νόμου συνήθη. C. LB. συνήθη. D'O. Καὐτός μοι δοκῶ] νομίζω συμφέρειν. LB. Χαίρειν ἐάσας] φθείρεσθαι ἀφείς. LB. DO. in quo praeterea prostat, ἐνθάδ' αὐτὸν καταμένειν. Tolerari potest, quia et defendi: nihil tamen in vulgata lectione moverim. Θάῤῥει] ἔχε θάῤῥος. LB. D'O. Καλῶς ἔσται] τὰ τὰ γενήσεται. LB. ταῦτα καλῶς γενήσονται. D'O.

---

65 Παίζων] Primum post τὰ νομιζόμενα, τούτων, omnino ex *Aristophane* videbatur adjiciendum: hoc quippe postulabat succedens interpretatio τῶν ἀφοδευμάτων. Deinde in Edd. A. et J. legitur id ipsum, quod ego revocandum duxi, τῶν ἀφοδευμάτων παίζων, τοῦτο δὲ δέον εἰπεῖν etc. *Gelenium* offendit structura paulo scabriosio ceteroqui satis intellectu f cilis, et quam in *Scholi ste* libenter patiaris: qu re dedit *Porto* sequent τῶν ἀφοδευμάτων· παίζων τοῦτο, δέον εἰπεῖν, τὸ δέρ etc. *Küsterus* insuper inte seruit, παίζων δὲ τοῦτο λ γει. Haec ego, quanqua haud ita magni mom minus moleste ferrem, vel verbulo lectori caver tur. *Comici* versum pr tulit *Suidas* in Νομιζόμεν subjecitque: ἐπειδὴ νόμος τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσί τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δέρματ καὶ κοιλίας. Vitium haer in postrema voce jam de tersum a V. Cl. *P. Wesse lingio* ad *Sam. Petiti* LL AA. p. 75. melius in K λακρέται, δέρματα καὶ κω λαί· quae descripta sur e *Scholiaste* ad Vesp. v 693. prorsus consentit Co dex *Suidae* LB. ἐπεὶ νο μος . . . καὶ κωλαί· a eam formam Enarratore

;. Θάῤῥει· καλῶς ἔςαι γὰρ, ἣν θεὸς θέλῃ.

Ὁ Ζεὺς ὁ Σωτὴρ γὰρ πάρεςιν ἐνθάδε 1190

πολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. Ἄλλως. Τὰ
α τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κωλαῖ· φησὶν

1190 Ὁ Σωτήρ] Ἤγουν
ιοῦτος. C. D'O. Πάρεςιν
δε] ἐνταῦθ' ἐςίν. Αὐτόμα-
αὐτόκλητος. Ἥκων] ἐλθών.
θὰ] τά. Τοίνυν] λοιπόν.
ις] ἐμοί. C. LB. Cete-
in D'O. scriptum est,
ι τ' ἀγαθά τοι λέγεις, sic
n, ut eadem manus νυν
a τοι notaverit; quod si
erit, versus tam con-
e curret, ut dubitem,
oc vulgato praeponam:
, certe locum habere
potest, nisi retineas
ἀγαθά. Verum vel in-
Codd. atque Edd. Αὐτό-
ς ἥκων non Chremylo
rim, sed Sacerdoti, qui
n atque Jovis sui Ser-
ris mentionem fieri tan-
ı praesentis audivit, cum
ratione quadam Comica
rit: *Quid? hucne sua
te profectus adest? tum
nnia mihi perpulcre eve-
nuncias.* Non capie-
llico, Jovem illum Ser-
em ipsum esse Plutum,
quod mox demum progres-
su sermonis intelliget. Quod
si ista Chremylo tribuan-
tur, vix ac ne vix quidem
expedies, quid sibi velint,
αὐτόματος ἥκων· non hoc e-
nim, sed omnia alia peni-
tus sciebat.

---

nostrum correxi, accentu
illo signato, quem contra-
ctae vocis ratio flagitabat.
Mallem etiam ad exemplum
Suidae δέρματα καὶ κωλᾶς
translata conjungi cum λαμ-
βάνειν. Quae vero sequun-
tur, φησὶν οὖν etc. optime
tractaveris expungendo; tam
absona sunt et inepta. Hinc
autem legem nobis Atticam
confinxit *Petitus*, quam si
quis cum pluribus aliis ex
tabulis LL. Atticarum era-
dere instituat, eum non
morabor.

Αὐτόματος ἥκων. Ἱερ. Πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.

οὖν, ὅτι καὶ τῆς κόπρου τὰ νομιζόμενα λαμβάνεις, τὰ ἔθη σκώπτων.

1194 Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων.] Ὀπίσω τοῦ νεὼ 66 τῆς

v. 1192 Ἱδρυσόμεθ'] Στήσομεν. C. D'O. ποιήσομεν, στήσομεν. Αὐτίκα μάλ'] συντόμως πάνυ. Περίμενε] πρόσμενε. Οὗπερ] ἐκεῖ ὅπου. Ἦν ἱδρυμένος] ὑπῆρχεν κατεσκευασμένος, ἱστάμενος. Τὸν ὀπισθόδομον] τὸ ὄπισθεν τοῦ οἴκου, ἤγουν τοῦ ναοῦ. Τῆς θεοῦ] τῆς Ἀθηνᾶς. C. LB. Ἱδρυμένος] ἱστάμενος, καθήμενος. Τὸν ὀπισθόδομον] τὰ ὄπισθεν τοῦ δόμου. D'O. In margine porro luculentiorem hanc explicationem suppeditat C. LB. Ἱδρυσόμεθ' οὖν] Ὄπισθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ τῶν Ἀθηναίων ἦν θησαυροφυλάκιον· φησὶν οὖν τὸν Πλοῦτον, ἤτοι ἀφιερώσομεν αὐτὸν ἐκεῖσε, καὶ ἀναθήσομεν, οὗπερ ὑπῆρχε πρότερον ἱδρυμένος, ἤγουν πεποιημένος καὶ ἀνατεθειμένος. Σὺ δὲ περίμενε, διὰ μέσου. Φυλάττων ὁ Πλοῦτος τὸν ὄπισθεν οἶκον τῆς θεοῦ. Quod in utroque libro ἱδρυσόμεθ' exaretur, id quidem ex more factum; neque aliter infra v. 1199. verum ut hic ita scriberetur, omnino opus erat ad versum sustentandum, cui voculam inserit LB. αὐτίκα μάλ', D'O. αὐτίκα νῦν· prius cum bona metri gratia tolerari potest: alterum haud item, nisi accentu demto in encliticam convertas, quae non minus ac δὴ adverbio αὐτίκα commode jungatur. Ego utramvis lectionem tam aptam judico, inprimis eam, cui C. LB. suffragatur, ut cum re-

---

66 Τῆς καλουμένης Π. Ἀ.] Haec in Edd. cunctis ordine parumper turbato legebantur, Ὀπ. τοῦ νεὼ διπλοῦς τοῖχος τῆς καλ. Π. Ἀ. ἔχων θύραν etc. auctores habeo mutandi *Jo. Meurs.* Cecr. c. XXVI. et *H. Vales.* ad *Harpocr.* p. 142. qui non secus, atque ego reposui, Scholiastae verba protulerunt. Sed ne sic quidem haec inter se satis apte videntur cohaerere: melius utique nexus adnotationis et magis adcommodate procedet, si statim post versum *Aristophanis* propositum subjungas: ἐπειδὴ . . . ἀπέκειτο· tum reliqua, quae ad ὀπισθόδομον enarrandum pertinent, juncta deinceps continuae. Ve-

Καρ. Ἱδρυσόμεσθ᾽ οὖν αὐτίκ᾽, ἀλλὰ περίμενε,
Τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς Θεοῦ.

καλουμένης Πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῖχος ἔχων θύραν, ὅπου

cepta contendere de gradu possit: habet enim versiculi numerus eum in modum scripti salis aliquid, quod ad sententiam paulo citatiorem egregie respondeat. Moratur autem lectorem adtentum nonnihil, ἀλλὰ περίμενε, sic interjectum, ut orationem currentem non satis in loco videatur sufflaminare: quare *Frischlinus* haec ordine, ut putabat, meliore ad principium revocavit: SA. *Bene hercle nuncias.* CA. *parumper sustine. Nam Plutum eodem collocabimus, ubi erat Prius repositus Jupiter, ut aerarium Palladis in munito loco custodiat:* quae licet cum metro inclusum mentem explicate proferre non potuisse fateantur, sunt tamen ejusmodi, ut ab *Aristophanis* sensu non parum discedant. Scilicet intellectus istius, ἀλλὰ περίμενε, ab actione scenica pendet: vix passus fuerat Chremylus a Sacerdote versum proxime praecedentem interponi, quin coeptum sermonis ordinem e vestigio persequatur: interea domum ingredi, ut Deum praesentem salutaret, confestim Sacerdos properat; fecissetque adeo, nisi Chremylus orationem tantisper abrumpens illum injecta manu retraxisset, *quin manedum*, inquiens, *et aliquantulum expecta:* mox dicta,

---

rum hoc leve, neque adeo magni momenti prae eo, quod nunc dicam. Primum illa mihi considera, τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς μέλλοντος προϊέναι τοῦ Πλούτου, et dispice, sodes, quid huc faciant: nihil omnino, inquis; et merito: nam horum auctor eo valere voluit, ut explicarent, Ἵν᾽ ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ. Jam porro ad ista *Comici* verba quae sint notata, paululum expende: initium abruptum, paene dixeram absurdum: quis enim est hic scribendi modus? τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφερον τὰ χρήματα. Deinde cui, modo animum advortat, non protinus adparet, quae ex *Thucydide*

'Αλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας, 1195

ἦν θησαυροφυλάκιον· ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέ-

quasi nihil aliud intercesserit, continuat. Haec, quae, si structuram verborum per se solam intuearis, videntur intricata, multo dilucidius intelliges, simul atque velut in scena sedens spectantis animum et oculos indueris. Vellem autem huc *Palmerius* adhibuisset suum illud subtile, quod in v. 1161. inpensum minus ibi nobis adridere testati sumus. Plutus utique jam dedicandus eodem in loco, quo fuerat ante collocatus, quid aliud, quam auspicatissimum fortunae luculentioris omen facit? Exhaustum erat diuturno bello mutataeque reip. temporibus Atheniensium aerarium, penitusque dissipatum: nunc non respirare tantum, sed et lacertos movere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Graecos ferebantur. Auguratur itaque *Comicus* Plutum in sedes pristinas esse reversurum: ideoque Chremylo sacerdotem adjunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. Haec posterioris esse Pluti sponte liquet: considerandum autem lectori propono, an vice φυλάττων parvula mutatione restitutum φυλάττειν melius conveniat. Ceterum oleum et opera *Jo. Meursio* plane periit in Cecropiae cap. XXVII. nam quum in opisthodomo Jovis quoque Σωτῆρος simulacrum invenisse sibi visus est, *Frischlino* luctandum se praebuit; ex *Aristophane* quidem nihil simile conficias: Pluti vero signum aureum videntis et alati, quod ex *Philostrati* Ic. II. c. 27. adtulit, procul Athenis apud Rhodios in arce fuit dedicatum; quod et ipse *Meursius* postea recte tradidit in Rhod. I. c. 11.

---

promuntur ad opisthodomum, collocatumque ibi aerarium Atheniensium esse referenda? Nihil ergo potius, quam ut bina Scholia, quae male fuerunt disjecta, in unum confluentur: ὄπισθεν τοῦ τῆς 'Αθηνᾶς ναοῦ· εἰς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφερον etc. illud item, τοῦτο δὲ εἶπεν etc. interpositum alieno loco suam in sedem reducatur; quae tam concinne, quasi corporis ejusdem membra, mihi videntur coire,

κεῖτο. μέσον δὲ ἐστι τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς μέλλοντος προϊέναι τοῦ Πλούτου.

1195 Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο.] Ὅτι ὁ Λυκόφρων, ὡς ὁ Ἐ-

v. 1195 Ἐκδότω] Ἔξω δότω ἡμῖν. Δεῦρο] ἐνταῦθα. Ἡμμένας] πῦρ ἐχούσας. C. LB. ἁπτομένας. D'O. Ἵν' ἔχων] ὅπερ κρατῶν. Προηγῇ σὺ τῷ θεῷ] προοδοποιῇς τῷ Πλούτῳ. Πάνυ μὲν οὖν] Λίαν χρὴ τοῦτο ποιῆσαι. Δρᾷν] ποιεῖν. Χρὴ] πρέπει. C. LB. Paulo vitiosius in C. D'O. Ἔχων] κρατῶν. Προηγῇ] προοδοποιεῖ ὦ ἱερεῦ. Sequenti versu praefert χρῆν] χρὴ· neque respuendum puto: contra v. 607. ubi χρῆν erat in praestantioribus Edd. noster ille Codex dedit χρή· utraque confundi saepius in membranis novi. Vide *Thom. Mag.* in V. *Suid.* in Χρὴ, et Χρῆν, ubi locus adductus est *Synesii* Ep. VII. Quando in scenam aliquid proferri, sibique porrigi postulabant, ferme legitimum est, δότω τὶς, ἐκδότω τίς: in Ran. v. 895. Ἴθι νῦν λιβανωτόν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω· in Cocalo apud *Suid.* in Ὧδε. - - - ἐκδότω δέ τις Καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο. Sic enim illa verba ductu metri restituenda judico. Id ipsum, quod interpretationis vicem C. LB. adposuit, usurpatum *Antiphani* in Ganymede: —— ἔξω τις δότω Ἱμάντα ταχέως —— quae reperies in *Athen.* lib. X. p. 459. B. Sed non paulo difficilior est *Etymologi* locus, qui tamen huc egregie facit, p. 531. v. 53. Κορυθάλη, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν τιθεμένη δάφνη· ὅτι οἱ κλάδοι, οὓς κόρους καλοῦσι, θάλλουσιν, ὡς καὶ Χρύσιππος· Ἀλλὰ δᾷδας ἡμμένας μοι δότω τις ἔνδοθεν, καὶ κόρους πλεκτοὺς ἀκρεμονεῖς μυῤῥίνης· —— οἱ γὰρ ποιηταὶ ἀνάπαλιν τοὺς κλάδους καὶ ὄζους καὶ ὄρπηκας λέγουσι. Si pro μοὶ legeris ἐμοὶ, sponte sua prodibit versus integer trochaicus, et secundi bona pars: in scena fuisse pronuntiatos res ipsa loquitur. Quis igitur erit Chrysippus, cujus tanquam auctoris nomen est praefixum? non certe philosophus, quantumvis frequenter a Grammati-

---

ut vix me continuerim, quin eum in modum omnia componerem. Placet etiam *Aemilius Portus*, qui in suo libro, cujus usum humanitati viri literatissimi *Abr. Gronovii* debeo, notaverat, ἔνθα ἦν τὸ ταμιεῖον.

ρατοσθένης φησὶν, ᾠήθη πρῶτον 67 τοῦτον δᾷδας ᾐτηκέναι. πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό· ἀλλὰ γὰρ Στράττις πρὸ ἀμφοτέρων τούτων τοὺς Ποταμοὺς διδάσκων εἰς Φιλύλλιον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα·

cis adhibeatur: at Comicum, qui prorsus requiri videtur, eo nomine quis meminit? Ego fabulae titulum hic latere persuasum habeo, atque adeo non dubito, quin Chrysippus ille sit Strattidis, cujus et *Pollux* et *Athenaeus* et *Suidas* mentionem fecerunt, ut cognosces ex eo indice, quem *Casaubonus* contexuit ad *Athen.*

---

67 Τοῦτον] Recte *Gelenius*, quum in utraque priore legeretur τοῦτο. *Lycophron*, ut probabile videtur, ea de re, cujus causa testis ab Eratosthene citatur, scripserat in libris περὶ κωμῳδίας, quorum in *Athenaeo* fit mentio: idem erat et poeta multisque tragoediis nobilitatus, et Grammaticus, ut *Suidas* ostendit; nec raro cum Eratosthene paulo inferiore hoc in genere jungi solet, velut a nostro *Schol.* ad Vesp. v. 702. ad Pac. v. 701. Refutatur autem ejus sententia de facibus in scenam ab *Aristophane* primo postulatis argumento liquidissimo, quod a Strattide sumtum est, qui rem illam ad Philyllium auctorem retulerit; idque in ea fabula, quam docuerit πρὸ ἀμφοτέρων τούτων, Plutum videlicet huncce, et Ecclesiazusas nostri Comici, cujus tu dramatis vid. v. 970. 1142. nam cave, ne cum *Jungermanno* ad *Poll.* IX, 78. n. 24. ἀμφοτέρους Lycophronem et Aristophanem intelligas. Στράττις scripsi geminato τ, ut dictum est ad v. 550. forma meliore, quam in *Suida* quoque confirmat C. LB. Sed fabula Ποταμοὶ diligentiam effugit *Is. Casauboni* ad *Athen.* VII. 23. *Jo. Meurs.* in Att. Biblioth. et *J. A. Fabric.* in Notit. Comic. quam tamen et *Suidas* commemorat in Αἶνον λίνῳ συνάπτεις, ubi pro ἀπατώντων pejus, ut existimo, C. LB. ἀπαιτούντων, et Στράττης. Quamvis autem in titulo Comoediae Ποταμοῖς consentiat *Photius*, sicut ex Auctorum Indice, quem magno literarum bono publicavit *Jo. Alberti*, constat, nihilominus induci non possum, ut genuinum credam: verus est vetustusque, ni fallor, Ποτάμιοι, ab Atticae demo petitus, similiter atque *Aristophanis* Ἀχαρνεῖς, *Eupolidis* Προσπάλτιοι, aliorum aliae. Neque ratio defuit, cur a Comicis in scena vexarentur: hoc

Ὑμεῖς τε πάντες ἕξετ' ἐπὶ τὸ Πύθιον,
Ὅσοι περ ἐστὲ μὴ λαβόντες λαμπάδας,
Μηδ' ἄλλο μηδὲν ἐχόμενον Φιλυλλίδου.

VII, 23. Itaque reponendum, ὡς Στράττις Χρυσίππῳ, et in ipsis ejus verbis ἀκραιφνεῖς. Quae sequuntur, vix est, ut intelligas, nisi fuerit insertum τοὺς υἱοὺς, vel potius τοὺς νέους· hoc nimirum voluit, κόρους, qui proprie sint aetatis integrae juvenes, nunc dici ramos novellos: poëtas autem vice versa juvenes adpellare κλάδους, ὄζους, ὄρπηκας, quae voces praecipua virtute ramos significent.

---

enim nomine male audiebant, quod facile falsos cives in tabulas referrent: ἐκωμῳδοῦντο δὲ, inquit *Harpocration*, ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους· suffragatur *Etymolog*. p. 288. v. 16. p. 738. v. 45. plures simul demos recensens, quorum insignis aliqua morum macula scenam exercuerit: in Potamiis quidem animadvertas materiem illam jocorum Comicorum sane luculentam. Neque eam inscriptionis causam mihi deserendam putem, etsi vel aliquis pro vulgato Ποταμοῖς stare se profiteatur, nixus *Pausaniae* loco I. p. 77. v. 30. qui scribit, Ἴωνος δὲ τοῦ Ξούθου τάφος ἐν Ποταμοῖς ἐστι τῆς χώρας· quanquam ibi multo malim antiqua lege ἐν Ποταμοῖ, cujusmodi sunt ἐν Φρεαττοῖ, et his similia: cur enim alias hic non scripsisset Ποταμίοις, quemadmodum in eadem historia lib. VII. p. 522. v. 21. καὶ Ἴωνος ἐν τῷ δήμῳ μνῆμα Ποταμίων ἐστίν· apud *Etymologum* certe, ne quis inde sibi praesidium speret, in Σφήττιοι legendum est pro Σφηττοὶ vel Σφηττὸς, vel λέγεται δὲ καὶ Σφηττοῖ. Nunc si quis *Suidam* inspexerit in Οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις, auctorem inveniet adferri Strattidem: οὕτω Στράττις ἐν Πολιτείᾳ. Eadem, quae superius, quanquam paululum aliter, explicata fuerat, paroemia; nam adjecta negante particula res ipsa non mutatur: idem, qui adhibuerit, Comicus producitur: quum autem alibi nulla fuerit adhuc reperta Strattidis Πολιτεία, quid citius suspiceris majoreque probabilitatis specie, quam per errorem ita scribi pro Ποταμίοις· mihi certe tanto magis hoc verum videtur, quia ne literae quidem corruptae vocis multum abeunt: si quis interea conten-

Ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ. Ἱερ. Πάνυ μὲν οὖν
Δρᾷν ταῦτα χρή. Καρ. Τὸν Πλοῦτον ἔξω τὶς
κάλει.

1196 Ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ.] Τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἀνέφερον τὰ χρήματα. κἀνταῦθα ἐφυλάττοντο, καθὰ καὶ 68 Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ οὕτως· Ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀπό τε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάν-

dat, non absurde duplicem fabulae titulum posse statui Ποταμίους ἢ Πολιτείαν, ut in plurimis usu venit, is hoc sibi responsum ferat, expectandum videri, dum firmius aliquod fundamentum nudae duntaxat conjecturae supponatur. Philyllium pro Phyllio tam saepe restitutum curam hominum eruditissimorum hic effugisse mirum est: tetigit in transitu *Jungermannus* ad *Pollucem* quo supra indicavi loco; verum ita, ut nihil ipse tentet, aliorum operam exposcat. Ego nihil haesitavi, quin pro Φύλλιον redderem Φιλύλλιον, et Φιλυλλίου in Strattide pro Φυλλίου, quo pacto versum simul exire rotundissimum adparet. Eleganter vero ἐχόμενον Φιλυλλίου, *nec quicquam aliud, quod ad Philyllium pertinet; quod inventore Philyllio censetur:* cujus generis erant lampades scilicet, vel faces in scenam prolatae. Sic *Aeschin.* Dial. I. §. 4. 6. ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἴχετο, *quaecumque ad studium pertinebant praestantium magistrorum: aut, quaecumque a doctoribus optimis tradi et proficisci poterant. Liban.* T. II. p. 221.. A. ὅσα ἦν ἐπίπλων ἐχόμενα, πάντα ἐξανήλωκεν· *quicquid in supellectilis censum veniebat:* ibi male et vertitur et sollicitatur. *Dionys. Halic.* A. R. IX. p. 559. v. 6. τὰ δὲ ἐντὸς τείχους τροφῆς ἐχόμενα πάντα κατανάλωτο. Apud *Suid.* in Διαλαβόντες· ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου εἴχετο, *quicquid prae manibus erat auri et argenti facti.* Pythium autem Strattidis utrum intelligendum sit Apollinis fanum in urbe, an alterum Oenoae, de quo *Philochorus* apud *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1041. definire non possum: illud tamen vero videtur similius. Meminit ejus Πυθίου *Thucyd.* II, 15. et VI, 54. ubi vide Praestantissimum *Dukerum*, parique loquendi formula *Isaeus* p. 55. v. 14. ἀναθήματα ἀνέθεσαν τρίπο-

ACTUS QUINTI SCENA TERTIA.

Γραῦς. Καρίων. Χορός.

Γρ. Ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; Καρ. Τὰς χύτρας, αἷς τὸν Θεὸν

των· τὰ γὰρ πλεῖστα τριακοσίων ἀποδέοντα περιεγένετο, ἀφ' ὧν τε τὰ προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ἐς καὶ τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα, καὶ εἰς Ποτίδαιαν ἐπανηλώθη.

1198 Τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεόν.] Ἔθος γὰρ ἦν, ἐν ταῖς

v. 1198 Ποιῶ] Ποιήσω. Αἷς] δι' ὧν. Τὸν θεόν] τὸν Πλοῦτον. Ἱδρυσόμεθα] τάξομεν, κατασκευάσομεν. Ἐπί] ἐπάνω. Τῆς κεφαλῆς] τῆς σῆς. Φέρε] βάσταζε. Σεμνῶς] εὐτάκτως. Ἔχουσα] φοροῦσα. Αὐτή] σύ. Ποικίλα] διάφορα ἱμάτια. C. LB. Τὰς χύτρας] τὰ τζυκάλια. Ἱδρυσόμεθα] στήσομεν. Φέρε] ἄγε. Σεμνῶς] ἐντίμως. Ἔχουσα] Φοροῦσα. Ποικίλα] ἱμάτια. C. D'O. Utrique cum *Schol.* ad Pac. v. 922. versu non abnuente, ἱδρυσόμεθα· pro αἷς D'O. praeterea, ὡς τὸν θεόν· quod minus etiam displiceret, si sequeretur ἱδρυσαίμεθα, vel ἱδρυσώμεθα· verum receptae lectionis causam agit illa vulgaris loquendi formula χύτραις ἱδρύειν, quam attigit *Henr. Valesii* observatio ad *Euseb.* H. E. IX, 4. ex iis delibata, quae congesserat in Not. *Maussac.* ad *Harpocr.* p. 300. Nunc scholium adjiciam in ora C. LB. consignatum ad Τὰς χύτρας] οἱ ἀφιεροῦν (l. ἀφιεροῦντες) τι ἐν

ναοῖς, ἢ καθιδρύοντες αὐτοὺς ἔθος εἶχον προσάγειν χύτρας ἀθάρας καὶ σεμιδάλεως μεστὰς, ἢ πελάνων καὶ ὀσπρίων ἀληλεσμένων· προωδοποίουν δὲ φέρουσαι ταῦτα ἐπὶ κεφαλῆς γυναῖκες σεμναί τινες. Pro αὐτοὺς ab initio reponi malim βωμούς· ita jubet *Scholiastes* noster, et ad Pac. v. 922.

δὺς ἐν Πυθίου, quod *Suidas* illustrabit in Πύθιον. Labitur vero *Jo. Meursius* Athen. Att. II. 10. quum auream in hoc templo Gorgiae Leontino statuam esse collocatam putat: aliud enim in ipso *Philostrati* loco de Vit. Soph. I, 9. §. 2. αἱ τῶν Ἑλλήνων πανηγύρεις ostendunt, et τῷ λόγῳ τῷ Πυθικῷ statim adjunctus Ὀλυμπικός.

68 Θουκυδίδης] II, 13. unde remedium corrupto *Scholiastae* loco petendum est: nam pro ἀπό τε in *Thucydide* prostat ἔτι τότε, pro περιεγένετο, μύρια ἐγένετο· quae utraque res ipsa flagitat. De-

Ἱδρυσόμεσθα, λαβοῦσ᾽ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε

ἱδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων, ὀσπρίων ἑψημένων, χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν 69 ποικίλως ἠμφιεσμένων· καὶ τούτων ἀπήρχοντο χαριστήρια τοῖς θεοῖς ἀπονέμοντες.

1199 Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.] Ἐπειδὴ, ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς ἀφιδρύειν, ἢ 70 ἄγαλμα θεῶν, ἕψοντες ὄσπρια ἀπήρχοντο τούτῳ

inde sequitur apud eum: ἀφ᾽ ὧν ἐς τε τὰ π. τῆς ἀ. καὶ τἄλλα οἰκ. καὶ ἐς Π. ἀπανηλώθη· in his fere dubites, utrum edita sit, an *Scholiastae* nostri lectio praeferenda: illa quippe orationis compositio paulo durior, ἀφ᾽ ὧν τε τὰ προπύλαια (scilicet ἐγένετο) καὶ ἐς καὶ τἄλλα οἰκοδομήματα ἐπανηλώθη, vetustum quiddam atque a more *Thucydidis* haud abhorrens spirat: *ex quibus et propylaea sunt erecta, et in alias aedificationes, itemque in Potidaeam est expensum:* multus est in eo structurae genere *Pausanias*. Nec spreverim ἐπανηλώθη, nihilo minus, quam alterum illud, adpositum. Propylaea vero quum inchoata fuissent Euthymene archonte, quinque anni abierunt, antequam perficerentur, insumtis in opus magnificum, quod integris voluminibus describi celebrarique meruit, bis talentûm millibus et duodecim, prout rationem accuratissime tradidit ex Heliodoro *Harpocr.* in Προπύλαια ταῦτα· unde jam facili negotio colligi potest, quantum ex grandi illo pecuniae publicae acervo in reliqua decesserit. Multa de reditibus Atheniensium, argentique signati magnâ vi, quae in aerario fuit per diversa temporum intervalla recondita, poterant disputari; sed intra cancellos, quibus notae nostrae circumscribi debent, haud facile coërcenda: tu interea compone, quae *Aeschines* prope finem orationis de male obita legatione, et *Andocides*, seu verus sit, sive ficto nomine suppositus, in initio περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, verbis tam similibus, ut alter ab altero fuisse mutuatus videatur, scripserunt: ex iis intelliges proprium esse, quem *Scholiastes* usurpavit, loquen-

Σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα. 1200

τοῖς ἀφιδρυμένοις, εὐχαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης· ὅθεν καὶ ἐν ταῖς Δαναΐσι,

> Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκίου χύτρας,
> Παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.

1200 Αὐτὴ ποικίλα.] Λείπει τὸ ἱμάτια, ἵν' ᾖ, ποικίλα

di modum ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, quum pecuniae, quibus in praesenti resp. non indigeret, in aerario reponebantur: sed et illi, qui mulcta, cujus erant damnati, ad tempus non soluta, ut aerarii debitores in tabulas publicas referebantur, dici solebant εἰς ἀκρόπολιν ἀνενεχθῆναι, ut patet ex *Demosth.* in Theocr. p. 852. A.

69 Ποικίλως] Corrigendum est ποικίλοις, quod tantillum vitium eos, qui *Scholiastae* verbis usi sunt, fefellit. Scholium autem mox ad Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς adjectum huc revocari malim; hocce contra istius in locum succedere.

70 Ἄγαλμα] Potius habuerim ἀγάλματα, ut βωμούς· quemadmodum *Schol.* ad Pac. v. 922. ubi haec ipsa iisdem fere verbis leguntur: ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρύειν, ἢ ἀγάλματα θεοῦ· sic et *Suid.* in Χύτραις ἱδρυτέον· melius tamen hic legas θεῶν· ut operas sibi mutuas uterque *Scholiastes* tradant. Pro εὐχαριστήρια scriptum ibi χαριστήρια, quae hic etiam paulo ante videbamus, et ad v. 1055. idque occurrere frequentius negari non potest: χαριστήριον ναὸν ἱδρύσασθαι ad Nub. v. 52. χαριστήρια τῇ πόρνῃ ἀποδιδόντας *Athen.* XIII. p. 572. F. σωτηρίας χαριστήριον ἀποδοῦναι XV. p. 672. A. χαριστήρια τῷ Διὶ θύειν *Zenob.* C. I. n. 33. ταῦτα σύμπαντα χαριστήρια τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνάκειται *Arrian.* P. P. E. p. 13. v. 10. de Venat. c. 35. χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς *Hesych.* in Πλήξαντα· inde Προχαριστήρια ab iis, qui veterum festa collegerunt, neglecta *Suidas* commemoravit: Προχαιρητήρια, in quibus explicandis mirifice lapsus est *Jo. Meurs.* in Graec. Fer. perperam apud *Harpocrationem* legi, vel ordo literarum demonstraverit. Neque alterum tamen, quasi exemplo careret, temere videtur repudiandum: *Etymol.* p. 706. v. 44. ὑπὲρ ὑ-

Γρ. Ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον; Καρ. Πάντα σοὶ πεπρά-
ξεται·
Ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὥς σ' εἰς ἑσπέραν.
Γρ. Ἀλλ' εἴγε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι

v. 1201 Ὧν δ' οὕνεκ'] Ὧν τινων χάριν· τί γενήσεται; C. LB. Posterius etiam D'O. praefert: scilicet ad sensum explendum spectant: *Tu mihi quidem perliberaliter ollarum portandarum onus inponis: at iis de rebus, quarum ego causa huc adsum, quid fiat?* Πάντα] ἃ βούλει. D'O. Πεπράξεται] πραχθήσεται. LB. γενήσεται. D'O. Ἥξει] ἐλεύσεται. LB. ἔλθοι. D'O. quod recentioris est Graeciae. Mox in altero LB. ὡς εἰς ἑσπέραν, in altero D'O. ὅσ' εἰς ἑσπέραν· uterque tamen inter versus additum habet, εἰς σέ· quod argumento est, in exemplaribus, quae descripserunt, extitisse vulgatam scripturam, ὥς σ' εἰς· nam statim etiam altero abhinc versu in utroque ὥς ἐμ' explicatur per εἰς. Εἴγε μέντοι] εἴπερ ὅμως. Νὴ Δί'] μὰ τόν. Ἐγγυᾷ] ἐγγύην δίδως. LB. ὑπόσχῃ. D'O. Ἥξειν] ἐλθεῖν. Οἴσω] κομίσω. LB. D'O. Τὰς χύτρας] τὰ τζυκαλία. LB. Hic autem Chremylum existima gestu nutuque respondere; quippe qui jam ante fidem verbis disertis obstrinxerat: anus e vestigio, simul atque plene sibi satisfactum putavit, ollas in caput tollit, et ingredientem Pluti pompam prosequitur: hinc opportuna Carioni occasio nascitur jocandi; quo minus dubites, quin huic servulo sint adscribenda, quae subdita legis.

v. 1205 Μὴν] Λοιπόν. Αὗται] αἱ χύτραι. Ταῖς ἄλλαις χύτραις] singulis vocibus est superscriptum ὦν, ut enallagen casus indicet, itaque poni pro τῶν ἄλλων χυτρῶν. Ἡ γραῦς] τὸ λίπος. Ἔπεστ' ἀνωτάτω] ἐπάνω ὑπάρχει. Ἐπιπολῆς] ἐπάνω. Ἔνεισι] ὑπάρχουσιν. C. LB. cujus librarius quo propius inminebat fini, eo segnius rem egit: nam et πολὺ omissum, et ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις, et denique ἔνεισι χύτραι scriptum, contaminato trium versuum numero. Diligentior adparet in C. D'O. cura, qui praefert, Αὗται ποιοῦσιν. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις· cumque particularum ordinem prae vulgato probandum duco. Ἡ γραῦς] ἤγουν ὁ ἀφρὸς διὰ τὸ λευκόν. Τῆς γραὸς] τῆς γυναικός. Ἐπιπολῆς] ἐπάνω.

Ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ', οὕτω τὰς χύτρας.

Καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία. 1205

Αὗται ποιοῦσι· ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις

σιν] ὑπάρχει. Non qua- ἔνεισιν, licet in eo re- ndo cum scriptis Edd. spirent: puto legendum σιν, idemque Kusterum otasse in suo libro a- adverto: addetur ora- i decus, si, quod prae- it, idem verbum reper- r, ἡ γραῦς ἔπεστι, ἐπει- αἱ χύτραι· ne dicam de ctura loci concinniore: odot. II. c. 62. Τὰ δὲ να ἐστι ἐμβάφια ἔμπλεα ἁ- καὶ ἐλαίου· ἐπιπολῆς δὲ ι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον. De- bere juvat, quae margi- C. L. B. commissa sunt olia. Primum ad Ἡ γραῦς itur, ἡ κοινῶς ἄθη· vox para labentis Graeciae Cangium praeteriit: su- or, ut ἄνθος dixerunt ἄ- vel ἄθθος, perinde et pro ἄνθη receptum fuis- unde ἀθηβολή, quod Du gius subministrat. Ἄνθη Atticis eadem, quae σις, ut αὔξη, βλάστη, ἄ- ὀφειλή, σύλη. Solet au- , quicquid in summam em cujuslibet corporis e- it atque emergit, ἄνθος , et ἀνθεῖν, ἐξανθεῖν: spuma quoque ἄνθος· unde οἴνου λευκῷ πιτυκασμένος ἄνθει sunt spumantis pocula Bacchi Archestrato apud Athen. I. p. 29. B. Aristoph. Lysistr. v. 1259. - - - πολὺς Δ' ἀμφὶ γένυας ἀφρὸς ἤνσει· quod opportune Berglerus adnotavit ad Alciphr. I. Ep. 1. ubi τοῦ ὕδατος ἀφρὸς ἐξηνθήκει. Patet itaque non fuisse nullam causam, cur Graeci recentiores γραῦν vetustorum ἄνθην adpellaverint, aut ἄθθην. Deinde Scholium amplius et verbo simul et Comici sententiae declarandae impenditur: Ἡ γραῦς ἔπεσ' ἀκ νωτάτω] Γραῦς λέγεται τὸ ἀφρῶδες καὶ ἐπάνω τῆς χύτρας, ὅταν ἑψημένον τι ἔχοι ἐντός. Παίζει οὖν ἐνταῦθα, ὅτι τὴν γραῦν κατέπεισαν βαστάσαι τὰς χύτρας, ἧς ἄνω ἦσαν αἱ χύτραι· ἔπασχε δὲ αὕτη τὸ ἐναντίον· ἐπεὶ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις, φησί, χύτραις ὑπάρχει ἄνω ἡ γραῦς, ἤ τὸ ἀφρῶδες· ταύτης δὲ τῆς γραὸς ὑπεράνω εἰσὶν αἱ χύτραι. Eustathius mentionem hujus loci non omisit, quum eam τῆς γραὸς potestatem explicandam, quod saepe fecit, sibi sumeret; velut ad Od. Λ. p. 1468.

Ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω. ταύτης δὲ νῦν
Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι.
Χορ. Οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ'
ἀναχωρεῖν

ἱμάτια ἔχουσα σεμνῶς ἦλθες. 71 πορφυροῖς γὰρ, καὶ ποικίλοις

v. 53. ἡ μέντοι γραῦς λαμβανομένη κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ Κωμικοῦ καὶ ἐπὶ ἀφροῦ ἐπιπολάζοντος χύτρᾳ ζεούσῃ· ad Od. B. p. 1450. v. 45. γραῦς καὶ τὸ ἐπαφρίζον ταῖς χύτραις, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός. Denique scholion aliud nos docet, quid sit Ἐπιπολλῆς] ἀπὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ πολλῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν γίνεται, καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα τοπικόν. In hujus vocabuli scriptura depravata consentiunt fere Codices, praesertim notae minus antiquae. Atticorum esse ἐπιπολῆς eorumque, qui hos imitati pure scribere student, inprobum contra castigatoque stylo inimicum ἐξ ἐπιπολῆς, Grammatici confirmant: tu vide *J. G. Graevium*, qui hunc *Comici* locum protulit, ad *Lucian.* Soloec. p. 742.

v. 1209 Οὐκ ἔτι] Οὐδαμῶς. Τοίνυν] λοιπόν. Μέλλειν] βραδύνειν. Εἰκός] ὑπάρχει πρέπον. Ἀναχωρεῖν] μεταβαίνειν. Εἰς τοὔπισθεν] μέρος. Δεῖ] πρέπει. C. LB. Κατόπιν] ὄπισθεν. LB. D'O. Ἄδοντας] ᾠδὴν λέγοντας. LB. Ἕπεσθαι] ἀκολουθεῖν. LB. D'O. Ceterum in Lugdunensi libro nec bini versus postremi bene sunt ordina-

---

γείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια. Porro legit in versibus ex Danaïdum fabula prolatis Ζηνὸς Ἑρκείου, Μεθ' ὧν ὁ β. et ἱδρύνθη· utrumque Ἕρκιος et Ἑρκεῖος veteribus usitatum; illud tamen crebrius offendas: *Sophocl.* Antig. v. 493. Τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ· Latini *Herceum Jovem* et *aras Herceas* dicere solent: vid. *N. Heins.* ad *Ovid.* Heroïd. Ep. VII, 113. Μεθ' ὧν et παρ' οἷς aeque commoda, nec facile, quid auctoris sit, decernas. Ἱδρύνθη, ut *Suidas* ἱδρύσθη, forma vulgarium Graecorum in MSS. saepe obvia: Attici nitoris est ἱδρύθη, sicut *Thom. Mag.* monuit.

Εἰς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας
ἕπεσθαι. 1210

ιως ἑπόμπευον. δεῖ δὲ ὑπονοεῖν, ὅτι ἡ γραῦς ἐβιάσατο, καὶ ἦλθε τῷ νεανίσκῳ· καὶ ὅτι ἡ γραῦς ποικίλα ἦλθεν ἔχουσα ι.

1207 Ἡ γραῦς ἔπεσ' ἀνωτάτω.] Ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ μαγειρικὰ ὄσπρια. γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφρὸς ὁ ἀνωτάτω, ἢ τὸ

t corrupta prioris legi- divisio tali lectione, ἔτι τοίνυν μέλλειν οὐδ' ἠικός. D'Orvillianus ha- Οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς ferri non potest, nisi um in ἔτι syllabam cor- ; quod quidem haud insolens est, quin non iatur nullum ejus ex- ım. Si *Scholiasten* ad- s ad Vesp. v. 270. in scriptum est hunc in m, Οὐκέτι νῦν εἰκὸς etc. nem inde concinnes plane contemnendam: ἔστιν νῦν γ' εἰκὸς μέλλειν ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν Εἰς θεν - - - quem ego cho- defunctus taedio labo- rdi lubens sequor.

Πορφυροῖς] Ἐν praefi- ım videtur: familiaris- locutio, εἶναι ἐν ἐσθῆτι, *um esse veste*, in qua ingenium linguae, ut m existimo, praeposi- n omittere non licet: ideo pluribus in locis, ubi errore librariorum deside- ratur, revocandam arbitror; ut in *Aeschin.* Ep. 4. καθήμενος ἐν ἐνδύματι καὶ λύρᾳ ὁ Πίνδαρος· apud *Alciphr.* III. p. 428. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι etc. et *Schol.* nostrum ad v. 9. ἐν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν· neque alia fuit causa, cur vel *Casaubonus*, perspicacissimus ille Graecae proprietatis judex, in *Athen.* VI. p. 255. E. κατέκειτο ἐν λευκῇ χλαμύδι, vel ego in *Luciani* Nigr. p. 53. ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος restitueremus: sic enim ipse sub initium Bacchi: ἐν πορφυρίδι καὶ χρυσῇ ἐμβάδι, et paulo post, ἱππεύοντα ἐν κροκωτῷ· *Alciphr.* III, 40. ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Hic igitur pari modo, ἐν πορφυροῖς, *purpureis amicti, variisque vestimentis pompas celebrabant.* Verum dixit *Scholiastes*; cum eiusmodi enim indumentis splendidioribus pompas prosequi moris erat, quod multis antiquorum testimoniis

72 πηγνύμενον ἐλαιῶδες τῷ ζωμῷ· ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρης. τὸ δὲ, Οὐκ ἔτι τοίνυν, καὶ τὰ ἐφεξῆς ἐκ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χοροῦ.

confirmare nihil adtinet: *Selden.* de Synedr. Hebr. III. 14. p. 1136. tum *Frischlini* interpretis mentem non percepit, tum *Scholiastae* primum adsensus inmerito statim ei obloquitur.

72 Πηγνύμενον] Aut ἐπιπηγνύμενον est legendum, aut π. ἐλ. ἐν τῷ ζωμῷ, vel ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ, sive malis ἐπὶ τῷ ζωμῷ· quippe dicitur etiam ἀπὸ τοῦ πήγνυσθαι πάγος: *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 91. γραῦς, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενος πάγος· et ἐπίπαγος· *Hesych.* in v. qui γραῦν interpretatur τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνύμενον ἐπάνω, et *Pausanias* apud *Eustath.* ad Od. B. p. 1450. v. 45. *Suidas* in Γραῦς et versum *Aristophanis* adtulit, et vocem explicuit, ὁ ἀνώτατος ἀφρὸς ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ ὄσπρια γινόμενος.

CORRIGENDA

IN NOTIS AD

ARISTOPHANIS PLUTUM,

et inserenda.

Pag. 8. v. 2. Repone σμή, ut in Fl. scriptum, pro quo *Aemilius Portus* in eo Basileënsis Editionis exemplari, quod beneficio Praestantissimi Viri *Abrah. Gronovii* evolvere mihi datum fuit, refinxit σνβ´, ut numerus scilicet ad nostrarum Edd. versus congrueret. Ibidem adnotatum ad αἴσῃ, ἤγουν μοίρᾳ. Ae. P. καὶ τάξει. *vide Eustath.* ἐν τῷ αἶσα. Gaudeo docti hominis auctoritate sententiam meam firmari. Debuerant autem haec cuncta, Ἰστέον δὲ ὅτι. . . . . τἀληθῆ λέγῃ, stellulis inclusa signari, quippe quae in Ed. principe non compareant, et a *Fracino* primum sint adjecta.

P. 11. n. 6. Τοῖς δεσπόταις ὀφείλονται] Deleta, quae subjicitur, adnotatione, haec in ejus locum succedat.

Τοῖς ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπόταις] *Fracinus*, ut structuram prima fronte difficiliorem explanaret, dederat, τοῖς ἀπειθοῦσι πρὸς τοὺς δεσπότας· quod quum minus ad morem Graeci sermonis conveniat, merito revocatum est ex Ed. A. τοῖς δεσπόταις· capiendum vero, quasi scriberetur, τῶν πληγῶν, αἳ ὀφείλονται τοῖς δούλοις, οἵπερ ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπόταις. Significat *Scholiastes*, τὰ κακὰ posse dupliciter intelligi, vel stultitias herorum, et, quae inde proveniunt, calamitates, vel verbera et plagas, quae servis immorigeris debentur et intentantur.

Hujus etiam rei errorisque commissi, quem ipse jam ante animadverteram, me per literas admonuit *J. Ph. D'Orville*, Vir Eruditissimus.

P. 12. n. 10. Jam dudum viderat hanc mendam correxeratque *Jo. Meurs.* Exerc. Crit. P. 11. p. 247. Quam facilis autem sit lapsus, Thucydidei Codices itidem ostendunt VII. p. 453. v. 80. [illegible]i vide Virum Clariss. *C. A. [illegible]ukerum.*

P. 17. Post, *induci non possum, ut credam,* insere: Imo forma vocis satis demonstrat

originem non nimium vetustam, et in citeriore tantum Graecia quaerendam: similiter enim atque ἁμαξάριος et ἁμαξάρης, βαναγάριος et βαναγάρης, κουρσάριος et κουρσάρης, νοτάριος et νοτάρης apud *Suidam*, φουρνάριος et φουρνάρης dicuntur, sic et γρυτάριος, γρυτάρης, scrutarius, de quo simul et ῥωποπώλῃ *Hadr. Junius* in Adag. egregie docuit. Hujus generis longe plura facile suppeditabit *Du Cangius* in Gloss. M. et I. Gr. Tale est μυλωνάρης Scholiastae nostri ad Equ. v. 258. Hic igitur potius scribendum arbitror, ῥωποπώλης, ὡς καί, vel κοινῶς γρυτάρης.

P. 25. *Joh. Meursius*, prolato *Scholiastae* loco, eadem haec totidem verbis apud *Oecumenium* reperiri notavit in Exerc. Crit. P. 11. c. 10. Conspirat *Joseppus* in Hypomnest. citatus a *Th. Galeo* ad *Jamblich.* de Myster. p. 215. Ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἀσχημόνως ἐπικαθημένη διὰ τῶν γυναικείων πόρων τὰς μαντικὰς ἀπορροίας ὑπεδέχετο.

P. 26. *Nisi forte in Farreana.* Haec nihil a priscis Edd. discedit, ut postea didici nactus illius Editionis exemplar a *Matthia Rövero*, Viro juvene magnis et anim[illegible] et reconditae doctrinae dot[illegible]us insigni.

P. 28. ad v. 57. Eadem *Rich. Bentleji* sententia; quod, quum haec scriberem, oculos effugit.

P. 30. ad v. 65. Pro, *utraeque Phil. et Bern. Juntarum Edd.* A. 1515. repone: atque ita sane Edd. Florentinae, altera per *Philippum Juntam* inpressa A. 1515. altera per *Benedictum Junctam* 1540.

P. 35. ad v. 91. *Sola Fl. Ph. J.* A. 1515. Horum loco substituenda: Utraque Florentina *Phil.* et *Bened. Juntarum* ἐκγενόμεναι cum quibus etc.

P. 37. n. 67. *quod solet.* L. quod alioqui solet.

P. 42. ad v. 126. Lege: utraeque Juntinae *Philippi* et *Benedicti.*

P. 43. ad v. 129. Rescribe: Fl. Ed. *Bened. Junctae* A. 1540.

P. 45. ad v. 147. Pro, *Bern. Juntae* A. 1515. reponendum, *Bened. Junctae* A. 1540.

P. 46. ad v. 150. Lege: in utraque Juntina A. 1515. et 1540. Quae fuerant per errorem confusae editiones, in sequentibus rite distinguuntur.

N. 83. Ep. IV. Lege, Ep. III. Haec in vulgatis postmodum Epistolis *Libanii* reperitur MXLIV. Plures a *Wolfio* Codices notantur, in quibus sit Ἰούλιος.

P. 50. ad v. 164. *non Ed. tantum Farreana.* Illo in exemplari Genevensis Ed. cujus marginibus et varias MSS. lectiones, et materiam observationum commisit *Kusterus*; quodque in meas manus post-

liminio devenit, in fronte sic notaverat: *Aristophanis Comoediae Undecim, Graece, Venetiis,* 1542. *in* 8. *Apud Joannem Farreum et fratres.* Per oras autem libri sparsam inveni manu *Kusteri* scripturae varietatem hoc signo distinctam, [Ed. 8.]. Credidi (et quis in eam suspicionem non incideret?) Farreanam indicari: postmodo demum, quum hanc editionem ipse oculis usurpassem, deceptum me esse didici. Hinc factum, ut saepius, ubi nominanda non erat, Farreanam nominaverim: qualis vero sit illa, quam *Kusterus* adhibuit, editio, eruere, licet diligenter scrutatus, nondum potui: animadvertendum tamen, si forte ad eam indagandam prodesse queat, lectiones inde decerptas non ultra tres comoedias priores procedere. In Scholiis ad Plutum quoque nonnusquam varietatis aliquid adnotatum ex Ed. 8. ut ad ἐκφευκτικὸν v. 63. *Kusterus* adscripsit: *MS.* (*n.* 150.) *recte* ἐφευκτικόν. [*Et sic Ed.* 8.] Verum in Commentariis ad Nubes et Ranas vetustis nihil ex Ed. 8. adjectum a *Kustero* deprehendi. Hic autem Farreana cum plerisque, Ὁ δὲ χρυσοχοῶ, χρυσίον etc. earum vero, quas inspexi, sola Gryphiana *Angeli Caninii,* illa quidem, quod titulus non vane promittit, emendatissima, praefert, Ὁ δὲ χρυσοχοῶ, τὸ χρυσίον etc.

P. 63. v. 184. Ad πολέμοις in margine scriptum habet Ed. Gryph. καὶ πολεμίοις.

P. 67. ad v. 204. *Farreanam,* L. Ed. 8. illa enim reliquis consentit.

P. 69. ad v. 216. *In Ed. Farr.* L. in Ed. 8.

P. 70. v. 222. In versu Aristophanis pro μολὼν repone δραμών· in adnotatione ad eum locum pro *Farreana,* Ed. 8.

N. 39. ἀμεταβάτως. Adde: eumque in modum edi jussit.

P. 73. ad v. 242. *Farr.* L. Ed. 8.

P. 77. ad v. 260. *Vid.* v. 165. L. 167. ubi idem *Kusteri* peccatum, ut et v. 650. Fieri autem non poterat, quin ab hoc errore cito Vir Graece callentissimus in viam rediret: quare nihil amplius in reliquis commissum memini.

P. 79. ad v. 268. *Farr.* L. *Kustero* laudata Ed. 8.

P. 94. n. 5. Extant in illis, quae nomen *Anacreontis* gerunt, reliquiis Od. XXXVIII. hoc pacto: Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι Παρέστω καὶ μαχέσθω. Edere non dubitavit *Barnesius,* quemadmodum hoc loco scribi fecimus.

P. 98. ad v. 314. *Ed. Farr.* L. Ed. 8.

P. 108. n. 33. Notam huic numero subjunctam ita refinge:

Πλ. Φαίδ.] Locus occurrit in Phaedone p. 67. D. hunc in modum scriptus: τελευτῶν.... μισῶ τε πάντας, καὶ ἡγῶμαι οὐδενὸς

οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι πεπεικότων· in Scholiis quidem ὑγιὲς per errorem est omissum, quippe quod ad ipsam loquendi formulam pertineat: sequitur haud longe post in eodem dialogo p. 68. A. τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι τε, καὶ κατανενοηκέναι μόνοι, ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς, οὐδὲ βέβαιον etc. et in extremo Cratylo: ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός. *Comicus* infra v. 871.

P. 114. a. *Ineptus aliquis.* Adde: sive is fuerit ipse *Fracinus*, sive alius.

P. 127. ad v. 449. *Ph. Juntae.* L. *Bened. Juntae.*

P. 130. ad v. 458. *Farr.* L. Ed. 8. Deinceps ubi Farreana laudatur, nihil est mutandum.

P. 302. v. 887. Omnino fuerat hic versus ita reficiendus:

Ἀλλ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐςὶ πολλὴ, συμπεπότων etc.

Nam vulgata lectio jambi legem in quarta sede violat. Reperi quoque ex antiquo Codice notatum ad marginem Ed. Gryph. quam Bibliotheca L. Batava suppeditavit, καὶ, ταῦτ' ἐςὶ πολλή.

P. 330. b. ima pagina, *Minimeque luculentius.* Adde: Nisi tamen quis corrigi malit: τὸ εἶναι κορυφαῖον τοῦ βαλανείου· quod nunc vero propius videtur.

P. 439. b. Fefellit oculos, quum paginas a praelo madentes relegi, Ol. XCII. cujus vice ter reponenda est Ol. XCIV. ut facile patet tum ex re ipsa, tum ex adductis *Petiti Simfonique* locis.

P. 440. b. *Vir Clariss. P. Wesselingius ad Diodorum Siculum.* Postquam haec nostra formis literarum jam fuerant expressa, in lucem prodiere *Sam. Petiti* Leges Atticae insigni notarum accessione ab Eruditissimis Viris exornatae: ibi curam promissam *Wesselingius* breviter occupavit p. 193. iisque quae supra scripsi, non dissimilia tradidit.

APPENDIX

AD

ARISTOPHANIS PLUTUM

EDITUM

A

TIBERIO HEMSTERHUSIO.

EXCERPTA
CODICIS PARISINI
Num. 2827.

Quam Hemsterhusius p. 4. edidit *ἑτέραν ὑπόθεσιν*, Codex priore loco positam habet, his quidem scripturae varietatibus:

P. 4. l. 7. sq. — *υἱὸν, κατανοήσας δὲ ὡς οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων* (sic scriptum: *ἀνων*) *τὸ τηνικ.* In scriptura adverbii *τοτηνικαῦτα* sic passim variatur. Schol. ad Sophocl. Trachin. init. *τοτηνικαῦτα πόλεμον αἱρούμενον πρὸς Πέρσας.* ubi al. *τὸ τηνικαῦτα.* Diodorus Sic. I. c. 98. *τὸ τηνικαῦτα τὸ ἀνάλογον ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ἐπὶ τὰ μέγιστα λαμβάνεσθαι.* Mire Rhodomanus: „*τὸ τηνικαῦτα.* Articulus rejiciatur.“ Wesselingius: „Noli Rhodom. praecepto obedire: „vetat Diodorus XI, 56. *τὸ τηνικαῦτα ὁ βασιλεὺς* „*φοβηθείς.* et C. 83. ejusdem libri *τὸ τηνικαῦτα* „*ἀπογνοὺς τὰ κατὰ τὴν Θετταλίαν.* et supr. C. 77.“ [imo 75.] „etc.“ Sic dicitur *τὸ τηνικάδε.* Clemens Alex. p. 219. extr. Potter. *ἀπεριεσπάστου τὸ τηνικάδε οὔσης περὶ τὰς τοῦ σώματος συμπαθείας.* Schol. ad Lucian. T. I. p. 328. *ὡς δῆθεν αὐτοῦ τὸ τηνικάδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν.* Item *τὸ τηνίκα.* Pythagoreorum Fragmenta p. 739. Gal. (ed. Amstelod.) *τοτηνίκα φυτεύοντά τι χρηστὸν αὐτῷ παραδιδόμεν.*

P. 4. l. 10. sq. πότερα τὸν παῖδα σωφρόνως διδάξειεν, omissis iis quae vulgo interponuntur. Ceterum Scholiastes rectius scripsisset ἀναθρέψει et διδάξει.

P. 4. l. 14. sq. αὐτῷ ἀκολουθεῖν, ᾧτινι πρ. ἐξιὼν ξυντύχῃ, ἐκεῖνον καὶ κατασχεῖν. ὁ δὲ ἐξελθὼν, συναντᾷ τυφλῷ, καὶ ἀκολουθοῦντος αὐτῷ δυσφορεῖ ὁ θεράπων.

Sequitur Ἕτερον, ab Hemsterhusio p. 3. sq. editum. Ibi Codex haec diversa habet:

P. 3. l. 10. sq. ἀφικν. εἰς θεοῦ χρησόμενος ἐπερωτᾷ. — Ἔκδηλος βίος cur Hemsterhusius inusitatum dicat, ignoro. Philostratus Her. p. 228. extr. Boisson. Ἐτάφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων. ubi Scholiastes ἐκδηλότατα interpretatur ἐπισημότατα.

P. 3. l. 12. sq. βίον. ἐγγεγύηται, omissis vocibus τοιόνδε δέ. Verte: *Talis autem vitae sponsor est oraculum. Jubet enim eum deus* etc. Omnia sana puto.

P. 3. l. 14. sq. τυφλῷ γέροντι, omissâ copulâ καί.

P. 4. l. 1. πολλῶν καὶ ἄλλων. — Mox videtur scribendum ἴνδαλμα. τα natum est, ut opinor, ex articulo sequente. Obiter adde Lexicis ἰνδαλμός. Timon Sillographus scripsit poëma hoc titulo: Οἱ ἰνδαλμοί. V. Diogen. Laërt. IX. 65. et 105.

P. 4. l. 3. θεράπων Καρίων.

P. 4. l. 4. ὅτι τυφλῷ γέροντι.

[P. 7. l. 4. χρεοφειλέτας. H. Stephanus Thes. T. IV. c. 584. A. citans hunc Grammatici locum cum prioribus Comici editoribus rectius χρεωφειλέτας habet. — Χρεολυτεῖν, improbatum eidem Stephano, legas in Ammonio p. 94. Valcken.]

Sequitur:

P. 8. Σχόλιον τοῦ λογιωτάτου μαγίστρου·

Ἡ ἔσθεσις τῆς (sic) τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἑξῆς ἐξ ἀμοι-

βέων (sic). οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. (μὴ omissum.) ὧν τελευταῖος, τί γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγῃ (sic). ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ ἑξῆς τούτων τὸ χοροῦ. ὤφειλε γὰρ χορὸν θεῖναι, καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων συμμίξῃ τοῖς γέρουσιν.

Ὁρῶν ὁ Καρίων τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Χρεμύλον μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τοῦ μαντείου τυφλῷ ἀνδρὶ ἑπόμενον, σχετλιάζων καὶ δυσφορῶν φησὶν τὸ ὡς ἀργαλέον ἤτοι τὴν ἀρχήν.

P. 13. l. 8. sqq. Schol. οὕτω φασὶν ἐσχηκέναι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα. ἁλιεῖς μισθῷ δίκτυον ἐν τῇ θαλάττῃ ἔριπτον, ἵνα τὸ ἀγρευθὲν εἴη τοῦ τὸν μισθὸν διδόντος αὐτοῖς. συμβέβηκει γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν περιλαβεῖν αὐτοὺς τῷ δικτύῳ. φιλονεικούντων οὖν τῶν τε ἁλιέων καὶ τοῦ μισθώσαντος, καὶ τῶν μὲν λεγόντων, ὡς οὐ τρίποδα πεπράκασιν, ἀλλ' ἰχθῦς, τοῦ δὲ, ὡς πᾶν ὅτι τύχοι· ἔχρησεν οὖν ὁ Ἀπόλλων, τῷ σοφῷ τοῦτον ἀνενεγκεῖν. ἀγαγόντες οὖν τοῦτον ἐπὶ τοὺς ἑπτὰ φιλοσόφους, ἐπεὶ ἀπηρνεῖτο εἷς ἕκαστος μὴ εἶναι σοφὸς, ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰκότως· μάντις γὰρ ὢν, τοὺς τρεῖς χρόνους εἶδε, τά τ' ὄντα, τά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Bastius: „Sunt eadem, quae in Scholio edito leguntur, „sed aliis narrata verbis. Ceterum quod nostrum habet „Scholium, ὡς πᾶν ὅτι τύχοι, arguit Hemsterhu„sium recte coniecisse.“ — In ipso oraculo Hemsterhusius τούτῳ τρίποδα δῶ verissime mutat in τούτου τρίποδ' αὐδῶ. En rursus confusa ω et αυ: quae confusio quot veterum scriptorum loca depravaverit, vix credas. V. Indic. ad Gregor. Corinth. p. 952. b. 964. a. et 1062. a.

P. 19. l. 5. ἔθος ἦν εἰς τὸν Ἀπόλλω ἀπιόντας μετὰ στεφάνων ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖν. ὡς οὖν στέφανον ἔχων ὁ Καρίων, παῤῥησιάζεται πρὸς τὸν δεσπότην καὶ τοῦτο φησίν.

P. 19. l. 14. Εἰ μὲν ἐμφανῶς τὸ λῆρος πρὸς τὸν δεσπότην εἶπεν, ἀντὶ τοῦ περιττολογίας εἶπεν· εἰ δὲ τὸ οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἄν φράσῃς μοι, εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπε, τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸν, οὕτως εἴποις· λῆρος καὶ φλύαρος εἶ ταῦτα λέγων.

P. 21. l. 19. ἄλλως. ἀπείρητο Ἀθήνησιν κ. τ. λ.

P. 21. l. 20. ἄλλοθί που σῦκα.

P. 21. l. 22. sq. ἐκαλοῦντο οὖν οὗτοι συκοφάνται.

P. 21. l. 24. Post πανούργους adduntur haec: εὕρηται δὲ περὶ τούτου καὶ ἑτέρα ἱστορία πάνυ ψυχρά.

P. 30. l. 5. ταύτην εἰς ὅρκον λαμβάνει. Bastius: „male." Locutionis λαμβάνειν τινὰ ὅρκον Hemsterhusius vellem exempla commemorasset. Mihi praepositio satis apta videtur. Similiter in Argumento Hecubae Euripideae: εἰλήφει δὲ τοῦτον — εἰς παρακαταθήκην.

P. 32. v. 75. μέθεσθε ἀντὶ τοῦ ἀπολείφθητε καὶ πόῤῥω γίνεσθε. Κανόνισον. ἵημι τὸ καταλείπω. ὁ μέλλων ἥσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧν. ὁ μέσος ἕμην, ἕσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἕσο, καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου δίφθογγον οὗ, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως καὶ συγκοπῆς καὶ τροπῆς τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, μεθοῦ, μεθέσθω, μέθεσθον, μεθέσθων, μέθεσθε, μεθέσθωσαν.

P. 32. l. 12. sq. διὰ διφθόγγου· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδημι ᾔδειν· καὶ διαλύσει κ. τ. λ.

P. 37. l. 12. sqq. τὸ μὰ τὸν Δία ἢ πρὸς τὸ ὄπισθεν σύναπτε, ἵνα ᾖ βεβαιωτικὸν τὸ οὐχ εὑρήσεις, ἢ πρὸς τὸ ἐπαγ. σύναπτε. Rectius editum Scholion βεβαιωτικὸν τοῦ, in quo pro ἢ μόνον λέγε scribam καὶ μ. λ. Ceterum Scholii sensum Vir Summus parum cepit: alioqui non dixisset conflatum ex duobus Scho-

liis diversorum quidem verborum, sed ejusdem sententiae. τὸ ὄπισθεν est *quod antecessit:* opponitur τὸ ἐπαγόμενον, *quod sequitur.* Schol. Cod. L. Bat. ad v. 1147. p. 443. a. Προεγράφη ὄπισθεν, *antea, supra.* Ibid. b. ἕνεκεν τῶν ὄπισθεν, *ob praeterita.* Idem Schol. ad v. 1168. p. 454. a. ἔφημεν ὄπισθεν. Quae significatio adverbii ὄπισθεν (inde orta, quod notio viae traduceretur ad tempus,) omnes, quod sciam, Lexicographos fugit.

P. 41. v. 119. Cod. in textu habet μῶρ', ἔμ' εἰ. In marg. μῶρ' ἔπ' εἰ.

P. 42. l. 15. Schol. ὀῤῥωδῶ λέγεται τὸ φοβοῦμαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων τῶν διὰ τῆς οὐρᾶς δεικνύντων τὸ δέος. εἴωθε γὰρ ταῦτα φοβηθέντα συνάγειν τὴν οὐρὰν ἐντὸς τῶν μηρῶν. ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν ὁ ὄῤῥος πρῶτος ἱδροῦν. ὄῤῥος δέ ἐστι τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ υἱοῦ γὰρ (Bastius: „lege ἡ οὐρὰ") τῶν ζώων φύεται. ὃ καὶ ὀῤῥοπύγιον λέγεται. De hoc Scholio Bastius: „Bene. Vid. Suidas v. ὀῤῥωδεῖ."

P. 43. v. 128. Schol. ἰστέον ὅτι (add. ἡ) ἔγωγε ἀντωνυμία διαφέρει τοῦ ἐγώ. τὴν μὲν ἔγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καί ἐστιν ἀττικόν· τὴν δὲ ἐγὼ ἐπὶ ἀρχῆς μεταξὺ, καί ἐστι κοινόν. Ante μεταξὺ insere καὶ, quod quomodo exciderit, apparet ex iis quae Bastius notavit ad Gregor. Corinth. p. 162.

P. 43. v. 133. θύω σφαγιάζω, ὡς τὸ θύω βοῦν, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ. θύω δὲ ἀντὶ τοῦ θυσίαν ποιῶ, καὶ συντάττεται δοτικῇ.

P. 44. l. 9 sqq. Schol. ἤγουν τὰ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν τῶν θεῶν πῶς οὖν παύσει, ἀντὶ τοῦ διατί ἢ πῶς ἄρα.

P. 44. v. 138. ψαιστόν] ἔστιν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον. ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λαλάγγιον.

P. 44. v. 141. τἀργύριον] Schol. ἄργυρος ἡ οὐσία τοῦ ἀργύρου. ὥσπερ καὶ χρυσίον ἡ οὐσία τοῦ χρυσοῦ.

τὸ δὲ ἀπὸ τούτου κέρμα ἀργύριον καὶ χρυσίον. Toupius ad Longin. p. 374. Oxon.: „Quicquid ex auro factum „est, χρυσίον sive χρύσια vocant Graeci." Pro ὥσπερ καὶ χρυσίον lege ὡ. κ. χρυσός. Sic saepius in libris variatur. Dionysius Halic. Ant. Rom. VII. c. 8. ἐξελόμενος χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Codex Vatic. rectius, ut videtur, χρυσίον καὶ ἀργύριον. Diodorus Sic. XVII. c. 71. ἔγεμεν ἀργύρου τε καὶ χρυσίου. Cod. Reg. 1. χρυσοῦ, quod praefero.

P. 45. v. 142. τὴν δύναμιν — καταλύσαις] τὴν βασιλείαν ἀφανίσαις, ἣν ἐκεῖνος σε λυπῇ. Bastius: „Cf. „Anton. Liber. καταλύειν τιμάς." V. Epistol. Critic. ad Boissonad. p. 172. Etiam h. l. καταλύειν et ἀφανίζειν ut synonyma usurpantur, de qua re Bastius l. c.

P. 45. v. 144. Schol. τὸ καλὸν ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ λέγεται, τὸ χάριεν ἐπὶ ἡδονῆς, τὸ δὲ λαμπρὸν ἐπὶ ὄψεως. Adjectivum ἐραστὸς Lexicis accedat, quae jure mireris hac forma carere, cum habeant poëticam ἐρατός. Strato XXXIX. v. 2. πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα. Heliodorus p. 271. Cor. καὶ ἐπέραστον ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων. Sic praestantissimus editor e conjectura dedit. Omnes libri habent simplex ἐραστόν, quod nihil causae erat cur mutaretur. Atque sic scriptum citant locum etiam Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. v. 149. et Boissonadus ad Philostr. Her. p. 514. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 596, 14. de adjectivis agens, in quibus ἀπέρριπται τὸ σίγμα (conf. Boeckhii, viri doctissimi, Specim. Emendat. in Pindari Carmina p. XXXIII.): ἐραστὸς ἐρατὸς ὁ ἐπιθυμητός. Add. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 274.

P. 45. v. 146. τῷ πλουτεῖν] Gl. πλούτῳ.

P. 46. v. 149. ἑταίρας] Gl. πόρνας. Λαὶς, κύρκη, λέαινα, σιώπη, πυρήνη, σκιώνη.

P. 46. v. 150. παρῶν] Gl. δαιμονίζων, προσβάλλων.

P. 47. v. 151. προσέχειν τὸν νοῦν] Gl. προσκολλᾶν τοῖς λεγομένοις ἐκείνῳ δηλ. (δηλονότι).

P. 47. v. 152. τὸν πρωκτὸν] Gl. ἤγουν εὐθὺς εἰς ὑπὸν τὸν πειρῶντα τρέχειν καὶ περιπλέκεσθαι. Bastius: „Bene."

P. 48. v. 155. χρηστοὺς] Gl. οὐ τοὺς σεμνοὺς καὶ τιεικεῖς φασι τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τοὺς ἀσελγεῖς, τοὺς ναιδῶς τὰ κακὸν πράττοντας.

P. 49. v. 157. ἀγαθὸν] Gl. ἐπιτήδειον ὡς δρόμον γουν ἄγαν θέοντα, ἀρετὴ γὰρ ἵππου τοῦτο. De hac tymologia vocis ἀγαθὸς v. etiam Etymolog. M. c. 5. 8. 730, 35.

P. 49. v. 158. αἰσχυνόμενοι] Schol. αἰσχύνομαι γὼ ἀμεταβάτως· αἰσχύνω δὲ ἕτερον.

P. 49. v. 159. ὀνόματι] Gl. τοῦ ἵππου.

Ibid. περιπέττουσι] Gl. σκέπουσι.

Ibid. μοχθηρίαν] Gl. τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, ἢν βδελυρίαν καὶ τὴν κακίαν αὐτῶν.

P. 49. v. 160. τέχναι] Gl. ἐπιστῆμαι.

Ibid. σοφίσματα] Gl. ὑπὸ σοφίας μηχανήματα.

P. 49. v. 161. ἔσθ' εὑρημένα] Gl. εἰσὶν ἐπινενοημένα, ἕνεκα τοῦ λαβεῖν τι δηλονότι.

P. 50. l. 5. sqq. τέχναι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων πιτηδεύματα [Bastius: „Sic Hemsterhusius feliiter coniecit."], χαλκευτική, χρυσοχοϊκὴ καὶ ὅσα τὰ οιαῦτα. τέχνη λέγ. καὶ ἡ μ. κ. ὁ δ. ἀφ' ἧς τεχνάζομαι έγεται ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι καὶ μηχ. σοφίσματα τὰ ιὰ λόγων μαθήματα.

Rubro liquore addita sunt haec: σοφίσματα φευρέσεις τεχνῶν ἢ εἰδῶν μὴ προϋπαρχόντων. οὐ γὰρ τάντα ἦν εὑρημένα. Hinc ἐφεύρεσις in Lexica inferaur, quae carent etiam altera forma, ἐφεύρησις. Schol. Cod. L. Bat. ad v. 1160. p. 448. b. ὑποτιθεὶς ἑκάστῳ αὶ ἐφευρήσεις κ. τ. λ. In titulo capitis 52. Palaephati nihil admodum causae erat cur Fischerus

ἐφευρήσεως, quod Codices tuentur, mutaret in ἐφευρέσεως. Praeterea Lexicis adde ἐφεύρεμα. Theophylactus Simoc. Φυσ. Ἀπορ. p. 17, 21. ed. Comel. σοφὸν γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ Αἰγύπτιον τὸ ἐφεύρεμα. Denique εὕρησις Lexicis accedat, quae solum εὕρεσις habent. V. Fischer. ad Palaephat. p. 195. b. coll. Dorvill. ad Chariton. p. 215. Amstel.

P. 50. v. 162. σκυτοτομεῖ] Gl. ἀντὶ τοῦ σκυτοτόμος ἐστὶ, ὁ τέμνων τὰ σκύτη.

P. 50. v. 163. χαλκεύει] Gl. χαλκεύς ἐστι.

Ibid. τεκταίνεται] Gl. τέκτων ἐστί.

P. 50. v. 164. χρυσοχοεῖ] Gl. χρυσοχόος ἐστὶ. χρ. ἀπὸ τοῦ δεξάμενος.

P. 50. v. 165. λωποδυτεῖ] Gl. κλέπτης ἐστὶ συλῶν τὰ ἱμάτια.

Ibid. τοιχωρυχεῖ] Gl. τοίχους οἴκων διορύττει, τὰ ἐντὸς τούτων ὑφαίρεσθαι (l. ὑφαιρεῖσθαι) σπουδάζων.

P. 51. v. 166. κναφεύει] Gl. διὰ τοῦ κνάφου τὰ ἱμάτια καλλωπίζει. ἔστι δὲ κνάφος εἶδος κάνθης (sic).

Schol. ἀττικόν ἐστι τὸ κναφεύειν ἢ πλύνειν, περὶ τὸ καινὰ φαίνειν τὰ λευκανθέντα. ἔστι δὲ κνάφος εἶδος ἀκάνθης.

Ibid. κώδια] δέρματα. Obiter adde Lexicis δερματίς, qua voce utitur Photius Epist. 241. p. 364., quem totum locum anatomici argumenti etiam Hoeschelius ad Phrynich. p. 27. b. Pauw. non sine scripturae diversitate evulgavit. Itaque non damnem, quod Schneiderum fecisse video, compositum ἐπιδερματίς.

P. 51. v. 167. Gl. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας ἕψει (sic). λέγονται δὲ βύρσαι τὰ δερμάτια τῶν βοῶν.

P. 51. v. 168. ἀλούς] κρατηθείς.

Ibid. παρατίλλεται] Gl. ἤγουν τὰς περὶ τὸν πρωκτὸν τρίχας ἀφαιρεῖται.

Schol. ἤγουν διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀργύριον δοῦναι εἰς
ταλλαγὴν, τὰς ὑπογαστρίους παρατίλλεται τρίχας,
ὶ τέφραν ζέουσαν περιπάσσεται. Adjectivum ὑπογάσ-
ριος Lexicographi ante Schneiderum plane neglexe-
nt. Ceterum notetur τέφρα ζέουσα.

P. 51. v. 170. μέγας βασιλεύς] Schol. τὸν τῶν
ερσῶν βασιλέα, ὡς πάσης τῆς Ἀσίας ἄρχοντα, μέγ
εν ἐκάλουν.

Ibid. κομᾷ] Gl. ἐπαίρεται, θάλλει.

Schol. κομᾷ τις ἀντὶ τοῦ κόμην ἔχει. καὶ κομᾷ τις
ὑ πλούτῳ, καὶ κομᾷ τις διὰ τὸν πλοῦτον.

P. 52. v. 171. ἐκκλησία γίγνεται] Gl. συνάθροισις
γαται.

Schol. ἐλάμβανον γὰρ οἱ δικάζοντες καθ' ἑσπέραν
ιώβολον.

P. 52. v. 172. τριήρεις] Gl. τὰς ναῦς τὰς ἐχούσας
ρεῖς κώπας.

Ibid. πληροῖς] Gl. πεπληρωμένας ναυτῶν δεικνύεις.

Schol. Ὁ γὰρ τῶν ναυτῶν μισθὸς καὶ τὰ τούτων
ὁδια ἐκ πλούτου γίνεται.

P. 53. v. 173. ξενικὸν] Gl. τὸ ἀπὸ ξένης ἐλθὸν
ρατευμα δηλ.

P. 53. v. 174. Πάμφιλος] Gl. κλέπτης. — κλαύσε-
αι] Gl. κλαύσει καὶ τιμωρηθήσεται.

Schol. Ὁ Πάμφιλος δημαγωγὸς ἦν ἐν Ἀθήναις,
αὶ ἐνοσφίζετό τινα τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ οὖν
ελλε φωραθήσεσθαι καὶ δώσειν δίκην ὡς κεκλοφὼς τὰ
μόσια, κωμῳδεῖ αὐτόν. Εἶχε οὗτος ὁ Πάμφιλος καί
ινα κόλακα παράσιτον Βελονοπώλην καλούμενον, ὃς
ιελλε παραπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν. No-
tur locutio παραπολαύειν τινί τινος.

P. 54. v. 175. βελονοπώλης] Gl. παράσιτος τοῦ
αμφίλου.

P. 54. v. 176. Ἀγύρριος πένης ὢν καὶ μὴ ἔχων
θεν τὸν βίον πορίζεσθαι, ἐκινεδαίνιζέ τε καὶ ἔπερδε, καὶ

ἕτερα αἰσχρὰ ἐποίει, ἵνα λάβοι ἀργύριον. ἢ τοῦτο λέγει, ὅτι πορνευόμενος τοῦτο ἐποίει. Pro ἐκερδάκιζε scribendum ἐκορδάκιζε.

P. 55. v. 177. μύθους λέγει] Gl. ἱστορίας πλάττει, μυθοπλαστεῖ.

Schol. Φιλέψιος καὶ οὗτος πένης ἦν, συντιθεὶς οὖν μύθους χαρίεντας, ἔθαλε (sic) τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὕτω τὴν τροφὴν αὐτῷ ἐπορίζετο.

P. 55. v. 178. διὰ σὲ] Gl. ἐγένετο δηλ.

Scholium est idem quod dedit Hemsterhusius inde a verbis: Ἄλλως. Ἰνάρως —. In eo Codex habet διαπεράσαντες πρὸς τὴν Αἴγυπτον — ἀναπλώσαντες — τοῖς Ἕλλησι.

P. 56. v. 179. ἐρᾷ] Gl. ἔρωτα ἔχει.

Schol. Φιλωνίδης ἀνήρ τις ἦν πλούσιος, οὗτινος ἀμόρφου ὄντος, διὰ τὰ χρήματα ἤρα Λαΐς αὐτοῦ, ἡ ἐν Κορίνθῳ ᾀδομένη πόρνη.

P. 62. v. 180. Τιμοθέου δὲ πύργος] Gl. οὐκ ἐγένετο διὰ σέ.

Ibid. ἐμπέσοι] ἀντὶ τοῦ· εἴθε ἐπάνω σου πεσεῖται. σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν.

Schol. Ὁ Τιμόθεος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων, ὃς εἰς τοσοῦτον ἦλθε τῆς τύχης, ὥστε οἱ ζωγράφοι αἰνιττόμενοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, ἐν δικτύῳ ἐζωγράφησαν φέρειν αὐτὸν τὰς πόλεις. ἀλαζονευσάμενος δὲ ὕστερον ἠτύχησε. ἐποίησε δὲ πύργον πολυτελέστατον ἐν Ἀθήναις.

P. 63. v. 181. Gl. αἱ πράξεις πᾶσαι — ἐνεργοῦνται.

P. 63. v. 182. αἴτιος] Gl. πρόξενος, πάροχος. Corrige πάροχος et adde hunc locum Lexicis.

P. 63. v. 184. κρατοῦσι] Gl. νικῶσι.

P. 64. v. 185. ἐπικαθέζηται] Gl. ἐνυπάρχει.

P. 64. v. 186. τοσαῦτα] Gl. ὅσα λέγεται.

P. 64. v. 188. μεστός] Gl. πεπληρωμένος.

P. 64. v. 189. ἄλλων] Gl. πραγμάτων ὑπάρχει πλήρωσις, κόρος.

P. 64. v. 190. τραγημάτων] Gl. τρωγαλίων.

P. 65. v. 191. πλακούντων] Gl. χλανιδίων. Χλανίδιον de edulio nusquam mihi lectum.

Ibid. ἀνδραγαθίας] Gl. τροπαιουχίας. Substantivum τροπαιουχία e Niceta primus Schneiderus recepit. Add. Ducangii Glossar. c. 1617.

P. 65. v. 192. φιλοτιμίας] Gl. δόξης, ἐπιδείξεως.

Ibid. μάζης] Gl. ἄρτου μὴ ὄντος ἄζου.

Ibid. στρατηγίας] Gl. ἡγεμονίας στρατοῦ.

P. 65. v. 194. Schol. τάλαντον λέγεται τὸ ἀπὸ θεοῦ δωρηθέν τινι δῶρον, ἤγουν ἡ σοφία, ἢ πλοῦτος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. λέγεται τάλαντον καὶ τὸ νόμισμα. λέγεται τάλαντον καὶ σταθμὸς χρυσοῦ πεποσομένος (sic). Scribe πεποσωμένος, *certae quantitatis*.

P. 65. v. 196. ἀνύσῃ] Gl. εἰς τέλος ἀγάγῃ ἢ λάβῃ.

Ibid. βούλεται] Gl. λαβεῖν.

P. 66. v. 197. ἤ φησιν] Gl. εἰ μὴ λάβοι.

Ibid. βιωτὸν] βιώσιμον τὴν ζωήν.

P. 66. v. 198. φαίνεσθον] Gl. δοκεῖτε. Excerpta ex Grammatica Georgii Lecapeni in Matthaei Lection. Mosquens. T. I. p. 77. sq. Τὸ Φαίνεται λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ δοκεῖ, λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ φανερῶς καθίσταται — —. ὅτε μὲν οὖν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ δοκεῖ, πρὸς ἀπαρέμφατον ἀποδίδοται, οἷον φαίνεταί μοι ὁ ξένος πανοῦργος εἶναι. — ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ φανερῶς καθίσταται καὶ δῆλός ἐστι, πρὸς μετοχὴν, οἷον φαίνεται χρηστὸς ὤν. Similia Phavorinus tradit.

Ibid. πάνυ] Gl. σύναπτε τοῦτο πρὸς τὸ εὖ. Add. Gloss. ad v. 235. Πάνυ saepius a voce, ad quam referendum est, spatio sat magno removetur. Xenophon Oecon. VII, 3. τά γε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου πάνυ καὶ αὐτὴ ἡ γυνὴ ἐστὶν ἱκανὴ διοικεῖν. quem verborum ordinem plures Codices tuentur.

P. 66. v. 199. τοῦ πέρι] Gl. ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν τίνος δέδοικας;

P. 66. v. 200. ὅπως] Gl. ἀντὶ τοῦ πῶς.

Ibid. δύναμιν] Gl. ἰσχύν.

P. 66. v. 201. δεσπότης] Gl. κύριος.

P. 66. v. 202. Gl. οὐ μόνον σὺ λέγεις δῆλον, ὅτι δειλὸς εἶ, ἀλλὰ πάντες.

P. 66. v. 203. Codex habet δειλότατος. Bastius: „male."

P. 67. v. 204. διέβαλ'] Gl. διέστρεψεν, διέσυρεν.

Ibid. εἰσδὺς] Gl. εἰσελθών.

P. 67. v. 207. πρόνοιαν] Gl. τὴν πρόγνωσιν, τὴν περὶ ἐμῶν προμήθειαν.

Schol. τύχη λέγεται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καλῶν ἢ κακῶν, μηδενὸς βουλομένου περὶ αὐτῶν· πρόνοια δὲ ἐπὶ θεοῦ, ἀπὸ τοῦ προνοεῖσθαι. Pro βουλομένου scribendum videtur βουλευομένου. Perpetua horum verborum commutatio.

P. 67. v. 208. μελέτω] Gl. φροντὶς ἔστω σοι.

Ibid. ὡς] Gl. ὅτι.

P. 67. v. 209. πρόθυμος] Gl. σπουδαῖος.

Ibid. πράγματα] Gl. ἃ ἡμεῖς βουλόμεθα ποιῆσαι.

P. 67. v. 210. ἀποδείξω] Gl. ἀποφανῶ.

P. 68. v. 211. θνητὸς ὤν] Gl. θεοῦ γὰρ δεῖται τὸ τοιοῦτον ἔργον.

P. 68. v. 212. Gl. καλῶς ἐλπίζω.

P. 68. v. 214. ξύνοιδε] Gl. συγγινώσκει.

Ibid. φήμ' ἐγώ] Gl. ναί

P. 68. v. 215. ὁρᾶτε] Gl. μήπως ὁ Ζεὺς ἀκούσας χαλεπήνῃ.

Ibid. Codex μὴ φροντίζετε μηδὲν — Gl. μηδεμίαν ἔχετε φροντίδα.

P. 69. v. 220. πονήρους] Gl. γεωργοὺς ἀσθενεῖς.

Ibid. ξυμμάχους] Gl. βοηθούς.

P. 70. v. 221. οὐκ] Gl. οὐκ ἀσθενεῖς ἔσονται.

Ibid. πλουτήσωσιν] Gl. πλοῦτον σχῶσι.

P. 70. v. 222. Gl. ἄπιθι πρὸς τὸν θεράποντα φησίν. Glossator igitur legit, non ἀλλ' ἴθι, sed ἄπιθι. En exemplum confusionis litterarum λλ et π, de qua v. Bast. in Addend. ad Gregor. Corinth. p. 919.

P. 70. v. 224. ταλαιπωρουμένους] Gl. κοπιῶντας, ταλαιπώρους.

P. 70. v. 225. ὅπως] Gl. ἵνα.

Ibid. ἴσον] Gl. subaud. κατὰ, ἤγουν ἐπίσης.

Ibid. παρὼν] Gl. παραγενόμενος.

P. 70. v. 226. μετάσχῃ] Gl. κοινωνήσῃ.

P. 70. v. 227. καὶ δὴ] Gl. ἤδη.

Ibid. Codex τουτὶ δὴ τὸ κρεάδιον.

Ibid. κρεάδιον] Gl. τὴν χύτραν.

Schol. κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ᾗ τὰ κρέα ἔδονται καὶ κατεσθίονται. καὶ δαπανῶνται ἑψόμενα ἣν (Bastius: „f. ἃ") ἐν τῇ ὁδῷ ἔφερον χρείας ἕνεκα. ἣν si referatur ad χύτραν, recte habet. Punctum post κατεσθίονται delendum, vicissimque interpungendum post ἑψόμενα. Ceterum de κρεάδιον Bastius citat Alciphron. III. ep. 22.

P. 71. v. 228. Gl. τῶν ἐξερχομένων ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰσαγαγέτω.

P. 71. v. 229. μελήσει] Gl. διὰ φροντίδος ἔσται.

Ibid. ἀνύσας] Gl. σπεύσας.

P. 71. v. 232. δεῖ] Gl. ἐνδέχεται.

P. 71. v. 233. καὶ δικαίως κἀδίκως] Gl. παντὶ τρόπῳ.

P. 71. v. 234. ἄχθομαι] Gl. βαρύνομαι.

Ibid. εἰσιὼν] Gl. εἰσερχόμενος.

P. 72. v. 235. ἀλλοτρίαν] Gl. ξένην.

Ibid. πάνυ] Gl. τοῦτο πρὸς τὸ ἄχθομαι συναπτέον.

P. 72. v. 236. αὐτοῦ] Gl. εἰσελθεῖν. Praeponendus articulus τοῦ.

Schol. Ὥσπερ κατηγορῶ σου τόδε φαμὲν, οὕτω καὶ ἀπολάβω (Bastius: „l. ἀπολαύω") σου τόδε. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πώποτε ποτὲ μὲν τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ποτὲ, ποτὲ δὲ τοῦ πώς.

P. 72. v. 237. φειδωλὸν] Gl. φειδόμενος ἔνθα οὐ δεῖ.

Schol. φειδωλός τις ὢν ὁ φεύγων τοῦ διδόναι· τινὲς δὲ παρὰ τοῦ φείδομαι καὶ τοῦ δοῦναι. Corrigendum videtur ὁ φεύγων τὸ διδόναι· τινὲς δὲ παρὰ τὸ φείδομαι καὶ τὸ δοῦναι.

P. 72. v. 238. κατώρυξεν] Gl. κατορύξας ἔκρυψεν ἐμέ.

Schol. κατορύττω τι τὸ φανερὸν κρύπτω. ἀνορύττω δὲ τὸ κρυπτόμενον εἰς φῶς ἕλκω.

P. 72. v. 240. αἰτῶν] Gl. ζητῶν.

Ibid. ἀργυρίδιον] Gl. ἢ δανείου χάριν ἢ δωρεὰν ἁπλῶς.

P. 72. l. 13. sq. Hoc scholium Codex bis scriptum habet, primum sic: — φιλαργυρίας δηλώσῃ προκεκρυμμένης τῶν χρηστῶν φίλων. altero loco sic: — προκεκρημένος καὶ τῶν χρηστῶν φίλων.

P. 72. l. 16. ἡ ἀσωτεία παραπεπλ. ἐστὶ διάνοια. Probum est διάνοια. De duplici forma, ἀσωτεία, ἀσωτία, v. Dorvill. ad Charit. p. 404. Amstel. Post διάνοια statim sequuntur haec, referenda illa ad p. 73. v. 244. ἄλλως· ὅπερ πάσχουσιν οἱ παραπλῆγες ἄνθρωποι, δι' ἀσωτείαν τεμνούμενοι (Bastius: „sic. l. „γυμνούμενοι"), εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε.

P. 73. v. 241. ἔξαρνός ἐστι] Gl. ἀπαρνεῖται.

P. 73. v. 242. παραπλὴξ ὁ παραπαίων ἤτοι ὁ μαινόμενος, ὁ παρακεκομμένος τὴν φρόνησιν· καταπλὴξ δὲ ψοφοδεὴς, ὁ δεδοικὼς τὰ πάντα.

P. 73. v. 243. παραβεβλημένος] Gl. ἐκδεδομένος.

P. 73. v. 244. θύραζ'] Gl. ἐκτὸς τῆς θύρας.

Ibid. ἐν ἀκαρεῖ] Gl. ὀλίγῳ.

P. 73. v. 245. μετρίου] Gl. ἐλευθέρου, μέτρον καὶ τάξιν ἔχοντος ἐν τῷ βίῳ.

P. 73. v. 246. τούτου τοῦ τρόπου] Gl. τῆς μετριότητος δηλ.

Ibid. πως εἰμ' ἀεὶ] Gl. εἰμὶ καταπολύ.

P. 74. v. 247. φειδόμενος] Gl. ἀκριβολογούμενος τῶν χρημάτων.

Ibid. ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ] Gl. χαίρει.

P. 74. v. 248. ἀναλῶν] Gl. χαίρω, ἡνίκ' ἂν τοῦ φείδεσθαι χρεία ἦν (l. ᾖ).

P. 74. v. 249. Gl. δεῦρο εἰσέλθωμεν.

Ibid. ὡς] Gl. ὅτι.

P. 74. v. 250. μόνον] Gl. μονογενῆ. — Ceterum post μόνον in textu positum est signum (:), quod signum ibi poni solet, ubi alia persona loqui incipit.

P. 74. v. 251. ὃν ἐγὼ] δείκνυσιν, ὡς καὶ τῶν παίδων αὐτῶν πλέον τὸν πλοῦτον φιλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι.

P. 74. v. 252. τί γὰρ ἂν] Gl. διατί;

P. 75. v. 253. πολλὰ] Gl. πολλάκις.

Ibid. ταυτὸν] Gl. ὅμοιον.

Schol. θύμος ἐστὶ τὸ ἀγριοκρόμυον, ᾧ δι' ἄκραν ἀπορίαν χρῶνται οἱ πένητες. ἔχει δὲ τὸ ῡ βραχύ. τὸ δὲ θυμὸς, ὃ δηλοῖ τὴν ψυχὴν, μακρόν. Adde Lexicis ἀγριοκρόμυον et alteram formam ἀγριοκρόμμυον. V. Hemsterhus. h. l. et p. 85. sq.

P. 75. l. 29. ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβ.

P. 76. v. 254. δημόται] Gl. ἤτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου.

Ibid. τοῦ πονεῖν ἐρασταὶ] Gl. τοῦ κοπιᾷν ἐπιθυμηταί.

P. 76. v. 255. Gl. πρόσιτε, κόνιν ἐγείρετε, ὅτι ὁ καιρὸς οὐχὶ βραδύνειν ἐστί.

P. 76. v. 256. ᾗ δεῖ παρόντ'] Gl. καθ' ἣν ἀκμεῖ (sic) δεῖ παρόντας βοηθεῖν.

P. 76. v. 257. οὐκοῦν] Gl. τὸ λοιπόν.
Ibid. ὁρμωμένους] Gl. κινουμένους.
Ibid. πάλαι] Gl. πρὸ ὥρας.
P. 77. v. 258. ὡς εἰκός ἐστιν] Gl. ὁρμᾶν.
Ibid. ἀσθενεῖς] Gl. ἀδυνάτους.
Ibid. ἤδη] Gl. ἀπὸ τοῦ νῦν.
P. 77. v. 259. ἀξιοῖς] Gl. ἄξιον κρίνεις.
Ibid. ἴσως] Gl. ὁμοίως. — Adverbium ἴσως dici etiam pro ὁμοίως, quod dubitavi in notis ad Longi Pastor. p. 357., quamvis rara sit haec significatio, certis exemplis demonstrari potest. V. Nicander Ther. v. 226. 227. Plato T. VIII. p. 555. ὡς οὐχ ἵππων μόνον, ἀλλὰ καὶ τόξων καὶ τῶν ἄλλων ὅπλων κοινωνία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προστεταγμένη ἴσως ἀσκεῖται. Conf. Heindorf. ad Gorg. p. 230. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 75. ἐχθρὸν δὲ ἴσως ἅπαν ἡγούμενοι τὸ περιεχόμενον ἐλευθερίας. ut legendum e libro Vaticano. V. Reiskius ad h. l. p. 1302. b. Urbicus in Tacticis ap. Lindenbrog. ad Ammian. Marcell. T. II. p. 22. Lips. ἴσως τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἁρμοδίως διώκετε. Glossaria Labbaei p. 94. b. „ἴσως, ἐξ ἴσου; Pariter, Eque, Equaliter.“
Ibid. θεῖν] Gl. τρέχειν, πρὸ τοῦ κ. τ. λ.
P. 77. v. 260. ὅτου] Gl. οὔτινος.
P. 77. v. 261. δήπου λέγω] Gl. θέλων ὡς κωφοὺς διαβαλεῖν τοῦτο φησίν.
Ibid. ἀκούεις] Gl. ἐμοῦ.
P. 78. v. 262. φησιν] Gl. ὑπισχνεῖται.
P. 78. v. 263. ψυχροῦ] Gl. νεκροποιοῦ· τοιοῦτος γὰρ ὁ τῶν πενήτων. Νεκροποιὸς Lexicis adde. Item νεκροδερκής. Manetho IV. 555. ψυχῇ δερκόμενοι νεκροδερκῆ νερτερόμορφα. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 170. Νερτερόμορφος in Lexicis non magis comparet.
Ibid. δυσκόλου] Gl. δυσποριστου.
Ibid. ἀπαλλαγέντας] Gl. ἐλευθερωθέντας.
P. 78. v. 264. Gl. τί δέ ἐστιν —.

Ibid. ὃ φησιν] Gl. ὅπερ ὑπισχνεῖται.

P. 78. v. 265. Gl. φέρων ἦλθεν ἐνταῦθα.

Ibid. πόνηροι] Gl. γεωργοί.

P. 78. v. 266. ῥυπῶντα] Gl. ῥερυπωμένον. Nota insolentiam augmenti. Apollodorus Poliorcet. p. 15. (citatus Wesselingio ad Diodor. Sic. T. II. p. 472, 84.) δέῤῥεις ῥερυσσωμέναι. Hesychius T. II. c. 1128. ῥερυσηκόσι (a ῥυσᾶν, qua forma Lexica carent). quod non solicitandum. Iudith VI, 13. ἀφῆκαν ἐῤῥιμμένον. ubi Alex. ῥεριμμένον. Abreschius in Addend. ad Dilucid. Thucydid. p. 840.: „ἀπορέριπτο, pro ἀπέῤῥιπτο, editur in Chrys. T. VI. P. 473. C." Photius Lex. c. 380. συῤῥεραμμένον.

Ibid. κυφὸν] Gl. κυρτόν.

Ibid. ἄθλιον] Gl. δυστυχῆ.

Ibid. ῥυσὸν] Gl. ῥυτίδας ἔχοντα.

Ibid. μαδῶντα] Gl. φαλακρόν.

Ibid. νωδόν] Gl. ἐστερημένον ὀδοῦ. Lege ὀδόντων.

οι

P. 79. v. 267. ψωλὸν] Gl. κηλήτην. Plurimum differt κηλητής, quod, Lexicographis omissum, usurpavit Sillographus (Anal. Brunck. T. II. p. 73. XXV.).

Schol. ὡς μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν καὶ τὸ τῆς κήλης πάθος ἔχει τὸ γῆρας, χαυνωθέντος τῷ χρόνῳ τοῦ σώματος.

Schol. Διαβάλλει ὁ ποιητὴς αὐτῶν τὴν κωφότητα, ἕτερα γὰρ εἰπόντος, ἕτερα ἀκούειν ἔδοξαν. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν τὴν διὰ εἰς τὸ ἐπῶν. ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ χρυσόν. ὡς φαμὲν σωρὸν χρημάτων. τὸν γὰρ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, ἀντὶ τῶν (l. τοῦ) ἔπη λέξας χρυσὸν παριστῶντα.

P. 79. v. 268. ἀγγείλας] Gl. εἰπὼν, μηνύσας.

Ibid. ἐπῶν] Gl. διὰ τῶν.

P. 79. v. 269. δηλοῖς] Gl. παριστᾷς.

Ibid. αὐτὸν] Gl. τὸν σὸν δεσπότην.

Ibid. σωρὸν] Gl. πλῆθος ἐλθεῖν χρημάτων φέροντα.
P. 79. v. 270. πρεσβυτικῶν] Gl. μᾶλλον μὲν οὖν —.
P. 79. v. 271. Gl. ἆρα ἄξιον κρίνεις —.
Ibid. φενακίσας] Gl. ἀπατήσας.
Ibid. ἀπαλλαγῆναι] Gl. ἐλευθερωθῆναι.
P. 80. v. 272. ἀζήμιος] Gl. ἀθῷος.
Ibid. ἔχοντος] Gl. φέροντος, βαστάζοντος.
P. 80. v. 273. πάντως] Gl. κακῶς κρίνετε.
P. 80. v. 274. ὑγιὲς] Gl. οὐδὲν (πρᾶγμα) ὑπολαμβάνετε ἀληθὲς ἐμὲ εἰπεῖν.
P. 81. v. 275. ὡς σεμνὸς] Gl. κατ' εἰρωνείαν.
Ibid. οὐπίτριπτος] Gl. ὁ ἄξιος ἐπιτρίψεως, τῆς ἀπωλείας.
P. 81. v. 276. χοίνικας] Gl. τὰ δεσμὰ, καὶ τὰς λεγομένας κλάπας.
Ibid. ποθοῦσαι] Gl. ὀνειδίζει αὐτὸν ὡς δοῦλον.
P. 81. v. 277. σορῷ] Gl. τάφῳ.
Ibid. λαχὸν] Gl. κληρωθέντος τοῦ γράμματός σου ἀττικοῦ.
P. 84. v. 279. διαῤῥαγείης] Gl. διασχισθείης.
Ibid. μόθων] Gl. λίαν αἰσχρὸς, ἀνόητος.
Ibid. κόβαλος] Gl. φλύαρος.
P. 84. v. 280. τέτληκας] Gl. ὑπέμεινας.
P. 85. v. 282. οἵ] Gl. οἵτινες, ἡμεῖς δηλ.
Ibid. μοχθήσαντες] Gl. κοπιάσαντες.
Ibid. σχολῆς] Gl. ἀναπαύσεως.
P. 85. v. 283. θύμων] Gl. σκυλοκρομμύων. V. Hemsterhus. ad v. 718. p. 241.
Ibid. διεκπερῶντες] Gl. διασπῶντες.
P. 85. v. 284. ἀλλ' οὐκ ἔτ'] Gl. οὐδαμῶς.
Ibid. Πλοῦτον] Gl. τὸν θεόν.
P. 85. v. 285. ποιήσει] Gl. καταστήσει.
P. 86. v. 286. ὄντως] Gl. ἔστι πλουτῆσαι ἡμᾶς.
Ibid. ἡμὶν (sic) εἶναι] Schol. Ἐν Σοφοκλεῖ εἴρηται περὶ τοῦ ἡμὶν, ὅτι καὶ βραχύ ἐστι, διὸ καὶ ὀξύνεται.

μὰ

P. 86. v. 287. Cod. νὴ τοὺς θεοὺς.

Ibid. Μίδας] Gl. ὡς ὁ — γενήσεσθαι δηλ.

P. 87. v. 288. ὡς ἥδομαι] Gl. λίαν εὐφραίνομαι.

P. 87. l. 8. Verba εἰς τροφὴν desunt.

P. 87. l. 12. τὰ ἐν τῇ ὑπ' αὐτῷ χώρᾳ. Statim omittuntur verba λεγόμενά τε καὶ πραττόμενα.

P. 88. v. 290. βουλήσομαι] Gl. ἀλλὰ ἐγὼ θελήσω ἄγειν ὑμᾶς.

Ibid. θρεττανελὸ] Gl. τοῦτο ἀπήχημα τῆς λύρας ἐστὶ, οὐ συνάπτεται τῇ τάξει.

P. 89. v. 291. ᾠδί] Gl. οὕτως.

Ibid. παρασαλεύων (sic)] Gl. μετρίως κινῶν, ἔτυψε γὰρ αὐτοὺς πρὸς τὴν πυγήν.

P. 90. v. 292. ἄγειν] Gl. ὁδηγεῖν.

Ibid. ἀλλ' εἶα] Gl. ἄγε.

Ibid. θαμίν'] Gl. συχνῶς, πολλάκις λέγοντες.

P. 90. v. 293. βληχώμενοι] Gl. βοῶντες, ᾄδοντες, λέγοντες. τὸ βληχᾶσθαι ἐπὶ προβάτων. συνάπτεται πρὸς τὸ προβατίων.

P. 90. v. 294. κιναβρώντων] Gl. ὀσμὴν ἀποπεμπόντων. V. not. ad Gregor. Corinth. p. 561.

Ibid. μέλη] Gl. ᾄσματα.

P. 91. v. 295. ἕπεσθ'] Gl. ἀκολουθεῖτε τὰ αἰδοῖα δεικνῦντες. Rectius δεικνύντες. Pausanias I. c. 33. δεικνῦντες. Sylburgius ad h. l. p. 81.: „scribendum „acuta penultima δεικνύντες.“ In Luciano T. II. p. 76. perperam editum παραμιγνῦντες. Idem valet in horum verborum infinitivos, qui scribendi —ύναι, non —ῦναι. V. quae monui in Lipsiensi editione Aesopi Heusingeriani p. 129.

Ibid. τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε] Gl. ἤγουν δίκην τράγων τοὺς ὄρχεις λείχετε.

P. 91. v. 296. θρετтανελὸ] Gl. ὦ σαυτὸν παρείκασας. Referenda haec ad v. τὸν Κύκλωπα.

P. 91. v. 297. βληχώμενοι] Gl. ἀναβοῶντες.

Ibid. καταλαβόντες] Gl. ὥσπερ ἐκεῖνον ὁ Ὀδυσσεύς, κρατήσαντες.

P. 92. v. 298. πήραν] Gl. σακούλιον, ὥσπερ ἐκεῖνος. Conf. Addend. ad Gregor. Corinth. p. 871. Proba forma huius vocis simplici κ. Obiter Lexicis adde haec: Σακέλισμα. V. varr. lect. ad Diodor. Sic. V. c. 28. T. I. p. 351, 36. Σακελιστήριον. V. Hemsterhus. ad v. 1088. ubi Brunckius idem glossema enotavit. Σάκκινος. σάκκινον ἔσθος· e Gregorio Nazianz. citavit Hoeschelius ad Phrynichum p. 108. Pauw.

Ibid. λάχανα] Gl. ἃ συνῆγεν ἐκεῖνος εἰς τροφήν. ἐμέθυσε γὰρ ἐκεῖνον Ὀδυσσεύς. Posteriora spectant v. κραιπαλῶντα.

Ibid. δροσερά] Gl. τρυφερά.

Ibid. κραιπαλῶντα] Gl. μεθύοντα.

P. 92. v. 299. ἡγούμενον] Gl. προοδοποιοῦντα τούτοις, οἷς ἡμᾶς ἀπεικάζεις.

P. 93. v. 300. καταδαρθέντα] Gl. καὶ ὑπνώσαντα καταπεσόντα.

P. 93. v. 301. ἡμμένον] Gl. κεκαυμένον.

Ibid. σφηκίσκον] Gl. πάλον.

P. 93. v. 302. τὴν Κύρκην (sic)] Gl. τὴν Λαΐδα.

Ibid. ἀνακυκῶσαν] Gl. ταράττουσαν, μιγνύουσαν.

P. 94. v. 303. ἢ τοὺς ἑταίρους] τοῦ Ὀδυσσέως ὤφειλεν εἰπεῖν. σκώπτων δὲ τὸν Φιλωνίδην, οὗ ἥρα Λαΐς τις ἐν Κορίνθῳ πόρνη, τοῦτό φησιν.

P. 94. v. 304. ἔπεισεν] Gl. κατέπεισεν.

Ibid. ὄντας κάπρους] Gl. ὑπάρχοντας καὶ ἀγριοχοίρους. Voce ἀγριόχοιρος Lexica nostra carent: non caret Ducangianum, in quod e Niceta illatum est. Conf. Hemsterhusiana quae adscripsi ad L. Bos. Ellips. p. 126.

P. 94. v. 305. μεμαγμένον] Gl. μεμαλαγμένον καὶ ἐζυμωμένον. V. Hemsterhus. ad v. 1137. coll. Ducang. Glossar. v. ζυμόνιον.

Ibid. σκῶρ] Gl. κόπρον, σκάτον τρώγειν.

Ibid. αὐτὴ] Gl. ἡ Κίρκη δὲ ἐμάλαττε τοῖς ἑταίροις.

P. 95. v. 306. πάντας τρόπους (sic)] Gl. τῆς Κίρκης τοὺς τρόπους μιμήσομαί φησι.

P. 95. v. 307. γρυλλίζοντες] Gl. φωνὴν χοίρων ἀφιέντες.

Ibid. φιληδίας] Gl. φιληδονίας, ἀνοίας.

P. 95. v. 308. ἔπεσθε] Gl. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων λεγομένη.

Ibid. μητρὶ] Gl. ἐμοί.

P. 95. l. 13. sqq. Ἄλλως. ἔστιν ἡ Κύρκη ἐκ τῶν Λαιστρυγόνων, παρελθοῦσα πάσας τὰς γυναῖκας μαγείαις. προσέσχε δὲ αὐτῇ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὸ φυγεῖν — ἐκπέμψας (sine καὶ) — ὑπ' αὐτῆς ἐγεγόνεισαν διά τινος ποτοῦ, νυκτὸς εἰς τὴν τούτων — μόλυ — καὶ πρὸς μοιχείαν αὐτῷ συνελθεῖν ἐπ. — ἐμίγη καὶ ἐποίησεν υἱόν. Θέλων οὖν — ἐκεῖσε τῆς Λ. Cum locutione ἐποίησεν υἱὸν conf. Argument. extr. Sophocl. Trachin., ubi edit. Ald. habet: ποιεῖ παῖδας. Argument. Apollonii Rhod. ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας. Deinde: ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας. Plutarchus Parall. T. II. p. 787. Reisk. μόνον παῖδας ἀγαθοὺς τὰ Σπάρτα ποίει. Idem Mor. T. I. p. 572. Wytt. Παιδίον μὲν γὰρ οὐδεμία ποτὲ γυνὴ λέγεται ποιῆσαι δίχα κοινωνίας ἀνδρός. ubi mox scribendum puto, praefixo articulo, ἃ μύλας καλοῦσι. Medium eodem sensu usurpat idem V. Alex. c. 42. ἑτέρους (υἱοὺς) ποιησόμεθα. Lucianus T. I. p. 530. ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους. Phalaris epist. 27. εἰ καὶ σφόδρα σοι βουλομένῳ υἱὸν ποιήσασθαι θυγάτηρ ἐγένετο. Ceterum exempla allata docent, sic dici etiam de matre, de quo usu dubitavit Locella ad Marbodum Beckmanni p. 156. — Ἐκεῖσε pro ἐκεῖ inprimis Grammaticis, sed etiam classicis scriptoribus usurpatur.

P. 96. v. 309. ἀνακυκῶσαν] Gl. ἀναταράττουσαν.
P. 96. v. 310. μαγγανεύουσαν] Gl. γοητεύουσαν.
Ibid. μολύνουσαν] Gl. μιαίνουσαν.
P. 97. v. 311. λαβόντες] Gl. κρατήσαντες.
Ibid. φιληδίας] Gl. φιληδονίας.
P. 97. v. 312. Λαερτίου] Gl. υἱὸν δηλ. τὸν Ὀδυσσέα.
Ibid. τῶν ὄρχεων] Gl. ἀπὸ τῶν ὄρχεων.

P. 97. v. 313. μινθώσομεν] κόπρῳ πάσσομεν, ὅταν γὰρ ὑπὸ κορύζης οἱ τράγοι κατασχεθῶσιν, οὕτω πρὸς ἀπαλλαγὴν πάττονται. μίνθος γὰρ ἡ κόπρος.

P. 97. l. 12. sqq. ξίφος ἐπιφέρομέν σοι — στόματι τῆς Χαρ.

P. 98. v. 314. ῥῖνα] Gl. τὴν μίτην. Bastius: „V. Ducang."

Schol. Ὁ Ἀρίστυλλος οὗτος μαλακὸς ἦν καὶ τῷ στόματι χάσκων, ὡς τοῖς ὁρῶσι κινεῖν γέλωτα.

P. 100. v. 316. σκωμμάτων] Gl. ὕβρεων ἐλευθερωθέντες.

P. 100. v. 317. ἐπ' ἄλλ' εἶδος] Gl. εἰς ἄλλην ὁδόν τινα.

P. 100. v. 318. ἰὼν] Gl. πορευθείς.

Ibid. λάθρα] Gl. κρυφίως τοῦ δεσπότου δηλ. Κρυφίως, ut alia huiusmodi, cum genitivo iungitur. V. Bast. Epist. Crit. p. 200. Obiter Lexicis adde κρυψίβουλος, quo utitur Constantinus Porphyrog. Tactic. in Meursii Oper. T. VI. c. 1409. Item κρυψίφρων, quod usurpat Eustathius ad Homer. Odyss. p. 277, 10. Κρύφιμος, a Schneidero obiter commemoratum, ubi occurrat, ignoro. Fabricius quidem in Marino c. 33. extr. p. 85. edidit καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκεῖ κρυφίμων λεγομένων. Sed ibi habere Codices κρυφίως, docent notae doctissimi Boissonadi.

P. 100. v. 319. τοῦ δεσπότου] δείκνυσιν ἐνταῦθα, ὡς τοιαῦτα οἱ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν.

P. 100. v. 321. μασσ. τὸ λοιπὸν, οὕτω] Gl. εἰς τὸ ἑξῆς.

Ibid. κόπῳ] τῇ ταλαιπωρίᾳ συνυπάρχειν — τῷ ὑστέρῳ, εἰ ἄρα τούτου δεήσεται.

P. 101. v. 322. ὦ 'νδρες δημόται] Gl. ὦ ἄνδρες οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου.

P. 101. v. 223. ἀρχαῖον] ἐνταῦθα τὸ ἐστὶ λε (sic) καὶ χαιρετᾶν. Χαιρετᾶν primum hîc mihi oblatum. De affini forma χαιρετεῖν v. Hemsterhus. ad v. 752.

Ibid. σαπρὸν] Gl. σεσηπωμένον. Σηποῦν nusquam mihi, nisi hoc loco, lectum.

P. 102. v. 324. ἀσπάζομαι] Gl. καταφιλῶ καὶ περιπλέκομαι.

P. 102. v. 325. συντεταμένως (sic)] Gl. μετὰ τάξεως. Sic συντεταμένῃ et συντεταγμένῃ confunduntur in Xenophontis Oecon. II, 18. Omnino de commutationibus horum cognatorumque verborum v. Hoeschel. notat. in Philonis opusc. p. 215. Hudson. ad Dionys. Art. Rhetor. p. 387. Reisk. Dorvill. ad Chariton. p. 642. sq. Wesseling. ad Herodot. p. 698. a. Musgrav. ad Euripid. Helen. v. 1693. Wakefield. Silv. Crit. V. p. 8. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 177. Bast. Epist. Crit. p. 240.

Ibid. κατεβλακευμένως (sic)] βλακεία ἡ ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἄνεσις, ἢ ῥαθύμως.

P. 102. v. 326. ὅπως] Gl. ὁρᾶτε καὶ σκοπεῖτε.

Ibid. συμπαραστάται] Gl. σύμμαχοι, βοηθοί.

P. 102. l. 6. sq. Codex habet πένης ὢν.

P. 103. v. 327. ἔσεσθε] Gl. γενήσεσθε.

Ibid. σωτῆρες] Gl. φύλακες.

Ibid. τοῦ θεοῦ] Gl. τοῦ Πλούτου.

P. 103. v. 328. θάῤῥει] Gl. ἔχε θάῤῥος.

Ibid. ἄντικρυς] Gl. φανερῶς.

Ibid. δόξεις] Gl. νομίσεις, ἡμᾶς τὸν χορὸν δηλ.

Ibid. μ' Ἄρην (sic)] Gl. πολεμικώτατον.

Schol. ἀνδρεῖον ἤδη καὶ σπουδαιέστατον καὶ πᾶν ὑπὲρ τούτου, εἰ δέοι, παθεῖν ἕτοιμον.

P. 103. v. 329. δεινὸν] Gl. χαλεπόν.

Ibid. τριωβόλου] Gl. ἕνεκα τριῶν ὀβολῶν.

P. 104. v. 330. ὠστιζόμεσθ'] Gl. εἰσερχόμεθα ἀλλήλους ὠθοῦντες πάντοτε.

Schol. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ὠστίας τὰς θύρας φασὶ καὶ τὸν θυρωρὸν ὠστιάριον. ἀπὸ τούτου οὖν ὠστίζω τὸ εἰσέρχομαι γίνεται. ἔστιν δὲ ὠστίζειν τὸ εἰσέρχεσθαι τινὰς ἀλλήλους ὠθοῦντας ἐπὶ τῆς θύρας.

Ibid. ἐκκλησία (sic)] Gl. τῇ συναγωγῇ.

P. 104. v. 331. παρείην] Gl. καταλήψαιμι (ἢ) παραχωρῆσαι τινί. Corrig. καταλείψαιμι et παραχωρήσαιμι. Nota optativum aoristi I. καταλείψαιμι παρὰ τὸ καταλείπειν, qui aoristus proprius videtur Graecitatis citerioris.

P. 104. v. 333. προσιόντα] Gl. προσερχόμενον.

P. 104. v. 334. βαδίσει] Gl. περιπατήσει.

Ibid. τάχει] Gl. συντομία. Thomas Mag. p. 634. ὅταν συντομίαν ἔχωσιν ἄμφω οἱ χρόνοι. De oratione Dionysius Halic. T. VI. p. 775. ἡ καλουμένη συντομία. Obiter Lexicis adde σύντμησις, quo utitur Scholiastes ad Pindari Nem. III. 1. ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμησιν τὴν ἱερανουμηνίαν. De quo Scholiastae loco v. Dorvill. ad Chariton. p. 515.

P. 104. v. 335. πόθεν] Gl. ἀπὸ ποίας αἰτίας.

Ibid. τρέπω] Gl. σκοπῶ.

P. 105. v. 336. οὐ πείθομαι] Gl. οὐ πιστεύω.

P. 105. v. 337. λόγος] Gl. φήμη.

Ibid. Ἡρακλέα] Gl. ὡς ἀποτρόπαιον τῶν κακῶν.

P. 105. v. 338. Gl. κουρεῖα τὰ κοινῶς μπαρμπερεῖα. Bastius: „Lege βαρβερεῖα et vide Ducang."

P. 105. l. 17. sqq. Ἐργαστήρια ἦσαν τὰ κουρεῖα, ἐν οἷς οἱ βουλόμενοι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ

πώγωνος ἐκείροντο, ὁπότε ἐκβάλλοιεν τοῦ μέτρου. Bastius: „Sic bene, om. κείρειν et ἀπιόντες."

P. 105. v. 339. Gl. ὅτι ἐξαίφνης ὁ ἀνὴρ ἐγένετο.

P. 105. v. 340. θαυμαστὸν] Gl. ἐκπληκτικόν. Hunc usum adiectivi ἐκπληκτικὸς Lexica ignorant. Ignorant etiam usum eius Grammaticum. Scholiastes Dorvillianus ad v. 127. ἐπίῤῥημα τοῦτο ἐκπληκτικόν. h. e. significans ἔκπληξιν.

P. 105. v. 341. Gl. ἀγαθόν τι ποιῶν — μετακαλεῖται. Nota hunc usum locutionis ποιεῖν ἀγαθόν. Sic infra ad v. 344. Glossator usus est locutione κρεῖττον ποιεῖν.

P. 105. v. 342. Gl. οὐδαμῶς σύνηθες τῇ χώρᾳ τι πρᾶγμα ποιεῖ.

Schol. Διαβάλλει ἐντεῦθεν Ἀθηναίους ὡς φθονεροὺς καὶ κακογνώμονας καὶ μὴ μεταδιδόντας τοῖς φίλοις χρηστοῦ τινος. Κακογνώμων et κακότροπος iungit Scholiastes Codicis Ienensis ad Sophocl. Aiac. v. 1042. in Lud. Purgoldi Observat. Crit. p. 105. Obiter Lexicis accedant hae voces ad eandem referendae familiam. Κακαγγελεῖν. Demosthenes T. I. p. 315, 23. κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με. Reiskius ad h. l. p. 641.: „κακαγγελεῖν uno verbo Bav. κακαγ„γέλλειν Pariss. pr. et sept. et sic videtur in Aug. pr. „quoque a prima manu fuisse, sed recentior ad vul„gatae" [κάκ' ἀγγελεῖν] „modum reformavit." Sic edidit etiam Augerus in *Discours Grecs choisis de divers orateurs*, T. I. p. 546. hac nota adscripta: „Κακαγγελεῖν . . . hic alter versus est ex Antigonâ „Sophoclis *). Vulg. κάκ' ἀγγελεῖν: legi cum Reis„kio uno verbo κακαγγελεῖν a κακαγγελέω, quam

*) Vellem vir doctissimus versum fabulae Sophocleae indicasset. Mihi cum Tayloro (p. 312. Reisk.) scribendum est: „Tragici est cuiusdam, cuius locus mihi festinanti non occurrit."

„lectionem confirmant codd. D, L, et X. Legitur „κακαγγελεῖν apud U et Y, et κακαγγέλλειν apud „Q et Cc, quod ultimum Y dat ad marg.“ Ac vellem Wunderlichius hos duumviros secutus esset: quorum rationem nisi probaveris, scribere debebis κάκ' ἀγγέλλειν, quod metro adversatur. Quod autem Wakefieldius, hoc Demosthenis loco usus, etiam in Euripidis Herc. fur. v. 1139. κάκ' ἀγγέλλων in κακαγγελῶν mutandum censet, non assentior. Ceterum plane sic dicitur εὐαγγελεῖν, quo Lexica perinde carent. Phrynichus p. 114. Pauw. εὐαγγελῶ· οὐ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. — Κακηπελία. V. Dorvill. ad Chariton. p. 775. sq. cuius inventa repetivit Toupius Emendat. T. II. p. 524. sq. quod Porsonum in Append. fugit. — Κακοβίωτος. V. Hemsterhus. ad v. 968. — Κακοβουλοσύνη. V. Sibyllina Oracula p. 25. Gall. — Κακοδαιμόνως. Lucianus T. I. p. 547. οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ. Sic etiam T. III. p. 112. — Κακόδερμος. Utitur hac voce Scholiastes Theocriti ad Idyll. IV. extr. — Κακοδερμία. Restituendum e Codice Vaticano Epigrammati adespoto CCCXCVI. v. 2. — Κακοεργής. Legitur in Manethone I. v. 315. IV. v. 234. — Κακομανεῖν. Philo T. II. p. 501, 8. Mang. κἂν αἱ ἀνθρώπων σοφίαι κακομανῶσι. — [Κακομηχανᾶσθαι, a Lexicographis, praeeunte D. Scotto, receptum, non mirer si quis analogiae, quippe unice probanti κακομηχανεῖν, adversari dicat. Plutarchus Mor. T. I. p. 87. Wytt. Οὐ γὰρ τὸν θεὸν ὁ ποιητὴς οἴεται κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Caute et recte, opinor, praestantissimus editor: „κακομηχανᾶσθαι. Non ausus sum con„tra reliquorum librorum consensum mutare in κακὰ „μηχανᾶσθαι, quod habet D. et Mosc. 2. a corre„ctore, et Reiskio placuerat.“ Alium locum citavit Schneiderus e Clemente Alex. p. 253, 14. Pott. καὶ τὴν ἄλλην βλακείαν κακομηχανώμενοι. Habemus igi-

tur quod sic satis respondeat Euripideo Hercul. fur. v. 863. Barn. σταδιοδρομοῦμαι.] — Κακόπλους. Utitur hac voce Scholiastes ad Philostrati Heroica p. 478. Boiss. — Κακόσημος. Ammonius in Aristotel. Categ. citatus ab Hoeschelio ad Phrynich. p. 145. a. Pauw. κακόσημον ἴσασιν οἱ ποιηταὶ τὸ ὄνομα. — [Κακοφήμως. Habet Manetho V. v. 323. Sed scribendum videtur κακοφήμων.] — Κακοφραδμοσύνη. Orpheus de terrae motib. v. 41. κακοφραδμοσύνῃσι νόοιο. Non erat igitur cur Schneiderus de fide adiectivi κακοφράδμων dubitaret. Enotavit illud D. Scottus e Phavorino, quem non dubito e veteri Grammatico hausisse. — Κακόχρηστος. Habet Scholiastes ad Philostrati Heroica p. 412. Boiss.

P. 105. v. 343. Gl. ἀλλ' οὐδέν σε ἐγκαλύψας λέξω.

α

P. 105. v. 544. ἄμεινον] Gl. κρεῖττον ἢ πρὸ (sic) ποιῶμεν, διάγωμεν.

P. 105. v. 345. Gl. τὴν εὐπραγίαν σοι.

Ibid. Gl. ὑπάρχεις γὰρ ἀπὸ τῶν φίλων.

P. 106. v. 346. ἀληθῶς] Gl. ὁμολογουμένως.

P. 106. v. 347. ἔσομαι] Gl. γενήσομαι.

Ibid. αὐτίκα] Gl. ταχέως πάνυ.

P. 106. v. 348. ἔνι] Gl. ἔνεστι.

Ibid. κίνδυνος] Gl. φόβος.

P. 106. v. 349. οἷος] Gl. μέγας.

Ibid. ἀνύσας] Gl. σπεύσας. Σύναπτε τὸ ποτὲ πρὸς τὸ ἀνύσας. Cum nostro loco confer Sophoclis Oed. Tyr. v. 655. φράζε δὴ, τί φής. ad q. l. nuper comparavi Xenophontis Anab. II, 1, 15. σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ, τί λέγεις.

P. 106. v. 350. κατορθώσωμεν] Gl. ἃ βουλεύομαι.

P. 106. v. 351. σφαλῶμεν] Gl. ἀστοχήσωμεν, ἀποτύχωμεν τούτου.

Ibid. ἐπιτετρίφθαι] Gl. ἀφανισθῆναι παντελῶς.

Kk

P. 106. v. 352. φορτίον] Gl. τὸ βάρος, πρὸς ὃ δυσχεραίνεις καὶ δειλιᾷς.

Schol. τὸ φορτίον διχῶς λέγεται· τὸ βάρος· φορτίον καὶ ἡ μέμψις.

P. 106. v. 353. ἀρέσκει] Gl. ἀρεστὸν ἐμοὶ δοκεῖ.

Ibid. ἐξαίφνης ἄγαν] Gl. παραυτίκα λίαν.

P. 106. l. 16. sq. φοβούμενος τὸν Δία, μὴ ἀποτυχὼν ἐγείρῃ αὐτὸν πρὸς ὀργὴν, καὶ ἐπιτρίψῃ αὐτόν.

P. 107. v. 354. οὕτως] Gl. ὡς ᾄδεται καὶ ὡς αὐτὸς λέγεις. De hoc usu verbi ᾄδειν v. Musgrav. ad Euripid. Androm. v. 620.

Ibid. αὖ δεδοικέναι] Gl. πάλιν δειλιᾷν, φοβεῖσθαι.

P. 107. v. 355. πρὸς] Gl. ἀργόν.

Ibid. ἀνδρὸς] Gl. ἴδιόν ἐστι.

Ibid. ὑγιὲς] Gl. ὀρθόν.

Ibid. εἰργασμένου] Gl. πράξαντος.

Schol. ἡ πρὸς περισσὴ ἀττικῶς. ἔστι ἴδιον δηλ. κακοῦ.

P. 107. v. 356. πῶς κ. τ. λ.] Gl. ἴδιον ἀνδρὸς εἰργασμένου.

P. 107. v. 357. ἥκεις] Gl. ἦλθες.

Ibid. ἀργύριον] Gl. ἃ ἀνατιθέασιν ἄνοι τῷ θεῷ.

P. 107. v. 358. ἴσως] Gl. τάχα.

Ibid. μεταμέλει] Gl. μεταμέλειά γίνεται τῆς κλοπῆς.

P. 107. v. 359. ἀποτρόπαιε] Gl. ἀποσοβητὰ τῶν κακῶν.

Ibid. δῖ 'γὼ (sic) μὲν οὔ] Gl. οὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησα.

P. 107. v. 360. φλυαρῶν] Gl. περισσολογῶν.

Ibid. οἶδα] Gl. γινώσκω φανερῶς, ὅτι ἐπανούργησας.

P. 107. v. 361. ὑπονόει] Gl. ὑπόπτευε.

P. 108. v. 362. ἀτεχνῶς ὑγιὲς] Gl. φανερῶς ἀληθές.

Ibid. οὐδενὸς] Gl. ἄνευ.

P. 108. v. 363. κέρδους — ἥττονες] Gl. νικώμενοι ὑπὸ τοῦ κέρδους, ὥσπερ οὗτος ἡττᾶται καὶ τὸ ἀληθὲς οὐκ ἐθέλει λέγειν.

P. 108. v. 364. οὔτοι] Gl. οὐδαμῶς.

Ibid. δοκεῖς] Gl. φαίνει.

P. 108. v. 365. ὡς πολὺ] Gl. λίαν καταπολύ.

Ibid. μεθέστηχ'] Gl. μετεβλήθη.

Ibid. εἶχε] Gl. ἐκέκτητο.

P. 108. v. 366. μελαγχολᾷς] Gl. μαίνῃ.

P. 108. v. 367. τὸ βλέμμ' αὐτοῦ (sic)] Gl. αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ibid. κατὰ χώραν] Gl. κατὰ τάξιν.

P. 108. v. 368. πεπανουργηκότι] Gl. αὐτῷ πανουργίαν ἐργασαμένῳ.

P. 109. v. 369. Gl. γινώσκω, διὸ φωνεῖς, ἀκαίρως φθ. κ. τ. λ., ut in Cod. Dorvill.

P. 109. v. 370. ζητεῖς μεταλαβεῖν] Gl. χρῄζεις κοινωνῆσαι, μετασχεῖν.

Ibid. μεταλαβεῖν] Gl. τοῦτο διὰ μέσου εἴρηται.

Ibid. τίνος] Gl. πράγματος.

P. 109. v. 371. οὐ τοιοῦτον] Gl. ὃ σὺ ὑπονοεῖς.

P. 109. v. 372. ἥρπακας] Gl. κατεδυνάστευσας.

Ibid. κακοδαιμονᾷς] Gl. μαίνῃ, ἄθλιος εἶ καὶ κακοδαίμων.

P. 109. v. 373. ἀπεστέρηκας] Gl. τινὸς οὐδένα ἄνθρωπον.

P. 110. v. 374. οὐ δῆτ'] Gl. οὐδαμῶς, ἐποίησα δηλ.

Ibid. ὦ Ἡράκλεις] Gl. φεῦ.

Ibid. φέρε] Gl. τί ἂν τις εἴποι ἕτερον;

P. 110. v. 375. φράσαι] Gl. εἰπεῖν.

P. 110. v. 376. κατηγορεῖς] Gl. ναὶ οὐ θέλω δηλ.

Ibid. πρὶν μαθεῖν] Gl. πρὸ τοῦ γνωρίσαι.

Ibid. μου] Gl. σύναπτε πρὸς τὸ κατηγορεῖς.

P. 110. v. 377. ὦ τᾶν] Gl. ὦ φίλε.

Ibid. σμικροῦ] Gl. ὀλίγου.

P. 111. v. 378. ἐθέλω] Gl. χρήζω. Cetera ut in Cod. Dorvill.

P. 111. v. 379. ἐπιβύσας] Gl. κλείσας.

Ibid. κέρμασιν] Gl. δωρήμασι, νομίσμασι, ἵν', ὅταν καταστὰς εἰς κρίσιν, συνηγοροῦντας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. Bastius: „Pro καταστὰς leg. κατα„στῇς. ἔχῃς etiam Hemsterhusius p. 112. a. in glossa „Cod. Dorvill. scribendum esse vidit."

P. 111. v. 380. καὶ μὴν] Gl. εἰρωνικὸν τοῦτο.

Ibid. φίλος] Gl. προςφιλῶς.

P. 111. v. 381. Neograeca eadem quae in Cod. Dorvill.

P. 112. v. 382. καθεδούμενον] Gl. καθίζοντα.

P. 112. v. 383. ἱκετηρίαν] Gl. κλάδον ἱκετικὴν (sic), κρατοῦντα. Adverbium ἱκετικῶς, in Lexicis omissum, habet Scholiastes ad Philostrati Heroica p. 545. Boiss.

P. 112. l. 5. sqq. Ὁ Πάμφιλος οὗτος ζωγράφος ἦν, ἔγραψεν οὖν τοὺς Ἡρακλείδας ἱκετεύοντας εὐθέως μετὰ κλάδων ἐλαίνων, ὅτε αὐτοὺς ἐκ Πελοποννήσου ἀπήλασαν. — Deinde Cod. bene περιειλημμένος — ἐχρῶντο δὲ ἐλαίνῳ κλ.

P. 113. v. 384. διοίσοντ'] Gl. διαφορὰν ἕξοντα.

P. 116. v. 386. οὐκ] Gl. ὄψει ἐμὲ οὕτως ἔχοντα, δυστυχέστατε.

Ibid. χρηστοὺς] Gl. ἀγαθούς.

P. 116. v. 387. σώφρονας] Gl. εὐτάκτους.

Schol. Σώφρων λέγεται κυρίως ὁ εὐλαβὴς ἀνός. λέγεται σώφρων καὶ ὁ σῶαν ἔχων τὴν φρόνησιν, ἐξ οὗ καὶ σωφροσύνη ἡ τῶν φρενῶν ἀκεραιότης.

P. 116. v. 388. ἀπαρτὶ] Gl. ἀπηρτισμένως, τελείως.

P. 117. v. 389. Gl. ὡς κοινοὺς πάντας ποιῆσαι.

P. 117. v. 390. ἀπολεῖς] Gl. φθερεῖς. οἴονται γάρ τινες, ὡς ἀληθῆ λέγεις. ἀπολεῖς, οὐκ ἐθέλων τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν.

Ibid. σεαυτὸν] Gl. μᾶλλον ἀπολεῖς.

P. 117. v. 391. μόχθηρε] Gl. κακέ.

P. 118. v. 392. ἔχω] Gl. κέκτημαι.

Ibid. ὁποῖον] Gl. ἀττικόν.

P. 118. v. 394. οὐκ ἐς κόρακας] Gl. ἀπέλθῃς καὶ ἀπελεύσῃ. Potuisset hoc ἀπέλθῃς Pauwius suam in Anacreonte IX. v. 35. suspicionem firmare, quam acerbe, sed iure exagitat Dorvillius in Vanno Critica p. 64. Est hoc Graecitatis citerioris.

Ibid. νὴ τοὺς θεούς] Gl. ναί.

P. 118. v. 395. πρὸς τῆς Ἑστίας] Gl. ἕνεκεν αὐτῆς τῆς Ἑστίας τῆς θεᾶς.

P. 118. v. 396. θαλάττιον] Gl. παίζει αὐτὸν ἐνταῦθα.

P. 118. v. 398. τοὺς φίλους] Gl. τὸν Πλοῦτον δηλ.

P. 118. v. 399. τούτῳ] Gl. τῷ διαπέμπειν.

P. 118. v. 400. οὐ τῷ μεταδοῦναι] Gl. κατέστη τὰ πράγματα δηλ. Ad τῷ μεταδοῦναι repete ex antecedentibus praepositionem ἐν: quae orationis constructio notanda.

Ibid. δεῖ] Gl. ἐνδέχεται.

Ibid. τί] Gl. ἐνδέχεται.

P. 118. l. 15. sq. ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ ἔῤῥ' ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ ἀπελθὼν φάνηθι.

P. 118. l. 20. Cod. ὂν εἰς, non εἰς ὄν.

Ἑστίας] Περιττὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ λέγω (f. λέγεις), διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ὀφείλει δὲ ἄνω κεῖσθαι, ἀπὸ κοινοῦ γὰρ λέγεται ἀπὸ τοῦ λέγεις. In libro, quem scriba transscribebat, voci Ἑστίας verbum λέγεις, ut a poëta scriptum, male adhaerebat. Id librarius dicit se delevisse: recte enim habuit pro additamento Glossatoris, quod debebat ἄνω κεῖσθαι, i. e. superscriptum esse voci Ἑστίας.

Schol. ad v. 397. Διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τὸν Βλεψίδημον ἀκοῦσαι λόγον ὁλόκληρον παρὰ Χρεμύλου, ἀλλὰ

ἀφ' ἕκαστον ἔπος (sic) περιτρίπτειν αὐτὸν, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς τὴν γνώμην τῶν ἐπιθυμούντων τίθεσθαί τι παρά του. Lubrica emendandi via in scriptis hominum, quos graece magis balbutire quam loqui dicas. Interim suspicor, legendum esse ἐφ' ἕκαστον ἔπος περιτρέπειν — — περί του.

Χ

P. 119. v. 401. νώ. Sic Codex. In margine: τὸ Χ κεῖται, ὅτι τὸ νὼ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέψαι εἴρηται.

P. 119. v. 402. ὥσπερ τὸ πρότερον (sic)] Gl. ἔπρεπε δηλ. Voluit ἔβλεπε. Schweighaeuserus Emendat. et Observat. in Suid. p. 28.: „De illa literarum „λ et ρ librariis solenni confusione monuit Gisb. „Koen ad Gregorii Corinthi Episc. libellum περὶ Διαλέκτων pag. 124. et Reiskius ad Polybium, T. IV. „Animadversionum in Graecos auctores p. 722. Eodem modo in Appiani Codicibus πλὴν et πρὶν, et in „Polybianis παρῆν et πάλιν permutata a librariis vidimus."

P. 119. v. 404. ἐτὸς] Gl. μάτην, οὐκ ἀλόγως.

P. 119. v. 406. οὐκοῦν] Gl. τὸ λοιπόν.

Ibid. εἰσαγαγεῖν] Gl. εἰσκαλέσασθαι χρή.

Ibid. ἐχρῆν] Πολλάκις οἱ ἀττικοὶ λαμβάνουσιν τὸν παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστῶτος, ὡς τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἐστὶν, καὶ τὸ ἐχρῆν ἀντὶ τοῦ χρή.

P. 119. v. 407. τίς δῆτ'] Gl. οὐδείς.

Ibid. ἐν τῇ πόλει] Gl. ἐντελὴς δηλ.

P. 119. v. 408. μισθὸς] Gl. οὐ κατ' ἀξίαν δίδοται.

P. 119. v. 409. οὐκ ἔστιν] Gl. ἰατρὸς δηλ.

P. 119. v. 410. μὰ Δί'] Gl. οὐκ ἔστιν δηλ.

Ibid. παρεσκευαζόμην] Gl. ηὐτρεπιζόμην.

P. 120. v. 411. κατακλινεῖν] Gl. καταθύσειν. Bastius: „male. f. καταδήσειν."

Ibid. εἰς Ἀσκληπιοῦ] Gl. τὸν οἶκον δηλ.

P. 120. v. 412. πολὺ μὲν οὖν] Gl. κράτιστόν ἐστι.

P. 120. v. 413. νῦν (sic) διάτριβ'] Gl. δὴ βράδυνε, χρόνιζε.

Ibid. ἄνυε] Gl. σπεῦδε.

Ibid. ἕν γέ τι] Gl. πρᾶγμα.

P. 120. v. 414. τοῦτ' αὐτὸ] Gl. τὸ σπεύδειν.

P. 120. v. 415. θερμὸν ἔργον] Gl. τολμηρὸν πρᾶγμα.

Ibid. ἀνόσιον] Gl. ἄδικον.

P. 120. l. 12. sq. τὸ δέ γε νῦν τε περισπώμενον, ἐπίῤῥημα ἐστὶ χρονικόν· ὃ μακρὸν ἀεὶ εὑρίσκεται κ. τ. λ.

P. 121. v. 416. ἀναρίω κακοδ.] Gl. ὦ ἄνοι δυστυχεῖς.

P. 121. v. 417. ποῖ, ποῖ] Gl. ποῦ, ποῦ πορεύσεσθε.

Ibid. τί φεύγετον] Gl. διὰ τί;

Ibid. μενεῖτον] Gl. προσκαρτερήσετε ἐμέ.

P. 121. v. 418. ἐξολῶ] Gl. ἀφανίσω, φθερῶ, ὄντας κακούς.

Schol. αὕτη ἡ κατασκευὴ τὸ ἐγὼ γὰρ, πρὸς τὸ οὐ μενεῖτον ἔχει τὴν δύναμιν.

P. 121. v. 420. Gl. ἀλλὰ τοιοῦτον, οἷον ἄλλος οὐδεὶς ἐτόλμησε οὐδεπώποτε.

P. 121. v. 422. ὠχρὰ] Gl. κίτρινος. Bastius: „κίτρινος, *blass.*" Aristophanes Nub. v. 1016. χροιὰν ὠχράν. ubi Gloss. ap. Brunckium p. 109.: ὠχρὰν, κίτρινον. Ducangius Glossar. c. 658.: „Κίτρινον, *Co-*„*lor gilvus.* Moschopulus: Κιῤῥὸν, εἶδος χρώματος, „τὸ κοινῶς λεγόμενον κίτρινον." Etymologic. MS. Leid. ap. Valckenar. Animadvers. ad Ammon. p. 103. κιῤῥὸν γὰρ τὸ κίτρινον. Hoc adiectivo non male augebis Lexica nostra, quae etiam substantivo, τὸ κίτρον, carent. Herodianus p. 212. Pauw. (p. 475. Piers.) Μῆλα Μηδικὰ, τὰ νῦν κίτρα.

P. 121. v. 423. ἐκ τραγῳδίας] Gl. ὡς οἱ ποιηταὶ ποιοῦσιν οἱ τραγικοί.

P. 122. v. 424. βλέπει] Gl. ὀρθῶς ἔφης δηλ. — Bastius: „Διάπυρος ἰδεῖν Iustinus Mart. cohort. ad „Graec. p. 25. ex Platonis Republ. de Aridaeo.“

Ibid. μανικόν] Gl. ἀσυμπαθές.

Ibid. τραγωδικόν] Gl. θρηνῶδες. Mirum, quod adiectivum θρηνώδης in Lexicis vulgaribus iota subscriptum habet.

P. 122. v. 425. ἔχει] Gl. κρατεῖ.

Schol. μετὰ δάδων εἰσήγαγον τὰς Ἐριννύας, δεικνῦντες (imo δεικνύντες. v. p. 505.) τὸ θερμὸν καὶ διάπειρον (Bastius: „l. διάπυρον“) τῶν καταρῶν.

P. 122. v. 426. οἴεσθε] Gl. νομίζετε.

Ibid. πανδοκεύτριαν] Gl. καπήλισαν. Bastius: „Graeci recentiorum temporum simplex σ legunt ut „duplex: ideo toties confusa σ et σσ.“ Fugit hoc Heusingerum, optimum virum, ad Aesop. CXXXVII. 4. ubi cum in Cod. Goth. legisset ὦ συντέκνιαα, haec verba se intelligere negavit. Ibi ego nuper haec notavi p. 139.: „Scribe, duplicato σ, συντέκνισσα. Germanice: *Frau Gevatterin.* V. Ducangius Glossar. „c. 1488.“

P. 122. l. 9. εὕρηται γὰρ καὶ ἐν πολλοῖς κ. τ. λ.

P. 123. v. 427. λεκυθόπωλιν (sic)] Gl. ὀστρειόπωλιν μετὰ ὠοῦ πωλοῦσαν.

Schol. Λεκυθόπωλις λέγεται ἡ τὰ ὑέλινα ἀγγῦα (Bastius: „l. ἀγγεῖα“) κυρίως πωλῶσα.

P. 123. v. 428. ἀνέκραγες] Gl. ἠπείλεις.

Ibid. ἡμῖν] Gl. παρ' ἡμῶν.

P. 123. v. 429. ἀληθὲς] τοῦτο λέγεται, ὅπερ οὐκ ἠδικήσατε ἐμὲ μεγάλως. Leg. — λέγετε, ὅτι κ. τ. λ.

Schol. Τὸ μὲν προπαροξύτονον ἄληθες, ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα. τὸ δὲ ὀξύτονον τὸ ἀληθὲς, οἷον τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι, ὄνομά ἐστι.

P. 124. v. 430. χώρας ἐκβαλεῖν] Gl. τῶν Ἀθηναίων ἀποδιῶξαι.

P. 124. v. 431. ὑπόλοιπον] Gl. περιλελειμμένον.

Ibid. βάραθρον] Gl. ὁ κρημνός.

P. 124. v. 433. Gl. ἐκείνη εἰμὶ δηλ. ἢ κ. τ. λ.

Ibid. σφῷ] Gl. ὑμῖν.

Ibid. δίκην] Gl. τιμωρίαν.

P. 125. v. 434. ἐνθάδ' (sic)] Gl. ἀπ' ἐντεῦθεν.

P. 125. v. 435. ἡ 'κ τῶν γειτόνων] Gl. ἤτοι ἡ πλησίον οὖσα.

P. 125. v. 436. κοτύλαις] Gl. καρτελούραις. V. Hemsterhus. ad v. 737.

Ibid. διαλυμαίνεται] Gl. ἀφανίζει.

Schol. Λυμαίνεταί με, φησὶ, ταῖς κοτύλαις, ἐπεὶ οὐ πλήρεις αὐτάς μοι δίδωσιν, ἢ μετὰ ὕδατος μιγνύουσα δίδωσι. κοτύλη δὲ οὐ μόνον τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ἀλλὰ καὶ εἶδος μέτρου, ὃ ἡμεῖς ἡμίξεστον λέγομεν. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ πολύποδος, καὶ τὸ ἰσχύον *) τοῦ μηροῦ.

P. 125. v. 437. μὲν οὖν] Gl. εἰμί.

Ibid. ξυνοικῶ] Gl. συνυπάρχω.

P. 125. l. 5. sqq. Codex plane πιπρ. γυνὴ et δολοῦν. Deinde: ἤτοι τὸν οἶνον, ὡς καὶ ἄμπελος ἡ ἔμπηλος οὖσα. καπηλὶς — ὑπηρέτις. Sic, παροξυτόνως, ὑπηρέτις. Synesius p. 138. A. αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς ὑπηρέτιδες. ubi post κοινῆς excidit particula καὶ, quam Toupius hunc locum citans Emendat. in Suid. T. III. p. 94. recte inseruit. Ceterum etiam Toupius scripsit, accentu versus finem vocis promoto, ὑπηρετίδες, quod ego quidem non imiter.

P. 126. v. 438. ποῖ] Gl. ποῦ.

*) Bastius: „Parum apparet, ἰσχνὸν an ἰσχύον scriptum „sit." In h. v. suspicor latere ἰσχίον. Conf. Homer. Il. V. v. 305. sq.

P. 126. v. 439. τί δρᾷς] παρεπιγραφή. ὁρᾷ γὰρ τοῦτον φεύγοντα. Conf. Tzetzes ad Lycophron. v. 1.

Ibid. θηρίον] Schol. δειλότατον μὲν αὐτὸν λέγει διὰ τὴν παροῦσαν φυγήν· θηρίον δὲ διὰ τὸ θηριωδῶς πρὸς Χρεμύλον· πρώην διατεθῆναι καὶ ἐλέγχειν αὐτόν.

P. 126. v. 440, ἥκιστα πάντων] Gl. οὐδαμῶς· ἀργόν.

P. 126. v. 442. πόνηρ'] Gl. ταλαίπωρε.

Ibid. οὐδαμοῦ] Gl. ἔν τινι τρόπῳ. Glossator videtur ante oculos habuisse alteram scripturam, οὐδαμῶς.

P. 126. v. 443. ἐξωλέστερόν] Gl. φθαρτικώτερον, μᾶλλον ἐξολέσαι δυνάμενον.

P. 126. v. 444. ἀντιβολῶ] Gl. παρακαλῶ.

Ibid. ἐγὼ μὲν οὔ] Gl. στήσομαι.

P. 127. v. 447. που (sic) φευξούμεθα] Gl. ἔν τινι τόπῳ ἀποδράσομεν.

P. 127. v. 448. τηνδὶ] Gl. τὴν πενίαν.

Ibid. διαμαχούμεθα] Gl. ἤτοι μὴ θελήσομεν προμαχίσασθαι.

P. 127. v. 449. Gl. ἢ ποίᾳ δυνάμει θαῤῥοῦντες.

P. 127. v. 450. θώρακα] Gl. λουρίκην. Sub. μαχούμεθα αὐτῇ. De λουρίκη v. Ducang. Glossar. c. 836.

P. 129. v. 453. ἀναστήσαιτο] Gl. ἐγερεῖ.

P. 129. v. 454. γρύζειν] Gl. ποσῶς φθέγγεσθαι.

Ibid. καθάρματα] Gl. βδελύγματα. In nota Hemsterhusii ad h. v. operae male dederunt βλελύματα pro βδελύματα. Ceterum βδέλυμα vitiosa est forma: recta βδέλυγμα.

P. 130. v. 455. ἐπ' αὐτοφώρῳ] Gl. ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι.

Ibid. εἰλημμένῳ] Gl. κεκρατημένῳ.

P. 130. v. 456. κάκιστ' ἀπολουμένη] Gl. μέλλουσα κάκιστως ἀφανισθῆναι.

P. 130. v. 457. οὐδ' ὁτιοῦν] Gl. οὐδόλως.

P. 130. v. 459. πειρωμένω] Gl. βουλόμενοι ποιεῖν ἀναβλέψαι.

P. 130. v. 460. τοῦτό σε] Gl. κατὰ τοῦτό σε.

P. 130. l. 7. et P. 131. l. 6. παθητικῶς μὲν δοτ. ἀντ., ἐνεργ. δὲ αἰτ., ὃ καὶ ἀγνοοῦντες τινὲς λοιδοροῦσιν κ. τ. λ.

P. 131. v. 461. ἐκπορίζομεν (sic)] Gl. παρέχομεν.

P. 131. v. 462. ὅ, τι] Gl. sub. ἀγαθὸν ἐξεύροιμι.

P. 131. v. 463. ἐκβαλόντες] Gl. ἐκδιώξαντες.

P. 131. v. 465. κακὸν] Gl. ἄλλο.

P. 132. v. 466. ἐπιλαθοίμεθα] Gl. κακὸν μέγιστον ἐργασόμενοι ἀπὸ κοινοῦ.

P. 132. v. 467. περὶ τούτου] Gl. τοῦ ἐκβαλεῖν με.

Ibid. σφῶϊν (sic)] Gl. ὑμῖν.

Ibid. δοῦναι λόγον] Gl. διαλεχθῆναι.

P. 132. v. 468. τὸ πρῶτον] Gl. sub. κατά.

Ibid. ἀποφήνω] Gl. ἀποδείξω.

P. 132. v. 469. οὖσαν αἰτίαν] Gl. ὑπάρχουσαν ...ρόξενον — πρότερον. Πρότερον referendum videtur ...i τὸ πρῶτον versus praecedentis.

P. 133. v. 470. ὑμῖν] Gl. καὶ ἀποδείξω.

Ibid. ὑμᾶς] Gl. παύσασθε τοῦ ἐγχειρήματος.

Ibid. εἰ δὲ μὴ] Gl. ἀποφήνω, εἰ δὲ ἀδυνατήσω ἀποδεῖξαι τοῦτο ὑμῖν.

P. 133. v. 472. τουτὶ] Gl. τὸ εἶναί σε αἰτίαν πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἢ ἔτι ἡμεῖς διὰ σὲ ζῶμεν.

P. 133. v. 473. διδάσκου] Gl. μάνθανε τοῦτο ἐξ ἐμοῦ.

P. 133. v. 474. ἁμαρτ.] Gl. ἔξω τῆς ἀληθείας λέγοντας. Λέγοντας si scripsit Glossator, ante oculos ut habuit aut habere sibi visus est ἁμαρτάνοντας.

Schol. ἁμαρτάνω σημαίνει δύο. ἁμαρτάνω λέγε-

ται τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ· ἁμαρτάνω λέγεται καὶ τὸ ἐκπίπτω.

P. 134. v. 475. εἰ] ἐπεὶ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις κ.τ.λ.

P. 135. v. 476. Gl. ταὐτὸν εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὄργανα τιμωρητικὰ, βοηθήσετε. Ante vocem extremam videtur excidisse negans οὐ. Conf. Ind. ad Gregor. Corinth. p. 1015.

Schol. Κολαστήρια ὄργανα τά τε τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες. τοῦτο δὲ λέγει δεινῶς, ὅτι τῶν τοιούτων ἀξία αὐτή ἐστιν. τὰ δὲ τύμπανα, ὥς μέν τινες φασὶν, ξύλα, δι' ὧν τοὺς καταδίκους ἔτυπτον. κύφων δέ ἐστι ξύλον ὅμοιον ζυγῷ, ὃν τιθέασιν κατὰ τῶν τραχήλων τῶν δικαζομένων, κύπτειν αὐτοὺς παρασκευάζων, ἵνα διπλῶς αὐτοὺς κολάζῃ, καὶ μὴ ἐῶν αὐτοὺς ἀνανεύειν οὐδ' ὅλως. Τῶν δικαζομένων positum est pro composito τῶν καταδικαζομένων, quem huius simplicis usum e Cassio Dione Schneiderus excitavit.

P. 136. v. 477. Gl. οὐ πρέπει δεινοπαθεῖν καὶ κραυγάζειν, πρὶν ἂν γνωρίσῃς.

P. 136. v. 478. βοᾶν] Gl. κράζειν.

Ibid. ἰοὺ, ἰοὺ] Gl. ἐπίῤῥημα θρηνητικόν.

P. 137. v. 480. τί δῆτα] Gl. εἶδος τιμωρίας.

Ibid. τίμημ'] Gl. πρόστιμα ἐπιθῶ τῇ κρίσει.

P. 137. v. 482. τὸ γὰρ αὐτό] Gl. τίμημα.

Ibid. ἡττᾶσθε] Gl. νικᾶσθε. Obiter moneo, activum ἡττᾶν, quod vulgo, H. Stephano auctore, insolens dicitur, Graecis scriptoribus etiam optimis passim usurpatum videri. Isaeus p. 281. Reisk. τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾶν. Satis caute praestantissimus editor, quo Saxonia semper gloriabitur: „non „damno. proba enim et conveniens haec est senten- „tia. offendor solummodo insolentia verbi ἡττᾶν, „quod nescio an in activo minus usurpetur. Num „ergo leg. τὸν μὲν νικᾶν, τὸν δὲ ἡττᾶσθαι." Simili-

ter, sed iusto, opinor, confidentius, Valckenarius Diatr. Euripid. p. 261. A.: „Scripserat Isaeus, non „quae vulgantur — τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾶν· „quorum hoc illis ne usitatum quidem; sed scripse„rat, τὸν μὲν ἡττᾶσθαι, τὸν δὲ νικᾶν.“ Diodorus Sic. XV. c. 87. (quo loco etiam Schneiderus usus est) οἱ δὲ Βοιωτοὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπὸ κράτους ἡττηκότες. Idem XX. c. 30. κατὰ κράτος ἥττησεν. [Al. ἀπὸ κράτους ἡττ. quod videtur praeferendum. Conf., praeter locum priorem, XVII. c. 34. ad fin. c. 37. init. c. 58. init. XVIII. c. 44. med. XX. c. 12. ad fin. c. 51.] Idem in Excerpt. T. II. p. 576, 79. ἥττησε τὴν Καρχηδόνα. Licebit addere alia, etsi posteriorum illa temporum: neque enim nunc vereor, ne quis activum dicat proprium Graecitatis citerioris. Epigr. adespot. DXCVI. v. 6. Χαμβδᾶν ἥττησας. Zonaras Lexic. c. 1037. τοὺς γὰρ νικήσαντας καὶ ἡττήσαντας τοὺς πολεμίους κ. τ. λ. ubi διττογραφίαν odorari mihi videor. In Scholiis ad Euripid. Phoeniss. v. 1380. olim editum: οἷς καὶ τὸ ἡττᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι οἰκτρὸν ἦν. Sed Valckenarius p. 764. e Cod. August. dedit οἷς καὶ τὰ νικᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι δεινὸν ἦν, hac nota adscripta: „repositum τὰ νικᾶν καὶ τὸ „ἡττᾶσθαι: non quod negem, ἡττᾶν antiquitus fre„quentatum, sed quia Scriptorum superstitum usus „illud non videtur recepisse.“ Sane aliquanto circumspectiora haec, quam illa in Diatribe Euripidea: ut suspicer, viro egregio tum quidem, cum Phoenissas ederet, facile me probaturum fuisse quae adnotavi ad Sophocl. Oed. R. v. 628. sq. Ἀρκτέον enim sic intellectum, uti illic interpretatus sum, tam simile est verbali ἡσσητέον, ut ovum ovo non possit esse similius. Haec igitur nota Sophocleae istius esto corollarium. Ceterum ut haec verbalia passim resolvenda sunt per passiva, sic altera classis verbalium in τος, quorum solennis significatio est passiva, hic

et illic vim activam habent. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 1125.

Ibid. σφῷ] Gl. ὑμᾶς.

P. 137. l. 7. sqq. ἐπειδὴ ὀφείλεται τιμωρηθῆναί σε, ἐὰν ἡττηθῇς, τίνα κόλασιν ὑπόσχῃς. — πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τ. ἡττ. δοίη, ἐπιγράφειν δὲ, ἤγουν ἐπὶ τῇ πρ. — τοιάντε τιμωρίαν, ἢ βίου τύχως ἀφαίρεσιν ἢ κεφαλῆς.

P. 138. v. 483. νομίζεις] Gl. ὦ Χρεμύλε.

P. 138. v. 484. ταύτῃ γε] ἤγ. τῇ Πενίᾳ νομίζ. ἱκανοὺς θαν. εἴκοσι.

Ibid. ἀποχρήσουσιν] Gl. ἀρκετοὶ γενήσονται.

P. 138. v. 485. οὐκ ἂν φθ.] Gl. ἀντὶ τοῦ ταχέως τοῦτο πάθοιτε.

P. 138. v. 486. ἀντειπεῖν] Gl. ἐναντιωθῆναι, ἡνίκα ἡττηθῇ.

P. 139. v. 487. σοφὸν in Cod. deest.

Ibid. ᾧ] Gl. δι' οὗ.

P. 140. v. 488. τοῖσι] Gl. ἡμετέροις.

Ibid. ἀντιλέγοντες] Gl. ἐναντιούμενοι.

Ibid. μαλακὸν] Gl. χαῦνον.

Ibid. ἐνδώσετε] Gl. ὑποχαλάσατε.

P. 140. v. 489. φανερὸν] Gl. ἐγνωσμένον.

P. 140. v. 490. εὖ πράττειν] Gl. εὐτυχεῖν.

P. 140. v. 491. πονηροὺς] Gl. κακοὺς καὶ ἀσεβεῖς.

Ibid. τούτων] Gl. τῶν χρηστῶν.

Ibid. δήπου] Gl. ἐστὶ δίκαιον πράττειν, ἤγουν δυσπραγεῖν.

P. 140. v. 492. τοῦτ' οὖν] Gl. τὸ πλουτεῖν μὲν τοὺς χρηστοὺς, δυστυχεῖν δὲ τοὺς κακούς.

P. 141. v. 495. βούλευμα (sic)] Gl. σκέμμα. Codicis scripturam, βούλευμα, genuinam esse puto. Saepius confusae hae voces. V. not. ad Dionys. Halic. Ant. Rom. IV. c. 62. et Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 226.

Ibid. χρήσιμον] Gl. ἐπωφελὲς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν.

P. 141. v. 494. περινοστῇ] Gl. πλανᾶται.

P. 141. v. 495. ὡς] Gl. εἰς.

Ibid. βαδιεῖται] Gl. βαδίσει. Conf. quae notata sunt ad Gregor. Corinth. p. 174.

Ibid. ἀπολείψει] Gl. ἐάσει.

P. 141. v. 496. πονηροὺς] Gl. κακοτρόπους καὶ ἀσεβεῖς φυγῶ. Mira neque usquam mihi, nisi hoc loco, lecta futuri forma, φυγῶ.

P. 142. v. 497. σέβοντας] Gl. τιμῶντας.

P. 142. v. 498. ἐξεύροι] Gl. ἐπινοήσαιτο.

P. 142. v. 499. οὔτις] Gl. οὐδεὶς ἐπινοήσει δηλ.

Ibid. ταύτην] Gl. τὴν Πενίαν δηλ.

P. 142. v. 500. ὡς] Gl. καθά.

Ibid. ἡμῖν] Gl. ἐν ἡμῖν.

P. 143. v. 502. πλουτοῦσι] Gl. χρήματα ἔχουσι.

P. 143. v. 503. αὐτὰ] Gl. ἃ ἔχουσι.

Ibid. ξυλλεξάμενοι] Gl. συναγαγόντες.

P. 144. v. 504. πράττουσι κακῶς] Gl. δυστυχοῦσιν.

Ibid. τὰ πλεῖστα σύνεισιν] Gl. περισσότερα ὑπάρχουσιν.

P. 145. v. 505. ἣ παύσει] Gl. ἥτις παύσει.

Ibid. ταῦτ'] Gl. τὸ εὐτυχεῖν τοὺς πονηροὺς καὶ ἀτυχεῖν τοὺς ἀγαθούς.

P. 146. v. 506. ὁδὸν] Gl. μέθοδον.

Ibid. ἰὼν] Gl. ὁ Πλοῦτος.

Ibid. πορίσειεν] Gl. παράσχοι.

P. 147. v. 507. ῥᾷστ'] Gl. εὐχερῶς.

Ibid. ἀναπεισθέντ'] Gl. οἱ καταπεισθέντες τὰς φρένας.

P. 148. v. 509. λυσιτελεῖν] Gl. οὐδαμῶς λέγω χρησιμεύειν καὶ ὠφελεῖν ὑμῖν.

P. 149. v. 510. διανείμειε] Gl. διαμερίσειε πᾶσιν ἐπίσης.

P. 149. v. 511. σοφίαν] Gl. μάθημα.

P. 150. v. 512. οὐδεὶς] Gl. ἐθελήσει δηλ.

Ibid. ἀμφοῖν] Gl. ἤγ. τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης.

P. 150. v. 513. χαλκεύειν — ναυπηγεῖν] Gl. χαλκεὺς, ναυπηγὸς εἶναι.

Ibid. τροχοποιεῖν]. Gl. τροχοὺς ποιεῖν ἁμάξης.

P. 150. v. 514. σκυτοτομεῖν — πλινθουργεῖν] Gl. σκυτοτόμος εἶναι, πλίνθας ποιεῖν. Corrig. πλίνθους π. In transcursu Lexicis adde πλινθοειδής. Utitur hoc composito Photius Lex. c. 271. med. — In textu h. v. Codex scriptum habet βυρσοδέψειν.

P. 150. v. 515. ῥήξας] Gl. σχίσας, τεμὼν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

Ibid. Δηοῦς] Gl. τῆς γῆς. — Pro καρπὸν leg. καρπόν.

P. 151. v. 516. ἐξῇ] Gl. ἄδεια ὑπάρχει.

Ibid. πάντων] Gl. ὧν ἔφην.

P. 151. v. 517. λῆρον ληρεῖς] Gl. φλυαρεῖς. Cetera ut Glossator Dorvillianus.

P. 151. v. 518. μοχθήσουσιν] Gl. οἱ δοῦλοι μετὰ μόχθου ἐργάσονται.

Ibid. ἕξεις] Gl. κτήσει δούλους.

P. 151. v. 519. ἀργυρίου] Gl. διά.

P. 152. v. 521. ἔμπορος] Gl. κατὰ θάλατταν πραγματευόμενος.

Ibid. παρὰ πλείστων] Gl. ὠνήσεται δηλ.

Ibid. ἀνδραποδιστῶν] Gl. λῃστῶν τῶν τοὺς ἄνους δεσμούντων.

P. 153. v. 522. πρῶτον] Gl. προηγουμένως.

P. 154. v. 524. κινδυνεύων] Gl. κίνδυνον ὑφιστάμενος.

Ibid. τοῦτο ποιῆσαι] Gl. ἐξανδραποδίζειν.

P. 154. v. 525. ὥστ'] Gl. καὶ σὺ — ἀροτριᾶν.

P. 154. v. 526. τρίψεις βίοτον] Gl. διαβιβάσεις ζωήν.

Ibid. τοῦ νῦν] Gl. ἤγ. τοῦ πένητος.

Ibid. ἐς κεφαλήν σου (sic)] Gl. εἰθε ἐπαίνω πε (sic). Schol. Τὸ ἐς κεφαλήν σου εἶπεν, ἐπειδὴ ἤκουσεν παρ' αὐτῆς, ὡς ὀδυνηρότερον μοχθήσει καὶ βιώσει.

P. 154. l. 15. sq. Ψυχὴ ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἐν τοῖς ζώοις τοῖς ἀλόγοις. ψυχὴ καὶ ἡ φύσις κ. τ. λ.

P. 155. v. 527. ἔτι] Gl. πρὸς τοῖς εἰρημένοις.

Ibid. καταδαρθεῖν] Gl. ὑπνῶσαι.

P. 155. v. 528. ὑφαίνειν] Gl. ὑφαντὴς εἶναι. Reius παροξυτόνως, ὑφάντης.

P. 155. v. 529. μύροισιν — στακτοῖς] Gl. ῥοδοστάγμασιν.

Ibid. ἀγάγησθον] Gl. ἀγάγετε (sic) ἐν τῷ οἴκῳ.

P. 155. v. 530. δαπάναις] Gl. ἐν ἀναλώμασιν.

Ibid. κοσμῆσαι] Gl. καλῦναι (sic).

Ibid. ποικιλομόρφων] Gl. ἐχόντων μορφὰς ποικίλας.

P. 155. l. 13. sqq. Τάπητες λέγονται τὰ ἐπεύνια (sic). εἰσὶ δὲ τάπητες μὲν, οἱ ἐξ ἑν. μ. μαλλὸν ἔχοντες, ἀμφιτ. δὲ οἱ ἐξ ἀμφοτέρωθεν. καὶ θηλυκῶς δάπις, δάπιδος (sic). εὕρηται δὲ καὶ τάπις, τάπιδος· καὶ δάπης, δάπητος· ἀλλ' οἱ ἀττικοὶ τάπητες γράφουσιν. De variis formis unius ejusdemque vocis, πεύκιον et ἐπεύχιον, v. Hemsterhus. ad v. 542.

P. 156. v. 551. τί πλέον] Gl. οὐδέν ἐστι τὸ πλέον.

P. 156. v. 532. εὔπορα] Gl. εὐπόριστα.

Ibid. δεῖσθον] Gl. χρείαν ἔχετε.

P. 156. v. 533. τὸν χειροτέχνην] Gl. ἐπὶ τ. χ. ὢν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον.

P. 157. v. 534. βίον ἕξει] Gl. ζωὴν λήψεται.

P. 157. v. 535. πλὴν] Gl. εἰ μή.

Ibid. φώδων] Gl. τὰς κοινῶς λεγομένας στιβλίας. Hanc vocem omiserunt Meursius et Ducangius.

Schol. Ἀναστρέφοντες οἱ πένητες ἐκ βαλανείου οἴκαδε, ἢ λουόμενοι, ἢ ἐν τῇ ἐκεῖ καμίνῳ διὰ τὸ ψύχος θε-

ρόμενοι, ἀέρος αὐτοῖς παραχρῆμα προσβαλόντος, φλυκταίνας ἀνθοῦσι τῷ σώματι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρκοῦν ἐπικάλυμμα. De constructione verbi προσβάλλειν cum dativo v. not. ad Gregor. Corinth. p. 37. ubi Bastius iam usus est hoc Scholio. Ut autem hic φλυκταίνας ἀνθοῦσι, sic in Epigramm. XVIII. v. 1. in Stat. Athletar. Ἴουλον ἀνθῶν πρῶτον, οὗτος κ. τ. λ. quomodo etiam Eustathius de Ismen. et Ismen. Amorib. p. 136. ed. Lips. Ὁ μετ' αὐτὸν νεανίσκος νῦν πρώτως ἤνθει τὸ ἴουλον.

Ibid. βαλανείου] Gl. λουτροῦ.

P. 157. v. 536. Schol. Κολοσυρτός ἐστι κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἦχος, ὃν ποιοῦσιν συρόμενα. κᾶλα γάρ εἰσιν ἤτοι ξύλα συρόμενα.

P. 158. v. 537. Gl. σύναπτε τὸ ἀριθμὸν πρός τι οὐδὲ λέγω σοι. Tum ἡ ψύλλα θηλυκῶς.

P. 158. v. 538. βομβοῦσαι] Gl. ἠχοῦσαι.

Ibid. κεφαλὴν] Gl. τοῦ πένητος.

Ibid. ἀνιῶσιν] Gl. λυποῦσιν.

P. 158. v. 539. ἐπεγείρουσαι] Gl. διανιστῶσιν καὶ λέγουσι, πεινάσεις, ἐὰν καθεύδῃ.

Ibid. ἐπανίστω] Gl. ἐγείρου.

P. 158. v. 540. τούτοις] Gl. τοῖς εἰρημένοις.

Ibid. ῥάκος] V. Codic. Dorvill.

P. 159. v. 541. στιβάδα] Gl. στρωμνήν.

Ibid. σχοίνων] Gl. σπάρτων πεποιημένην.

Ibid. μεστὴν] Gl. πεπληρωμένην, ἢ τοὺς κοιμωμένους ἀνιατῷ.

P. 159. v. 542. φορμὸν] Gl. ψιάθιον.

Schol. Φορμὸς πᾶν πλέγμα, εἴτε ψιάθιον, ἢ ἄλλο τι.

Ibid. τάπητος] Gl. πευχίου.

P. 159. v. 543. σιτεῖσθαι] Gl. ἐσθίειν.

P. 160. v. 544. Gl. μολόχης κλάδους.

Ibid. μάζης] Gl. ἄρτου.

Ibid. φύλλ' (ἀπὸ) ἰσχνῶν ῥαφανίδων] Gl. λεπτῶν κράμβων.

P. 161. v. 545. θρόνους] Gl. ἤτοι ὑποποδίου ἤγ. θρόνους.

Ibid. στέμνου] Gl. κεράμου.

Ibid. κατεαγότος] Gl. συντεθλασμένου.

Ibid. μάκτρας] Gl. σκάφης.

P. 162. v. 546. πιθάκνης] Gl. πίθου μικροῦ.

Ibid. ἐῤῥωγυῖαν] Gl. συντετριμμένην.

Ibid. ἆρά γε] Gl. συμπέρασμα εἰρωνικόν.

P. 162. v. 547. ἀποφαίνω σ' αἰτίαν] Gl. ἀποδεικνύω λεχθέντων.

P. 163. v. 548. τὸν ἐμὸν βίον] Gl. τὴν ἐμὴν διαγωγήν.

Ibid. ὑπεκρούσω] Gl. ἐδήλωσας.

P. 164. v. 550. ὑμεῖς] Gl. φατὲ δηλ.

Ibid. Θρασυβούλῳ] Gl. τῷ ἀγαθῷ δηλ.

Ibid. Διονύσιον] Gl. τύραννον.

P. 168. v. 551. μέλλει] Gl. πείσεσθαι.

P. 168. v. 553. V. Cod. Dorvill.

Ibid. προσέχοντα] Cod. προσκείμενον.

P. 168. v. 554. περιγίγνεσθαι] Gl. περιττὸν γίνεσθαι.

Ibid. ἐπιλείπειν] Gl. στερεῖσθαι.

P. 168. l. 19. Bastius: „Lege cum Cod. δρῶν σὺν τὴν ἑαυτοῦ π."

P. 169. v. 555. μακαρίτην] Gl. εὐδαίμονα.

Schol. Τὸ μάκαρ ἐπὶ τῶν ἁγίων λέγεται μόνον. τὸ μακάριος καὶ μακαριστὸς ἐπὶ ζώντων καὶ ἀποθανόντων. μακαρίτης δὲ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων μόνον.

Ibid. κατέλεξας] Gl. κατηριθμήσω.

P. 169. v. 556. μοχθήσας] Gl. κοπιάσας.

Ibid. ταφῆναι] Gl. ὥστε.

P. 169. v. 557. σκώπτειν] Gl. διασύρειν.

Ibid. κωμῳδεῖν] Gl. ἐπὶ γέλωτος.

Ibid. σπουδάζειν] Gl. σπουδαίως λέγειν.

P. 169. v. 558. γινώσκων] Gl. ἐπιστάμενος.

P. 169. l. 16. sq. εἰώθασιν οἱ Ἕλληνες, ὅταν τι παράδοξον ἴδωσι κ. τ. λ.

P. 170. v. 559. ἰδέαν] Gl. κατὰ τὸ εἶδος.

Ibid. παρ' αὐτῷ (sic)] Gl. τῷ Πλούτῳ. Παρ' αὐτῷ non est diversa scriptura, sed natum ex errore vulgari scribarum, de quo supra p. 489.

Ibid. ποδαγρῶντες] Gl. ποδαγροί. H. Stephanus Thes. III. c. 507. B.: „Ποδαγρὸς ex Epigramm. affertur." Est Nicarchi Epigr. VII. Usurpat etiam Manetho IV. v. 501., e quo versu obiter in Lexica infer adiectiva ἀχθήμων *) et νευρόνοσος **).

P. 170. v. 561. ἀνιαροί] Gl. λύπην ἐπάγοντες τοῖς ἐχθροῖς.

P. 170. l. 8. φαυλότητος βίου δηλωτ.

P. 171. v. 562. σφηκῶδες] Gl. τὸ λέπτιον (sic).

P. 171. v. 563. περανῶ σφῷν] Gl. συλλογίζομαι ὑμῖν.

P. 171. v. 564. ὑβρίζειν] Gl. τὸ ἀσελγαίνειν.

P. 172. v. 565. κόσμιον] Gl. εὔτακτον.

P. 172. v. 566. εἴγε δεῖ λαθεῖν] Gl. ἀπόκειται μὴ γνωσθῆναι. Sic infra v. 1157. Glossator Codicis L. Bat. δεῖ interpretatur ἀπόκειται.

P. 172. v. 567. σκέψαι] Gl. ἐξέτασον.

*) Adiectivum ἀχθηρὸς, etsi agnitum Bentleio Opusc. p. 37. et Piersono Verisim. p. 68., tamen inferre non ausim. Conf. Leunep. ad Phalar. p. 28. sic disputantem, ut etiam de fide vocum iam illatarum ἀχθηρὸς et ἀχθηρῶς dubitandum videatur.

**) Item νευροτενής. V. Philippi Thessalon. Epigr. VIII. v. 5. Et νευρόσπασμα. Timaeus Lex. Plat. p. 140. Θαύματα. νευροσπάσματα. ubi v. Ruhnken. Et νευροτόμος. Usurpat Manetho V. v. 221. de quo loco conf. Dorvill. ad Chariton. p. 227. Amst. et Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 192.

P. 173. v. 569. κοινῶν] Gl. πραγμάτων.

P. 173. v. 570. ἐπιβουλεύουσι] Gl. ἐπίβουλοι γίνονται.

Ibid. πολεμοῦσιν] Gl. μάχονται.

P. 174. v. 571. ψεύδει] Gl. ψευδῆς λέγεις.

Ibid. τούτων] Gl. ὧν εἶπας.

Ibid. βάκανος] Gl. ἐχθρή (sic).

P. 174. v. 572. Gl. διὰ τῶν λόγων ὧν εἶπας ἀλλὰ πίσης τιμωρηθήσῃ δηλ.

Ibid. κομίσῃς (sic)] Gl. ἐπαρθῇς.

P. 174. v. 573. ὅτιη (sic) ζητεῖς] Gl. ἐπεὶ ἐξετάζεις.

P. 175. v. 574. ἐλέγξαι μ'] Gl. ἐμὲ ψευδόμενον.

P. 175. v. 575. φλυαρεῖς] Gl. πολυλογίζεις. Πολυλογίζειν adde Ducangii Glossario. Qui magis Graece scripserunt, dixerunt πολυλογεῖν, e. c. Eustathius ad Iliad. p. 216, 10. p. 651, 8. 10. 19. Bas. Add. Thomas Mag. p. 898.

Ibid. πτερυγίζεις] Gl. ἀδύνατα λέγεις.

Ibid. ἅπαντες] Gl. ὅλοι.

P. 176. v. 577. κρεῖττα] Gl. ὠφέλιμα.

P. 176. v. 578. διαγινώσκειν (sic)] Gl. διακρίνειν.

Ibid. χαλεπὸν] Gl. δυσχερές.

Ibid. δίκαιον] In marg. τονὰ (Bastius: „f. τὸ νῦν") ὕρῃ τὶς τὸ δίκαιον, δύσκολόν ἐστι πρᾶγμα.

P. 176. v. 579. ὀρθῶς] Gl. ἀπταίστως.

Ibid. κράτιστον] Gl. λυσιτελές.

P. 177. v. 580. κἀκεῖνος] Gl. ὁ Ζεύς.

P. 177. v. 581. Κρονικαῖς] Gl. παλαιαῖς καὶ μεγάλαις (scriptum hoc compendio: μς with Γλ above).

Ibid. λημῶντε (sic)] Gl. οἱ τζυμβλώττοντες. Ducangius Glossar. c. 1571.: „Glossae MSS. in Aristophanis Nubes: εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνθαις. Τζυμβλώττεις." Conf. Brunck. ad Plut. h. l. ...

Ibid. ἄμφω] Gl. ὁμοῦ οἱ δύο.
P. 177. v. 582. πένεται] Gl. πένης ἐστί.
Ibid. φανερῶς] Gl. καθαρῶς νουθετήσω.
P. 178. v. 583. Cod. τὸν Ὀλυμπιακὸν αὐτὸς ἀγῶνα.

P. 179. v. 586. κοτίνου στεφάνῳ] Gl. ἐξ ἀγρίας ἐλαίας ἤγ. ἀπὸ κοτίνου πεποιημένου. — διὰ χρυσοῦ στεφανοῦν δηλ.

Schol. οὐ κοτ. ἐστέφοντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ. ἐκφαυλίζων δὲ κοτίνῳ λέγει, καὶ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας ταῦτα φησίν. ἐν δὲ τῷ πανσταθίῳ ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ καλλιστέφανος. ταύτῃ δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν, ἀφίησί τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους. ἀπὸ ταύτης λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπιάσιν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς πλέκονται· ἔξω δὲ, οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν.

P. 186. v. 587. οὐκοῦν τούτῳ] Gl. διὰ τὸ κοτίνῳ στεφάνῳ στεφανοῦν τοὺς ἀθλητάς.
Ibid. ἐκεῖνος] Gl. ὁ Ζεύς. (!)

P. 186. v. 588. φειδόμενος] Gl. ἀκριβολογούμενος. Sic Glossatores φείδεσθαι passim interpretantur. V. Hemsterhus. ad v. 246. et 553. De hac significatione verbi ἀκριβολογεῖσθαι Lexicographi nostri tacent.
Ibid. μηδὲν] Gl. μέρος ἀναλῶσθαι.

P. 187. v. 589. λήροις ἀναδῶν] Gl. φλυαρίαις στεφανῶν.
Ibid. ἐᾷ] Gl. ἀφίησι.
Ibid. παρ' αὐτῷ (sic)] Gl. κεῖσθαι.
P. 188. v. 590. περιάψαι] Gl. περιθεῖναι.
P. 189. v. 591. Vid. Cod. Dorvill.
P. 192. v. 592. ἀλλά σε ὁ Ζεὺς (sic)] Gl. εἴθε.
Ibid. ἐξολέσειε] Gl. παντελῆ φθορὰ δοίη.
Ibid. pro κοτίνου Codex habet κοτίνῳ.
P. 193. v. 593. ἀντιλέγειν] Gl. ἐμοί.

Ibid. ὡς] Gl. ὅτι.

Ibid. ὑμῖν] Gl. ἐν.

P. 194. v. 594. διὰ τὴν πενίαν] Gl. οὐ κακόν ἐστι δηλ.

Ibid. ἔξεστιν] Gl. δυνατὸν ὑπάρχει μαθεῖν.

P. 194. v. 595. βέλτιον] Gl. λυσιτελές.

P. 195. v. 596. κατὰ μῆνα προπέμπειν (sic)]. Gl. εἰς τὴν γέννησιν, προπ. εἰς τὰς τριόδους.

P. 195. v. 597. ἁρπάζειν] Gl. ἑτοίμως λαμβάνειν.

Ibid. καταθεῖναι] Gl. κάτω θεῖναι.

P. 196. v. 598. φθείρου] Gl. ἤγουν μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου.

Ibid. μὴ γρύζῃς] Gl. μὴ τὸ τυχὸν λέγε, εἰς τὸ ἑξῆς μηδέν τι.

P. 197. v. 599. μηδ' ὁτιοῦν] Gl. μηδ' ὅλως.

P. 198. v. 600. Gl. cum Suida: ἐν ὑπερβολῇ λέγεται, ὅτι κἂν πείσῃς, οὐχ ἕξεις ἡμᾶς πειθομένους.

P. 198. v. 601. Gl. τοῦτο Εὐριπίδους ἐστὶν ἐκ Φοινισσῶν, Πολυνείκους λέγοντος.

Ibid. κλύεθ'] Gl. ὦ Ἀργεῖοι.

P. 198. v. 602. Gl. μετακαλοῦ σύντροφον τὸν Παύσωνα. κωμῳδεῖται δὲ ἐπὶ πενίᾳ ὁ Παύσων ζωγράφος ὤν.

P. 198. v. 603. τί] Gl. ἵνα.

Ibid. τλήμων] Gl. ἀθλία, ἤγουν ἡ δυστυχής.

P. 199. v. 604. ἔῤῥ'] Gl. ἄπελθε εἰς τοὺς κόρακας ταχέως.

P. 199. v. 605. εἶμι] Gl. ἐλεύσομαι.

Ibid. ποῖ γῆς] Gl. εἰς ποῖον μέρος.

P. 199. v. 606. ἐς τὸν] Gl. ἄπελθε δηλ.

Ibid. μέλλειν] Gl. βραδύνειν.

Schol. Οἱ μὲν τὸν κύφωνα τιμωρητικὸν ὄργανον φασὶν, ὃν καὶ κυφῶντα (sic) περισπωμένως λέγουσιν· οἱ δὲ ἄνδρα καθ' ὑπερβολὴν πένητα· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον.

P. 200. v. 607. χρὴ (sic) σ', ἀλλ' ἀνύειν (sic)] Gl. συντόμως ἔρχεσθαι.

P. 200. v. 608. ἦ μὴν] Gl. ἐρωτηματικὸν ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ναὶ μήν.

P. 200. v. 609. μεταπέμψεσθον] Gl. μετακαλέσετε.

P. 200. v. 610. Gl. ὅτε μεταπεμψόμεθά σε, ὑποστρέψεις· νῦν δὲ μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. τοῦτο ἐν ἤθει.

P. 200. v. 611. κρεῖττον] Gl. κάλλιον.

P. 200. v. 612. Cod. μακρὰ τὴν κεφαλὴν
τύπτουσαν. (sic in ipso textu.)
Βλ. Νὴ Δί' ἔγ.

Schol. Ἡ τὴν κεφαλὴν τύπτουσα δηλ. λέγει· αἱ γὰρ γυναῖκες, ὅταν κλάωσι, τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς τύπτουσιν. ἢ τὸ κεφαλὴν πρὸς τὸ κλάειν σύναπτε, καὶ μηδὲν ἔξωθεν λάμβανε.

P. 200. l. 7. sq. ἀνύω τὸ τελειῶ. ἀνύω τὴν ὁδὸν ἀντὶ τοῦ σπουδαίως βαδίζω.

P. 201. v. 614. εὐωχεῖσθαι] Gl. τρέφεσθαι.

P. 201. v. 616. λιπαρὸς] Gl. φαιδρός.

Ibid. χωρῶν] Gl. βαδίζων, κινούμενος.

P. 201. v. 618. Cod. in textu habet καταποπαρδεῖν. Gl. καταφρονῆσαι.

P. 202. v. 619. ἡ 'πίτριπτος] Gl. ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτριβῆναι, ἢ ἡ μεγάλα φθεγγομένη.

Ibid. οἴχεται] Gl. ἀφανὴς γέγονε.

P. 203. v. 620. ὡς τάχιστα] Gl. λίαν ταχέως.

Ibid. θεὸν] Gl. Πλοῦτον.

P. 203. v. 621. Vid. Cod. Dorvill.

P. 203. v. 622. καὶ μὴ] Gl. ὅρα μὴ ἀργῶμεν.

Ibid. τὶς] Gl. τῶν φίλων.

P. 203. v. 623. διακωλύσῃ] Gl. ἐμποδίσῃ.

Ibid. προὔργου] Gl. τῶν σπουδαίων, τῶν ἀναγκαίων.

P. 203. v. 624. παῖ] Gl. δοῦλε.

Ibid. ἐκφέρειν] Gl. ἐξάγειν.

P. 203. v. 625. ὡς νομίζεται] Gl. ὡς νόμιμόν ἐστιν ηγεῖν τὸν τυφλόν.

P. 203. v. 626. ἔνδον] Gl. τῆς οἰκίας.

Ibid. ηὐτρεπισμένα] Gl. ᾠκονομημένα.

P. 204. v. 627. Cod. Θησείοισι μεμπτυλλημένοι — l. εὐωχηθέντες.

P. 210. v. 628. ὀλίγοις (sic) ἀλφίτοις] Gl. ἄρτοις, ώμασιν.

P. 211. v. 629. ὡς] Gl. λίαν.

Ibid. ὡς] Gl. ὅτι.

Ibid. πεπράγατε] Gl. εὐτυχήσατε.

P. 212. v. 630. μέτεστι] Gl. μετουσία ἐστί.

P. 212. v. 631. τῶν] Gl. ἕνεκα.

P. 212. v. 632. ἄγγελος] Gl. μηνυτής.

P. 212. v. 633. πέπραγεν εὐτυχέστατα] Gl. εὐτυχὴς γέγονε.

P. 213. v. 635. ἐξωμμάτωται] Gl. ὄμματα ἔλαβεν.

Ibid. λελάμπρυνται κόρας] Gl. λαμπρὰς τὰς ...εις ἔσχε.

P. 213. v. 636. εὐμενοῦς] Gl. συμπαθοῦς.

P. 213. v. 637. Gl. λέγεις μοι χαίρειν.

Ibid. βοᾶν] Gl. ὑφ' ἡδονῆς.

P. 214. v. 639. ἀναβοάσομαι] Gl. ἀνευφημήσω.

Ibid. τὸν εὔπαιδα] Gl. τὸν καλοὺς παῖδας ἔχοντα.

P. 214. v. 640. φέγγος] Gl. σωτηρίαν.

P. 215. Not. 95. l. 6. sq. Cod. habet Μαχάονα, Ποδαλείριον, pro Ποσειδάονα.

P. 216. v. 642. χρηστόν τι] Gl. εὐτυχές τι.

Ibid. τοῦτο] Gl. τὸ ἀκοῦσαι ἀγγελίαν ἀγαθήν.

P. 216. v. 643. ἔνδον] Gl. ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ibid. περιμένουσα] Gl. ἐκδεχομένη τοῦτον τὸν θεράποντα.

P. 216. v. 645. καὐτὴ αἰεὶ] Gl. διαβάλλει ὡς μένειν. Corrig. μεθύσειν.

P. 216. v. 646. ὡς ἀγαθά] Gl. ἴσθι ὅτι.

Ibid. συλλήβδην] Gl. ὁμοῦ.

P. 216. v. 647. ποῦ 'στιν] Gl. τὰ ἀγαθὰ δηλ.

Ibid. ἐν τοῖς —] Gl. ἐν τοῖς ἐμοῖς λόγοις γνώσῃ ἴσως. Rectius Glossator Dorvillianus τάχα interpretatur ταχέως. Xenophon Cyrop. III, 3, 66. τάχα δὲ καὶ καταμαθόντες κ. τ. λ. Al. ταχὺ, quod recte visum Zeunio interpretamentum Glossatoris. Idem Anab. VI, 3, (al. 5,) 13. τάχα ἀκούων. ubi rursus al. ex eadem causa ταχύ. Add. ibid. I, 8, 8. Plutarchus Mor. T. I. p. 584. τάχα δὴ τοιούτους ἐσομένους. Phalaris p. 34. γένοιτ' ἂν τάχα. Igitur hunc usum non dicam apud prosae orationis scriptores rariorem esse.

P. 217. v. 648. πέραινε] Gl. τελειοῦ, πληροῦ. Imo τελείου, πλήρου.

P. 217. v. 649. τοίνυν] Gl. τὸ λοιπόν.

P. 217. v. 650. ἐκ τῶν ποδῶν] Gl. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλος, ἐμφαντικόν. Corrigendum puto μέχρι τέλους. V. Append. ad Bastii Epist. Crit. p. 58.

P. 217. v. 651. ἐμοί] Gl. ἐμοῦ.

Ibid. ἐς τὴν κεφαλήν] Gl. τὰ πράγματα ἐρεῖς δηλ.

P. 217. v. 652. νῦν] Gl. πρὸ ὀλίγου.

Ibid. πράγματα] Gl. τὰς ὀχλήσεις.

P. 218. v. 653. ὡς] Gl. ἐπειδή.

P. 218. v. 654. ἀθλιώτατον] Gl. διὰ τὴν πήρωσιν.

P. 218. v. 655. εἴ τιν' ἄλλον] Gl. ἀντὶ τοῦ ὡς οὐδένα ἄλλον.

Ibid. κεὐδαίμονα] Gl. διὰ τὸ ἀναβλέψαι.

P. 219. v. 657. ἐλοῦμεν] Gl. ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν κατὰ συγκοπήν.

P. 219. v. 659. ἦμεν] Gl. ἀπηρχόμεθα.

P. 220. v. 660. πόπανα] Vid. Cod. Dorvill.

Ibid. προθύματα] Gl. τὰ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενα.

P. 220. v. 661. καθωσιώθη] Gl. ἀνετέθη, ἀφιερώθη.

Ibid. πέλανος] Vid. Cod. Dorvill.

P. 221. v. 662. εἰκὸς] Gl. πρέπον.

P. 221. v. 663. Cod. παρεκλίνετο ex rasura. Gl. συνετίθει. Sic pro συνετίθη.

P. 222. v. 665. Gl. ναὶ. εἷς μέν γε —.

P. 222. v. 666. ὑπερηκόντισεν] Gl. ὑπερέβη.

P. 222. v. 669. καθεύδειν] Gl. κοιμᾶσθαι.

P. 223. v. 670. ὁ πρόπολος (sic)] Gl. ὁ ἱερεύς.

Ibid. αἰσθάνεται] Gl. ποίου κτύπου.

P. 223. v. 671. κοσμίως] Gl. εὐτάκτως καὶ ἡσύχως.

P. 223. v. 673. ἀθάρης] Gl. σιμιδάλεως. Notanda haec forma, nisi Glossator, ut vulgo, σεμιδάλεως scripsit.

Ibid. ἐξέπληττε] Gl. ἐνέβαλεν.

P. 224. v. 675. δαιμονίως] Gl. δεξιῶς, ἐπιτηδείως.

Ibid. ἐφερπύσαι] Gl. βαδίσαι.

P. 224. v. 676. Cod. habet τοῦ θεοῦ.

P. 224. v. 677. φθοῖς] Gl. πλακοῦντας, ἢ λαλάγγια.

P. 225. v. 679. περιῆλθε] Gl. περιέδραμε.

Ibid. ἐν κύκλῳ] Gl. ψηλαφῶν δηλ. καὶ ἐρευνῶν.

P. 225. v. 680. καταλελειμμένον] Gl. ἀπολειφθέν.

P. 225. v. 681. ἥγιζεν] Gl. ἱερῶς ἐπετίθει.

Ibid. σάκταν] Gl. σάκκον.

P. 225. v. 682. νομίσας] Gl. ὑπολαβών. Tum: ὅσιον τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, καθότι καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν.

P. 226. v. 683. ἀνίσταμαι] Gl. διεγείρομαι.

P. 226. v. 684. οὐκ ἐδεδοίκεις] Gl. οὐκ ἐφοβήθης.

P. 227. v. 685. ἔγωγε] Gl. ἐδεδοίκειν δηλ.

Schol. τὸ ἔγωγε καὶ μάλιστα οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ναὶ λαμβάνουσιν. De καὶ μάλιστα v. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 335.

Ibid. φθάσεις] Gl. προλάβῃς.

P. 227. v. 686. ἐλθὼν] Gl. ὁ Ἀσκληπιὸς φορῶν.

Ibid. στέμματα] Gl. ὡς ὑγιείας ἔφορος στεφανηφόρος.

P. 227. v. 687. ὁ γὰρ ἱερεὺς] Gl. ἤγουν τὸ προφθάσαι δηλ. καὶ λαβεῖν τὰ πόματα.

P. 227. v. 688. ᾔσθετο] Gl. ἔγνω.

P. 227. l. 11. sqq. διὰ τὸ γράφειν αἰεὶ τὸν Ἀσκληπιὸν στεφανηφοροῦντα, ὡς ὑγιείας αἴτιον, καὶ ἆθλον τούτῳ παρέχειν τὸν ὑγιείαν λαβόντα τοὺς στεφάνους.

P. 228. v. 689. ὑφήρει] Gl. λαθραίως ἐξέτεινε.

Ibid. συρίξασα] Gl. συριγμόν τινα ποιήσας.

P. 229. v. 690. ὀδὰξ] Gl. ἤτοι τοῖς ὀδοῦσιν.

Ibid. ἐλαμβανόμην] Gl. τῆς χειρὸς τῆς γραίας.

Ibid. παρείας] Gl. εἶδος ὄφεως ἀπὸ τοῦ ἐπαίρειν.

P. 230. v. 691. ἀνέσπασεν] Gl. συνέστειλεν.

P. 230. v. 692. ἐντυλίξασ᾽] Gl. εἰς ἑαυτὴν ἀφεῖσα τὴν χύτραν. Videntur haec loco suo mota esse, quippe iungenda verbo συνέστειλεν. Ad participium ἐντυλίξασ᾽ Glossator nihil, opinor, adnotavit.

P. 230. v. 693. δέους] Gl. φόβου.

Ibid. βδέουσα] Gl. πέρδουσα. ὅθεν καὶ τὸ βδελυρὸς καὶ τὸ βδελύττομαι.

Ibid. γαλῆ. ἡ κάττα μυγαλὴ ἡ νυμφίος. Conf. Ducang. Glossar. c. 1009.

P. 231. v. 694. πολλὴν] Gl. μερίδα δηλ.

Ibid. ἔφλων] Gl. ἀνήλισκον.

P. 231. v. 695. μεστὸς] Gl. ἔμπλεος ἢ κεκορεσμένος.

P. 231. v. 696. οὐ προσῄειν] Gl. οὐ προσῆλθον.

Ibid. οὐδέπω] Gl. οὔπω ἦν ἐλθών.

P. 232. v. 697. τοῦτο] Gl. τὸ φαγεῖν.

P. 232. v. 699. Gl. δυσώδη γὰρ τὰ ὄσπρια, ὑπὸ τῆς αἰθέρας.

P. 233. v. 700. ἧττου] Gl. ὄντως.

Ibid. ἐβδελύττετο] Gl. ἐμίσει.

P. 233. v. 701. οὐκ] Gl. ἐβδελύττετο.

P. 233. l. 3. χαίροντα τὸ ἐβδελύττετο — Βδεῖν· πεται γὰρ τὸ (l. τῷ) βδεῖν τὸ βδελύττεσθαι.

P. 234. v. 702. ὑπηρυθρίασε] Gl. μετρίως πως ρύπη, ᾐδέσθη.

P. 235. v. 703. ἐπιλαβοῦσ'] Gl. κρατήσασα.

Ibid. λιβανωτὸν] Gl. ἤτοι μεμυρισμένον πέρδω. Bastius: „Coll. *Kaiserl. Soldat, der kein Gewürznägerl schmeißen konnte.*"

P. 236. v. 704. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος] Gl. τῆς ῥινὸς συνελάβετο δηλ.

Ibid. οὐδ' ἐφρόντισεν] Gl. οὐκ ᾔσθετο.

P. 236. v. 705. ἄγροικον] Gl. ἀπαίδευτον.

P. 236. v. 706. σκατοφάγον] Gl. ἀναίσθητον.

Schol. Τὸ σκατοφάγον λέγει, ἢ διότι οἱ ἰατροὶ ἐκ οῦ τὰ σωμάτων κενώματα βλέπειν καὶ οὖρα τοὺς μαθοὺς λαμβάνουσιν, ἢ ὅτι ὁ τῆς ἰατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης αἰγῶν κόπρων, ὥς φασιν, ἐγεύσατο, βουλόμενος περί τινος νοσοῦντος μαθεῖν, ἢ (Bastius: „l. εἰ") ἆρα (Bastius: „l. ἄρα") ζήσεται ἢ τεθνήξεται.

P. 236. v. 706. αἶ τάλαν] Gl. ἐπίρρημα σχετλιαστικόν.

P. 236. v. 707. συνεκαλυψάμην] Gl. ἐκρύβην ἔσω ὧν ἱματίων.

P. 237. v. 708. δείσας] Gl. φοβηθείς.

P. 237. v. 709. σκοπῶν] Gl. ἐπιτηρῶν.

Ibid. περιῄει (sic)] Gl. περιήρχετο.

P. 237. v. 710. παῖς] Gl. δοῦλός τις.

Ibid. θυείδιον] Gl. ἤτοι ἴγδυον.

P. 237. v. 711. παρέθηκε] Gl. πλησίον αὐτοῦ θηκε.

Ibid. δοίδυκα] Gl. κοχλυάριον.

Ibid. κιβώτιον] Gl. σενδούκην.

P. 238. v. 712. μὰ Δί' οὐ δῆτ'] Gl. λίθινον ἦν, ἀλλ' ἡ θυεία.

P. 238. v. 715. ἑώρας] Gl. ἔβλεπες.

P. 239. v. 714. ἐγκεκαλύφθαι] Gl. ἐγκεκρύφθαι.
Ibid. τριβωνίου] Gl. ἔβλεπον δηλ.

P. 239. v. 715. ὀπὰς] Bastius: „Parum apparet, „legendumne sit πρίπας, an τρίπας.“ Quid ab ipso Glossatore, scriptum sit, docet Codex Dorvillianus. Aenigma XXIII. v. 2. ἡ δὲ τρύπη φαίνεται οὐδαμόθεν.
Ibid. οὐκ ὀλίγας] Gl. ἀλλὰ πολλὰς δηλ.

P. 239. v. 716. Νεοκλείδῃ] Gl. οὗτος ἅρπαξ τῶν δημοσίων.

P. 239. Schol. Τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεῤῥηκὼς (sic) ἱμάτιον. τριβώνιον καὶ τὸ τῶν φφων ἱμάτιον, ὡς εὐτελείας ἀντιποιουμένων. ὅθεν καὶ τὸ περίβλημα αὐτῶν εὐτελές, ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον τριβώνιον μέχρι τῶν ποδῶν διῆκεν, καὶ χειρίδας ἔχον πλατείας, καὶ κεκολπωμένον. Bastius: „V. Schol. Lucian. T. IX „p. 195.“ Ibi legas τὸ παλαιὸν καὶ διεῤῥυηκὸς ἱμάτιον. Mox notetur compendium vocis φιλόσοφος. Post legendum εὐτελείας.
P. 240. v. 717. ἐνεχείρησε] Gl. ἤρξατο.
P. 241. v. 718. Gl. Τῆνος νῆσος σκοροδοφόρος καὶ τινος Τήνου ἀνδρός.
Ibid. ἔφλα] Gl. ἔτριβε.

P. 242. v. 719. ὀπὸν] Gl. γάλα σκύλλης (sic), ἥτις ἐστὶ βοτάνη θανατηφόρος.

P. 243. v. 720. σχῖνον] Gl. ἤγουν σκίλλαν.
Ibid. διέρεινος] Gl. βρέξας ἐν.

Schol. σχῖνος τὸ δένδρον, ῐ. σχοῖνος δὲ τὸ βρύλον, δίφθογγον ō καὶ ῐ. De hac Grammaticorum breviloquentia v. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 34. sqq. Βρύλον quid sit, docet Ducangius Glossar. c. 228.

Schol. Σφηττὸς τόπος ἐν Ἀθήναις, ὅθεν καὶ Σφηττοὶ (l. Σφηττοῖ) ἐπίῤῥημα. καὶ ὁ πολίτης Σφήττιος οἶνος (l., voce repetita, Σφήττιος οἶνος) ἐν καὶ Σφήττιον

ἄς- οἷς ἅπαξ δὲ, δριμύτατον ἔξω Σφηττοί (sic) (Σφηττοῖ) ἐγένετο.

P. 244. v. 721. κατέπλασεν] Gl. τοῦτο φάρμακον.

Ibid. ἐκστρέψας] Gl. ἐξεστραμμένα ποιήσας.

P. 244. v. 722. ὀδυνᾶτο] Gl. ὀδύνην ἔχει (sic) πρότερον.

P. 245. v. 723. ἀναΐξας] Gl. ὁρμήσας.

P. 246. v. 725. ἐπομνύμενον] Gl. ἐπιορκούμενον.

Ibid. τὰς ἐκκλησίας (sic)] Gl. τὰς συναθροίσεις.

P. 247. v. 726. ὁ δαίμων] Gl. θεός.

Ibid. σοφός] Gl. πάντα εἰδώς.

P. 249. v. 729. ἡμιτύβιον] Gl. φακιόλιον.

Schol. Τύμβος ὁ τάφος ὑπερέχων τῆς γῆς κατὰ κύκλον. ὥσπερ ἠρίον τὸ κατὰ γῆς καὶ μὴ ὑπεριστάμενον καθ' ὁμοιότητα τοῦ τύμβου. καὶ ἡ κεφαλὴ οὕτως ὀνομάζεται διὰ τὸ ἐοικέναι τύμβῳ. ἡμιτύβιον οὖν τὸ ἥμισυ [illegible] τὴν κεφαλὴν καλύπτον.

P. 249. v. 730. περιέψησεν] Gl. περιεκάθηρεν.

Schol. Βλέφαρα αἱ πτύχες τῶν ὀφθαλμῶν, ἤγουν τὰ ὀμματόφυλλα. βλεφαρίδες δὲ αἱ τρίχες αἱ ἐμπεφυκυῖαι τοῖς βλεφάροις. De v. ὀμματόφυλλον v. Du Cang. Glossar. c. 1042.

P. 250. v. 731. φοινικίδι] Gl. κοκκίνῳ πέπλῳ.

P. 250. v. 732. ἐπόπτυσεν (sic)] Gl. ἐσύρισεν.

P. 250. v. 733. ἐξηξάτην] Gl. ἐξῆλθον.

P. 250. v. 734. ὦ φίλοι θεοί] Gl. θαυμαστικόν.

P. 251. v. 735. τούτω] Gl. αὐτοὶ οἱ δράκοντες.

Ibid. ὑποδύνθ'] Gl. ὑπεισελθόντες.

P. 251. v. 736. κοτύλας οἴνου] Gl. πεπληρωμένας.

P. 251. v. 738. ὦ δέσποινα γ' ἑστήκει (sic)] Gl. ἑστηκὼς ἦν.

P. 251. Not. 35. Codex habet: εἰκότως φασὶ ἔχειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὑπηρέτας ὄφεις. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ὄφεις τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἀπεκδυόμενοι δέρμα [illegible]

Deinde: οἷά τινα λεβυρίδα ἀποῤῥίπτων, νεάζοντας δι-κνυσιν. Unde apparet, Hemsterhusium βλαβερὰν felicissime mutasse in λεβηρίδα.

P. 252. v. 739. ἀνεκρότησ'] Gl. ἀνέτεινας (l. ἀνατείνας) ἔπληξα.

P. 252. v. 741. νεών] Gl. ἔδοσαν δηλ. — In marg. διαβάλλει καὶ αὐτὸν ὡς λίαν ὑπνώττοντα.

P. 252. v. 742. ἐγκατακείμενοι] Gl. ἤτοι οἱ ἀσθενεῖς.

Ibid. αὐτῷ] Gl. ναῷ.

Ibid. πῶς δοκεῖς] Gl. θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν.

P. 252. v. 744. ἐγρηγόρεσαν] Gl. ἔξυπνοι ἦσαν.

Ibid. ἕως] Gl. ἰωνικῶς.

Ibid. διέλαμψεν] Gl. διηύγασεν.

P. 253. v. 745. πάνυ σφόδρα] Gl. ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Bastius: „V. Porson. praef. ad Euripid. Hecub. „p. XLIX."

P. 253. v. 746. ταχὺ] Gl. ἀντὶ τοῦ ταχέως.

P. 253. v. 748. ὅσην] Gl. θαυμαστικὸν, ἤγουν πολλὴν καὶ μεγάλην ἔχεις τὴν δύναμιν.

Ibid. ὦ 'ναξ δέσποτα] Gl. βασιλεῦ Ἀσκληπιέ.

P. 253. v. 750. ὑπερφυὴς ὅσος] Gl. ὑπερφυῶς μέγας.

Ibid. ὅσος] θαυμαστικὸν, ἤτοι πολύς.

P. 253. Not. 36. Codex habet: δέον γὰρ εἰπεῖν, πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα κ. τ. λ. Deinde: εἶδος δὲ μέτρου ἢ κ. Bastius: „Bene."

P. 254. v. 752. ὀλίγον] Gl. βραχύν.

Ibid. ἠσπάζοντο] Gl. ἐδεξιοῦντο.

P. 254. v. 753. ἐδεξιοῦνθ'] Gl. ἤτοι ταῖς δεξιαῖς ἐνεβάλλομεν.

P. 254. v. 754. οὐσίαν τ' ἔχοντ' συχνὴν] Gl. πλοῦ-τον ἐκέκτητο πολύν.

P. 255. v. 755. ἐκ δικαίου] Gl. πόνου δηλ. ἀλλ' ἐξ ἀδικίας τὸν βίον κεκτημένοι.

P. 255. v. 756. ὀφρῦς συνῆγον] δεῖγμα κατηφείας ἤτοι κατηφεῖς ἦσαν. Ἴδιον γὰρ τῶν λυπουμένων τὸ τὰς ὀφρῦς συνάγειν.

P. 255. v. 757. οἱ δ'] Gl. οἱ δίκαιοι.

Ibid. κατόπιν] Gl. τοῦ Πλούτου.

P. 255. v. 758. εὐφημοῦντες] Gl. ἐπαινοῦντες τὸν Πλοῦτον.

P. 256. v. 759. ἐμβὰς] Gl. τὸ ὑπόδημα τῶν —.

Ibid. εὐρύθμοις] Gl. εὐτάκτοις.

Ibid. προβήμασιν] Gl. πηδήμασιν.

P. 256. v. 762. Codex habet ὑμῖν. — Gl. τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὄντων.

P. 256. v. 763. ἄλφιτ'] Gl. ἄλευρα.

Ibid. θυλάκῳ] Gl. τῇ ἀρτοθήκῃ.

P. 257. v. 764. νὴ τὴν Ἑκάτην] Gl. καθὰ γυνὴ τὴν Ἑκάτην ὀμνύει.

P. 257. v. 765. εὐαγγέλια] Gl. χάριν.

Ibid. ἐν κριβ.] Gl. πλήθη (f. πλήθει) ἄρτων ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων.

P. 257. v. 766. ἀπαγγείλαντα] Gl. μηνύοντα.

Ibid. μέλλ'] Gl. βράδυνε.

P. 257. v. 768. ἰοῦσ' εἴσω] Gl. ἐλθοῦσα ἐντὸς, ἵνα —.

P. 258. v. 769. νεωνήτοισιν] Gl. δούλοις. ὤφειλεν εἰπεῖν ὀφθαλμοῖς.

P. 258. v. 770. ἀπαντῆσαι] Gl. συναντῆσαι.

P. 259. v. 771. ἥλιον] Gl. τοῦτον γὰρ ἀναβλέψας πρῶτον ἑώρακα.

P. 260. v. 772. Gl. ἐνδόξου Ἀθηνᾶς ἔνδοξον ἔδαφος.

P. 261. v. 773. χώραν] Gl. τὴν ἀττικήν.

P. 262. v. 774. τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς] Gl. διά.

Ibid. ξυμφορὰς] Gl. ὅτι ἔφευγον τοὺς δικαίους.

P. 262. v. 775. οἵοις] Gl. θαυμαστικὸν ἀντὶ τοῦ κακοῖς, ἀδίκοις.

Ibid. ξυνὼν] Gl. ὁμιλῶν.

Ibid. ἐλάνθανον] Gl. ἐμαυτόν.

P. 264. v. 778. ἐκεῖν'] Gl. τὸ φεύγειν τοὺς δικαίους.

Ibid. ταῦτ'] Gl. τὸ συνεῖναι τοῖς ἀδίκοις.

P. 264. v. 779. ἀναστρέψας] Gl. εἰς τὸ ἐναντίον μεταβαλών.

P. 264. v. 781. Codex habet πονηροῖσιν ἐδίδουν.

P. 264. v. 782. βάλ' (sic)] Gl. ἄπιθι.

Ibid. χαλεπόν] Gl. πρᾶγμα.

Schol. Τοῦτο εἰώθασιν οἱ δυσχεραίνοντες λέγειν, ὃ νῦν καὶ Χρεμύλος λέγει, πρὸς τοὺς ἐπιπεσόντας αὐτοῖς κόλακας καὶ φιλοφρονουμένους.

P. 265. v. 784. νύττουσι] Gl. τιτρώσκουσιν.

Ibid. φλῶσι] Gl. συντρίβουσι, θλίβουσι, ξύουσι.

Schol. Ἀντικνήμια ἐστὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ποδῶν. κνήμη δὲ ἡ λεγομένη ἄντζα, ὄπισθεν τοῦ καλαμίου. λέγεται δὲ οὕτως, ὡς κενὴ (Bastius: „sic scripserit librarius, an καινὴ, parum liquet.") καὶ πλήρης οὖσα αἵματος. Conf. Ducang. Glossar. Append. c. 89.

P. 265. v. 785. εὔνοιαν] Gl. ἀγάπην.

P. 265. v. 786. προσεῖπε] Gl. προσηγόρευσε (sic) καὶ ἐχαιρέτισε.

Ibid. ποῖος οὐκ ὄχλος] Gl. πάντες.

P. 265. v. 787. περιεστεφάνωσεν] Gl. ἐτρίμησεν (sic).

P. 266. v. 788. φίλτατ'] Gl. ποθεινότατε.

Ibid. σὺ] Gl. ὦ Πλοῦτε.

Ibid. σὺ] Gl. ὦ Χρεμύλε.

P. 266. v. 789. νόμος] Gl. συνήθεια.

P. 266. v. 790. μηδαμῶς] Gl. τοῦτο ποιήσῃς.

P. 266. v. 791. εἰσιόντος] Gl. εἰσερχομένου.

P. 266. v. 792. βλέψαντος] Gl. ἀναβλέψαντος.

Ibid. ἐκφέρειν] Gl. ἐξάγειν.
P. 267. v. 793. πρεπῶδες] Gl. προσῆκον.
Ibid. εἰσφέρειν] Gl. εἰσάγειν.
P. 267. v. 794. δέξει δῆτα (sic) τὰ καταχύσματα] Gl. λήψῃ τὰ ἐπάνω σου μέλλοντα καταχεῖσθαι.
P. 267. v. 795. ἑστίαν] Gl. δέξομαι δηλ.
Ibid. νόμος] Gl. ἀντὶ τοῦ ἔθος. παρὰ τῇ ἑστίᾳ κατέχεον.
P. 267. v. 796. φόρτον] Gl. τὴν μέμψιν, τὴν κατάκρισιν.
P. 267. v. 797. ἐστὶ] Gl. τοῦ πλουσίου.
Ibid. τῷ διδασκάλῳ] Gl. ἐμοὶ τῷ Ἀριστοφάνει.
P. 268. v. 798. τοῖς θεωμένοις] Gl. τοῖς ἀκροαταῖς, τοῖς θεαταῖς.
P. 268. v. 799. προβάλλοντ' (sic)] Gl. προθέντα.
Ibid. ἐπαναγκάζειν] Gl. ἤτοι ἄκοντα παρακινεῖν.
P. 271. v. 803. ἐξενεγκόντ'] Gl. ἐξαγαγόντα.
P. 271. v. 804. σωρὸς] Gl. πλῆθος.
P. 271. v. 805. ἐπεισπέπαικεν] Gl. σφοδρῶς ἐπεισῆλθε καὶ εἰσεπήδησεν.
P. 272. v. 806. Codex habet πρᾶγμά που.
P. 273. v. 807. σιπύη] Gl. ἡ κοινῶς ἄρκλα. V. Ducang. Glossar. c. 118.
Ibid. λευκῶν] Gl. καθαρῶν.
P. 274. v. 808. ἀμφορεῖς (sic)] Gl. τὰ μαγαρικά.
Ibid. ἀνθοσμίου] Gl. εὐώδους, μοσχάτου. Μόσχατος adde Glossario Ducangiano.
P. 275. v. 809. χρυσίου] Gl. τοσοῦτον
P. 276. v. 811. λήκυθοι] Gl. τὰ ῥόγια, τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. De v. ῥόγιον conf. Ducang. Glossar. c. 1304. et Append. c. 164.
P. 277. v. 812. ὑπερῷον] Gl. τέγος.
Ibid. ἰσχάδων] Gl. σύκων.
P. 277. v. 813. ὀξὶς] Gl. ἄγγος ὄξους δεκτικόν.
Ibid. λοπάδιον] Gl. ὁ λεγόμενος κουρελές.

P. 279. v. 815. ἰχθυηροὺς] Gl. τοὺς ἐπιτηδείους εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων.

P. 279. v. 816. ἰπνὸς] Gl. τὸ φουρνεύτιον, ἢ τὸ μαγειρεῖον. Φουρνεύτιον adde Glossario Ducangiano: nostris autem Lexicis, quae locum dederunt nomini φοῦρνος; compositum φουρνοπλάστης, quo utitur Timaeus Lex. Platon. p. 149.

P. 280. v. 817. στατῆρσι] Gl. νομίσμασι.
Ibid. ἀρτιάζομεν] Gl. τὰ ἄρτια παίζομεν.

P. 281. v. 818. ἀποψώμεσθα] Gl. ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτόν. Ranarum v. 490. Glossator Brunckianus ἀπεψησάμην pariter interpretatur ἀπεσπογγισάμην. Conf. not. ad Gregor. Cor. p. 1049.

P. 282. v. 819. σκοροδίοις] Gl. φύλλοις σκορόδων.

P. 282. v. 820. βουθυτεῖ] Gl. βοῦν θύει, μεγάλην θυσίαν ποιεῖ.

Schol. Βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ τὴν ἐντελῆ θυσίαν ἑκατόμβην, διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἑκατὸν γίνεσθαι. ἦν δὲ καὶ ἄλλη ἐντελὴς θυσία τριττὺς λεγομένη, ἡ ἐκ χοίρου καὶ κριοῦ καὶ τράγου, ἣν καὶ ἐνταῦθα λέγει.

P. 283. v. 822. ἐξέπεμψεν] Gl. ἔξω ἔπεμψεν.
P. 283. v. 823. ἔδακνε] Gl. ἔθλιβε. ὁ καπνός.
P. 284. v. 824. ἕπου] Gl. ἀκολούθει.
P. 284. v. 825. ἔα] Gl. ἐπίῤῥημα ἐκπληκτικόν.
P. 284. v. 826. Gl. εἰμί.
P. 285. v. 828. μάλιστ'] Gl. ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί.
Ibid. τοῦ δέει] Gl. τίνος χρείαν ἔχεις.
Ibid. πρὸς] Gl. εἰς.
P. 285. v. 829. ἥκω] Gl. ἦλθον.
P. 285. v. 830. ἱκανὴν οὐσίαν] Gl. ἀρκετὸν βίον.
P. 285. v. 831. ἐπήρκουν] Gl. ἐβοήθουν.
Ibid. δεομένοις] Gl. χρήζουσι, πενομένοις.
P. 286. v. 833. ἦπου] Gl. ὄντως.
Ibid. ταχέως] Gl. συντόμως.

Ibid. ἐπέλιπε (sic)] Gl. ἀφῆκε.
P. 286. v. 834. κομιδῆ] Gl. λίαν ταχέως.
Ibid. μετὰ ταῦτ'] Gl. μετὰ τὸ ἀναλῶσαι ταῦτα.
P. 286. v. 835. τέως] Gl. πρώην ἢ πρὸ ὀλίγου.
P. 286. v. 836. ἕξειν] Gl. λήψεσθαι.
P. 287. v. 837. βεβαίους] Gl. ἀληθεῖς.
Ibid. δεηθείην] Gl. χρείαν σχοίην τινός.
P. 287. v. 838. ἐξετρέποντο] Gl. μετεβάλλοντο.
Ibid. ἐδόκουν] Gl. ἐνόμιζον.
P. 287. v. 839. Gl. οὐ μόνον ταῦτ' ἐποίουν, ἀλλὰ αἰ —.
Ibid. κομιδῆ] Gl. λίαν κατεγέλων.
P. 287. v. 840. αὐχμὸς] Gl. στέρησις, ξηρασία.
Ibid. τῶν] Gl. ἐμῶν.
Ibid. σκευαρίων] Gl. τῶν εἰς χρείαν πραγμάτων φάνισεν.
P. 288. v. 841. οὐχὶ νῦν] Gl. ἔσται τοῦτο.
Ibid. ἀνθ'] Gl. ἕνεκα.

P. 288. v. 842. προσευξόμενος] Gl. μέλλων προσέξειν καὶ παρακαλέσειν. Mireris, sed facile feras ı tali quidem scriptore activum προσεύχω. Non feas in Sophocle Fragm. III. Creusae εὔξαιμ' ἂν ἔχειν. scrib. εὐξαίμην σχεῖν. De similibus barbarismis ἤναιμ' ἂν et ἥδοιμ' ἂν v. Brunck. ad Aeschyl. Prom. 764.

P. 288. v. 843. τὸ τριβώνιον] Gl. τὸ διεῤῥηγμένον ἱμάτιον.
P. 289. v. 844. φέρει] Gl. ἄγει, βαστάζει.
P. 289. v. 845. ἀναθήσων] Gl. ἀφιερώσων.
P. 289. v. 846. ἐμυήθης] Gl. ἐδιδάχθης.
Ibid. αὐτῷ] Gl. τῷ τριβωνίῳ.

P. 290. v. 847. ἐνεῤῥίγωσ'] Gl. μετὰ ῥίγους διεβίβασα. ῥιγέω ῥιγῶ ἐπὶ ψυχῆς, ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ σώματος. Διαβιβάζειν de tempore usurpatum respondet Latino *transigere*. Thomas Mag. p. 512. τὴν

νεότητα διαβιβάζω. Scholiastes ad Philostrati Her. p. 643. Boisson. μὴ διαβιβάζοντας ἐν τῇ γῇ τὴν νύκτα. Sed in antiquioribus scriptoribus sic legere non memini.

P. 290. v. 848. ἐμβάδια] Gl. ὑποδήματα.

Ibid. συνεχειμάζετο] Gl. τῷ ἱματίῳ.

P. 290. v. 849. ἀναθήσων] Gl. ἀνάθημα ποιήσων.

P. 290. v. 850. χαρίεντα] Gl. ἥδυτατα κατ' εἰρωνείαν. Ἥδυτατος forma superlativi Hellenica. Epigr. adesp. XCVIII. v. 3. ἀμπέλου ἡδυτάτης. Add. Schol. infra ad v. 1021. p. 559. Sic dicitur, item Ἑλληνικῶς, ἡδύτερος. Philippus Thessalon. LXIV. v. 3. sq. ὄμβρον ἔχουσα χείματι καὶ θάλπει τοῦ Διὸς ἡδύτερον. Tullius Gemin. VII. v. 3. sq. ἡ γὰρ ἐγείρει ὀμπνιακῶν χαρίτων ἡδύτερον τρίβολον. Theocriti Idyll. I. v. 7. ἅδιον Scholiastes interpretatur ἡδύτερον. Add. Fischer. ad Weller. II. p. 79.

Ibid. φέρων] Gl. κομίζων.

P. 291. v. 851. Codex habet ὄλωλας δείλαιος. Syllabam αἰπ rubricator ut glossam adscripsit.

P. 291. v. 854. πολυφόρῳ] Gl. πολλὰ κακὰ φέροντι.

Ibid. συγκέκραμαι] Gl. ἥνωμαι.

Schol. Πολύφορος γῆ, ἡ πολλὴν φορὰν καὶ καρπὸν παρέχουσα, καὶ πολύφορος οἶνος, ὁ πολὺ ὕδωρ δεχόμενος ἐν τῷ μίγνυσθαι τούτῳ. ἐκ τούτου μεταφορικῶς καὶ ὁ πολύφορος δαίμων, ὅθεν ἐπήγαγε τὸ συγκέκραμαι, ὅπερ ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται. Alii scribunt παροξυτόνως, πολυφόρος: quod magis ex regula est. Sic fluctuantur etiam inter ὀλιγοφόρος et ὀλιγόφορος, παμφόρος et πάμφορος: de quibus idem valet.

P. 292. v. 855. ἀποτρόπαιε] Gl. διώκτα τῶν κακῶν.

P. 292. v. 857. σχέτλια] Gl. ἐλεεινά.

P. 293. v. 860. V. Cod Dorvill.

P. 294. v. 861. σχεδὸν] Gl. ἀντικρὺς, φανερῶς.

P. 294. v. 862. προσέρχεται] Gl. παραγίνεται.
Ibid. κακῶς πράττων] Gl. δυστυχῶν.
P. 294. v. 863. κόμματος] Gl. τοῦ χαράγματος·
;ηται δὲ εἰς μεταφορὰν τοῦ κιβδήλου νομίσματος.
P. 294. v. 864. νὴ Δία] Gl. κατ' εἰρωνίας.
Ibid. καλῶς ποιῶν] Gl. δικαίως πάσχων.
P. 295. v. 867. ὁ δὲ] Gl. ἰδεῖν (sic).
P. 295. v. 868. πολὺ μᾶλλον] Gl. μᾶλλον πρὸς
ὶ μὴ ποιῆσαι πλουσίους τινάς.
Ibid. ἐστὶν ἐξολωλεκώς] Gl. ἀπώλεσεν.
P. 295. v. 870. ἦ] Gl. ὄντως.
Ibid. τοιχωρύχων] Gl. καὶ διὰ τοῦτο πάντα
ϛαθες.
P. 295. v. 871. ὑγιὲς] Gl. ὀρθὸν καὶ ἀληθές.
P. 296. v. 873. σοβαρὸς] Gl. ἐπηρμένος.
P. 297. v. 874. Codex sic habet: ὁ συκοφάντης.
PEM. δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ. Ceterum de glossis v.
od. Dorvill., nam noster easdem habet.
P. 298. v. 875. εἰς ἀγορὰν] Gl. εἰς συνάθροισιν δι-
καστηρίου.
P. 298. v. 876. τροχοῦ] V. Cod. Dorvill.
P. 298. v. 877. πεπανούργηκας] Gl. πονηρῶς
ποίησας.
P. 300. v. 880. ἐξολεῖ] Gl. ἐξολέσει, φθερεῖ ὄν-
ας κακούς.
P. 300. v. 881. οἴμοι τάλας] Gl. φεῦ ὁ ἄθλιος,
ρα καὶ σὺ κοινωνὸς ὤν.
Ibid. καταγελᾷς]. Gl. ἐμοῦ δηλ.
Schol. γελῶ αἰτιατικῇ, καταγελῶ δὲ γενικῇ.
P. 300. v. 882. ἐπεὶ πόθεν] Gl. ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ
ετεῖχες δηλ., ἀπὸ ποίου τρόπου.
Ibid. τοδί] Gl. τοῦτο.
P. 301. v. 883. ἔχοντ'] Gl. φοροῦντα.
Ibid. τριβώνιον] Gl. ἱμάτιον διερρηγμένον.
P. 301. v. 884. προτιμῶ σου] Gl. φροντίζω σοῦ.

Ibid. πριάμενος] Gl. ὠνησάμενος.

P. 301. v. 885. δραχμῆς] Gl. ἕνεκα.

P. 301. not. 72. In Codice Scholion sic scriptum legitur: Οὗτος ὁ Εὔδαμος δακτυλίους ἐποίει θεραπεύοντας τινὶ μηχανῇ — ἐῶντας ὑπ' ὄφεων δάκνεσθαι.

P. 302. v. 886. Gl. ἤγουν ἀλλ' οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου.

P. 302. v. 887. ὕβρις] Gl. μέμψις.

Ibid. ταῦτ'] Gl. τὰ λεγόμενα ἀφ' ὑμῶν.

Ibid. σκώπτετον] Gl. σκώπτετε. Bastius: „Dualis explicatur per pluralem."

P. 302. v. 888. ἐνθάδ'] Gl. ἐνταῦθα.

Ibid. εἰρήκατον] Gl. εἴπατε.

P. 303. v. 889. ἐστὸν] Gl. ἐστέ.

P. 303. v. 890. οὔκουν τῷγε σῷ] Gl. ἐπὶ — οὐδόλως — φανερῶς γίνωσκε. ἢ οὐδόλως ἐσμὲν ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῷ. Eadem hic omissio praepositionis, cuius vidimus exemplum supra v. 400.

P. 304. v. 892. ἐπ' ἀληθείας (sic)] Gl. ἀντὶ τοῦ σωζομένης τῆς ἀληθείας.

Ibid. μάρτυρας] Schol. ὅτι τινὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ἧκεν ἄγων, ἵνα, ἐάν τι παρ' αὐτῶν ἀκούσῃ, συμμαρτυρήσῃ αὐτῷ πρὸς τοὺς δικαστάς.

P. 304. v. 893. διαῤῥαγείης] Gl. διασχισθείης.

Ibid. μηδενὸς] Gl. πράγματος.

P. 305. v. 894. ἔνδον] Gl. τῆς οἰκίας ἐστίν.

P. 305. v. 895. χρῆμα τεμαχῶν] Gl. πρᾶγμα τμημάτων ἰχθύων.

Ibid. ὠπτημένων] Gl. ἐν τῷ πυρὶ καιομένων.

P. 306. v. 897. κακόδαιμον] Gl. ἄθλιε.

Ibid. ὀσφραίνει τι (sic)] Gl. ἐπὶ τὴν ὄσφρησιν ἥκεις.

Ibid. ψύχους] Gl. αἰσθάνεται δηλ.

P. 306. v. 898. τοιοῦτον] Gl. οἷον φορεῖ.

Ibid. ἀμπέχεται] Gl. ἐνδύεται ἱμάτιον.

P. 306. v. 899. ἀνάσχετ' (sic)] Gl. ὑπομονητά.

Adiectivo ὑπομονητὸς Lexica nostra carent. Utitur eo etiam Dorvillianus Glossator tam h. l. quam supra ad v. 419. Item Hesychius T. II. c. 1351. Τᾶς οὐ τλατᾶς· τῆς οὐχ ὑπομονητῆς.

P. 306. v. 900. ὑβρίζειν] Gl. ἄτιμα ποιεῖν.

Ibid. ὡς ἄχθομαι] Gl. φεῦ, λίαν.

P. 307. v. 901. χρηστὸς] Gl. ἀγαθός.

Ibid. φιλόπολις] Gl. φιλῶν τὴν πόλιν.

Ibid. πάσχω κακῶς] Gl. δυστυχῶ.

P. 307. v. 902. ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ] Gl. οὕτως εἰμί.

P. 307. v. 903. ἐπερωτηθεὶς] Gl. ἤτοι ἐκ δευτέρου ἐρωτηθείς.

Ibid. τὸ τί;] Gl. μέλλω ἐρωτηθῆναι.

P. 307. v. 904. γεωργὸς εἶ] Gl. γεωργεῖν ἐπιστάμενος.

Ibid. μελαγχολᾶν] Gl. μαίνεσθαι, ὥστε ἀποτρύχειν (f. ἀποτρέχειν) εἰς τὰς ἐρήμους, ὡς οἱ γεωργοί.

P. 308. v. 905. ἔμπορος] Gl. κατὰ θάλατταν ἐμπορίαν ποιούμενος.

P. 308. v. 906. τὸ δαί] Gl. ἀποφαντικόν.

Ibid. τέχνην] Gl. ἐπιστήμην.

P. 308. v. 907. ἢ πόθεν] Gl. ἀπὸ ποίου τρόπου.

P. 309. v. 908. τῶν τῆς πόλεως] Gl. τῶν πολιτῶν τῶν δημοσίων φροντιστής. Pro πολιτῶν legendum videtur πολιτικῶν. Satis crebra est commutatio harum vocum. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIV. c. 75. XIX. c. 104. XX. c. 31. et 103. Causam commutationis facile intelligas, si conferas Bastii Commentationem Palaeographicam p. 834., omnino, quae princeps eius laus est, uberrimam huiusmodi aetiologiarum.

P. 309. v. 909. ἰδίων] Gl. ἰδιωτικῶν ἤτοι τῶν καθ' ἕκαστον.

Ibid. βούλομαι] Gl. μαθεῖν.

P. 310. v. 911. Gl. εἰ πρέποιτος, ἁρμόζοντός σοι

μηδενὸς, μισητὸς γίνῃ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις.

Schol. Τὸ εἶτα τρισσῶς λαμβάνεται, εἶτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, καὶ εἶτα ἀντὶ τοῦ ἆρα, καὶ εἶτα ἀργὸν, ὡς ἐνταῦθα.

P. 311. v. 912. προσήκει] Gl. διαφέρει ἢ πρέπει μοι.

P. 311. v. 913. κέπφε] Gl. λάρε.

Ibid. σθένω] Gl. δύναμαι.

P. 311. l. 3. sqq. Ὁ κέπφος ὄρνεόν ἐστι θαλάττιον, ἀτελὲς καὶ λάρον καὶ ἀφελὲς, ὃ καλοῦσι κοινῶς λάρον· ὅπερ φιλεῖ ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο κ. τ. λ. — φέρουσι τοῦτον ἐν ταῖς χερσὶ κ. τ. λ. usque ad v. ἀνοήτων.

P. 312. v. 914. πολυπραγμονεῖν] Gl. τὸ παρὰ τοῦ δέοντος ἐξετάζειν. Scrib. πέρα τ. δ. Ceterum corrige typothetae errorem in hoc versu.

P. 313. v. 915. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν] Gl. μᾶλλον μὲν οὖν ὑπάρχει εὐεργετεῖν.

Ibid. κειμένοις] Gl. τεταγμένοις.

P. 314. v. 916. ἐπιτρέπειν] Gl. συγχωρεῖν.

Ibid. ἐξαμαρτάνῃ] Gl. ἤτοι ἁμαρτάνων ἔξω τοῦ καλοῦ πίπτῃ.

P. 315. v. 917. δικαστὰς] Gl. κριτάς.

Ibid. ἐξεπίτηδες] Gl. ἐσκεμμένως ἤτοι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ.

P. 316. v. 918. καθίστησιν] Gl. τάττει.

Ibid. κατηγορεῖ] Gl. συνηγορεῖ.

P. 316. v. 919. ὁ βουλόμενος] Gl. ὁ θέλων.

Ibid. ἐκεῖνος] Gl. ὁ κατηγορῶν.

P. 316. v. 920. ἥκει] Gl. ἀνήκει, ἀνατρέχει.

P. 317. v. 921. προστάτην] Gl. ἐπιμελητήν.

P. 317. v. 922. ἡσυχίαν ἄγων (sic)] Gl. ἡσυχάζων. Ἡσυχίαν ἔχειν et ἡσυχίαν ἄγειν a librariis saepius confunduntur. Conf. Herodot. I. c. 11. VII.

. 11. ubi v. Wesseling. Diodor. Sicul. XIII. c. 96. XV. c. 91. ubi idem Wesselingius notavit.

P. 317. v. 923. ζῆν ἀργὸς] Gl. ἄπρακτος, μάτην. Ibid. προβατίου] Gl. ἀντὶ τοῦ μωροῦ καὶ ἀνοήτου.

P. 318. v. 925. μεταμάθοις] Gl. καταλήψας οὕτο ἕτερον μάθοις. Corrig. καταλείψας. Conf. notata p. 510. et add. Schol. ad Lycophron. v. 54. et 72.

Ibid. δοίης] Gl. οὐ μεταμάθοις δηλονότι, εἰ παράσχοις. Imo μεταμάθοιμι.

P. 319. v. 926. Βάττου σίλφιον] Gl. ὄνομα κύριον ὃ κοινῶς βάλσαμον.

Schol. Ὁ Βάττος οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην, ἔνθα ὁ σίλφιον γίνεται, οὗ ὁ ὀπὸς πολλοῦ ἄξιός ἐστι. τιμῶντες οὖν αὐτὸν οἱ Κυρηναῖοι ὡς ἀρχηγέτην, χρυσῆν αὐτοῦ τὴν εἰκόνα πεποιήκασιν, τὸ σίλφιον ἐν τῇ δεξιᾷ φέρουσαν, λίθοις καὶ μαργάροις κεκοσμημένον. παραλαμβάνεται οὖν εἰς παροιμίαν τὸ τοῦ Βάττου σίλφιον ἐπὶ τῶν πολυτελῶν.

P. 319. v. 927. κατάθου] Gl. ἀντὶ τοῦ καταβαλοῦ, ῥίψον.

P. 320. v. 928. ὑπέλυσαι] Gl. τὰ ὑποδήματα ἄφελε.

P. 324. v. 930. ἐκεῖνος] Gl. ὁ βουλόμενος δηλονότι προσελθεῖν.

P. 325. v. 931. ἀποδύομαι] Gl. ἀντὶ τοῦ τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι.

Schol. ἀποδύομαι λέγεται τὸ βιαίως καὶ λῃστρικῶς τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι.

P. 325. v. 932. ἀξιοῖς] Gl. ἄξιον κρίνεις.
Ibid. ἀλλότρια πράττων] Gl. ξένα ἐπαιτῶν.

P. 326. v. 933. μαρτύρομαι] Gl. μάρτυρα καλῶ, διὰ μάρτυρος παραστήσω.

P. 326. v. 934. οἴχεται] Gl. ἀπῆλθε.
Ibid. ὃν] Gl. ὅντινα.

P. 326. v. 935. περιειλημμέναι] Gl. κατὰ κύκλον ἐλήφθην.

P. 326. v. 937. ἀμφιέσω] Gl. ἐνδύσω.

P. 326. v. 938. μή δῆθ'] Gl. μὴ ἀμφιέσῃς.

P. 327. v. 939. ἀνατεθήσεται] Gl. ὡς ἀνάθημα κρεμασθήσεται.

P. 327. v. 940. ἤ] Gl. παρά. Passim Grammatici coniunctionem ἤ explicant per παρά. V. Gregor. Corinth. p. 105. ed. Lips.

P. 327. v. 941. κοσμεῖν] Gl. καλλύνειν.

Ibid. σεμνοῖς] Gl. εὐτάκτοις προσήκει κοσμίοις.

P. 327. v. 943. ταῦτα] Gl. τὰ ἐμβάδια.

Ibid. αὐτίκα] Gl. συντόμως.

P. 327. v. 944. κοτίνῳ] Gl. στεφάνῳ.

Ibid. προσπατταλεύσω] Gl. προσηλώσω, προσκαρφώσω. V. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 575.

P. 328. v. 945. 946. V. Cod. Dorvill.

P. 328. v. 947. σύκινον] Gl. ἀσθενῆ, ἀδύνατον.

Ibid. ἰσχυρὸν θεὸν] Gl. τὸν Πλοῦτον.

P. 328. v. 948. δοῦναι δίκην] Gl. τιμωρίαν, ἤγουν τιμωρηθῆναι.

P. 329. v. 949. καταλύει] Gl. ἀφανίζει.

Ibid. περιφανῶς] Gl. ἀριδήλως.

P. 329. v. 950. πιθὼν] Gl. πείσας.

P. 329. v. 951. τὴν τῶν πολιτῶν] Gl. ἤγουν τοὺς πολίτας ὅλους.

Ibid. τὴν ἐκκλησίαν] Gl. τὴν συνάθροισιν τῶν κριτῶν.

P. 330. v. 952. τὴν πανοπλίαν] Gl. τὰ ἐνδύματα.

P. 330. v. 953. ἔχων] Gl. φορῶν.

Ibid. τρέχε] Gl. συντόμως ἔρχου.

P. 331. v. 954. V. Cod. Dorvill.

P. 331. v. 955. στάσιν] Gl. τὸ εἶναι ἐμὲ κορυφαῖον καὶ πρῶτον.

P. 332. v. 956. βαλανεὺς] Gl. ὁ τοῦ βαλανείου ἐπιστάτης.

Ibid. ἕλξει] Gl. ἑλκύσει.

P. 333. v. 957. τῶν ὀρχιπέδων] Gl. ἀπὸ τῶν ὄρχεων.

Ibid. γνώσεται] Gl. γνωρίσει.

P. 334. v. 958. πονηροῦ] Gl. ἀδίκου.

P. 336. v. 960. φίλοι] Gl. προσφιλεῖς.

P. 337. v. 961. ὄντως] Gl. κατ' ἀλήθειαν.

P. 337. v. 962. τοπαράπαν] Gl. παντελῶς.

Ibid. ἡμαρτήκαμεν] Gl. ἐξεπέσομεν.

P. 337. v. 963. V. Cod. Dorvill.

P. 337. v. 964. ὡρικῶς] Gl. νεωτερικῶς, ἤγουν ὡς συνθάνονται αἱ γυναῖκες αἱ ἐν ὥρᾳ οὖσαι, ἤτοι ἐνηβοι ἡλικίας. Adverbium νεωτερικῶς adde Lexicis. Pro ἐνηβοι f. leg. ἐν ἥβῃ.

P. 338. v. 965. τῶν ἔνδοθι] Gl. ὑπαρχόντων τῆς οἰκίας.

P. 338. v. 966. μὴ δῆτ'] Gl. καλέσῃς δηλονότι.

P. 338. v. 968. πέπονθα] Gl. ἔπαθον.

P. 338. v. 969. ἤρξατο βλέπειν] Gl. ἀρχὴν ἐποιήσατο ὁρᾷν. Imo τοῦ ὁρᾷν.

P. 339. v. 970. ἀβίωτον] Gl. οὐ βιώσεως ἄξιον.

P. 339. v. 972. ἐγὼ μὲν οὔ] Gl. ἤγουν οὐκ εἰμὶ συκοφάντρια.

P. 339. v. 973. λαχοῦσ'] Gl. κληρωθεῖσα.

Ibid. ἔπινες] Gl. ἐδίκαζες. γρ. δικαστηρίῳ.

Schol. παρ' ὑπόνοιαν. οὕτω γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν· ἄρα οὐ κληρωθεῖσα ἐν τῷ γράμματι ἐδίκαζες; ὁ δὲ τὸ τῶν γυναικῶν φίλοινον σκώψας θέλων (sic) ἔπινες φησί.

P. 340. v. 974. κατακέκνισμαι] Gl. ἐρωτικῶς λελύπημαι.

Ibid. δειλάκρα] Gl. ἀθλία.

P. 342. v. 975. ἐρεῖς ἀνύσασα] Gl. εἴποις σπουδάσασα.

Ibid. τίνα] Gl. κατακέκνισαι.

P. 342. v. 977. ἄλλως] Gl. κατ' ἄλλον τρόπον. Cetera ut in Cod. Dorvill.

P. 343. v. 978. δεηθείην] Gl. ἐδεήθην.

P. 343. v. 980. ὑπηρέτουν] Gl. ἐδίδουν.

P. 344. v. 982. οὐ πολλά] Gl. ἐδεῖτο δηλονότι.

Ibid. ἐκνομίως] Gl. ὑπερβαλλόντως, ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸν (Bastius: „l. τὸ") νενομισμένον.

Ibid. ᾐσχύνετο] Gl. εὐλαβεῖτο.

P. 345. v. 987. μεδίμνων τεττάρων] Gl. μοδίων τεττάρων. πάντα ταῦτα παρεῖχον.

P. 346. v. 990. μισητίας (sic)] Gl. πορνείας, μίξεως.

P. 346. v. 992. Codex habet μεμνῶτό μου.

P. 347. v. 994. βδελυρὸς] Gl. μυσαρός.

Ibid. νοῦν] Gl. σκοπόν.

P. 347. v. 995. μεθέστηκεν] Gl. μεταβέβληται. μεθιστῶ τὸ μετάγω. Cetera ut in Cod. Dorvill.

P. 349. v. 1001. Codex habet ἔφη τ' ἐκεῖσε.

P. 350. v. 1002. ἀποπέμπων] Gl. εἰς τοὔπίσω πέμπων.

P. 358. v. 1005. πλουτῶν] Gl. πλοῦτον ἔχων.

Ibid. φακῇ] Gl. ἐσθίων.

P. 360. v. 1009. ἐπ' ἐκφορᾷ (sic)] Gl. τοῦ ἐξαγαγεῖν σε ὡς νεκρόν.

P. 360. v. 1010. ἐρῶν] Gl. ἐπιθυμῶν.

Ibid. λαβεῖν] Gl. μᾶλλον ἕνεκα.

P. 361. v. 1012. Codex habet νιττάριον.

Ibid. ὑπεκορίζετο] Gl. ὑποκοριστικῶς ἐλάλει (sic).

Schol. νιττάριον καὶ βάτιον εἶδος φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἄνθη με εἶχεν, ἀντὶ τοῦ οὖν τοῦτο (sic) ἢ μετὰ τὸ εἰπεῖν λέγει νιττάριον καὶ βάτιον ἤγουν ὥσπερ ταῦτα τὰ ἄνθη, ἃ καλοῦσι νιττάριον καὶ βάτιον.

P. 361. v. 1013. Codex habet ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. — Gl. ἐζήτησεν.

P. 366. v. 1014. ὀχουμένην] Gl. καθημένην.

P. 367. l. 5. s. μὴ βουλόμενοι οὖν λῦσαι κ. τ. λ.

P. 369. v. 1015. ἐπὶ] Gl. ἐπάνω.

Ibid. ὅτι] Gl. διότι ἔβλ. πρὸς ἐμέ.

P. 370. v. 1016. διὰ τοῦθ'] Gl. διὰ τὸ προσ-
ἐψαι.

P. 370. v. 1018. μόνος] Gl. μεμονωμένος.

P. 370. v. 1019. παγκάλους] Gl. ὡραίας καὶ ἡδείας.

P. 371. v. 1020. προτείνοιεν] Gl. παράσχοιεν.

P. 371. v. 1021. ὄζειν] Gl. ἀπὸ τῆς χρόας ἔλεγε
ὐκύ.

Schol. ἐλέγετο ὄζειν τῆς χρόας ἐμοῦ ἡδύ, ἀντὶ τοῦ
τῆς χρόας ὀσμὴν ἡδεῖαν ἀποπέμπεσθαι, ἤτοι ἡδυτά-
ν εἶναι τὴν ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὀσμὴν φερομένην.

P. 371. v. 1022. Θάσιον] Gl. οἶνον δηλ.

Ibid. ἐνέχεις] Gl. ἐκίρνας.

P. 371. v. 1023. μαλακὸν καὶ καλόν] Gl. ἥμερον
ιὶ ὡραῖον.

P. 372. v. 1024. σκαι[illegible] Gl. ἀπαίδευτος, μωρὸς,
όητος.

P. 372. v. 1025. καπρώσης] Gl. μαινομένης, συν-
σίας ὀρεγομένης.

Ibid. τἀφόδια] Gl. τὰ ἀναλώματα τὰ περὶ τὴν
σίαν.

Schol. ἐφόδια λέγονται τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συντεί-
ντα. Mira haec phrasis; exspectes enim τὰ εἰς
ὴν ὁδὸν συντείνοντα. Harpocration p. 14. Gronov.
ερὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. Schol. ad Ari-
ophan. Lysistr. v. 138. εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ
αὖτα συντείνει. Thomas Mag. p. 657. πᾶν τὸ εἰς
αντείαν συντεῖνον.

P. 373. v. 1026. τὸ ὦ φίλ' ἄνερ σκωπτικῶς κατὰ
ῆς γραός.

P. 374. v. 1028. ποιήσει] Gl. ὁ Πλοῦτος δηλ.

Ibid. πεπράξεται] Gl. μετ' ὀλίγον πραχθήσεται.

P. 374. v. 1029. ἀναγκάσαι] Gl. βιάσασθαι, διεγεῖραι.

Schol. Ἀναγκάζομαι, βιάζομαι. τὸ μὲν λέγεται ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ, ἤγουν τὸ βιάζομαι, ἐπὶ ἀψύχων. ἔστι δ' ὅτε θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται.

P. 374. v. 1030. εὖ παθόνθ'] Gl. εὐεργετηθέντα.

P. 374. v. 1031. ἢ μηδ' ὁτιοῦν] Gl. ἤγουν εἰ μὴ ἀντευποιήσει, οὐδὲ ἓν κ. τ. λ.

Ibid. ἀγαθόν ἐστ' ἔχειν] Gl. ἤγουν εὐεργετηθῆναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

P. 375. v. 1035. κατατέτηκ'] Gl. ἀντὶ τοῦ ἠφανίσθην.

P. 375. v. 1036. οὐκ] Gl. ἤγουν οὐ κατατέτηκας.

P. 376. v. 1038. εἰ τυγχάνει] Gl. καὶ, διελκύσει σέ τις δηλ.

Ibid. τηλία] Gl. κοσκινόγυρος.

P. 380. v. 1041. ἐπὶ κῶμον] Gl. μετὰ μέθης.

P. 380. v. 1042. πορεύεται] Gl. βαδίζει.

P. 381. v. 1043. ἀσπάζομαι] Gl. χαιρετῶ. V. Hemsterhus. ad v. 752.

Ibid. ἀρχαία] Gl. παλαιά.

Schol. τὸ ἀρχαία τὴν γραῦν σκώπτει. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴτιος αἰτίου αἰτία, καὶ ἀπὸ τοῦ εὔδιος εὐδίου εὐδία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πολιὸς πολιοῦ πολιά. πολιὸς ἦν ἀνὴρ, ὁ τὴν πολιὰν ἔχων, ἤτοι ὁ γηραιός. καὶ πολιὰ θρὶξ ἀπὸ τούτου ἡ λευκή. Spectant haec versum sequentem.

P. 383. v. 1048. πολλοῖς] Gl. μεθύσοις.

P. 383. v. 1049. ὀξύτερον] Gl. καθαρώτερον.

P. 383. v. 1050. ἀκόλαστος] Gl. ἀπαίδευτος.

P. 383. v. 1051. πρεσβυτικοὶ] πρεσβυτικοὶ θεοὶ οἱ ἀρχαῖοι οἱ παλαιοί. καὶ γὰρ καὶ πρεσβυτικοὺς θεοὺς ἔλεγον τοὺς ἀρχαίους ὡς πρὸς Διόνυσον δι' Ἀπόλλωνι (sic). Corrig. ἢ Ἀπόλλωνα. De illo, οἱ ἀρχαῖοι οἱ παλαιοί, v. quae monui ad Plinii Epistol. p. 145.

P. 390. v. 1056. διὰ χρόνου] Gl. διὰ πολλοῦ. De cutione διὰ χρόνου dixi ad L. Bos. Ellips. p. 101. st omnino, *post aliquod tempus*, seu breve sit, u longum. Xenophon Cyrop. I, 4, 28. ὅταν γε ἴδω- ν ἀλλήλους διὰ χρόνου. Mox: ἀλλ' ἥκω διὰ χρόνου. - δι' ὀλίγου γε. Iamblichus de Vita Pythag. p. 163. ust. διὰ χρόνου τινὸς εἰς ἀγρὸν ἀφικόμενος.

Ibid. πρός με] Gl. εἴς με.

Ibid. παῖσαι] Gl. ἀπὸ τοῦ παίω, γράφεται ompendiose scriptum per Gamma habens innexum bi Rho, de quo compendio v. Bastii Commentat. alaeograph. p. 802.) παῖξαι.

P. 391. v. 1057. αὐτοῦ] Gl. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

P. 391. v. 1058. γνώσομαι] Gl. γνωρίσω.

P. 392. v. 1060. γόμφιον] Gl. γωνιακὸν ὀδόντα.

P. 392. v. 1061. ὑγιαίνειν] Gl. ὑγιῶς ἔχειν τὸν ῦν.

P. 393. v. 1062. πλυνόν] Gl. ἐφύβριστον ἤτοι κα- ἐπεπατημένην.

P. 393. v. 1063. ἐκπλύνεις] Gl. ἀποκαθαρεῖ. ἐπὶ ινουσίας εἶπεν ἐκπλύνεις σε.

P. 393. v. 1064. καπηλικῶς] Gl. πανουργικῶς. ireris, Lexicographos nostros ascivisse adverbium ανουργικῶς, non item adiectivum πανουργικός. Le- ιs hoc adiectivum in Glossis Codicis Dorvilliani ad 1155. nisi illic πανουργικῶν mutandum in πα- υργιῶν.

P. 395. v. 1065. ἐκπλυνεῖται] Gl. ἀποπλυνεῖται.

P. 395. v. 1066. ὄψει] Gl. θεάσεις. De activo εᾶν v. Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 279. et oissonad. ad Philostrati Heroica p. 421. Perdiccas phes. Hierosol. in Allatii Symmict. I. p. 65. ὡς αὐ- οψὶ τεθέακα. Sic, αὐτοψί, ibi editum, non, ut ulgo scribitur, αὐτοψεί.

Ibid. κατάδηλα] Gl. τὰ φανερά.

Ibid. ῥάκη] Gl. ῥυτιδώματα.

P. 396. v. 1068. πειρᾷ] Gl. συννεύει.

Ibid. τιτθίων] Gl. μασθῶν.

P. 398. v. 1077. Codex interrogationem τὸ τί; Chremylo tribuit.

P. 399. v. 1079. τοῦτ'] Gl. τὸ συνουσιάζειν.

Ibid. ἐπέτρεπον] Gl. συνεχῶς οὖν ἐνεδίδουν. Leg. συνεχώρουν, ἐνεδίδουν. V. mox ad v. 1082.

P. 400. v. 1081. Codex habet οἶδα δ' οἶδα τὸν νοῦν.

Ibid. ἀξιοῖς] Gl. οὐδαμῶς ἄξιον κρίνεις συνοικεῖν.

P. 401. v. 1082. ἐπιτρέψων] Gl. συγχωρήσων. Corrige errorem typothetae.

P. 407. v. 1083. διαλεχθείην] Gl. ὁμιλήσαιμι.

Ibid. διεσπεκλωμένῃ] Gl. γαμηθείσῃ. De hoc usu verbi γαμεῖν v. Villoison. Prolegom. ad Homer. Iliad. p. X.

P. 407. v. 1084. ἐτῶν] Gl. πολιτῶν.

P. 409. v. 1092. εἴσειμι] Gl. εἰσελεύσομαι.

P. 410. v. 1093. οὐ — βιάσεται] Gl. οὐ καθελκύσαι παρὰ γνώμην.

P. 411. v. 1094. ἱκανὸν] Gl. ἀρκετόν.

Ibid. ὑπεπίττουν] Gl. ἐπέραινον, συνουσιαζόμην.

P. 412. v. 1096. εὐτόνως] Gl. ἰσχυρῶς.

P. 413. v. 1097. λεπάς] Gl. παταλίδας.

Schol. Λεπάς ἐστιν εἶδος ὀστρέου· ὃ ταῖς πέτραις πεσὸν, ἐκείνων ἰσχυρῶς ἐξέχεται, καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. ἣν οἱ κοινοὶ παταλίδαν καλέουσιν. Forma παταλίδας Glossarium Ducangii caret.

Ibid. προσίσχεται] Gl. προσκολλᾶται.

P. 415. v. 1100. φθεγγόμενον] Gl. βοώμενον.

Ibid. ἄλλως κλαυσιᾷ] Gl. μάτην τὰ τῶν κλαιόντων μιμεῖται.

P. 417. v. 1108. πόνηρε] Gl. κακότροπε.

P. 417. v. 1109. συγκυκήσας] Gl. συνταράξας, ιντρίψας.

Ibid. τρύβλιον] Gl. ἰγδίον ἢ ἀγγεῖον ὀξύβαφον.

P. 417. v. 1111. τῷ κήρυκι] Gl. τῷ Ἑρμεῖ (sic), χάριν σου τοῦ κήρυκος.

P. 421. v. 1120. ἀπόλωλα] Gl. ἐφθάρην, εἰς παν-ιλῆ κατέστην ἀφανισμόν.

P. 421. v. 1121. πρότερον] Gl. πρὸ τοῦ τὸν Πλοῦ-ιν βλέψαι.

P. 423. v. 1124. ἀναβάδην ἀναπαύομαι] ἢ ἄνω ζων τοὺς πόδας· ἢ ἄλλως ἐπ' ἄλλῳ ἔχων τὸν πόδα, γουν ἐκτεταμένους.

P. 426. v. 1129. κωλῆς] κωληναρίου. κῶλα τὰ ιπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων. Margo: τὰς ἀγγύλας, ὀστώδεις εἰσί. διαβάλλει οὖν ὡς ὀστέα τοῖς θεοῖς ροσφέροντα.

Ibid. Codex habet ἣν ἐγὼ κατ.

P. 428. v. 1130. ἀσκωλίαζ'] Gl. ἐπὶ ἀσκοῦ ἄλλου.

Ibid. πρὸς τὴν αἰθρίαν] Gl. εἰς τὸν ἀσκεπῆ τόπον.

P. 430. v. 1132. ἔοικ' ἐπιστρέφειν] In marg. Γρ ικ' ἔτι καὶ στρέφειν.

P. 433. v. 1134. ἐπιπιὼν] Gl. δι' ὅλου πιών.

P. 434. v. 1135. τὸν σαυτοῦ φίλον] Gl. τουτέ-ειν ἐμέ.

P. 435. v. 1138. νεανικὸν] Gl. νεανίᾳ πρέπον.

Schol. νεανικὸν κρέας λέγει ἐνταῦθα τὸ ἀρκοῦν ανίᾳ εἰς τὸ χορτάσαι αὐτόν.

P. 435. v. 1139. ἔνδον] Gl. ὠφελήσαις δηλ.

Ibid. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα] Gl. ἀλλ' οὐ καλὸν ἐκφέ-ισθαι ταῦτα.

P. 437. v. 1143. γαστὸς] Δύο εἰσὶ γαστὸς καὶ κοῖ-ος. καὶ γαστὸς μὲν λέγεται, ὅντινα καλοῦσιν οἱ κοινοὶ λόβολον· κοῖλος δὲ ὁ ἔχων ἔσω κοιλότητα. Ὀλόβολος ucangius non novit.

P. 438. v. 1147. εἰ σὺ Φ. κ.] Gl. τουτέστι εἰ ἐπλούτισας (sic).

P. 442. v. 1151. αὐτομολεῖν] Gl. τὸ ἐνταῦθα ἐλθεῖν καὶ διατρίβειν.

Ibid. ἀστεῖον] Gl. πεπαιδευμένον.

P. 442. v. 1152. ἵν' ἂν] Gl. ὅπου εὐτυχῇ.

P. 443. v. 1154. στροφαῖον] Gl. πυλωρόν.

Schol. Ἐπωνυμία ἐστὶ τοῦτο τοῦ θεοῦ· παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἱδρύσθαι. ἤτοι φυλακὴ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖον οὖν περὶ τὴν θύραν ἀντὶ τοῦ φύλακα τῆς θύρας ἀπὸ τῆς στρόφιγγος. ὁ δὲ θεράπων τὸ στροφαῖον ἐπὶ τῶν δολίων καὶ συμπεπλεγμένων λόγων ἐκλαμβάνει· ἐπεὶ σημαίνει καὶ τοῦτο ἡ λέξις· στροφαῖον γὰρ φαμὲν ἄνον, τὸν εἰδότα συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους καὶ μηχανάς.

P. 443. v. 1155. στροφαῖον] Gl. πανοῦργον.

Ibid. ἀλλ' οὐκ — στροφῶν] Gl. ἀλλ' οὐδεμία ἐργασία ἐστὶ δολιοτήτων.

P. 444. v. 1156. ἐμπολαῖον] Gl. πραγματευτικόν.

P. 449. v. 1160. ἡγεμόνιον] Gl. ὁδηγόν.

P. 452. v. 1162. ἐναγώνιος] Gl. μοῖρα γὰρ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐστὶν ὁ Ἑρμῆς.

P. 452. v. 1164. μουσικοὺς] Gl. λογικούς.

Ibid. γυμνικούς] Gl. χορούς, ὀρχήσεις, παλαίστρας, δρόμους καὶ τὰ τοιαῦτα.

P. 454. v. 1167. οὐκ ἐτὸς] Gl. οὐ μάτην, οὐ ψιλῶς.

P. 454. v. 1168. ἐν πολλοῖς γεγρ. γρ.] Gl. ὠνομάσθαι ἐν πολλοῖς δικαστηρίοις.

P. 462. v. 1182. δίκην ἀποφυγών] Gl. κρίσιν, τιμωρίαν διαδράς.

Ibid. ἐκαλλιερεῖτο] Gl. ἐθυσίαζε.

P. 463. v. 1185. ἀποπατησόμενοι] Gl. τὰ ἐφοδήματα ἀποῤῥίψοντες. Certe ἀφοδήματα legendum.

P. 464. v. 1186. τὰ νομιζόμενα] Gl. τὰ ἔθιμα, τὰ κατὰ νόμους ἀνήκοντα.

P. 466. v. 1191. αὐτόματος] Gl. αὐτοπροαίρετος. ἀπὸ τοῦ αὐτὸς καὶ τοῦ μῶ, τὸ ὁρμῶ. ἔστι δὲ φφος λέξις. Idem compendium vocis φιλόσοφος vidimus supra p. 542.

P. 467. v. 1192. ἱδρυσόμεσθ'] Gl. καθιδρύσομεν, ἐγκαταστήσομεν.

Ibid. Codex habet αὐτίκα μάλ' ἀλλὰ περίμενε.

P. 467. v. 1193. ἱδρυμένος]. Gl. ἀφιερωμένος.

P. 467. v. 1194. τὸν ὀπισθόδομον] Gl. τὸν ὄπισθεν τοῦ ναοῦ.

Ibid. θεοῦ] Gl. Ἀθηνᾶς.

P. 472. v. 1196. ἔχων] Gl. κατέχων.

Ibid. προηγῆ τῷ θεῷ] Gl. ἡγεμὼν γένῃ τῷ θεῷ.

P. 476. v. 1203. ἐγγυᾷ] Gl. ἀντὶ τοῦ ἔγγυον καὶ ὑπόσχεσιν δίδως.

Schol. ἐγγυᾷ ἐνεργητικῶς· ἐπὶ γαμικοῦ συναλλάγματος. οἷον ἐγγυᾷ ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. ἐγγυῶμαι δὲ σοι παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαί σοι. ὅθεν καὶ ἐγγύη ἡ ὑπόσχεσις.

P. 478. v. 1207. ἡ γραῦς ἔπεστ'] Gl. ἤτοι ὡς ἀφρός.

EXCERPTA
E
RICARDI PORSONI
CENSURA
EDITIONIS BRUNCKIANAE
ARISTOPHANIS. *)

— Primum aliquot exempla commemorabo, unde lectores intelligant, quam bene Brunckius de Comico meruerit.

Lysistr. v. 487.

Ὅτι βουλόμεναι τὴν ἀκρόπολιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς.

Aliquot editiones habent τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖς μοχλοῖς. Brunckius, Dawesium iure secutus, dedit Ὅτι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν. Vitium sine dubio natum est ex interpretamento Scholiastae, quod textui superscriptum erat: nam ἡ πόλις ipsum per se significat acropolin. Quid si etiam in Pluto v. 772. vulgatam scripturam κλεινὸν πέδον mutemus in κλεινὴν πόλιν auctore Stephano Byzant. v. Ἀθῆναι? Sed fortasse Hem-

*) Haec censura a praestantissimo Critico anglice conscripta legitur in parte Operis menstrui, quod H. Maty evulgavit: *A New Review, for July*, 1783. p. 55—68. Excerpsi inde latineque versa hic posui, quae ad crisin textus spectantia futuro editori fabularum Aristophanearum utilia viderentur.

sterhusius, cuius editio haec scribenti ad manus non est, vulgatam satis defendit.

Ibid. v. 498.

Ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν. Π. ὑμεῖς; Λ. ἡμεῖς μέντοι.
Π. σχέτλιόν γε.
Λ. Ἀλλ' ἀποδεκτέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως. Π. Νὴ τὴν
Δήμητρ', ἄδικόν γε.

Ἀλλ' ἀποδεκτέα, quod coniecturae debetur, primum in Veneta editione excusum est. Ingeniose excogitatum non nego: nec tamen a Comico profectum est. Editio princeps habet Ἀλλ' ἀποκτέα, quod satis prope accedit ad genuinam scripturam a Brunckio e duobus Codicibus restitutam, Ἀλλὰ ποιητέα. — Sed textus e Codd. non solum corrigi, verum etiam suppleri potest. Etenim Brunckius auctoribus illis post vers. 498. inseruit hunc:

Λ. Ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ. Π. Δεινόν γε λέ-
γεις. Λ. Ἀγανακτεῖς,
Ἀλλὰ π. etc.

Satis dure Brunckius Kusterum tractat, si in rebus minoris momenti negligentem deprehendit. Quo igitur eum modo excepturus erat, si scivisset, in illo ipso Codice, quo Kusterus usus est, non solum genuinam tertii versus scripturam servatam, sed etiam alterum versum clare scriptum esse? — Quanquam Kusterum ad lacunae suspicionem perducere poterat ipse Scholiastes, cuius verbis pars versus vulgo omissi praefixa est.

Ibid. v. 519.

Ὁ δέ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκεν, κ' εἰ μὴ τὸν
στήμονα νήσω.

Vere Brunckius monet, copulae nullum esse locum ante εἰ. Legit igitur:

Ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας φάσκεν ἄν· Εἰ μὴ τὸν
στήμονα νήσεις.

νήσεις Codex suppeditavit. Ego vero malim:

Ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκ'· Εἰ μὴ etc.

Ibid. v. 529. sqq.

Λ. Σιώπα.
Σίγ', ὦ κατάρατε. Π. Σιωπῶ 'γώ; Λ. Καὶ ταῦτα καλύμματα φέρε
Περὶ τὴν κεφαλήν. Π. Μὴ νῦν ζώην. Λ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
Παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
Ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
Κᾆτα σιώπα.

Haec quantopere laborent tautologia, sensu absurdo, vitiisque tam metricis quam syntacticis, adeo manifestum est, ut qui id copiose demonstrare velit, otio suo abutatur. Veram scripturam Brunckius e libris manu scriptis feliciter eruit.

Λ. Σιώπα.
Π. Σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ
Περὶ τὴν κεφαλήν; μὴ νῦν ζώην. Λ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι, etc.

Nub. post v. 969. Brunckius versum inseruit, quem Valckenarii sagacitas viderat huc referendum esse (e Suida v. χιάζειν).

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
[Αὐτὸς δείξας, ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,] etc.

Eccles. v. 621. 622. vulgo sic scripti leguntur:

Π. Οὐχὶ μαχοῦνται. Β. Περὶ τοῦ; Π. Τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν.
Β. Καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει.

Loco posterioris fragmenti Kusteri editio habet: Καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι. Sensum metrumque

Brunckius restituit paullulum immutando scripturam Codicis:

Π. Οὐχὶ μαχοῦνται. Β. Περὶ τοῦ; Π. Θάῤῥει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

Β. Περὶ τοῦ; Π. τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρχει.

Thesmophor. v. 375. sq.

Ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
Τῶν Θεσμοφορίων, ἣν ἅλις ἔσθ' ἡμῖν σχολή.

Sic Kusteri editio. Posteriori versu usi sunt Davisius ad Ciceron. de Legib. I. 10. et Spanhemius ad Callimach. H. in Iov. 84., ut demonstrarent, ἅλις cum nominativo iungi posse. Dawesius Miscell. Crit. p. 235. cum soloecismo laborare hanc scripturam intellexisset, tacite mutavit in εἴγ' ἅλις. Sed haec mutatio sensum loci plane nihil iuvat. Quid enim hoc sibi vult, *siquidem satis otii nobis est?* Poteratne hoc praeconi ignotum esse? Prima editio (Iuntae) habet ἣν ἅλισθ' ἡμῖν σχολή. Hoc proxime accedit ad veram scripturam, quam Brunckius e Codice restituit: ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. *quo die inprimis otio abundamus.* Tertio enim Thesmophoriorum die ieiunium erat. V. Athenaeus VII. p. 307. F.

Pac. v. 496. vulgo editum erat:

Ὡς κακὸν, εἴ τινες εἰσὶν ἐν ἡμῖν.

Codex a Brunckio collatus habet:

Ὡς κακὸν οἵ τινες εἰσὶν ἐν ὑμῖν.

Quod quid sibi vellet, cum vir doctissimus diu quaesivisset, tandem veram scripturam detexit in Suida v. κακόνοι· Ὡς κακόνοι τινὲς εἰσιν ἐν ἡμῖν. Eandem fuisse in Codice, quo Scholiastes usus est, ex eius explicatione non male colligas.

Equit. v. 1311. sq. vulgo legebantur haec:

καθῆσθαί μοι δοκῶ
Εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσαις, ἢ 'πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Quae sana esse non possunt, sive sensum spectes, sive constructionem. Si quem iuvet perlustrare quae Critici de hoc loco scripserunt, consulat Petitum Leg. Attic. p. 79., Dorvillium et Salvinium Miscell. Observat. Vol. III. p. 401. sq., denique Dawesium Miscell. Crit. p. 252. Brunckius e coniectura dedit δοκεῖ — πλεούσας, citatque ad firmandam hanc emendationem Vesp. v. 270. *Suadeo, ut navigemus aut ad Theseum, aut ad aedes Eumenidum, ibique saluti nostrae prospiciamus.* Ingeniosam ac certam nemo non dicat, lausque sagacitati Brunckii manet integra, etsi in eandem dudum inciderat Reiskius. V. Acta Eruditor. Lips. 1750. m. Iul. p. 419.

Ibid. v. 756. sq.

Οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
Ἀλλ' εἰς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖναι 's τὴν Πνύκα.

Sic olim edebatur, textu leviter corrupto ideoque perperam intellecto. Brunckius eleganter correxit ὡς τὸ πρόσθε, *ut antea.*

Nub. v. 339. antea editum:

Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν ἀγαθᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν.

Facile intelligitur, versui deesse pedem dimidium. Kusteriana habet: κρέα τ' ὀρνίθειά γε κιχλᾶν. Expulso hoc γε, Brunckius, auctoribus Athenaeo et Eustathio, revocavit genuinam scripturam, κιχηλᾶν. Fugit eum, ut puto, eodem modo correxisse H. Stephanum Append. Thes. p. 1228. Auctoribus illis poterat addere Etymolog. M., quem exscripsit Phavorinus p. 1060. ed. Basil. 1541.

Commemoratis paucis his exemplis emendati contextus fabularum Aristophanearum, prout forte in oculos incurrerunt, transgredior ad negotium sane invidiosum atque iniucundum aliquot locos excitandi,

ubi doctissimus editor orationem Comici aut depravavit aut corruptam reliquit.

Palam professus est Brunckius, vehementer se odisse particulam γὲ, ideoque eam saepe summo iure expunxit. Sed hoc longe saepius faciendum fuit. Dabo aliquot exempla, ubi delenda est, cum nec metro prosit nec sensum quicquam iuvet.

Nub. v. 869.

Καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.

H. l. Brunckius inseruit γε post priorem articulum τῶν, quo versus congrueret cum canone Dawesiano. Ego vero praetulerim κρεμαστρῶν, auctore Polluce X. 157. quomodo fortasse etiam Scholiastes legit. V. Pierson. ad Moer. p. 242.

Ibid. v. 1216.

Ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα.

Cum penultima infinitivi ἀπερυθριάσαι longa sit, γε deleri oportet.

Ran. v. 1055.

Ἔστι διδάσκαλος, ὅστις φράζει· τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί.

Particulam aliquis recentiorum editorum infersit. Lege τοῖσιν δ' ἡβῶσι —.

Equit. v. 508.

Ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι.

Lege:

Ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντας πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι.

Sic scriptus citatur hic versus in argumento Nubium. Atque sic Comicus alibi solet. Acharn. v. 629. Οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων. Pac. v. 735. Αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβάς. Ceterum alius est locus Comici, ubi praepositio πρὸς pariter resti-

tuenda est pro ἐς. Scilicet Acharn. v. 392. sic editum legas:

Ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

Citat hunc versum Brunckius in nota ad Nub. v. 465. (ubi pro ὄψομαι leg. ἐπόψομαι e Suida v. ἆρά γε), ut ostendat, particulam ἂν cum futuro indicativi iungi posse. Verumne id sit, nunc non disputo: hoc contendo, virum doctissimum exemplo illo abstinere debuisse. Nam si inspexisset aliquam de tribus primis editionibus Suidae v. Σίσυφος aut P. Leopardi Emendationes XIII, 8., versum illum sic citari vidisset:

Ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐ προσδέξεται.

Atque haec genuina scriptura est, dummodo ἀγὼν mutes in ἁγὼν, aut, ut Brunckius scribere solet, ὡγών.

Acharn. v. 18.

Οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς.

Cum syllaba paenultima vocis κονίας produci possit (v. Lysistr. v. 470.), particulam γε recte delebis, idque non sine auctoritate Scholiastae primarumque Suidae editionum v. ῥύπτομαι.

Av. v. 1478.

Τοῦτο μέν γε ἦρος αἰεὶ —

Est in hoc versu quod Brunckio displiceat. Ideo suspicatur legendum esse: Τοῦτο μέντ' ἄρ' —. Vulgo sic editus est:

Τοῦτο μὲν ἦρος αἰεὶ —

Lege: τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος —. Hoc accurate respondet illi quod sequitur: Τοῦ δὲ χειμῶνος —.

Eccles. v. 701.

Τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες.

Brunckius: „Inserenda fuit ob metrum particula.“ Lege:

Τοῖς εὐπρεπέσιν δ' ἀκολουθοῦντες.

Thesmophor. v. 225.

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρά γ', ἐνταυθοῖ μενῶ.

Particula h. l. omni vi caret, neque legitur in antiquioribus editionibus, certe non in Basileensi a. 1532. Non dubitabis, opinor, corrigendum esse:

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενῶ.

si contuleris Nub. v. 814. Vesp. v. 1442. Av. v. 1335. Adscribam versum medio loco positum.

Οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.

Ut plane appareat, quantae utilitatis interdum sit varia unius eiusdemque scriptoris loca inter se comparare, apponam aliud huius generis exemplum. Thesmophor. v. 630.

Φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν.

Apte Brunckius citavit Nub. v. 787.

Φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;

Sed, quod vehementer mireris, non vidit, versum illum mancum sic integrari oportere:

Φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν.

Sic eum citavit Suidas v. προπίνει.

Ibid. v. 443.

Ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.

Hanc Bergleri scripturam, quod miror, Brunckius probavit. Corrigo:

Ὀλίγων ἕνεκα καὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.

Lysistr. v. 82.

Γυμνάδδομαί γε καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.

Brunckius legit γα Laconice. Ego praeferam Γυμνάδδομαί τε —, ut citavit Eustathius p. 1570.

Interdum Brunckius editiones priores, certe eas, quibus ego utor, h. e. Aldinam, Basileensem a. 1532. et Kusterianam, lectoribus non monitis deserit, e. c. Nub. v. 826. 1302. Ran. v. 320. 376. 1406. Id ubi fecit, videtur secutus esse auctoritatem librorum

manu scriptorum, fortasse etiam aliarum editionum: sed talium mutationum in notis ratio reddenda fuit.

Passim male sequitur editionem Kusteri, e. c. Plut. v. 197.

"Η φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.

In editionibus praegressis hic versus sic scriptus est:

"Η φησιν, οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.

Omitti oportuit non infinitivum εἶναι, sed pronomen αὐτῷ.

Nub. v. 1329. vir clarissimus dedit ἴσθ' pro οἶσθ' Kusterum secutus.

Equit. v. 787.

Τοῦτό γε τοὖργον ἀληθῶς ἐστιν —

Aldina habet:

Τοῦτό γέ σου τοὖργον ἀληθῶς —

Lege:

Τοῦτό γέ τοί σου τοὖργον ἀληθῶς —

Vide infra v. 1054.

In universum Brunckius Dawesio plurimum tribuit auctoritatis, eiusque emendationes sequitur. Sed interdum, ut mihi quidem videtur, nullo iure illas repudiat, aut minus firmat, quam poterat. E. c. correctionem Dawesianam Acharn. v. 271. tuetur Suidas v. Λαμάχων: illam Pac. v. 188. idem Grammaticus v. μιαροί. Prioris generis modo unum exemplum dabo. Plut. v. 392. edi debuit, quod Codex habet, ποῖον. Quod enim contendit Brunckius, scriptores Graecos canonem illum Dawesii *centies* neglexisse, temere dictum est. Ne *sexies* quidem id factum puto. Unum quidem exemplum legere memini in Rheso, sed quod facili mutatione ad rectam scribendi rationem revoces. Phoenissarum versus plane nihil, Baccharum perparum probat. Acharn. v. 963. lege 'Ο ποῖος οὗτος Λάμαχος· quemadmodum Comicus scripsit Nub. v. 1270. Τὰ ποῖα ταῦτα χρή-

μαθ'; Tantum enim abest, ut hic ὁ ποῖος locum non habeat, ut paene necesse sit sic legi propter apodosin Ὁ δεινὸς —. Quam accurate enim Aristophanes sententiarum partes alteram alteri respondere faciat, nunc duobus exemplis declarabo. Ran. v. 1200.

Ἀπὸ ληκυθίου τοὺς σοὺς προλόγους διαφθερῶ.

Sic in Codice scriptum: recte, ut intelligas e proximo versu:

Ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

Av. v. 1419.

Ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν.
Πτερῶν, πτερῶν δεῖ.

In priore versu legi debere ὅτου δεῖ, χρὴ λέγειν, clarum est non solum ex apodosi, sed ex eo, quod apud Atticos poëtas genitivum nunquam regit χρή. Unicum, quod obduci posse credo, exemplum exstat Euripid. Orest. v. 667. τί χρὴ φίλων; Sed et illud in τί δεῖ φίλων; mutandum auctoritate Plutarchi Op. Mor. p. 68. E. et Aristotelis Ethic. IX. 9.

Equit. v. 400.

γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον.

Num hoc significare potest *una de pellibus Cratini?* Mihi quidem certissima videtur L. Bosii emendatio ἐν Κρατίνου. V. viri doctissimi Animadvers. p. 8.

Ibid. v. 456. Brunckius nonnihil dubitat de v. κολᾷ. Sed plane nihil causae est, cur hoc mutatum velimus. Etenim Attici in huius verbi futuro tantum medii formam usurpant. Sic Vesp. v. 244. restituendum erat κολωμένους pro κολουμένους, quod neque a κολούω, neque ab alio quoquam verbo derivari potest. Theopompus apud Suidam v. Ἄττις· Κολάσομαί γε σὲ, Καὶ τὸν σὸν Ἄττιν. *)

*) Sic etiam prosaici scriptores. V. Xenophon Hellen I, 7, 20. Anab. II, 5, 13. *G. H. S.*

Thesm. v. 149.

Χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα —

Vox ἀνὴρ quando iuncta est alii substantivo, articulum, quod sciam, non asciscit. Hoc quidem loco τὸν ab aliquo posteriorum editorum sine ulla auctoritate insertum videtur. Legam:

Χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα —

quomodo haec etiam melius cohaerent cum praegressis.

In opere tam longo, fieri non potest, quin editor, quantumvis diligens et sagax sit, in metris accurate exigendis et limandis passim dormitet. Videamus aliquot exempla.

Equit. v. 569.

Κοὐδεὶς οὐδεπώποτ᾽ αὐτῶν —

Hîc multum mireris Brunckium in primo pede reliquisse spondeum, neque mutavisse in Κοὔτις.

Ibid. v. 1256.

Ὅπως γένωμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.

Metrum huius versus laborat redundantia, (nam prior syllaba in Φανὸς producitur,) etsi Valesius ad Harpocration. p. 228. et Dorvillius ad Chariton. p. 5. sine vitii suspicione citant. Corrige e Suida v. Φανός· Ὅπως ἔσομαί σοι —.

Pac. v. 185.

Τοί σοί ποτ᾽ ἐστὶ τοὔνομ᾽, οὐκ ἐρεῖς; μιαρώτατος.

Habemus hic trimetrum septem pedibus incedentem. Corrige:

Τί σοί ποτ᾽ ἔστ᾽ ὄνομ᾽, οὐκ ἐρεῖς; —

Sic citat Suidas v. μιαροί. Moneo hac occasione invitatus, paullo antea pro Ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρὲ — eodem auctore legendum esse Ὦ βδελυρὲ, ne locus laboret tautologiâ. Conf. Ran. v. 465. 466.

Av. v. 385.

Ἀλλὰ μὴν οὐδ᾽ ἄλλο σοί πω πρᾶγμ᾽ ἠναντιώμεθα.

En quinto loco spondeum. Editiones principes habent ἐναντιώμεθα. Lege ἠντιώμεθα.

Ibid. v. 1297.

Συρακουσίῳ δὲ κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ.

Quid Creticus sibi vult altero loco? Lege Συρακοσίῳ. Eupolis a Scholiasta citatus:

Συρακόσιος δ' ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ

τοῖς κυνιδίοισιν τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειχέων.

In Kusteri editione prima vox corrupta in Συρακούσιος.

Thesmoph. v. 234.

Βούλει θεάσασθαι σαυτόν; εἰ δοκεῖ, φέρε.

Versus unâ syllabâ redundat. Leni mutatione corrige Βούλει θεᾶσθαι.

Lysistr. v. 742. et Eccles. v. 369.

Ὦ πότνι' Εἰλείθυι' [Εἰλείθυια] —

Sic utroque loco editum. Sed in Supplemento Emendationum Brunckius ad priorem locum p. 178.: „Claudicat versus. Prima in πότνια nusquam apud „Comicum producitur, nec salva prosodiae lege „produci potest. Scribendum sine elisione, ὦ πό- „τνια Εἰλείθυι' —." ad posteriorem p. 198.: „Clau- „dicat hic versus, eodemque modo emendandus est, „ac Lys. 742. ὦ πότνια Εἰλείθυια —." Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ. Si quid mutandum, malim credere, particulam Ἀλλ' addendam esse initio versus. Similis omissio accidit in editione Aldina Euripid. Phoeniss. v. 1806. in pluribusque editionibus Comici Av. v. 1693.

Ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι.

ut legendum e Schol. ad v. 1565. *)

*) Tetigit hunc Censurae Porsonianae locum egregius Censor Homeri Oxoniensis in *Critical Review* Vol. 37. Ianuar. 1803. p. 6. In talibus locutionibus etiam ob linguae usum praeferam δότω. V. Hemsterhus. ad Plut. v. 1195. *G. H. S.*

In fragmentis Comici fortasse maiorem Brunckii diligentiam requiras. Sed cum nunc quidem neque otio abundem et abhorreat animus a severo examine huius partis, paucis observationibus defungar.

Γηρυτάδ. Pars fragmenti XXI. repetita est in Incert. XLI. Pro ῥήματα — ἐμβαπτόμενος legendum ῥῆμά τι — ἐμβαπτόμενον ex Athenaeo p. 367.

Δαιταλ. III. Si compares Nub. v. 865. 1242., probabiliter mecum corrigas sic:

Ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλαγήσει τῷ χρόνῳ.

Fragm. incert. CXXXIII. parodia est Euripidis ap. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 379. D.

INDEX
SCRIPTORUM VETERUM, QUI VEL LAUDATI SUNT, ET ILLUSTRATI, VEL CORRECTI.

A.

INDEX ERUDITORUM HOMINUM, QUORUM IN NOTIS VEL BENE DICTA LAUDANTUR ET FIRMANTUR, VEL ERRORES COARGUUNTUR.

VOCABULA RECENTIORIS GRAECIAE MAXIMAM PARTEM HAUSTA EX SCHOLIIS CODICIS D'ORVILLIANI.

Quibus stellula praefigitur, ea non reperiuntur in Car. Du Cangii Glossario M. et I. Graecitatis.

INDEX
RERUM ET VERBORUM,
QUAE IN
ADNOTATIONIBUS EXPLICANTUR.

(*Voces, quibus asteriscus praefixus est, in Lexicis non leguntur.*)

D.

E.

Z.

H.

F.

P.

T.